

Giới thiệu Tuyết Rơi Đầy Núi (Tuyết Rơi Đầy Nam Sơn)

Thể loại: hiện đại, sủng, ám áp, 10 năm tuổi tác khác biệt, sư đồ huyền, HE

Số chương: 64

Editor: y3llowcurry, tuncoi

Dưới ánh đèn dầu, màu rượu thật nhạt, tuyết phủ kín núi.

Hắn đã đem sự từng trải và thời gian khoan dung cho sự liều lĩnh và ngây thơ của cô.

Một tình yêu hơn kém 10 tuổi, câu chuyện tình yêu ám áp chẳng chút ngược..

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Đầy Núi (Tuyết Rơi Đầy Nam Sơn)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Ổ trong mưa

Ngày 14 tháng 19 năm 2016

-Tôi muốn dành quyền truyện này cho honey Mạnh tiểu bối.

Chúng ta thực sự biết nhau qua ly nước uống bình thường.

Lúc đó phải là một buổi chiều mùa hè, ta nhớ kỹ ống tay áo ngắn dính chút gố sợi.

--Giãn Trình tháng tư xé vải

Trời sắp tối rồi, ngoài trường học tan cũi dần dần được đốt lên, trong bóng đêm khói lửa lượn lờ. Tiệm trà sữa, tiệm văn phòng phẩm, tiệm bánh gato...san sát nối tiếp nhau, cùng chiếu sáng thành phố, trường đại học nằm trên một con đường trong thành phố cũng không khác gì.

Hoàng hôn bao phủ xuống, sắc trời chỉ còn lại vẻ nhợt nhạt.

Tô Nam kéo theo túi hành lý, đi vào cổng đại học Sùng Thành.

Hồi đường mấy lần, trước khi trời trở tối hoàn toàn, cuối cùng cũng nhìn thấy tháp thoáng dưới bóng cây, cái bảng “Học viện tin tức và phát thanh”.

Chỗ tiếp đãi ở lầu một vẫn còn có người. Tô Nam đến đăng ký, cầm lấy tư liệu hội nghị, đi vào khách sạn đã được an bài tốt nghỉ ngơi.

Lần này tới Sùng Thành, là bởi vì đáp ứng yêu cầu của giáo sư Lâm Hàm tham gia diễn đàn truyền thông ở đại học Sùng Thành. Lâm Hàm năm ngoái tuyên ba nghiên cứu sinh, một người tiến sĩ, hai người thạc sĩ, đều là bạn đồng môn nổi tiếng nhất nam nhất bắc của cô, cả ba đều bận làm việc... Những việc vặt đều là nghiên cứu sinh Tô Nam hồi hã làm.

Sáng thứ bảy, tại sảnh hội trường.

Tô Nam tới sớm, tìm một góc khuất ngồi xuống, buồn bực vùi đầu ôn tập tài liệu diễn thuyết. Vài tờ bài giảng bị nắm chặt, trang nhãn góc gãy, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Những người khác lục đục đến đông đủ, trước khi bắt đầu cô thu thập bài giảng, hướng hàng ghế thứ nhất nhìn qua.

Hàng thứ nhất ghế thứ ba, phó giáo sư mới của đại học Sùng Thành, Trần Tri Ngô đang ngồi.

Giáo sư Lâm Hàm của Tô Nam cùng hẳn là bạn cũ lâu năm, giáo sư nhắc nhở Tô Nam lần này qua đây nhất định phải cùng hẳn bắt chuyện.

“Thầy Trần.”

Trần Tri Ngô đang cúi đầu xem tuyển tập luận văn, nghe vậy ngẩng đầu lên.

“Em là nghiên cứu sinh của giáo sư Lâm Hàm, Tô Nam.”

“A, chào em.” Trần Tri Ngô gấp quyển sách đứng lên, hướng Tô Nam vưon tay, “Cô Lâm đã nói với thầy rồi.”

Tô Nam nhanh chóng bắt tay hẳn, lại đem túi sách trên lưng tháo xuống, từ bên trong móc ra hộp giấy nhỏ. “Đây là Lâm lão sư kêu ta mang tới cho thầy.”

Trần Tri Ngô tiếp nhận, “Cái gì nặng như vậy?”

Một vị giáo sư bên cạnh cười nói: “Vật gì vậy?” Tô mò cầm lấy ước lượng thử, “Ồ, tựa như cục gạch, từ thành phố công tới? Cô Lâm cũng là có ý tứ, cái này không thể gửi chuyển phát nhanh rồi.”

Tô Nam giải thích: “Cô Lâm nói gửi chuyển phát nhanh cô ấy không an tâm.”

“Đó có thể là một cục tiền.”

Trần Tri Ngô cười, hướng Tô Nam nói một tiếng cảm ơn, để cho cô ngồi xuống trước, mời cô ăn một bữa com đạm bạc khi hội nghị kết thúc.

Diễn đàn duy trì liên tục hai ngày, tổng cộng chia làm bốn trận, trận đầu là học sinh đại biểu lên phát biểu. Sau khi ba vị học sinh đều hoàn tất, vị chủ trì chính nêu ra những vấn đề phê bình.

Tô Nam lên tiếng hoàn tất phần mục của mình, trở lại chỗ ngồi rung rẩy ngồi xuống, trái tim đập mạnh, cũng không biết mình có hay không mắc lỗi gì.

Bạn cùng phòng nhắn tin wechat hỏi cô khi nào trở về thành phố. Đang tính trả lời, nghe Trần Tri Ngô ho nhẹ một tiếng, cô nhanh chóng ngừng đầu.

Trần Tri Ngô cầm microphone, đứng lên, “Tôi nghe nói, lúc đầu mời tới tổng cộng tám vị thí sinh, sau khi nghe ngóng chủ trì là tôi, bốn vị đều uyển chuyển cự tuyệt.”

Phía dưới cười vang.

Trần Tri Ngô là làm nghiên cứu lịch sử của ngành truyền thông, Tô Nam không phải sinh viên đại học Sùng Thành, mà cũng nghe nói anh yêu cầu nghiêm ngặt đối với học sinh, chủ suất rất cực cao.

Tô Nam không khỏi ngồi thẳng lưng lên.

Trần Tri Ngô phê bình hai vị thí sinh lượt văn trước, nói ra mấy vấn đề, “Kế tiếp là thí sinh Tô Nam...” Hắn dừng một chút, “...Về nghiên cứu động lực trong quần thể đã có rất nhiều, tôi sẽ không nói tới vấn đề cụ thể ở đây. Diễn đàn lần này làm cho tôi thấy được thực lực cũng như phạm vi nhìn với góc độ mới của lớp trẻ trong ngành truyền thông, cũng rất mới mẻ đối với tôi...”

Anh nói mấy câu tránh nặng tìm nhẹ, đi đường vòng với việc phê bình Tô Nam.

Tô Nam có chút mơ hồ.

Sau khi kết thúc, mọi người lục đục trời sân, Trần Tri Ngô bị vây quanh tại chỗ, ba mươi hai học sinh vây quanh, một người tiếp một người đặt câu hỏi.

Tô Nam ôm túi sách, do dự trong chốc lát. Mười lăm phút đi qua, mấy người học sinh kia cuối cùng cũng đã đi. Liền nhìn thấy Trần Tri Ngô ngẩng đầu, nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt rơi vào trên người mình. Chỉ có thể kiên cường đi tới.

“Thầy Trần.”

Trần Tri Ngô cầm lấy áo khoác âu phục trên ghế dựa, khoát lên cánh tay, nói “Đi thôi.”

Ngoài viện tin tức đại học Sùng Thành có một đường dành cho người đi bộ, dẫn đến một bên cửa trường, thời tiết đầu hạ,mấy cây hoa hồng trong bồn hoa ven đường nở rộ.

Ra khỏi cửa viện, Trần Tri Ngô dừng bước lại, Tô Nam đang theo sát cũng dừng lại theo.

Trần Tri Ngô sờ sờ túi quần tây, móc ra một bao thuốc lá cùng cái bật lửa, “Xin lỗi, thầy hút thuốc.”

Tô Nam gật đầu một cái.

Anh ngậm thuốc châm lửa, hút một hơi, lại không vội vã đi, hơi nghiêng thân thể, nhìn về phía cô, “Biết tại sao không phê bình em không?”

Cô lắc đầu.

“Thầy và Lâm Hàm cùng học mười năm, nếu như phê bình, chỉ sợ quan hệ bạn học của thầy cùng cô ấy tan vỡ hôm nay.”

Tô Nam há to miệng, nói không ra lời, vừa cúi đầu thấp cần lấy môi dưới, cũng không nghe thấy chính mình nói “Vâng” một tiếng.

“Em đối với học thức không hề có chút kính nể nào, không thích hợp để học tiếp.”

Trần Tri Ngô nói xong phán đoán, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Cô sững sờ tại chỗ vài giây, chỉ lại đuổi theo. Nói không khó chịu trong lòng, nhất định là giả. Cô cũng không ít lần bị Lâm Hàm nói qua, làm luận văn không có tư tưởng mới, làm nghiên cứu để có kinh nghiệm còn có thể, nhưng một khi dính đến nghiên cứu triết học Frankfurt, cũng chỉ có thể dùng đi dùng lại ý tưởng cũ.

Điểm này cô cũng rõ ràng, thế nhưng, bị giáo sư của mình phê bình, cũng bị người khác phê bình, là hai cái khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Bình luận của Trần Tri Ngô, có phải hay không lần nữa chứng minh lúc đó cô chọn âm đọc chính là một cái quyết định sai lầm?

Cô ủ rũ mãi cho đến nhà hàng.

“Tô Nam!”

Tô Nam mới từ trong suy nghĩ của chính mình hồi phục lại tinh thần, ngẩng đầu một cái, vừa hay đối diện với ánh mắt của Trần Tri Ngô.

“Thầy hỏi em, đồ ăn có đủ hay không? Có muốn kêu thêm hay không?”

Cô vội vàng nói không cần.

Ánh mắt ngừng một hồi lâu, Trần Tri Ngô khép thực đơn lại, nâng ly trả lời, “Như thế nào lại không chịu nổi phê bình?”

“Không có...” Cô vô ý thức phủ nhận.

Trần Tri Ngô nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: “Những năm trước đây, viện trưởng có một nghiên cứu sinh, kéo dài thời hạn nộp luận văn hai lần, làm luận văn quá chậm chạp, viện trưởng chịu không nổi, để cho thầy giúp đỡ... Viện trưởng năm đó là Bác Đạo, người này coi như là sư đệ của thầy, vẫn phải giúp một chút...Cuối cùng, thầy giúp học sinh đó đem luận văn hoàn tất, giúp cho hắn tốt nghiệp. Việc này làm không có ý nghĩa. Con người ai cũng có sở trường riêng, khiếu chiến lĩnh vực chính mình không am hiểu, chỉ làm cho mình cùng người khác thêm phiền phức.”

Cô lúng ta lúng túng mà “Vâng” một tiếng.

Trần Tri Ngô nhìn chòng chọc cô, dừng một chút, không có nói cái gì nữa.

Ăn xong, Tô Nam chuẩn bị trở về khách sạn thu dọn đồ đạc đi nhà ga.

“Có muốn thầy tiễn em?”

“Không cần đâu, thầy Trần. Em ngồi tàu đường ngầm thuận tiện, hành lý cũng nhẹ.”

Trần Tri Ngô bỗng nhiên dừng lại, “Em không nói thiếu chút nữa thầy đã quên rồi, em mang tới cục tiền kia...”

“Em đi giúp thầy lấy nó!”

“Thầy có tay có chân, không phải làm phiền em.” Trần Tri Ngô cười, suy tư một hồi. “Em bây giờ đi khách sạn lấy đồ, thầy trở về báo cáo phòng làm việc, một hồi em trực tiếp đi ra bãi đỗ xe tìm thầy.”

Tô Nam còn muốn từ chối, nhưng Trần Tri Ngô khoát tay ngăn lại, không cho phép.

“...Thầy Trần, bãi đỗ xe ở nơi nào?”

“Đi ra ngoài học viện, đi về phía nam 500m, đi đến ngã rẽ là đến.”

Nhưng phía nam lại là hướng ngược lại ah?

....

Xe hướng đông chạy, một đường đi đến trạm xe lửa.

Trần Tri Ngô lái xe ổn định, đánh đèn chuyển hướng không sai chút nào.

Xe anh nhìn có chút tuổi tác rồi, vẫn là lái số tay, bây giờ trên thị trường xe, nhiều xe đã đổi thành hộp số tự động. Trong xe dọn dẹp sạch sẽ, không có bỏ hương thơm gì, một bầu không khí khô ráo.

Thân thể Tô Nam dựa vào sườn cửa xe, cùng Trần Tri Ngô kéo ra chút khoảng cách.

Cô từ nhỏ đã như vậy, không biết rõ làm sao cùng người lớn nói chuyện, trong lòng luôn có một nỗi sợ bị phê bình.

“Không ở Sùng Thành đi dạo một vòng?”

“Em trở về còn có lớp.”

“mùa này, bụi mù to liễu (bụi cây to liễu mù mù) cũng không có cái gì dễ nhìn. Mùa đông đến đây đi, cảnh tuyết rất đẹp.”

Cô gật đầu.

Trầm mặc một chốc, Trần Tri Ngô quay đầu nhìn nàng, cười cười, “Trở về cùng Lâm Hàm ăn cơm nhé.”

Cô vội vàng nói: “Không phải...Thầy, thầy nói đúng.”

Cô bù đầu tính toán kiến sống, đọc nhiều trang sách là hơn hai trang lo nghĩ phiền muộn, cái tâm tình này quả thực khó học vô. Cô cũng biết mình không phải người tham học, thậm chí hồ đồ qua hai năm liền tìm việc làm. Nếu nói học nghiên cứu thật có lợi ích gì, thì ước chừng đến lúc xin việc, đàm luận lương bổng có thể nâng tiền lương lên thêm một nghìn đồng.

Nửa đường trầm mặc, đến bãi đậu xe dưới đất của trạm xe lửa, Tô Nam cầm lấy thành lý, hướng Trần Tri Ngô nói tiếng cảm ơn.

Bốn phía ẩm ướt âm u, một hàng đèn trắng trên đỉnh đầu, kéo dài đến xa xa, chỉ còn lại những đường tỏa sáng.

Khủy tay Trần Tri Ngô chống cửa sổ xe, nhắm một miếng thuốc, không mang theo tâm tình gì mà “Ân” một tiếng.

Tâm tư anh phảng phất bay xa, ánh mắt cũng không biết rơi tại chỗ không gian nào.

Cô không khỏi thả nhẹ cước bộ, coi mình là không khí, không một tiếng động rời đi.

Sau khi từ Sùng Thành trở về, Tô Nam tiếp tục cuộc sống nghiên cứu sinh dần dần vô vị. Mỗi tuần đọc sách, làm báo cáo, chạy việc vặt cho giáo sư, cuối tuần dạy phụ đạo kiếm thêm khoản thu nhập.

Trong nháy mắt, mùa thu đến rồi.

Học kỳ hai bắt đầu, những thực sĩ chuyên nghiệp cùng ban đã bắt đầu lao vào những vòng tuyển chọn, mà sinh viên lớp dưới chỉ có thời khóa biểu kín mít.

Đang lúc hoàng hôn, trời bắt đầu mưa. Mưa nhỏ đầu thu tí tách gõ trên lá cây, trong sân trường mờ tối tịch mịch.

Tô Nam nhận được tin nhắn của giáo sư Lâm hàm, lúc đi ra thư viện mới nhớ bản thân đã quên mang theo dù.

Từ thư viện đến viện nghiên cứu 300m, cô do dự trong nháy mắt, tạo nên mũ bảo vệ, chạy vào trong mưa.

Đến lầu dưới viện, tháo cái nón xuống, vỗ vỗ nước mưa trên người, đi vào phòng làm việc của giáo sư Lâm Hàm.

Cửa không khóa, chỉ khép hờ, tiếng đối thoại truyền qua khe cửa.

Cô do dự một chút gõ cửa một cái.

“Mời vào.”

Phòng làm việc phân ra 2 phần, bên trong có ba gian làm việc, bên ngoài là phòng trà tiếp khách. Trên bàn một chiếc đèn vàng nhạt nhỏ chiếu sáng, bên cạnh đặt một chậu cây thấp lùn.

Hai chiếc ly, hơi nước nóng chậm rãi bay tán ra.

Trần Tri Ngô ngồi gần một bên cửa sổ.

Lúc anh nghe cửa mở, ngẩng đầu lên, sau chiếc mắt kính hai đạo ánh mắt bình thản phóng tới.

Tô Nam đứng ở cửa, “Cô Hàm, thầy Trần.”

“Em không mang theo ô?”

“Lúc ra ngoài trời không có mưa...Buổi chiều ở trong thư viện suốt.”

“Ngồi xuống uống một chút trà nóng a!” Lâm Hàm cầm bình nước lên, rót chiếc ly không duy nhất một chút nước nóng.

Cô đến ngồi xuống ở một góc bàn, nhận ly nước nói nhỏ một câu “cảm ơn cô Hàm.”

Lâm Hàm ngồi xuống, một tay chống đầu, nhìn về phía Trần Tri Ngô, lại nhìn Tô Nam một chút, cười nói: “Năm nay, thầy Trần được mời qua đây mở một môn học tự chọn, em có nghe nói không?”

Tô Nam gật đầu.

“Em có chọn hay không?”

“...Dạ có chọn.”

Kỳ thực cô không có chọn, buổi sáng thấy “Truyền bá trào lưu tư tưởng học tập” phía dưới ghi ba chữ “Trần Tri Ngô”, cô liền vô thức đi vòng.

“Chọn rồi thì thật là tốt, thầy Trần chưa quen thuộc với trường học của chúng ta, em làm trợ giáo cho thầy.”

Cô sững sờ một chút, “...Được, cô Hàm.”

Trần Tri Ngô nhìn qua, mỉm cười, có chút ý từ bỏ dạt mây trời, “Thầy dựa vào sự hỗ trợ của em nhiều, bạn học Tô Nam.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đây Núi (Tuyệt Rơi Đây Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Gió đêm

Sau buổi chiều ta trở về, không khỏi cảm thấy ta là một loại sinh mệnh bị gắt gao cảm giữ nửa đau nửa vui.

-- Giãn trình tháng tư xé vải

Tháng mười, khí trời thoáng chuyển lạnh, buổi sáng chính là khí trời tốt nhất. Buổi sáng ngủ được hơi nước mát mẽ, bầu trời trên đỉnh đầu một mảnh xanh thẳm.

Thứ hai ngày mười một là quốc khánh, Tô Nam đi phòng làm việc của Lâm Hàm trình diện với ba nghiên cứu sinh mới mượn vào.

Hai nữ một nam, hai cái tiểu sư muội một cao một thấp, đều đeo mắt kiếng, điềm đạm thận trọng, vừa nhìn chính là loại người Lâm Hàm yêu thích; sư đệ lớn to con, lúc đứng lên rót nước cho mọi người, Tô Nam mắt liếc một cái,... ừ nhất... Cao 1m85.

Nói chuyện phiếm một hồi, định đặc thời gian liên hoan gặp mặt, Lâm Hàm cho ba nghiên cứu sinh mới đi, lưu lại Tô Nam, hỏi nàng chọn đề cho luận văn tốt nghiệp có ý kiến gì hay không – lịch sử thành lập ngành tin tức

ở đại học, trường học và chuyên môn cùng thành một đề bài.

Tô Nam thành thật thừa nhận mình không có ý kiến gì.

“Thực ra cũng không gấp gáp, trở về suy nghĩ lại một chút -- cũng có thể tìm thầy Trần tâm sự, thầy ấy thông thạo lịch sử truyền thống. “

Tô Nam ừ một tiếng, nói “Đạ”.

“Thầy Trần khen ngợi em rất nhiều với cô, nói em làm việc kiên định. “

Tô Nam sùng sốt một chút.

Lâm Hàm đứng lên, trở về trong gian phòng làm việc cảm ra tò đon, “Thứ bảy trường học làm diễn đàn "học rộng biết rộng", cô là một trong người chủ trì, phải uy hiếp học sinh làm người tình nguyện, em đi đi. Trưa mai tan lớp tới viện chuẩn bị cho hội nghị. “

Sáng tin tức diễn đàn học rộng biết rộng được viện làm chủ, mỗi năm một lần, duy trì liên tục hai ngày, sinh viên các đại trường cao đẳng nổi tiếng đều tới.

Tô Nam tiếp nhận diễn đàn thời khóa biểu, nhìn xuống phía trên sắp xếp thời gian, gật đầu đáp ứng.

Tình trạng kinh tế của cô không tốt lắm, cho nên trong viện có cái gì có thể lấy chút tiền trợ cấp, Lâm Hàm đều sẽ để cho cô đi. Về điểm này tốt hơn so với quan hệ giáo sư đối với học sinh nặng nề ra mệnh lệnh, thật ra khiến cô không được thanh thản.

Ngày thứ hai trong buổi họp chuẩn bị, Tô Nam lần nữa thấy tiểu sư đệ ngày hôm qua.

Lúc còn chưa bắt đầu, cậu gục xuống bàn, trong lỗ tai bỏ vào ống tay nghe điện thoại.

Cô nhìn một chút, cũng chỉ có bên cạnh cậu còn có một vị trí trống, liền đi tới ngồi xuống.

Cậu gạt mình, chậm rãi quay mặt lại, nhìn lên thấy là Tô Nam, vội vàng ngồi dậy lấy ống nghe điện thoại xuống, kêu một tiếng Tô Nam sư tỷ.

Tô Nam nghĩ một hồi, mới nhớ cậu gọi là Giang Minh Khiêm, tên không quá có đặc sắc, nghe một lần không dễ dàng nhớ kỹ.

“Cô Hàm gọi em tới?” “

Giang Minh Khiêm gật đầu, “Cô Hàm nói còn thiếu người làm việc vặt, cả viện chỉ một mình em là nam, việc nhân đức không nhường ai. “

Tô Nam cười nói: “Ngành này hạng nhất âm thịnh dương suy. “

Giang Minh Khiêm cũng cười theo rồi nói, “Là phục vụ nhóm của sư tỷ, cậu còn không được.”

Trong buổi họp, đem những chế tác di tri

Tĩnh tâm, sắp xếp danh sách chỗ ở, ghi danh, chuẩn bị hội nghị tư liệu những nhiệm vụ này từng cái tất cả đã an bài xong, cuối cùng phân phối giáo viên, một người phụ trách ba giáo viên.

Lâm Hàm phân phối hết các giáo viên trường khác, vừa nhìn còn lại năm người trường họ bút lớn vùng lên cấp một đội cho Tô Nam, “Cái này năm người không cần ở lại, em phụ trách a!”

Tô Nam liếc mắt nhìn, quả nhiên được có Trần Tri Ngô.

Thứ năm, Tô Nam nhận được tin nhắn của Trần Tri Ngô, buổi chiều nghỉ giáo lao trong giờ học, vội vàng đem tin nhắn này chuyển vào micro-credit group.

Tối thứ sáu, bắt đầu liên hệ cùng giáo viên chính mình phụ trách, để chuẩn bị cho ngày thứ hai trong hội nghị dùng PPT (powerpoint).

Đến số của Trần Tri Ngô, cô do dự một chút, gửi tin nhắn qua.

Cô tìm từ hết chữ này đến chữ khác. Vừa đợi chờ tin trả lời vừa nhìn tin mình gửi, nhiều từ “Mạo muội” “Quý rỏi”, cảm thấy tựa hồ vô cùng long trọng.

Chờ giây lát, Trần Tri Ngô trả lời hai chữ: Không có làm.

Cô nắm chắc điện thoại di động, không biết như thế nào cho phải, đang định hỏi Lâm Hàm làm sao bây giờ, Trần Tri Ngô lại gửi tới tin nhắn: “Các y tá trường em đáng tin không?”

Cô nhanh trả lời: “Tốt nhất vẫn là đi bệnh viện nhân dân của thành phố lân cận.

Trong chốc lát, nàng ý thức được: “thầy Trần, thầy ngã bệnh?”

Qua thật lâu không thấy tin trả lời, cô do dự, lại không dám hỏi nhiều.

Cô thu thập xong ppt của các giáo sư khác, vẫn là đứng ngồi không yên.

Tô Nam vừa nghĩ đến, thứ năm Trần Tri Ngô nghỉ dạy cũng sợ là bởi vì bệnh. Nghiêm trọng đến mức độ này, cũng không biết là bệnh gì. Việc này cô không xen vào, nhưng tựa hồ nên cùng Lâm Hàm nói một tiếng -- nghĩ đi nghĩ lại, nhiều khi Lâm Hàm đã biết rồi.

Nàng tính đến khi mười giờ, nếu như Trần Tri Ngô lại không có liên hệ với nàng, liền đem chuyện này nói cho Lâm Hàm.

Tô Nam đang copy ppt, điện thoại di động chấn động.

Vô ý thức cảm lên, vừa nhìn, Trần Tri Ngô gọi tới: “Mang theo mấy vi tính xách tay, tới bệnh viện nhân dân khoa cấp cứu phòng truyền dịch.”

Cô không có hỏi vì sao, trả lời chữ “được”, nhanh chóng thay quần áo, đeo trên lưng mấy vi tính xách tay ra khỏi nhà.

Từ trường học đi bộ đến bệnh viện nhân dân, chỉ cần mười phút.

Trong phòng truyền dịch kín người hết chỗ, Tô Nam đứng ở cửa đi cả nhắc tìm Trần Tri Ngô, trong chốc lát ở bên cạnh cửa sổ một phòng phát hiện bóng dáng của Trần tri ngô. Liền đi tới, “Thầy Trần. “

Trần Tri Ngô chậm rãi nhìn cô một cái, “Ừ”

Tô Nam làm trợ giáo cho anh hơn một tháng, mỗi lần đi học thấy anh, anh đều là áo somi quần tây, có đôi khi mang mắt kính không gọng, hôm nay anh mặc áo bông vải màu xám lạnh, lại là lần đầu cô nhìn thấy.

Anh tùy ý ngồi, bởi vì chân dài trong một cái lối đi nhỏ chật hẹp, có vẻ phá lệ chật chội.

“Ngồi đi. Thầy đọc cho em.”

Tô Nam có phần hoang mang, nhưng vẫn là ngồi xuống ở bên cạnh, mở mấy vi tính xách tay.

Tay Trần Tri Ngô khoát lên trên đầu gối, lưng hơi khom, thanh âm có chút khàn, “Bảo cáo có tổng cộng ba phần.. “

Lúc này Tô Nam mới hiểu Trần Tri Ngô muốn làm gì, mau mở ppt.

Trần Tri Ngô hướng trên màn ảnh vì tính của cô liếc nhìn, “Trước nhớ kỹ, hồi sửa chữa lại. “

Cô “Ah” một cái tiếng, mở ra microsoft word.

Trần Tri Ngô giải thích rõ ràng, trong chốc lát liền nói xong, sau đó hơi dựa vào phía sau một chút, khép lại đôi mắt.

Cô im lặng quay đầu liếc anh một cái.

Sắc mặt anh nhìn không tốt, có điểm tiêu tụy. Trên làn da trắng, vành mắt thâm quầng càng có vẻ rõ ràng.

Tô Nam không lập tức đi ngay, ngồi ở một bên vừa bắt đầu làm ppt, vừa không tự chủ được giúp anh nhìn chăm chăm bình nước biển.

Trần Tri Ngô thỉnh thoảng mở mắt nhìn cô một cái, không nói gì, rồi khép mắt lại.

Nửa giờ sau, Tô Nam làm xong ppt, quay đầu nhìn Trần Tri Ngô một chút, không biết anh có ngủ hay không, nhẹ nhàng gọi một tiếng, “Thầy Trần.”

Trần Tri Ngô chậm rãi mở mắt.

“...Em đã làm xong, thầy kiểm tra một chút a! “

“Cứ như vậy đi. “

Cô do dự một chút, đem máy vi tính xách tay khép lại, “Thầy khá hơn chút nào không?”

Trần Tri Ngô trả lời qua loa, “Àn” một tiếng, lại nhắm mắt lại.

Tô Nam đi cũng không được, ở lại cũng không xong, cuối cùng, không thể làm gì khác hơn là ôm máy vi tính ngồi không.

Trong nháy mắt, cô đột nhiên hồi phục tính thần lại, ngẩng đầu nhìn bình tiếp nước, thấy cạn bình, nhanh chóng đứng dậy. Chờ bình thuốc chảy hết hoàn toàn, rung chuông gọi y tá tới.

Y tá lại thay một chai nước biển nhỏ, cầm bút đánh dấu một cái, “ một chai cuối cùng.”

Tô Nam liếc mắt nhìn tốc độ chảy, ước đoán mười lăm phút là có thể chảy hết, lại như cũ ngồi xuống.

Cô mở ra máy vi tính xách tay ra, đem ppt vừa làm xong kiểm tra một lần, lại mở một cái văn bản khác.

“Đang làm luận văn tốt nghiệp?” Trần Tri Ngô đột nhiên lên tiếng.

Cô giật mình đến rung một cái, “... Dạ, tháng mười một phải xong mở đề báo cáo.”

“Chuẩn bị viết cái gì?”

“Em còn chưa nghĩ ra.”

“Không có vấn đề gì muốn nghiên cứu? “

Tô Nam cắn môi dưới. Cô là người có chút mâu thuẫn, không nghe được người khác phê bình mình, cảm thấy tự ti cho rằng mình là người vô dụng, bị người khác phê bình cũng là chuyện đương nhiên.

Trần Tri Ngô liếc nhìn cô một cái, “Lần trước thầy nói, em đối với học vấn không hề có chút kính nể nào, lời này không đúng.”

Cô hạ mắt, ánh mắt không quá tập trung rơi ở trên mu bàn tay mình.

“Em có thái độ làm việc không tồi, nhưng chỉ vậy, quả thực không thích hợp cho việc học tập.”

“... Hàng năm người nhiều tốt nghiệp như vậy, cũng không thấy tất cả đều là thích hợp cho việc học.” Tô Nam nhin không được, cúi đầu nói một câu.

Lời này có chút ý tứ chống đối.

Trần Tri Ngô hơi ngần ra, nhìn cô một cái, cười cười, không có nói cái gì nữa.

Một hồi sau, bình nước biển chảy xong, y tá qua đây rút kim ra cho Trần Tri Ngô.

Tô Nam đem máy vi tính xách tay bỏ trở về trong túi sách, theo anh đi ra khỏi bệnh viện -- Trần Tri Ngô ở chung khu trọ với cô, cùng đi một hướng.

Buổi tối khoảng tám chín giờ chính là thời điểm náo nhiệt trên con đường hai người đang đi.

Đèn đường quang tỏa ra màu vàng ấm, khói lửa lượn lờ, trong không khí mùi thơm của thức ăn, mùi hành, tà hủ chiên, mùi ớt trộn lẫn... Người đi đường tới lui, một đôi vợ chồng già nắm gậy đi suốt qua người...

Giữa những tán cây xanh um lù ra một góc bầu trời đêm, được ngọn đèn rọi sáng.

Đi vào trường học, điện thoại di động trong túi Tô Nam rung, cô móc ra nhìn một chút, ngẩng đầu nhìn về phía Trần Tri Ngô, “... Thầy Trần...”

Trần Tri Ngô dừng bước, thanh âm bình thản, “Đi về đi, ngày hôm nay cảm ơn em.”

“Không có việc gì, đây là việc em phải làm...” cô gật đầu chào Trần Tri Ngô rồi rài bước chân hướng về phía nhà trọ của giáo viên đi, nhanh chóng nhận điện thoại.

Trần Tri Ngô đi ra tiếp mấy bước, bước chân bỗng dừng lại, quay đầu nhìn lại.

Tô Nam cúi thấp đầu, đứng ở ven đường. Sau lưng túi sách giống như là cái vật gì nặng nề nặng người cô, để cho cái lưng ốm yếu của cô hơi hơi khom xuống, cái bóng nhỏ được đường ngọn đèn kéo rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rời Đây Núi (Tuyệt Rời Đây Nam Sơn)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: sương mù sáng sớm

Có một thế giới không biết tên, ở trước mắt ta biến hóa huyền ảo

-- Giản Trinh tháng tư xé vải

-

Trần Tri Ngô trở lại chỗ ở, đi tới điện thoại. Mẹ anh gọi tới, hỏi thăm tình hình gần đây ở đại học Đán Thành.

Trên bệ cửa sổ nhà trọ có một cây quan âm, người ở trọ trước kia không có mang đi, thời điểm anh dọn vô thấy nó mọc tốt, cũng cứ tiếp tục nuôi.

Anh đứng gần cửa sổ, chăm điều thuốc, bản thân bệnh còn chưa hết nên chỉ hút một hơi, rồi kẹp ở giữa ngón tay.

“Cuối tuần con trở về sao?” “

“Không biết, tạm thời không có gì an bài”

Mẹ Trần thờ dài, “Cuối tuần là sinh nhật Trình Uyên, con quên rồi?” “

Anh phui bụi thuốc lá vào trong chậu hoa, “... Con nhớ kỹ. “

“Không có chuyện gì quan trọng thì trở lại đi. không nên không ra dáng đàn ông.”

Anh “Dạ” một tiếng.

Điện thoại đã cắt đứt thật lâu, anh mới hồi phục tinh thần lại. Đêm thu gió có chút mát mẻ, anh trong nháy mắt suy nghĩ rất nhiều sự việc, nhưng sợ lúc tỉnh, lại không nhớ nổi chính mình đến tột cùng suy nghĩ gì.

Ngày đầu tiên của diễn đàn "Học rộng biết rộng" ở đại học Đán Thành, ngày thứ hai chuyển tới thành phố S, một nhóm giáo sư đi theo. Trường học bao xe, sáng sớm sáu giờ xuất phát.

Tô Nam đi đến sớm, thời điểm đến chỗ xe buýt, phát hiện ra mình đến quá sớm, giáo viên còn chưa tới. Sáng sớm nhiệt độ thấp, cô mặc y phục mỏng manh, chỉ phải ngồi chồm hổm dưới mái hiên văn phòng chưa mở cửa, ôm thật chặt túi sách.

Chốc lát nữa, nghe tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn lên, là Giang Minh Khiêm.

Cậu là chạy tới, đến dưới một táng cây lớn, lúc này mới chú ý tới Tô Nam ngồi chồm hổm ở một bên.

“Sư tỷ.”

Tô Nam đứng lên đáp lại.

Giang Minh Khiêm cười cười, “Sư tỷ ăn điểm tâm chưa?”

Cô còn chưa trả lời, Giang Minh Khiêm đã ném tới một cái túi bánh mì, Tô Nam tiếp được, nói tiếng cảm ơn.

Tô Nam nhanh ăn bánh mì, cho tới khi ăn xong, những giáo sư khác đã lục đục đến rồi.

Tô Nam cùng Giang Minh Khiêm đứng ở ngoài xe kiểm tra danh sách, đến lúc chuẩn bị xuất phát, liền phát hiện Trần Tri Ngô không tới.

Tô Nam đang do dự có cần gọi điện gọi cho Trần Tri Ngô hay không, liền thấy cách đó không xa một bóng người đang đi tới.

Giang Minh Khiêm ở phía sau đánh dấu lên tờ danh sách, nhướn mày cười, “Đã đến đông đủ. “

Đội Trần Tri Ngô đi tới gần, Tô Nam đối với anh lên tiếng chào hỏi.

Trần Tri Ngô “ừ” một cái tiếng, lên xe.

Giang Minh Khiêm bắt vào tay vịn, nhảy một cái lên xe, Tô Nam theo sát phía sau.

Nàng nhìn lướt qua, Trần Tri Ngô ngồi hàng cuối cùng vị trí cạnh cửa sổ, bên cạnh hẳn còn có ba bốn cái vị trí trống. Giang Minh Khiêm đứng đứng ngồi xuống ở bên cạnh Trần Tri Ngô, gọi “thầy Trần”, cô không thể làm gì khác hơn là theo sát Giang minh khiêm ngồi xuống.

Trời mới vừa tờ mờ sáng, các giáo viên thức dậy sớm, đều chưa tỉnh ngủ, trong xe mờ tối, an tĩnh yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng động cơ xe buýt.

Đến bảy giờ, các giáo viên lần lượt tỉnh lại, trong xe mới náo nhiệt lên.

Lúc xe quẹo một cái, Tô Nam chợt thức dậy, chỉ có phát hiện mình bắt tri bất giác dĩ nhiên cũng đang ngủ.

“Sư tỷ, đáng ngủ của chị không được tốt lắm. “

Cô vô ý thức lau mép một cái.

Giang minh Khiêm cười ha hả một tiếng, “Lừa gạt chị!”

Cô không biết làm biểu tình gì, không thể làm gì khác hơn là cũng cười theo một cái.

Tính cách Giang Minh Khiêm không sợ ngại ngùng, tự mình lưu riu nói chuyện, từ khoa chính quy chuyên ngành nói đến đại học năm 4 nghiên cứu sinh, từ hoạt động xã đoàn nói đến thể dục thi đấu, hẳn dường như trời sinh bản tính không nề ngất, người khác tùy ý đáp một tiếng, là hẳn có thể tự nói tiếp theo.

Tô Nam bị hẳn làm cho hơi nhưc đầu, nhưng theo lẽ phép cũng không tiện nói gì.

“Tháng sau có một trận thi đấu kinh tế, sư tỷ muốn đi cùng với em không? Em đã tìm được ba người rồi, còn thiếu một người...” “

“Chị không quá am hiểu mục này...”

“Không có việc gì, marketing trong truyền thông khối này sư tỷ có thể làm a!...”

“em không phải viết mở đề của luận văn?” “

Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên chen vào, Tô Nam lại càng hoảng sợ, khoảng khắc mới hồi phục tinh thần lại, quay đầu nhìn về phía bên trái, “... Thầy Trần.”

Trần Tri Ngô nhui lại lông mày, sắc mặt tái nhợt, trông có điểm tiêu tụy. Ngồi gần cửa sổ, trên đùi bày ra một quyển sách, ngón tay kẹp ở giữa trang sách.

Tô Nam vội vàng xin lỗi, “Xin lỗi...”

Trần Tri Ngô đề huyệt thái dương, không nói gì.

Giang Minh Khiêm không dám nói nữa, ngồi im trong chốc lát, tựa hồ cảm thấy không có ý nghĩa, liền cùng Tô Nam đổi vị trí, dựa vào cửa sổ bên phải bắt đầu ngủ.

Trần Tri Ngô mở sách, chỉ xem trong chốc lát, ánh mắt lại hướng ngoài cửa sổ, đem cửa sổ vốn đã mở, mở lớn hơn nữa, gió mang theo hơi lạnh, cũng mang theo khói xe phía sau thổi tới.

Tô Nam nhìn ra sắc mặt anh thoáng chốc càng thêm khó coi, bàn tay bóp chặt, để ở dạ dày.

“Thầy Trần...”

Trần Tri Ngô nhìn qua.

“Thầy... Thầy có phải hay không say xe?”

Trần Tri Ngô không có hé răng.

Nàng lấy túi sách đặt ở một bên cầm lên, kéo ra khóa kéo tìm kiếm một hồi, lấy ra một cái gì tròn tròn mảnh mảnh, đưa tới.

Trần Tri Ngô dùng một giây, tiếp nhận lấy.

“Thầy gửi một cái...”

Trần Tri Ngô mở ra, để sát vào mũi nhẹ nhàng gửi một cái.

“Dùng sức gửi, làm cho khí vọt vào trong ót...”

Trần Tri Ngô nhún mày lại, vẫn là nghe theo.

Hương thơm bạc hà mát mẽ theo xoang mũi xông thẳng vào, trong nháy mắt cảm giác tích tụ ở ngực biến mất.

Anh lại gửi hai cái, chuyển động thân thể, nhìn xem logo tiếng Anh phía trên, “Mua chỗ nào?”

“Bạn học em đi Thái Lan chơi mạng về, trên taobao chắc có... Thầy lấy cái này đi!”

Anh nói tiếng cảm ơn, cất đi, “Em cũng say xe?”

“Không phải say, em dùng để nâng cao tinh thần... thời điểm bài tập đuổi đến chết, cái này so với cả phê dùng được hơn...” Tô Nam tựa như nói xong mới phát giác mình không nên nói, vội vàng im miệng.

“bài tập thầy giao đuổi chết em ah!?”

... Cô nào dám trả lời.

“Không phải, thỉnh thoảng sẽ... Thầy hẳn nghe nói qua, viện trưởng chúng ta giao bài tập đặc biệt nhiều.”

“Không sợ thầy đem lời này báo cho viện trưởng?”

“Thầy... thầy sẽ không có rảnh rỗi như vậy.”

Trần Tri Ngô cười một tiếng.

“bạn cùng phòng em nói, thời điểm say xe, tốt nhất đừng xem sách... Ngủ cùng nói chuyện phiếm sẽ tốt hơn.”

Trần Tri Ngô liếc nhìn nàng một cái, đem sách gác qua một bên, “Vậy em trò chuyện với thầy một hồi đi? Thầy nghe cô Lâm nói em còn không có chủ đề cho luận văn.”

Tô Nam nhất thời không khỏi kêu khổ. Trong lòng cô không dám cùng Trần Tri Ngô trò chuyện học hành, cái này đơn giản là mang đá lên đập chân mình, “vâng...”

“Em có đề ý lĩnh vực nào?”

“Em học lớp về tư tưởng nữ tôn của cô Hàm, em rất thích.” (tư tưởng nữ tôn= feminism. Đây là một chủ đề hot bây giờ ở phương tây. Họ muốn phụ nữ được đối xử bình đẳng như nam giới)

“Phương diện này thầy không hiểu nhiều, theo thầy biết, hiện tại không có đặc biệt gì nghiên cứu mới mẻ độc đáo, đơn giản chỉ là chính trị, xây dựng ngôn ngữ, công nhận thân phận, thầy chỉ ấn tượng mấy cái phương diện này...” Trần Tri Ngô suy tư một chút, “lý luận carnival em nghe qua chưa?”

*lý luận carnival: lý luận về vấn đề thống trị, ưu thế của một đẳng cấp

“em nghe qua, thế nhưng chưa có xem qua tài liệu liên quan.”

“Vấn đề này phải nghiên cứu văn học tương đối nhiều, truyền bá học trích dẫn vẫn không tính là nhiều lắm. Em nếu như đối với chủ nghĩa nữ tôn cảm thấy hứng thú, có thể thử chọn một số hiện tượng xã hội về quyền nữ tôn, sản phẩm văn hóa, dùng lý luận carnival để phân tích.”

Tô Nam sững sốt một chút, hoàn toàn không nghĩ tới Trần Tri Ngô biết phân tích ra được những phần nhỏ, vội vàng nói: “Tốt.”

“Cái đề tài này làm dễ dàng, sẽ không khó để tốt nghiệp... Bất quá đệ tử của thầy muốn đậu, thầy hằng định không cho qua.”

... Cuối cùng, vẫn là không tránh mất mặt mũi được.

Bị chê nhiều lần, cô đã phản ngược lại, cảm giác mình có chút miễn dịch, “... Có thể tốt nghiệp là được rồi.”

“Em vội vàng đi tìm việc làm?”

“... Vâng.”

“Vậy tại sao học nghiên cứu?”

“... Em không nghĩ qua, chỉ nộp đơn là được nhận học lên.”

“lúc nộp đơn, em cũng không nghĩ là sẽ được qua?”

Cô có vài phần quần bách nhưng không lời nào để nói.

Trần Tri Ngô đưa mắt nhìn sang ngoài cửa sổ, “... Cũng không trách em được, có rất ít người có thể cự tuyệt cơ hội được lười biếng...”

... Không thể phủ nhận, lời Trần Tri Ngô nói rất đúng. Thời điểm người khác đều bận rộn nộp đơn xin việc, nàng thuận lợi nghiên cứu, chỉ ít hơn ba năm không cần lo lắng về con đường phía trước, đa số mọi người cũng rất khó cự tuyệt việc dễ như trở bàn tay này, mặc dù hiện tại cô đang hối hận không thôi vì sự thiếu kiên định trước đây của mình.

Tô Nam cúi đầu, thanh âm nhẹ đến mức cơ hồ nghe không rõ, trong lòng có một chút cụt hứng. “Khi đó em lười biếng, kết quả hiện tại đang bị...”

Trần Tri Ngô xoay đầu lại, “Hà?”

Cô khẽ cắn môi, lắc đầu một cái.

Trần Tri Ngô ánh mắt dừng ở trên mặt Tô Nam, trong mắt có hiện ra một thần sắc lo sợ nghi hoặc, hai bà vai gầy yếu co ro... Anh nghĩ tới khuya ngày hôm trước cái bóng ốm yếu như bị một vật nặng đè lên.

“... Thầy nói quá nặng?”

“Không có... Thầy nói đúng.”

“Chớ để ý, tính tình thầy như vậy.”

“Không có... Thầy nói đúng. Học tập phải nghiêm ngặt không có gì sai, chẳng qua là em.. Em quả thực không thích hợp, đã chọn nhầm.. “đầu cô hạ thấp hơn, “... Nhưng vẫn phải đi hết có phải không. “

Kỳ thực, cũng không nhất định. Anh liếc nhìn có một cái, không đem hai chữ “Bồ học” này nói ra khỏi miệng. Không đến mức tệ như vậy. Nhiều nghiên cứu sinh cũng là đục nước béo cò, chọn nghiên cứu để sống qua ngày, so với Tô Nam thì nghiêm trọng hơn—chỉ là thấy cô cần cù như thế, lại không có thành quả gì, ngược lại không đánh lòng.

Từ khai giảng đến nay, thu hai lần bài luận văn của cô, bởi vì quen biết Lâm Hàm, cố ý nhìn kỹ trình độ của Tô Nam. Mà bài luận văn của cô lại không có quan điểm mới, về cách trình bài nói khái quát là cô làm được, chủ thích, tham khảo, tài liệu cũng tính tế tiêu chuẩn, cảm kính lúp xoi mới, cũng tìm không ra lỗi gì.

“Không nói đến cái này...” Trần Tri Ngô dừng một chút, “Cái diễn đàn kinh doanh, em muốn đi tham gia?”

“Em không có thời gian đi. “

“Thầy không có ý gì, đi cũng có thể khiến cho CP (lý lịch) của em đẹp mắt một chút. Em nếu như cần những nơi thực tập như vậy, khi làm xong đề bài luận văn, thầy có thể giới thiệu cho em vài chỗ thực tập.”

“Cảm ơn thầy. “

Trần Tri Ngô liếc nhìn cô một cái, vừa như còn muốn nói thêm gì, lại vừa như không có lời để nói. Anh giậm bớt cửa sổ xe, thân thể lùi ra sau, khép lại đôi mắt.

Xe chạy băng qua một phần sắc trời lại một phần, ánh nắng màu cam nhạt ảm áp, rừng cây thấp lùn được bao phủ bởi một tầng sương mù sáng sớm.

Đến thành phố S rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đây Núi (Tuyệt Rơi Đây Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đêm lạnh

Mặc kệ trời nhiều mưa, hãy trồng một đóa hoa.

-- Phế Danh

Thời khóa biểu thi đầu và lịch sinh hoạt giống như ở thành phố Đán Thành, bọn họ đến thành phố S, cùng giáo viên đại học S tổ chức hội nghị buổi sáng.

Phân phát tài liệu, liên hệ lão sư, bưng trà rót nước, những chuyện nhỏ nhặt này đều do Tô Nam phụ trách, sau khi hội nghị buổi sáng kết thúc, Giang Minh Khiêm dẫn giáo viên đi ăn nhà hàng, cô phải ở lại sửa sang, sắp xếp sofa ghế cho buổi trưa.

Hên là có cặp lồng cơm, cá rán, gà xé phay, đậu phộng rang, lúc đưa tới đã có chút lạnh. Giang Minh Khiêm đưa giáo viên đi ăn xong sau đó chính mình đi tìm phòng ăn của đại học S, ăn chùa, cả đại sảnh to chỉ còn lại mình Tô Nam.

Có máy nước nóng, Tô Nam rót cho mình một ly nước, thuận tiện len lén ăn chút đồ ăn vặt của hội nghị buổi sáng, một mình ngồi trong góc của hội trường ăn một bữa trưa.

Ngày hôm qua ngủ muộn, sáng sớm chưa đến sáu giờ liền rời giường, vốn là ngủ không đủ, ánh mặt trời buổi trưa chiếu một cái, cơn buồn ngủ nổi lên, vừa nhìn trời vẫn còn sớm, định đặt đồng hồ báo thức sau nửa tiếng, nằm xuống ngủ.

Mơ mơ màng màng, nghe có tiếng bước chân tiến đến, Tô Nam giật mình, đột nhiên thức tỉnh, ngẩng đầu lên, đối diện một ánh mắt, sợ đến mức hô hấp dừng lại, hoang mang rối loạn vội vàng đứng lên,

“... thầy Trần. “

“Sao lại ở đây ngủ?”

“Trở về khách sạn quá phiền phức, một hồi còn phải kiểm tra thiết bị.” Tô Nam giờ tay lên sờ soạn mép môi một cái. Động tác này hoàn toàn là vô ý thức. Đầu óc cô còn có chút mơ hồ, bởi vì gối đầu lên ống tay áo lên, trên mặt bị dè ra mấy bệt màu đỏ.

Trần Tri Ngô nhìn thoáng qua, chợt nửa người khom xuống.

Tô Nam cơ hồ là vô ý thức tránh sang một bên, đã thấy Trần Tri Ngô vươn tay cánh tay từ ngăn kéo trong chỗ ngồi móc ra một cái đĩa mềm-- cô ngồi chỗ ngồi buổi sáng của anh.

Lúng túng.

Tô Nam sờ lỗ mũi một cái, âm thầm dời túi sách của mình sang vị trí bên cạnh.

“Không có việc gì, em ngồi đi, buổi chiều thầy không tới.”

Cô sững sốt một chút, “Thầy có việc? “

Anh đem đĩa mềm nhét vào túi, nhướn mày cười cười, “Alice, đi chơi đi.” (Alice trong phim Alice trong thế giới kỳ bí)

Anh xoay người đi ra ngoài, tới cửa lại ngừng bước, nhìn nàng cười, dặn dò: “Thay thầy giữ bí mật.”

Cô kinh ngạc gật gật đầu.

Ba bốn giờ buổi chiều, trời cả ngày trong veo tự nhiên trở ền âm u, lúc tan học trời bắt đầu mưa. Các giáo sư đã lên kế hoạch đi ngâm suối nước nóng, cơm nước xong chỉ đành ở lại khách sạn cho hết thời gian.

Tô Nam mệt đến ngất ngư, nhưng ở chung phòng với một vị giảng viên của trường, trở về phòng cũng không dám lơ đãng.

Từ trong túi sách móc ra quyển sách, ngồi bên giường, giả bộ khuôn mẫu mở sách ra xem, tâm tư đã sớm không biết đi đâu rồi. Điện thoại di động chợt rung động, cô nhanh nhìn xem màn hình, Giang minh khiêm gọi tới, hỏi cô buổi tối có muốn hay không đi dạo một chút trên đường phố bên cạnh trường học.

Tô Nam không chút do dự từ chối, vừa nhất mắt lại thấy vị giảng viên ở chung đang mờ mảy vì tính làm việc, bầu không khí nặng nề, thực sự không chịu được, thẳng thắn mượn lý do này đi xuống lầu.

Bên ngoài tiếng mưa rơi rả rích, Tô Nam hỏi khách sạn mượn cây dù.

Sân trường đại học S rất nhỏ, phía nam một mảnh kiến trúc dân quốc, hai năm trước có bộ phim thần tượng thời dân quốc lấy chỗ này làm bối cảnh, gây ra một cơn sốt.

Bóng cây trong đêm mưa nặng nề, ngôi đen gạch xanh, một góc mái hiên ẩn trong lá cây.

Tô Nam đi tới dưới mái hiên, thu ô lại.

Trong mưa nổi lên sương mù, xa xa đường nét thành thị chỉ như hình cát, ngọn đèn đường mờ mờ, ngất mờ giống nhau. Gió có chút mát mẻ, một luồng khí ẩm sau cơn mưa.

“Thu ý nùng... “ cô chợt nghĩ đến một ca khúc, không tự chủ hát nhảm, “Rồi lòng người bên trên thu ý nùng, một ly rượu, tâm tình vạn chủng ly biệt nhiều... “ không nhớ ra được những ca từ phía sau, dứt khoát chỉ ngâm

nga giai điệu. Bốn câu từ, hát đi hát lại nhiều lần.

“Có thể hát khúc đầu không?”

Tô Nam sợ đến hồ hấp dừng lại, men theo âm thanh nhìn qua, lúc này mới phát hiện tòa nhà bên cạnh, không biết từ lúc nào có người đứng.

Người nọ ngừng lại một chút, cất bước đi về phía bên này.

Trong bóng đêm bóng dáng càng phát ra rõ ràng, nhanh đến trước mặt lúc, tâm tình cô phức tạp hô một tiếng: “... Thầy Trần.”

Trần Tri Ngô đi tới bên cạnh cô, sờ sờ túi quần, đốt thuốc, “Làm sao chạy tới nơi này?”

“... Tùy tiện đi dạo một chút.”

Trần Tri Ngô yên lặng, chậm rãi hút một hơi, lấy ngón tay chỉ một chỗ phía trước trong bóng đêm, “Đó là một nhà trưng bày tác phẩm mỹ thuật, có thể thấy không?”

“Dạ”

“Bằng hữu thầy thiết kế.”

Cô không biết vì sao Trần Tri Ngô đối với cô nói cái này, không biết đáp lại như thế nào, trầm mặc mấy giây, tựa hồ đợi qua thời cơ thích hợp để trả lời, thẳng thắn không có hé răng.

Lại nghe người cạnh nói: “Chỗ này phạm vi nhìn tốt, từ nơi này nhìn sang, đỉnh chóp nhà trưng bày tác phẩm mỹ thuật tạo hình giống con điều.”

Tô Nam nhìn qua theo, thật có điểm giống.

Trần Tri Ngô trầm mặc, cách màn mưa dày, ngắm nhìn một góc nhà trưng bày tác phẩm mỹ thuật.

Anh hút thuốc rất chậm, phảng phất có tâm sự.

Tô Nam vô cùng không được tự nhiên, không biết nên đi hay nên ở lại, càng không biết có nên hay không lên tiếng hỏi mình nên đi hay nên ở lại.

Qua hồi lâu, Trần Tri Ngô như rút cục nhớ tới bên cạnh còn có một người, đem điếu thuốc lá chưa hút xong dập tắt, đằng hắng cổ họng, tựa như tìm chuyện để nói, “Em người ở nơi nào?”

“Túc Thành.”

“Túc thành...” bỗng nhiên tìm Trần Tri Ngô đập mạnh và loạn nhịp, “... Chỗ đó mùa thu rất đẹp, mưa một tháng trời, thích hợp tìm một chỗ uống rượu xem cảnh cây phong.”

Giọng nói có chút không rõ cũng không tả rõ được ý tứ.

Tô Nam quay đầu nhìn anh, “Thầy Trần đã đi qua?”

“Đã đi qua,” Trần Tri Ngô cười rất nhạt, “Thật nhiều năm trước rồi.”

“Bây giờ không có những cây phong rồi, mấy năm trước sửa đường, hết thấy cây phong trên đường đều bị chặt hết, chỉ có trên núi còn lại một ít.”

“Đáng tiếc.” anh giọng nói rất bình thản, nghe không ra tâm tình.

Tô Nam dừng một chút, “Điện thoại di động em có ảnh chụp, thầy muốn xem không?”

Nước mưa đập vào trên mái hiên, tí tách.

Trần Tri Ngô: “Được”

Tô Nam đặt cây dù trên mặt đất, từ trong túi móc điện thoại di động ra, mở ra album. Trong khoảng khắc, đem điện thoại di động đưa tới, “Lui về phía sau kéo, phía sau mấy tấm đều là nó.”

Trần Tri Ngô tiếp nhận, hướng về phía màn ảnh nhìn thoáng qua.

Cây hộc xanh mượt cây phong đỏ rực, dọc theo đường núi kéo dài vài dặm, lập lờ như muốn đốt cháy.

Ngón tay anh kéo về phía sau, dừng ở một bức hình, cây cầu gỗ màu đen khế cong trên dòng suối, “Cây cầu kia còn ở đây?”

“Vâng... Bất quá bây giờ không ai hướng phía dưới này đi, cây cầu cũng bỏ hoang”

“Bỏ hoang cũng tốt, cây cầu kia không an toàn.”

Tô Nam luôn cảm thấy ngày hôm nay Trần Tri Ngô có chút kỳ quái, bên ngoài như thân thiết với người mới quen, nhưng trong lời nói luôn giống như than thở chuyện cũ.

Trần Tri Ngô nhìn xong ảnh chụp, trả điện thoại di động lại cho cô, “Cảm ơn.”

Tô Nam lắc đầu, đưa điện thoại di động nhét trở về trong túi.

Trong chốc lát an tĩnh lại, chỉ có thể nghe tiếng mưa rơi, tích tí tách xuyên lá.

Khỏe mắt cô liếc thoáng qua anh, trong bóng đêm bóng dáng của anh tự dưng khiến người ta cảm thấy tịch liêu, không giống những này qua, cô gặp một Trần Tri Ngô thẳng thắn nói toạc ra, tùy ý.

Lại đợi nửa phút, Tô Nam nhẹ nói: “thầy Trần, em về trước”

Trần Tri Ngô ánh mắt không biết rơi tới nơi nào, dường như không nghe thấy.

Tô Nam động tác nhẹ lui ra phía sau, khom lưng nhặt lên chiếc ô trên đất, cước bộ chậm rãi đi. Đi tới chỗ khúc quanh, nàng quay đầu liếc nhìn. Trần Tri Ngô lại châm điếu thuốc, như một ngọn đèn dầu, lúc sáng lúc tối.

Trở lại Đan Thành, bình an vô sự.

Thứ năm Tô Nam học xong, lúc dọn dẹp dụng cụ, Trần Tri Ngô mang tới sách tham khảo cùng ly nước để xuống trước mặt cô, “Giúp thầy mang tới phòng làm việc, chờ thầy một hồi, có việc nói với em.”

Phòng làm việc Trần Tri Ngô ở lầu ba, phía nam, có tầm nhìn tổ nhất, ngày mùa hè vừa mở cửa sổ chính là toàn màu xanh lá cây ấm áp. Chỉ là cuối mùa thu lá rơi cây mục nát, gặp thêm trời mưa, lại cảm thấy hiu quạnh.

Tô Nam đem sách cùng ly trà thả ở trên bàn làm việc, đứng ở bên cửa sổ nhìn thoáng qua bên ngoài, học sinh vội vội vàng vàng đi ngang qua, nhiều cây dù tụ họp vào trong mưa.

Phía sau “Cùm cụp” vừa vang lên, Tô Nam quay đầu, “thầy Trần.”

Trần Tri Ngô để cửa mở, đi thẳng tới sau bàn làm việc, từ trên giá sách lấy ra một xấp tư liệu, “Dựa theo đây viết ra, hỗ trợ thầy đem những tài liệu này thu tập.”

“... Làm một bài văn tóm tắt?”

“Không cần, chỉ cần tìm được những điểm tương quan, viết lại là được. Có những phần nhỏ, coi dựa theo số lượng từ.” Trần Tri Ngô liếc nhìn nàng một cái, cười nói, “Cũng không cần viết đủ số lượng, thầy sẽ kiểm tra

sau. “

Nàng lúng ta lúng túng trả lời: “... Sẽ không. “

“Lấy về chậm rãi làm a! trong ba tháng, có thể viết được bao nhiêu là bao nhiêu. Mỗi tuần hồi báo cho thầy một lần là được. “

Cô không dám có ý kiến “... Lần đầu tiên thông báo ch thầy là thứ sáu tuần này sao? “

“Thứ bảy...” Trần Tri Ngô lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, “Tuần này thứ sáu không cần, thầy trở về Sùng Thành. Cuối tuần bắt đầu. “

Nhưng mà vào lúc tám giờ tối, Trần Tri Ngô nhận được email Tô Nam gửi tới, một cái văn bản, hai nghìn chữ, hỏi hần liền dựa theo cách thức sắp xếp này được chưa. Văn bản quy củ tính tế, vừa xem hiểu ngay.

Anh hỏi ảm: Còn có thể nghiêm túc hơn một chút sao?

Hùng đồng, máy vi tính vừa vang lên, hộp thư lại có tin nhắn trả lời.

May mắn Trần Tri Ngô vừa tắm ra, mở ra xem, suýt chút nữa không nhịn cười được.

Tô Nam gửi văn bản phần thứ hai, so với phần thứ nhất càng thêm cẩn thận, tỉ mỉ, phía sau ủy ủy khuất khuất kèm theo một câu: thầy Trần, theo yêu cầu của thầy lại làm một lần nữa, như vậy được không?

Anh suy nghĩ một chút, lấy điện thoại di động ra nhắn tin trên wechat cho Tô Nam

Không lâu sau anh thấy trên wechatt hiện ra dòng “đối phương đang gõ”, cuối cùng liền vắng ra hai chữ: thầy Trần...

Anh vui vẻ, giờ tay lên lấy gói thuốc lá trên bàn sách, vừa rút ra một điếu, một bên trả lời cô: Nghe không hiểu lời nói trái ý? Ý thầy là tùy tiện chỉnh là được, không cần nghiêm túc như vậy. Tài liệu này mai một tự thầy còn chỉnh sửa một lần nữa.

Tô Nam trả lời: em biết rồi.

Anh yên tâm, cúi đầu châm lửa, dựa lưng vào bàn học chờ nàng trả lời: Đi ngủ sớm một chút a! liên giao cho em làm, nhưng không đáng để cho em thức đêm hao tâm

Trong khoảng khắc, Tô Nam trả lời: em biết rồi.

Người này, cũng không biết là thành thật hay ngốc. Anh cười một tiếng, đem điện thoại di động vứt xuống một bên, đứng dậy rót cho mình ly nước nóng.

Sáng thành trời thu nhiều mưa, phàng phát không dứt.

Anh nằm trên giường, nghe mưa rơi một hồi lâu, không có cách nào ngủ.

Trong lòng rầu rĩ, quanh quẩn khó dứt. Có lẽ là do thiếu rượu, còn thiếu chút cảnh cây phong.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đây Núi (Tuyệt Rơi Đây Nam Sơn)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bữa tiệc

Khi đêm dài, nỗi đau dưới đáy lòng ta lại hiện lên. Ta như là một chiếc ly rỗng, rót mình vào thời gian và chìm vào quên lãng

-- Robert Fitzra Jade ly rượu -

Trần Tri Ngô thật lâu rồi không có thăm cha mẹ Trình Uyển, lần cuối cùng là lúc sau tết.

Xa xa tìm một nơi đậu xe, đi bộ qua. Cửa có người gác, người đó liếc qua, thấy là Trần Tri Ngô, trực tiếp mở cổng cho anh vào.

Trong không khí có chút mùi mưa ẩm, vài cành cây phe phẩy lá cây. Anh đứng dưới tàng cây dưới hút xong một điếu thuốc, cất bước lên lầu.

Trình Uyển nay chức vụ càng ngày càng cao, rất nhiều chuyện thân bất do kỷ, nhưng duy chỉ có sinh nhật, vẫn là bảo trì thói quen trước đây, chỉ cùng người thân cận nhất trải qua.

Trình mẫu sinh bệnh hơn nửa năm, lúc này nhìn khí sắc đã khá nhiều, kéo Trần Tri Ngô nói vài lời, đều là hỏi thăm bình thường. Anh là do ba má Trình Uyển chăm sóc lớn lên, về những chuyện khác anh thường xuyên bắt thường, nhưng trước mặt hai người anh rất có kiên trì.

Trình Uyển cùng Trần mẫu ở tại phòng bếp nấu canh, cách một tầng khói trắng liếc mắt nhìn trong phòng khách.

Trần mẫu cười nói: “Cô và ba nó đều không quản được nó, có thể nó sẽ nghe lời cha mẹ con.”

Trình uyển cười một cái, “Anh chỉ giả bộ nghe theo. “

Bởi vì là tiệc ở nhà, chỗ ngồi dựa theo cấp bậc lễ nghĩa, rượu cũng uống ít. Ăn xong chuẩn bị cắt bánh, lúc thối nển, Trình mẫu uyển chuyển thúc dục chuyện sinh con, nàng nhìn người khác chơi đùa với cháu, nói cho cùng vẫn là ước ao. Cũng biết Trình Uyển cùng Trần Tri Ngô đều bận rộn sự nghiệp, nhưng qua tuổi, sẽ khó có con.

Ra khỏi nhà, hai người cùng nhau đi đến chỗ đậu xe.

Trình uyển không uống rượu, nàng mở cửa xe. Bỏ đồ vào ngăn hồ sơ, thả lỏng túi sách, lần đầu tức giận.

“Xe số tay mấy năm không có chạy qua, không quen. “

“Thả lỏng tay, quay chậm một chút.”

Trình uyển lại thử mấy lần, cuối cùng cũng đem xe khởi động

“tớ đi chỗ cậu nghỉ một đêm”

Trần Tri Ngô lấy ra điếu thuốc ra châm lửa, “Vài ngày không có quét dọn. “

“Không có việc gì. Chỉ ở một đêm— tớ sợ có người tìm. “

Trần Tri Ngô liếc cô một cái, “Làm sao? “

Trình uyển cười một cái, biểu hiện trên mặt có điểm nhạt, “Gặp phải người khó giải quyết, quần quít theo mình vì muốn cùng trải qua ngày sinh nhật. Mình không có nhận điện thoại của cô ấy... Cô ấy có thể còn quá trẻ.”

Trần Tri Ngô luôn không muốn đánh giá cuộc sống của cô, hít một hơi thuốc lá, nhàn nhạt nói: “Kiềm chế.”

Trình uyển mở nhạc, một bài nhẹ nhàng ưu thương, cô hát theo:

“if you miss the train i’m on. You will know that i am gone.

You can hear the whistle blow a hundred miles

A hundred miles, a hundred miles

A hundred miles, a hundred miles...”

Trình uyển tắt xe, đưa chìa khóa cho Trần Tri Ngô, cùng với anh lên lầu.

Phòng ở là vì kết hôn nên mua, nhưng mà trình uyển chỉ có đôi khi qua đây tá túc. Cô đi làm ở một nơi xa, mua một căn hộ gần chỗ làm.

Trong phòng khách, bày một tủ gỗ triển lãm, phía sau cửa kiếng xếp chồng chất các dạng tảng đá một cách chỉnh tề.

Trình uyển đi tới dạo qua một vòng, “lại thêm”

trên chiếc bàn bên cạnh đặt một hộp giấy, cô mở ra nhìn, bên trong một khối nham thạch màu đen.

“Đây là tảng đá gì?”

Trần Tri Ngô liếc mắt tới, “mẫu đá núi black mica, Lâm Hàm lấy giúp.” phái Tô Nam ngẩn dậm xa xoi mang tới Sùng Thành cho anh. (cái cộc tiền trong

Trình uyển nghiêng người dựa vào bàn bên cạnh, nhìn đủ các loại đá có ký hiệu rõ ràng trong tủ triển lãm, đá siltstone, mylonite... Có loại bình thường, có loại vô giá.

“Cậu nên mở triển lãm đá a! còn có thể bán hai vé vào cửa. “

Trần Tri Ngô không để ý tới trò đùa của cô, chính mình vào phòng tắm đi tắm.

Trình uyển dạo một vòng, mở một chai rượu đỏ của Trần Tri Ngô. Vừa nãy tiệc gia đình nên không uống, lúc này cảm cái ly, không nghĩ nhiều là đã uống nửa chai.

Trần Tri Ngô tắm rửa xong đi ra, cầm lên bao thuốc lá trên bàn trà, lấy ra một điếu, cúi đầu đốt thuốc, “cậu trực tiếp chọn bình đất tiền nhất.”

Trình uyển cười cười, hướng trên ghế sa lon nằm một cái, “Không uống nữa. Say khó chịu. “

Trần Tri Ngô ngồi xuống ở đối diện cô, khuấy tay để ở trên đùi, hơi khom thắt lưng, nghĩ thầm, không say nổi cũng khó chịu.

Trình uyển quay đầu, nhìn hắn, “Cậu nói, mình lui được hay không?” “

“cậu cam lòng?”

Quyền thế cùng ma tuý giống nhau, có đôi khi đánh một chút liền không thoát thân được.

Trình uyển tìm gói thuốc của anh mượn điếu thuốc, đốt, như cũ nằm ngửa, hút một hơi, cánh tay giờ cao, nhìn đốm lửa kia như ngôi sao, một luồng khói trắng sương mù di tán đi. Ánh mắt cô di chuyển theo quỹ đạo sương khói kia tán ra, “Mình cả đời, cũng chỉ là như vậy.”

....

Thứ năm, Tô Nam có cảm giác bị cảm, lúc nghỉ trưa nằm một chút, đồng hồ báo thức vang lên lại không nghe thấy. Giờ học đã bắt đầu mười phút, cô mới vội vội vàng vàng chạy đi tới phòng học.

Phòng học nhỏ, cô không có chìa khóa, từ bên ngoài không mở ra được. Cô ở ngoài suy tư nửa phút, đến trễ cùng trốn học cái nào nghiêm trọng hơn, cuối cùng vẫn là kiên trì gõ cửa một cái.

Trong khoảng khắc, một tiếng cọt kẹt vang lên.

Ánh mắt Trần Tri Ngô dừng ở trên người cô trong chốc lát, không mang theo tâm tình gì: “vào đi.”

Tô Nam nhanh chóng tìm chỗ ngồi xuống, lấy ra mấy vỉ tính xách tay. Cô chạy một đường, ngồi xuống liền bắt đầu ho khan. Tô Nam che miệng, sợ quấy rối Trần Tri Ngô đang giảng bài, dùng sức nín, thực sự không nhịn được, mới từ trong cổ họng buồn bực ho ra một tiếng. Sờ cái ly giữ ấm, trống không, lúc gấp rúc rồi đi đã quên lấy nước.

Sau khi lớp thứ nhất xong, Tô Nam vội vội vàng vàng chạy đi phòng giải khát ở khúc quanh hành lang.

Lấy hơn phân nửa ly nước sôi, ở trên hành lang hướng miệng chén thổi khí, rồi uống một gum nước nhỏ.

“Cho phép em cúp lớp, đi về nghỉ. “

Tô Nam suyết chút nữa sặc một ngụm, vừa quay đầu lại mới phát hiện Trần Tri Ngô không biết từ lúc nào đi ra, “... Thầy Trần.”

“Em muốn ở lại quấy rầy thầy. “

Tô Nam khuôn mặt đỏ bừng lên, “... Xin lỗi.”

Trần Tri Ngô nhìn nàng, “Làm sao bị cảm?”

“... Bị lây bệnh. “

“Trở trời chú ý một chút. “

“... Dạ. “

Cô không làm rõ được ý tứ của Trần Tri Ngô, chỉ cảm thấy kinh sợ. Tô Nam từ nhỏ đã như vậy, không có cách nào khác cùng người lớn giữ gìn mối quan hệ. Hợp lớp cấp 3, những người khác đều có thể cùng chủ nhiệm lớp chuyện trò vui vẻ, hay có thể trò chuyện chút, duy chỉ có cô, co quắp bất an, giống như một người ngoài cuộc.

Rời khỏi phòng giải khát, Tô Nam trở về phòng học thu dọn đồ đạc.

Còn chưa đi ra khỏi tòa nhà, điện thoại di động chấn động, tin nhắn wechat tới.

Trần Tri Ngô: phân tích vấn đề của ngành truyền thông Trung Quốc, không dưới 3000 chữ, cuối tuần trước giờ học nộp cho đại biểu Tô Nam.

Tô Nam mơ hồ nhìn ra chút treu cọt ý tứ, nhưng mà tính giờ dạy học, quả thực nên bố trí một công việc nhỏ rồi.

Bóp điện thoại di động, trả lời một câu: nhận được.

Thứ bảy dự báo có mưa, sáng sớm nghe thấy nước mưa đánh cửa sổ. Vốn là muốn đi tham quan chùa Bồ Đề Tự một chuyến, mà bạn cùng phòng lập tức rút lui, nói đổi lại qua một ngày cuối tuần không mưa.

Tô Nam chán đến chết, không muốn viết bài tập. Ngồi ở trên giường chơi một chút máy vi tính, nhận được tin nhắn của Trần Tri Ngô, suyết chút nữa từ trên giường nhảy lên.

“Tư liệu tuần trước em thu thập được đâu?”

Vội vàng từ trên desktop máy vi tính tìm bản văn, gửi tới cho Trần Tri Ngô.

Trong chốc lát, nhận được tin nhắn trả lời: em có thể hay không, mang theo máy vi tính, tới phòng làm việc giúp thầy một chuyện.

Trong khoảng khắc nội tâm Tô Nam gầy dựa, vẫn là che giấu lương tâm trả lời một câu “em rảnh rồi”.

Không nói rõ ràng vì trong đầu có điểm sợ hãi Trần Tri Ngô.

Tô Nam đập cây dù ở hành lang, gõ cửa một cái.

“Vào đi.”

Tô Nam đẩy cửa ra, “thầy Trần.”

Trần Tri Ngô ngẩng đầu từ màn hình máy vi tính xách tay, “Tìm một chỗ ngồi -- cửa mở ra, chớ đóng.”

Tô Nam ngừng lại động tác đóng cửa, đến bên cạnh sofa nhỏ ngồi xuống, từ trong túi đeo lưng lấy ra máy vi tính xách tay, đặt trên bàn trà.

“Bên ngoài trời mưa?”

Trên vai cô vai dính chút nước mưa.

“vâng”

Trần Tri Ngô thu hồi ánh mắt, “thầy gửi tư liệu mới.”

Tô Nam nhanh chóng mở hòm thư, có một tin nhắn chưa đọc.

“Căn cứ nội dung văn bản, giúp thầy làm cái bảng.”

Tô Nam cũng chưa kịp xem là cái gì, đáp ứng trước.

Trần Tri Ngô đẩy vi tính về phía trong của bàn, đứng dậy đi tới bên cửa sổ. Mở một đường nhỏ, gió bọc mưa bụi thổi tới. Hắn nghiêng người dựa vào bên bệ cửa sổ, đốt điều thuốc.

Nửa phút sau, Tô Nam từ từ mở miệng: “thầy Trần.”

Trần Tri Ngô chuyển qua ánh mắt.

“Hàng ngũ và hạng mục...”

Trần Tri Ngô ngậm điều thuốc, đi tới bên cạnh thân cô, trên cao nhìn xuống hướng trên màn ảnh liếc mắt một cái, “Có thể.”

Tô Nam liền bắt đầu từng cái từng cái mà nhập vào trong khung số liệu.

Trần Tri Ngô: “...”

Anh cần điều thuốc, “em viết số liệu như thế?”

Tô Nam khản trương: “... vâng.”

Trần Tri Ngô bỗng cúi người xuống, từ trong tay nàng đoạt lấy con chuột. Tô Nam bị dọa cho giật mình, thân thể toàn bộ cứng ngắc.

thấy cô tay Trần Tri Ngô di chuyển, đem số liệu copy đến microsoft excel, dứt khoát click vào “Số liệu - phân loại - ký hiệu”, đang chọn trong option “Đầu phẩy”, nhấn nút Enter, số liệu tự động tự chạy xuống 100 ô.

Tô Nam: “...”

Trần Tri Ngô cúi đầu nhìn cô, “Không có học qua excel?”

Tình huống này, vô luận như thế nào cô cũng nói không nên 2 chữ “Học qua”. Trước đây chỉ lấy bằng làm qua sắp hàng, luận văn tốt nghiệp khoa chính quy dùng spss hàm số, cũng là tìm người khác giúp một tay. Trôi sang cô vừa nhìn thấy chữ số liền như thế.

Có một tiếng cười trầm thấp.

nửa người Tô Nam đều là cứng ngắc, một lát sau mới phản ứng được là bởi vì áp sát quá gần, cánh tay anh sát cánh tay của cô, hơi thở của anh lướt nhẹ qua, có một mùi thuốc lá, cũng giống như vừa nãy nồng nặc, chui vào xoang mũi.

Qua một phút dài dòng trong nháy mắt, Trần Tri Ngô rốt cục ngồi dậy, lui về phía sau nửa bước. Tô Nam nhìn thoáng qua thấy khoảng 1 phân đầu thuốc lá rớt xuống dưới đất, ti mi nhìn lại thì không kiếm thấy dấu vết.

Trần Tri Ngô giọng nói mang theo ý cười, nghe như không tức giận, “Thầy sống ba mươi ba năm, lần đầu tiên dạy nghiên cứu sinh xài ppt.”

Mặt Tô Nam nóng lên.

“Em làm ppt ngược lại tốt hơn, thầy cho rằng không có vấn đề gì.”

“... ppt đơn giản.”

“em là học sinh khối văn?”

“... Học sinh truyền thông hơn phân nửa đều là học sinh khối văn.”

“Thầy là khoa học tự nhiên.”

“Vậy thầy vì sao...”

“... Mù báo chí.” Trần Tri Ngô câu này có điểm gấp, muốn kết thúc đề tài này giống nhau, “... phần còn lại em chậm rãi đi.”

“vâng.”

Trần Tri Ngô nhìn cô. Cô bé này có một chút tính tình trẻ con kỳ quái, không xác định được lòng tự ái là cao hay là thấp. Có đôi khi không nhận được muốn đá kích hai câu, muốn nhìn một chút giới hạn của cô ấy đến tội cùng là ở nơi nào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đây Núi (Tuyệt Rơi Đây Nam Sơn)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: sinh nhật

Lúc đó khoảng cách giữa ta và người là ba thước là tám cm, nhưng thời gian còn chưa đến một phần tư nén nhan, ta đã quyết định một việc làm ảnh hưởng cả đời.

-- điện ảnh thiên hạ vô song

Sinh nhật Giang Minh Khiêm, cậu tỏ chức một bữa ăn! Cây ấy mời một đồng người đến nửa cái sân, uống rượu nói chuyện phiếm, có chút giống ồn ào như ở trong phim Mỹ.

Tô Nam hỏi hận vì đã đáp ứng tới, lúc này ôm cái bát xà lách có chút tay chân luống cuống. Trong TV ở những tiết mục tiệc tùng, xung quanh âm ỉ được không nghe rõ lời kịch. Động tác diễn viên khoa trương như kịch câm, xem một hồi cũng có thể đoán ra chút ý tứ.

Cô là ở nơi nào đều có thể trong khó tìm vui.

Nhân vật chính cuối cùng cũng chú ý tới cô đang lóng ngóng như lạc mất đàn cừu con, chân dài bước tới hướng cô đi qua ngồi xuống bên cạnh, “Sur ty.” cậu có khả năng uống nhiều rượu rồi, lên mặt, lỗ tai đều hồng hồng. Đầu cúi xuống, gục trên khoanh tay.

Tô Nam sững sốt một chút, “Cậu uống say?”

Giang minh khiêm lắc đầu, từ cánh tay gian nang ngừng đầu, nhìn Tô Nam nở nụ cười, “Cho em chút xà lách.”

Tô Nam đưa qua cái nĩa.

Giang Minh Khiêm lại bắt lấy cổ tay cô, xiên chút rau xà lách, liến từ tay cô, cứ như vậy đút vào trong miệng. Phát giác ra Tô Nam có ý muốn rút tay ra, nhưng lại dùng chút lực, không có để cho cô rút ra thành công.

Tô Nam xấu hổ, nhưng đa phần không phải là bởi vì động tác của Giang Minh Khiêm, mà là bởi vì khi nhìn kỹ phía đối diện, cái ghế chỗ quầy bar cách chỗ cô 3-4m, có người lười biếng thả lỏng mà ngồi. Tay áo sơ mi trắng kéo lên, ngón tay nắm ly rượu, ngọn đèn chiếu sàn nhảy xoay vòng chiếu lên về mặt mờ mờ ảo ảo, nhưng cũng có thể nhận thấy chút ý tứ xem trò vui.

Tô Nam thật không có phát hiện lúc Trần Tri Ngô tới, sớm hứng thú ngồi ở nơi đó.

Giang Minh Khiêm ăn xong xà lách, hải lòng nhảy xuống ghế rồi đi.

Tô Nam nắm cái nĩa, không khỏi xấu hổ.

Trong khoảng khắc, cô thấy người phía đối diện như cười như không cười, hướng cô ngoéo... tay một cái.

Tô Nam liền lập tức cảm thấy không cảm nổi đĩa xà lách, cơ thể trầm xuống, tay như phồng. Do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn là đem cái nĩa ném một cái, trượt xuống chân ghế, đi tới.

Ngày hôm nay, nửa người trên cô mặc trang phục kiểu áo somi, nửa người dưới là cái váy nhưng màu xanh đen thất lung cao, dài tới mắt cá chân. Tóc dài xõa ra, trên mặt trang điểm rất nhạt, son môi hồng cũng đã nhạt bởi bởi vì ăn uống này giờ.

Trước đây không thấy cô ăn mặc qua như vậy. Ở trong trường học, nàng luôn là áo somi nghiêm chỉnh, cũng màu xanh đen cùng một cái áo khoác ngoài lâu lâu thay đổi. Nhìn rất giống học sinh, nhìn cũng không đoán hệt được.

Trần Tri Ngô nhận không được, chăm chú nhìn thêm.

Tô Nam gọi, “Thầy Trần.”

Trần Tri Ngô ngón tay chỉ một cái cái ghế bên cạnh.

Tô Nam quần váy, ngồi lên.

“Uống gì?”

Tô Nam ngừng đầu nhìn thực đơn treo phía trước.

“Cho em ly nước ngọt.” Trần Tri Ngô tự ý quyết định.

Tô Nam phản đối, “... Em đủ tuổi”

Trần Tri Ngô trong mắt mang theo ý cười, “Có thể uống rượu sao?”

Nói chính xác là không, lúc vô đoàn có uống qua, hai chai bia không thành vấn đề, nhiều hơn nữa liền nhứt đầu.

Cô nhỏ giọng nói: “Một ly bia.”

Ngọn đèn trên quầy bar chiếu lên chai rượu óng ánh trong suốt, Tô Nam lung lay cái ly, coi nước đá nổi lên lại chìm xuống.

“Bạn trai của em?”

Tô Nam mở to mắt.

Hôm nay Trần Tri Ngô có điểm không giống với ngày thường, có thể là vì ở bên ngoài trường.

Mấy ngày qua, cô theo thường lệ đi học, chỉnh tư liệu cho Trần Tri Ngô, thường thường bị chop tới làm “huấn luyện excel”, “huấn luyện sổ cư khó”, “huấn luyện spss”... Mơ hồ kiểm tra thống kê học tập của sinh viên, bị ép nhiều hơn một lần, quả thực khó không thể tả. Càng về sau, có chút hoài nghi Trần Tri Ngô có phải là có ý hay không.

Nhưng qua nhiều lần ở chung, thần kinh lúc nào cũng căng thẳng của cô chậm rãi thả lỏng.

Trần Tri Ngô không phải là khó khăn dễ hầu hạ, hẳn chính là ngoài miệng không tha người, gặp phải việc thực sự không vừa lòng, cũng rất kiên trì giúp cô sửa đúng. Mặc kệ cô không cam tâm tình nguyện thừa nhận, cô thực sự học được không ít thứ.

Anh ngày hôm nay có điểm lạ. Đàm chọt cô liên tục vài câu đều không thấy vui vẻ.

“Không phải... Sư đệ cùng môn, lần trước cùng ngồi trên xe đi thành phố S...”

Trần Tri Ngô cắt đứt lời cô, “Không nhớ rõ.”

Tô Nam im miệng, cúi đầu nhấp bia.

Ánh mắt Trần Tri Ngô chuyển qua trên mặt cô, “Em mở đề luận văn thế nào?”

“Thứ tư em biện hộ mở đề.”

“Lúc nào giao bản thảo? “

“Ngày mai... Ah, tháng hai năm sau.”

“Thời gian một năm”

“Nghiên cứu sinh trên ba năm còn phải thực tập. “

“Em có đọc sách nhiều? “

Tô Nam lắc đầu.

Trần Tri Ngô cười, “nếu như em đọc nhiều, có thể thi đi đại học Sùng Thành. “

Làm học sinh của anh thêm mấy năm? Cô chịu không nổi.

Anh như là cảm thấy nóng, còi một nút áo somi.

Hai người đều đang ngồi im, động tác này của anh cô liền nhìn thấy được.

Ánh mắt nhìn không được nhìn qua, nhìn thấy một đoạn xương quai xanh của anh lộ ra ngoài, mắt như nóng lên, nhanh chóng dời ánh mắt.

Bình tĩnh mà xem xét, nếu Trần Tri Ngô không phải là thầy của cô, nếu không phải là tính khí kém như vậy, cô rất có thể ngồi thường thức làn da của anh. Chưa từng thấy qua nam nhân sinh ra trắng như vậy, ngũ quan lại không xấu, khiến cô nghĩ đến tình nhân Morris của Hunt Grant, nhất là lúc cười lộ lên nhìn tùy ý ngả ngón.

Cô sớm cảm thấy trên người Trần Tri Ngô có chút khí chất phiêu bạc, quả nhiên là bởi vì lúc ở trường học, bị một bộ dạng nghiêm túc che lại rồi. Trong trường toàn bộ học nữ sinh có mắt bị mù, sùng bái anh là Colin Feith —anh là Colin Feith trong Kiều Hân và Định Kiến, hay là Charlie Firth trên chộc gái gọi trong “Người đàn ông đơn độc”.

Trần Tri Ngô nâng ly lên bên mép, uống một ngụm, ánh mắt nhìn qua đây, “Thầy mong nhanh thi học kỳ để nhờ em chấm bài thi dùm thầy. “

Cô sớm đã thành thói quen.

Học kỳ này anh được mời giảng bài ở đại học này, nhưng đại học Sùng Thành bên kia anh cũng có nhiệm vụ dạy học, mỗi tuần cũng phải đi tới đi lui hai nơi nhiều lần.

Chỉ mong học kỳ kết thúc sớm một chút, anh về sớm một chút, lại ở đại học Sùng Thành nhiều học sinh, là trụ cột nước nhà mà giảng dạy.

... Cô thật tâm thật ý hy vọng.

“... Học kỳ sau, nghiên cứu thảo luận và phân tích, còn phải tiếp tục làm phiên em”

Tô Nam: “... “

Ánh mắt Trần Tri Ngô rơi vào trên mặt cô, giống như có thể dò ra suy nghĩ trong lòng của cô, có chút chọc ghẹo.

“Học kỳ sau... em có thể không chọn tiết của thầy không? “ cô cố gắng cò kè mặc cả.

“Không thể. “

“Ah. “

Trần Tri Ngô nhìn ly rượu của cô rỗng không, tự tay lấy bóp tiền.

“Thầy... Không uống? “

“Đi ra ngoài đi dạo một chút. “

Cảm tạ trời đất, cô cuối cùng cũng có thể trở về chỗ ngồi cũ rồi. Có thể thường thức tiết mục ti vi cầm và ăn xà lách còn có ý tứ hơn.

Trần Tri Ngô tiếp nhận lấy thẻ nhét vào bóp, nhảy xuống ghế quầy bar, lấy áo khoác đặt ở một bên, nói với Tô Nam: “Đi. “

Tô Nam: “... sinh nhật sư đệ của em, em phải ở lại. “

“Có chút trùng hợp,” Trần Tri Ngô lấy ra một điều thuốc, ngậm trong miệng, trong thanh âm lẫn vào chút ý cười, nghe không ra thật giả, “Ngày hôm nay cũng là sinh nhật thầy. “

Ngày hôm qua trời vừa mới mưa, ngày hôm nay nhiệt độ có điểm thấp. Gió đêm từ cửa sổ xe thổi vào, mang theo mùi thuốc lá đánh ở trên mặt. Tô Nam lạnh đến mức thật lui cổ.

Trần Tri Ngô nhìn thoáng qua, đập đầu thuốc lá, đóng cửa sổ.

Xe đi thẳng con đường phía trước, lái đi được vài trăm thước, Trần Tri Ngô lắc đầu, quay đầu lại ngã tư mới vừa rồi vượt qua, quẹo trái.

Tô Nam nhìn qua với ánh mắt nghi ngờ.

“Lúc đầu muốn đi xem triển khai tảng đá, giờ không đi. “

“Bây giờ đi chỗ nào? “

Cô ngay cả tại sao cuối cùng bị đẩy lên xe đều mơ mơ hồ hồ.

“lên núi. “

Lái một hồi, dòng xe cộ càng ngày càng thưa thớt, xa hơn một chút, ra khu vực thành thị, hướng vùng ngoại thành chạy tới.

Đường xa, Trần Tri Ngô mở nhạc xe.

“if you miss the train i "m on

You can hear the whistle blow

A hundred miles

...”

“nhạc đệm con say dân gian “

“Em xem qua rồi? “

“Điện ảnh của anh em Coen coi rất khó hiểu, nhất là lão già cùng the big lebowski, coi xong một lần là hoài nghi có phải hay không ánh mắt mình có vấn đề. Thế nhưng con say dân gian em rất thích, không quá giống tác

phong của bọn họ... “

Trần Tri Ngô cười một tiếng, quay đầu liếc nhìn cô một cái.

Gió thổi làm cho tóc rối loạn, gương mặt cùng mũi hiện lên điểm hồng hồng. Thật không tính là xinh đẹp vạn người mê, nhưng giữa lông mày, có một loại khí chất.

“Không có gì có thể hoài nghi, thầy cũng thích nhất con say dân gian. “

Tô Nam sững sốt một chút, rồi lại cười. Đèn đường ngoài cửa sổ lóe lên một cái rồi biến mất. Đôi mắt sáng lấp lánh trong suốt.

“Cỏ và phim điện ảnh, coi xong thấy ngọt ngào, phải suy nghĩ nhiều. Thầy thích phim điện ảnh có thể dễ dàng chỉ ra một chút điểm tục trong cuộc đời. Phim thiên hạ vô song, thầy hàng năm đều xem một lần. “

Cô có chút kinh ngạc. Trong ấn tượng của cô, thiên hạ vô song chính là một loại phim tình yêu sến súa.

“Đó không phải là tác phẩm tốt nhất của Lưu Trấn Vĩ “

“em có thích Tây Du ký”

“... không thích. Có thể vì khoảng cách tuổi tác, em coi quá muộn.”

Trần Tri Ngô liếc nàng một cái, “em thích gì? “

“ cá lớn. “

“Phim Ó dó cũng không phải phong cách của Tim Burton. “

“vâng,“ Tô Nam cười một cái, “... Em hay thích những thứ không bình thường “

Xem như từ khi quen nhau đến nay, lần này hai người trò chuyện từ chủ đề này sang chủ đề khác.

Trọng tâm câu chuyện bắt đầu tại điện ảnh, kết thúc ở văn học, một giờ lặng yên trôi qua, lúc lấy lại tinh thần, xe đã lái vào phạm vi vùng núi.

Trần Tri Ngô ngừng xe, dẫn Tô Nam đi khu nghỉ ngơi mua ly thức uống nóng.

Ly sữa ca-cao nóng, uống một hớp, toàn thân đều ấm lên.

Trần Tri Ngô chỉ chỉ phía trước, “Đài thiên văn. “

Bậc thang kéo dài lên, bóng cây nặng nề, lộ ra một góc đài.

Tiếng bước chân một trước một sau, một nhẹ một nặng.

“Buổi tối đóng cửa, vào không được. “ Trần Tri Ngô đứng ở bậc thang, xoay người.

Xa xa, ngọn đèn trên nhà cao tầng chiếu vào đáy mắt, xuyên qua sương mù mỏng manh ban đêm.

Gió rất lạnh, đừng đưa mà thổi tới, mang theo trong rừng tiếng lá xột xoạt.

Trần Tri Ngô trực tiếp ngồi xuống ở bậc thang, lấy ra bao thuốc lá, ngâm trong miệng một điếu, bật lửa cúi thấp đầu, đốt điếu thuốc.

“Thầy Trần. “ Trần Tri Ngô ngừng đầu.

Tô Nam đứng ba bậc thang dưới, ánh mắt cùng anh ngang bằng, “Ngày hôm nay thực sự là sinh nhật thầy? “

Trần Tri Ngô cười một tiếng, “Cái này gat em làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rời Đầy Núi (Tuyệt Rời Đầy Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Người quen cũ đầu tiên

người quen cũ đầu tiên

Khi ta không còn cách nào thoát mái với người nữa, hay người không hề quan tâm ta, xin ngàn vạn lần nhớ, trong những năm tháng tuổi thơ của chúng ta, từng có mười hai con cò trắng, bay qua hồ nước mùa thu.

— Giản Trình tháng tư xé vải

Áo khoát vải ni của cô bị thổi bung ra, gió nhấc lên một góc.

Gió lướt qua tóc cô, đánh thành từng vòng, ngang ngược xuyên qua giữa những ngón tay của anh.

Trần Tri Ngô cười một tiếng, cách tiếng gió thổi, có điểm không nghe rõ được cũng không nghe rõ được ý tứ: “Cảm ơn. Đã nhiều năm không nghe người ta nói trực tiếp với thầy những lời này. ”

Anh giương mắt, chống lại ánh mắt nghi hoặc của cô, cúi đầu hít một hơi thuốc lá, nửa thật nửa giả giải thích: “Khi còn bé, vừa đến sinh nhật, thầy bị ba mẹ bắt lại, một phòng mấy chục người lần lượt chào hỏi, giống như ra về đáng yêu. Cho nên, sinh nhật lần sau thầy có thể núp liền núp. ”

Nhìn thấy khóe miệng cô tựa hồ mang theo ý cười, con mắt chiếu sáng, còn nói: “Thầy Trần cũng trải qua thời điểm chật vật như vậy.”

“Đây chính là việc tốt của trưởng thành, ” anh chớp mắt, “Lại không ai buộc mình làm việc mình không thích, không ai nói em chọn đồ ăn gì, không ai để ý mấy giờ em bắt đầu đi ngủ.

“Đó là thầy? ”

Anh nhìn thấy Tô Nam đi lên một bước, cách anh gần hơn, ngũ quan của cô bị bóng đêm che phủ cũng tựa hồ rõ ràng hơn một ít.

Tô Nam không hề muốn theo anh tranh cãi—ước chừng cũng không có gan này, “Thầy có thể không chịu người khác bức bách mình, nhưng có thể không bị chính mình bức bách sao? ”

Khỏi thuốc bị nuốt vào, anh liền nhổ ra, trầm mặc một chút, anh cười nói: “em là muốn cùng thầy trò chuyện vấn đề triết học? ”

“Không có đâu, em nói không lại thầy. ”

“thầy kể cho em câu chuyện! ”

“Gió ở đâu ra? Lạnh quá! ”

Quả thực thật lạnh, trên người cô chỉ có áo khoác vài ni, cũng không biết có thể hay không chống lạnh.

” đi quán cà phê ở chỗ nghỉ chân?”

“... Vậy hay là ở tại chỗ này! ”

“Làm sao? Không phải em ngại lạnh?” Trần Tri Ngô liếc nàng một cái.

“Ồ trong hoàn cảnh thư thái nghe chuyện xưa, thông thường đều không nhớ được.”

Khéo ăn khéo nói, có ý đối nghịch với anh, cũng không biết quen qua bao lâu rồi mà chỉ có chút dừng khí này — hoặc chính là bởi vì sinh nhật anh, cố ý đùa có chừng mực cho anh vui?

Cô bé này kỳ thực không có胆 như anh nghĩ.

Chuyện về một tỉnh nhân tự tử, hẹn đồng sinh cộng tử, mỗi người quy tiên vì một ly rượu độc, cùng hẹn nhau uống canh Mạnh bà trên cầu, sẽ chờ duyên định sau khi tái sinh.

Cái gì cũng không sai, nhưng mà tính hết lần này tới lần khác lại tính sai đôi thứ hai, hai người đều là nam. Mỗi người ở thế gian phi hoài ba mươi năm, ngẫu nhiên gặp nhau, sau đó mơ hồ dựa vào đáng đáp nhận ra là tình nhân kiếp trước, chỉ có vô tận xấu hổ. Một người đã thành gia lập nghiệp, một người đã có hai con gái.

“Sau đó thì sao? ”

Trong tay có một điều thuốc lá sắp hút xong, Trần Tri Ngô dập điều thuốc lá ở tấm đá xanh trên bậc thang, đứng lên, lay động cái áo khoác ngoài dính vào gió lạnh, “Sau đó, hai người coi như người lạ, coi như lần gặp nhau này chẳng bao giờ phát sinh. ”

Tô Nam ngơ ngác, “... Đây là lần đầu em nghe qua một câu chuyện không đầu không đuôi.”

Trần Tri Ngô trong mắt lộ vẻ cười, nói rất nhạt nhẽo, “Bởi vì trên thế giới này đại đa số sự tình đều là không đầu không đuôi. Nghe xong, em lý giải đi! câu chuyện này nói cho chúng ta biết cái gì?”

Tô Nam đường hoàng ra dáng suy tư một chút, “Chỉ tính chuyện hiện tại, đừng tính nhiều quá chuyện tương lai? ”

“Sai.” Trần Tri Ngô đi xuống bước một bước, người anh mang theo chút gió mát và hơi thở mùi thuốc lá lập tức nhào vào xoang mũi của cô, “Nói cho chúng ta biết, không nên hứa hẹn. ”

Anh đi lướt qua bên cạnh cô, “Đi thôi, nhìn em bị đông lạnh đến choáng váng. Đi uống chút đồ nóng, rồi thầy tiễn em xuống núi. ”

“Thực sự không lạnh.”... Cô luôn cảm thấy ở chỗ rừng núi hoang vắng này, Trần Tri Ngô mới là thật là Trần Tri Ngô.

“Không lạnh mà run như cái sàng? Sàng xuống bột mì, đều đủ để gói sủi cào ba năm.” anh khoát tay, cời trên cổ khăn quàng cổ mình tùy tiện đeo, ném một cái vào trong lòng Tô Nam.

Tô Nam kinh ngạc tiếp được. Nhìn cái băng hiệu, cô biết hiệu xa xỉ này, giá cả không rẻ. Vài cực kỳ mềm mại, ngón tay chạm tới khăn quàng cổ còn giữ nhiệt độ cơ thể trên người Trần Tri Ngô.

... Cho cô làm cái gì? Cô không thể mang. Cái khăn quàng cổ đắt giá này, tuyệt đối không cùng loại với quần áo của cô.

Bóng lưng cao to đi xuống bậc thang, sắp dung nhập bóng đêm. Tô Nam siết chặt khăn quàng cổ, đuổi theo sát.

Trong quán cà phê, mùi hương, nhiệt độ cùng ngọn đèn đêm nhỏ nhỏ thấp thoáng trong cánh đồng hoang vu vùng ngoại ô — buổi tối phải lên núi mới tới quán, không phải ” liều mạng” vậy là cái gì?

Chỉ là có người vì nghệ thuật, có người vì ái tình.

“Uống gì? ”

“... ạ gì cũng được” ánh mắt cô nhìn xuống phía dưới, cũng là nhìn chăm chú vào miếng tiramisu trong tủ trưng bày.

“Những người hay nói bất cứ cái gì, đem quyền lựa chọn giao cho người khác, lại đối với quyết định của người khác chọn ba bốn lần nữa.” Giọng nói anh mang theo ý đùa, dường như lại biến trở về Trần Tri Ngô bình thường.

Tô Nam mỉm cười một cái, nhanh chóng dứt khoát: “vanilla latte ”

Ngồi chưa được bao lâu bên cửa sổ, hai ly cà phê liền được bưng lên.

Tô Nam uống một miếng — đồ uống trong quán cà phê nơi hoang vắng quả nhiên ý vào chút độc quyền – vị quá nhạt, giống như là dùng một ít cà phê pha nước uống nhiều lần vì luyện tiết dùng một lần rồi đổ.

Ngồi trong chốc lát, đến cùng cô vẫn còn có chút canh cánh trong lòng.”... Thầy Trần, em đi toilet.”

“Đi thẳng, quẹo phải. ”

... So với cô cái người này ở Sáng Thành mà còn quen chỗ hơn cô.

Màn hình điện thoại đi động đặt ở trên bàn vừa sáng vừa tối. anh điều chỉnh âm thanh, tắt tiếng. Đầu là tin nhắn ngắn, cuộc gọi, wechat oanh tạc chúc anh sinh nhật vui vẻ.

Lúc còn trẻ thích dầu sôi lửa bỏng, lấy có sinh nhật, cuồng náo ở nhà còn chưa thỏa mãn — như chính mình sinh ra thật tốt, thật đáng giá làm phiền nhiều người ăn mừng cùng. Nhưng mà sống cả đời, bất quá sau này chỉ thành người trích dẫn được học sinh viết ở cuối bài luận văn*.

(*: khúc này là reference ở cuối bài luận văn. Mình không biết vn như thế nào. Ở nước ngoài rất coi trọng viết bản quyền, nếu xài ý tưởng của người khác trong bài, phải đánh dấu 1, 2 hay tên tác giả. Cuối bài viết reference, nêu ra những người, sách xài trong bài)

Một thời điểm bắt đầu khác, anh sẽ không tổ chức sinh nhật, sáng sớm nhận điện thoại của hai ba người thân, thời gian còn lại làm bộ chính mình bận rộn không rảnh liếc mắt điện thoại đi động một cái, kì thực rảnh rỗi như một cô hôn đã quý, cái loại ba đời trời gạt từ từ, đợi trăm ngàn năm.

Trần Tri Ngô hoàn hồn giương mắt nhìn, cái học sinh ngu ngốc mà nửa đường quen được của anh, bưng một miếng bánh có cắm một ngọn nến, không biết bánh gì, thận trọng đi tới.

Trần Tri Ngô sững sốt nửa phút, thẳng đến khi Tô Nam đứng đối diện anh, có chút câu nệ nói một tiếng “Sinh nhật vui vẻ”; mới phản ứng được.

“Tô Nam ”

Tô Nam chậm rãi giương mắt, nhìn anh, không biết làm sao khăn trương.

Anh trầm mặc mấy giây, cuối cùng vẫn không đem những lời “Thầy không có hơn nửa đêm tới núi để ăn bánh ngọt yêu thích” này nói ra khỏi miệng, tựa như để hoàn thành nhiệm vụ, cầm lấy đĩa bánh trước mặt Tô Nam.

“Ai! Thầy chưa cầu nguyện!”

Ánh nến lung lay một cái, chiếu vào con mắt trong suốt của Tô Nam.

“Thầy không có nguyện vọng gì.”

Anh không tự chủ được nghĩ tới đêm đó ngủ điệu không nhẹ không nặng của Trình Uyển như trần thuật sự thật, nói “Đời ta cũng chỉ là như vậy. ”

Học sinh ngốc vẫn còn khuyến khích anh, “Tùy tiện cầu nguyện một cái! thân thể khỏe mạnh, thăng chức tăng lương. . . ”

“em có nguyện vọng gì? ” Trần Tri Ngô cắt đứt lời cô, nhìn khuôn mặt cô càng lúc càng hiện ra vài phần xấu hổ, “em nói đi, thầy tặng cho em. ”

“Cái này là sinh nhật của thầy. . . ”

“Vậy được, nguyện vọng sinh nhật của thầy chính là giúp em thực hiện một nguyện vọng. ”

Tô Nam sùng sốt một chút, trong đầu có điểm không thông, “Có thể. . . Có thể thực hiện được sao?”

“Ngoại trừ nguyện vọng học kỳ kế không chọn giờ học của thầy, nguyện vọng gì đều được. ”

Anh có chút ranh mãnh thổi tắt ngọn nến, nắm lấy cái nĩa cắt một miếng bánh tiramisu không biết để bao lâu rồi. Nhai, một vị ngọt ngấy xông thẳng cổ họng. Miễn cưỡng nuốt xuống, lập tức đem đĩa đẩy ra xa, “Cảm ơn ”

Tô Nam nở nụ cười, dường như vui vẻ vì sinh nhật chính mình.

. . . Anh thành công ăn hết! miếng bánh tiramisu thấp kém này cũng không phải hoàn toàn tệ.

Trần Tri Ngô nhìn cô, không hiểu sao có chút nhớ thuốc lá, tí mi nghĩ lại, tối nay chính mình dường như hút hơi nhiều, chỗ này lại là bên trong phòng, vẫn là nhìn xuống, cách ngọn đèn, nhìn học sinh ngốc đối diện, “Sinh nhật em lúc nào?”

“Tháng hai,” cô bỏ thêm một câu, “ngày 16.”

“lúc đó mùa xuân bắt đầu rồi. ”

“Cũng vẫn lạnh, có vài năm còn có thể gặp được tuyết rơi. Em không thích lắm mùa đông. . . Chị của em là tháng tư sinh ra, thời điểm cây cỏ này mầm ”

Tối nay, nói cái gì cũng cảm thấy có thể bị kinh ngạc.

“Em có chị?”

“vâng. Lớn hơn em sáu tuổi.” Tô Nam rũ xuống ánh mắt, như là không hứng thú nói thêm.

Trần Tri Ngô mơ hồ từ miệng lưỡi của người khác, biết điều kiện gia đình thông thường của Tô Nam, từ lúc học nghiên cứu sinh tới nay không xin tiền trong nhà nữa rồi, có đôi khi còn phải vừa học vừa làm để trả học phí. anh cũng không tí mi hỏi thăm sự tình đến cùng, cho nên cận kề sự tình anh cũng không rõ ràng lắm. Anh cũng không có tùy tiện làm việc anh thích, anh tự nhận mình bất thường, nhưng vẫn biết nguyên tắc xã giao có những cái cấm kỵ.

Rời khỏi quán cà phê, Trần Tri Ngô lại chở Tô Nam đi cây cầu lớn ở sông Trường Giang.

Cầu có chút lịch sử, trên dưới hai tầng, đường sắt đường cái giao nhau. Anh

đem xe dừng ở đầu cầu, theo cô đi dọc theo hai bên lối đi bộ ước chừng 500 mét, cô siết cái khăn quàng cổ kia, hai gò má bị thổi làm đỏ bừng.

“Sao không đi lên?”

Trong lúc Tô Nam dừng lại bước chân, bóng dáng cao lớn tiến thêm một bước, khăn quàng cổ trong tay bị quất bay bay, thổi bay hai vòng, bao lấy cổ cô, ngón tay như là xuất phát từ thói quen, lấy khăn quàng cổ dịch xuống dưới một chút.

Gió sông cuộn cuộn thổi tới, thổi vào trên mặt anh.

Sau một lúc lâu, Tô Nam lấy lại hô hấp đi đến, trái tim cô đột nhiên rỗng rỗng, lung la lung lay, như rơi giữa không trung.

“Trần. . . ”

Tiếng kèn xe đạp điện vang lên phía sau, anh nhẹ nhàng đỡ cánh tay cô, kéo sang một bên, xe đạp điện từ phía sau anh chạy băng qua.

Trong đầu cô trống rỗng, nháy mắt một cách máy móc, một lát sau, cảm giác cả người mình đều cứng ngắc, không biết có phải hay không là vì lạnh.

Trần Tri Ngô liền bước trở về chỗ cũ, tay cắm vào trong túi quần, như là đang sờ hộp thuốc, trong khoảng khắc ngưng lại, “Đi, trở về trên xe, tiễn em trở về trường học. ”

“... em lần đầu tiên tới. ”

“Muốn đi tản bộ một chút? ” trong mắt Trần Tri Ngô có chút ý cười, vô cùng thành thực nói, “Cây cầu kia 5 km, đi bộ nhiều hơn mười lăm phút! ”

“Thầy Trần,” Tô Nam dừng một chút, “em cũng kể cho thầy một câu chuyện! ”

Trần Tri Ngô nhìn cô.

Có hai người, từ nhỏ đã biết nhau, lúc đục với nhau nửa đời người. Sau đó một người chịu khổ cực, người kia làm viện trợ, nửa là lợi dụng nửa là tình cảm thật, đem mọi cái cửa ải khó khăn vượt qua. Hai người, có một thời gian rất gần gũi, giống như trong tuần trăng mật, thương lượng cùng nhau làm sao đem nợ cũ xóa sạch sẽ, làm sao xây dựng cái gia đình này. . . Nhưng mà, nhưng mà chính cái người làm viện trợ vẫn là ngựa quen đường cũ, nợ cũ không bỏ được, tranh đấu với chuyện xưa, chiếm được liền đắc ý bỏ rơi.

“Sau đó thì sao? ”

“Sau đó. . . ” lòng mi Tô Nam run lên một cái, “Sau đó, cái người đó liền chết. . . Người kia hoài niệm hân, nhưng có đôi khi nên hiểu rằng rất nhiều chuyện tốt hơn nên để lại trong quá khứ.”

Vẫn là hoài niệm, nhưng chỉ ở trong mơ nhớ lại.

Trần Tri Ngô đã trải qua câu chuyện này.

“Thầy nghe qua Katyusha chưa? ”

*Katyusha một bài hát thời chiến tranh của Nga

“Thì ra câu chuyện này không phải chuyện người thật? ”

Tô Nam đưa ánh mắt nhìn về mặt sông mờ mịt, phía trên mặt sông chỉ có mấy chiếc thuyền đánh cá nhỏ nhỏ, ngọn đèn như một ngôi sao.

“... Em đi qua cây cầu trên sông Vũ Hán Trường Giang, dài 1600 mét –Liên Xô xây trước kia. Trên lan can thân cây cầu Cầu có khắc họa hoa hướng dương. Không dài, đi vài bước đã xong. . . Như là quan sát một đoạn di tích.”

Dừng một chút, Tô Nam muốn đem mỗi chữ mỗi câu đều nói rõ: “Cái loại cảm giác này, như là người vĩnh viễn chìm đắm trong quá khứ. . . Đi không đến tương lai. ”

Trong khoảng khắc, cô nở nụ cười thật nhanh, ngừng đầu nhìn về phía Trần Tri Ngô, “Câu chuyện này không hay, không có thâm ý như câu chuyện của thầy, cũng không học được lý giải gì. Đi thôi. . . Chỗ này thật là lạnh a!”

Đoạn “Quan sát di tích tại chỗ ” thuyết giảng này quá mức tru tâm, làm cho trái tim Trần Tri Ngô nhện không được giặt thót.

Anh cúi đầu nhìn cô.

Chính cô cũng không có phát hiện ra — trong mắt của cô mông lung một tầng hơi nước chưa có roi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rời Đầy Núi (Tuyệt Rời Đầy Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Phòng màu hồng

Có thật nhiều lời giấu ở đáy lòng ta, đặc biệt là một người.

-- Phế Danh

Trước đợt nghỉ đông, Tô Nam bị Trần Tri Ngô xoay quanh.

Thứ năm, trong phòng học.

Lớp học cuối cùng của truyền bá tư tưởng học tập, cả lớp làm bài kiểm tra cuối cùng. Trong khi đó, đại biểu Tô Nam dựa bàn, mắt nhìn xung quanh tai nghe tứ hướng.

Một cánh tay đưa tới trước mắt, đem cái ly đặt tại trước mặt cô, lúc cô ngẩng đầu nhìn, trong mắt lập tức thấy đôi mắt mang theo ý ranh mãnh, “Giúp thầy rót ly nước nóng.”

Thứ sáu, phòng làm việc.

Lúc Tô Nam đến Trần Tri Ngô đang hút thuốc lá, không có mặc tây trang chỉnh tề, chỉ duy nhất áo len mỏng, lông lèo khoác bên ngoài người, cổ áo sơ mi mở hai nút, nhưng mà cửa sổ mở to, gió lạnh đang vù vù đi vào. Cũng không biết anh lạnh hay vẫn còn nóng.

Tô Nam thường ngồi tại sofa nhỏ, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, sau bàn làm việc cặp mắt kia nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính xách tay, hai hàng lông mày nhú lại, tựa như đang đọc tin quốc tế, hoặc là thẩm duyệt một bài tập cuối kỳ của một học sinh không may mắn nào đó.

“Thầy Trần, em có thể lấy quyền sách trong tủ? Có một chỗ cần xác nhận.”

“Tự lấy.”

Tô Nam đứng dậy, mở tủ sách ra, tiện đường hướng màn ảnh máy vi tính xách tay của Trần Tri Ngô liếc mắt một cái --

Tranh châm biếm nổi tiếng số mới nhất.

Tô Nam: “... ”

Thứ bảy, phòng làm việc.

Luồng không khí lạnh đột kích, Đản Thành trong một đêm trở nên lạnh như hầm băng.

Tô Nam mặc tăng tăng áo lông đến phòng làm việc, cửa mở ra, nhưng không có ai.

Cô ngồi xuống làm một chút việc, nghe tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn thấy một bó hoa hồng đỏ tươi điểm lệ.

Người đến thuận tay ném bó hoa tới bàn trà trước mặt cô một cái, “Cầm đi phơi khô pha trà uống -- ăn cũng được.”

Giấy bóng kính xinh đẹp để gói hoa run hai cái, giọt sương trên mặt cánh hoa lung lay sắp đổ.

“Người nào cho thầy vậy?”

“Không biết.”

Tô Nam: “... ”

Anh an tọa ở trên ghế, hai chân gác ở trên bàn làm việc, lười nhác dựa vào lưng ghế dựa, “Nhìn thầy chăm chăm làm cái gì? Thầy 20 năm trước liền đối với trò hề này miễn dịch rồi.”

Tô Nam cúi đầu, có chút như ghét bỏ đem bó hoa bên cạnh đẩy.

“20 năm trước... Em có phải hay không vẫn còn ở trong nhà trẻ chơi bùn?”

“Em không có đi nhà trẻ...” Tô Nam nhỏ giọng phản bác, “... Trực tiếp lên tiểu học.”

“Ah, đó chính là ở trong trường chơi bùn.”

Chủ nhật, phòng làm việc.

Theo thường lệ một bó hoa ném trên bàn trà, theo thường lệ vẫn là hoa hồng.

Anh mở ra cà- vạt, tắm tặc thờ dài: “Em nói khuôn sáo cũ không tắm thường.”

“Thầy... Không có hỏi thăm người nào đưa?”

“Làm sao, nghe được rồi cũng xin người đó bữa cơm?”

Tô Nam lần qua lộn lại giúp lần kiểm tra một lần, ngay cả một cái thẻ nhỏ cũng không có, “Cố gắng... nghĩ là nữ sinh nào tặng thầy.”

“Học sinh thời này nguy hiểm, ngay cả thầy giáo cũng dám thả thính.”

“... có khả năng chỉ là đơn thuần ngưỡng mộ thầy.”

“Cho rằng thầy nhiều tiền.”

“Thầy không thiếu tiền.”

“Thầy cũng không thiếu hoa.” Trần Tri Ngô liếc nàng, “Bó hoa ngày hôm qua em xử lý như thế nào?”

“... Ôm trở về.” đọc theo đường bị mọi người chú ý, đến tức xá còn bị bạn cùng phòng nghi vấn một trận.

“tiếp tục ôm trở về đi. Đặt ở đây chiếm chỗ. “

Tô Nam nhỏ giọng: “Nhà trọ của chúng em còn không có lớn bằng phòng làm việc của thầy đâu. “

Ba lần kiểm tra một tiết, một lần cuối kỳ, ghi danh thành tích đã làm xong trong buổi trưa.

Tô Nam đem phiếu điểm gửi đến hòm thư của Trần Tri Ngô, đóng lại máy vi tính xách tay, “Thầy Trần, đã xong. “

“Ừ.” Trần Tri Ngô cầm lấy áo khoác trên ghế dựa, “Đi, thầy mời em ăn cơm. “

“Không cần...”

“ngày mai thầy trở về Sùng Thành. “

Tô Nam im lặng không lên tiếng bắt đầu thu thập túi máy vi tính.

Đi tới cửa, bóng dáng phía trước dừng lại, quay đầu nhắc nhở rằng: “Hoa. “

Tô Nam ôm hoa, lên xe Trần Tri Ngô.

Cô tỉ mỉ cẩn thận, cảm thấy nữ sinh lút đơn độc cùng thầy giáo ăn cơm, không hẳn là ám muội, cũng không hẳn tự nhiên, không nói rõ được cũng không tả rõ được, giống như một mối câu, mà mối là ước mơ của cô.

Lúc lên xe Tô Nam câu nệ do dự, lúc ăn cơm lại tâm vô tạp niệm, nếu không phải trên bàn cơm có hai phần thịt dễ ăn, quả thực sẽ giống như ăn cơm tại chùa, trang nghiêm, thanh tịnh, làm cho Tô Nam cũng không khỏi bắt đầu xem xét lại chính mình, bỏ đi không phải cây, gương sáng không phải đài, như lộ như điện, ảo ảnh trong mơ.

A đi đã Phật.

Luồng không khí lạnh chưa tan, mỏng manh dưới ánh mặt trời, vài cọng cây già bị gió lạnh thổi lung lay muốn gãy, cành khô lá rụng đầy trên mặt đất.

Trần Tri Ngô đứng ở cửa xe, không có lên xe, “Không tiễn em, em có thể chính mình trở về sao? “

Tô Nam không chút suy nghĩ, “Có thể. “

Trần Tri Ngô vẫn đưa cô trở về, đưa đến dưới lầu ký túc xá, liền đi ra.

Trần Tri Ngô cánh tay trái chống thân xe, cách một bước khoảng cách, cúi đầu nhìn cô: “Học kỳ này cảm ơn em. “

“... chuyện em phải làm”

Trong thanh âm Trần Tri Ngô mang theo chút ý cười, không lớn khó có thể xác nhận hàm nghĩa thực sự, “... Vậy được, trước giờ chỉ mong em vui vẻ, không phiền lòng. “

“Em cũng chúc thầy năm mới vui vẻ.”

Anh đứng im không nhúc nhích, lại tựa như chuẩn bị nói ra suy nghĩ của mình.

Tô Nam giương mắt nhìn, chống lại một đạo ánh mắt sâu thẳm.

“... Còn có việc sao, thầy Trần?”

“Hoa, em đã quên.” anh mở cửa xe, đem bó hoa hồng của một vị chủ nhân đen đui nào đó xách ra, hướng trong ngực cô nhét vào.

Hoa hồng nồng nặc hương, lấp đầy cõi lòng. Cánh hoa đỏ thắm, nổi bật trên làn da trắng nõn của cô.

Cô thông thả nháy mắt một cái, cánh tay vương ra ôm hoa.

Trần Tri Ngô mở cửa xe, tiến vào trong xe, đóng cửa, cho xe chạy.

Trong kính chiếu hậu, học sinh ngốc ôm bó hoa càng ngày càng xa, cuối cùng chỉ còn lại có một cái điểm nhỏ đỏ tươi.

Từ cửa sổ nhìn ra ngoài, ánh mắt lướt qua con ngõ nhỏ nằm sâu thẳm với tám con đường ngoằn ngoèo, lướt qua những căn nhà xi-măng thấp bé, lướt qua vết tuyết bị bánh xe lui tới lui, tới gần phía đối diện con sông, có ba ngôi nhà màu hồng nho nhỏ, đột ngột từ mặt đất mọc lên.

Tô Nam gần một năm không có trở về Túc Thành*, thành phố nhỏ vẫn như xưa, chỉ có ba căn nhà màu hồng nhảy lên lúc cô không còn ở nữa, lúc này đột nhiên cảm thấy xa lạ.

*Truyện này tác giả đặt tên toàn Thành. Đại học/Thành phố Trần Tri Ngô dạy là Sùng Thành, đại học/ thành phố Tô Nam học là Đan Thành, nhà Tô Nam ở Túc Thành.

“Kính hi “

Một tiếng khóc ni nơ, đem suy nghĩ của Tô Nam thu lại. Tiếng chị của cô, Tô Tĩnh, sáng sớm đã bắt đầu sẽ không dừng lại, liên tục lui nhái, “... Chị cho dù biết đơn vị làm việc của người nữ nhân kia thì có biện pháp gì? hẳn sẽ không cần Ninh Ninh, sau khi ly dị mỗi tháng hẳn chỉ trả một chút tiền nuôi dưỡng, cũng không đủ mua tã cho Ninh Ninh.. Chị cũng không muốn như vậy...” vừa nói, vừa nhanh chóng gạt tã lót trên mông đứa trẻ, “... đưa qua giấy vệ sinh” tiếp nhận giấy vệ sinh, xé thành hai đoạn, chùi mông của đứa nhỏ, vỗ chút phấn rôm, lại thay tã mới, lại mặc từng lớp quần.

Đứa nhỏ giương hai cánh tay, muốn bò, bị cô lôi trở lại, cô biết con bé muốn khóc, một cái nức vú cao su nhét vào trong miệng. Đứa nhỏ nấc một cái, bắt lại bình sữa, hút mạnh.

Trên cửa sổ thủy tinh, một con bọ bò tới, bụi bẩn, nằm ở đó, vẫn không nhúc nhích, giống như một hạt bụi to.

“Chị dù sao cũng nghĩ thông suốt, tại sao muốn ly hôn? Ly hôn chính là tiện nghi con tiện nhân kia, nếu như chị không ra đi, hẳn có thể làm gì chị? Ninh ninh còn không có đầy một tuổi đâu...”

“... Em đừng nói cho mẹ, mẹ suy nghĩ nhiều, quay đầu lại muốn miễn man suy nghĩ không tốt cho sức khỏe. Chị đã như vậy, cũng chỉ hy vọng mẹ cùng Ninh Ninh yên lành...”

“Em tốt nhất học tập tốt, chớ học theo chị...”

Cho tới trưa, Tô Nam cơ hồ không có nói chen vào một câu. Lại tựa như nghe nhưng không phải nghe, đa số thời gian dùng để quan sát căn nhà ở cùng con bọ.

Tô Tĩnh khó khăn đỡ con ngủ, đem quần áo do nếm trong thùng. “ em trước ngồi một chút, chị đi giặt quần áo, giúp chị nhìn Ninh Ninh một chút. “

“Chị. “ Tô Nam ngẩng đầu chỉ một cái, “... Căn nhà kia là làm cái gì? “

“Ah, phòng triển lãm người nổi tiếng. Lúc em không ở lúc đây đã xây, mẹ thích đi hóng mát nơi đó. Em chưa có đi qua? Có thể đi nhìn. “

Đầu năm phòng triển lãm vừa mới được phê chuẩn, lấy được giấy phép xây thành phòng triển lãm tác phẩm nổi tiếng và người nổi tiếng, tháng trước vừa mới mở cửa, lần đầu tiên người dân địa phương chạy lợi náo nhiệt, liền trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, sau này chỉ có nhóm thanh niên thỉnh thoảng đi qua chụp ảnh cưới.

Trước cửa phòng triển lãm, dán một bản thông báo, hai mươi sáu tháng chạp tới mừng bảy tháng giêng phòng triển lãm đóng cửa.

Ngày hôm nay hai mươi tháng chạp, học sinh cấp hai cấp ba còn chưa nghỉ.

Phòng triển lãm miễn phí dựa theo thẻ số.

Tô Nam lấy một tấm số đi vào.

Túc Thành chật hẹp nhỏ bé, cướp đoạt một vòng cũng chỉ mấy người “Doanh nhân” quyền tiền giúp, đa số du học sinh góp phần còn lại, khó khăn lắm gộp đủ tiền xây ba cái phòng triển lãm. Triển lãm tác phẩm càng là về sau càng keo kiệt, ngay cả cái “Cán bộ kỷ cựu thư ca” không biết từ đâu moi ra, cũng được đóng khung treo cao.

Đi dạo đến phía tây đại sảnh, Tô Nam cảm giác buồn chán, đang tính rời đi, lại thoáng nhìn thấy mô hình kiến trúc dưới tù pha ê, lập tức dừng bước lại.

Tiến lên một bước, cúi đầu xem mô hình giới thiệu --

Tác phẩm nghệ thuật đại học S, người thiết kế: Chu Quan Uyên, Dương Lạc, Trần Tri Ngô.

Rời khỏi căn nhà hồng, Tô Nam tiện đường đi siêu thị mua bình thuốc tẩy mới cho Tô Tĩnh.

Trời lạnh, người đi đường vội vã, ngoại trừ vài học sinh trung học bộ dáng hùng hổ, cười ồm lên ném pháo dưới gầm xe.

Tô Nam từ nhỏ sợ cái này, kéo khóa áo lông lên cao, vội vã đi vòng.

Đến đầu hẻm, một chiếc quen thuộc xe có rèm che đột nhiên xông vào trong tầm mắt.

Súng sốt, cô kéo xuống khăn quàng cổ, hí mắt nhìn kỹ bảng số xe.

Tô Nam bản thân trong chốc lát, chỉ có chậm rãi đi tới, còn chưa tới trước mặt, cửa sổ xe đã mở ra, gần hơn nửa tháng không thấy anh, Trần Tri Ngô nhô đầu ra, có chút ít kinh ngạc: “Tô Nam “

“Thầy Trần”

Ánh mắt Trần Tri Ngô hướng đến tay cô, nhìn lướt qua, “Em ở gần đây? “

“Dạ.”

Cửa xe mở ra, Trần Tri Ngô xuống xe, giày da sạch sẽ bóng lưỡng giẫm trên mặt đất, thoáng chốc dính vào chút nước bùn.

Ôm trong lòng bí mật lớn vừa bị dòm ngó, Tô Nam không dám nhìn anh, “Thầy tới... Tới Túc Thành xem cánh cây phong sao? Lá phong sớm rơi xuống...”

“Không phải, qua đây đưa chút tài liệu.”

Anh nói “Tài liệu “. Lúc nghe hai chữ này, trái tim cô không rõ sao lộp bộp một cái.

Một giây kế tiếp, liền nghe Trần Tri Ngô hỏi: “Em biết phòng triển lãm người nổi tiếng ở nơi nào sao? “

Tay Tô Nam dường như có chút lạnh cóng, không nghe theo sai khiến.

Qua thật lâu, cô mới chậm rãi giờ ngón tay lên, chỉ chỉ cách đó không xa, “Chỗ ba nhà màu hồng, rất dễ thấy.”

Trần Tri Ngô cười một tiếng. “Cảm ơn. Vài chục năm thầy chưa từng tới, Túc Thành biến hóa quá lớn, đường không dễ tìm “

“Thầy đi qua đi, em... Chị của em chờ thuốc tẩy...”

Lời nói còn chưa dứt, chợt nghe thấy trong ngõ hẻm chợt truyền đến tiếng gào thét ầm ĩ

Tô Nam ngẩng đầu nhìn lên, đầu kia của ngõ nhỏ, chị gái chờ thuốc tẩy của cô, đang cùng một người đàn ông có khuôn mặt thô, nắm kéo lẫn nhau một cách thô bạo...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rời Đây Núi (Tuyệt Rời Đây Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Bí mật

Ở lâu dưới có một người đàn ông bệnh sắp chết, cách vách tường, một người đang nghe nhạc, đối diện nhà một đứa trẻ đang chơi đùa. Trên lầu có hai người đang cười to; còn có tiếng đánh bài. Trên một chiếc thuyền giữa sông, có một người phụ nữ đang khóc thương người mẹ đã khuất. Vui buồn đau khổ của con người cũng không tương thông, ta chỉ cảm thấy bọn họ ảm ĩ

— Lỗ Tấn

Tô Tĩnh nhìn thấy Tô Nam, như là gặp vị cứu tinh, gọi to: “Tô Nam! Tô Nam, em khuyên nhủ anh rề em! Đều sắp hết năm rồi! Nào có ai năm mới còn bỏ nhà đi với gái...”

Người đàn ông xô Tô Tĩnh, “Phòng cho mày ở, tiền để lại cho mày! Con mẹ nó mày còn ồn ào! Ôn ào đm! ”

Tô Nam ngượng ngùng, tâm tư ngay sau đó tựa như bị giẫm đạp như tuyết trên đất, loang lổ, đầu óc một mảnh trống rỗng.

“Tô Nam!” Tô Tĩnh lại nhào tới, nắm chặt lấy người đàn ông kia không thả, “Tô Nam! Em phụ chị khuyên nhủ anh rề! Phải đợi qua năm mới!”

Trong cổ họng Tô Nam nóng rát như đốt than củi, không phát ra được tiếng nào, cô hận không thể tắt tiếng, hoặc là ngay bốc hơi biến mất tại chỗ.

Túi ny lon cột chỗ hàng rào bị gió thổi quanh quật, cô tiến lên trước một bước, kéo lại cánh tay Tô Tĩnh, “Chị... Coi như chết đi.”

“Kệ đi?! Chị dựa vào cái gì kệ! Đây là nhà hần, còn có Ninh Ninh, là con gái của hần...” Tô Tĩnh bỗng nhiên nhịn không được, nước nờ lên tiếng, dùng ngón tay thô ráp phiếm hồng vẫn nắm chặt ống tay áo của hần, “Anh không thể đi, nếu như anh đi tới chỗ con tiện nhân kia một bước, em liền...” ánh mắt cô bắn khoăn rơi vào chiếc xe ở đầu hẻm. Chiếc xe kia có vẻ là đời cũ nhưng bề ngoài vẫn bóng lưỡng, “... Đạp đầu tự tử ở trên cái xe kia!”

Tô Nam bị Tô Tĩnh mắng qua, tâm can lạnh lẽo, cô đã vô số lần khuyên Tô Tĩnh ly hôn. Tô Tĩnh luôn luôn nói trăm nghìn câu chống lại, dường như mỗi một câu khuyên lý trí của Tô Nam là cùng một phe cánh với “Tiện nhân” kia. Lâu ngày, Tô Nam cũng không dám nhắc lại một câu. Trong lòng cô không đồng tình về điểm này, giống như đem cát nắm ở trong tay, rằng nắm bắt cũng sẽ không giữ được hết, mà nắm chặt phần còn lại vào trong máu thịt thì chỉ có phiền chán cùng đau chết lặng.

“Vui buồn đau khổ của con người cũng không tương thông, ta chỉ cảm thấy bọn họ ảm ĩ.”

Giờ phút này, Tô nam phát giác chính mình thực sự là lãnh tâm lãnh phổi đối với mọi việc, toàn lực kìm nén một câu “Vây chị liền đi chết đi” bên mép, suýt chút nữa đã nói ra.

Cô cắn răng hàm, tự tay ôm lấy thất lưng của Tô Tĩnh, dùng sức mang chị lui về phía sau, cái túi trên tay bị Tô Tĩnh va chạm, “bùm” một cái rơi vào trong nước bùn.

Một cái tát mang theo hơi gió rơi ở trên mặt Tô Nam.

“Tô Nam! Mày là giúp ai!”

Người đàn ông nhìn cơ hội giựt ra ống tay áo, liếc nhìn Tô Tĩnh, bẻ lại cổ áo, nghiêng ngang rồi đi.

Trần Tri Ngô tiến lên một bước, vươn cánh tay ra lại không biết có thể làm gì, lúng túng đứng ở đằng kia.

Trên mặt Tô Nam bị Tô Tĩnh tát có năm ấn hồng hồng.

Trong một chốc, Tô Tĩnh có chút mơ hồ, nắm cánh tay Tô Nam lui ra phía sau một bước, “Em, chị... chị không phải cố ý...”

“Ninh Ninh đang ở nhà, còn nhỏ như vậy chị lại bỏ bé một mình...” Tô Nam cực nhanh ngồi xổm xuống, mượn dịp hưng phấn hít mũi một cái, đem cái túi dính nước bùn nhặt lên, lấy ra cái chai thuốc tẩy sạch sẽ bên trong, nhét vào trong tay Tô Tĩnh, “Chị trở về đi, em về nhà...”

“Tô Nam...”

Tô Nam cúi thấp đầu, ai cũng không nhìn, lướt qua Tô Tĩnh, lướt qua Trần Tri Ngô, đập lên tuyết bản thù, đi về phía trước cực nhanh.

Lúc cô sượt qua người anh, cô rũ mắt xuống, trong mắt có lệ chảy ra.

“Tô Nam”

Thân ảnh phảng phất như không có nghe thấy, nhanh chóng đi xa.

Trần Tri Ngô rút chìa khoá xe, đóng lại cửa chạy theo.

Mây đen rù xuống, nước sông khô cạn, cầu đá đầy bụi bặm, Tô Nam đứng ở bên cầu.

Trần Tri Ngô nhớ tới ngày ấy, từ bệnh viện nhân dân trở về, xoay người nhìn lại thấy bóng dáng kia như là bị cái gì đè trên vai, bóng hình đơn bạc.

Khi đó cô nhận điện thoại của ai? Lại suy nghĩ cái gì?

Rõ ràng là hai mươi bốn tuổi trẻ trung sôi nổi, mà lại có thể thấy ở trong mắt cô một tia cô độc. Có đôi khi nhìn không ra được gì, chỉ một mảnh hoang mạc, gió tuyết tràn ngập.

“Tô Nam”

Thần ảnh kia cực nhanh gió tay lên, lau một con mắt, thanh âm buồn bực, “... Làm cho thầy chê cười.”

Có cái gì để cười!

Bị bức bách, bị người ta câu nhàu, mà lại không thể làm gì.

“Thầy nói...” anh thờ dãi một tiếng. “Em ngốc như vậy, lại vừa mới vào đời, có bao nhiêu người khi dễ em rồi?”

“Không có ai, chỉ có thầy...” thanh âm run rẩy như dây đàn.

“Đau không?”

“Không đau.”

Vẫn còn ở đây cây mạnh.

Anh đến gần một bước, tự tay nắm cổ tay thanh mảnh của cô, ngón tay anh chạm gần gò má sưng đỏ của cô, “Thầy không phải hỏi về chỗ này...”

Lông mi ướt lệ gấp rút run lên một cái.

“... Năm phút đồng hồ.”

Anh cầm lấy tay cô, để trong lòng ngực mình.

Năm phút đồng hồ, anh không phải là giáo sư của cô, cô cũng không phải là học sinh của anh.

Khoảng khắc, ôm thân thể nhỏ bé vào trong lòng thật chặt, tâm chậm rãi trầm tĩnh lại. Áo khoác bên ngoài bị người ta gắt gao nắm lấy, năm ngón tay siết lại dùng sức đến mức các đốt ngón tay trắng bệch. Hô hấp dồn dập phập phồng bất định, răng đẽ nên tiếng khóc, một tiếng lại một tiếng đập vào trong tai anh.

...trong lòng anh.

Bàn tay anh chậm rãi, vài phần do dự đặt trên lưng cô.

Anh cảm thấy có chút căng lo sợ, có chút căng thêm rõ ràng.

Rất nhiều ý niệm trong đầu nảy lên lại bị dập tắt, nổi lên lại chìm xuống.

Tô Nam dần dần điều chỉnh tâm trạng mình, áo khoác ngoài bị nắm chặt cũng buông lỏng ra. Người trong ngực lui ra phía sau nửa bước, âm trầm hướng anh nói cảm ơn.

Anh như sao cũng được mà “ừ” một tiếng.

“Thầy biết một hai lượt sư chuyên về ly dị?”

Tô Nam lắc đầu, “Không cần đâu”

Tô Tĩnh không chịu ly hôn, muốn ăn thua đủ với người đàn ông đã sớm đi lạc lối.

”thời điểm cần, trực tiếp liên hệ thầy.”

Lòng sông nước bùn lợ ra dưới cầu, có một mùi thối bốc lên.

Tóc cô bị gió thổi tung, mắt vừa mới khóc xong đã sạch sẽ khô ráo, nhưng vẫn nhìn không có sức sống, chỉ có ưu sầu, cùng về ưu sầu ngày thường càng thêm thâm trầm.

Tô Nam cố chấp, nhẫn nhục chịu đựng, trong khổ mua vui, lại tính cách thâm trầm cô tịch, cuối cùng anh cũng biết tại sao.

Nhưng mà...

Anh sờ hộp thuốc trong túi, lấy ra hút một hơi, mới cảm thấy đã giải quyết bớt một việc, lại lòi ra chuyện khác.

Khi còn bé gia giáo rất nghiêm, ba Trần là người ba đứng chất Trung Quốc phong kiến, không thích anh làm liều. Có một hồi, anh cùng bạn học đi núi dã ngoại, bắt con sóc mang về nuôi. Con sóc kia không có sống qua được một tuần. Ba Trần phạt anh quỹ nửa ngày — trước thi thể của con sóc.

“Ba không có phản đối con nuôi thú vật. Năm ngoái con chim nuôi ba tháng xong, con đưa cho cậu con. Năm kia con mèo Lâm Sạch nuôi một tháng, bây giờ là mẹ con thay con chăm sóc. Con sóc này thích ứng không được trong thành phố, bình thường ăn cái gì uống gì ở cái gì, con biết sao? Lúc này nếu nuôi không chết, con chuẩn bị ném cho người nào, cho ba?”

Anh chôn con sóc, sau đó không có nhận nuôi lại những con chim con mèo trong nhà.

“Tri Ngô, nếu như con gánh vác không được, cũng đừng nhận lấy. ”

Trong tiếng gió, hai người đều trầm mặc rất lâu.

“Thầy Trần... thầy nhanh đi phòng triển lãm! bốn giờ rưỡi đóng cửa rồi. ”

Trần Tri Ngô gật đầu, không nói gì.

Anh đứng yên một lát không có dùng hút thuốc, nhả ra một đoạn khói thật dài, làm cho gió thổi bay tàn đi. Anh đập tất thuốc lá bóp một cái, giống như là muốn đem cái ôm kia, cùng với các loại ý nghĩ đã nảy sinh ra cái, đứt hết.

Ở trên cầu tạm biệt, hai người đi hai hướng ngược lại, Trần Tri Ngô hướng ba căn phòng màu hồng, Tô Nam hướng căn nhà của mình ở nơi xa xa bên kia.

Kiến trúc bốn phía hoàn toàn thay đổi, đường thì vẫn là con đường khi còn bé chính mình đã từng đi qua. Qua cây cầu, qua cái sạp nhỏ bán sữa bột tã lót đến đồ dùng sinh hoạt bình thường, bao trọn đồ dùng từ lúc sinh ra đến khi chết, qua chiếc xe đạp, cùng chậu hoa đầy bùn đất, qua đôi giày chơi bóng ba mươi năm...qua cái hèm nhỏ chật chội, đã đến trước cửa nhà mình.

Tô Nam đứng ở cửa, lại không đi vào.

Viên ngói nhỏ ra ở trên lầu chứa nước mưa, chảy xuống. Cửa xi măng sớm bị nước mưa chảy qua, bề mặt một mảnh ẩm ướt xám tro, bị rêu mọc.

Tí tách.

Từ lúc tinh thần còn hỗn loạn đi ôm Trần Tri Ngô tới giờ phút này, cô mới từ từ hồi phục lại tinh thần. Lúc đó cô cảm thấy không có gì bất bình thường, bây giờ hồi tưởng lại những cử chỉ điên rồ đó một cách tí mỉ. Cô cảm thấy thẹn thùng, khó chịu, tìm đập nhanh.

Nhiệt độ của cơ thể anh, hô hấp anh mang theo mùi thơm của gỗ, trên áo anh dính hơi nước...

Mọi thứ lắng đọng lại, về sau lại lên men...

Chỉ còn có ký ức tuyệt vọng —

Trong phòng triển lãm, bên cạnh kiến trúc mô hình màu trắng kia là giới thiệu vắn tắt về người xây dựng và người thiết kế.

” Nhà trưng bày tác phẩm mỹ thuật đại học S, nhà thiết kế lấy ý từ cảnh ‘trẻ con tan học trở về sớm, vội vàng thừa dịp gió đóng thả con diều’, toàn bộ khung hình của nhà trưng bày tác phẩm mỹ thuật như tờ giấy Diều Hâu mềm mại tru mỹ. Đây là giáo sư Dương Lạc ở khoa kiến trúc nổi tiếng đại học Sùng Thành, thiết kế dưới sự chỉ đạo của giáo sư Chu Quan Uyên, cùng giáo sư Trần Tri Ngô khoa tin tức và truyền thông ở đại học Sùng Thành hợp tác thiết kế tác phẩm, là kiệt tác của đại học S, cũng là kiệt tác kiến trúc của nhân loại...”

Dương Lạc, 1979- 2002, cộng đồng Thanh Hà, Túc Thành.

Năm 1997, đạt được giải xuất sắc toàn vùng, thi vào khoa kiến trúc đại học Sùng Thành.

Năm 1999, nhận được giải bạc thiết kế kiến trúc quốc tế Anderson.

...

Ngày 17 tháng 10 năm 2002, bởi vì tai nạn xe cộ, bất hạnh qua đời, năm ấy 23 tuổi.

Một tấm hình nửa người cùng với giới thiệu vắn tắt ở phía trên, in ấn có vài phần sai lệch nhưng có thể nhìn ra là một cô gái trẻ cực kỳ xinh đẹp.

Đôi mắt sáng lấp lánh.

Trong khoảng khắc, cặp mắt trong hình chăm chú nhìn mình, chính mình phảng phất cảm thấy cả thế giới hoa lá nở rộ.

Ngày 17 tháng 10 năm 2015, đại học S.

Ngày đó, anh đứng ở dưới mái hiên, hỏi cô: “Có thể hát khúc đầu không?”

“Đó là một nhà trưng bày tác phẩm mỹ thuật, em có thể thấy không?”

“Bạn của thầy thiết kế ”

“Chỗ này phạm vi nhìn tốt, từ nơi này nhìn sang, đỉnh chóp nhà trưng bày tác phẩm mỹ thuật giống như tạo thành con diều. ”

“Túc Thành... Chỗ trời mùa thu, mưa một tháng, thích hợp tìm một chỗ uống rượu xem cánh cây phong.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đây Núi (Tuyệt Rơi Đây Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Năm mới

Tâm hồn vào ban đêm như một con đường, chỉ muốn làm một việc là mở một ngọn đèn. Càng nghĩ nhiều, đèn càng sáng.

— Gia Cát nhón nháo

Tết năm nay, nhà Tô Nam bị bao trùm bởi một bầu không khí buồn bã. Tiết mục trong TV náo nhiệt, trước ti vi ba người phụ nữ không ai nói gì cả, chỉ có Ninh Ninh thỉnh thoảng khóc nức lên một tiếng. Trẻ con không hiểu năm mới năm cũ, không hiểu thăng trầm, không hiểu nhà nào vui mừng nhà nào buồn, chỉ biết là đối là khóc, ăn no là cười.

Chưa tới giao thừa, Tô Nam đi phòng tắm rửa mặt, cắt tóc, nghe mẹ Tô tựa như năn nỉ tựa như khuyên bảo Tô Tĩnh trong phòng khách.

“Ly hôn đi! Ninh Ninh còn có mẹ lo, mẹ giúp con nuôi bé, chỉ cần mẹ có một miếng ăn, sẽ không để con bé đói bụng? Con đi siêu thị tìm một công việc, một tháng chừng một ngàn, cộng thêm một ít tiền Tô Nam cung cấp, ba người chúng ta đồng tâm hiệp lực, sao lại không vượt qua được chuyện khó...”

Tô Nam vạm vôi hoa sen, không có đề ý, lần đầu nước lạnh chảy xuống, bắn ở trên tay, lạnh lẽo đến thấu xương.

Năm mới của Trần Tri Ngô vô cùng bình thản.

Hai nhà Trần Trình ở gần, bình thường họp lại tổ chức lễ mừng năm mới, cộng thêm cậu mợ, chị họ, anh vợ của Trần Tri Ngô cùng với đứa cháu gái mới được ba tuổi, nhìn thoáng qua cũng gần mười mấy người.

Ầm ầm náo nhiệt, đến hai giờ sáng thì giải tán, Trần Tri Ngô cùng Trình Uyển chuẩn bị đi về nhà, lại bị Cốc Tín Hồng kêu đi uống rượu. Cốc Tín Hồng cùng Trình Uyển lớn lên chung một toà nhà, đi lính mấy năm, lúc xuất ngũ về ở phương bắc cho tiện việc buôn bán. Anh ăn sung mặc sướng, bấy giờ tất cả mọi người gọi anh một tiếng “Cốc chủ”.

Cốc chủ đặt bao hết, trong sân đều gương mặt quen, nhạc nền vẫn là bob dylan, không có đèn chớp tắt, không có những cô gái uống éo như rắn, ngược lại là một bữa tiệc với bạn cũ.

Mới gặp mặt, Cốc Tín Hồng đã dắt một người qua đây cùng Trần Tri Ngô và Trình Uyển chào hỏi, “Cốc chủ phu nhân ”

“Phu nhân Cốc chủ ” điểm đàm nhò nhả, tuổi rồi trẻ, có chút luống cuống nhưng mà được Cốc Tín Hồng bảo vệ cẩn thận. Nhìn ra là thật tâm thật lòng.

Cốc Tín Hồng chiều đãi mọi người, sau đó ngồi xuống bên cạnh Trần Tri Ngô. Hai người nâng ly một cái, Trần Tri Ngô hỏi thăm “Vị phu nhân Cốc chủ này năm nay bao nhiêu tuổi? Còn chưa tới tuổi trưởng thành!?”

“Người ta hai mươi hai, đáng đáp nhìn nhỏ thôi ”

“Có thể xác định?”

“Con gái nhà đáng hoàng, nhỏ tuổi nhất, rất hiểu chuyện, biết nóng biết lạnh.”

Trần Tri Ngô cười một cái, “Được, trước chúc hai người trăm năm hạnh phúc — hôn lễ định lúc nào? ”

“Tháng mười, ở Đê đỏ. Đến lúc đó cậu nên tham dự ”

“Có bạn dạy một lớp cũng phải bỏ đề đi cổ vũ Cốc chủ ngài đây. ”

Cốc Tín Hồng búng điều thuốc lá trong cái gạt tàn một cái, đôi mắt nhìn thấy Trần Tri Ngô, “Cậu sao rồi?”

“Tớ làm sao? ”

“Mình nghe nói, mấy năm nay bên cạnh cậu không có bạn gái. Làm sao, chuẩn bị đi xuất giá?”

“Lục căn không sạch, phật môn không thu. ”

*Lục căn: Phật giáo gọi mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý thức

Cốc Tín Hồng không cho là đúng, “Sự nghiệp giáo dục vĩ đại không thể thiếu nhân tài như cậu. Cậu chỉ có ba mươi bốn, cả đời liên đều như vậy? ”

“Còn không còn có Trình Uyển sao?”

“Cô ấy có thể cùng cậu uống rượu, có thể cùng cậu lên giường?”

“Cốc chủ,” Trần Tri Ngô nở nụ cười, “Đừng vừa mở miệng liền nói chuyện dung tục. Tớ mà có nhu cầu này, còn sợ không tìm thấy người? ”

” không giống nhau. ”

“Lời này từ trong miệng cậu nói ra, thật là không có một chút sức thuyết phục. ”

Về mặt nghiêm túc, “Tớ bây giờ mới biết, thích hay không, cảm giác thật không giống nhau. ”

“Cốc chủ, cậu sao mà nói chi tiết quá ”

Cốc Tín Hồng khí phách vỗ bả vai anh, tựa như lời nói thăm thía của một người già, “không nói chuyện đã qua, cậu đã qua nửa đời người, đừng có chui trốn trong một cái góc chết. ”

Tan cuộc ăn uống xong, trời đã nhanh tăng sáng.

Trình Uyển uống hơi quá mức, vừa vào nhà liền ới đến long trời lở đất.

Trần Tri Ngô sợ cô ngã vào trong bồn cầu, gõ cửa một cái, bên trong lên tiếng rồi truyền ra tiếng xả nước.

Anh đẩy cửa đi vào, Trình Uyển dựa vào bồn cầu ngồi dưới sàn nhà lạnh như băng, giờ tay lên hỏi anh có thuốc lá.

“Không có. Cậu nhanh lên tắm rửa ngủ.” Anh cúi người đi nâng cô.

Trình Uyển đẩy tay anh ra, nở nụ cười, “Anh, anh nói đi, sống có ý nghĩa gì? ”

Khi cô còn bé một mực kêu Trần tri Ngô “Anh”, anh đi chỗ nào, cô liền cùng đi chung, nói phải giúp anh tranh đấu dành thiên hạ, đến lúc anh xưng vua, cô làm tướng, hai người mở rộng thổ địa mở bờ mở cõi, bình định nước non.

Bây giờ cô đi con đường làm công chức, lại không có chút khí chí nào của kế hoạch lớn đó, chỉ có lục đục quyền lợi, tính toán đầu đả với nhau.

Trần Tri Ngô không đề ý tới cô, nín lại cánh tay cô kéo lên một cái, đem cô đến bồn rửa mặt, giúp cô rửa mặt. Kéo cô đi vô phòng ngủ, anh rót cốc nước đặt tại bàn bên cạnh, thay cô để lại một ngọn đèn nhỏ.

“Trình Uyển, nếu còn coi tớ là anh cậu, nghe tớ khuyên một câu, cậu cùng những người lộn xộn đó nên kết thúc.”

Hành vi phóng đảng của mình được khuyên nhủ, nhận ra mình quá mức nông cạn. Ý chí đun nấu bắt quá một đêm liền cạn.

Trình Uyển xoay người, cánh tay che lên trên mắt, “Tháng trước tớ tình cờ gặp cô ấy, con cô ấy năm sáu tuổi, được cô bế ở trong tay. Cũng không sợ người lạ, hướng tớ kêu dì, hỏi có kẹo hay không. Cô ấy liền cười với tớ, cười đến thật chói mắt, giống như mười lăm năm trước.”

Trần Tri Ngô trầm mặc lắng nghe.

“... Đi quá xa, không quay về được. Cũng không biết có thể đi đâu. ”

Trình Uyển rót cục ngủ, Trần Tri Ngô đóng cửa lại đi ra ngoài.

Trời sáng mau quá, xa xa trêm đình những tòa kiến trúc lộ ra một sắc màu nhạt nhẽo. Gió lạnh từ cửa sổ thổi vào, còn mang theo hơi nước đêm qua. Anh hút một điều thuốc, trượt cái bật lửa hai cái mới có lửa.

Anh nòn nóng phiền muộn, như là cần phải làm một việc không nên làm. .. Ngẫu nhiên trong lúc hút nửa điều thuốc, anh rút cục ý thức được, mình muốn gọi điện thoại.

Áo khoác ném ở cửa trước, anh đi tới nhặt lên, từ trong túi móc ra điện thoại đi động.

Màn hình tối đen, ấn một cái không có phản ứng, mới nhớ ra đã sớm hết pin.

Thời gian là chiếc đĩa CD bị thu âm tùy ý, bị người ta ấn chạy chậm, cũng không chạy đến được phút giây trọng điểm kia.

Mới vừa tựu trường được mấy ngày, Tô Nam đã đứng ngồi không yên. Cô biết mình chờ đợi cái gì, lại theo bản năng phủ nhận sự chờ đợi này, sốt ruột đợi chờ lại càng lộ ra chân tướng, không thể phủ nhận được nữa.

Rốt cục cũng đã tới buổi sáng thứ tư, lớp thứ nhất của truyền thông dựa trên thảo luận và phân tích.

Sáng sớm sáu giờ cô liền tỉnh dậy, trở mình một cái rồi đứng lên, đánh răng rửa mặt ăn sáng xong. Thời điểm lần thứ ba chỉnh túi sách, cô mới phát hiện thời gian có thể chạy chậm như vậy.

Bảy giờ rưỡi, rồi ký túc xá, đi phòng học.

Cô so với bình thường đi nhanh hơn, lúc đến phòng học chỉ mới bảy giờ bốn mươi. Nhân viên trường học đã mở cửa, cửa khép hờ.

Tô Nam cho rằng không có ai đẩy cửa ra.

một đạo bóng dáng quen thuộc chọt xồng vào trong tầm nhìn, trái tim nhảy theo nhịp đập chậm lại một nhịp.

Thần ảnh kia nghe tiếng cửa mở, xoay người lại.

“... Thầy Trần.”

“Tới sớm vậy?” anh cười hỏi.

Áo sơ mi trắng, ống tay áo vén lên, khuy áo được cài cẩn thận. Trên mặt mang theo nụ cười, lại không dính dáng đến trang phục nghiêm chỉnh.

“Em đến chuẩn bị.” ỉ tai Tô Nam phỉm hồng, cô vội vàng thu hồi tầm mắt, cúi đầu, vội vã tìm chỗ ngồi bỏ túi lên.

Trong một lát, cô như ý thức được cái gì: “Thầy... thầy cũng thật sớm.”

“Ừ. Thầy đến chờ em chuẩn bị máy.”

Cô không dám hô hấp, chớp hai mắt, “...Em đến muộn?”

Thanh âm lộ ý cười, “Không có đến trễ. Bất quá còn có thể sớm hơn một chút.”

Tô Nam đi tới trên bục giảng, một bên mở máy vi tính ra, một bên liếc qua khóa mắt bóng người ở bên cửa sổ, “Thầy tới vào lúc nào?”

“Sớm hơn em một chút.”

Bảy giờ đã đến, Trần Tri Ngô nhanh chóng hút xong nửa gói thuốc lá, mới nhìn thấy một đạo bóng dáng từ dưới bóng cây lờ trước lầu đi tới, tựa như một đường chạy chậm đến, gió thổi góc áo cô vung lên hạ xuống, hạ xuống vung lên.

Tô Nam khẽ mỉm cười một cái, “VẬY là tốt rồi.”

Cô thuận thực mở máy vi tính, giúp anh tiếp nối máy vi tính xách tay, thử một chút thiết bị âm thanh, đi lấy ly nước cho anh, đi phòng giải khát ở khúc quanh hành lang, giúp anh lấy nước nóng.

Trước đây đã vô số lần đi lấy nước, lần này mỗi bước đi đều nháy nhót khó có thể khống chế, một loại bí ẩn ngọt ngào.

“Thầy Trần, xong rồi.”

Tô Nam đem cái ly bỏ bên vị trí bên phải để anh thuận tiện cầm, ngẩng đầu nhìn về phía Trần Tri Ngô.

“Ừ”

Trong mắt của học sinh ngốc chỉ có cái bóng sáng loá của mình, cùng vui cười sáng lóa.

“Thứ sáu tuần trước, làm sao không cho gửi email cho thầy?”

Vẻ tươi cười đình trệ một cái, “Thầy chưa từng nói qua năm mới cũng muốn...”

“Có gửi cô Lâm tin nhắn chúc tết sao?”

“Dạ có.”

“Chủ nhiệm lớp cấp 3?”

“Dạ có.”

“Chủ nhiệm lớp cấp 2?”

“Dạ có.”

“Chủ nhiệm lớp cấp 1?”

“... Cũng... Cũng có.”

“Vậy làm sao không gửi cho thầy?”

Tô Nam ngẩn người, hoảng hốt vô phương ứng đối, hơi chớp mắt cực nhanh, rồi rũ mắt xin lỗi, “... Xin lỗi thầy.”

Tâm tình của anh nhất thời liền trở nên tốt đẹp, bước chân đi tới hướng bục giảng.

Trên bục giảng, có người vô ý thức lui ra phía sau hai bước, bước xuống bục giảng đến chỗ ngồi — hàng thứ nhất, anh cố chấp yêu cầu.

Cô mở ra máy vi tính xách tay, có điểm hột hoảng từ túi trong túi lấy ra một cây viết, rồi mới ý thức còn chưa bắt đầu giờ học, dừng một chút, lại buông bút xuống.

Từ vị trí của anh có thể thấy toàn bộ động tác của cô.

Giống như khi còn bé cách cái lồng sắt xem vẹt, cầm khúc xương dừa con chó Kinh Ba, hoặc là nắm bắt một cái lông chim đi chọc mèo con lớn bằng bàn tay...

Anh trong nháy mắt thu lại tâm tư, có chút buồn bực muốn lấy điều thuốc trong túi quần.

Trong hành lang truyền đến tiếng bước chân.

Anh nhét lại bao thuốc vừa mới móc ra, sửa sang lại áo, đứng một cách nặng nề.

Chương 11: Đêm tối

Sự vui vẻ nhất thời làm ta mê muội, nên hạnh phúc không còn là mục tiêu của cuộc sống.

— Giản trình Đêm Thu Tự Thuật

—

Vẫn như cũ đi học, vẫn như cũ bị bắt làm các loại “huấn luyện” cổ quái, trước kia toàn nộp những tư liệu cũ, nay Tô Nam lại được nhận toàn tư liệu mới, thứ bảy kiên trì gửi email, Trần tri Ngô kiên trì trả lời “Tốt”.

Anh vẫn nhận được hoa, không biết người nào siêng năng lại không để tên, chỉ là không hề cầu nệ đưa hoa hồng, cây quýt nhỏ, hoa bách hợp, cây tường vi... Đủ loại cây và hoa. Anh ném toàn bộ cho cô.

Mỗi góc nhỏ trong ký túc xá của cô đầy đủ màu sắc. Chỉ là những bó hoa rất mau tàn, không tới hai ngày liền héo queo.

Trời nắng, Trần Tri Ngô cho cô xem một loại trà vừa mới mua, Bích Loa Xuân, dưới ánh mặt trời màu trà trong suốt, chỉ ngâm qua hai nước.

Ngày mưa, anh nói thời tiết này thích hợp để uống rượu, rượu vàng Thiệu Hưng Hoàn để lâu là tốt nhất. Nhưng mà còn có một cặp tư liệu cần xem, làm thầy giáo thật không có ý nghĩa.

Trời đầy mây, anh nói, hôm nay khói bụi nhiều gấp đôi, khẩu trang không tác dụng, nên đặt online mặt nạ phòng độc, em có muốn không, chúng ta đặt chung, cái thứ hai được giảm nửa giá.

Sáng sớm, trong phòng học chỉ có hai người bạn học, lúc chuẩn bị dụng cụ, nghe anh ngáp nói tới hôm qua ngủ trễ. Hỏi anh lại suốt đêm xem tranh châm biếm? Anh trừng mắt một cái: Nói bậy.

Buổi trưa, học sinh như ong vỡ tổ tuôn ra khỏi phòng học, anh hỏi, có giống tù nhân được thả khỏi ngục không?

Chạng vạng, trong phòng thể thao học sinh chơi bóng bàn, anh đứng chấp tay: Cái lưới đánh cầu này với cái mừng ngủ giống nhau.

Buổi tối, anh nói: Lăn đây, đi ngủ. Ngủ ngon.

hai chữ “ngủ ngon”, Tô Nam đọc đi đọc lại mười lần, cảm thấy đây là một ngày yên bình.

Tâm tình này không có người chia sẻ, một mình cô nâng niu.

Bí mật cay đắng, giống như nhai lá trà, đến cuối cùng thành cam chịu.

...

Một ngày rồi lại một ngày, cảnh khô lên nằm mới, trong một đêm cô mọc khắp nơi, màu tím hoa lan khắp cả một vùng trời.

Vào tháng tư, cây đào xanh xanh đỏ đỏ là mùa tuyệt vời nhất của Sáng Thành.

Thứ tư, Trần Tri Ngô không có như thường ngày mới ppt, đứng trên bục giảng, gơ ra một phần văn kiện trong tay, “thầy Lưu muốn chiếm hai tiết học để cho các em đi đến sân trường làm trắc nghiệm khảo sát.”

Thầy Lưu điều tra phương pháp nghiên cứu, đề tài nghiên cứu cần phải đi hai thành phố, tổng cộng 23 quận để khảo sát. Là một cơ hội học tập thực tiễn, liền chuẩn bị cho học sinh thực tập trong trường, quen thuộc với thao tác.

Công việc khổ cực, nhưng được bao tiền lộ phí cùng tiền ăn, ngoài ra 30 ngàn đồng tiền thưởng.

Thầy Lưu vào phòng học nói rõ yêu cầu, cuối cùng chọn Tô Nam và người đại diện của lớp thầy phụ trách chung. Một đội khảo sát có hai người cùng phụ trách một khu, 40 câu hỏi khảo sát, nói nhiều thì không nhiều nói ít cũng không ít. Tô Nam là đại biểu trong lớp, tự phát huy tinh thần nhường nhịn, cho những bạn học khác chọn chỗ trước, chính mình phụ trách phần còn dư lại.

Cuối cùng, thành phố của cô là Y, thị trấn G, xếp hàng đầu khu vực nghèo khó.

Thời gian xuất phát là buổi trưa thứ 6, mỗi đội có hai ngày. Vì để bảo đảm mọi việc ổn thỏa, Trần Tri Ngô và thầy Lưu mỗi người ở một thành phố trung tâm chỉ huy.

Trần Tri Ngô cầm viên phấn viết ở trên bảng đen một chuỗi dãy số, “Học sinh đi thành phố Y, gặp phải tình huống gì, gọi cái số này. Mỗi đêm 7 giờ nhấn tin báo cáo địa điểm. Mọi người chú ý an toàn.”

Vừa nhắc nhở, cũng là rơi vào trên mặt Tô Nam.

Ánh mắt Tô Nam cùng anh đối nhau, cô lập tức cúi đầu xuống.

Cùng Tô Nam đồng hành là đại biểu lớp của thầy Lưu, hai người cùng ý chí “trong khó mua vui”, mỗi người đảm nhiệm 20 phần câu hỏi, mỗi người phụ trách một khu, chuẩn bị cặn kẽ nhắm hoàn thành trong ngày thứ bảy, chủ nhật là có thể đi dạo một vòng trung tâm thành phố Y.

Thị trấn G xa xôi, ở gần nông thôn.

Tô Nam gặp người phụ trách ủy ban thôn, đối phương gọi một người phụ nữ A đang chạy một chiếc xe đạp điện trên đường ruộng, ghé qua.

Bờ ruộng xanh mênh mông, kéo dài đến tận đường chân trời, hòa vào dãy núi trùng điệp xa xa.

Bên bờ ruộng có một cây cổ thụ lâu năm, trên một nhánh cây cột một miếng vải đỏ ở trong gió bay phấp phờn.

Tô Nam phần khởi đi khảo sát, mới phát hiện chuyện này khó hơn so với tưởng tượng. Bây giờ còn làm ở vùng nông thôn, đa số là người lớn tuổi, không thông thạo ngôn ngữ, trình độ văn hóa không cao, thêm nữa vấn đề nghiên cứu quá uyên thâm ít người hiểu. Cô khoa tay múa chân nửa ngày, quả thực như nước đổ đầu vịt... Tô Nam không còn cách nào, chỉ phải giằng giải từng câu hỏi.

Buổi trưa ở nhà cô A ăn bữa cơm, buổi chiều cô A có việc, Tô Nam chỉ có thể tự đi từng nhà làm khảo sát.

Hoàng hôn nặng nề đi xuống.

Quyền khảo sát còn dư lại 5 phần, Tô Nam tự cổ vũ chính mình, chạy dọc theo bờ sông nhỏ, đi đến nhà tiếp theo.

7 giờ, Trần Tri Ngô gửi tin nhắn đến mọi người ở thành phố A: Chia sẻ địa chỉ để thầy ghi danh.

Tin nhắn tới liên tục, Trần Tri Ngô dựa theo danh sách điểm danh, cuối cùng...

Không có tin nhắn của Tô Nam.

Đại biểu lớp thầy Lưu cùng đội với Tô Nam, gọi một cuộc điện thoại, Trần tri Ngô mới vừa “alo” một tiếng, liền truyền tiếng đại biểu lớp khóc lã chã: “Thầy Trần, em liên lạc Tô Nam không được!”

Trong lòng anh thoáng lộp bộp một cái, anh kèm chế tâm tình hỏi cận kề tình huống.

Đại biểu lớp nói hai người hẹn nhau sáu giờ gặp ở trên trần, cùng nhau ngồi taxi đi về thành phố. Sáu giờ, cô ấy không thấy người, gọi điện thoại cho Tô Nam, không ai nhận. Đến lúc 6 giờ rưỡi, lúc này điện thoại Tô Nam không liên lạc được. Trong đầu óc cô trống rỗng, một bên gọi điện thoại một bên tưởng tượng đủ loại tình huống, đến lúc 7 giờ, đang định báo cáo Trần Tri Ngô chuyện này.

Trần Tri Ngô cực nhìn trên danh sách, ghi lại địa chỉ, trấn an đại biểu lớp: “bây giờ em lên trên trần tìm một khách sạn ở, không nên chạy loạn. ”

An bài xong đại biểu lớp, lại gọi cho ủy ban thôn. Ủy ban thôn nói 6 giờ rưỡi Tô Nam đến ủy ban một chuyến, trả tiền công, cảm ơn mọi người liền rời đi.

Trần Tri Ngô dặn tất cả học sinh buổi tối ở lại khách sạn không nên tùy tiện ra ngoài, rồi nhanh chóng chạy xuống lầu lấy xe, lái hướng thị trấn G.

Tối đã tối rồi, dọc theo đường mấy ngôi sao sáng lấp lánh trên những mảnh ruộng tối đen.

40 phút, Trần Tri Ngô đến ủy ban thôn, nhưng mà ủy ban đã đóng cửa tắt đèn.

Bên đường thừa thốt những cây đèn đường, nhiều đèn đã bị phá hủy, những con thiêu thân tụ tập ở dưới ánh sáng, ông ông bay lên hướng bóng đèn.

Trần Tri Ngô xuống xe, cầm điện thoại di động, chậm rãi đi dọc theo con đường phía trước, ánh mắt đảo qua mặt hồ tối đen, bóng cây âm u, cây cỏ lay động trong gió.

“Tô Nam! ”

Bốn phía trống trải, tiếng gió thổi lướt qua bên tai, chỉ có tiếng anh vang lên.

Trong lòng nóng như lửa đốt, tỉnh lại thì đã qua nhiều năm rồi chưa từng trải qua.

Đòi người làm gì có sự tuyệt đối?

Chỉ có người cho rằng mỗi lần đã chuẩn bị tốt, đột nhiên lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Con người không phải dựa vào một câu “Không thể đoán được” để giải những việc phát sinh ngoài dự ý muốn sao?!

Bên trái bờ ruộng có một bóng dáng mờ lung đột nhiên xuất hiện ở trong tầm mắt.

Anh dừng bước chân, thờ hồn hể, hướng về phía bóng dáng kia gọi một tiếng: “Tô Nam?”

Tô Nam e lệ thốt lên, “Thầy Trần?”

Cô đại vẫy lấy ống quần. Anh chạy như điên.

Tô Nam để chân trần ngồi bên bờ, cánh tay và ống quần trên nửa người toàn dính nước bùn, trong tay cầm một điện thoại di động cũng dính đầy bùn.

Ánh mắt cô có chút hốt hoảng, nhìn Trần Tri Ngô đứng ở bên cạnh mình lúc một lúc lâu, mới dần dần hồi phục tinh thần, cười cười, “Trần...”

Ánh mắt Trần Tri Ngô nặng nề, mơ hồ hình như có điểm tức giận.

Cô thu liễm nụ cười, vội vàng giải thích: “Điện thoại di động rơi vào trong ruộng... Ah, quyền khảo sát...” cô nhìn cái túi sách bên cạnh, ” quyền khảo sát không có sao...”

“Em không có đầu óc?”

Cô ngăn ra, không biết trả lời sao nên hạ tầm mắt, cắn cắn môi.

Bùn trên ngón tay bùn mau khô, nhẹ nhàng rơi một mảnh.

Trần Tri Ngô thờ hồn hể, rắng đe nén xuống con tức, “Không đứng lên nói?”

“Chân em bị thương. ”

Anh ngồi xổm người xuống, đem chân cô lên xem.

Tô Nam rút lại, “Đều là bùn...” lại bị anh nắm càng chắc hơn.

Mắt cá chân bị anh cầm, ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng dùng sức, “Chỗ này?”

Cô “ừ” một tiếng.

“Làm sao sưng lợi hại như vậy. ”

“Tại... đất bờ ruộng có xấp quá, em vội vã trả lời điện thoại, không có chú ý, đập lên liền bị thụt xuống, chân rơi vào trong bùn, không biết đập trúng cái gì, bàn chân cũng đau... hèn là trong bùn không có con dĩa, em sợ nhất con đó...”

“em bớt tranh cãi, ghen không chết được đâu. ”

Cô ngoan ngoãn ngậm miệng.

Trần Tri Ngô nâng lên chân cô, móc điện thoại di động ra chiếu sáng bàn chân, nhìn thoáng qua.

Bùn khô lẫn với máu khô, vết thương dài bằng nửa ngón tay.

“Không biết kêu cứu?”

“Trời tối, em đợi nửa ngày không thấy ai. Em nhìn thấy xe thầy là lên nhưng thầy không nghe thấy. ”

Con ghen của anh không giảm đi, ngoài miệng càng nói ra lời khó nghe, “Sao em không sẵn đội nón lá xuống ruộng cấy lúa luôn đi?”

“...”

“Không biết sớm đi lên trần? bạn học chờ em nửa ngày, em không có ý thức tập thể?”

Cô buồn bực, không dám cãi lại.

Anh đem điện thoại di động của mình nhét trong túi, vừa nhìn thấy trong tay cô còn có một cái

“...”

Anh đoạt lấy, cũng nhét trong túi mình. Nhặt túi sách dưới đất lên đeo trên vai cô, quay lưng lại cúi người xuống, “Đi lên. ”

Tô Nam lo lắng.

Anh sốt ruột, “Nhanh lên một chút! ”

Tô Nam vươn tay ra, vịn bả vai anh, hơi dùng lực bò lên trên lưng của anh. Anh lắc lư một cái, rồi vững vàng đứng lên, đạp cò hoang đi trên đường.

Trên đầu đầy sao, tiếng côn trùng trong ruộng đồng kêu vang. Trước mắt Tô Nam mờ hồ lại rõ ràng, rõ ràng lại mờ nhạt.

Cô muốn con đường này dài mãi mãi, đi còn hồi lâu mới dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rời Đầy Núi (Tuyệt Rời Đầy Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: nước chảy

Trong thời gian, gió mùa độc nhanh đến loạn cả câu chữ của ta. Ta không thể tưởng tượng được trong cuộc sống thật dài của ta, tiếng chân ta có thể hay không kêu leng keng.

— Giản Trình hành thư

Bốn phía trống trải vắng vẻ, ngay cả bóng cây cũng không lung lay một cái, thanh âm trở nên rõ ràng hơn.

Trần Tri Ngô cước bộ bình ổn thong thả, chân đạp qua cỏ dại, xào xạt.

Hồ hấp của cô hòa theo bước đi của anh, hai người từng bước rơi vào một nhịp điệu đồng nhất, trong chốc lát không phân biệt rõ được.

Tô Nam vốn là không dám hô hấp, ánh mắt lướt qua đỉnh đầu Trần Tri Ngô nhìn bầu trời đêm, đột nhiên nhớ tới khi còn bé.

Khi đó Túc Thành còn chưa phải là Túc Thành bây giờ, cả nơi đầy cây xanh, nước chảy mùi thơm, thuyền đỗ ở bên bờ, dưới ánh trăng mẹ nhà ai bụng chầu gối đi bờ sông giặt đồ.

Cô được ba công trên người, từ gốc cây phong này đi tới cây phong kế bên, cô và ba cùng hát, “ánh trăng đi, em cũng đi, em tiễn anh trai đến cửa thôn... Anh trai cô là ai? “Vì vậy đôi giọng, ánh trăng đi, em cũng đi, em tiễn ba đến cửa thôn... Trước cửa có ánh bình minh rực rỡ, chó vàng già nằm ngáy to, lưng ba em là một con thuyền thuyền nhỏ, lưng la lưng lay lại vững vàng.

“Nam nam, về sau hăng hái lên, không được bệnh trở lại, làm mẹ lo lắng.”

“Nam nam, học tập phải như chị con, phải lanh lợi một chút...”

“Thầy Trần...”

Bước chân Trần Tri Ngô dừng lại, “Sao?”

“Thầy thật giống ba em”

“... ” Trần Tri Ngô bị chọc tức tới mức nở nụ cười, “Thầy có thể không sinh được đứa con gái lớn như em ”

Người trên lưng liền nâng mình lên ít chút, như là muốn nhẹ hơn. Ngày đó ở bờ sông lúc ôm cô liền phát hiện, bả vai gầy trơ xương, nhưng có thể trong xương tuy không có mềm yếu chỉ có khản cự, thời điểm đối mặt với anh toàn im lặng chống cự lại.

“Nếu thầy không tới tìm em, em liền tính ở chỗ này ngồi suốt đêm?”

“... Không phải em đang định đứng lên đi vào thôn tìm người sao. ”

“Cả lớp chưa từng xảy ra vấn đề, chỉ một đại biểu lớp là em xảy ra vấn đề. ”

“... đại biểu lớp muốn dẫn đầu làm gương ”

Trần Tri Ngô suốt chút nữa cười đến sặc, “Dẫn đầu làm cho thầy thêm phiền?”

Tô Nam không lên tiếng, cúi đầu, lặng yên không một tiếng động ngửi một cái trên người anh, một mùi vô cùng dễ chịu.

Chỉ cho thầy thêm phiền.

“Em xảy ra vấn đề gì, thầy làm sao gấp gáo viên của em? ”

Tô Nam ngẩn ra.

Một câu nói liền nhẹ nhàng đem áo tường của cô cắt đứt, giống cắt đứt một mạng nhện mỏng manh.

Tô Nam nhỏ giọng, “... Xin lỗi”

Anh không nói gì.

Sự giận dữ đã qua, chỉ còn lại sợ hãi trong lòng.

Mấy năm nay, ngoại trừ những người bạn đã quen vài năm, anh ít khi nào có những mối quan hệ thân thiết đến mức đau khổ khi ly biệt. hai ba người bạn tri kỷ là được rồi, còn lại đều là quan hệ xã giao.

đôi người đau khổ trùng trùng điệp điệp, không tránh khỏi hai chữ ” luôn thay đổi “.

Nhưng mà học sinh gốc của anh có bản lĩnh, quá có bản lĩnh.

Nếu như ngày thường anh đối với cô “Khỉ dễ ” đủ thứ đều là đào tạo cấp dưới, giờ này phút này chỗ này tình này, đã biết cảm không nổi cũng không bỏ xuống được tâm tình, đây chính là báo ứng.

“già như vậy rồi, thầy chỉ có công qua một người nữa là cháu gái ba tuổi của thầy, em có cảm giác vinh hạnh không? ”

“Em nghe ra ý vòng vo của thầy là em và cháu gái của thầy giống nhau, em đã hiểu. ”

Trần Tri Ngô: “... ”

“Thầy Trần. ”

“Gi?”

người trên lưng chỉ chi phía trước, trong bóng đêm có một cây cỏ thụ chọc trời, “miếng vải đỏ trên cành cây là tập tục nơi này sao? ”

“Cây dó là cây cỏ thụ thần, trước đây được người ta cúng tế, muôn ở trên cành cây cột vải dó là để dâng hương. ”

“Chỗ này có phải có thần linh canh gác!?”

” lúc đó trong núi, các sinh vật đều được xem như là thần linh.”

“... Thật tốt quá. ”

“Làm sao?”

“em vừa mới thấy có một nắm mồ xa xa, quá dọa người. ”

“... Cho nên đây chính là lý do em vừa mới bóp bà vai thấy? ”

Người trên lưng cười ra tiếng, tiếng cười giòn tan êm tai.

Anh nâng cô lên một chút, “Chân đừng đạp lung tung!”

“Ah. ”

có đôi khi Trần Tri Ngô cảm thấy chính mình thậm chí không thể so với cái cây cỏ thụ xiêu xiêu vẹo vẹo kia, cây càng sống lâu càng có ý nghĩa.

Cây già hằng năm đứng ở đó, vài thập niên trải qua mưa gió, thứ không thiếu nhất chính là chuyện tình của chúng sinh.

Có thể một đoạn thời gian rất dài, cuộc sống của anh chỉ dừng tại một điểm.

Anh sinh hoạt bình thường, cũng gặp chuyện khó, mỗi một ngày cứ theo mặt trời lên xuống, mỗi một năm xuân sinh đông diệt...

Anh như biến thành một cái đồng hồ, kim đồng hồ từ 12 lại quay tới 12, luân hồi vô tận.

Anh có tất cả, chỉ không còn có câu chuyện để kể.

Trong rừng núi, vạn sự vạn vật đều có linh tính, đều là thần linh.

Thần linh ở trên, anh không nên lừa dối.

Giờ phút này, không biết trên con đường dài này, lo lắng cùng bùng tính, khát vọng cùng sợ hãi chính là sự bắt đầu của mỗi câu chuyện.

Mọi người gọi cái đó là- tìm đập thỉnh thịch.

Đến chỗ đậu xe là một km, lại bị Trần Tri Ngô tận lực đi chậm kéo dài đến vô hạn, nhưng mà vẫn bắt tri bắt giác đến điểm kết thúc.

Nhà ủy ban thôn có hai tầng lầu quay về ba phía đông, tây, bắc, cửa hướng nam mở ra một cái sân.

Trần Tri Ngô thả Tô Nam xuống, vào trong sân nhìn một vòng, ở góc tây bắc tìm được một cái vòi nước ngoài trời.

“Qua đây. ”

Tô Nam thử hạ xuống chân trái bị thương ở trên sân xi măng, mất cả chân đau thấu xương. Cô cắn răng nuốt ngẹn khí lạnh, không thể làm gì khác hơn là dùng chân phải nhảy bật đi qua.

Trần Tri Ngô:“...”

Anh đi tới, nâng một cánh tay cô lên trên vai mình.

“Thầy Trần, cảm ơn...”

“phiền chết đi được. ”

Cô nhẹ nhàng cười một tiếng.

Trần Tri Ngô mở khóa vòi nước. Tô Nam khom người vươn tay ra, ngón tay lại bị anh kéo qua, động tác hơi không kiên nhẫn, thô bạo.

Nước tưới xuống, anh nắm ngón tay, từng ngón từng ngón rửa.

Ánh trắng phản chiếu trong suốt ở trong nước, hai người như là dây dưa những ngón tay của nhau ở tại đây.

Ngón tay anh và cô giống nhau, có chút lạnh.

Rửa xong, anh tắt vòi nước, như có như không mà cầm tay cô.

“Chân. ”

“Chân...” cô có chút bối rối mà tiếng phía trước một bước, chớp mắt một cái, cánh tay lại bị anh nắm, vòng qua đầu vai anh.

Anh cúi người xuống, nắm chân trái của cô, “Đứng vững. ”

“... dạ” ngón tay gắt gao dè trên bà vai.

Anh mở vòi nước, nước hơi lạnh từ bắp cá chân đi xuống, đụng tới vết thương.

“Đau?”

“Đau. ”

“Đáng đời. ”

Tô Nam không nói chuyện, lén lút nở nụ cười.

Ngón tay anh dùng sức, đem bùn trên chân, mất cả chân đều chà rửa, đem bàn chân xoay ra bên ngoài, nhìn lòng bàn chân một chút. Rửa qua loa một chút. Lúc này thấy không rõ lắm, sợ làm mạnh đau cô, quyết định chân trái cứ trước hết như vậy, trở về khác sạn lại nhìn kỹ.

“Đầu ngón tay bám lấy, đổi chân phải. ”

“Dạ”

Lúc cô đổi chân phải, mất cả chân chịu lực, nhất thời bị đau. Thân thể nghiêng một cái.

Trần Tri Ngô nhanh chóng ngồi dậy, cánh tay đỡ lấy cô.

Tay chân Tô Nam luống cuống, từ từ đứng vững thờ phào một cái, lại phát hiện hai tay mình vịn ở trên lưng anh, cánh tay anh thì hoàn đặt ở trên lưng mình...

Hồ hấp bị kiềm hãm

Trên người anh mang theo chút nhiệt độ cơ thể, chỉ gần trong gang tấc.

Trái tim đập mạnh, như núi lở tuyết lở.

Không dám hô hấp, lại không dám chớp mắt.

Thời gian dừng lại một thoáng an tĩnh.

Vòi nước không có đóng, nước chảy gồì trên mặt đất.

Rào rào, rào rào.

Anh chậm rãi cúi đầu.

Ánh trắng rơi vào trong mắt cô, làm cho một đôi con ngươi trong suốt có điểm ướt át, có chút... Câu dẫn người tựa như sự yếu đuối.

Sau một lúc lâu, yết hầu anh khẽ động, phát hiện ánh mắt chính mình đang dò xuống, rơi vào đôi môi ướt át của cô...

Khát vọng rõ ràng, không cần che giấu, cũng che giấu không được.

Nhưng mà ý niệm trong đầu chỉ vòng vo trong nháy mắt, lập tức dừng lại trước bờ vực.

Anh rũ mắt xuống, trong thanh âm không mang theo một chút tâm tình: “Đứng không vững coi thì trở về khách sạn để cho bạn học em giúp.”

Kim chỉ giây một lần nữa bị kích thích.

Tô Nam chậm rãi, nặng nề mà thờ phào, trái tim ngổn ngang cũng từ từ hạ xuống.

Không thể nói là thất vọng, vẫn là như trút được gánh nặng.

Trần Tri Ngô tắt vòi nước, nâng cô đi tới bên cạnh xe, nhét cô vào hàng ghế phía sau.

Lúc này, dựa vào đèn trong xe anh mới phát hiện, cô làm cho áo trắng ướt nhẹp bị dính chút bùn có chút thông suốt.

Mới vừa rồi ở trên đường, ngực cô áp ở trên lưng, tín niệm đối nhân xử thế suốt đời của anh đành vứt bỏ. Lúc này mơ hồ nhìn thấy bên trong áo, hình dạng áo ngực màu trắng, anh có chút dấu hiệu lờ lẩn cháy đồng có khó hạn.

Mặt lạnh, anh cởi áo khoác trên người ném qua.

Tô Nam bắt y phục có điểm sưng sờ, “Thầy Trần, em không lạnh...”

giọng nói có vẻ chế bai: “Áo khoác đều là bùn, em giặt sạch cho thầy.”

Cô thuận theo gạt đầu, “Dạ ”

Trần Tri Ngô không nhìn cô nữa, lượn quanh đi phía trước mở cửa xe ra.

Cuối cùng động tác có chút mạnh, làm học sinh ngốc bị dọa một cái, cho là anh lại sinh khí.

Đèn lớn soi mặt đường, xe từ từ đi phía trước.

Trần Tri Ngô lấy điện thoại cầm tay ra ném cho Tô Nam ngồi phía sau, “Em gọi điện thoại cho bạn cùng đội, cô ấy từ sáu giờ đã chờ em ”

Trong xe vang lên tiếng nói chuyện, Trần Tri Ngô ngẩng đầu hướng kính chiếu hậu nhìn thoáng qua.

Cô hơi ù rũ suy nghĩ, trên mặt mang tràn ngập nụ cười áy náy, mũi có điểm phiểm hồng. Cả khuôn mặt chỗ sáng chỗ tối, phát ra một loại ôn nhu yếu ớt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đây Núi (Tuyệt Rơi Đây Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: an bài

Nếu như bạn là một chiếc thuyền, vận mệnh bạn sẽ phiêu bạt khắp nơi, không bao giờ cặp bờ được.

— Bắc Đảo xanh đèn

—

Trước cửa khách sạn có một bóng người vừa thấy xe lái tới, nhanh như chớp chạy tới. “Tô Nam! Tô Nam cậu không sao chứ?”

Tô Nam xuống xe đứng vững, áy náy nói xin lỗi lần nữa.

Trần Tri Ngô quay cửa sổ xe xuống, sờ qua bóp da móc ra mấy tờ giấy tiền và một tấm thẻ, đem bóp da gộp 2 thứ lại, ném cho Tô Nam, “Giúp thầy thuê gian phòng – em đi tắm trước.”

Hai câu, hai chuyện, ý sai khiến rõ ràng, nhưng lúc nói có chút...

Anh nhắm lại câu nói, cảm thấy có điểm không đúng, lại không muốn bỏ sung hay giải thích cái gì, kéo lên cửa sổ xe, trực tiếp lái xe đi.

Tô Nam tắm rửa một cái, thay quần áo sạch, ngồi bên giường sấy tóc.

Tiếng đập cửa vang lên, Tô Nam tắt máy sấy.

Đại biểu lớp thầy Lưu kêu cô ngồi, chính mình chạy đi mở cửa ra: “Thầy Trần – thầy chờ một chút, để em lấy thẻ phòng của thầy.”

Trần Tri Ngô tiếp nhận bóp cùng thẻ phòng, đem túi ny lon đựng thuốc đưa tới, dặn đại biểu lớp, “giúp Tô Nam bôi ít thuốc.” ánh mắt nhìn vào trong phòng.

Người trong phòng cũng đứng lúc nhìn ra. Tóc còn ướt, trên mặt sạch sẽ.

Anh nâng giọng: “Bôi thuốc rồi sớm nghỉ ngơi, sáng mai trở về thành phố.”

đại biểu lớp nhanh nhẹn đáp một tiếng.

Ánh mắt Tô Nam vẫn dừng ở trên mặt anh, dưới ánh đèn màu vàng lọt một đôi mắt trong suốt của anh tựa như nói ra suy nghĩ của mình.

Anh thật sự không an tâm giao chuyện bôi thuốc cho người khác, nhưng mà không thích hợp – anh không thích hợp để vào phòng hai cô gái, kêu cô lên phòng mình lại càng không thích hợp.

Anh đứng một chút, suy nghĩ một chút, vẫn là vẫy tay, “Tô Nam, qua đây, nói cho em nghe một việc”

giọng nói mang vẻ công việc.

Tô Nam không nghĩ ngờ gì, nhảy cẫ tung qua.

Trần Tri Ngô cúi đầu nhìn cô, thấp giọng, “Em không có nhìn trộm chứng minh thư của thầy?”

Tô Nam vội vàng nói: “Không có. ”

“Ah, không có thì chứng minh thư, em làm sao đăng ký phòng cho thầy? ”

Tô Nam bây giờ mới phản ứng được, thanh âm anh có ý cười, căn bản không phải là việc gì nghiêm chỉnh “Thầy muốn nói việc gì?”.

Trần Tri Ngô đưa ra hai túi giấy, cô nhận rồi liếc nhìn vào trong, “Đây là cái gì?”

Lại không nghe anh trả lời, chỉ nói “em xúc thuốc phun của đại biểu lớp, rồi chuẩn bị giấy chứng minh thư của mình, ngày mai trở về Sáng Thành...”

“Em còn muốn ở thành phố Y đi dạo một chút...” nói còn chưa dứt lời, cô ngẩng đầu nhìn lên, Trần Tri Ngô đang nhìn cô, có vẻ muốn cười nhưng không cười. Cô liền không dám nói tiếp.

”... Trở về Sáng Thành thầy dẫn em đi bệnh viện ”

“Trên thị trấn có bệnh viện. ”

“bệnh viện Phú Điền?” (tên huyện Phú Điền, ở tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc. Hai người đang ở thị trấn G nên làm gì có bệnh viện đó)

Tô Nam cười ra tiếng, “em từ nhỏ dễ nuôi, chút thương tích này thực sự đừng lo. ”

Trần Tri Ngô nhìn thấy đại biểu lớp ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía cửa, cũng không chuẩn bị nói thêm cái gì, tự tay sờ thuốc hộp lá, lấy ra một điều cần đầu thuốc, “Đi. Em sớm nghỉ ngơi một chút.”

Vào phòng, Tô Nam ngồi đi bên cửa sổ mở tủ ny lon đại biểu lớp đưa, vài loại thuốc khử độc trị thương, thoa ngoài da thuốc uống đều có.

Khử độc vết thương, xúc ít thuốc nước, trên mắt cá chân cũng xúc thuốc. Chân cảm thấy lạnh, hết lạnh lại bắt đầu nóng hừng hực, mà không đau như trước nữa. Trong không khí, một mùi thuốc nồng nặc lại thoang thoang vài mùi thuốc đông y.

Cô đi đến bên giường ngồi xuống, đem cái túi giấy Trần Tri Ngô đưa cho mở ra, từ bên trong móc ra hai cái hộp giấy.

Một cái hộp đựng giày, một đôi giày vải Converse.

Liếc liếc mắt nhìn đại biểu lớp, cô ấy đang ôm điện thoại di động, không có chú ý bên này. Tô Nam liền lặng lẽ, đem chân phải không có bị thương mang vào thử một chút.

Vừa vặn.

Nhìn một cái hộp khác, cô ngẩn ra – một chiếc hộp điện thoại.

Iphone màu hồng kim, ấn nút home màn hình liền sáng lên. Thẻ sim của điện thoại di động cũ cũng đã bỏ vào trong cho cô.

Tô Nam chợt cảm thấy chiếc điện thoại di động này nóng phồng tay, cảm giác chiếc giày mang trên chân tựa hồ cũng có chút thay đổi.

Tâm tư rối loạn, vừa mừng vừa lo.

Thầy giáo trường đại học lên lút tặng học sinh nữ một vật quý trọng – Iphone cũng tính là quý trọng!?

Suy nghĩ theo chiều hướng bình thường hay theo hướng phức tạp đều cảm thấy không đúng.

Cô chỉ có một ý niệm trong đầu, điện thoại di động này không thể nhận.

“Tô Nam”

Tô Nam hoàn hồn, đại biểu lớp sờ bụng một cái, nhìn cô, “Cậu ăn cơm tối chưa?”

Lúc này cô mới ý thức được, đã biết làm phiền người ta một lần bây giờ lại làm người ta đợi ăn cơm tối chung. Cô chợt cảm thấy bồn khoăn, vội hỏi “Muốn ăn chút gì không, tớ mời cậu!?”

“cậu muốn ăn cái gì? Tớ xuống phía dưới mua, thuận tiện mua cho cậu? Chân cậu cũng đi không được có phải hay không?”

đại biểu lớp cầm điện thoại di động và ví tiền rời đi.

Tô Nam lấy sim từ iphone ra, đem bỏ vào điện thoại di động cũ của mình.

Mới vừa qua ba phút, “Cộc cộc” vang lên tiếng đập cửa, Tô Nam mang dép nhảy cẫ nhấc qua mở cửa.

Đại biểu lớp cười tươi: “Thầy Trần mời chúng ta ăn đồ nướng! ”

Trần Tri Ngô đã ở dưới lâu chờ, lúc nhìn thấy hai cô đi ra, đem điều thuốc trong tay tắt.

Tô Nam được đại biểu lớp đỡ, chậm rãi đi tới thấp giọng chào hỏi.

Trần Tri Ngô cũng ngắm qua thay quần áo khác, áo sơ mi trắng tay ngắn. Dưới ngọn đèn đêm tóc khô hơi rồi, nhìn có chút khí chất phiêu bạc cô đã thấy qua ngày đó ở quán bar.

“Lên xe đi!” Trần Tri Ngô mở cửa xe, ánh mắt nhìn thoáng qua túi giấy trong tay Tô Nam và đôi giày mới tinh trên chân cô.

Thị trấn G nhỏ mà lại có chút đáng đáp của thành phố. Một con đường chật hẹp đầy khói lửa, đủ loại mùi vị nồng nặc xông vào mũi.

Từ đầu đường tới cuối đường, từng căn nhà đối lập nhau nhìn sạch sẽ.

“Các em đi vào trong quán trước, thầy tìm một chỗ đỗ xe. ”

Đại biểu lớp xuống xe trước, Trần Tri Ngô nhìn thoáng qua trong kính chiếu hậu, lại vừa vịn đối diện với đối mặt Tô Nam trong gương.

Nhìn lại thì Tô Nam đã cực nhanh cúi thấp đầu rồi, đem túi giấy trong tay đặt ở chỗ ngồi phía sau, sau đó chui ra khỏi xe đóng cửa xe.

Anh nhìn hai người đi xa, với cánh tay dài ra phía sau cầm cái túi xách nhìn qua một chút – điện thoại chính mình vừa mới đưa cô nằm ở bên trong túi.

Tô Nam cùng đại biểu lớp ở trong quán chờ một lát, thấy Trần Tri Ngô khoan thai đi tới. Anh lấy khăn giấy trên bàn lau mỗi cái ghế cái bàn ba lần rồi ngồi xuống. Khi các chén đĩa được đưa lên bàn, anh lại rót nước trà vào tí mĩ nữa một chút.

Tô Nam không khỏi suy nghĩ—tưởng rằng anh không ngại dơ bẩn, cho nên lúc trước không một chút do dự nắm hai tay hai chân cô đầy bùn, hiện tại nhìn cứ chỉ này tại sao lại giống như là một thói quen?

“Thầy Trần,” đại biểu lớp cười hi hi nhìn hắn, “Chúng em cứ tưởng thầy rất khó gần, thì ra thầy rất hiền lành. “—Anh chính là rất khó gần, mặt giống như cảnh đẹp dễ nhìn nhưng lời nói ra đều không phải tiếng người.

(mình hiểu ý là mặt anh nhìn đẹp trai hiền nhưng nói chuyện rất khó nghe)

“Các em nói gì sau lưng thầy?”

“Nói thầy nhìn trẻ hơn tuổi! Một chút cũng không giống người ba mươi ba tuổi.”

“Ba mươi bốn tuổi.”

“Ah, ba mươi bốn tuổi! Chúng em có nhiều người, đều muốn thi vô học tiến sĩ tại đại học Sùng Thành vì thầy. ”

“Thầy là phó giáo sư, không được nhận nghiên cứu sinh. ”

“Không chừng sao này thầy thành giáo sư chính thức! ”

Trần Tri Ngô cười một tiếng, “Cảm ơn lời chúc của em ”

“Thầy Trần tiếp nhận học sinh có yêu cầu gì không? ”

“Không có yêu cầu nhiều, chỉ có một chút, nếu có thể chịu được con nổi giận của thầy.” lời thì nói cho đạo biểu lớp, ánh mắt lại hướng Tô Nam liếc qua.

Tô Nam cúi đầu nghiên cứu thực đơn, làm bộ không nghe ra sự xem thường trong lời anh.

“cái đó không phải quá nghiêm khắc? ”

“Nghiêm khắc?” anh nhìn chằm chằm Tô Nam đang cầm tấm thực đơn bọc plastic lật qua lật lại. Lúc trước ở ủy ban thôn không có ngọn đèn nên không thấy rõ, lúc này anh mới phát hiện, mười ngón tay dài mảnh, ngay cả đầu ngón tay không có vẻ ngâm nước cũng trắng nõn nhẵn nhụi, “Không tính là nghiêm ngặt, chỉ cần đừng làm biếng, và biết dùng excel liền được. ”

Ngón tay kia quả nhiên run một trận.

“Bạn học Tô Nam,” tiếng nói vừa dứt, nhìn thấy cô cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu lên, cười nhẹ một cái, “Nghiên cứu thực đơn một hồi, có cái gì tâm đắc, nói cho thầy nghe?”

Ánh mắt cô cực nhanh nhìn thoáng qua mặt anh, “... Có cái gì tâm đắc? em muốn biết hôm nay thầy mời khách tính chi bao nhiêu? ”

Em không phải xem qua bóp thầy rồi không?

Anh đem lời này nuốt xuống, nhìn về phía đại biểu lớp, “Muốn ăn cái gì. Tùy ý gọi. ”

Đại biểu xoa xoa tay nóng lòng muốn thử, “Thầy Trần, em có thể gọi sò biển sao? Em thích ăn cái này.”

“Được. Lúc về thầy tìm giáo sư Lưu của em, bắt ông ấy trả. ”

đại biểu lớp “A” một tiếng, “Thực sự sao? ”

Tô Nam nhin không được: “Cậu chọn đi, thầy chỉ đùa cậu. ”

Mắt cô nhìn qua, thấy Trần Tri Ngô tựa như có như không nhìn cô.

Quán nướng làm ăn khá, hơn nửa ngày mới mang đồ ăn bọn họ gọi lên. Đại biểu lớp say mê với món vỏ sò, không nói gì chỉ lo ăn. Không khí có chút trầm lặng.

Sau một lát, vẫn là Trần Tri Ngô mở miệng nói chuyện, “Các em trưa ở nơi nào ăn cơm? ”

Đại biểu lớp: “Ồ ủy ban thôn! Một bàn toàn đồ ăn.”

Tô Nam: “nhà một người trong thôn, ba món đồ ăn, có loại nắm gi và thịt nướng ăn thật ngon. ”

Giờ học đại biểu: “Cây nắm hạnh báo? Cây nắm trà? ”

“Không phải, không phải thực sự là cây nắm... Mùi vị có chút giống như hạt dẻ cùng cây mã thầy...”

Trần Tri Ngô: “Cây cù từ.

Tô Nam sùng sốt một chút, “... hình như chính là cây này. ”

đại biểu lớp: “Oa, thầy Trần cái này cũng biết? ”

“Không có. So với các em biết nhiều hơn một chút, không biết tất cả... ” Trần Tri Ngô uống một ngụm trà – anh thiếu đồ ăn, liền động chiếc đĩa, gắp rau xanh cùng bánh nướng mằn thầu nhỏ, ước chừng là ngại món ăn mằn nơi này không được sạch sẽ, “học sinh bây giờ, động tới một chút là muốn nhảy lên mái nhà lật ngói”

đại biểu lớp cười ha ha không ngừng. “Không có đâu, chúng em làm sao dám làm trái ý thầy! ”

“vậy sao?” Trần Tri Ngô giương mắt, ánh mắt có vài phần không rõ ràng nhìn về phía Tô Nam, “làm sao thầy có cảm giác, có đôi khi thầy an bài việc gì, có vài người liền không nghe theo?”

Trọng âm rơi vào trên hai chữ “An bài”.

Tô Nam nghe hiểu, cúi đầu cầm đôi đũa gắp lên miếng cà, giả bộ không hề nghe ra ý anh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi (Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tháng tư

bầu trời tháng tư không chịu xé vải, làm sao tháng năm mặc áo lên?

— Giản trình < tháng tư xé vải >

đại biểu lớp làm sao nghe ra ý nói sắc bén của Trần Tri Ngô, chỉ nghĩ Trần Tri Ngô phong độ tài hoa hơn người, có thể nói anh đứng đầu “nam thần trường cao đẳng” ...

Trần Tri Ngô cười không nói, ánh mắt lướt qua trên mặt Tô Nam, có chút lạnh lẽo, có chút nhìn không ra cảm tình.

Bữa ăn này, chỉ có đại biểu lớp cảm thấy mỹ mãn. Trên đường trở về khách sạn, cũng chỉ một mình cô ấy có thể tiếp tục đem chủ đề “Thầy Trần thật là đẹp trai” ra nói tiếp, mặc dù nơi trò chuyện đã khác nhưng nội dung vẫn như nhau.

Tâm trạng lúc về khác lúc đi.

Dưới lầu khách sạn, Trần Tri Ngô ngừng xe, bắt động thanh sắc sai khiến đại biểu lớp, “Thầy thấy phía đối diện có một siêu thị, em có thể qua đó giúp thầy mua một chút đồ ăn vặt không?”

đại biểu lớp cầu còn không được, “Thầy muốn ăn cái gì?”

“Ngày mai trên đường trở về thành phố, các em muốn ăn gì thì mua vậy.”

đại biểu lớp hi hi hí hửng xuống xe.

Trần Tri Ngô nhìn đại biểu lớp băng qua đường cái, thu hồi ánh mắt, tự tay lấy ramốt gói thuốc lá trong hộp xe, đốt lên, nhìn qua kính chiếu hậu. Trong chiếc gương nhỏ nhỏ, có thể thấy đôi mắt của Tô Nam.

“Em là người liên lạc, lớp học có tới năm sáu chục người, hành trình, kế hoạch, phương thức liên lạc... Toàn bộ đều tìm em. Không có điện thoại di động, em định làm như thế nào? Lấy chồng dựa vào tâm ý tương thông, cảm nhận được tâm tư của nhau?”

Một câu nói làm cho Tô Nam muốn cười, lại không có thể cười được.

Trần Tri Ngô thanh âm lãnh lạnh, “héo lo lắng như thế, sao em không để chân trần?”

Tô Nam rũ mắt xuống, “Giày em mua nổi, điện thoại di động mua không nổi. Học bổng nghiên cứu sinh hàng nhất chỉ có mười ngàn, điện thoại di động đó phải hơn sáu ngàn rồi.”

Trần Tri Ngô cắn thuốc lá, trầm mặc.

Thanh âm có thấp dần, tựa như có chút cam chịu: “Nhà của em như thế nào, lần trước thầy cũng đã gặp qua. Anh rẽ làm đường, chị gái và hần muốn ly hôn, cháu gái em vẫn chưa tới một tuổi... Chị đã làm bà chủ gia đình đã nhiều năm rồi, không có thu nhập cao. Ba em...” cô nghĩ đến bài hát “Ánh trăng đi em cũng đi, em tiễn ba đến cửa thôn”, nghĩ đến con chó vàng dây bím bím, trong lòng càng cảm thấy khó chịu, “Ba em lúc em tám tuổi, ly hôn mẹ em, sau đó kết hôn lần nữa, nhưng không có được hai năm liền qua đời bởi vì say rượu...”

Cô không nói được nữa, tựa như đang tự liếm vết thương, bộ dạng khó coi vô cùng.

Có thể sống một cách phóng túng, người nào mà không muốn?

“Tô Nam”

Trong kính chiếu hậu, lông mi cô run lên một cái, chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt có hơi nước mờ nhạt.

Anh nói không nên lời, trong lòng không biết tư vị gì. Mạnh mẽ hít một hơi thuốc lá, khói thuốc chìm vào phổi, cái cảm giác nóng hừng hực mới giảm xuống.

Anh dần dần nói giải thích: “... Không có ý tứ gì khác, sẵn mua thuốc trong siêu thị, để cho dễ thầy trực tiếp mua điện thoại thầy quen thuộc.”

Từ nhỏ cơm áo không lo, anh không lo vấn đề vật chất, tình huống xấu nhất chỉ là khi gây chuyện, Trần Dao khấu trừ nửa năm tiền tiêu vặt của anh, nhưng có Trình Uyển, Cốc Tín Hồng, có một nhóm bạn bè giúp đỡ cũng trải qua được.

Vì con số sáu ngàn, mười ngàn mà tính toán, anh không tưởng tượng ra được, nhưng nó làm anh không thoải mái.

Ý tốt mà lại thành chuyện xấu.

Tư vị này, khỏi phải nói bức bối thế nào.

Giọng Tô Nam áy náy: “em biết... Cảm ơn thầy”

Anh nghe ra rõ, lòng tốt thì vẫn nhận nhưng đồ đạc vẫn không thể lấy.

“Tô Nam...”

Trong kính chiếu hậu, cặp mắt kia hàm chứa hơi nước, an tĩnh nhìn anh.

Anh cắn thuốc lá, có vài từ cứ lảng quảng ở trong miệng, “Thầy lại kể cho em một câu chuyện...”

đối diện đường cái, đại biểu lớp mang theo hai cái túi ny lon, từ trong siêu thị đi ra.

Giống như thủy triều tràn lên bãi cát một chốc rồi yên lặng rút lui không có tung tích.

Trần Tri Ngô thở dài, mở cửa sổ, dập tắt thuốc lá. Gió thổi tới, khói trong xe bị cuốn lấy tàn đi mất

“Lần sau đi.”

đại biểu lớp tích cực tuyên truyền “Thầy Trần bình dị, gần gũi, hùng hồn, phóng khoáng”, làm danh tiếng anh ở trong ban lan rộng. Sáng ngày thứ hai, mấy đội đã hoàn tất khảo sát ở thành phố Y lôi kéo Trần Tri Ngô đi nấu com dã ngoại bên sông.

Tô Nam bị thương ở chân, không muốn đi lắm. Đại biểu lớp cùng một nữ sinh khác, mỗi người tự động nâng một cánh tay cô, đem cô ra khỏi phòng khách sạn, trực tiếp nhét vào phía sau xe taxi, không cho cô một cơ hội chống lại.

Khí trời tháng tư tươi mát, bên cạnh hồ nước Thiền Bích nông cạn, rất nhiều người nhiều nhà ăn com du lịch, đá cuội rải rác ven hồ đã bị những chiếc khăn trải bàn đầy màu sắc phủ lên. Lúc bọn họ đến, chỉ còn một chỗ trống vừa đủ.

Trải một tấm nylon vải xuống để ngồi, đem đồ ăn hoa quả đồ uống toàn bộ ăn hết, cuối cùng lôi kéo Trần Tri Ngô ở trên ghế xuống, nấu com dã ngoại thật ra là bữa liên hoan bàn tán chính thức bắt đầu.

“Thầy Trần, học kỳ sau thầy còn dạy chúng em sao?”

“Các em nghiên cứu năm thứ ba còn có lớp?”

Một mảnh than khóc, “Không có...”

Lúc đầu chỉ là chút vấn đề học tập, mọi người thấy Trần Tri Ngô hỏi một câu trả lời một câu, dần dần liền to gan hơn.

Một nữ sinh mở to đôi mắt, vô tội hỏi: “Thầy Trần, thầy có bạn nữ nào mỗi tháng hẹn hò cùng không?”

Một nam sinh ở bên cạnh lên tiếng: “Thầy Trần chạy từ Sùng Thành đến Đan Thành, cuối tuần còn ở chỗ này lãng phí thời gian với mọi người, khẳng định không có hẹn hò với bạn nữ ”

“Thầy Trần có hay không tớ không biết, nhưng tớ khẳng định cậu không có!”

“Các cậu đừng làm rộn! Để cho thầy Trần tự trả lời!”

Nét mặt Trần Tri Ngô bình thản, “Vấn đề riêng tư không trả lời. ”

“Thầy Trần-”

“Đừng như vậy mà — tiết lộ chút cho mọi người... ”

Trần Tri Ngô: “Người nào hỏi nữa, trở về viết bài văn tổng quát về lịch sử truyền thông 5000 chữ. ”

Mọi người kêu rên một tiếng, không dám tiếp tục “Lỗ mãng”.

Tô Nam cúi đầu, găm trái táo đại biểu lớp gọt cho cô, không dám nhìn xem biểu tình lúc này của Trần Tri Ngô là gì.

Ngồi đến ngày đó ở trong phòng hồng nhin thấy tên “Đương Lạc”, thấy khuôn mặt xinh đẹp ôn nhu trong hình tấm kia — Trần Tri Ngô và cô ấy là quan hệ như thế nào?

tất nhiên là cảm tình sâu nặng, không cần hoài nghi. Bằng không người ta đã qua đời hơn mười năm, còn có nhớ nhưng không thể quên.

Ngày đó sau khi về nhà, cô thu thập lại tư liệu về Trần Tri Ngô.

Trước đây, cô hỏi Trần Tri Ngô vì sao học khoa tự nhiên lại chuyển qua thi nghiên cứu sinh vào khoa xã hội, cô tự cho rằng Trần Tri Ngô học khoa chính quy cũng là tin tức và truyền thông, nhưng mà không phải —

Anh học khoa chính quy là ngành kiến trúc. Sau khi tốt nghiệp khoa chính quy, nghỉ ngơi một năm, nhảy qua học thạc sĩ ngành truyền thông ở Mỹ, sau đó về nước học tiến sĩ.

Lúc Dương Lạc xảy ra tai nạn xe cộ qua đời, chính là năm anh tốt nghiệp khoa chính quy.

Cái chết của cô ấy hoàn toàn thay đổi quỹ đạo cuộc đời của Trần Tri Ngô — cô có thể vội vàng suy tính ra một kết luận như vậy không?

Con người có thể tạo ra, cũng có thể hủy diệt.

Chỉ không thể cái lão hoàn sinh.

Những việc này, Tô Nam đều giữ kín trong lòng.

Mọi người ăn hết đồ ăn vặt, trên đất chỉ còn một mảnh hỗn độn. Bọn họ thoải mái, đem đồ quý úy thác cho người bệnh là Tô Nam trông giữ, như một làn khói chạy ù đến bên hồ nghịch nước chụp ảnh.

Thầy Trần “Bình dị gần gũi” như thế nào đi nữa, cũng sẽ không đi tham gia vào cái loại chuyện ấu trĩ này.

Tô Nam bị lưu lại cùng Trần Tri Ngô, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ.

“Thầy ăn no chưa?” cô quan sát toàn bộ mọi việc. Khi mọi người xoay xoay nhai khoai tây chiên, Trần Tri Ngô là người có địa vị cao mà lại đầu hàng, nhường nhịn cho những người có địa vị thấp, chỉ ăn một một chùm nho.

“Tất cả đều là đồ ăn nhanh, có thể ăn no sao?” Trần Tri Ngô chọn chọn lựa lựa, lấy ra hai trái chuối tiêu, “Các em những đứa trẻ này, làm sao thích ăn thực phẩm rác rưởi như vậy?”

“Thuận tiện, mùi ngon.”

“Không có khỏe mạnh”

“Thầy thức đêm xem tranh châm biếm cũng không có khỏe mạnh ” :))))

Trần Tri Ngô chống đối, “Lại nói bậy. ”

“Thầy xem tranh châm biếm kia, hôm nay sáng sớm vừa mới có

“Tô Nam,” Trần Tri Ngô nhìn chăm chăm cô, ngoài cười nhưng trong không cười, “Nói một chữ spoiler là viết bài tập 1000 chữ ”

“... diễn viên phụ nổi tiếng chết.” Tô Nam chớp chớp mắt nhìn anh, “em phải viết 6000 chữ à!?”

Trần Tri Ngô gõ đầu cô.

Tô Nam che đầu, “... thầy không thể dùng cách xử phạt về thể xác với học sinh! ”

“Thầy đây liều mạng dùng cái danh hiệu phó giáo sư, ngày hôm nay phải giáo huấn em một chút.”

Tô Nam cười đến gấp cả người, qua một lát, ôm túi sách trong khuỷu tay giương mắt nhìn, lại một lần nữa trực tiếp chống lại ánh mắt Trần Tri Ngô.

Nghiêm túc, lại tựa như có chút suy nghĩ.

Cô sững sốt một chút.

“Tô Nam, biết thầy vì sao làm giáo sư không?”

Tô Nam lắc đầu.

“Tuy một phần là thuận theo tình thế.” Trần Tri Ngô đưa ánh mắt nhìn về phía học sinh vui cười bên hồ, ” tiền sinh Chu Phụ Thành nói, hần chi có nửa viên phấn dùng để phổ biến trí tuệ hiển nhiên. ”

Tô Nam thốt ra: “Mặc kệ mặt trời lặn hay ngọn nến tắt đi, những tâm hồn thanh tịnh luôn chờ, chỉ cần có người chờ, thì mặt trời sẽ có khả năng mọc lại.”

Trần Tri Ngô hơi ngạc nhiên, liếc nhìn cô một cái, “Em đọc qua < người đốt lửa >.”

“Dạ.”

< người đốt lửa > nói về câu chuyện truyền nghề đốt đèn, Triệu Việt Thắng trẻ tuổi, rất kính cẩn học tập từ bậc thầy Chu Phụ Thành, cuối cùng cũng thừa kế tinh thần của Chu tiên sinh, đi đốt lửa canh đêm trên đường.

Tháng tư gió lướt qua ngọn cây, thổi hướng mặt hồ.

Trần Tri Ngô nhìn Tô Nam, ánh mắt sáng quắc.

Dù cho anh như thú bị nhốt, đi mỗi một bước cũng như nhện kết lưới, vẫn ích kỷ mà hy vọng:

“Thầy trên danh nghĩa viện trưởng, có một chỗ trống cho tiến sĩ... Tô Nam, tới đại học Sùng Thành học tiến sĩ đi”

— đem em đặt ở nơi anh vẫn có thể nhìn thấy.

• . .

[Tác giả nói rõ]

Lúc trước suy nghĩ không chu toàn, có điểm vội vàng, tính tới tính lui tuổi tác có thể miễn cưỡng làm tròn, nhưng là vì không thuận khoa học, đem tuổi Dương Lạc cùng thời gian thầy Trần học tập sửa lại một chút, làm rõ

Cho mọi người khái quát một cái:

1, Trần Tri Ngô 16 tuổi lên đại học, 20 tuổi tốt nghiệp khoa chính quy nghi học một năm, sau đó 21 tuổi nhảy qua học thạc sĩ ngành truyền thông, 24 tuổi tốt nghiệp thạc sĩ truyền thông

2, Dương Lạc lớn hơn 3 tuổi so với thầy Trần, 18 tuổi học khoa chính quy, qua đời lúc đang học nghiên cứu sinh, 23 tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi (Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Đầu hạ

Có một loại lạnh lùng không bao giờ tan chảy, khiến người yêu bạn không làm gì được.

— Gian trình < Thủy Hối >

—

Tô Nam sững sờ một lúc, “Thầy... Thầy không phải đã nói, em đối với vấn đề học tập không có chút kính nể nào?”

Trần Tri Ngô than nhẹ một tiếng, “Không phải thầy đã nhận lỗi, xin lỗi em rồi sao?””

Tô Nam tự biết khả năng biện hộ của anh, trầm mặc nhìn xuống phía dưới.

Trần Tri Ngô tránh nặng tìm nhẹ: “Suy nghĩ một chút đi, em cũng không phải không thích hợp cho việc nghiên cứu... ít nhất ... Có sức chịu đựng như con lừa”

“Em có thể rất dần, trước đây em đọc một quyển sách. Trong sách nói có một người học giả. Nếu như một cái chìa khóa rơi xuống mặt đất, hẳn sẽ dõ lên cả một cái ô gạch, dõ lên từng cái một để đi tìm. Tuy là cuối cùng có thể tìm thấy, nhưng biện pháp này cũng không có hiệu suất... nghiên cứu lịch sử của tư tưởng nhân loại cần tư duy sắc bén như thầy vậy.”

“Dựa vào câu chuyện này?” giọng nói Trần Tri Ngô có chút nhạt, “Vậy em không thể thuyết phục được thầy, thư viện Sùng Thành có một đồng sách cũ nát, chờ mong em đi phá nát.”

Tô Nam vẫn im lặng.

Cô cũng muốn ở gần anh, nhưng cô biết cái này chỉ là mơ mộng viễn vông.

Ở bên cạnh anh, đợi nửa thêm hai ba năm nữa, rồi sao đó thì sao?

Bây giờ lời anh nói nghe thật thu hút, đây không phải do cô nằm mơ.

Trần Tri Ngô ánh mắt rơi vào trên mặt cô, “Tôi Sùng Thành, thầy sẽ giúp em”

Sắc mặt anh nghiêm túc, dường như lần “an bài” này không phải là sự hứng thú bất ngờ, mà là suy nghĩ tường tận.

Cô ít khi nghe anh dùng giọng điệu này. Ngần ngại một lúc, hầu như hoàn toàn rơi vào tay gãi.

Nhưng mà cho đến cùng vẫn còn có một giọng nói đạo lý họ hét trong lòng. Đến cuối cùng, cô cũng không trả lời dứt khoát, chỉ nói: “em... em có thể suy nghĩ một thời gian không?”

Trần Tri Ngô nhìn chăm chăm cô — không biết cô đang bứt cây cỏ gì trên mặt đất, cái cây quán quanh ngón tay rồi lại thả lỏng, quán thành một vòng tròn. “Cho thầy một kỳ hạn”

Sau một lúc lâu, cô kéo căng cọng cỏ kia cho đến đứt, ngẩng đầu lên, “... ngày dạy cuối cùng của thầy trong học kỳ này, được không?”

—

Khảo sát kết thúc, Tô Nam trở lại Đan Thành, tiếp tục chạy hỏn hển làm việc vặt cho Trần Tri Ngô — thời gian cô ở bên cạnh anh còn nhiều hơn so với thời gian ở bên giáo sư chủ nhiệm Lâm Hàm của mình

Về điểm này ngay cả Lâm Hàm cũng phát hiện. Cuối tháng lúc năm cô trò tụ hội, cô ấy luôn đem chuyện này ra cần nhắc.

Nơi tụ hội là nhà của Lâm Hàm ở trung tâm thành phố Đan Thành*, nhà cũng đã cũ, diện tích không lớn. Chỉ có chừng mười người đã thấy chật chội. Nhà này là của ba má Lâm Hàm để lại, Lâm Hàm ở quen, mặc dù đang tính mua nhà cuối ở ngoại thành, nhưng hầu hết thời gian vẫn ở đây.

Trên ban trồng rất nhiều hoa cỏ, vẻ xanh biếc um tùm, hình như làm cho nhiệt độ không khí trong nhà mát đi vài phần. Mấy chậu cây đồ quyen đang nở hoa, làm sáng rực một góc. Mọi người đến đông đủ, tất cả tụ họp tại sân thượng tắm tấc khen, “Cô Hàm, sân thượng của cô là một vườn hoa nhỏ rồi.”

Lâm Hàm cười nói, “Đều không phải là cỏ trồng.”

“Chúng em biết là bác sĩ Khương trồng! Cô thật may mắn!”

*Ở đây nói chó ngáp phải ruồi, mà mình nghĩ học sinh mà nói với cô giáo như vậy không lễ phép lắm!

Lâm Hàm cùng phó chủ nhiệm khoa ngoại bệnh viện Đan Thành bác sĩ Khương là một cặp, câu chuyện gặp gỡ giữa hai người rất thú vị. Lâm Hàm học tiến sĩ ở nước ngoài, chịu nhiều ảnh hưởng của tư tưởng phương tây, rất thích chủ nghĩa độc thân. Đầu năm ngoài đi phẫu thuật tại bệnh viện Đan Thành, ngoài ý muốn gặp được bác sĩ Khương cùng chung chủ nghĩa độc thân. Hai người “lừa gần rom lâu ngày cũng cháy” — đương nhiên lời này là bọn nghiên cứu sinh trêu đùa trong lòng — đã xảy ra là không thể ngăn cản, như cá gặp nước liền quyết định hôn nhân luôn. Hiện tại hai người đang ở chung, đã định ngày kết hôn. Sau đó Lâm Hàm thường xuyên bất ngờ diễn cảnh ăn ái ở trường làm cho một đám học sinh không kịp chuẩn bị. Một đám trời sinh FA không có chỗ phát tiết.

“Các em đừng chỉ tập hợp ở sân thượng, tới thử bánh ga tô bác sĩ Khương làm”

“Dạ”

“Sướng quá!”

Bác sĩ Khương bận rộn ở phòng bếp, đến lúc giờ cơm chỉ có nhô cái đầu ra kêu Lâm Hàm đi qua hỗ trợ. Hơn mười món ăn bày đầy bàn. Lâm Hàm khui hai chai rượu đỏ cho mọi người nhắm nhì.

Bị ảnh hưởng tính thoải mái của Lâm Hàm, các học sinh cũng đều không ngại lớn nhỏ. Không câu nệ bàn tán đủ thứ chuyện.

Nhưng lần này bởi vì luận văn năm hai và năm ba đã kết thúc, bầu không khí có vài phần bi thương ngoài ý muốn.

Lâm Hàm hỏi từng người tình hình gần đây, đến lượt Tô Nam, cười một cái nói: “Tô Nam, thầy Trần nhìn trúng em, nói em làm trợ giáo khá, mấy ngày trước còn theo năn nỉ cô, muốn khuyên em đi đại học Sùng Thành học tiến sĩ. Sao rồi, em chuẩn bị học tiến sĩ?”

Tô Nam vội vàng nói: “Không có đâu! Em có muốn học tiến sĩ cũng học dưới sự chỉ đạo của cô!”

“Cô không phải tiến sĩ, cũng không dạy em được. Đại học Sùng Thành tốt vô cùng. Mặc dù thầy Trần yêu cầu nghiêm ngặt, nhưng nếu hấn nguyện ý chỉ dạy, em nhất định có thể đạt được thành tựu”

Tô Nam có vài phần lo sợ nghi hoặc, nghĩ đến chuyện Trần Trí Ngộ đã nói lúc đã ngoại. Lén lút nhìn trên mặt Lâm Hàm một cái, cuối cùng nhìn vào tay mình, “Em... em vẫn trực tiếp đi làm”

“Trực tiếp vào nghề cũng tốt, hiện tại tình hình thay đổi nhanh chóng. Xin việc năm sau khó hơn năm trước – Giang Minh Khiêm, cô nghe nói em đang cố gắng xây dựng sự nghiệp, tình huống như thế nào? xây dựng sự nghiệp thì xây dựng sự nghiệp, nhưng không lấy đủ lớp là không thể tốt nghiệp...”

Trọng tâm câu chuyện cuối cùng cũng chuyển khỏi chính mình, Tô Nam thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Cơm nước xong, mọi người phụ dọn dẹp phòng bếp, sau đó đòi Lâm Hàm dẫn đi coi phòng sách.

Lâm Hàm cười nói: “Mọi người cũng đã nghe qua cô đây suu tầm tương đối nhiều sách đúng không? Được rồi, các em cứ tùy ý chọn đi. Ngày hôm nay cho phép các em mỗi người lấy một quyển mình thích – đọc xong viết báo cáo!”

Ba mặt phòng sách đều là giá sách gỗ cao đến trần, như là đi vào một cái thư viện nhỏ. Mọi người đổ kỵ, trong lòng ngứa ngáy khó nhịn: “Em muốn như cô Hàm, cũng muốn có một căn biệt thự ngoại ô. Có hoa có cây có đàn ông, đời này còn cầu cái gì!”

“Xuy! Nói nhỏ chút, dè dặt một chút đi!”

Tô Nam đi một vòng quanh phòng, dừng lại trước tủ sách phía bắc, tùy ý lật xem một quyển sách.

Giang Minh Khiêm nhanh chóng vọt qua, “Học tỳ.”

“Gì?”

“chị học qua lớp của viện trưởng Tôn chưa?”

“Đã học qua, làm sao?”

“Chị có thể cho em mượn bài tập của thầy để tham khảo không? Em nghe nói chỉ suất rất rất cao.”

“Chị trở về liền đưa em”

Giang Minh Khiêm cười, lại không có ý định rời đi, vẫn là ngồi bên cạnh, giờ tay lên tùy tiện chọn một quyển sách, một bên khước mắt liếc qua cô, “Chị dự định mang sách gì đi?”

“Vẫn còn đang lựa.”

Cậu nhìn theo anh mắt Tô Nam, đưa ra cánh tay dài, “Quyển này?”

Tô Nam có chút xấu hổ, sờ sờ chóp mũi, “Không phải, không cần...”

“Oa! Cái này có phải lúc cô Hàm là nghiên cứu sinh?”

Một tiếng thét kinh ngạc cắt đứt cuộc nói chuyện lúng ta lúng túng giữa hai người. Tô Nam nói tạm biệt sau đó quay đầu thấy một nữ sinh cấp dưới đang cầm một khung hình.

Tô Nam còn chưa kịp phản ứng, Giang Minh Khiêm đã kéo cô đi qua góp vui.

Lễ tốt nghiệp tại Mỹ, Lâm Hàm mặc lễ phục thạc sĩ, trong tay ôm bó hoa, ở bên cạnh cô–

“Người này có phải thầy Trần! Thầy nhìn thật trẻ tuổi!”

Trong hình, Trần Trí Ngộ hai mươi bốn tuổi mặc lễ phục thạc sĩ. Lâm Hàm đứng bên trái anh, còn bên phải có một cô gái trẻ. Nhìn trong hình, miệng cô ấy nở nụ cười, nhưng nếu để ý, sẽ thấy không có một chút ý cười nào trong mắt cô ấy.

“Các em tìm thấy bí mật gì?” Lâm Hàm từ bên ngoài cửa dò đầu vào.

“Cô Hàm, hình chụp lễ tốt nghiệp thạc sĩ của cô!”

“Ah,” Lâm Hàm đi tới, cầm lấy ảnh chụp. ‘cái này cũng bị các em tìm ra. Thấy thì thấy, nhưng các em có quen ai trong hình? Cô quen không ít những người quyền cao chức lớn trong giới”

Mọi người nhón nháo, nhận ra được chín mười người trong hình.

Cuối cùng, một người chỉ vào cô gái tóc ngắn bên cạnh Trần Trí Ngộ hỏi: “Cô Hàm, đây là ai?”

“Vợ nam thần của các em, thầy Trần”

Một hồi im lặng, sau đó ai đó kêu lên: “Thầy Trần thực sự kết hôn rồi?! Lời tuyên truyền nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ vẫn chưa nghe nói qua vợ thầy là ai, cũng không thấy hai người cùng nhau, chúng em đều tưởng là giả!”

ánh mắt Lâm Hàm bình thản, đem ảnh chụp đập xuống bàn, “Hai người bọn họ khiêm tốn— đừng lục lọi hình ảnh của cô, nếu không... cô kêu thầy Khương đuổi các em về.”

Ba giờ chiều, mọi người rời nhà lâm Hàm. Đến dưới lầu, mọi người còn đang bàn luận vấn đề mới phát hiện ra hồi nãy.

Tô Nam dừng bước đi, cười một cái: “... mọi người đi trước đi, tớ trở về tìm cô Hàm nói chút chuyện.”

Giang Minh Khiêm nhìn cô, “Có chuyện gì vậy, có muốn em... Chúng em chờ chị?”

“Không cần.” biểu tình Tô Nam lãnh đạm, lui ra phía sau một bước.

Mọi người cũng không để ý, vây quanh cô chào tạm biệt.

Giang Minh Khiêm đi tới cổng khu nhà, dừng bước chân lại, “Mọi người đi trước! Tớ nhớ ra rồi tớ cũng phải tìm cô Hàm nhờ ký tên!”

Cậu nhìn mọi người đi tới trạm xe lửa, quẹo vào trong tiệm tạp hóa bên cạnh, mở tủ lạnh, từ bên trong lấy ra hai cây kem, đi ngược trở về.

Trong khu nhà cũ kỹ, đều là cây cối cao lớn, lọt vào trong tầm mắt là màu sắc xanh um.

ánh mắt Giang Minh Khiêm lướt qua lá cây lay động trong gió, thấy ở bên cạnh bụi hoa cách đó không xa, Tô Nam đang cúi đầu ngồi ở đó.

Cậu ngăn người, chậm rãi đi tới.

“Học tử.”

Tô Nam dường như không nghe thấy.

Cậu đứng đó một lúc lâu, lại nhẹ nhàng gọi: “Tô Nam ”

Ánh mặt trời buổi chiều trong thảng năm xuyên qua những phiến lá chiếu những vết sáng lốm đốm nhỏ vun vào mu bàn chân trần của cô. Trên mặt đất có một đôi giày vải.

“Chỉ ăn kem không? Có hai vị ô mai cùng chocolate.” Cậu vươn tay.

Sau một lúc lâu, Tô Nam chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt có một tầng hơi nước.

Cô cực nhanh giơ tay lên lau đi, cười cười áy náy, “... Bông tơ liễu bay vào mắt rồi—vị ô mai đi!”

Giang Minh Khiêm đứng im không nhúc nhích. Lúc đem hộp kem để vào trên trán cô, thân thể cũng tiến lên một bước, đưa cô bao trùm lại trong bóng tối. Cậu cúi đầu nhìn hàng lông mi cô khẽ run, không nhận được nở nụ cười miễn cưỡng.

“... Học tử, chớ có già bộ.”

Đọc tới đây sợ nhiều bạn hoang mang, mình xin báo đảm truyện sùng, ảm áp không máu chó!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đây Núi (Tuyệt Rơi Đây Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Nếu em rời đi

Từ đằng xa, tiếng chim hải âu vọng lại. Tại bến cảng này, anh yêu em.

— Neruda < hai mươi bài thơ tình và bài hát thất tình >

—

Cuối tuần, Trần Tri Ngô giúp Trình Uyển dọn nhà — cô ấy tìm một chỗ gần chỗ anh ở. Đạo này cô ấy hay bị một người tìm đến nhà quấy rầy, vì không muốn gây chuyện nên chuyển tới một nơi khác.

“Cần gì phải mang theo mấy cái này?” Trần Tri Ngô mang từng món đồ trong thùng ra, đưa cho trình Uyển

Trình Uyển cười một tiếng. “Không biết — nhiều khi chỉ muốn cho mình một chút ảo giác của tình yêu?”

“Cậu cần món đồ chơi này?”

“Cậu không thể nói lý lẽ với phụ nữ.” Trình Uyển tiếp nhận một khung hình từ Trần Tri Ngô, dừng lại một chút, “Đây là hình chụp tốt nghiệp thực sĩ của cậu. Sao lại ở chỗ của tớ?”

“...” Trần Tri Ngô có chút bất đắc dĩ, “cậu nói nhìn trùng cô nữ sinh tóc vàng mắt xanh đứng phía sau tớ kia, liền đem tấm hình đi cắt.”

Trình Uyển cong ngón tay búng lên khuôn mặt lãnh đạm của Trần tri Ngô trong hình một cái, “... Cậu khi đó còn thật trẻ. Chớp mắt một cái đến Lâm Hàm cũng sắp kết hôn rồi.”

“Hiện tại cũng không tính là già.”

“Cậu nên khiêm nhường một chút, không nghe nói gừng càng già càng cay à?” Trình Uyển liếc anh một cái, cười cười, “Có thể tán dóc về chuyện hồi đó rồi sao?”

Trần Tri Ngô lục lọi trong túi quần lấy ra bao thuốc lá, rút ra một điếu, nhìn thấy Trình Uyển vươn tay liền đưa cô một điếu. Tự mình lấy thêm một cây nữa.

Hai người ngồi trên thùng đồ đạc, tạm thời yên lặng thút thuốc.

Trần Tri Ngô có đôi khi cảm thấy rất thần kỳ — anh em vào sinh ra tử của người khác là đàn ông, duy chỉ có anh là một người phụ nữ.

Anh đi du học Mỹ mấy năm. Người luôn chán ghét học tiếng Anh là Trình Uyển đã phải cắn răng nhờ vả thi cử để đi theo trông coi anh. Anh không nhớ rõ có bao nhiêu lần Trình Uyển đã mang mình say như chết kéo về nhà trọ. Giống như lần trước anh mang cô lại bồn rửa mặt cho cô tỉnh rượu — cô đối phó với anh ác hơn một tí. Mùa đông khắc nghiệt, một thùng nước lạnh trực tiếp gọi lên người anh, nhìn anh run lấy bầy mồ mát ra, liền trực tiếp chửi mắng anh một trận.

Kỳ thực lúc đó chính cô ấy cũng đang đau khổ — chia tay với người con gái mình yêu, yêu đương với một người đàn ông xa lạ, đến mức nói chuyện cười hời.

“Khi đó thật sợ cậu chết,” Trình Uyển chậm rãi phun ra làn khói, “Luôn cảm thấy nếu cậu chết, tớ sẽ không chịu nổi, cho nên liều mạng trông coi cậu, kỳ thực chính là tự trông cho mình”

Trần Tri Ngô nhìn cô ấy, “Bây giờ là không phải tới lượt tớ trông coi cậu?”

Trình Uyển cười cười.

“Rượu mạnh cũng khó dễ say, người ta cũng đã có con gái. Cậu có nghĩ buông xuống?”

“Nói không chừng cô ấy sẽ ly hôn?”

Trần Tri Ngô liếc mắt khinh bỉ.

Trình Uyển cười ha ha một tiếng, quay đầu nhìn anh. Đôi mắt của cô đã mất đi sự bất cần, bây giờ chỉ còn có sự thần thò, “... Thật khó khăn.”

“Cảm thấy khó là bởi vì cậu đang trải qua.”

“Không nói về tớ, nói về cậu đi —” Trình Uyển không cho rằng anh nói đúng, đem nửa điếu thuốc chưa hút hết ném vào ống đựng bút bên cạnh. Ngẩng đầu nhìn anh giống như một trong đám học sinh nhiều chuyện, “Thấy Trần, sao tớ cảm thấy gần đây cậu dường như thay đổi?”

Thứ tư, Trần Tri Ngô lật đặt chạy tới phòng học, so với bình thường muộn hơn mười phút.

Laptop đã mở sẵn cho anh, ly nước nóng lễ loi trên bục giảng tỏa ra làn khói nhàn nhạt. Túi sách của Tô Nam đặt ở hàng ghế thứ ba, nhưng mà người không có trong phòng học.

Anh không hiểu cảm thấy có chút quái dị, giống như là một thói quen đột nhiên bị phá hủy.

Tới lúc vào lớp, Tô Nam mới từ ngoài cửa đi vào. Ánh mắt nhìn lướt qua trên bục giảng, lại không nhìn anh, cô cúi đầu, đi đến chỗ ngồi hàng thứ ba.

Anh ngập ngừng trong chốc lát, rồi bắt đầu dạy học.

Giờ nghỉ ngơi giữa hai tiết, 90 phút, Tô Nam hoàn toàn không có nhìn đến chỗ anh. Lúc bắt đầu đi phải nhìn ppt, mới nhìn đến một điểm sau lưng anh.

”mọi người phải về đọc cách bố trí thư mục, thảo luận tiết sau. Tan học.”

Tô Nam đứng lên, đem quyển vở cùng cây bút qua quyết nhét vào túi sách, nắm phéc mơ tuya kéo lên. Cô dùng sức kéo hai cái, vẫn không có kéo lên được, lập tức có chút tức giận.

“Hôm nay tinh thần em ở đâu vậy?”

Một câu nói từ trên bục giảng rơi xuống. Cô dùng một chút, rồi lại như cũ ráng kéo khóa lên.

Cuối cùng cũng kéo được, cô đeo cái túi trên lưng một cách tùy ý, nhìn cũng không nhìn, vội vã nói một câu “Tạm biệt thầy”, theo chân những học sinh khác rời khỏi phòng học.

Trần Tri Ngô ở trên bục giảng đem laptop khóa kỹ, sờ sờ đồng hồ đeo tay, đứng trông ngốc chán đến chết.

Mọi người đều rời khỏi phòng học, bên ngoài tiếng cười nói huyền ảo cũng dần dần đi xa.

Anh đi tới bên cửa sổ, ánh mắt tìm kiếm một bóng lưng, nhìn cô rời khỏi tòa nhà, xuyên qua bóng râm của cây cổ thụ, rồi cũng không nhìn thấy nữa.

Trong lòng có một nỗi sầu lo khó giải, anh phiên toán tìm kiếm hộp thuốc lá.

Thứ bảy, Trần Tri Ngô sớm đến phòng làm việc, đem một bó hoa còn mang theo sương sớm đặt trên bàn trà.

Mùi thơm thoang thoang có chút quấy nhiễu suy nghĩ của anh. Anh mở máy vi tính lên, lại không có nhận được email gì. Hoặc là nhìn chăm chăm đồng hồ, hoặc là nhìn chăm chăm thời gian bên góc phải màn hình vi tính.

Chín giờ, Tô Nam không tới.

Điện thoại di động vang lên một tiếng, một tin nhắn.

“Thầy Trần, xin lỗi thầy! hôm nay em có việc, không thể qua giúp thầy rồi.”

Anh đọc đi đọc lại, cuối cùng kết luận một cách chắc chắn học sinh ngốc đang né tránh anh.

Cô có lý do gì né tránh anh?

Từ khi đi khảo sát trở về đã hai tháng, anh nghiêm ngặt tuân theo giới hạn giữa “giáo sư” và “người yêu”, đem hết thầy mọi tâm tư giấu kín với nghiêm khắc giáo huấn chính mình. Anh chưa từng nói một câu quá phận hay làm qua bất cứ sự tình gì.

Mặt Trần Tri Ngô không thay đổi cảm lên điện thoại di động, trả lời: Xin nghỉ ngay phút chót, là giáo sư nào đã dạy quy củ cho em?

Màn hình nhanh chóng hiện lên “Đối phương đang trả lời”. Sau đó, cô chỉ trả lời một câu “xin lỗi”.

*

Tô Nam chờ trong giây lát, thấy điện thoại di động lại không có tin nhắn. Cô ngẩng đầu lên nhìn học trưởng đang phỏng vấn cô ở phía đối diện: “Xin lỗi, thầy giáo trưởng em tìm em có chút việc.”

Ở một bên kia của giá sách, Giang Minh Khiêm toàn tâm toàn ý để ý bên này, sandwich trong hộp bị cậu chọt nát bét.

Nửa giờ sau, học trưởng phỏng vấn xong Tô Nam, hai người đồng thời đứng lên. Giang Minh Khiêm lập tức vứt cái nĩa đi tới, “Học trưởng, em mời anh đi ăn cơm.”

“Lần tới đi, bây giờ anh có việc phải chạy về.” Học trưởng vỗ bả vai Giang Minh Khiêm, “Em nghỉ hè đến Đế Đô, anh mời em ăn cơm.”

Tiến học trưởng đi, Giang Minh Khiêm ngồi xuống phía đối diện Tô Nam “Thế nào chị?”

“Tạm được.”

“Chị chắc chắn được tuyển, lần trước bọn họ phỏng vấn một cô sinh viên mới ra trường, hỏi cô ấy biết h5 không? Cô ấy tò mò hỏi lại h5 là gì?”

Tô Nam cười một tiếng, “Chị cũng không biết hết thuật ngữ đâu.”

“Chị muốn tìm chỗ thực tập, mặc dù công ty học trưởng của em mới thành lập, nhưng em chắc chắn có thể học được không ít.”

“Cảm ơn em”

Giang Minh Khiêm nhìn cô, hỏi dò chừng: “em vẫn hiểu ký ngày đó chị... Vì sao chị khóc?”

Về mặt Tô Nam nhàn nhạt: “... Nghĩ đến chuyện lúc trước.”

Giang Minh Khiêm cười, “em còn tưởng rằng chị bị khi dễ. Với tính cách của chị, em khẳng định khi bị người ta khi dễ cũng không dám hé răng.”

“Chị nhìn mềm yếu vậy sao?”

“Có, Có một chút...” Giang Minh Khiêm sờ lỗ mũi một cái, “Nhìn rất dễ bị ăn hiếp.”

Tô Nam muốn cười một cái, lại không có thể cười được, trong lòng chỉ muốn phi nhổ chính mình.

“Chị đói không? Nếu không ngồi một hồi, là có thể đi lấy cơm trưa”

Tô Nam nhìn đồng hồ, “Chị trở về ký túc xá, còn bài tập phải viết”

“bài tập chị sao nhiều vậy?”

“Chị học nhiều lớp”

“Em cũng lấy nhiều lớp” Giang minh khiêm cười. Về mặt tuổi trẻ cực kỳ phấn chấn, “Có thể tốt nghiệp cùng chị”

— tâm tư cậu cũng đơn giản. Cô rất thích tính này của cậu, suy nghĩ gì cũng hiện trên mặt.

Hai người cùng nhau đi ra khỏi quán cà phê. Thứ bảy, trường học vẫn hóa trên đường rộn ràng.

Giang Minh Khiêm đi kế bên cô, cô nhắm mắt theo đuôi. Cái đầu 1m85 của cậu giống như một chú chó trung thành, giúp cô tách ra khỏi xe cộ lui tới.

Đi tới cửa trường học, Giang Minh Khiêm dừng bước lại, “Chị trò về ký túc xá đi! em còn phải đi phòng làm việc một chút ”

Tô Nam gật đầu, vừa muốn xoay người, bỗng nhiên nhìn thấy bên phía đối diện của đường cái, xe hơi trần tri Ngô vững vàng đậu ở đó.

Giang Minh Khiêm chạy chậm chậm băng qua đường, biến mất sau bóng cây.

Tô Nam đứng tại chỗ, nhìn cửa xe hạ xuống. Trần Tri Ngô lộ đầu ra, hướng cô ngoắc tay.

Cô do dự trong khoảng khắc, cuối cùng vẫn đi tới.

Xe lái một hồi, anh quay ngược đầu lại hướng ra ngoài khu ký túc xá.

Tô Nam đứng ngồi không yên, con mắt dao động nhìn bốn phía ngoài cửa sổ. Cô rất sợ bị người quen nhìn thấy.

Cô có thể cảm thấy lúc này Trần Tri Ngô đang đè ép con tức giận, nên cô không dám mở miệng hỏi. Cô nghĩ hầu hết nguyên nhân là do buổi sáng nay cô không qua phòng làm việc của anh phụ giúp. Cô cố giải thích một cách vụng về: “... Thật sự em có việc, buổi sáng em có một cuộc phỏng vấn. Gần đến sát lúc em mới biết.”

”phỏng vấn cái gì? ”

“...dạ thực tập trong hè.”

Tô Nam cho rằng Trần Tri Ngô sẽ nói lời trào phúng, nhưng không nghe anh lên tiếng. Cô liếc qua khuôn mặt anh trong gương, anh đang nhìn cô, ánh mắt kia... cô không miêu tả được, nóng bỏng núi lửa sẽ phun trào.

Xe đi được một đoạn, Trần Tri Ngô dừng xe, “Xuống xe.”

Tô Nam vội vàng cầm lên túi sách mở cửa xe.

Trần Tri Ngô khóa xe, ánh mắt lạnh lạnh lướt qua mặt cô, “Thầy đi lấy đồ, em đợi thầy một chút”

Đường hẹp, cách xa thành phố, vô cùng thanh tĩnh.

Bồn hoa ven đường bắt đầu trồng hoa để đón mùa xuân, cảnh lá xanh rữ xuống

Tô Nam dựa lưng vào bồn hoa, lo sợ bất an mà đợi gần mười phút, thấy Trần Tri Ngô từ cửa khu nhà đi ra.

Anh mở cửa xe, ném tập hồ sơ vào trong xe, đóng lại cửa “ẦM” một cái. Lấy ra bao thuốc lá, hút một điếu thuốc cần lấy trong miệng, tiếng ma sát phát ra một tiếng vang nhỏ, một luồng khói bốc lên.

Hoa lá đón gió xuân bỗng chốc bị chặt đứt.

Khói thuốc thổi qua, đốt khô tròng mắt.

Thân ảnh của Trần Tri Ngô trong mắt cô hoàn toàn mơ hồ, dường như cho tới bây giờ anh chưa có bao giờ chân thực.

Trần Tri Ngô giương mắt nhìn cô, nói thẳng: “Nói đi, em tính thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi* (*Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Bất kể thế nào, anh cũng muốn biết em đang làm gì, sẽ đi đâu.

— Elisabeth Bishop

Tầm nhìn của Tô Nam hoàn toàn mờ mịt, cô không dám chớp mắt.

Từng có lúc cô thật sự cần nhắc nhở bỏ xuống tất cả mọi trách nhiệm, tiếp tục sống buồn chán trong tòa tháp của mình.

Cô thấy mình như vậy chỉ càng thêm ảo não. Tưởng tượng ra viễn cảnh đó chỉ để cảm thấy phẫn chán hơn.

— thật ngốc.

Anh giàu có, khôi ngô, từng trải, tài giỏi. Cô thậm chí có chút sợ hãi khi tiếp xúc với anh, chỉ một câu nói một ánh mắt của anh là có thể tính toán lợi dụng cô.

Lúc đó giữa anh và cô có chút mập mờ. Mỗi tối trước khi ngủ cô còn phân tích mỗi hành động của anh ngày hôm đó hơn mấy chục lần, cuối cùng chỉ cảm thấy khó hiểu hơn.

Nếu như là cô suy nghĩ nhiều, bây giờ vừa này là thời điểm tốt để chấm dứt tất cả.

Nếu như không phải là cô suy nghĩ nhiều, sự mập mờ hơn nửa năm này— có bao nhiêu bi ối, cực kỳ dễ tiện?

Nghĩ đi nghĩ lại, cô tình nguyện tin tưởng là do cô suy nghĩ nhiều.

Lá cây trên ngón tay cháy ra chất lỏng xanh đậm. Cô tựa như người được một mùi cai đắng, “... em đã quyết định, cũng thương lượng với cô Hàm, tháng chín liền đi tham dự tuyển sinh”

Cô nhắc tới Lâm Hàm để lời nói có vẻ đáng tin hơn. Chính cô cũng rất rõ, cây kim đồng hồ không chỉ rõ ràng hai chữ “Thoát đi”. Ở mỗi một phút giây, nó dịch về phía “Đến gần”.

Khói ở trong miệng không có cảm giác không có mùi vị, sau đó mới phát giác ra có chút đắng.

Trần Tri Ngô muốn làm cho mình trở nên bình thản, không nghĩ tới... sự thất vọng vì chính mình đã trải qua mười năm dài hơn học sinh nghèo, nhưng mà ảo não, phiền muộn, vẫn dâng lên — anh rất gấp, đằng sau là một cục diện rối rắm, dính đến người đã qua đời, dính đến Trình Uyên, dính đến tương lai của Trình Uyên, còn dính đến cha mẹ của hai người.

Cảm thấy rất gấp gáp, cũng không có cam lòng để Tô Nam chịu ủy khuất.

Anh muốn trước tiên đem chuyện cũ trước kia giải quyết hết, xác định sẽ cho cô một tương lai trong sạch.

Bởi vì tuổi của chính mình đã cao, anh không thể hành động bừa bãi. Mặc dù đây là lần đầu tiên anh mới cảm thấy nửa buồn nửa vui mừng, cũng đành tạm thời im miệng không nói.

“Muốn đi chỗ nào công tác?”

Tô Nam sùng sốt, không nghĩ tới anh sẽ không truy hỏi nguyên nhân, “em không biết...chắc Để Đó! đi phía nam cũng tốt.”

“Không suy nghĩ đi Sùng Thành?”

“Sùng thành...”

Cô đã cảm thấy trái đất quá nhỏ, không thể để cho cô lần tránh xa hơn. Như thế nào lại chạy trốn dưới mắt anh?

Cô không phải hận mình thích Trần Tri Ngô. Chính là căm ghét chính mình vô cùng thấp kém, ngay cả loại thích này cũng giống như không có đủ tư cách để nhìn trộm.

Điện thoại Trần Tri Ngô trong túi vang lên. Đuôi thuốc sắp bị anh cắn đứt, anh đáng đo lựạ lời nói thích hợp lại rõ ràng để truyền đạt ý mình muốn — em có thể tạm thời không ở bên cạnh anh, nhưng em cũng đừng đi xa, chờ anh đi tìm em.

“... Muốn làm cái gì? Báo chí? Tạp chí? Đài truyền hình? Hay vẫn là trang web?” điện thoại bị anh cắn đứt lại kêu lên. Anh không có phát hiện ra lời của mình quá nhanh, thậm chí có chút gấp rút.

“Thầy”

Lòng cô mềm nhũn rồi lại khô sở rồi tỉnh rồi mù. Nếu không phải nhờ ngày đó trốn dưới bóng của Giang Minh Khiêm mà khóc một trận cho đã, không chừng lúc này cô đã khóc rồi.

Con người chính là như vậy. Một loại động vật có nhiều thói hư tật xấu. Chỉ cần nắm được một chút xiu ngon ngọt, liền có thể quên đau khổ, quên đi giới hạn.

Trần Tri Ngô kiên trì chờ cô, làm như ngay bây giờ cô phải đưa ra một câu trả lời chắc chắn: Đi chỗ nào, làm cái gì.

Vì sao trước đây anh lại có cảm giác mình là người có ưu thế trong chuyện tình cảm này?

”điện thoại thầy liên tục kêu, thầy nghe điện thoại trước đi!”

Cô hầu như gần không được nước mắt, sẽ chịu không nổi nữa nếu anh tiếp tục truy vấn.

Lúc trước cô cảm thấy nơi nào cũng có thể đi. Hiện tại có nơi mà cô không thể đến được và cũng có nơi mà cô phải rời đi.

Trần Tri Ngô thở dài, móc điện thoại đi động ra liếc mắt nhìn màn hình, quay người đi.

Tô Nam ngửa đầu, nhìn lên trời. Hai ngọn cây xanh um tươi tốt, làm sắc trời tháng năm xanh thắm thành những mảnh loang lổ.

Lúc Trần Tri Ngô nghe điện thoại xong, anh vừa mở cửa xe vừa giải thích với cô, ”hiện tại thầy phải lập tức chạy về Sùng Thành — lên xe đi! thầy đưa em trở về ký túc xá trước.”

“Không cần đâu thầy” Tô Nam vội vàng nói. Cô nhìn ra được anh đang vội vội vàng vàng. “Thầy trực tiếp đi thôi. Từ chỗ này về ký túc xá rất gần, đi mười phút đã đến.”

Trần Tri Ngô quan sát cô, “Chờ thầy trở về Đản Thành, cố gắng chờ — thầy còn nợ em một chuyện”

Tô Nam đứng tại chỗ, nhìn xe của anh quẹo một khúc cong, biến mất trong bóng cây trũng điệp.

Ở trong lòng nói lời tạm biệt với anh.

Mẹ của Trần Tri Ngô đột nhiên ngã xuống. Sáng sớm bà đi ra ngoài tập thể dục một vòng, trở về vào phòng bếp chuẩn bị chút canh. Lúc cầm lấy cái nồi, đột nhiên mất tối sầm lại.

Bà được đưa đến bệnh viện, cứu trở về, nhưng mà sợ rằng về sau không thể chạy marathon với đám thanh niên nữa.

Lúc Trần Tri Ngô đến, trong phòng bệnh chỉ còn lại Trình Uyển. Cô ấy giải thích mọi người đều đã tới, mẹ Trần, Cố Bội Du, ngại âm ỉ, đều bắt mọi người rời đi.

“Bác —” Trình Uyển liếc mắt qua Cố Bội Du, “Ba trở về lấy quần áo rồi.”

“Sao không cho người giúp việc lấy?”

“đừng lo lắng”

Trần Tri Ngô đến bên giường ngồi xuống, nắm lấy tay Cố Bội Du, “Mẹ, cảm thấy thế nào? — mẹ đừng nói chuyện, đừng cố sức, động động ngón tay là được.”

Ngón tay Cố Bội Du để vào lòng bàn tay anh, nhẹ nhàng khều khều.

“Mẹ nghỉ ngơi thật tốt. Con ở chỗ này với mẹ.”

Sau khi vào cửa, Trình Uyển nói cho anh biết, tình huống kỳ thực rất nguy cấp, chảy máu não rất nhiều không cứu lại được. Đi hay ở là chuyện trong nháy mắt.

Anh dùng sức cầm ngón tay của Cố Bội Du một hồi rồi thả ra.

Cũng không lâu lắm, Trần Dao cầm quần áo quay trở về. Nghiêm khắc khiển trách anh hai câu, nhưng mà trong lời nói cũng cất giấu chút ý “Suýt chút nữa là không thể thấy mẹ con lần cuối”, trong lòng còn sợ hãi.

Mặc dù Cố Bội Du nói năng trở ngại, bà vẫn thay Trần Tri Ngô cãi lại hai câu. Con cái bận rộn chuyện công việc là bình thường.

Ba lớp tại Sùng Thành, một lớp tại Đản Thành, Trần Tri Ngô tạm thời đều nghỉ, toàn tâm toàn ý chiều cô mẹ.

Ngoài cửa sổ vài cây hộc cao lớn, cỏ vẻ xanh biếc u mịch. Mùa hè nháy mắt đã tới.

Sau khi nghe tin tức từ Lâm Hàm, hai tiết cuối cùng Trần Tri Ngô không thể dạy, thi cuối kỳ vào ngày 31 tháng 7 dành giao cho đại biểu lớp.

Cô đã tưởng rằng, còn có thể chính thức từ giả.

Lần thăm mến này, giống như mưa đêm, đều im hơi lặng tiếng.

Tô Nam cố ý tự dần vật tâm tình của mình. Kết thúc nghiên cứu năm thứ hai của cô, cuối tháng sáu trực tiếp đi tới Đế Đô để thực tập, dự tính làm ba tháng.

Học trưởng của Giang Minh Khiêm — là người phỏng vấn cô lần trước, gọi là Hạ Duệ, là một người có tư tưởng.

Công ty mới thành lập, vừa mới nhận được tiền trợ giúp. Bây giờ, sản phẩm trên Internet nổi lên mạnh mẽ, một năm áp ủ hơn một nghìn hạng mục, nhưng có thể làm ra chỉ có lác dác mấy cái. Mỗi ngày học trưởng tới công ty, đều trước tiên thở dài than ngán một tiếng. “Ngày hôm nay rất có thể chính là ngày cuối cùng” Anh ấy tốt nghiệp khoa chính quy cùng thạc sĩ đều là ngành toán điện tử, không giỏi ăn nói, mỗi lần họp bàn bạc tư tưởng, chỉ nói ” làm nhiều hơn nói”, liền giao toàn quyền công ty cho những người khác phụ trách.

Bộ phận công ty chia ra rất đơn giản, tầng cấp thấp, quan hệ giữa mọi người cũng hòa hợp, ngoại trừ làm hơi mệt, còn lại không có khuyết điểm gì. Tô Nam dựa vào ngành chính quy, bắt đầu học nghề rất nhanh. Học trong một tuần đã có thể quảng lý nhuận văn, liên lạc koi, quản lý platform truyền thông... Nắm được tám chín phần.

Hạ Duệ có đôi khi dò xét công việc của cô, nhìn cô đang làm h5, vô đầu nói câu ”khuôn nẫu có chút đơn giản.” Không có hơn nửa ngày, anh đã làm cho cô một cái mới, có hiệu quả hoạt họa (animation) di động.

Công việc của mình bị ông chủ cướp làm, Tô Nam chỉ có thể tập trung làm phần nội dung. Mỗi ngày cô chú ý bán thảo của nhuận văn, xem số lượng, đếm số chữ, vô cùng có cảm giác thành tựu. Trong lòng có một cảm giác theo đuổi nhưng không biết theo đuổi cái gì dần dần biến mất.

Cô cũng từng nghĩ tới Trần Tri Ngô.

Hàng tháng bị Trần Tri Ngô quay vòng, nay anh đã không xài microblogging thật lâu. Tuy trước đây anh cũng không có xài nhiều, nhưng bây giờ hầu như là không có xài.

Cô không khỏi lo lắng, lần trước chia tay vội vã là vì chuyện gì?

Nhiều lần cô đã gõ chữ vào khung chat, lại tự mình xóa đi.

— anh nói còn nợ cô một việc, không biết còn có cơ hội thực hiện?

Cuối tháng tám, công ty muốn hợp tác với một tác giả nổi tiếng. Hai bên tiến hành trao đổi điều kiện. Nhà hàng của tác giả sắp khai trương, muốn dựa vào công ty để tạo thế; công ty thì muốn mượn danh tiếng của tác giả tiến thêm một bước, tăng số lượng người sử dụng.

Là một hạng mục lớn, cũng là hạng mục đầu tiên Tô Nam tham dự. Hoạt động trước khi chính thức hợp tác có vài buổi tuyên truyền online và offline. Những dạng platform khác nhau có những yêu cầu riêng, buổi tuyên truyền tại khách sạn còn phát sóng trực tiếp... Những chuyện có thể dự đoán được hay không thể dự đoán được đều cần tỉ mỉ lên kế hoạch, làm người mới vào nghề như Tô Nam bận sức đầu bể trán.

Giữa lúc mùa hè, trong vườn khu khoa học kỹ thuật lúc đặc mấy cái cây, giống như là bị mặt trời nướng khét.

Lúc này, Giang Minh Khiêm chạy tới hỏi thăm.

Cậu ném xuống hành lý lật đặt chạy tới, chỉ mang cái va li lớn để xuống trước mặt Hạ Duệ, từ trong va li móc ra nhiều đặc sản Sáng Thành, hoa quả đồ ăn vặt, phân phát từng cái trong công ty.

Tô Nam ngồi gần cửa sổ, lúc này cô đang nắm chặt điện thoại di động, ngẩng người nhìn bầu trời bên ngoài.

Giang Minh Khiêm nhẹ nhàng đi tới, Tô Nam không có phát hiện ra. Lúc cậu đặt tay lên vai cô, cô giật cả mình, điện thoại di động suýt chút rơi từ trong tay ra.

“Học tý,” cậu cười lộ hàm răng, đem nửa túi hoa quả trong tay đặt lên bàn trước mặt cô, “Đi làm mà không chú tâm. Cần thận không em mệt học trường”

Tô Nam cười một cái, nhường chỗ ngồi cho cậu.

“Em đứng được rồi.”

“Em quá cao, đứng chị có cảm giác áp bách.”

Giang Minh Khiêm cười ha ha, thuận theo cô ngồi xuống, “Thế nào? Em nghe học trường nói gần đây mọi người bận rộn.”

“Tạm được.”

“Chị quen rồi sao?”

“Tạm được.”

Giang Minh Khiêm ngừng đầu nhìn Tô Nam. Hơn một tháng không gặp, sắc mặt cô có chút không tốt, nhưng nhìn có tinh thần hơn lúc cuối học kỳ.

“Nhìn cái gì chứ? Có phải mắt chị thâm quầng?”

“Không có...” Giang Minh Khiêm sờ mũi một cái, chuyển ánh mắt, “... Chị ăn vài không? Thật tươi.”

Mở ra cái túi, hai người chia nhau ăn vài.

“Em qua đây chơi sao?”

Giang Minh Khiêm cười nói: “Không phải, mẹ em ở Đế Đô, em thường nghỉ hè qua đây ở với mẹ hai tháng. Sẵn qua đây giúp học trường một tay. Chị ở đâu?”

“Đang ở vùng gần đây.”

“Điều kiện như thế nào? Mùa hè ở Đế Đô nóng. Phòng trọ nhiều khi không sửa điều hòa hư, ở rất ngột ngạt”

“Chị mượn chung với bạn. Rất tốt”

Giang Minh Khiêm nghe vậy mới yên tâm, đứng dậy trả chỗ ngồi cho Tô Nam, “Chị bây giờ bận rộn. Em rảnh Đế Đô, một hồi tan việc em dẫn chị đi ăn đồ ngon – chị ăn hết trái vài mau, để lâu dễ hư.”

Tô Nam cười nói tiếng cảm ơn.

Trước đây không phát hiện, người này trời sinh một lòng nhiệt tình. Đụng đến bất kỳ chuyện gì, đều hận không thể phụ giúp. Có đôi khi cảm thấy cậu vô cùng thân thiện, nhưng một số lúc, lại cảm thấy tính cách này thực sự không tốt.

Giang Minh Khiêm tới Đế Đô chỉ một tuần ngắn ngủi đã thân thiện với người của công ty. Hạ Duệ cũng không cấp cho cậu chức vị gì, cậu liền coi mình là cục gạch, hậu cần, khách mời, nhân viên hành chính, chỉ cần gọi dễ nghe là gọi cậu sẽ đến.

Hạ Duệ có chiếc xe, mua hai năm rồi, chuyên đặt ở trong nhà xe ăn bụi. Giang Minh Khiêm mượn chạy, về sau tan tầm liền chở Tô Nam, cũng ngẫu nhiên chở vài nhân viên trong công ty đi khắp hang cùng ngõ hẻm. Giang Minh Khiêm nói khi còn bé ở khu phố cổ, sau khi ba mẹ ly hôn, cùng bố dọn đi phía nam, sống trong một ngõ sâu.

Cùng Giang Minh Khiêm náo loạn, thời gian dường như trở nên rất ngắn — ban ngày đi làm, buổi tối đi vào con đường ngõ hẻm sâu uống chút rượu nhạt, ăn chút mỹ thực, đến khi về nhà đã mười giờ tối, tắm rửa ngủ đầu vào gối là ngủ.

Cổ Bội Du xuất viện, dưỡng bệnh tại nhà, đến kỳ lại vào bệnh viện làm vật lý trị liệu.

Nhà ở lầu sáu, ra vào bất tiện, toàn nhà dọn từ khu vực thành thị đến một căn biệt thự Trần Dao mua trước đây.

Căn biệt thự lưng chừng giữa núi, mặt trời không chiếu trực tiếp, mùa hè cũng không có cảm giác nóng bức.

Mỗi sáng sớm Cổ Bội Du chạy xe lăn điện, một mình dọc theo Lâm Đạo “Tân bộ” chừng nửa giờ, có đôi khi có thể thấy sóc chạy từ gốc cây này leo lên trên một thân cây khác.

một tuần ít nhất ba lần, Trần Tri Ngô sẽ đến biệt thự với Cổ Bội Du – bà ấy đột nhiên chảy máu não cho nên liệt nửa người. Trần Dao cùng Trần Tri Ngô rất là canh cánh chuyện này trong lòng. Trần Dao bận rộn công việc, càng gần về hưu nên càng phải vội vã đem tất cả mọi chuyện làm xong. Trần Tri Ngô đi lại giữa hai thành phố, thời điểm ở nhà chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

ngày thường thời gian cùng bà quá ít, trong lòng anh hồ thẹn. Ban đêm, Trần Tri Ngô xử lý việc trường học, từ khu vực thành thị chạy về biệt thự. Đỗ xe trong sân, im lặng vào nhà, người được mùi vị rượu nếp.

Cổ Bội Du đẩy xe lăn từ phòng bếp đi ra, cười nói: “Nghe tiếng con khóa xe – mẹ ướp rượu nếp bánh trôi, đi Vương mới vừa lấy ra, con uống chút, giải nhiệt.”

“Dọc theo đường đi con mở điều hòa ở trong xe, không nóng” mặc dù nói như vậy, anh vẫn tiếp nhận chén canh sủi trắng, uống hai muỗng.

“Ăn cơm chưa?”

“Con ăn ở trường học rồi”

“Ba con nói sẽ trở về, cũng không biết ngày hôm nay lại vội vàng về khi nào.”

”ngày hôm nay bọn họ phải họp, không biết khi nào xong. Mẹ đến giờ ngủ thì cứ đi ngủ, đừng chờ ba.”

”hôm nay mẹ đang nghiên cứu hoa, con nhìn một cái.” Cổ Bội Du chỉ trên bàn.

“Con vừa nhìn thấy, định hỏi mẹ” Trần Tri Ngô đứng dậy, đi tới trước bình hoa, cầm một nhánh hoa màu cam, “Đây là hoa gì?”

“Chim trên thiên đường, gọi là Hạc Vọng Lan. Đẹp nhỉ!”

“Đẹp.”

“Trước đây không nghĩ ngợi được, muốn làm vài việc mà vẫn chờ đến bây giờ... lần sinh bệnh này cũng không phải là không có chỗ tốt,” bà nhìn sắc mặt Trần Tri Ngô trở nên đen thui, cười một cái “Sinh lão bệnh tử, ai có thể quyết định? Con với ba giống nhau – mẹ cũng đã sớm nói, hai người tâm nặng nề quá. Mọi việc nhìn không thấu, trời sinh số vất vả. Thật đáng đời! mẹ đã đến tuổi, ngã xuống cũng có thể không tỉnh dậy.”

“Mẹ đừng nói lung tung”

Cổ Bội Du cười, nhìn anh, “Mẹ thật muốn có ngày con nhìn thoáng chút. Tri ngô, hứa với mẹ, Con sẽ không sống như quá khứ nữa!”

Trần Tri Ngô trầm mặc nhìn xuống phía dưới, cổ họng ngứa, có chút nhớ thuốc, mà ở trước mặt Cổ Bội Du anh chưa bao giờ hút – bà chán ghét anh dính vào rượu và thuốc lá, luôn nói làm thầy giáo, phương diện này cũng phải làm mẫu.

“Con đẩy mẹ, chúng ta đi ra ngoài đi dạo một vòng!”

Trần Tri Ngô đáp ứng, giúp bà lấy áo lạnh, khoác trên vai Cổ Bội Du.

Ban đêm, bốn phía càng vắng vẻ, chỉ thỉnh thoảng từ chỗ sâu trong rừng cây truyền đến tiếng chim hót, cùng với tiếng côn trùng kêu.

“Chỗ này không khí tốt, ánh mặt trời tốt, nhưng quá an tĩnh”

“Con sẽ thường đến thăm mẹ”

Bánh xe đẩy ma sát trên mặt đường, phát sinh ra âm thanh nhỏ.

“mẹ thường xuyên hy vọng con về già, con cháu đầy nhà, hầu hạ dưới gối – bây giờ quá an tĩnh. Mẹ ngủ ít, thời gian thức nhiều, có đôi khi nghĩ, nếu có thể có một đứa bé làm vui nhà vui cửa..”

“Trình Uyên tạm thời...”

Cổ Bội Du cười một tiếng, “Con nghĩ mẹ ngốc à?”

Trần Tri Ngô ngắt ra.

“con bé từ nhỏ đến lớn, hai ba ngày lại chạy qua nhà chúng ta. Nó đối với con là thái độ gì, có giống một đứa con gái thích một thằng con trai, mẹ còn nhìn không ra? Lúc tiểu Oánh nhà Chu gia kết hôn, mỗi ngày con đi theo con bé ra ngoài, trở về là say như chết – mẹ cũng đã từng trẻ tuổi.”

“con kết hôn với cô ấy...”

“mẹ nói không chính xác, không biết Trình Uyên có phải là cái nhóm người gì đó... Đói...”

“Đồng tính.”

Cổ Bội Du cười nói: “Các con những người tuổi trẻ này, đủ trò gian trá, làm buồn chết những người già như chúng ta... Mỗi ngày mẹ đọc cái gì Saffo, cái gì Elisabeth Bishop...”

Trần Tri Ngô cũng cười theo một tiếng.

“Mẹ không biết, con và con bé đã xảy ra chuyện gì mà kết hôn...”

“Không có. Cô ấy không có thích con trai, từ nhỏ đến lớn chỉ thích con gái”

Cổ Bội Du lại mở miệng, “Khó cho trình uyên rồi. Nhà con bé không thể so nhà với nhà ta...”

“mẹ thông suốt hơn!”

“Đừng nâng mẹ lên cao — Tri Ngô, mẹ lo lắng cho con. Những lời này, cũng không biết có nên hỏi hay không. Hai đứa con kết hôn là có tiếng mà không có miếng, hai đứa dự định cả đời là như vậy phải không?”

Trần Tri Ngô trầm mặc

“Con...” Cổ Bội Du tạm dừng, “Còn nhớ Dương Lạc sao? Dự định cứ như vậy, nhớ cô ta cả đời?”

“Không có...” ánh mắt Trần Tri Ngô lướt qua ngọn cây, nhìn về phía đỉnh đầu, cảnh lá khê hờ ra một không gian, lộ ra đường nét vàng trắng mơ hồ.

Ngủ đến Tỏ Nam, nghĩ đến đêm đó ở trên cầu Trường Giang, cô thuận miệng kể một số việc xưa, đến kết thúc cũng còn dần vạt.

— cảm giác kia, như là chìm vào trong quá khứ, vênh vẹo đi không đến tương lai.

Nhiều năm, anh coi chừng quá khứ còn sót lại, quen sự tịch tịch, quen đi đến đâu cũng là phong cảnh hoang tàn, cũng quen biến kỷ niệm thành một loại thói quen.

“... Đã không còn nhớ kỹ cô ấy.”

Cổ Bội Du trầm mặc trong giây lát, “con còn trẻ, không so với mẹ già nua lắm lắm. Vài năm trước không dám nhắc tới, sợ con thương tâm, cũng sợ con căm ghét.”

“Con nói gần với mẹ rồi sao?”

Cổ Bội Du không nhìn được nở nụ cười, “Con không phải gần gũi với mẹ, mà với bản thân. So với con làm khó dễ bản thân – mẹ ước gì con có thể gần gũi với mẹ, tốt xấu gì mẹ có thể thoải mái nói lại con hai câu.”

Năm Dương Lạc qua đời, anh như người không ra người quý không ra quý. Bà xin nghỉ dài hạn, chỉ ở nhà cùng anh. Anh im lìm không lên tiếng, nửa tháng không nói một câu. Cứ như vậy qua hơn nửa năm, anh nói, mẹ con không sao, con chuẩn bị đi du học. Sau đó liền cầm đầu bắt đầu chuẩn bị, các loại thủ tục đều làm xong, không nói hai lời liền đi Mỹ. Khi đó cũng may có Trình Uyên lo lắng cho anh, cùng vội vàng đi theo. Mỗi khi bà hỏi Trình Uyên, Tri Ngô như thế nào, Tri Ngô khá hơn chút nào không, Trình Uyên đều chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu. Trong lòng bà cũng rõ ràng, con trai mình không thể đơn giản quên đi một người. Khi con bé anh bướng bỉnh không hiểu chuyện, nuôi một con sóc. Lúc nó chết, anh buồn hơn một tháng. Bây giờ chính là một người con gái, mười sáu tuổi anh đã bắt đầu đi theo sau, từ theo đuổi bước chân đến yếu sâu đậm. Bà chờ anh từ Mỹ trở về, lúc đó đáng đáp anh điềm đạm và bình tĩnh. Mấy năm nay cũng không có thấy anh thay đổi — còn sống, nhưng cũng chỉ vênh vẹo là còn sống.

“Mẹ,” Trần Tri Ngô ngồi xổm người xuống, nắm tay bà vào trong tay mình tựa như trấn an, “không phải con lừa gạt mẹ, con thật sự không còn nhớ Dương Lạc nữa. Gần đây con gặp một cô gái, đợi thời điểm thích hợp sẽ mang cô ấy theo về gặp mẹ.”

Lần Ở nước Mỹ, Cổ Bội Du gửi cho anh rất nhiều bức thư, không thường xuyên, một tuần một bức. Chủ đề linh tinh, có đôi khi là quyển sách tâm đắc, có đôi khi là tùy bút về cuộc sống, có đôi khi là một hai tấm hình, hoa gì không biết ở một vùng hẻo lánh... Khi đó anh xem qua liền thôi, thậm chí lười viết trả lời. Mấy năm trước soạn lại thư từ mới thấy, mới dần dần cảm nhận được sự khổ tâm của Cổ Bội Du. Có đôi khi anh thương

cảm giác bà than thở sao anh không phải là thành viên ban quản trị, thời điểm trẻ tuổi nóng tính, không biết bao nhiêu lần làm cho Cố Bội Du lo lắng hãi hùng — Bà như một đứa trẻ, một đứa trẻ chăm sóc một đứa trẻ bệnh tật sắp chết, dần do đi đúng mực, không dám áp sát quá gần, lại không dám đi quá xa.

Cố Bội Du sững sốt, nhất thời kích động, nói ra một chuỗi câu hỏi, từ đâu con quen biết cô ta, bao nhiêu tuổi, người ở nơi nào, làm việc gì...

Trần Tri Ngô bất đắc dĩ cười, “mẹ đừng có gấp, chỉ làm hỏng chuyện. Con như thế nào cũng phải xử lý cuộc hôn nhân cùng Trình Uyển trước, chỉ là...”

Khó.

Thứ nhất chuyện này không đơn giản mở miệng được, thứ hai ly hôn đối với công việc của Trình Uyển ảnh hưởng rất lớn, huống hồ chỉ cô là đồng tính, lời đồn đãi đã có rồi.

Cố Bội Du đã sớm không để ý tới vụ này, “Có ảnh chụp sao, cho mẹ nhìn một chút?”

“Thật sự là cô, để con tìm cho mẹ xem?” anh móc điện thoại đi động trong túi quần ra, mở ra tấm hình.

Trong hình, Tô Nam nghiêng người dựa vào sô pha trong phòng làm việc, đang nhắm mắt ngủ gà ngủ gật.

Đó là ngày thứ bảy sau khi cuộc khảo sát kết thúc. Ánh mặt trời chiếu qua những phiến lá xanh từ trong cửa sổ chiếu vào, chiếu vào quyển sách trên tay cô, muốn rơi nhưng chưa rơi.

Phảng phất như một bức tranh sơn dầu, anh không rời mắt được, không nỡ đánh thức cô.

“Aigoo, chụp lên.”

“Con trai của mẹ không có tiền đồ.”

Ngón tay Cố Bội Du nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt đang ngủ say trong hình, “Dáng dấp con bé thật xinh xắn, nhìn rất trẻ trung nha!”

“Hai mươi bốn.”

“Trâu già gặm cỏ non, con còn có bản lĩnh. Học sinh của con?”

“Con chẳng hề làm gì cả, con có chứng mực.” Trần Tri Ngô khép lại điện thoại đi động.

Cố Bội Du thư thái cười, lại không khỏi cảm khái: “Ai... Mẹ thực sự là...”

Trần Tri Ngô đẩy bà, tiếp tục chậm rãi đi về phía trước.

“Mấy năm nay mẹ cái gì cũng không lo, chỉ lo lắng cho con... Đã nghĩ mặc kệ già hay trẻ, nam hay nữ...”

“Sẽ không có nam”

“Ha ha,” Cố Bội Du vui vẻ, “Thực sự, nam cũng không quan trọng, như Trình Uyển...”

“Con nói, sẽ không có đàn ông”

“con nắm chắc mọi việc! cũng đã trưởng thành rồi, mẹ chờ ẵm cháu.”

“Mẹ được một tác lại muốn tiến một bước.”

Cố Bội Du nở nụ cười, “Làm sao đây mẹ nôn nóng quá?!”

Chờ Cố Bội Du đi vào giấc ngủ, Trần Tri Ngô rời biệt thự, đứng ở cửa, hút xong một điếu thuốc, sau đó xuống núi.

Đón lấy ánh trăng

Không quá hai ngày, nhận được tin tức từ Cố Tín Hồng, “Bởi vì phu nhân Cố chủ mang thai, hôn lễ dời lên, ngày hai mươi tháng tám, Đế Đô, khách sạn xx, xin mời mọi người đến chung vui.”

Trần Tri Ngô sắp xếp thư từ đại học Sùng Thành, lật tới tám thiệp mời mới ra lò còn nóng hổi, đọc xong cái tin tức, chế nhạo Cố Tín Hồng sử dụng đạn dược xxx phi pháp.

Nhiều ngày không có kiểm tra hòm thư, mở khóa, thư mời, báo cáo, tràn đầy một hộp thư.

Anh đốt một điếu thuốc, chọn tin quan trọng để kiểm tra trước.

Cố Tín Hồng nhấn lại: Thật oan uổng, đừng vu khống. Hơn nữa, tờ là hợp pháp đã qua kiểm nghiệm của cấp trên.

Trần Tri Ngô vui vẻ: Cố chủ càng già càng lẻo mép.

Lật tới phong thư màu trắng, mặt trên địa chỉ người nhận được ghi rõ ràng, địa chỉ người gửi bỏ trống.

Cố Tín Hồng: Không giống một số người, ghen ghét người khác, bịa đặt chuyện phi pháp, phá hư quan hệ của tổ chức.

Trần Tri Ngô mở ra phong thư, tay run lên, có cái gì từ trong phong thư rút ra.

Ba lá cây phong mỏng manh màu đỏ nhạt nằm trên tờ giấy trắng.

Anh lo lắng, màn hình điện thoại đi động sáng lên, rồi tắt ngấm, anh đã quên gửi tin trả lời.

Khói thuốc rơi xuống, anh mới lấy lại tinh thần, hút ra khói bụi, rồi mở phong thư. Bên trong có một tấm bưu thiếp, như ánh nến cháy hừng hực, là cây phong trong tháng mười một ở Túc Thành.

Phía sau bưu thiếp có một hàng chữ: Thầy Trần, cảm ơn thầy đã chăm sóc em hai học kỳ vừa qua.

Chăm sóc cái con khi.

Trần Tri Ngô mắng một câu trong lòng, nhanh tay lấy qua điện thoại đi động, gọi điện thoại cho học sinh ngốc.

Thời điểm nhà hàng tác giả khai trương gần trong gang tấc, buổi sáng Tô Nam muốn đi nhà hàng chụp ảnh địa điểm. Cô mở bài viết kiểm tra một lần, bỏ vào trong mục draft, dự tính đúng giờ sẽ gửi đi. Cô chào hỏi Hạ Duệ, sau đó cùng Giang Minh Khiêm rời khỏi công ty.

Lúc vào thang máy, điện thoại trong túi vang lên.

Tô Nam vội vàng đem đồ đạc cầm trong tay đưa cho Giang Minh Khiêm, lấy ra điện thoại đi động. Trong túi đồ đạc nhiều lắm, một đồng hồ lẻ tẻ văng ra, cô nhanh chóng cúi người nhặt đồ đạc lên, cùng lúc liếc màn hình điện thoại, cũng không có kịp phản ứng, trực tiếp nhận điện thoại.

“Alo”

Cô mới vừa nhặt lên gì đó lại làm rớt toàn bộ.

Cô sững sốt một chút, lại nhanh đi nhặt lại, vừa run vừa nói: “Thầy Trần...”

Giang Minh Khiêm Ôm một đồng hồ, ánh mắt rơi vào tay cô, rồi chuyển lên trên mặt cô.

“em ở trường học?”

Tô Nam nhặt lên đồ đạc tùy ý nhét vào trong túi, dựa lưng vào tường thang máy, mắt hạ xuống, nhẹ nói: “em ở chỗ thực tập.”

“Nơi nào?”

“... Để đó.”

“Cố gắng chạy cho xa.”

Hỏi đó mặt đối mặt, cô thường nghe không ra tâm tình trong lời nói của anh, hiện tại khoảng cách mười vạn tám ngàn dặm, càng là vô phương ứng phó.

“... Bài tập cuối kỳ đã thu đủ, gửi đến hộp thư của thầy.

“Thầy thấy được.”

“VẬY THẦY...”

“Thầy nhận được lá phong khô, em gửi?”

“Dạ”

Bên kia có tiếng cười trầm thấp, như anh đang đứng kế bên cô, “Tốt. Làm rất tốt!”

Anh gọi một cú điện là vì muốn thảo luận cách cô bảo quản lá phong?

“ĐỪNG” một tiếng.

“Học tử,” ánh mắt Giang Minh Khiêm không nhìn về phía cô, “... Đến lâu một rồi.”

Tô Nam cũng sắp không chịu được nữa rồi, “Thầy Trần... bây giờ em đang ở chỗ thực tập, nếu như thầy không có chuyện gì khác...”

Điện thoại cúp ngang.

Tô Nam nghe âm thanh tút tút, có chút sợ run.

Giang Minh Khiêm đem giấy tờ nhét vào trong tay cô, có chút thô bạo kéo cô ra ngoài, “Đi thôi, muốn trễ rồi.”

Đội bố trí trong phòng ăn xong, bắt đầu chụp hình, Tô Nam ráng tập trung, nếu như sơ ý một chút, tâm tư liền bay khỏi chỗ này.

Chụp xong, Giang Minh Khiêm lôi kéo cô ngồi xuống một bên.

Nhà hàng trí như một con đường nhỏ, trước cửa là cái hòm thư; tất cả bàn đều bằng gỗ, lưng ghế như ghế trạm xe bus; trong góc phòng, trưng một ít hoa cò linh tinh.

Giang Minh Khiêm xin người làm hai ly nước, đẩy một ly đến trước mặt Tô Nam, thanh âm bình đạm, không giống lúc bình thường, “Học tử, có người nào đã nói với chị, mặt chị không giấu được tâm sự?”

Tô Nam khẽ mỉm cười.

Cô muốn giấu suy nghĩ của mình, giấu tâm sự này, kể cả ý nghĩ bỏ trốn.

Cậu chờ dài, như là bỏ tay, đem cái ly nước trước mặt bùng lên, uống ừng ực một hơi cạn ly, bỏ cô ở lại chỗ này, nhặt lên máy ảnh lại tiếp tục chụp hình.

Tô Nam ngồi một lúc lâu, đem những tâm sự to lớn này mà giấu đi, đứng dậy đi giúp Giang Minh Khiêm.

Cô trải ra khăn bàn, ánh mắt Giang minh khiêm lướt qua, rồi quay mặt qua chỗ khác.

Ngày 22, nhà hàng khai trương.

Tô Nam tới từ sáng sớm, đem bản thảo cho hoạt động cuối cùng gửi đi. Sau đó mang theo máy vi tính, camera, wifi hotspot, theo nhân viên tổ truyền thông, tổ thị trường cùng tổ kỹ thuật, một mạch chạy tới nhà hàng.

mười một giờ rời bắt đầu cơm trưa, mời khách vào nhà hàng ăn mỹ thực, cũng tiếp xúc thân mật với tác giả; hai giờ chiều cơm trưa kết thúc, tác giả bắt đầu buổi nói chuyện cùng ký tên ba giờ liên tiếp; sáu giờ rưỡi, bắt đầu tiệc tùng cùng khách quý và bạn bè thân trong giới truyền thông.

Hành trình được sắp xếp chặt chẽ, không có thời gian thờ dốt.

Tô Nam phụ trách phần phát sóng trực tiếp, video, văn bản, đánh phụ đề, mãi cho đến khi buổi ký tên kết thúc, thần kinh căng thẳng của cô mới thả lỏng một chút.

Trước khi rượu được đưa lên, Giang Minh Khiêm đã lặng lẽ chạy tới, nhét vào tay cô một chiếc thẻ phòng.” học trưởng Hạ thuê một phòng ở khách sạn đối diện cho mọi người, chị qua nghỉ ngơi một hồi đi! Lúc này chị vui chơi giải trí, không có chuyện gì, em sẽ giúp chị quan sát”

Tô Nam nói tiếng cảm ơn, thuận tiện lấy trên bàn cơm hai lát bánh mì, uống nửa ly nước chanh làm thông cổ họng, đeo túi lên lưng, đi hướng khách sạn đối diện.

Trong phòng còn có vài đồng nghiệp, tất cả mọi người đều mệt mỏi không thể động dậy. Tô Nam nằm trên ghế sa lon nghỉ ngơi một giờ, sau đó gọi điện thoại cho Giang Minh Khiêm, hỏi thăm tình huống hiện tại.

“Bên này không không có vấn đề gì — aizz, tác giả này quá hèn mọn, hai chén rượu liền đo ván, bắt đầu nói năng bậy bạ, hèn chị không có ở đây”

“Em như thế nào?”

“Em bị bắt rồi, phụ tác giả nhận rượu — nói chuyện sau.”

Tô Nam ngồi trong chốc lát, cuối cùng vẫn là có chút không yên lòng, cầm lên đồ đạc đi đến nhà hàng tìm người.

Bên trong ánh đèn mờ mịt, mọi người nhốn nháo, náo nhiệt, hoàn toàn không giống như là cái nhà hàng cô nhìn thấy ban ngày. Tô Nam đi một vòng, phát hiện Giang Minh Khiêm trốn trong một góc.

Âm nhạc ảm ảm, cô gần cổ la, “Em như thế nào?!”

Giang Minh Khiêm tròn mắt, nở nụ cười, dạ dày đột nhiên cuộn cuộn lên, nhanh tay đẩy cổ ra chạy ra bên ngoài.

Tô Nam lấy hai bình nước đi theo, cậu dựa vào trong thùng rác, nôn khan vài cái, không có nhổ ra.

Tô Nam mở nắp bình nước đưa tới, “Vẫn ổn chứ?”

Giang Minh Khiêm ngồi xổm xuống, “Học trưởng không có phúc hậu, việc cực khổ vậy cũng kêu em làm” Một cái đầu cao 1m85 ngước lên nhìn cô, ủy khuất, giống như con chó bị mất khúc xương.

Tô Nam nhin không được cười ra tiếng. “Tác giả đâu rồi?”

“Uống say bị tha đi. Em khác, từ lượng vẫn hơn...”

“Đừng mạnh miệng, miệng em cong rồi...”

Giang Minh Khiêm nhìn cô cười, rõ ràng đã say, ánh mắt lại sáng trông suốt, “Em vẫn tạm được! Chị vẫn không thành hai cái đầu.”

“Chị đi em về khách sạn nghỉ ngơi...” Tô Nam nâng cánh tay cậu lên, đem cậu từ dưới đất đỡ dậy, không ngờ tới Giang Minh Khiêm lại nặng như vậy, chân lão đảo một cái, suýt chút nữa là không có đứng vững.

“Em cũng sử dụng chút lực đi, nặng như vậy...”

“Học tỷ...” Giang Minh Khiêm chột vuron tay, dề lại lưng của cô.

Tô Nam sững sốt.

Hồ hấp mang theo mùi rượu phản phát ở bên tai cô, “Tô Nam...”

Tô Nam hoảng hốt, sợ cậu nói ra cái gì không nên nói, nhanh đưa tay đẩy cậu ra, “... em đứng vững có được hay không.”

thân hình cao lớn, giống như là đem cô ôm vào trong ngực, kín mít không khe hở, “Chị nói... em có phải hay không quá nhỏ tuổi?” thanh âm trầm thấp, mang theo tiếng thở dài.

Trong lòng Tô NAm hơi hồi hộp một chút, vội vàng đưa tay đẩy, lại không nghĩ tới đây một cái liền đẩy ra.

Giang Minh Khiêm lão đảo một cái rồi đứng vững, một tay cho vào trong túi, cách mấy bước nhìn cô.

“Giang Minh Khiêm...”

Giang Minh Khiêm cười cười, khôi phục dáng vẻ bình thường, thần thái phấn chấn, mang một chút tính cách không cổ kị của trẻ con.

Cậu đứng đó một lúc lâu, không nói gì, xoay người đi.

“Em đi đâu vậy? chị đưa em đi khách sạn...”

Giang Minh Khiêm vung tay lên, “Đi tiểu! Chị đừng đi theo!”

Tô Nam lo lắng, quan sát bước chân không vững của cậu đi trở lại nhà hàng.

Cô đứng tại chỗ, trong chốc lát không biết đi nhà hàng hay là trở về khách sạn, do dự mấy phút, vẫn là quyết định đi xem Giang Minh Khiêm... ít nhất ... nói một tiếng cho Hạ Duệ.

Mới vừa đi hai bước, phía sau một giọng nói vang lên.

“Tô Nam.”

Thanh âm không lớn, nhưng rõ ràng không thể nhầm lẫn, lọt vào trong lỗ tai của cô.

Cô đồng cứng hai giây, sau đó mới chậm rãi xoay người lại.

Không xa, cách 4-5m, yên tĩnh đứng bên một cánh cửa.

Dáng dấp anh trước sau như một, áo sơ mi quần tây, tay áo vén lên tới khuỷu tay, cổ áo mở hai nút, có khả năng anh uống rượu, thoạt nhìn so với bình thường có chút lười nhác hơn.

Giữa hai ngón tay có một luồng khói trắng tản ra trong không khí, một đốm lửa vừa sáng vừa tối.

“Trần...”

Cô không nói ra miệng, Trần Tri Ngô bước nhanh tới.

Thần ảnh mỏng lung trong tầm mắt càng ngày càng gần, cuối cùng đứng trước mặt, cách khoảng nửa bước.

Đêm hôm đó, trời đầy sao, nước chảy qua khe tay, gió và côn trùng kêu vang; ngày đó ở trên cầu, hai người giảm khoảng cách, đến gần nhau hơn; bụi bắn trên cầu đá, ôm cô vào lòng lúc cô mềm yếu.

“Năm phút đồng hồ”...

Mang theo bụi bặm, đến sang sẽ cho cô.

Mùi thuốc lá cùng mùi rượu bay đến mũi, cô chột không thể thở nổi, nghe tim chính mình đập như sấm, đầu óc lao lực suy nghĩ, xa cách ba tháng, câu đầu tiên nên chào hỏi như thế nào, mới hiện lên rõ sự bình tĩnh?

Nhưng mà —

“Như thế nào? không kịp đợi, cùng đàn ông khác thể hiện tình cảm trên đường cái?” anh ngậm điếu thuốc lá, trong lời nói có sự trêu tức trào phúng.

Tô Nam sững sốt, phảng phất có một luồng máu nóng vọt lên tới đầu, lại lập tức hạ nhiệt độ xuống như băng.

Ngón tay run, chính cô cũng không có phát hiện ra, vài lần cắn chắc răng, cuối cùng cũng phun lời nói ra từ trong cổ họng: “...Thầy quản được sao?”

Phía trước có một giọng nam tục tĩu, “Tri Ngô, con mẹ nó cậu đủ chưa...” dừng lại trong nháy mắt, “Đây là...”

Tô Nam giương mắt nhìn một chút, chột cảm thấy tay chân đều cho cứng lại, không nghe theo sai khiến.

Từ trong bar một nam một nữ đi ra, nam bận quần sóc, nữ tóc ngắn, cũng bận quần sóc — ngày đó Lâm Hàm chỉ, vợ Trần Tri Ngô.

Cốc Tín Hồng cùng Trình Uyên cảm thấy bầu không khí có điểm không đúng, không dám bước lên trước.

Cốc Tín Hồng nói thầm: “Tình huống gì đây?”

Trình Uyên dù bận lại vẫn ung dung, nhìn Trần Tri Ngô cười nói: “Rượu không dành cho cậu, cậu cút ngay!” cũng không cho cốc Tín Hồng ở lại xem kịch vui, kéo thân thể thô to của Cốc chủ vào trong.

Cách bồn hoa lá xanh, bên kia là đường cái, xe nghiền lấy bụi bặm, từng đợt gào thét mà chạy qua.

Một con lừa già ở trong lòng nổi lên mấy lần, lại bị áp chế xuống mấy lần, cuối cùng...

cmn!

Điều thuốc còn dư lại nửa đoạn, Trần Tri Ngô quyết đoán đập tắt trên thùng rác.

Cầm cánh tay Tô Nam, mạnh mẽ lôi vào trong lòng ngực mình, gờ tay lên nắm lấy cầm cô, cúi đầu hôn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rời Đây Núi (Tuyệt Rời Đây Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Thâm tình là một bị kịch, chỉ có cái chết mới chấm dứt được.

— Giản trình < tháng tư xé vải >

Tô Nam hoàn toàn sững sốt, đến một lúc sau, mới phản ứng ra được là phải đẩy anh ra.

Không có đẩy ra được.

Mùi thuốc lá bao trùm hồ hấp của cô, ngực vừa đau vừa tức, cũng không còn muốn tiếp tục, há mồm khê cần.

Trần Tri Ngô “A” lên một tiếng, cúi đầu nhìn cô.

Đôi mắt của cô đỏ một vòng.

Hai bà vai gầy yếu nhẹ run, “Như thế nào không kịp đợi, mà đã bắt đầu lớn lối ở trên đường cái...”

Giọng nói vẫn giống như trước, y nguyên không thay đổi nên lên đầu anh.

Trần Tri Ngô sững sốt, bùng tình thấy cô nắm lấy cánh tay anh, phát câu muốn đẩy anh ra. Anh dùng chút lực, vòng tay gắt gao ôm cô lại, “Tô Nam...”

Anh như tường đồng vách sắt không có chỗ cho cô trốn chạy, Tô Nam tức giận đến mức khuôn mặt trắng bệch, nước mắt lại lách tách chảy xuống, “thầy buông ra!”

Anh không dám trêu chọc cô, bàn tay nhẹ nhàng áp chế cô chỉ để cô không giãy dụa nữa. Có một chuyện muốn nói với cô lại không biết bắt đầu từ đâu, cuối cùng suy nghĩ một chút, đánh ra một tay sờ điện thoại trong túi, mở ra tấm hình nhét vào trong tay Tô Nam.

Hai mắt Tô Nam đầy nước mắt tầm nhìn mờ lung, chỉ nhìn thấy hai quyền giấy chứng nhận đặt cùng một chỗ, ba chữ “Giấy li hôn” thật to.

Cô áp ứng nói: “Vi... em?”

“Đúng...” Trần Tri Ngô thấy sắc mặt cô lại biến đổi, biết cô càng hiểu lầm thêm, đem một câu chửi thò tục nuốt xuống, “Đi qua chỗ khác, anh chậm rãi kể cho em nghe...”

Xe taxi lái vào trong dòng xe cộ.

Tô Nam cảm thấy đầu óc giống như sắc bị gì, lời nói ở bên mép cứ lần lượt từng chữ bật ra bên ngoài.

“Em muốn kể chuyện xưa... thầy đi qua Vũ Hán chưa? em ở chỗ đó học đại học chính quy. Xung quanh khắp nơi sửa đường, đi chỗ nào cũng đều bị chặn. Có một buổi tối cùng câu lạc bộ đi liên hoan suốt đêm. Lúc hùng dũng mọi người từ bờ hồ đi dạo đến thôn làng... Đi qua cái công, học trường quản lý câu lạc bộ kéo em lại kể bê xe cần cầu ở bên hồ... Anh ấy nói, thực sự thích em. Anh là hội viên của hội học sinh, một người rất... Rất tài giỏi, nữ sinh theo đuổi cũng nhiều. Cho tới bây giờ em chưa từng nghĩ anh ấy chú ý tới em. Có thật là thích không? Kỳ thực cũng không thể nói rõ, em chỉ là không ghét anh ấy. Khi đó 18 tuổi, thích cũng ghét không có giới hạn, cũng không có rõ ràng... Anh ấy là một người có lòng tự trọng rất cao, có đôi khi tự quyết định mọi việc, chưa bao giờ cho phép người khác xen vào quyết định của mình... Sau nửa năm sau, cũng là ở cùng một chỗ, em gặp được anh ấy cùng một nữ sinh khác...”

Tô Nam ngừng đầu, ánh mắt có chút lạnh lẽo, cứ như vậy nhìn anh, như là đang phán quyết xét xử anh.

Trái tim Trần Tri Ngô căng thẳng, nhất thời có chút chán ghét chính mình tự cho là thông minh.

Cô rõ ràng rất là thấu hiểu lòng người, phải nói có đôi khi quá mức thấu hiểu, thế nên tiêu cực ngăn cách người khác tới gần. Nhưng mà trong lòng cô có giới hạn, dùng giới hạn này nghiêm khắc đánh giá mỗi người. Cô chấp nhận cho bọn họ muốn làm gì thì làm bên trong giới hạn, nhưng nếu có một ngày, những người này vượt qua giới hạn, cô sẽ thẳng thừng đem bọn họ loại trừ, thậm chí còn lười biếng giữ gìn mối quan hệ với những người đó.

Trần Tri Ngô nắm lấy tay cô, cô giãy ra một cái, rồi không có cử động nữa.

“Anh còn nỳ em một câu chuyện, hơi dài, nhưng không thích hợp nói ở chỗ này. Em cho anh chút thời gian.”

Nửa tiếng sau, xe dừng ở khách sạn.

Trần Tri Ngô trả tiền, siết lấy tay cô, kéo vào thang máy khách sạn.

Ngừng ở trước cửa phòng, một tay anh lấy thẻ phòng trong ví tiền ra mở cửa – tay kia vẫn không buông tay cô ra, như là sợ buông tay cô sẽ chạy trốn.

Đi vào cửa, anh cuối cùng cũng buông cô ra.

Cửa để hở một chút, không có đóng kín – lúc cô ở phòng làm việc của anh, anh cũng chưa bao giờ đóng cửa lại. Nhiều khi chỉ cần gáo viên đi ngang đẩy cửa một cái, là có thể thấy rõ ràng tình cảnh ở trong phòng làm việc.

Cho đến lúc này, Tô Nam mới mơ hồ hiểu được. Mỗi lần cô vào phòng làm việc của anh, anh cố ý dặn “Không phải đóng cửa” là vì sao.

Anh muốn cùng cô tiến xa hơn, nhưng không muốn có một chút mập mờ để người khác chê cười.

Trần Tri Ngô đi vào phòng tắm, vốc nước lạnh lên mặt, cầm khăn lau mặt rồi mới đi ra.

Tô Nam đứng ở trên ban công, cửa kiếng chắn thân hình của cô.

Lúc anh đẩy cửa, cô xoay đầu lại, liếc anh một cái,”Trần...”

Trần Tri Ngô nhìn cô, tự giễu: “Anh muốn làm quá trốn cũng sẽ không chọn trên đường cái.”

Anh lấy ra điều thuốc, cúi đầu châm lửa. Trong gió nóng mùa hè, một luồng khói chậm rãi bốc lên.

Khuỷu tay chống vào lan can sân thượng, anh nhìn xe cộ lui tới lui, cách bóng đêm đen này, làm nổi bật lên cảm giác cuộc đời là ảo giác phù du.

“Anh học khoa chính quy kiến trúc ở Sùng Thành. Nhảy một lớp ở tiểu học và cấp hai nên vào đại học khi tuổi còn nhỏ, 16 tuổi...”

Mới vừa vào trường, người đầu tiên anh gặp là học sinh đang học đại học năm thứ hai, Dương Lạc. Ngày đó trời lất phất mưa, cô ấy bận áo trắng, quần jean tối màu cùng giày thể thao, trong tay cầm cán ô dài, đầu ô

chạm đất, xoay vòng vòng cây dù chơi đùa.

Anh là người đầu tiên đến, có ấy thấy anh tới, ngừng động tác, có chút ngưng ngừng, cũng có chút tự nhiên hào phóng nở nụ cười với anh.

Khi đó anh vẫn là một học sinh cấp ba hạn đời đen bạc hạn kẻ bạc tình, nhưng lúc Dương Lạc nở nụ cười, anh đột nhiên cảm thấy mình là một người đàn ông trưởng thành. Dương Lạc chê anh còn nhỏ tuổi, chưa bao giờ coi trọng những lời anh nói. Cho đến năm sau đó, anh ra nước ngoài tham gia một cuộc thi thiết lập mô hình, được hạng nhất. Trở về tới trường học là ba giờ sáng, không dám đánh thức người quản lý ký túc xá, cũng không muốn đánh thức cô ấy, cầm đầu cầm cổ dọt từ bốn giờ đến hơn bảy giờ sáng, cô ấy xuống lầu ăn sáng. Anh đứng dậy ôm lấy cô ấy, đem giấy khen nhét vào trong tay cô ấy, “Dương Lạc, anh yêu em. Hai mươi tiếng không ngủ rồi, anh trở về nhắm mắt một chút. Chờ anh tỉnh dậy, em trả lời anh” sau đó liền ngáp ngáp dài rồi đi.

Sau đó, Dương Lạc nói đó là lần đầu tiên cô ấy nghe qua một lời tỏ tình không ai có thể sánh bằng: Em cho anh câu trả lời thuyết phục mà còn phải chờ anh tỉnh lại?

Trong hai năm, thời gian hai người ở chung không nhiều lắm. Nhiều lúc là ra đi du lịch bên ngoài, quan sát những kiến trúc nổi tiếng thế giới, sau đó trở về thử vẽ lại. So sánh với nhau ai dùng thời gian ít nhất để vẽ toàn bộ.

Lúc anh muốn nói vài lời thể hốt, Dương Lạc ngăn anh lại: “Em kể cho anh nghe câu chuyện!” Rồi cô ấy kể câu chuyện hai người yêu nhau hẹn thề gặp nhau kiếp sau, mà lại biến thành hai người cùng giới. Lời thề có sức mạnh, nhưng mà lúc thất hứa sẽ bị tổn thương nhiều hơn. Vì vậy anh cũng sẽ không đơn giản hứa hẹn.

Lúc Dương Lạc làm dự án, anh cũng bị cô kéo vào làm chung, theo giáo sư Chu Quan Uyên, cùng tham dự công trình kiến trúc kỷ niệm trăm năm ngày thành lập trường đại học S, nhà trưng bày tác phẩm mỹ thuật đại học S. Khi đó trăm ngàn người tài giỏi trong ngành muốn tranh dành dự án, nên mỗi ngày mỗi đêm hai người ráng làm, chỉ sợ bởi nhọ danh dự trường. Lúc làm xong bản thảo, anh cầm đầu cầm cổ ngủ bù. Lúc tỉnh dậy xuống dưới lầu đi ăn, Dương Lạc đang chờ ở dưới lầu, giống như lần đầu mới gặp vậy, hướng anh cười: “Lần trước anh chờ em bốn giờ đồng hồ, lúc này em chờ anh.”

Sau đó... Sau đó thời gian liền quay về cái ngày như ở địa ngục đó. Ký ức ngày hôm đó rất mơ hồ, lúc hồi tưởng lại mọi thứ đều trở nên lộn xộn, giống như bị người ta đánh nát, cố gắng nhớ nhưng không nhớ mạch lạc. Anh thậm chí không có nhìn thấy thi thể của Dương Lạc, không có dự tang lễ của cô ấy. Đèn thật lâu về sau, anh suốt ngày sống trong yên lặng, rồi đột nhiên nhận ra đây là hiện thực. Sau đó khó có thể kiềm chế ý muốn rời khỏi Sùng Thành — cho đến nước Mỹ, cảm giác đau đớn đến chậm rãi hơn.

Tô Nam im lặng nghe, nhìn anh chậm rãi hút xong điếu thuốc trong tay, lại lấy tiếp điếu thứ hai. Lúc anh hồi thuật ký ức, giọng nói rất bình tĩnh — nhưng mà cô không dám chắc trong lòng anh bình tĩnh.

Trình Uyên chăm sóc anh một năm, đa số là lời kéo anh vượt qua từng khoảng thời gian. Mà ngày anh tốt nghiệp, Trình Uyên nhận được tin tức, Chu Oánh từ nhỏ cùng cô ấy lớn lên, hai người tan rồi lại hợp, đã quyết định ngày thành hôn. Sau khi về nước, vị trí hai người khi ở Mỹ trao đổi cho nhau, biến thành anh lôi kéo cô ấy đi về phía trước. Có một bữa tối Trình Uyên uống say, chạy đi tìm Chu Oánh, tìm không thấy, nhưng mà thấy ba má Chu Oánh.

Ánh mắt của ba Chu Oánh nhìn cô như nhìn trúng một con rận rệp: “Về sau đừng đến tìm Chu Oánh, con tao là một người phụ nữ tốt, mày đừng làm hư nó.” Lúc Chu Oánh kết hôn, Trình Uyên không có tham dự, lôi kéo anh đi núi Jiuhua — là nơi cô ấy đã tỏ tình với Chu Oánh, lúc cô ấy 15 tuổi. Cô ấy nói, Trần Tri Ngô, hai người chúng ta không ai muốn cả, nên chúng ta đăng ký kết hôn đi! ba mẹ cậu ba mẹ tớ đều bớt lo. Anh nói được.

Sau đó, chính là một thời gian dài hận tâm không tỉnh lặng được như nước.

“Thầy... thầy còn nhớ Dương Lạc sao?”

Trần Tri Ngô vô thức bóp dẹp bao thuốc lá ở trong tay. Anh hút quá nhiều, cách thật xa còn có thể ngửi được mùi thuốc lá nồng nặc – cũng giống như chuyện cũ luôn luôn làm người ta sặc sụa nước mắt dằn dụa.

“Anh và Trình Uyên hay dùng một câu. Một chiếc đèn sáng lâu, không có nguyên nhân nào khác, chỉ là đã quên tắt; đột nhiên tắt, cũng không còn nguyên nhân nào khác, chỉ là bị đứt bóng rồi.” Trần Tri Ngô nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh, “Câu chuyện này đã qua.”

Nhưng mà...

Dường như cô vô số “Nhưng mà”, nhưng một cái cũng nói không nên lời.

Cô cúi đầu nhìn đầu ngón chân của chính mình, cảm thấy chính mình tựa như biến thành một hạt bụi, nhỏ bé. Mới quen biết nhau sao lại so sánh được với tình cảm bị ” cái chết ngăn cách”.

“Anh biết em đang suy nghĩ gì. Người đứng trước mắt em đã khác. Chuyện cũ không sao xóa mất — trước đây anh thật ra từng có ý niệm này, nhưng bây giờ đã không còn. Tô Nam, biết từ khi nào thì anh đã bắt đầu nghĩ đem em giữ ở bên người không? Ngày đó em ôm bó hoa, đứng tại chỗ nhìn theo xe anh rời đi. Anh bị kích động, cũng không có suy nghĩ cẩn thận. Muốn dừng xe, mang em theo ”

Anh tiến lên một bước, duỗi tay nắm lấy cánh tay cô, kéo vào trong lòng ngực mình, “Mấy năm nay, anh phòng bị quá nhiều người, nhưng không có phòng bị em.” môi anh nhẹ nhàng cọ xát trên trán cô, “Ngày đó công em, cuối cùng cũng hiểu rõ — anh thật không muốn sống trọn đời trong ký ức, chỉ là...”

Trong lòng Tô Nam hỗn loạn, giống như là có người đem một tờ thức ăn ngon lành bày ở trước mặt cô, mà không có muỗng đũa, không có cách nào để ăn.

Trần Tri Ngô cúi đầu, đặt một nụ hôn có chút lạnh lẽo lên môi cô.

“... Lúc trước không tìm được nguyên nhân để sống tiếp.”

lông mi Tô Nam run lên một cái, không có đáp lời anh, tay tự niu lấy vật áo sơ của anh.

Môi anh có chút khô ráo, rất dịu dàng mà hôn cô như sợ dọa cô chạy mất.

Cô nhắm mắt lại, cuối cùng cũng nghe ra nhịp đập của tim mình, có một chút vui mừng không biết làm sao.

“... Tô Nam.” Trần Tri Ngô ngừng một chút.

Tô Nam mờ mịt mờ mắt ra.

Trần Tri Ngô xoi mói, mang the một chút ý cười, “Đừng khóc nữa em. Lớn như vậy rồi, hai lần hôn hai lần em đều khóc.”

Tô Nam gơ tay tính sờ mặt của mình, ngón tay lại bị anh nắm lấy.

Nụ hôn lúc này không còn ôn nhu, có chút thô bạo cấp bách, nhưng vẫn như cũ đơn thuần — đơn thuần là dục vọng của nam nữ.

Anh đẩy cô đến lan can. Lưng Tô Nam bị cắn trên một cái thanh lan can, có một chút đau, mạch suy nghĩ lại tỉnh táo.

Ôm anh như là cầm cổ, gió thổi không lọt, nụ hôn mang theo vợi vàng cùng khao khát, muốn đem những lời anh còn chưa có nói rõ ràng khắc vào trong lòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rời Đây Núi (Tuyệt Rời Đây Nam Sơn)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Thủy tinh phản chiếu ánh màu cam rực rỡ. Một vì sao xẹt qua, soi sáng em và anh.

— Bắc Đào

một nụ hôn làm phía dưới rục rịch, Trần Tri Ngô buông lỏng Tô Nam ra.

Cô cúi đầu, giống như là không dám nhìn anh.

Anh đem cô ôm vào trong ngực, có chút cố ý trêu cợt muốn nghe xem lúc này cô đang cảm thấy như thế nào: “Nghĩ gì vậy? ”

“Em nghĩ vận may một năm nay em đã dùng hết rồi. ”

Trần Tri Ngô cười một tiếng, “Vậy hai mươi mấy năm qua em mua vé số, chỉ để sưu tầm? ”

“... ”

“Thiệt sao?” Trần Tri Ngô dòm cô, “Anh đã tặng hoa cho em được nửa năm rồi...”

Tô Nam kinh ngạc, ” hoa...”

Trần Tri Ngô nhẹ rên một tiếng.

Lúc đầu chỉ là đi ngang qua cửa hàng bán hoa, cũng vừa may thấy người bán hoa bày ra một bó hoa hồng mới, màu sắc cùng hương thơm giống như làm cho buổi sáng bình thường này trở nên có ý nghĩa, anh không có suy nghĩ nhiều liền mua.

Vừa vào cửa thấy Tô Nam cầm đầu tra tư liệu, liền trực tiếp ném qua cho cô, không có muốn thừa nhận, thuận miệng tìm đại một cái lý do.

Sau lại trở thành thói quen, đại khái chính là cảm thấy trong buổi sáng sớm hoa tươi mới nở tôn lên vẻ đẹp của cô.

Tô Nam rất hối hận, “Anh nói sớm một chút thì em đã không quăng thùng rác rồi”

“Em bỏ đi? Giữ thêm hai ngày thì tốn thêm nước hay không khí hay sao?”

“Để đó nhìn chừng mắt, lại còn có muỗi đẻ trứng. Nếu anh trực tiếp mua đồ ăn thì tốt hơn, bạn cùng phòng em toàn hỏi có thể đổi thành đồ ăn không. ”

Trần Tri Ngô: “Thỏ bị. ”

“Hoa mới là thỏ bị.”

“Vậy em nói cái gì không tầm thường? Thư tình ngàn chữ? Anh thật sự không làm được. ”

“Anh làm được. không phải anh phạt em học thuộc lòng toàn văn của Lazarsfeld, còn nói là đó đã là phá lệ ưu đãi em-- em chán ghét nhất tác giả đó, tên thôi cũng đã khó đọc. ”

Trần Tri Ngô vui vẻ, “Lúc học khoa chính quy em không qua được lớp “Khái luận truyền thông” ah! Sao oán hận nhiều như vậy?”

“Không qua mà có thể học lên nghiên cứu sinh sao? ”

“... Em cũng có chút tiền đồ. ”

“Nhưng mà anh lại nói em không thích hợp để học nghiên cứu sinh. ”

Giỏi, bây giờ học sinh ngốc cũng không còn ngốc, dùng lời anh nói để chặn họng anh, đánh một cái liễn trúng.

Tô Nam, nghiên cứu sinh đại học Sùng Thành, rất giỏi “Già heo ăn thịt hổ “.

Trần Tri Ngô sờ sờ túi quần, mới nhớ ra đã hết hết thuốc, còn bóp dẹp hộp, đáng do cô nên hôn cô một cái, lại sợ thiên thời địa lợi nhân hòa, hôn lại hôn liền xảy ra vấn đề lớn.

“Còn giận sao? Có chuyện này xuất phát từ lòng anh, em đã nói một lần thì phải, cũng đừng để cho anh nói lại. Anh không thích em gọi anh là ‘ông già’. ”

Tô Nam cười đôi mắt cong cong, “Sao anh nắm bắt tâm tư của em hay vậy? ”

“Em nghĩ đâu được sao? Toàn bộ suy nghĩ đều viết lên mặt rồi. Mấy năm qua, anh chưa nhìn qua nét mặt của một triệu nữ sinh thì cũng đã nhìn qua tám ngàn. Còn nhìn không ra? ”

Ánh mắt cô có chút bất ngờ có chút ngưỡng mộ. Lúc cô nhìn anh vừa chăm chú vừa lo sợ như vậy, anh thật không có cách nào giữ bình tĩnh được.

Có đôi khi ngồi trong phòng làm việc trong lòng ngổn ngang, có cảm giác trên trán mình dán một tờ giấy ghi bốn chữ “Mặt người dạ thú”.

Suy nghĩ việc nào nên làm việc nào không thể làm.

“Sao anh có thể không nói câu nào...”

“Thật không có cách nào để nói, nếu không... sao phải bắt em đọc nhiều sách? ”

Trên ban công rất nóng, lúc đứng nói về chuyện xưa lâu như vậy lại không cảm thấy. Hiện tại gió đêm mang khí nóng nhắm vào trên mặt mà thổi.

Trần Tri Ngô lôi kéo Tô Nam vào trong nhà, lại từ trong tủ lạnh lấy ra hộp nước đưa cho cô, “Ngọt, các cô gái đều thích uống cái này. ”

... Đợi lát nữa hôn cũng có vị ngọt.

“Em còn cho rằng anh để cho em đọc sách nhiều là thật sự định cho em kế thừa đam mê, đốt đèn gác đêm. ”

Cô ngồi trên sofa, hai chân không chạm tới đất, một chân cong lên gác lên ghế.

Quần sóc chỉ tới bắp đùi, hai chân dài mảnh, trắng nõn, có chút chói mắt.

Trần Tri Ngô nghiêm mặt, ngồi xuống phía đối diện cô, “ngồi như không ngồi”

Tô Nam: “... Ah.” buông chân xuống, ngoan ngoãn ngồi nghiêm chỉnh. “Ngày hôm nay mệt cả ngày, ngồi như vậy có thể giảm bớt lực lên chân. ”

“Sao em không giải thích bằng định luật Newton?”

“Bốn người vì nhân trong ngành truyền thông đã bị em làm cho tức đến sống lại. Có lần đi học, em nói, lý luận của Lô Nhân*... Thầy giáo nhìn chăm chăm em một cách kì quái, em mới phát hiện ra em nói sai, là Lộ Nhân, em liền sửa lại... ”

Trần Tri Ngô suốt chút nữa sặc cười, “Cũng chỉ có anh có thể thu nhận được em, không thể để cho em lại đi gây tai họa cho một thầy giáo già khác ”

Tô Nam dừng một chút, “Thầy Trần... em không học tiến sĩ. Thực sự, không phải là vì giận đối thầy. ”

Trần Tri Ngô nhìn cô, “Suy nghĩ kỹ rồi? Mất cơ hội lần này là không có lần sau. ”

“Suy nghĩ kỹ, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

Tô Nam giống như là khó mở miệng: “... Thầy có thể nhận học sinh nam phải không?”

Trần Tri Ngô: “... ”

“Ah, mà không có nhiều nam sinh học ngành tin tức và truyền thông, thầy nhất định không giành được. Nữ sinh cũng không phải là không được, nhưng em không muốn đẹp hơn em”

“... Khi phỏng vấn kiểm tra trình độ, anh nhìn chăm chăm vào tướng mạo để chấm điểm?” Trần Tri Ngô nhu mày, “Ồ trong lòng em, anh là người làm chuyện như vậy?”

Tô Nam nở nụ cười, cầm lấy hộp nước ngọt mở uống một hộp — cô cảm giác mình cũng giống hộp nước này, ngọt đến tận tim

“Làm sao em biết chuyện kết hôn của anh?”

“Trên thế giới không có tường nào mà cán được gió. Đừng để lòng phải hổ thẹn...” cô tựa như có tựa như không liếc Trần Tri Ngô, dự định “Dùng cách xử phạt về thể xác “. Mau nói, “... Tháng năm em qua nhà cô Hàm, thấy hình chụp của thầy và...vợ của thầy”

“Trở về liền trốn tránh anh? Sao em không đến hỏi trực tiếp?”

“Hỏi được sao, và lại làm như em còn thích anh”

“Chẳng phải còn?”

Tô Nam cười một cái, lại hỏi tương ba tháng qua, có cảm giác như đã trải qua mấy đời.

Giống như một người lặn trong nước đã lâu, khi nổi lên, không khí tràn vào trong phổi, cái loại cảm giác thoải mái này sẽ làm cho người ta thoáng chốc quên đi uất ức thống khổ một giây trước.

“Cũng không thể trách em. Anh định mang em đến Sùng Thành trước, rồi sẽ từ từ giải quyết vấn đề này.”

Nhưng khi nhận được bức thư của cô, anh liền hoảng sợ, chậm một chút nữa là người sẽ chạy mất. Vì vậy cùng trong ngày đó anh tìm Trình Uyển để ngả bài.

Thật là bực bội- bị Trình Uyển chế nhạo, giễu cợt nói: “chỉ thua ‘Nhất Thụ Lê Hoa’”. (Bài thơ về một ông lão 80 lấy một người tiếp 18 tuổi, đọc ở đây)

Trần Tri Ngô tức giận đến lòng sinh buồn bực, thăm nghĩ mình cũng chỉ mới ba mươi bốn, như thế nào có thể so sánh được với người trong thơ?

Trình Uyển là một người thẳng thắn, trong vòng một tuần hai người liền đem hết thảy thủ tục làm xong – lúc kết hôn ký các loại thỏa thuận cũng được xử lý cũng sạch sẽ.

Chỉ là gia đình hai bên, nhất là ba mẹ Trình Uyển, tạm thời còn chưa có nói rõ.

Đương nhiên, những việc liên quan đến đối nhân xử thế phiền phức, anh chỉ biết ngăn không cho nó xảy ra.

Trời đầy mưa gió cũng sẽ không bắn lên được một góc áo của Tô Nam

“Anh kết hôn già, vẫn là kết hôn, không có ai biết là kết hôn già cả ”

“Lâm Hàm biết. ”

“Em cũng không thể hỏi cô ấy. Cô ấy sẽ đánh giá em như thế nào ... ” Tô Nam mới ý thức tới vấn đề này, than thở một tiếng.

“Em than cái gì,” Trần Tri Ngô ngồi đối diện cô, “Anh còn không biết nói với cô giáo Hàm của em như thế nào. Người ngoài sẽ không có ánh mắt thiện cảm khi biết chuyện này, phải không?”

Tô Nam gật đầu, “Không nói dối anh, sẽ không. ”

Trần Tri Ngô nở nụ cười, “Ngược lại em bây giờ không còn là học trò của anh ”

Mà là người yêu...

Anh vươn tay hướng cô, “Qua đây, anh ôm một chút, rồi tiễn em về ”

Cô vô ý thức nói: “Đã phải về rồi?”

Lời nói vừa dứt, cô mới phản ứng kịp, hai bên tai đỏ lên. Quả nhiên nghe Trần Tri Ngô cười bốn cợt, cô vội vàng gấp gấp giải thích, “Em không phải... em muốn ở lại thêm một chút nữa...”

Cánh tay bị kéo một cái, thân thể từ trên ghế salon bị kéo qua, một chân đặt trên mặt đất, một chân gối trên mép giường, bị Trần Tri Ngô ôm vào trong ngực.

“... cứ như vậy ở cùng anh.”

Ở cùng nhau như thế?

Áo sơ mi trắng lộ ra đường nét cơ thể đẹp đẽ của anh, nù ánh mắt xuống là có thể nhìn thấy xương quai xanh lộ qua cổ áo.

— tư tưởng mờ ám cũng không phải chỉ có đàn ông mới nghĩ ra.

Cô có chút hít thở không thông, trong lúc nhất thời trong đầu toàn hiện lên hình ảnh không tốt, hai bên tai lại đỏ hơn, cô không dám di chuyển, chỉ phải buộc mình bình tĩnh hô hấp.

“Em ở chỗ nào?”

“xx khu khoa học kỹ thuật kế bên.”

“Thật xa. Điều kiện thế nào?”

“Tạm được... Thực tập cộng thêm tiền trợ cấp tổng cộng là 5000 đồng, không có cách nào tìm điều kiện tốt hơn. ”

Thanh âm anh như bình thường, “... Tình làm tiếp?”

“Không... Em cảm thấy quản lý của công ty mới thành lập còn rất hỗn loạn, muốn đi làm trong công ty lớn để học hỏi. ” cô khẽ ngừng đầu nhìn anh, “Nếu không ở Sùng Thành, được không?”

“Tùy em. ”

“Em không muốn đi làm ngành truyền thông, muốn đi Internet. Công ty Internet ở Sùng Thành không phát triển bằng ở Đế Đô ”

“Ừm ”

Tô Nam luôn cảm thấy phản ứng của Trần Tri Ngô có điểm quái dị, lại nói không biết ở chỗ nào, chỉ phải tìm trọng tâm câu chuyện nói tiếp: “... Truyền thông trên mạng xã hội nhất định sẽ tiếp tục gia tăng, cho nên em cảm thấy Internet có tiền đồ hơn...”

Trần Tri Ngô không yên lòng nghe cô nói.

Anh không dám di chuyển, sợ khẽ động sẽ làm học sinh ngốc lúc này còn chưa biết sẽ phát hiện — đầu gối của cô để thật đúng chỗ...

Quả thực muốn cái mạng già này.

“Tô Nam... ”

Anh thật sự không muốn làm đêm nay vô cùng “Người lớn “, chỉ có một phía tình nguyện, không để ý tới tâm tình của người ta. Anh không muốn về sau Tô Nam hồi tưởng lại, cảm thấy ngày hôm nay cùng nước ngọt có ga có chút giống nhau, ngọt đến liêu lĩnh, ngọt đến mạo phạm, không nghĩ đến mở đầu, sẽ lập tức nhảy qua, chuyển tới **.

“... Em đi lấy cho anh chai nước trong tủ lạnh ”

Tô Nam khó hiểu nhìn nửa ly nước đá của anh trên bàn, không có hỏi cái gì, vẫn là đứng dậy nghe theo.

Trần Tri Ngô lập tức điều chỉnh tư thế ngồi, khuỷu tay đặt trên đùi, lưng hơi khom lại.

Ánh mắt của anh di chuyển theo cô, nhìn cô mở ra cửa tủ lạnh, nhón chân nhìn vào trong xem— tủ lạnh cũng không cao, anh không rõ tại sao cô lại muốn nhón chân, giống như một đứa trẻ đang ăn trộm.

Tô Nam đem bình nước đưa qua, anh xoay nắp mở ra uống một ngụm tượng trưng, nhìn xem giờ, đã hơn mười giờ, trễ nữa không thích hợp. Gọi một cú điện thoại, nhờ khách sạn gọi xe hộ, anh đứng dậy mở ra tủ quần áo, lấy ra một cái áo sơmi sạch sẽ.

Tô Nam có chút sững sờ.

Anh buồn cười một tiếng, ngón tay tháo nút, chọc cô, “Muốn nhìn? ”

Tô Nam cầm lên túi sách, “Tem chờ thầy ở hành lang!”

“Anh nói còn chưa xong!”

— cũng không phải là không thể cho em xem

Trần Tri Ngô thay quần áo xong, nắm tay cô đi xuống lầu— động tác của anh tự nhiên như đây là một việc đương nhiên, để cho cô có chút hoài nghi sự chuyển hóa thân phận của anh có phải nhanh quá hay không

Cô hồi phục lại tinh thần, chỉ cảm thấy xấu hổ đã lần ất hết thầy tâm tình. Thời điểm hai người đơn độc cô cảm thấy bình thường. Hiện tại có người lui qua lui tới, cô cúi thấp đầu, hận không thể đào ra một hố nhỏ ở khu đất trước mặt.

Đến khi lên xe taxi, Trần Tri Ngô mới như là phản ứng kịp với những vấn đề cô hỏi lúc trước, “Có thể đi xem Internet công ty, nhưng anh không đề nghị đi làm. Bây giờ làm trang web đều là sức lao động bị trả rẻ, còn không bằng em ở đây làm báo chí nửa năm, súng thật đạn thật đi phỏng vấn thu được nhiều kiến thức hơn đi làm Internet, nghĩ biện pháp đi làm việc lợi nhất cho mình!”

Tô Nam liên tục gật đầu.

Có một người như vậy, vẫn thúc giục, vẫn yêu cầu nghiêm khắc, nhưng dù sao cũng là chỉ những điểm sai lầm của bạn.

Một ngày nào đó, người như vậy trở thành người yêu của bạn.

... Cô cảm thấy, sau khi tách ra cô có được dịp này cùng Trần Tri Ngô ngồi thảo luận mọi việc.

Đến chỗ ở của Tô Nam, Trần Tri Ngô theo cô xuống xe.

Khu dân cư đa số là người già, trẻ như thế này, các bác gái cũng đã về nhà. Khu nhà an tĩnh, lác đác tiếng người.

Trần Tri Ngô kiên trì tiễn cô lên lầu.

Sợ bạn cùng phòng đang ngủ, cô đứng ở bậc cầu thang ngoài cửa nói lời từ biệt, “Thầy Trần ”

“Ngày mai em tặng ca sao? ”

“Không, có thể phải về nhà viết bản thảo”

“Vậy em đi tới chỗ anh viết, buổi tối dẫn em đi gặp Trình Uyên.”

“Em gặp ai? ”

“... vợ trước của anh” thật khó nói ra khỏi miệng cách xưng hô này.

Tô Nam dừng lại, “Muốn em gặp sao? ”

“Gặp, nếu không... hai ta sẽ không được dễ yên. ”

“Được...”

“Có anh ở đây, em chỉ nên lo vui chơi giải trí. ”

“Dạ.”

Trần Tri Ngô nhìn cô, “Còn có một chuyện nữa, thiếu chút nữa anh đã quên rồi, em với cái vị học đệ kia... Bốn lần rồi, đừng để cho anh gặp hai người đi chung lần thứ năm... ”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi (Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

‘Cỏ đem kết hạt giống

Gió đông đưa lá cây

Chúng ta đứng đó không nói gì

Đã vô cùng tốt đẹp.’

—— C ó T hành.

Những ngày giữa hè, mới bảy giờ sáng trời đã bắt đầu uôm nóng.

Trong tiểu khu, các cụ ông cột dây ở thất lưng dắt chó đi dạo, trên tay cầm đài radio hát vang vang, ‘Dừng lên là Thất tình, ẩm đồng nấu Tam giang’*. Dưới tầng dè, một chú nhóc ngậm bánh mì, cong gập người thành góc nhọn, nhấn mạnh pedal xe đạp, lao vút đi như con gió. Ngay sát cổng, vài ba quầy thức ăn sáng dựng lên bán bánh crepe, mì lạnh nướng, sữa đậu nành, bánh quẩy, uyển đậu hoàng. . .

(*Bài ‘Xuân đến kênh Sa Giang’ <https://www.youtube.com/watch?v=j8tUN1lmfqM>

– Bánh crepe: cũng gần giống bánh tráng nướng của mình nhưng không sử dụng bánh tráng sẵn, mà đổ bột lên khuôn rồi cho tráng lên, bên trên là xúc xích, các loại nhân, hành lá, hành tây, xà lách, muối dầm đường...

– Mì lạnh nướng: cũng tương tự bánh crepe nhưng thay bằng mì lạnh cán sợi ép thành tấm và các loại nhân.

– Uyển đậu hoàng làm từ đậu hà lan vàng.)

Sương khói lượn vòng, hương thoảng nơi nơi, cả thành phố như bừng tỉnh khỏi đầu một ngày mới năng động.

Tô Nam đến quầy mua hai cái bánh crepe, băng qua đường, đứng ở phía bên kia xe.

“Thầy Trần, còn nóng lắm nè.”

Cô ngồi vào ghế phụ, tháo ba lô trên lưng xuống, đưa túi bánh crepe qua cho Trần Tri Ngô.

“Đừng có ăn mấy thứ này nọ ở các quán ven đường, bụi bặm, dầu thải.”

Tô Nam cong mi cười, há miệng cắn một cái: “Anh không ăn à?”

Tối qua anh uống rượu, sáng nay thức dậy chưa có gì vào bụng, mùi hương thơm ngát nóng hôi hổi, khiến người ta hơi thèm ăn.

Đấu tranh hồi lâu, rốt cuộc cũng cắn một miếng.

... Sau đó, một phút bất cần, ăn xong rồi.

Tô Nam ngồi bên cười trộm.

Trần Tri Ngô nghiêm mặt: “Anh đây là thể nghiệm khó khăn gian khổ của dân sinh.”

“Khó khăn ă? Gian khổ sao?” Tô Nam dịch người sang một bên cách anh thật xa, cười hỏi: “Anh ăn no chưa? Hay là em đưa cho anh một cái nữa nhé?”

Trần Tri Ngô khẽ nhướn mày: “Trốn xa như thế, tưởng anh không dạy dỗ được em hử?”

Tô Nam xuất đôn sát thủ: “Chương 752, nội dung là...”

Trần Tri Ngô duỗi một tay tóm cánh tay Tô nam, chồm người qua, tay kia chống lên cửa sổ phía sau cô.

Lưng Tô Nam ép sát vào thành ghế, không còn đường trốn: “Anh... anh làm gì?”

“Dùng cách xử phạt thể xác.”

Theo kế hoạch Trần Tri Ngô sẽ ở Bắc Kinh một tuần, tham gia xong hôn lễ của Cốc Tín Hồng, tiện đường ghé qua trường đại học nào đó ở Bắc Kinh giải quyết công việc.

Xe là mượn của Cốc Tín Hồng, một chiếc thể thao mui trần màu đỏ, có phần xénh xang chói mắt.

Chạy thẳng một đường đưa Tô Nam đến khách sạn tối qua.

Trần Tri Ngô kéo rèm cửa sổ, để ánh nắng bên ngoài rọi vào.

Giơ tay chỉ bàn làm việc bên cạnh: “Em ngồi đó viết đi.”

Tô Nam lấy mấy tính xách tay ra ngồi xuống, vừa mở tài liệu vừa hỏi Trần Tri Ngô: “Em viết bán thảo, anh thì sao ă?”

“Em còn sợ anh không có chuyện gì làm hùm?”

Trần Tri Ngô nhặt cái laptop bên cạnh, ngồi xuống mép giường, đặt máy lên đùi.

Tô Nam liếc mắt nhìn anh một cái.

Áo sơ mi trắng, quần tây đen, lúc vào phòng đã cởi vớ ra, bàn chân trần.

Tác phong làm việc nhanh nhẹn dứt khoát thường ngày của Trần Tri Ngô khiến người ta không chút nào liên tưởng đến hai chữ ‘ôm yếu’, hơn nữa cô cũng đã âm thầm ‘do thám’ bờ lưng anh, trăm phần trăm ‘mặc quần áo, có vẻ gầy’, ‘cởi đồ ra, thật đầy đủ’.

Nhưng trên mặt cá chân của anh có một nốt ruồi rất nhỏ, nhất thời khiến cho mặt nghiêng từ mặt cá đến mu bàn chân lộ ra vẻ trắng xanh hơi yếu ớt, cùng ...

... cảm dục.

Trần Tri Ngô mắt cũng không nhấc lên: “Nhìn đủ chưa?”

Mặt Tô Nam nóng rẫy, lật đật xoay lưng đi: “Anh là Tiết Thiệu, Trương Dịch Chi.”

Trần Tri Ngô nhướn mày: “Anh là ai?”

Tô Nam nghiêm nghị: “Em nói, trong suy nghĩ của em, anh chính là Wilbur Schramm, Carl Hovland.

(*Tiết Thiệu: là người chồng đầu tiên của công chúa Thái Bình. Cũng giống như mẹ mình, mặc dù được g ả chồng từ trẻ nhưng Thái Bình công chúa vẫn ngày đêm mê tưởng trai lạ và thường xuyên nuôi ‘nam sủng’. C ược sống chan gối với người chồng Tiết Thiệu không làm Thái Bình công chúa vui vẻ, năng công chúa này triệu thêm rất nhiều chàng trai sung mãn khác nuôi trong cung tiện bề phục vụ việc chăn gối của mình.

– Trương Dịch Chi tuổi ngoài hai mươi, tướng mạo trắng trẻo khôi ngô, giỏi vận luật ca từ, là nam sủng của nữ hoàng Võ Tắc Thiên. Sau này khi Võ hậu lâm bệnh, Trương Dịch Chi nắm quyền trong cung, coi giữ mọi việc, là gian thần mọi người muốn diệt trừ – Editor: đến lạ cái so sánh của cô nàng.

(*Wilbur Schramm (1907 – 1987): là Hiệu trưởng trường Báo chí, người đầu tiên thiết kế chương trình đào tạo tiến sĩ ngành truyền thông đại chúng ở Mỹ; ông sáng lập Viện Nghiên cứu Truyền thông của Đại học Illinois, cũng là nhà sáng lập Viện nghiên cứu Truyền thông của Đại học Stanford, Giám đốc Cơ quan Truyền thông Tây – Đông, Trung tâm Tây – Đông (Honolulu).

– Carl Hovland (1912 – 1961): là một ng ười theo tr ườ ng phái ‘hành vi mới’ hay ‘hành vi xã hội’.)

Trần Tri Ngô nín cười: “Mau làm việc đi!”

Việc Tô Nam phải làm là viết thông cáo báo chí tổng kết hoạt động lần này, cập nhật tweets lên Wechat, không khó nhưng rườm rà lộn xộn, yêu cầu phải văn hay ảnh đẹp, tối qua cô phải lựa hơn một trăm bức ảnh đã chụp để chọn ra những tấm hình phù hợp nhất.

(Thông cáo báo chí – Press Releases: là một bài viết của bộ phận đối ngoại thông tin của một tổ chức, hiệp hội, cơ quan doanh nghiệp... gửi đến nhà báo hoặc cơ quan báo chí nhằm thông tin chính sách, sáng kiến hay hoạt động của ngành đến với công chúng. Thông cáo báo chí thường gắn với các sự kiện (khai trương, động thổ, tiệc mừng...) hoặc xảy ra vấn đề (thay đổi chính sách, khủng hoảng doanh nghiệp...) nhằm thu hút sự quan tâm của truyền thông.*

– *Tweets: là các mẩu tin nhỏ, một dạng tiểu blog. Những mẩu tweet được giới hạn tối đa 140 ký tự được lan truyền nhanh chóng trong phạm vi nhóm bạn của người nhấn hoặc có thể được trưng rộng rãi cho mọi người. Những tweet có thể chỉ là dòng tin vặt cá nhân cho đến những cập nhật thời sự tại chỗ kịp thời và nhanh chóng hơn cả truyền thông chính thống.)*

Đang viết đến đoạn thứ hai, phía sau vang lên tiếng khua nhẹ sột soạt, có vẻ như Trần Tri Ngô đứng dậy đi ra ngoài.

Chốc lát, một cánh tay duỗi tới, đặt lon cola mát lạnh bên tay cô.

“Trong sự kiện kỷ tượng sách lần này, nhà văn nổi tiếng xxx đã có buổi giao lưu và trò chuyện thân mật kéo dài hơn hai giờ đồng hồ với độc giả...”

Tô Nam quăn bách: “Anh đừng đọc mả!”

Trần Tri Ngô khẽ cười.

“Anh biết ba điểm em ghét nhất ở giáo viên các anh là gì không?”

“Nói anh nghe thử xem.”

“Viết bài giảng lên bảng, sấm soi lúc coi thi... Còn một cái nữa đó là, đường đường chính chính đọc bài viết của sinh viên!”

“Sao em không nói sớm chứ, tới chỗ anh học tiến sĩ, anh cho em trải qua ba chuyện này nghiệm luôn.”

Tô Nam lời lẽ dăng trần chính nghĩa: “Dạ đồ cũng vô dụng, em là người có ý chí kiên định vững vàng.”

Trần Tri Ngô chống tay lên lưng ghế, hơi thờ phà sát tai cô.

Cô gờ tay đẩy anh ra: “Làm việc của anh đi, đừng quấy rầy em.”

Trần Tri Ngô nhường mày, nhưng nhìn thấy đáng về học trò ngốc đang tập trung chuyên chú làm việc nên không trêu chọc cô nữa.

Một giờ sau, Tô Nam soạn xong bài viết, copy vào giao diện wechat để chỉnh sửa up lên.

Phía sau lại lần nữa vang lên giọng nói Trần Tri Ngô: “Em viết xong rồi à?”

“Dạ sắp rồi, nửa tiếng nữa.”

“Làm xong qua giúp anh trả lời email.”

“Email gì vậy anh?”

“Mấy trăm cái, làm sao anh biết được.”

Tô Nam ôm nỗi tò mò trong bụng, hiệu suất làm việc tăng veo véo, chẳng mấy chốc đã làm xong tất tật, gửi cho trường nhóm phụ trách tổ phương tiện truyền thông xem qua, sau đó đăng lên, gấp nắp lại, đẩy laptop sang một bên, biếng nhác duỗi thắt lưng.

“Lại đây với anh.”

Tô Nam quờ chân tìm đôi dép lê không biết đã bị mình đá văng từ khi nào, mang vào rồi đi tới ngồi xuống bên cạnh Trần Tri Ngô.

Trần Tri Ngô đưa máy tính cho cô, còn mình thì ngả người nằm xuống giường.

Tô Nam xếp bằng hai chân, ngồi trên giường, đặt laptop lên đùi, mở email đầu tiên ra.

“Giáo sư Trần Tri Ngô, em là Nghiên Cứu sinh viên năm ba khoa xxx, em đang quay một đoạn phim ngắn, muốn mời thầy xuất hiện trong ống kính...” Cũng không thèm xem hết, trực tiếp đóng tắt, bấm “Không xuất hiện. Phí lên sân của ‘ngài’ rất đắt.”

Lại mở tiếp email thứ hai.

“Làm sao để anh nhìn thấy em ở thời khắc em xinh đẹp nhất... Cái quý gì vậy!” Tô Nam nghiêm túc hỏi âm từng câu từng chữ: “Đại học là quãng thời gian tốt đẹp nhất trong đời, không bao giờ trở lại lần nữa, cần phải tập trung hết tinh thần vào việc học.”

Email thứ ba.

“Thầy Trần, em là chủ trì chương trình phát thanh của khóa xxx năm hai, em có một vấn đề khó nhằn đã nhiều năm, hy vọng có thể nhận được lời khuyên từ nơi thầy. Beauvoir nói, ‘thiên hướng tình dục là trời ban’... Nói hươu nói vượn Beauvoir không nói câu này!”

(Simone de Beauvoir (1908 – 1986): Nhà sáng lập phong trào nữ quyền. Là triết gia, nhà văn theo chủ nghĩa hiện sinh và nhà hoạt động chính trị, một trong những phụ nữ Pháp nổi tiếng nhất thế kỷ 20; được gọi là người làm thay đổi giới phụ nữ phương Tây thế kỷ 20.*

Một câu nói nổi tiếng của bà: ‘Ta không sinh ra là phụ nữ. Mà ta trở thành phụ nữ.’ Câu này nói lên ảnh hưởng, và hơn thế nữa, sự quyết định của xã hội trên thân phận của phụ nữ.)

Trần Tri Ngô cười đến sắp điên rồi.

“Hộp thư của anh biến thành cái gì vậy chứ? Chị gái tri kỷ sao? Vì sao vấn đề thiên hướng tình dục cũng tìm anh?”

“Mấy cái này chưa là gì, anh còn nhận được những cái khiếm nhã hơn.”

“Của nam hay nữ à?”

“Nam nữ đều có.”

Tô Nam mở to mắt tròn xoe: “Khiếm nhã đến mức, đến mức nào...?”

“Em có thể nghĩ đến loại siêu cấp nhất.”

Tô Nam: “...”

Trần Tri Ngô nhìn cô cười.

Tô Nam ho nhẹ một tiếng: “Osho nói, ‘Ngon nguồn thân thể chúng ta là dục, tâm trí chúng ta luôn khao khát dục... Nhưng qua quá trình sáng tạo, dục sẽ được tinh lọc’... Cho nên đây là chuyện rất đổi bình thường.”

(*Osho nói:: ‘Cơ thể là dục, khao khát dục là khát khao sáng tạo.’

‘Tôi đã nói rằng năng lượng dục bản thân nó có thể được biến đổi thành tình yêu.

Nếu người ta mua phân bón, bản thân nó bản thù và bốc mùi hôi hám, và chất đồng nó trên phố ngay trước nhà bạn, nó sẽ làm cho mọi sự thành khó khăn cho bất kì ai đi qua. Nhưng nếu người đó rải phân trong vườn thế thì hạt mầm của người đó sẽ lớn lên. Hạt mầm sẽ trở thành cây và cây sẽ cho hoa và hương thơm của chúng sẽ là lời mời cho tất cả. Khách qua đường sẽ ngửi ca. Bạn có lẽ chưa bao giờ nghĩ về điều đó, nhưng hương thơm của hoa chẳng là gì ngoài mùi hôi hám của phân – vươm lên từ hạt mầm qua cây cối, mùi hôi thối của phân trở thành mùi thơm của hoa. Mùi khó ngửi có thể được biến đổi thành hương thơm dịu ngọt.

Theo cùng cách này, dục có thể trở thành tình yêu.’ (Theo tinhyeutudomotminh.blogspot)

– Editor: mình trích dẫn câu này để làm rõ thêm câu Tô Nam nói. Vì bản chất cơ thể là dục, chúng ta luôn khao khát nó, nên khi dục được tinh lọc biến thành tình yêu, chúng ta yêu thương, có tình cảm với ai đó là điều rất bình thường.)

****Osho (1931-1990)** là một vị đạo sư hết sức kỳ lạ của thế kỷ hai mươi. Tên thật của ông là Rajneesh Chandra Mohan Jain. Khoảng trong thập kỷ 70 người ta biết đến ông với tên Bhagwan Shree Rajneesh. Tháng 2 năm 1989, ông tự đổi tên là Osho. Osho vốn là danh xưng tiếng Nhật Bản cổ, có nghĩa là “đạo sư” của một dòng Thiền.

Ông là nhà thần bí và bậc thầy tâm linh người Ấn Độ. Ông là một trong những người có sức ảnh hưởng rất lớn đến tôn giáo thế giới.

Osho từng là giáo sư triết học tại Đại học Jabalpur và đi khắp Ấn Độ trong những năm 1960 để thuyết giảng trước đông đảo quần chúng. Quan điểm của ông chống lại tôn giáo được thế chế đã gây ra nhiều tranh cãi. Ông cũng chủ trương một thái độ cởi mở hơn với tình dục, và vì thế mà ông có biệt danh là sex guru – đạo sư tình dục.

Osho có một tài hùng biện đầy ma lực, một sự hấp dẫn cá nhân mà người nghe hầu như không thể cưỡng lại.

‘Giáo huấn của tôi là hướng theo tình yêu. Tôi có thể vứt bỏ từ Thượng đế rất dễ dàng – chẳng vấn đề gì – nhưng tôi không thể vứt bỏ được từ Tình yêu. Nếu tôi phải chọn giữa Tình yêu và Thượng đế, tôi sẽ chọn tình yêu, tôi sẽ quên hết tất cả về Thượng đế, bởi lẽ những người biết tới tình yêu thì nhất định biết tới Thượng đế. Nhưng không có điều ngược lại. Nhưng người nghĩ về Thượng đế và triết lý hóa về Thượng đế chẳng bao giờ biết về tình yêu cả – và chẳng bao giờ biết về Thượng đế nữa. ’ – Trích ‘Tình yêu – Tự do – Một mình’ của Osho.)

Trần Tri Ngô: “...”

Học trò ngốc đang trình trọng nghiêm túc thảo luận với anh về ‘Dục’ sao?

“Tô Nam” Trần Tri Ngô tựa người vào gối, mỉm cười nhưng cổ nín xuống nhìn cô: “Bây giờ không phải trong lớp học, không phải lúc thảo luận học thuật. Nếu em thật sự muốn hàn huyên tán gẫu đề tài này với anh, anh cũng chỉ có thể cho rằng em đây là...”

Tô Nam tốc hành cắm mặt vào bàn phím “Em giúp anh trả lời thư tiếp!”

Còn trả lời lại? Học trò ngốc sao thành thật thế này chứ.

Anh duỗi chân gấp nắp laptop lại, tay bắt lấy cánh tay cô, kéo một cái.

Tô Nam ngã nghiêng xuống giường.

Trần Tri Ngô vòng tay ôm cô vào lòng: “Tối qua anh ngủ không ngon, anh chớp mắt một lát, thức dậy cùng đi ăn cơm.”

Thân thể Tô Nam ngay ngắn, nằm thảnh như tượng đá, không dám rục rịch.

Qua một hồi lâu, đang tính ngó ngoáy đầu nhìn xem có phải anh ngủ rồi không. Chợt thấy có ngón tay lạnh lạnh chạm vào trán cô, vuốt tóc cô sang một bên.

Trần Tri Ngô chống khuỷu tay, cúi đầu hôn cô.

Ánh nắng lướt qua cánh cửa ban công đang mở rộng, rọi sáng một khoảnh nhỏ phía trước.

Máy điều hòa chạy rất nhẹ, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng rì rì khe khẽ.

Một sáng mùa hè bình thường, cô nghe thấy nhịp đập trái tim mình.

Còn có của anh.

Buổi tối, Trần Tri Ngô mời khách ở một nhà hàng riêng tư, đẹp và yên tĩnh. Ông chủ Cốc đưa bà chủ Cốc đi cùng, chỉ có Trình Uyên đơn thương độc mã. Cô ấy vừa tới liền tập trung hóa lực oanh tạc Trần Tri Ngô. Cốc Tín Hồng ngồi xem trò vui, vung một tay lừa đồ thêm dầu.

Trần Tri Ngô trút hết ba ly rượu trắng xuống bụng, cuối cùng Trình Uyên mới hạ giọng, đổi chỗ ngồi, chen chúc đẩy Trần Tri Ngô ra, quảng vai Tô Nam, cười hỏi: “Em gái, em tên gì?”

“Tô Nam, Nam của phía nam ạ.”

“Chị là Trình Uyên, Uyên trong ‘Uyển chuyển nga my mã tiền tử’*, em có nhớ câu thơ này không?”

(*Trích trong ‘Trường hận ca’ của Bạch Cư Dị, nghĩa là ‘Gái mày ngày phải quần quai chết trước đầu ngựa’

Trường hận ca là một bài thơ rất nổi tiếng của Bạch Cư Dị kể về mối tình giữa Đường Huyền Tông và Dương Quý phi. Tác phẩm này nổi tiếng là một danh tác, không chỉ đưa hình ảnh Dương Quý phi trở nên bất tử bởi vẻ đẹp thì ca, mà còn khiến Bạch Cư Dị trở thành một trong những nhà thơ điển hình của nhà Đường.)

Tô Nam: “... Dạ nhớ.” Chỉ là bài thơ này dường như không may mắn...

Cốc Tín Hồng cười nói: “Trình gia, ngài kiểm chế một chút, đừng có từ phụ thể biến thành tình địch của lão Trần.”

“Nói gì đó? Ông nghĩ tôi là phần tử bê ngoài nho nhả lịch sự nhưng bên trong cận bã bại hoại giống giáo sư Trần sao? Cô nương non nót như vậy cũng xuống tay được.”

Cốc Tín Hồng cười ha ha.

Tô Nam: “Em hai mươi bốn tuổi...”

“Lão Trần ba mươi bốn, lập tức bước vào thời kỳ mãn kinh.”

Trần Tri Ngô: “Cậu nói gót tôi một năm, yên tĩnh chút đi.”

Trình Uyên trêu chọc đủ rồi trở lại chỗ của mình, rót cho Tô Nam nửa cốc nước trái cây, còn mình bung ly rượu lên: “Em gái Tô Nam, kính em. Về sau nhờ em chiếu cố lão già cô độc Trần Tri Ngô này.”

Tô Nam điềm nhiên bung ly rượu trước mặt Trần Tri Ngô lên, cười nói: “Vẫn luôn là thầy Trần chiếu cố em.”

“Lão Trần có thể chiếu cố người sao? Hoa không cần tưới nước, có thể bị hấn gãy xéo đến chết...” (*Hoa không cần tưới nước: con gái)

Ánh mắt Trần Tri Ngô chứa đựng nét cười nhìn Tô Nam, nhẹ giọng nói: “Em cứ uống nước trái cây đi.”

Tô Nam hạ thấp giọng: “Không sao đâu ạ...”

Cô bé con ngốc cây mạnh, không chịu uống nước trái cây mà nhất định uống rượu, nhưng Trình Uyên đã luyến rượu đến trình độ thượng thừa, bọn họ mà tụ tập với nhau đều uống từ mức địa chấn trở lên. Rượu này đến bản thân anh nhiều lần cũng chỉ có thể uống được bốn ly, Tô Nam mà uống ly này vào, không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Cánh tay anh vòng qua ôm nhẹ eo cô: “Uống một ngụm thôi, đừng tham.”

Tô Nam và Trình Uyên khẽ chạm cốc, nâng chén uống một hớp.

Cay xè, xông thẳng vào cổ họng.

Về mặt cô đau khổ nuốt xuống, đặt cái ly lên bàn.

Cốc Tín Hồng hô lên “Tốt”: “Kế hoạch của chúng ta hôm nay là ăn com nói chuyện phiếm, Trình gia cậu cũng giống mọi người đi, đừng có khoác một bộ phong cách quan liêu đó nữa.”

Trình Uyên nhìn hần: “Tôi quan liêu? Tôi mà quan liêu, cậu còn chưa xách giày cho tôi gọi một tiếng ông nội!”

Trước giờ Tô Nam chưa từng gặp qua người phụ nữ nào giống Trình Uyên.

Dáng người nóng bỏng, gương mặt đẹp tính tế, không trang điểm nhưng khỏe mắt ẩn chứa nét quyến rũ khó tả, kết hợp mái tóc ngắn càng làm tăng lên khí chất hào sảng kháng khái, mang đến cảm giác tồn tại rất rõ, khiến người ta rất khó không chú ý tới cô ấy.

Trần Tri Ngô xích lại gần: “Em nhìn ai thế hả?”

“Nhìn phụ nữ cũng không được ạ?”

“Trình Uyên bao nhiêu năm, số cô gái bị bẻ cong ngang với một khoa của đại học Đán, hai mắt em nhìn ít chút đi.”

Tô Nam không nhịn được phì cười: “Trước đây sao không phát hiện ra, tâm nhân* của anh chỉ lớn một tẹo thế này.” Cô bẹp sát ngón trỏ và ngón cái thành khe hở nhỏ.

*(*Tâm nhân có rất nhiều nghĩa: nội tâm, bụng dạ, tính toán trong lòng, tầm nhìn hiểu biết, khả năng thấu hiểu... trong Phật giáo là con mắt của tâm, chỉ hoạt động tư tưởng. Ở đây Tô Nam dùng với nghĩa bụng dạ.)*

Trần Tri Ngô: “...”

Hai ngón tay Tô Nam lại dịch ra tí chút: “Vậy thì lớn thế này?”

Trần Tri Ngô dán sát vào tai cô: “Ăn com xong, giáo huấn em.”

Hơi thờ vờn qua, vành tai cô tê dại, loáng cái đỏ bừng như bị thiêu cháy.

Phía đối diện, Trình Uyên và Cốc Tín Hồng giương cung bạt kiếm đầu khẩu một phen, cuối cùng dôi hết sự tập trung chú ý lên Tô Nam: “Chắc em sẽ đi theo lão Trần học tiến sĩ phải không? Nói cho em biết, cái người này chính là ‘rùa mọc lông’, bất thường, nghiêm túc, nhảm chán vô vị, toàn làm những chuyện khiến người ta phát điên. Em đừng nuông chiều hần, hần mà khó chịu trái tính trái nết em cứ trực tiếp phốt lờ đi là xong.

Tô Nam: “Dạ không... Tốt nghiệp xong em sẽ đi tìm việc làm”

Trình Uyên ngạc nhiên: “... À, vậy cũng rất tốt.”

Cốc Tín Hồng hỏi: “Tô tiểu thư là người ở đâu?”

“Người thành Túc ạ.”

Trình Uyên liếc nhìn Trần Tri Ngô một cái.

“Thành Túc... thành Túc tốt,” Cốc Tín Hồng cười ha ha một tiếng: “Anh nhớ chỗ đó phong độ không tẻ?”

Tô Nam nhìn thấy ánh mắt lướt nhìn anh của Trình Uyên, cũng nghe ra Cốc Tín Hồng cười trong giọng gao lúng túng.

Trong lòng đột nhiên, có chút không rõ mùi vị gì.

***(*Cổ Thành – Gu Cheng (1956-1993) là một trong những nhà thơ lớn nhất của Trung Quốc cuối thế kỷ XX. Cùng với Bắc Đào và Mang Khắc, Cổ Thành đã thực hiện cuộc cách tân thơ ca toàn diện; và cũng từ đó, ông bị xếp vào nhóm ‘mộng lung thi’ . Cuộc đời của Cổ Thành ngắn ngủi và ly kỳ, làm thơ ngay từ lúc chưa biết chữ, kết thúc cuộc đời năm 37 tuổi, dùng rìu hạ sát vợ rồi treo cổ tự tử.*)

(Bánh crepe)

(Mì lạnh nướng)

(Uyển đậu hoàng)

(mùi trần đỏ)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi (Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

‘Bất kể sau này ta dùng thân phận gì kết thúc cùng ai theo cách nào đi nữa, trong số mệnh vĩnh viễn có một chỗ ngồi nơi giường nhỏ cho người.’*

— ‘Mộng du thư ’ (G iản T rình)

*(*Giường nhỏ: sàng thấp, giường hẹp thấp dài.)*

Tô Nam cảm thấy mình không tính là người hẹp hòi.

Đàn ông ba mươi bốn tuổi, không có ‘chuyện xưa’ mới vô vị.

Nhưng hạt cát kia, cắm chặt trong lòng Trần Tri Ngô, hòa lẫn cùng máu thịt.

Cũng chả sát trọng mắt cô, chớp không rơi, buộc lòng thích ứng. Cô cảm thấy mình vẫn còn cách cái gọi là thích ứng đó một quãng, không thể nghĩ nhiều, vừa nghĩ tới lại có cảm giác cả đời bất lực đời một ngọn núi sừng sững đứng lặng yên bất động.

Trần Tri Ngô cũng cảm giác được bầu không khí có phần im ắng, liếc mắt nhìn Tô Nam, trên khuôn mặt cô vẫn là nét điềm nhiên phẳng lặng.

Dùng lẽ thường cũng có thể đoán định, trái tim cô không rộng lượng đến mức vô giác vô tri, nhưng có những lời, cứ nói hết lần này đến lần khác thì quá mức chán ngấy. Anh không thích thể thốt, yêu hay không yêu một người, suy cho cùng vẫn nên thể hiện bằng hành động chu đáo hết lòng.

“Tiếc là bây giờ còn rất ít ă,” Tô Nam nhoen miệng cười: “Thành Túc không gặp được đúng thời điểm phát triển, nếu có thể giữ gìn thêm mấy năm, bảo tồn nguyên vẹn đến giờ, nhất định sẽ không kém hơn Tây Đường, Vụ Nguyên...”

(Tây Đường – ‘Th iên đường hạ giới’: là một cổ trấn đặc biệt của Trung Quốc, nơi đây gây ấn tượng với du khách bởi những chiếc cầu nhỏ xinh đẹp bắc qua dòng kênh. Tuy cổ trấn này đã có hơn một ngàn năm lịch sử, nhưng vẫn tràn đầy sức sống.*

*** Làng cổ Vụ Nguyên thuộc tỉnh Giang Tây, Trung Quốc. Vụ Nguyên bốn mùa đều đẹp. Xuân sang là lúc cái dầu nở rộ, cả ngôi làng như chấm xám giữa biển hoa vàng. Hè về, Vụ Nguyên tằm mình giữa sắc xanh của cỏ cây hoa lá bạt ngàn. Thu tới là lúc người dân thu hoạch mùa màng, cây cối chuyển sang màu lá đỏ. Còn vào mùa đông, Vụ Nguyên chìm trong sương khói băng lạnh, tuyết phủ những con đường, mái ngói rêu phong.)*

Cô đáp lời tự nhiên hào phóng, Trình Uyển thậm khen một câu trong lòng.

Cốc Tín Hồng cũng thăm mắng mình nói năng bộp chộp, không biết thông tin về cô gái này còn chôn vùi bao nhiêu địa lỗi, bản thân cũng không đủ kiên nhẫn thăm dò từng cái một, nên chỉ chuyện trò vài câu sơ giao rồi chuyển trọng tâm qua Trần Tri Ngô.

“Hiện giờ số liệu gì cũng làm giả được, mấy cái báo cáo nghiên cứu tớ xem cũng phản ánh không chính xác. Làm ăn đôi khi chính là liều lĩnh táo bạo đánh cược với vận may số mệnh, lão Trần, cậu quyết định đi, tớ theo.”

“Ông chủ Cốc thuyền lớn, ba đào sóng dậy cũng không làm chao đảo được chiếc hàng không mẫu hạm này của ngài.”

“Đừng có mĩa mai tớ, tớ cũng lắm chi là một khu trục hạm”

Trình Uyển cầm đĩa đầu nhon gấp một miếng măng chua: “Chỗ tớ có hướng gió mới nhất, nghe không?”

(Hàng không mẫu hạm hay Tàu sân bay: là một loại tàu chiến được thiết kế để triển khai và thu hồi lại máy bay—trên thực tế hoạt động như một căn cứ không quân trên biển.*

*** Tàu khu trục, hay còn gọi là khu trục hạm, là một tàu chiến chạy nhanh và cơ động dùng cho mục đích hộ tống các tàu chiến lớn hơn trong một hạm đội.*

****Đũa đầu nhon giống kiểu đũa Nhật luôn có đầu rất nhọn để thuận tiện cho việc gỡ bỏ xương cá.)*

Cốc Tín Hồng lật đặt rót rượu cho Trình Uyên: “Rửa tai chờ ngài đây, Trình gia!”

Sau đó, Tô Nam cảm thấy như lọt vào mây mù, từng câu riêng rẽ còn có thể hiểu được, nhưng khi kết hợp lại với nhau phảng phất như nghe sấm truyền. Bọn họ không tránh cô, có lẽ vì biết cho dù có nói trước mặt, cô cũng không chắc sẽ hiểu được?

Tô Nam cup mắt, bưng ly nước trái cây lên, uống một ngụm rất nhỏ.

Nước trái cây ướp đá, hơi lạnh tỏa ra, trên thành ly in lại hai dấu vân tay.

Trần Tri Ngô kể sát lại: “Em có nóng không? Ăn nhiều một chút.”

Tô Nam vội vàng gạt đầu.

Trần Tri Ngô gấp cho cô một đĩa thức ăn, rồi tiếp tục nghe Trình Uyên phân tích.

Tô Nam nhớ tới hồi nhỏ, lúc ba chưa mất.

Mẹ cùng Tô Tĩnh về bà ngoại, trong nhà không có ai nấu cơm, ba tan ca, trực tiếp mang cô đến ăn cơm với đồng nghiệp. Một nồi lẩu cá dưa chua nóng hừng hực, miếng thịt bằm, gan lợn thái lát, khoai tây cắt sợi chiên, cốc tráng men thay làm chung rượu. Bọn họ nói chuyện, người lớn... lời nói có chút thô kệch quê mùa, có phần ngồng cuồng bàn luận tình hình chính trị đương thời. Cô nghe không hiểu lấy một câu, chỉ cảm thấy bữa cơm này rất buồn tẻ nhàm chán.

Khi đó, ba cũng giống Trần Tri Ngô bây giờ, thỉnh thoảng gấp cho cô một hai đĩa thức ăn, dành ra chút tâm tư quan tâm cô ăn có ngon không.

Đó là lần đầu tiên, cô nhận thức rõ cái loại trời đất mệnh mông, bản thân mình nhỏ nhoi quá đỗi, cái cảm giác bất lực tựa hồ bị vứt bỏ.

Hồi nhỏ đói bụng khóc, khóc là có sữa uống, ngày lễ tết bà con họ hàng vây một vòng quanh bạn, bảo bạn hát rồi bập bẹ gọi tên ai đó; tất cả mọi người quan tâm bạn từng li từng tí, sợ bạn đụng đầu vấp ngã. Bạn muốn gì nhất định sẽ có người đáp ứng, bạn tựa như được cả thế giới nâng niu trong lòng bàn tay mà yêu thương.

—— nhưng kỳ thật không phải như vậy, thế giới, không hề đi chuyển xoay quanh một người.

Trong từng hoàn cảnh mỗi người đều có vai trò của riêng mình, không phải lúc nào bạn cũng có thể hòa nhập vào, nói gì đến trở thành trọng tâm của câu chuyện.

Khi còn bé, cạnh cánh trong lòng một thời gian.

Đến khi hiểu ra rồi, chấp nhận, cũng là trưởng thành.

Học đi học lại bao nhiêu, cô vẫn không cách nào học được đáng về tự tin thân nhiên phớt lờ mọi chuyện, đến đâu cũng có thể thoải mái làm điều mình muốn. Nhưng khi gặp phải tình huống bản thân không biết phải nói gì, không cách nào xen vào, cũng dần có loại cảm xúc thôi kệ không sao cả, tự tìm niềm vui cho riêng mình.

Nhưng lần này là gặp bạn bè Trần Tri Ngô.

Không giống vậy.

Trong lòng thoáng đổi muộn phiền, càng có phần lo lắng không biết làm thế nào.

Cô biết bản thân mình nhỏ bé không có gì nổi bật, cũng không moi ra được điểm nào đáng để người ta nhắc tới không quên... đây là vấn đề của chính cô.

Vì vậy, càng cảm thấy khó chịu hơn.

Một bữa cơm, không biết thế nào kết thúc.

Trần Tri Ngô đi gọi xe, Trình Uyên và vợ chồng Cốc Tín Hồng đợi ở cửa, Tô Nam đi vào phòng vệ sinh một chuyến.

Trong sân nhỏ, lối đi đá cuội nằm nép mình dưới những khóm trúc, dọc hai bên treo đèn lồng, cảnh vật mơ hồ.

Tô Nam đi từ trong phòng vệ sinh ra, còn chưa đến gần cửa đã nghe thấy mấy người Trình Uyên đang thảo luận về mình.

Cốc Tín Hồng: “Ánh mắt lão Trần không tệ, cô bé này là khối ngọc thô chưa đũa mài.”

Trình Uyên: “Tô Nam nhìn rất có chủ kiến, bản thân tớ cảm thấy sẽ rất khó khăn. Đàn ông ở độ tuổi này của các cậu, không phải đều thích các cô gái nhỏ mềm mại dịu dàng, ăn cần dễ dụ sao? Cái gì mà nhuyễn ngọc ôn hương, đúng không?”

Cốc Tín Hồng: “Trình gia, cậu đây là một sào quật nhào cả thuyền. Chắc chắn lão Trần không thích kiểu như thế, chẳng phải hần thích...”

Lời chưa dứt, nửa còn lại đang dở.

Chao đảo, treo trong lòng Tô Nam

Một lát sau, Trình Uyên mới cất lời: “Tớ thật con mẹ nó cái gì trái tim, đến bản thân tớ còn chẳng biết mình thuộc về nơi nào. Ông chủ Cốc, hồi nhỏ tớ đã đặc biệt không vừa mắt cậu rồi, cậu đầu bò đầu bướu ngang ngạnh khó dạy chẳng coi ai ra gì, nhưng làm thế nào mà chuyện tốt gì cũng lần lượt rơi hết lên đầu cậu vậy chứ?”

“Tớ đầu bò đầu bướu? Tớ đây là đại trí giả ngu!” (*Đại trí giả ngu: người có tài thường trầm tĩnh, khiêm tốn nên trông bề ngoài có vẻ đần độn.)

Thừa dịp hai người chăm chọc nhau, Tô Nam bước nhanh tới tụ hợp với bọn họ.

Trình Uyên cùng hai vợ chồng Cốc Tín Hồng lên xe trước, Trần Tri Ngô và Tô Nam đi phía sau.

Vừa định rời đi, đằng sau có tiếng người gọi với: “Giáo sư Trần.”

Trần Tri Ngô quay đầu lại nhìn rồi bảo tài xế đi trước, đứng yên tại chỗ chờ người kia đi tới.

Là một người đàn ông mặc âu phục, dáng người hơi béo mập, sợ nóng, liên tục dùng khăn giấy lau mồ hôi trên trán. Lúc đến trước mặt Trần Tri Ngô, định vươn tay bắt, thoáng do dự, cuối cùng lại thôi, cười nói: “Có thể gặp được ngài ở đây, thật may quá.”

“Ông chủ Hoàng, đã lâu không gặp.”

“Khi nào ngài lại đến Tây An, tôi làm chủ tẩy trần cho ngài. Gần đây vừa kiếm được một số đá tốt, rất nhiều người hỏi thăm muốn mua, tôi vẫn cất đó không đưa ra, đồ tốt thì phải để dành cho người biết nhìn.”

Sắc mặt Trần Tri Ngô có phần lãnh đạm, nhưng ngữ khí vẫn rất lịch thiệp: “Thật không dám giấu diếm, gần đây không có nhiều thời gian để tập trung cho sở thích này nữa. Nếu ông chủ Hoàng đưa cho tôi trái lại sẽ thành ngọc sáng vớt chỗ tối.”

Người đàn ông cười ngượng ngùng.

Trần Tri Ngô nói thêm: “Sáu tháng cuối năm sẽ tham dự tọa đàm ở khu vực Tây bộ, nếu đi tuyến Tây An, khó tránh khỏi lại quấy rầy ông chủ Hoàng.”

Người đàn ông cười tươi rói: “Cầu còn không được, cầu còn không được!”

Chào hỏi xong, Trần Tri Ngô đón một chiếc xe khác.

Uống rượu vào, hơi nóng, Trần Tri Ngô khẽ nói lòng cổ áo sơ mi.

Ngắm nhìn Tô Nam, hiện tại có chút luyến tiếc không muốn đưa cô về ngay.

“Em ăn no chưa?”

Tô Nam gật đầu.

“Còn ăn nổi một bát đậu hoa com không?”

Tô Nam thoáng ngơ ngác.

Trần Tri Ngô duỗi tay vuốt ve gương mặt cô: “Tiện đường, dẫn em đi ném thứ.” Anh nói với tài xế địa chỉ.

Quán ăn nho nhỏ, trước cửa treo rèm vải lạnh màu lam đậm, đẩy cửa ra, luồng không khí khô ráo hòa với hơi lạnh của điều hòa phả tới.

Chọn một vị trí sát bên trong ngồi xuống, Trần Tri Ngô gọi hai bát đậu hoa com, một ly trà sữa đậu nành.

*(*Đậu hoa com: là món ăn vật bình dân phổ biến ở Tứ Xuyên, gồm có một bát đậu hũ, một bát com và nước chấm gia vị.)*

“Lúc trước, có sinh viên giới thiệu cho anh chỗ này, ăn qua mấy lần, cũng được. Có phần giống mùi vị trong nhà tự làm khi còn nhỏ.”

Tô Nam ngạc nhiên: “Nhà anh còn có thể tự làm đậu hoa ạ?”

“Thời bà nội anh còn trẻ, trong nhà bán đậu hoa, khi đó còn có danh hiệu Tây thi đậu phụ. Có lần ông nội anh cùng quân đội đi ngang qua hàng đậu hoa, mọi người đói bụng, ai cũng gọi một bát đậu hoa. Trong tiệm không có chỗ ngồi, đều đứng ăn. Ủng, đồng phục quân đội, vũ khí tiêu chuẩn, bà nội chưa từng chứng kiến trận chiến này, sợ, nhưng lại tò mò. Lúc đưa từng bát từng bát đậu hoa lên, ánh mắt không biết đặt chỗ nào, khẽ lướt qua lướt lại mấy lượt thì đối diện với ánh mắt ông nội anh. Sau khi trở về, ông nội lập tức chuẩn bị lễ vật đến cầu hôn—— khi đó ông ở trong Việt hệ, đi theo Trần Tế Đường, cũng xem như một sĩ quan nhỏ. Ba mẹ bà nội không chút do dự, trực tiếp đồng ý. Sau này trải qua rất nhiều việc, em cũng đã đọc trên sách sử. Hai người mấy lần đối mặt với sinh ly tử biệt, nhưng đều gặp dữ hóa lành. Ông nội qua đời năm 1990, bà nội mất năm 1998, hai người đều thọ. Cũng coi như cả đời ‘tề mi cử án’, tương kính như tân.

Trần Tri Ngô mỉm cười: “Lúc bà nội còn sống, thỉnh thoảng có dịp sẽ tự tay làm một ít đậu hoa. Bà ngại bây giờ nước cứng, làm ra đậu hoa không ngon.

*(*Nước cứng: là nước có hàm lượng Canxi hay Magie vượt qua mức tiêu chuẩn. Khi dùng nước cứng nấu rau, thịt sẽ khó chín; làm mất vị của nước chè.)*

Đang nói chuyện, đậu hoa đã được bê lên.

Trần Tri Ngô mở nắp, cảm ngưỡng mức một ít com trong bát com trước mặt Tô Nam, một ít đậu hoa, rồi múc thêm một ít sốt tương ớt do chủ tiệm tự chế: “Ăn chung với nhau, em ném thứ đi.”

Tô Nam há miệng ăn một miếng, ba loại hương vị tan ra hòa quyện vào nhau, vô cùng thơm ngon mới lạ. Cô gật đầu lia lịa.

Trần Tri Ngô mở nắp ly trà sữa đậu nành, đưa tới tay cô: “Cái này uống vào mùa đông ngon hơn, nóng ấm, cũng không quá ngọt.”

Miệng Tô Nam căng phồng đậu hoa không thể nói chuyện, giờ ngón tay cái về phía Trần Tri Ngô.

Trần Tri Ngô cười, bản thân cũng cảm ngưỡng lên, múc một muỗng đậu hoa nguyên chất.

“Anh không cho thêm gì vào, ăn có ngon không ạ?”

“Em thử đi.”

Tô Nam cũng bắt chước anh múc một muỗng, đậu hoa nguyên chất hơi chất, nhất thời lan tỏa khắp khoang miệng, nhưng khi thích ứng rồi, trái lại cảm thấy mùi vị ngon vô hạn.

“Bà nội nói, đậu hoa không cho thêm bất kỳ nguyên liệu gì khác vào mới là ăn đậu hoa. Cũng như đời người, cho dù có điểm thêm bao nhiêu thứ đi nữa, đến cuối cùng cũng chỉ là trải kiếp phù hoa.”

Tô Nam trầm mặc nhấp nhấp những lời này.

“Khoảng thời gian trước khi ông nội đi, còn có ý bảo bà nội làm một lần đậu hoa. Khi đó sức khỏe bà không tốt, là đám con cháu bọn anh làm theo hướng dẫn của bà, giày vò tới lui mấy lượt cuối cùng cũng ra được bát đậu hoa, mùi vị chắc chắn không thể nào so được với tự tay bà nội làm. Nhưng ông nội uống đến hơi lòng hơi dạ, cảm tay bà nội nói, thế nào mà chỉ uống một bát đậu hoa, cả đời đã trôi qua?”

Thế nào mà chỉ uống một bát đậu hoa, cả đời đã trôi qua?

Trong lòng ngũ vị tạp trần vô ngần cảm xúc.

Chuyện xưa thật ý nghĩa, cũng giống như bát đậu hoa này.

Kinh hồng một thoáng* dễ dàng, bạc đầu trọn kiếp lại khó khăn. *(*Kinh hồng một thoáng: chỉ một thoáng nhìn đã lưu lại ấn tượng sâu sắc khó quên.)*

Trần Tri Ngô dùng chiếc lát, chuyển câu chuyện: “Bạn bè tụ họp một chỗ, có khi hào hứng quá, nói chuyện khó tránh khỏi không chu đáo.”

Tay Tô Nam thoáng khựng lại.

Anh đang khéo léo xin lỗi cô sao?

Anh nhìn cô, chậm rãi nói từng câu từng chữ rõ ràng, nghe như ý vị lời thề.

“Còn rất nhiều chuyện, sau này từ từ đưa em đi.”

Tô Nam không nói gì, cổ họng nghẹn nghẹn, ra sức gạt đầu thật mạnh, rồi múc một muỗng đậu hoa com cho vào miệng.

Dùng sức nhai thật kỹ, mùi vị tui thần pha lẫn ngọt ngào, bị chính mình nuốt xuống.

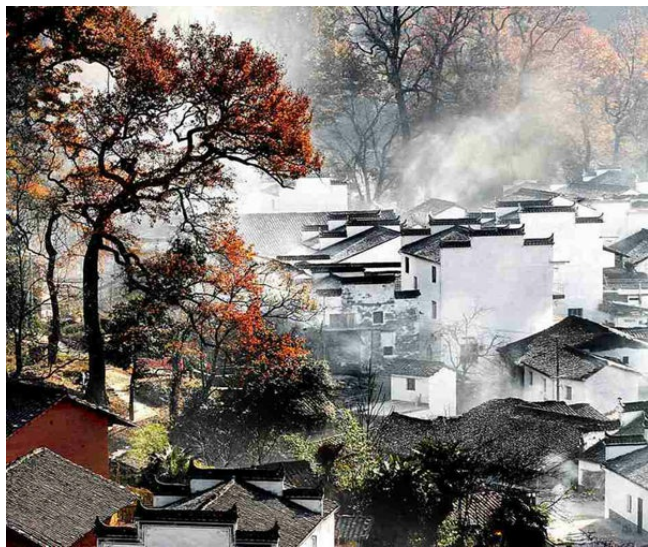
Một chiếc đèn vàng nhỏ trên vách, rọi vào trong bát, loang ra quang sáng như ánh trăng.

(Tây Đường)

(Vũ Nguyên)

(Sông thấp – giường nhỏ)

(Đậu hoa com)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Dãy Núi* (*Tuyệt Rơi Dãy Nam Sơn*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trái tim gió muôn vàn đáng vẽ, đập trên miền tịch lặng của tình yêu đôi ta.'

— (Neruda – Trích trong Bài số 4 'Buổi sáng tràn đầy' – 'Hai mươi bài thơ tình và một bản tuyệt vọng ca')

Trần Tri Ngộ rời Bắc Kinh trở lại thành phố Sùng, Tô Nam vẫn chưa xong việc bên này nên không thể đi cùng anh.

Thời điểm gần đến ngày khai giảng, Tô Nam tìm Hạ Duệ nhận giấy xác nhận thực tập. Hạ Duệ giữ cố lại, báo công ty có thể ký thỏa thuận ba bên bất cứ lúc nào, nếu rồi rồi cô có thể tiếp tục thực tập, nếu không sắp xếp được thời gian thì đợi sau khi tốt nghiệp trở lại báo cáo cũng không sao. Khen cô làm việc chắc chắn, tính cách chu đáo nhẫn nại.

*(*Thỏa thuận ba bên ở Trung Quốc: là thỏa thuận việc làm của sinh viên khi chưa tốt nghiệp do đơn vị tuyển dụng, trường học và sinh viên cùng ký. Sau khi tốt nghiệp sinh viên sẽ đến đơn vị tuyển dụng làm việc. Nói gọn gọn ký thỏa thuận ba bên xem như ra trường đã căn bản có được việc làm.)*

Nhưng Tô Nam vẫn khéo léo từ chối.

Tuy chưa có hướng đi cụ thể, nhưng cô muốn đến một nơi ổn định hơn.

Giảng Minh Khiêm trở về thành phố Đán cùng cô.

Có lẽ hẳn cũng đã biết chuyện, khoảng thời gian đó mỗi khi chạm mặt Tô Nam đều có phần lúng túng gượng gạo. Tô Nam cũng không giải thích gì, vẫn dùng thái độ bình thường như mọi ngày đối xử với hẳn.

Qua một tuần, dường như hẳn đã tự điều chỉnh được tâm trạng, lại trở về nguyên vẹn như xưa, gọi cô đàn chị ngắn, đàn chị dài.

Hai người đáp đường sắt cao tốc trở về thành phố Đán, mất bốn tiếng mấy gần năm tiếng đồng hồ.

Trên tàu, Giang Minh Khiêm lấy PSP ra, nhất định phải dạy cô chơi game. Tay cô vụng về, đi chưa được mấy bước, nhân vật trên màn hình đã rơi vào ‘cơ quan’ chết không ít lần, để cho Giang Minh Khiêm giành được cúp. Nhiệt tình bị đánh toi tã chẳng còn chút động lực nào, Tô Nam chỉ chơi chốc lát rồi không chơi nữa, nói muốn ngủ một lúc, kéo mũ áo khoác xuống che mắt lại.

(PSP – PlayStation Portable: là thiết bị chơi game cầm tay tốt nhất trên thế giới hiện nay)*

Lúc nào cũng nghĩ đến Trần Tri Ngô, nhớ anh, rõ ràng mới cùng anh tách ra hơn một tuần.

Nghĩ thầm, nếu anh ở đây, nhất định hai người sẽ không phút nào im lặng, sẽ riu rít từ chuyện suốt dọc đường... Có lẽ cũng có đôi giây im lặng, cô nhân lúc không ai chú ý len lên hôn anh.

Trở về thành phố Đán, chân còn chưa kịp chạm đất, đã phải hối hả lao vào giường tham gia tuyển dụng.

Ký túc xá bốn người, một người chuẩn bị xuất ngoại, ba người còn lại đều bắt đầu gia nhập đại quân tìm việc cuồn cuộn như thác đổ.

Tô Nam cũng không dám lơ là, tham gia hội thảo tuyển dụng, chuẩn bị lần lượt các vòng thi viết trực tuyến. Bụng dạ pháp phòng bồn chồn, hề nghe thấy trong ký túc xá có ai đó kêu khóc nói thi viết không qua, đều có chút thần hồn nát thần tính, thấy cô cây đều tưởng bình lính.

Bên phía Trần Tri Ngô, vừa khai giảng công việc bốn bề, ngoài nhiệm vụ dạy học thường lệ, phải chọn một nhóm nghiên cứu sinh mới, hướng dẫn luận văn cũng nằm trong lịch làm việc hằng ngày. Thêm một số nghề tay trái bên ngoài, ít nhiều cũng phải đầu tư chút thời gian. Đã hai tuần rồi, nhưng không cách nào dành ra được một buổi để đến thành Đán thăm học trò ngọc.

Hầu như mỗi ngày hai người đều gọi điện thoại chuyện trò từ mười giờ rưỡi đến gần mười hai giờ.

Cô nói về đề tài thi viết, về thiết kế sơ yếu lý lịch, anh lắng nghe, đưa ra lời khuyên.

Nếu bỏ qua những lời thân mật nhưng nhớ, phảng phất hai người vẫn là quan hệ thầy trò của ngày trước.

Nói xong chuyện tuyển dụng chuyện công việc, hai người cũng sẽ tán gẫu đôi câu chuyện vụn vặt thường ngày.

Mùa thu tới, tiết trời dần trở lạnh, đêm quên tắt điều hòa, sáng dậy bị cảm nặng. Buổi tối, lúc nói chuyện điện thoại, bị Trần Tri Ngô phát hiện, hôm sau lập tức nhận được chuyển phát nhanh; thuốc hạ sốt, kháng viêm, thuốc ho... đủ loại. Khu vực Giang Tô – Chiết Giang có điểm này tốt, chuyển phát nhanh tốc độ như tên bay.

Buổi tối gọi điện thoại nói tới chuyện này, cười bảo anh hay là sau này đi làm cho Jack Ma, Richard Liu.

(Jack Ma – Mã Vân: là ông chủ của đế chế thương mại điện tử Alibaba. – Trụ sở chính ở Hàng Châu tỉnh Chiết Giang.*

– Richard Liu – Lưu Cường Đông: là nhà sáng lập kiêm CEO trang thương mại điện tử JD.com lớn thứ nhì của Trung Quốc)

“Em muốn đi Hàng Châu sao?”

“Hàng Châu cũng tốt lắm ạ, trong ký túc xá của em có một bạn người Hàng Châu, nói Hàng Châu đáng sống, có điều giá nhà rất cao.”

*(*Dân gian Trung Quốc có câu: ‘Sinh ở Tô Châu, sống ở Hàng Châu, ăn ở Quảng Châu và chết ở Liễu Châu’. Cuộc sống ở Hàng Châu thư thái dễ chịu bậc nhất.)*

Trần Tri Ngô bật cười: “Lựa chọn nghề nghiệp phải có tầm nhìn dài hạn một chút, đừng chỉ vì cái lợi trước mắt.”

“Anh muốn mua nhà kiểu gì không được, nên mấy chuyện này không làm anh bận tâm, nhưng bọn em là người bình thường.”

“Anh còn có thể để em sống ngoài đường sao?”

Tô Nam cười, không nói gì.

“Em đang gọi điện ở đâu vậy?”

“Dạ, ở ngoài ban công.” Nơi khác đều có người.

“Hôm nay thành Đán có mưa, em bị cảm chưa khỏi, mau vào phòng đi, đừng ở bên ngoài thấm lạnh.”

“Không hắt tới đâu anh, ban công có mái che mà.”

Anh nghe ra được ý từ trong lời nói của cô, mỉm cười, tiếng cười đó lảng đãng vượt không gian bay qua, như mơn man khẽ sát bên tai: “Thứ bảy tuần sau anh đến thành Đán.”

Đôi mắt Tô Nam sáng bừng: “Có thể đem bánh trung thu nhân thịt cho em không? Em nghe mọi người hay nhắc tới, bảo ăn ngon lắm.”

“Anh không biết chỗ nào bán, để về đi tìm cho em.”

Cô lập tức sôi nổi hoạt bát hẳn lên, còn hiệu nghiệm hơn uống ba gói thuốc cảm 999.

Thứ hai, Tô Nam đi phỏng vấn ở một công ty Internet hàng đầu trong nước.

“Thảo luận lãnh đạo nhóm”, mọi người nhận số thứ tự, khi nào đến lượt gọi thì vào phòng tương ứng.

(‘Thảo luận lãnh đạo nhóm’ – ‘Leaderless group discussion’: là cách phỏng vấn tập thể, một nhóm từ 8 – 10 người thảo luận, quyết định chiến lược về một chủ đề được đưa ra. Không chỉ định rõ ai làm lãnh đạo nhóm, nhà tuyển dụng thông qua cách phản ứng, trình độ, năng lực của các ứng viên để tìm người phù hợp.)*

Tô Nam đến sớm hơn thời gian phỏng vấn nửa tiếng, nhưng trong đại sảnh đón tiếp của khách sạn InterContinental đã đông nghịt người ngồi, tất cả im lặng chờ đợi đến lượt mình, hầu như chẳng mấy người nói chuyện với nhau, không khí nghiêm túc nặng nề, chỉ nghe thấy âm thanh vọng lại của tiếng gọi tên không ngừng truyền tới.

Trước đây chưa từng tham gia phỏng vấn ở một tập đoàn sừng sỏ như vậy, lần đầu tiên đối mặt, trận chiến này khiến Tô Nam có phần hơi run, những kinh nghiệm phỏng vấn mọi người chia sẻ trên BBS* tối qua đã xem trong ký túc xá, tựa hồ đã trốn chạy hết khỏi đầu một chữ cũng không ở lại.

*(*Là một dạng forum mà những sinh viên đã ‘chinh chiến xương máu’ nhiều cuộc phỏng vấn chia sẻ các câu hỏi của nhà phỏng vấn, những vấn đề gặp phải, truyền kinh nghiệm cho những người cùng cảnh ngộ đi sau tham khảo. BBS là viết tắt của Bulletin Board System. Một hệ thống cộng đồng dựa trên nền web để chia sẻ các cuộc thảo luận, tập tin, và thông báo.)*

Bảy giờ rưỡi, Tô Nam cầm lý lịch trích ngang đi lên phòng phỏng vấn trên lầu. Tám người chung một nhóm, thảo luận về cách làm ra một sản phẩm Internet mới.

Đối diện với những người hoàn toàn xa lạ, trái lại Tô Nam không thận trọng e dè như ở trước mặt người quen, phát biểu ý kiến cũng xem như nhiệt tình xôm xáo. Cô tự thấy biểu hiện của mình không quá xuất sắc, nhưng cũng không đến nỗi tệ.

Trở về chờ kết quả ‘thảo luận lãnh đạo nhóm’. Tám giờ tối, một sinh viên khác trong ký túc xá cùng tham gia phỏng vấn nhận được thông báo hẹn gặp lần hai.

Tô Nam nghe thấy tiếng cô ấy reo hò phấn khởi, nhìn điện thoại của mình, không chút động tĩnh.

Đến mười giờ, tin chắc mình đã bị đánh rớt.

Buổi tối như thường lệ gọi điện thoại cho Trần Tri Ngô.

Mưa đã tạnh, từ trên ban công có thể nhìn thấy vầng trăng sáng treo nơi đầu ba ngọn cây cỏ thụ trắng tấp phía đối diện, gió thoảng trắng trong.

“Em đã bớt cảm chưa?”

Tô Nam ‘ạ’ một tiếng.

“Cổ họng hết đau thì có thể dùng thuốc, bình thường nhớ uống nhiều nước mật ong một chút.”

Lại đáp ‘ạ’.

Bên kia thoáng khựng giọng: “Em sao vậy.”

Tô Nam gượng cười: “Nghĩ sao thứ bảy còn chưa tới.”

Trần Tri Ngô bật cười: “Nhớ anh à.”

“ạ.”

Một chữ này lí nhí đến không thể nghe thấy.

Cô nhét tay trong túi áo, vừa nghe điện thoại vừa nhìn chăm chăm dưới chân, mũi giày vô thức đi đi xuống mặt đất: “Thầy Trần, ngày mai anh có giờ dạy không?”

“Có, tiết ba bốn buổi sáng, mà còn ở phân hiệu mới, dạy cho sinh viên năm nhất,” Trần Tri Ngô thờ thọt một câu: “Làm giáo viên thật vô vị”

Tô Nam mỉm cười: “Ngài không được tiêu cực trốn tránh.”

“Có lẽ vì không có em ở bên cạnh.”

“Thì ra anh lên lớp ở đại học Đán là vì em sao?”

Trần Tri Ngô cười nói: “Nhìn em giống ‘đầu cù cái đồ’* đặc biệt chăm chú nghe giảng ghi chép, có cảm giác thành tựu. Một số sinh viên bảy giờ không ổn, trong giờ học chỉ biết hí húi vào điện thoại.”

*(*Đầu cù cái đồ: là biệt danh của Tổng Chấn Trung sinh năm 1941, bị sát hại vào tháng 9 – 1949. Là chiến sĩ nhỏ nhất trong cuộc chiến tranh giải phóng. Tám tháng tuổi bị bắt vào tù cùng cha mẹ, vì thiếu dinh dưỡng nên đầu bị thân thể gây yếu xanh xao, bạn tù trêu mến gọi là ‘Đầu cù cái đồ’. Sau cuộc đấu tranh ngầm giữa đặc vụ và chính đảng, được các đảng viên và trí thức yêu nước dạy học trong tù. Vì tuổi còn nhỏ, ít bị theo dõi và hoạt động khá ‘tự do’, nên làm giao liên thường xuyên canh cửa, truyền tin tức tình báo, đồ đạc, cho người bên ngoài nắm được tình hình của các đồng chí trong tù. Trước đến cách mạng thắng lợi, đầu cù cái đồ bị giết hại dã man. Sau giải phóng Tổng Chấn Trung được truy phong liệt sĩ cách mạng, là liệt sĩ nhỏ nhất trên thế giới.)*

“Ai là đầu cù cái đồ chứ...”

Trần Tri Ngô bật cười: “Thứ bảy đến đó lên lớp với em”

“Văn phòng của anh cũng không còn, bị phó viện trưởng trưng dụng rồi.”

“Đầu nhất thiết phải ở văn phòng, chỗ nào mà không được?”

Tô Nam than thở: “Anh tha cho em đi, không muốn nghe giảng đâu.”

Chỉ đề quanh quanh quần quẩn, càng lúc càng xa, mãi cho đến khi cúp máy, Tô Nam cũng không nói với Trần Tri Ngô chuyện ‘thảo luận lãnh đạo nhóm’ thất bại.

Mười một giờ rưỡi, leo lên giường.

Ký túc xá đã tắt đèn, mọi người ai nấy nằm trên giường của mình chơi điện thoại.

Giường Tô Nam kê bên cửa sổ. Không ngủ được, cũng không muốn lướt điện thoại, cô nhấc một góc rèm cửa sổ, nhìn vầng trăng treo nơi ngọn cây, trăng đầu đêm tỏa ánh bàng bạc xanh vơi.

Trong phòng học, một nửa cúi gằm chơi điện thoại, bầu không khí chán nản ảm ảm, Trần Tri Ngô kết thúc giờ dạy tiết ba bốn. Kỳ thật không phải do anh giảng bài tẻ nhạt, mấy năm trước vì thực hiện cách dạy theo textbook ‘Bình luận và phân tích tin tức’*, dùng phương pháp giảng dạy nghiêm nghị sắc bén cùng đi kèm, mà được bình chọn là một trong ‘Bốn nhà diễn thuyết trứ danh’ của đại học Sùng. Nhưng chung quy luôn có những sinh viên thả rông lướt Weibo sao chép lại những thông tin chấp vá không hệ thống, bị động nhồi nhét vào đầu một đống kiến thức hỗn độn không thể hiện được quan điểm cách nhìn – thậm chí đến suy nghĩ tư duy cũng lười.

(‘Bình luận và phân tích tin tức’: là kết quả nghiên cứu của bộ giáo dục Trung Quốc về kế hoạch cải cách chương trình giảng dạy và hệ thống giáo dục đại học. Là tài liệu giảng dạy đại học thế kỷ 21 và sách tham khảo cho những người làm tin tức truyền thông.)*

Thời gian đầu, anh còn vì chuyện này mà sinh buồn bực, dần dà trở nên lãnh đạm thờ ơ. Từ đó về sau cũng nói bước áp dụng phương pháp của đại bộ phận giảng viên, một học kỳ điểm danh ba lần, làm ba bài tiểu luận, cuối kỳ làm luận văn hoặc kiểm tra đề đóng. Thích thì nghe, không thì thôi.

Mười hai giờ, đứng giờ tan lớp.

Giữa đường bị thầy trưởng phòng công tác sinh viên gọi qua văn phòng nên về muộn hơn bình thường, ra đến cửa đã mười hai giờ ba mươi.

Trước cửa học viện mới trồng một hàng long não, cũng non trẻ giống khu phân hiệu mới, tầm bốn, năm năm.

Dưới vòm xanh, một dáng người đứng tựa thân cây.

Áo tay lơ màu trắng, ống tay áo rất rộng khiến cho cánh tay có vẻ hết sức mảnh mai. Quần jean skinny chín tấc, lộ ra mắt cá chân tròn nhẵn bóng mịn, bên dưới là đôi giày vải Converse. Bên cạnh, một chiếc vali kéo mười tám inch màu đen.

Cúi thấp đầu, lúc này đột nhiên ngừng lên.

Ánh mắt giao nhau.

Nắng tan trong mắt.

Trần Tri Ngô sững sốt, vô văn cảm xúc tuôn trào, chẳng còn nghĩ ngợi được gì, bước thật nhanh tới trước, cặp gió mà đi.

Đến gần trước mặt, Tô Nam nhoèn miệng cười tỏa rạng: “Thầy Trần.”

Trần Tri Ngô đứng lại, giọng nói hết đổi bằng lặng: “Em ăn cơm chưa?”

“ạ chưa, em vừa mới xuống đường sắt cao tốc.”

“Đi thôi.” Nắm cần kéo chiếc vali bên cạnh cô.

Ánh mắt Tô Nam dừng lại trên mặt anh chốc lát, tìm kiếm, không tìm ra mấy may cảm xúc kinh ngạc vui mừng nào.

Trái tim như con diều đứt dây, chao đảo một bận, cầm đầu lao thẳng tấp xuống đất.

Cô cup mắt, lảo đảo theo sau Trần Tri Ngô.

Dưới bóng cây, một dãy ô tô đậu ngay hàng thẳng lối.

Trần Tri Ngô lấy chìa khóa bấm tí hai cái, mở cốp sau lên bỏ vali vào.

Tô Nam ngáp ngừng, đi tới ghế phụ lái, ngồi ngầy ngốc, trong lòng không mùi không vị.

Phút chốc, Trần Tri Ngô đóng cốp lại, đi vòng qua ghế lái.

Kéo cửa, đập cửa.

Ném chìa khóa lên phía trên bảng điều khiển trung tâm, túm lấy cánh tay Tô Nam, chồm người tới trước, một tay đè mạnh lên thân ghế, cúi đầu hôn xuống.

Tô Nam sững người, chột lất mới sức phản ứng.

Đầu lưỡi cuốn lấy lưỡi cô, có phần thô bạo khiến cô se sẽ đau, lại có chút hít thở không thông.

Bàn tay đang nắm cánh tay cô, trượt lên vai giữ thật chặt, dừng một lúc, lẩn xuống.

Cách y phục, phũ lên ngực cô, ra sức nắn bóp.

Đau.

Nhưng trầm xuống tận đáy tim, ngay sau đó lập tức vút bay lên.

Trước đây anh không như vậy, dù hôn cô thế nào đi nữa, bàn tay cũng chỉ trần trọc trên lưng trên eo.

Qua một hồi lâu, bờ môi anh mới rời khỏi môi cô, nhưng cánh tay vẫn nhốt cô trong ngực mình, dịu dàng nhìn cô đắm đắm: “Em xuống ga nào?”

“Dạ, ga phía nam thành phố Sùng.”

Xuống đường sắt cao tốc, còn phải ngồi tàu điện ngầm hơn một tiếng đồng hồ.

“Sao không nói trước với anh để anh đi đón.”

“Anh còn phải lên lớp mà.”

“Nếu hôm nay anh xin nghỉ thì sao? Không phải em vô hạp rồi à.”

Tô Nam cười toe: “Đến lúc đó tính tiếp ạ.”

“Ngốc không chịu nổi.”

“... Kỳ thật, em tới thành phố Sùng phỏng vấn.”

Là một công ty Internet không mấy tiếng tăm, vốn dĩ không định tham gia, tới qua nhất thời thay đổi ý định.

Vừa giương mắt lên, thấy Trần Tri Ngô muốn cười nhưng kìm xuống, cong khóe môi nhìn mình.

Đành phải nói thật: “... Nhớ anh.”

Trần Tri Ngô đắm đắm nhìn vào mắt cô một thoáng, lại định cúi đầu xuống...

Tô Nam vội đẩy anh ra: “Phía trước hình như có một giáo sư tóc bạc đang nhìn chằm chằm bên này...”

Trần Tri Ngô: “...”

“A! là viện trưởng của anh ạ.”

Trần Tri Ngô buông cô ra, chỉnh đốn quần áo: “... Ăn cơm trước đã.”

(Cây long não)

(Bánh trung thu nhân thịt)

(Thuốc cảm 999)

(Vali kéo 18 inch)

(PSP)

(Đầu củ cái đồ)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đây Núi (Tuyệt Rơi Đây Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi yêu em, tôi là một con quái vật, nhưng tôi yêu em. Tôi hèn hạ vô si, ngang ngược tàn nhẫn... Nhưng tôi yêu em, tôi yêu em!”

— ‘ Lolita ’ (Vladimir Nabokov)

Bên phân hiệu mới trong khu đô thị đại học, Trần Tri Ngô cũng có nhà ở đó.

*(*Đô thị đại học – t hành phố đại học – U niversity City: là mô hình phát triển cao của nền giáo dục đại học, với đầy đủ c ác công trình phục vụ mục đích nghiên cứu giáo dục (c ụm giảng đường hiện đại, k hu nghiên cứu khoa học, t hư viện, ký túc xá sinh viên và khu nhà ở cho giảng viên) đảm bảo một môi trường học tập, n ghiên cứu tốt nhất cho sự phát triển giáo dục Đại học. L à một cộng đồng hoàn chỉnh xung quanh trường đại học, với đủ công trình hạ tầng xã hội (b ệnh viện, siêu thị, nhà hàng, khách sạn, bến xe, bể bơi, công viên, sân vận động ...), cư dân chủ yếu là sinh viên, nghiên cứu sinh, giảng viên....)*

Khu vực ngoại thành giá rẻ, chính phủ ủng hộ cho ba trường đại học xây phân hiệu mới. Dân kinh doanh bất động sản nghe tiếng gió lập tức bắt tay vào hành động, chưa tới nửa năm, nhà thương mại đột ngột từ mặt đất chui lên như nấm mọc sau mưa.

Trường học hợp tác với thương nhân bất động sản, giảng viên trong trường được lợi, có thể lấy được nhà với mức giá rất thấp. Trần Tri Ngô không thiếu số tiền này, cũng theo mua một căn hộ, sửa sang lại, trang trí đơn giản, mỗi khi đến dạy ở phân hiệu mới thì về đây nghỉ ngơi.

Buổi chiều Trần Tri Ngô còn có lớp, sau khi giải quyết xong cơm trưa trong đô thị đại học, anh đưa Tô Nam về nhà.

Một tiểu khu vô cùng yên tĩnh, vừa bước vào cổng chính Tô Nam đã bắt đầu hồi hộp, sợ đụng phải các giảng viên quen biết với Trần Tri Ngô sống trong cùng tiểu khu.

Kết quả, sợ cái gì cái đó đến.

Xuống xe, nới gót theo Trần Tri Ngô vào tòa nhà, vừa quét thẻ mở cửa lớn bên dưới, đã chạm mặt một giảng viên từ phía đối diện đi ra, khoảng tầm bốn mươi mấy tuổi, mặc áo khoác đen điển hình của công chức, đeo kính, kẹp sách dưới nách.

“Thầy Trần tan lớp rồi à?”

Trần Tri Ngô cười gật đầu: “Thầy Hàn lên lớp sao?”

“Đến phòng thí nghiệm, hướng dẫn cho mấy sinh viên làm lại báo cáo.”

Ánh mắt thầy giáo lướt qua Tô Nam.

Tô Nam vội nói: “Chào thầy.”

Thầy giáo khẽ gật đầu.

Tô Nam lại hướng về phía Trần Tri Ngô lộ ra nụ cười lễ phép tiêu chuẩn: “Hết giờ học còn làm phiền thầy Trần mượn sách, thật ngại quá, em đứng đây chờ thầy ạ?”

Trần Tri Ngô liếc một cái: “Em đợi ở đây đi.”

Vị ‘thầy Hàn’ này không mấy may nghỉ ngơi, vòng qua bên cạnh hai người, đẩy cửa đi ra.

Pha cứu nguy này, quả thật đã dùng hết trí tuệ nửa đời. Trong lòng Tô Nam còn chưa kịp thời phỏng khen ngợi mình xong, ngẩng đầu lên đã thấy Trần Tri Ngô đang nhìn mình như cười như không.

“Em sợ cái gì?”

“... Em thì không sao, anh còn phải dạy học ở đây.”

“Anh không quan tâm mấy chuyện này, trái lại em lao tâm khổ trí thay anh.”

Tô Nam cười khúc khích nhìn anh: “Anh còn đứng đưng như vậy, nhưng em nghe nói, viện trưởng viện truyền thông đại học Sùng rất nghiêm khắc, anh mà bị viện trưởng gọi lên nói chuyện là coi như ván đóng thuyền, xong luôn.”

“Nếu ông cụ tìm anh uống trà, chắc chắn không thể thiếu một cốc của em.”

“Anh đâu còn là giáo viên của em nữa!”

“Một ngày làm thầy...”

Nửa câu sau, nhắm nhắm lại không ổn, đó không phải thành loạn luân rồi sao? Im thinh không nói không rằng, túm cánh tay cô, tiến vào thang máy. *(Editor: nửa câu còn lại: ‘... cả đời làm cha’)*

Căn hộ của Trần Tri Ngô thiết kế theo phong cách tối giản, đồ đạc không nhiều nhưng đủ đáp ứng các nhu cầu sinh hoạt hàng ngày.

Lớp học buổi chiều bắt đầu lúc hai giờ, thời gian gấp gáp, mắt thấy sắp muộn, anh chỉ hướng dẫn qua loa cho Tô Nam vị trí để đồ đạc trong nhà rồi đặt chìa khóa xuống bàn trà, dặn dò: “Nếu em muốn ra ngoài mua đồ, cách cổng tiểu khu năm trăm mét về phía đông có một siêu thị. Bốn giờ anh tan lớp, buổi tối dẫn em đi ăn thật ngon.”

Nhìn đồng hồ đeo tay: “Anh đi đây, em khóa trái cửa lại đi.”

Tô Nam gật đầu lia lịa.

Cửa đóng lại chưa tới hai phút, có tiếng gõ cửa vang lên.

Tô Nam lật đật chạy ra, nhìn qua mắt mèo, vận tay nắm cửa.

“Trên bàn có quyển sách, bìa màu xanh dương, lấy giúp anh.”

Cầm ra, đưa tới tay.

Trần Tri Ngô nhận lấy, tay kia thỉnh thoảng ôm lấy eo cô, dè lên khung cửa, cúi đầu xuống.

Nụ hôn lướt qua thoáng chốc, anh ngẩng đầu: “... Cũng quên chuyện này.”

Cười, gió thoảng mây trôi.

Tiếng bước chân xa dần.

Tô Nam đóng cửa lại, ngón trỏ vuốt ve cánh môi, cười ngây ngô.

Buổi chiều thời gian dư dả, Tô Nam lác lư mò mẫm nơi ở của Trần Tri Ngô.

Trong tủ quần áo treo đủ y phục bốn mùa, mỗi loại hai bộ, cô lấy vài món ra ngắm nghía, đều là Emporio Armani, cô không rành nhãn hiệu này, nhưng biết giá không rẻ, quan trọng là rất hợp với Trần Tri Ngô.

(Thương hiệu Emporio Armani được thành lập bởi nhà thiết kế Giorgio Armani, hướng đến các sản phẩm thuộc dòng ready-to-wear và phụ kiện. Các sản phẩm thuộc dòng thương hiệu này đều được làm từ những chất liệu cao cấp.)*

Có kệ sách, không nhiều sách lắm, ngoài các tạp chí học thuật và sách chuyên ngành, còn lại là cả hàng truyện tranh bộ in thành từng tập riêng lẻ, nhưng tất cả đều còn nguyên bao kiếng bên ngoài, không xé mở quyển nào.

Trong góc, đặt một chiếc ghế sofa đơn, bên cạnh là một cái bàn nhỏ, một chiếc đèn đứng, không gian này vừa nhìn đã thấy vô cùng thích hợp để ngồi đọc sách.

Tiếp nữa chính là giường.

Bộ drap ba món màu xám đen, chăn xóc một góc.

Đứng bên giường ngủ, sau nhiều lần tự án lương tâm, cuối cùng cũng không tìm được kích động ——

Nhào lên.

Lăn mào.

Sau khi nhìn qua hết một lượt mọi góc ngách trong nhà, Tô Nam mới sực nhớ mình còn chưa làm chuyện chính.

Lấy laptop trong vali ra, bắt đầu chuẩn bị tài liệu cho buổi phỏng vấn ngày mai.

Đến ba giờ rưỡi, mệt rã rời, đẩy laptop sang một bên, đi tới giường của Trần Tri Ngô nằm xuống.

Chăn và drap gối, đều có mùi hương xả phòng sạch sẽ.

Hít hà một hồi, những ý nghĩ loạn xạ tới mù không ngừng trôi lên trong đầu, đuổi nó ra, nhắm mắt ngủ.

Ngửi thấy thoang thoảng mùi khói thuốc.

Cô từ từ hé mở mắt, trong ánh sáng lơ mơ, một dáng hình đứng bên cửa sổ, làn khói trắng chậm rãi bốc lên từ đầu đốt lửa nhỏ rồi tan vào gió đêm.

Dáng hình đó khựng lại, nhìn cô: “Đậy rồi à?”

“Thầy Trần... Mấy giờ rồi anh?”

“Bây giờ.”

Cô kinh ngạc: “Em ngủ lâu vậy sao?”

“Anh còn đang muốn hỏi em đấy, ngủ lâu như vậy? Anh gõ cửa cũng không nghe thấy. Tưởng em xảy ra chuyện gì, gọi nhân viên quản lý tòa nhà tới mở cửa. Kết quả, ngủ như sấm.”

“Anh đừng đổ oan cho em, em không có giấc.”

Trần Tri Ngô phì cười: “Em đặc biệt đi một chuyến đến chỗ anh để ngủ đấy à?”

“Đạ... Tới qua mất ngủ, sáu giờ sáng em mới chợp mắt được một lúc, chưa đến bảy giờ đã thức dậy đi mua vé tàu, trực tiếp chạy thẳng tới đây...”

Chẳng trách sắc mặt cô không tốt.

“Nghĩ chuyện gì mà cả đêm không ngủ?”

Cô ngồi dậy, ôm đầu gối: “Dạ, không biết nữa, nghĩ mà lung tung.”

Trần Tri Ngô dụi tắt thuốc, bật đèn lên: “Tỉnh rồi thì dậy nào, anh đưa đi ăn tối.”

Tô Nam ‘dạ’ một tiếng, quờ chân tìm dép trên sàn.

Trần Tri Ngô nhìn lướt qua kệ sách, một hàng manga kia của mình bị người ta dán giấy sticker, dùng bút đánh dấu màu tím viết thật đậm: ‘Ngây thơ!’

Trần Tri Ngô: “...”

Đến điểm ngày mai Tô Nam phỏng vấn là công viên khoa học công nghệ Cao Hưng, nằm ngược hướng với đô thị đại học. Vốn dĩ tính vào trong nội thành ăn một bữa thật ngon, nhưng vì cô ngủ mê mệt lỡ mất kế hoạch, Trần Tri Ngô trực tiếp đổi hướng đi qua thành phố gần đó.

Bốn mươi lăm phút, đến một nhà hàng thôn dã.

Khoảnh sân nhỏ được bao bọc bởi bốn bờ rào, trên cửa treo hai chiếc đèn lồng đỏ. Đây cửa ra, một mùi hương thơm ngát xông vào mũi.

Ông chủ nhà hàng đem khăn và bánh gạo hấp lá du đồng ra trước – mùi hương ngọt ngào chính là từ đây thoảng ra.

(“Du đồng là cây đồng lấy dầu còn gọi là t rầu trơ, trâu lùn hay tung, có nguồn gốc từ Trung Quốc.”)

Hai người ngồi trên ghế gỗ trong sân nhỏ, ăn bánh gạo hấp, uống hết một chung trà lúa mạch, mới thấy ông chủ từ nhà bếp mặt mũi hơi hun lửa đỏ đi ra: “Hai vị ăn gì?”

“Gà lò đất.”

Ông chủ đáp ‘vâng’ rồi đi vào chuẩn bị.

Gió thu về lượn quanh trong sân nhỏ, khói bếp nồng lững lờ quện gió thu.

Hai người ngồi trên ghế dài, nhìn trắng, nhìn ánh lửa nhóm đập dồn nơi lò đất trong bếp.

“Tô Nam”

“Dạ?”

“Hình như anh lớn hơn em đến tận mười tuổi.”

“Không phải hình như, là sự thật... Chín năm mười tháng, không chiếm tiện nghi của ngài.”

Trần Tri Ngô: “...”

Tô Nam chống tay hai bên ghế, chân lơ lửng giữa không trung, khẽ đưa đá lên đá xuống, nghiêng đầu nhìn anh cười toe: “Sao thế ạ? Anh cảm thấy gì? Có cảm giác bất an sao?”

“Ông chủ đang làm thịt gà, thấy không?”

Tô Nam ngốc mặt không hiểu: “Dạ thấy...”

Trần Tri Ngô như cười như không: “Con dao đó nhìn thật tiện tay.”

“...” Tô Nam đổi xoạch tông ngoan ngoãn: “Em sai rồi, anh bớt giận.”

Trần Tri Ngô quay lại đề tài: “Mười tuổi, không phải là khoảng cách vô ích.”

Nghiêm túc nhìn cô.

Nguy ý, gặp phải chuyện gì, đều có thể nói với anh, không nên ngốc nghếch chịu đựng một mình mất ngủ cả đêm.

Tô Nam cụp mắt, cúi đầu nhìn mũi giày đang đưa lên xuống của mình, cười băng quơ: “Trước khi ngủ, em uống cà phê với bạn cùng phòng, vốn định phẩn chấn tinh thần xem chút AAT.”

*(*Aptitude Test là bài kiểm tra Năng lực làm việc theo tiêu chuẩn quốc tế. Đây là bài kiểm tra gồm 4 bài kiểm tra nhỏ, theo 4 góc độ:*

- *Abstract Reasoning: Bài kiểm tra đánh giá kỹ năng giải quyết vấn đề thông qua việc đưa ra các phán đoán nhằm hoàn thành chuỗi các biểu tượng hoặc con số theo tư duy logic.*
- *Basic Numeracy: Bài kiểm tra Toán cơ bản đánh giá về tốc độ và sự chính xác của ứng viên trong việc tính toán những phép toán cơ bản.*
- Advanced Numeracy: Bài kiểm tra Toán nâng cao đánh giá khả năng của ứng viên trong việc áp dụng những nguyên tắc toán học vào những tình huống thực tiễn.*
- *English Usage: Bài kiểm tra đánh giá khả năng sử dụng tiếng Anh của ứng viên về các quy tắc ngữ pháp, chính tả và dấu câu.*
- *Verbal Reasoning: Bài kiểm tra đánh giá khả năng tư duy logic dựa theo thông tin cho sẵn của ứng viên. (– Theo Khoa kinh tế – Trường DHSPKT HCM)*

Bên Trung gọi là Administrative Aptitude Test AAT: Bài kiểm tra năng lực quản trị)

Ánh mắt Trần Tri Ngô dừng trên khuôn mặt cô.

“... Em biết sai rồi, lần sau em sẽ không đụng tới trà và cà phê nữa.” Lời lẽ khẩn thiết, có chút thái độ nhận lỗi.

Trần Tri Ngô không nói gì nữa, bụng chung trà lúa mạch trên bàn lên uống một ngụm. Đã hơi lạnh.

Một lúc sau, anh mới lên tiếng: “Chiều nay đã lên lịch chính xác, trung tuần tháng mười anh phải dẫn năm nghiên cứu sinh năm hai đi huyện W điều tra thực tế, em đi không?”

“Khoảng ngày mấy ạ?”

“Tầm ngày mười lăm”

“Để em xem thư có...”

“Không rảnh cũng phải rảnh cho anh, chuyện này không thương lượng, em để dành ra ba ngày đi.”

Tô Nam: “Dạ...”

Lại hỏi: “... Em lấy danh nghĩa gì đi cùng anh?”

Trần Tri Ngô: “Thư ký.”

Tô Nam phì cười, liếc mắt nhìn anh: “Giáo sư Trần, tác phong của ngài hơi có vấn đề đấy ạ.”

“Thì sao nào, em cứ thu thập tài liệu tổ giấc đi. Anh đuổi tay ôm eo cô, kẻ sát mồi mon trốn vành tai cô, giọng nói ngập ý cười vô lại: ‘Tài liệu còn phải là chứng cứ có tính quyết định, hai ta chụp ảnh...’”

Hơi thở nóng rẫy đó phả bên tai ngứa ran, còn chưa kịp phản ứng đã nghe Trần Tri Ngô nói tiếp:

“... khiếm nhã nhé.”

Cả khuôn mặt cháy rần.

Trần Tri Ngô nói lòng tay, cong khước môi nhìn cô, đuổi tay lấy thuốc lá, đốt một điếu.

Mặt Tô Nam còn đang nóng bừng, cúi đầu, đi đi mũi chân xuống nền xi măng.

“Đợt này em ở thành Sùng phòng vấn mấy ngày vậy?”

“Dạ, nhiều nhất đến chiều thứ năm là kết thúc, tối thứ năm em còn phải quay về thành phố Đản, sáng thứ sáu còn có buổi ‘thảo luận lãnh đạo nhóm’ ạ.”

Trần Tri Ngô trầm ngâm suy tính: “Tối mai em không bận việc gì chứ?”

“Dạ không...”

“Vậy được, để anh sắp xếp đưa em đi gặp một người.”

“Gặp ai thế ạ?”

“Đừng lo lắng, đến đó em sẽ biết ngay thôi.”

Toàn bộ trí tò mò của Tô Nam đồng loạt vận hành: “Trình Uyên hà anh?”

“Còn gặp cô ấy làm gì? Cho cô ấy cơ hội náy góc tường hả?”

Tô Nam cười mỉu: “Vậy... viện trường? Anh đẩy em ra thế mạng sao?”

Trần Tri Ngô: “...”

Tô Nam không nghĩ ra được ai khác, xòe hai tay bày ra vẻ mặt chịu thua đáng thương: “Anh cứ treo lấp lửng ở đó trên người cho em sốt ruột đi, em biết anh đứng đầu ‘đảng phái lò’ mà, anh đã không muốn nói, đừng ai nghĩ náy ra được nửa chữ từ miệng anh.”

Trần Tri Ngô cười vang: “Tăng bốc không tệ, anh xin vui lòng nhận lấy.”

Ấn tối xong, Trần Tri Ngô lái xe vòng lại đường cũ.

Trên đường xe cộ thưa thớt, phía trước là ngã ba, bên trái là tỉnh lộ, bên phải đi thông vào hướng cao tốc.

Trần Tri Ngô đánh tay lái, rẽ trái.

“Không đi đường cao tốc hà anh?”

“Đoạn đường này ít đèn, có thể nhìn thấy sao.” Nói xong, anh hạ cửa sổ xuống.

Tô Nam lộ đầu ra: “Woa, quá trời luôn...”

Xe chạy tầm mười phút, Trần Tri Ngô dừng lại tắt máy: “Xuống đi em.”

Ven đường có một cây đại thụ, rất cao, các nhánh đan bện uốn lượn, đặc biệt là, cả thân cây chỉ còn lại một nửa, nửa bên cạnh lá sum suê, nửa bên tro trụi dốc đứng, hết sức kỳ dị, lại đẹp đến trác tuyệt.

“Cây bị sét đánh, tưởng rằng không sống được, qua mùa xuân lại nhú ra chồi mới.”

Trong lời nói, vương nỗi buồn ngùi.

Tô Nam ngăn người.

Anh là... cảm thấy mình tựa như thân cây này?

Trần Tri Ngô cúi đầu nhìn cô, trong bóng đêm ánh mắt phức tạp nhưng sáng ngời: “... Đôi khi, đời người thật đúng là cái này nối tiếp cái khác, nói không rõ, nghĩ không tới.”

Ngón tay lạnh lạnh vuốt ve khuôn mặt cô, cúi đầu, chạm vào môi cô.

Bốn bề trống trải tĩnh lặng, tiếng gió rít chờ thâm trầm sâu lắng, xuyên qua cây đại thụ ngỡ chết mà tái sinh kia, lướt qua tai họ.

Trần Tri Ngô giữ chặt hông cô, xoay người, dè cô lên cửa xe.

Cánh tay đung phai tay cầm trên cửa, ấn ấn đau.

Cô im lặng, không bật thốt thành tiếng, bởi vì muốn bỏ qua cái cảm giác đang lẫn át hết thấy mọi thứ này càng khó hơn——

Chiếc áo trắng kiểu baby doll, ống tay và vạt áo rất rộng.

Ngón tay lần mò tiến vào, chẳng chút trở ngại.

Thò rập ảm áp, vương vát mồ hôi, cả bàn tay phủ lên. Nơi mẫn cảm nhất như gắn liền với dây thần kinh trong đầu, vừa khẽ động, lập tức thấy luống cuống sợ hãi, cũng ần ần khó chịu.

Có một loại cảm giác đang thất thủ.

Theo bản năng muốn trốn chạy.

Nhưng bàn chân cứ bất động chôn nguyên, nửa người tê dại.

Lật tay bấu chặt tay nắm cửa, hơi lạnh trên kính xuyên qua vải vóc truyền đến lưng.

Cô khẽ kêu anh bằng thanh âm của hơi thở: “Thầy Trần...”

Bờ môi đang dán trên cổ cô thoáng dừng lại: “Ừm?”

Ngón tay cô chậm rãi nắm giữ cánh tay anh, đến bản thân cũng không biết là muốn đẩy anh ra hay muốn anh tiếp tục.

Giằng co như vậy phút chốc, Trần Tri Ngô tự mình lui ra, khẽ chạm lên cánh môi cô, kéo áo cô ngay ngắn lại: “Đi thôi em.”

“Thầy...”

“Ngày mai tám giờ em phải phòng vấn, về ngủ sớm nào.”

Cô hấp tấp giải thích: “Em, không phải em...”

Trần Tri Ngô đưa đầu lưỡi chạm vào miệng như để thư giãn ‘giảm nhiệt’ lại đây khiêu khích gợi cảm, dùng chốc lát rồi dán sát lại gần kề cô lên thân xe, ép chặt thân thể cô, cố tình để cô cảm nhận được... của mình.

Tai Tô Nam nóng rẫy.

Lời nói phá sát bên tai cô, mon tron ngà ngón: “Cho em ghi nọ. Lát nữa về nhà trà cho anh.”

Xe tiếp tục lăn bánh, gió đêm mùa thu rót trắng vào khoang xe, qua thật lâu, vậy mà cũng không thể giúp Tô Nam bình ổn lại tâm trạng.

Pháng phất như có một thế giới rộng lớn đầy huyền hoặc bí ẩn đang đợi cô khám phá, nhưng chỉ vừa nhìn thoáng qua một góc nhỏ, đã khiến cô mê đắm choáng ngợp.

Cô áp lòng bàn tay vào cửa kính để lấy chút hơi lạnh, rồi áp lên mặt mình.

Cảm thấy bản thân thật ngốc.

Nhưng ... nhưng lại hết đổi ngọt ngào.

Những viên kẹo ít ỏi bị người ta lấy mất trong hai mươi bốn năm qua, những viên kẹo khiến cô ngày đêm quần bách nhưng không cách nào vùng vẫy thoát khỏi khao khát có được nó, những viên kẹo cô ngỡ rằng sẽ không bao giờ đến nữa, đột nhiên, toàn bộ chất chống sừng sững trước mặt cô.

Ngọc khiết nơi nơi.

(Bánh gạo hấp lá du đông)

(Áo Baby doll)

(Drap xám dơ)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi* (*Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

‘Đến cả móng chân em cũng duyên dáng và đỏ bừng đấy.’

—— *‘Xứ tuyết’ (Kawabata Yasunari)*

Xem xong thân cây kỳ lạ kia, Trần Tri Ngô cho xe quay đầu đi vào đường cao tốc, về tới đô thị đại học đã mười giờ.

Xế chiều Tô Nam ngủ một giấc đảo lộn ngày đêm, nên đến tối chẳng thấy buồn ngủ tẹo nào, sau khi tắm rửa xong chiếm dụng luôn góc đọc sách của Trần Tri Ngô.

Đọc nửa giờ, càng đọc càng tỉnh.

Trần Tri Ngô đi tới lấy quyển sách trong tay cô, nhét nửa ly rượu vang đỏ vào: “Uống một chút, rồi đi ngủ nào.”

Anh vừa tắm xong, mặc đồ ngủ, tóc vẫn còn ẩm ướt.

Tô Nam bung ly rượu nhấp một ngụm nhỏ, giường mắt nhìn Trần Tri Ngô.

Muốn ngủ, nhưng mà ngủ ở đâu cơ chứ?

Căn hộ ba phòng ngủ, hai phòng sinh hoạt chung. Trừ căn phòng kia của Trần Tri Ngô, hai phòng còn lại đều trống trơn, chỉ đặt giường và tủ quần áo, ngay cả gối mềm cũng không có.

Ánh mắt Trần Tri Ngô lướt vụt qua mặt cô: “Đã trải xong drap giường phòng bên cạnh cho em rồi.”

Tô Nam: “À...”

Cũng không biết là thất vọng hay thờ phào nhẹ nhõm.

Dráp giường phòng bên cạnh cũng là một bộ chăn dráp ba món màu xám đơn giản trong phòng ngủ của anh.

Trần Tri Ngô bật sáng chiếc đèn ngủ trên tủ đầu giường: “Sáng mai, sáu giờ bốn mươi anh gọi em dậy.”

“Anh đưa em đi sao?”

“Không đưa em đi, em có thể lạc từ đô thị Đại học đến Thiên Cung I*.” (**Trạm không gian đầu tiên của Cộng hòa nhân dân Trung Hoa.*)

Tô Nam cười toe: “Anh phát hiện ra à?”

“Còn có thể không phát hiện sao? Lần trước bảo em đến cửa hàng in ấn lấy đồ cho anh, anh nói ra cổng phía Tây, đi về hướng nam tám trăm mét, em đặc biệt ngờ ngác nhìn anh...”

Tô Nam bật cười: “Không phải cuối cùng em cũng lấy về cho anh rồi đó sao.”

Nói mãi nói mãi, hết chuyện này đến chuyện khác, hoàn toàn không có chút dấu hiệu nào dừng lại, Trần Tri Ngô đành phải quyết đoán bắt cô nhóc đi ngủ: “Nhanh ngủ đi nào.” Nói xong tắt đèn chính trong phòng chỉ để lại đèn ngủ nhỏ.

Tô Nam nằm trên giường.

Trần Tri Ngô đứng ở cửa: “Không được nghịch đi động.”

Tô Nam: “Có thể nghịch mà không à?”

Trần Tri Ngô nghiêm mặt: “Không được.”

Ngày hôm sau, thảo luận lãnh đạo nhóm và phỏng vấn sâu cá nhân được tiến hành liên tiếp. Buổi trưa Tô Nam không có thời gian gặp Trần Tri Ngô, cô xuống tiệm bánh ngọt dưới lầu tòa nhà nơi phỏng vấn mua mấy cái bánh sừng bò giải quyết tạm bữa trưa.

Công ty nhỏ, quá trình phỏng vấn đơn giản, không phức tạp bằng một phần tập đoàn sừng sỏ. Ba giờ chiều, Tô Nam kết thúc hai vòng phỏng vấn, trở về chờ thông báo kết quả.

Ra khỏi văn phòng, lấy điện thoại đang đặt chế độ im lặng trong túi xách ra, vừa mở lên thì nhìn thấy hai tin nhắn của Trần Tri Ngô, một tin hỏi cô đã kết thúc chưa, một tin báo cô khi nào phỏng vấn xong gọi điện cho anh.

Nói chuyện điện thoại xong, đợi chưa đến mười lăm phút, đã nhìn thấy chiếc xe quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt.

Tô Nam hươ hươ tay.

Trần Tri Ngô dừng xe, hạ cửa sổ xuống.

Phía đối diện, Tô Nam đang dòm quanh băng qua đường.

Mặc áo vest công sở kết hợp với chân váy, quần tất, giày cao gót đen.

Cũng không phải chưa từng thấy cô mặc váy, sinh nhật năm ngoái, cô mặc chiếc váy nhung rộng, dài đến mắt cá chân, bao bọc kín kẽ hoàn toàn.

Nhưng hôm nay chiếc váy này có phần bó sát, phác họa lên đường cong từ hông đến đùi, dù mặc quần tất cũng không thể nào che được đôi chân thon mượt.

Trần Tri Ngô nheo mắt nhìn, quờ tay mò tìm thuốc lá.

Tô Nam đến bên cạnh xe, đặt túi xách ra phía sau, còn mình ngồi xuống ghế phụ lái.

“Sao rồi em?”

“Em thấy cũng tạm được ạ.” Tô Nam xoa mái tóc buộc đuôi ngựa xuống, lấy khăn giấy lau hết chút son phơn phớt trên môi: “Em nói đã từng thực tập ở Bắc Kinh, người phỏng vấn có quan hệ khá tốt với Hạ Duệ nên trò chuyện cũng vui về thoải mái.”

“Nếu vào đó thì sau này làm công việc gì?”

“Dạ, làm quản lý hoạt động cộng đồng...” Tô Nam cúi đầu, khẽ nhấp máy môi: “Ngày mai còn hai vòng phỏng vấn nữa, cũng chưa biết có được chọn không.”

*(*Quản lý hoạt động cộng đồng ở đây là q uản lý các phương tiện truyền thông xã hội, thương hiệu và tạo ra một cộng đồng quanh công ty. Các cộng đồng có thể là Facebook, Zing, Google Group, các diễn đàn của công ty hoặc diễn đàn công cộng ...)*

Nội dung công việc cô không thích lắm, quy mô công ty cũng không được như trong kỳ vọng của cô.

Liếc mắt nhìn Trần Tri Ngô: “Hôm nay, có rất nhiều người đến phỏng vấn, trong nhóm của em có mấy sinh viên đại học Sùng, chắc là được anh dạy dỗ, lúc thảo luận nhóm, khí thế vô cùng hùng hổ dọa người, có ý kiến trái ngược với em, hai bên còn tranh luận một hồi.”

Trần Tri Ngô phì cười: “Em thì chuyện gì cũng có thể đẩy lên đầu anh —— tìm việc không nên nóng nảy, từ từ xem thêm những chỗ khác, không phải đến tháng mười một mới kết thúc thời gian tham gia tuyển dụng, quay về trường sao?”

Tô Nam mỉm cười: “Dạ.”

Trần Tri Ngô liếc nhìn cô một cái, đánh tay lái ở giao lộ phía trước, quay đầu xe.

“Không phải anh định đưa em đi gặp một người sao ạ?”

“Không phải gặp mặt chính thức, trang phục này của em nghiêm túc quá, về đổi quần áo khác.” Ánh mắt không biến sắc lướt qua quần tất trên đùi cô —— nếu như mặc bộ đồ này, thì scandal tình ái giữa bản thân và thư ký riêng nhà mình, đích xác sẽ thành sự thật.

Anh không nói thì thôi, vừa nói tới lập tức khiến Tô Nam có chút quần bách.

Bộ trang phục công sở trên người, là đi mua chung với bạn cùng phòng ký túc xá, không đắt, nên hiển nhiên chất liệu vải và đường cắt may không tinh xảo, size S thì chật, size M lại hơi lớn, cuối cùng vẫn mua size M, nên có phần không vừa vặn nhưng cũng đành phải chấp nhận.

Hiện giờ, có một số kinh nghiệm phỏng vấn chia sẻ trên BBS, cho rằng sinh viên tốt nghiệp đi xin việc không cần phải mặc những bộ vest công sở quá khuôn mẫu cứng nhắc; chỉ cần mặc trang phục văn phòng đơn giản, nên nề kín đáo là được. Nhưng khi đến nơi phỏng vấn, nhìn lướt qua mười người thì đã hết tám người mặc vest, rốt cuộc bản thân cũng không dám đùa giỡn với ấn tượng ban đầu của nhà phỏng vấn, đành phải chạy theo trào lưu chung.

Áu phục và áo sơ mi của Trần Tri Ngô đều là quần áo may đo cao cấp, nhất định sẽ cảm thấy cô mặc bộ đồ này trên người giống hệt như nhân viên phục vụ khách hàng của các phòng kinh doanh.

Mỗi người ôm một nỗi niềm tâm sự, chẳng mấy chốc xe đã về đến dưới lầu.

Lên nhà, Tô Nam lấy trong vali ra một bộ quần áo thường ngày mặc vào.

Đằm sơ mi cách điệu tay lờ, màu trắng, gấu dài chưa đến gối. Bên trong mặc áo hai dây cùng màu. Sơ mi để mở đến cúc thứ ba, lộ ra phần cổ và xương quai xanh trắng mượt sáng bóng.

Tô Nam thấy ánh mắt Trần Tri Ngô dán chặt trên người mình, thấp thòm hỏi một câu: “... Được không anh?”

“Được...”

Chiếc váy này trước đây anh chưa từng thấy qua, không biết cô mua khi nào.

Mặc vào vừa mang dáng vẻ nữ sinh đáng yêu vừa được chất quyến rũ phụ nữ, chủ yếu do lộ xương quai xanh và đôi chân rất trắng, gầy guộc yếu ớt, hết đổi ngây thơ vô tội. Loáng cái trong đầu anh không còn suy nghĩ được bất cứ chuyện gì, chỉ muốn liều mạng bỏ luôn bữa hẹn com tối này, cũng lười quản học trò ngọc có bằng lòng hay không...

Tô Nam thấy Trần Tri Ngô ngồi trên sofa mặt thoát cái chuyển mây đen cứng ngắc, chẳng nói chẳng rằng, bất giác cảm thấy một chữ ‘Được’ này của anh quá sức miễn cưỡng.

Nhưng lần này cô đến thành phố Sùng có ba ngày, chỉ mang theo hai bộ quần áo để thay đổi, bộ còn lại trước đây đã mặc qua mấy lần, chắc chắn Trần Tri Ngô càng không vừa ý.

Càng nghĩ càng cảm thấy quần bách: “Hay là, em không đi...”

Trần Tri Ngô kéo cổ tay cô.

Tô Nam loạng choạng đứng không vững, vội chống tay lên đầu gối anh: “Thầy Trần...”

Trần Tri Ngô ấn cô ngồi xuống đùi mình, bàn tay dùng sức rất mạnh siết chặt vòng eo thon mảnh của cô.

Hơi thở nóng rẫy phả bên tai: “... Đừng động, để anh ôm một lát.”

Học trò ngọc quả nhiên không nhúc nhích.

Anh cũng không dám động cựa, động một cái chắc chắn hôm nay khỏi ra cửa.

Nhịn được... thật mẹ nó thống khổ.

Thời gian trước, mấy năm hoang đường và suy sụp ở Mỹ, anh đã từng có hơn một năm đắm chìm trong tửu sắc, tựa hồ muốn dùng thứ ẩm áp giả tạo nhất thời không có ngày mai đó sưởi ấm cho linh hồn rét lạnh trống rỗng của mình; hoặc có lẽ muốn tìm ra chút gì đó nét vầng vất ngày xưa trong những gương mặt mờ hồ loáng thoáng, khẳng khái làm tê dại trái tim chứ không chịu chấp nhận hiện thực.

Song hoàn toàn vô dụng, trái lại sau những cơn phóng túng vô độ, càng cảm thấy chán ghét bản thân.

Con người rơi xuống dễ dàng, đi lên, rất khó.

Nhưng trong quá trình vật lộn để trèo lên đó, trái tim vì phải trả giá cho những cơ cực khổ cùng mà bình lặng yên ổn.

Khi bước đến nơi đủ cao, rồi quay đầu nhìn lại, anh phát hiện trong quá khứ mình chỉ cách vực sâu chới với một bước chân.

Vì vậy, thời gian sau đó, sau khi đã rút chân ra khỏi vùng lầy, anh hoàn toàn rời xa quan hệ thể xác thuần túy, mặc dù không phải cố ý —— nhưng anh biết, những thứ này chỉ có thể làm tăng nhất thời cái thứ hóa chất hạnh phúc dopamine, không phải là thuốc giải của anh.

(Dopamine đóng vai trò chủ chốt đối với những trải nghiệm của chúng ta về sự vui thú và nỗi đau, liên quan đến khao khát, sự nghiện ngập, ham muốn và khoái lạc. Nó rất hiếm, được tiết ra từ đỉnh thân não, một trong các vùng nguyên sơ nhất của não.)*

Mấy phút sau, Trần Tri Ngô mới khẽ nói lỏng tay: “Em mặc váy đẹp lắm.”

Mắt Tô Nam sáng ngời: “Thật không anh?”

“Thật.”

Trần Tri Ngô vẫn xuôi xì mặt: “Ồ trường mặc ít thôi, cái váy này của em ngắn như vậy, lên cầu thang...”

“Ngắn à?” Tô Nam cúi đầu nhìn: “Không ngắn mà, cũng gần đến đầu gối.”

Trần Tri Ngô: “...”

Xe chạy tầm nửa tiếng, rẽ vào một con đường rừng.

Hoàng hôn đang buông xuống, rừng chiều nhuộm một màu bàng lãng nồng nàn.

Tô Nam nằm nhoài trên cửa sổ, ngắm đến ngẩn ngơ: “Thầy Trần, hình như em nhìn thấy có sóc lù qua, không biết có phải do em ảo giác không.”

“Không đâu.” Trần Tri Ngô nhìn cô yêu chiều: “Thích nơi này sao?”

“Dạ, thật yên tĩnh.” Ánh cam đỏ, xuyên qua phiến lá, chớp tắt lấp láy rơi vào mắt cô.

Tô Nam cười tóa rạng: “Từ nhỏ đến lớn, những nơi em ở đều rất ồn ào. Khi còn bé, ở chung phòng với chị, lớn lên thì vào ký túc xá của trường, nhất cử nhất động gì của mọi người cũng đều có thể nghe thấy. Tiếng chén bát, thau chậu va chạm hàng ngày; tiếng cãi vã đánh nhau, tiếng trẻ con khóc; thời điểm mừng năm mới, tiếng pháo nổ, tiếng mật chúc... Đường như trong trí nhớ của em, lúc nào cũng tràn ngập những âm thanh này. Sau đó, có một năm em về nhà, đột nhiên cảm thấy sao quá đổi âm ỉ, chỉ một tiếng ồn nhỏ cũng làm em thấy phiền nhiễu... Em đã nghĩ, không biết khi nào em có thể có được một nơi yên tĩnh, chỉ thuộc về riêng mình, em sẽ không còn bị quấy rầy bởi những âm thanh đó nữa?”

Mái tóc cô thổi vung theo chiều gió, Trần Tri Ngô nhìn dáng hình cô ngược nắng mong manh, ngực thất lại.

Bình thường, cô rất ít khi kể về những tháng ngày trưởng thành của mình, chỉ duy nhất lần đó ở thị trấn, nghe thấy cô nhắc tới đôi câu. Kỳ thật anh cũng không dám hỏi, biết tâm tư học trò ngốc của mình nhạy cảm, lòng tự trọng lại cao.

Lúc này không may nãy chuẩn bị đột nhiên bị những lời đó đánh trúng, trầm mặc thật lâu: “... Sau này, có thể ở đây.”

Tô Nam mỉm cười, không nói gì.

Xe rẽ mấy lối ngoặt, một ngôi biệt thự màu trắng giấu mình dưới những tán lá, loáng thoáng hiện ra trong tầm mắt.

“Sắp đến rồi.”

Tô Nam bẽn lẽn ‘dạ’ một tiếng: “Thầy Trần, chỉ ít có thể nói cho em biết danh tính của đối phương không ạ? Em sợ mình thể hiện không tốt, làm mất mặt anh.”

Trần Tri Ngô cong khóe môi mỉm cười nhìn cô: “Không cần thể hiện gì đâu, em cứ như bình thường là được rồi.”

Xe tới gần biệt thự, từ từ giảm tốc độ, chạy vào trong rồi dừng lại.

Tô Nam xuống xe, lo lắng bắt an lều đeo đi sát theo sau Trần Tri Ngô.

Mở cửa, từ bên trong thoáng bay ra mùi thức ăn thơm phức ngọt ngào.

Tô Nam bước vào, đưa mắt nhìn.

Phong cách trang trí lấy gam màu trắng và sắc gỗ hồ đào nhạt làm chủ đạo, hoa được cắm trong lọ thủy tinh cổ dày lỏng lảnh nước trong suốt đặt trên bàn gỗ.

Trần Tri Ngô đi tới tủ giày ở lối vào, lấy một đôi dép lê đặt bên chân Tô Nam

Tô Nam vội vàng đổi dép, xếp giày của mình lên kệ ngay ngắn rồi đi vào.

Trong nhà bếp, truyền đến âm thanh ma sát mặt đất.

Chốc lát, một người đẩy xe lăn đi ra.

Khoảng tầm năm sáu mươi tuổi, gương mặt nở nụ cười dịu dàng: “Còn phải hầm canh thêm chừng nửa tiếng nữa là có thể bắt đầu ăn cơm —— trên đường có bị kẹt xe không?”

“Dạ không,” Trần Tri Ngô cười nói: “Mẹ, mẹ đã bớt cảm chưa ạ?”

...

Tô Nam ngáy người, sợ choáng váng.

Về câu trích dẫn và truyện ‘Xứ tuyết’ của Kawabata Yasunari

‘Đến cả móng chân em cũng duyên dáng và đỏ bừng đấy.’

Đây là câu mà nam chính Shimamura nói với nữ chính Komako, khi cô trở về với anh sau một dạ hội của người trong làng. Lần khuấy đầu đó nổi hờn ghen của anh.

‘Xứ tuyết’ mở đầu bằng hình ảnh ‘Con tàu vượt ra khỏi đường hầm dài, đi vào xứ tuyết’, bắt đầu với chuyện trở lại xứ tuyết lần thứ hai của Shimamura.

Shimamura là một người đàn ông tài tử nhàn rỗi phong lưu đất Tokyo, và theo mình cả bạc tình, khi đặt gia đình sang một bên để đi tìm kiếm cái bản ngã, khi đã say mê quán quýt với Komako rồi sau đó những gì còn đọng lại trong anh chỉ là sự vương vấn nơi ngón tay trò bàn tay trái khi nó vuốt ve cơ thể cô, chỉ duy nhất nó còn giữ được những kỷ niệm tình tế sống động, có thể giúp anh hồi tưởng lại quá khứ.

Tuy giữa hai người đã có nhiều điều, tuy trong anh cô là cô gái tuyệt vời nhất với vẻ trong sạch và tươi mát, tinh khiết đến tận chân tơ kẽ tóc. Dù rằng khi Komako bước vào cuộc đời anh, anh thấy cô như tia sáng ấm áp trong đêm trường của mình, anh vẫn không viết thư cho cô. Trong lần thứ hai trở lại xứ tuyết, trái tim anh không có cô, thế nên ánh mắt anh dễ dàng lạc lối khi nghe thấy một giọng nói thanh trong như tiếng vọng trên tuyết trong màn đêm khiến người ta man mác buồn, và đôi mắt mang vẻ đẹp huyền diệu kỳ lạ như lênh đênh trên đại dương đêm tối của Yoko – một cô gái tình cờ gặp trên tàu qua hình ảnh phản chiếu của tấm kính. Anh đã hoàn toàn bị cuốn vào điều kỳ diệu ấy không biết mình mơ hay tỉnh. Anh quên cả bản thân anh thì làm sao còn nhớ đến cô.

Cho đến tận dòng cuối cùng của câu chuyện chẳng có câu nào anh nói yêu Komako, dù rằng cô quên mình dễ dàng hiển tất cả cho anh mà không nhận được thứ gì trao lại, ‘Anh hãy trở lại, dù một năm một lần cũng

được. Hứa với em rằng chừng nào em còn ở đây, mỗi năm anh sẽ trở về...’ nhưng cái anh có thể đáp lại chỉ là lời tự vấn ‘*K hông sao hiểu nổi sự lạnh lùng của lòng mình, tại sao mình không thể sống được mãnh liệt, trọn vẹn và hy sinh trong dáng hình không đòi hỏi chút gì trả lại như cô*’. Rõ ràng ngay từ đầu anh chỉ muốn có một mình cô. Nhưng Yêu hay không, có lẽ cả bản thân anh cũng chẳng biết (cũng như chính bản thân tác giả cũng lạc lối trong cuộc đời khi chọn kết thúc bằng cách tự sát), họ chỉ biết rõ một điều ‘*cả anh và cô, đang nhập vào một trò chơi, một trò chơi thân mật*’. Và khi người ta đạt tới sự tự do cực độ về tinh thần trong hành trình tìm lại chính mình thì cái gọi là ‘tình yêu’ nó cũng sẽ mỏng lung huyền hoặc, vì nó dễ dàng nảy nở với những rung động sâu xa trước cái mỹ lệ.

Nhưng ít ra câu nói ở trên cho thấy ở anh có chút gì đó lòng ghen.

Mình Khai Dạ Hợp đưa câu trích dẫn này vào để thể hiện sự ghen tuông – ‘chiếm hữu khi yêu’ của thầy Trần chúng ta.

‘Xứ tuyết’ là một câu chuyện rất hay. Nếu có thời gian các bạn hãy thử đọc. Truyện gồm 3 phần khá ngắn nhưng vắng vắng những lời bỏ ngõ, có thể khi đọc xong chúng ta cảm thấy mình chẳng cách nào nắm bắt được một thứ gì đó hết đời mỏng lung. Nó tịch mịch u buồn vắng vất nỗi hoài niệm về miền tuyết đã tan, về mối tình đã mất nhưng lời vẫn đẹp đến rung động trái tim, vượt hết những chuẩn mực thông thường.

Lần thứ nhất gặp anh vào đầu mùa xuân, cô là một thiếu nữ đang tập sự để trở thành Geisa.

Lần thứ hai gặp lại anh vào mùa đông, cô đã bán thân trở thành Geisa để kiếm tiền giúp thầy dạy đàn trị bệnh lao ruột cho con trai bà, để trả ơn.

Cô là người con gái đẹp nhất với tiếng đàn Samisen hay nhất. Dịu dàng dễ thương và đôi chút buông lơi khiến cô xiết bao quyến rũ, ‘*Má em hồng rực như một khối lửa*’, anh đã nói với cô như thế. Xuyên suốt câu chuyện là màu đỏ rực tương phản với màu trắng của tuyết trời, sạch sẽ tinh khiết.

Khối lửa đó đó khiến anh bị hấp hồn nhưng không đủ để níu giữ chân kẻ lãng du, để rồi cuối cùng màu sắc đó nói lên lời vĩnh biệt thể giới thực trong lần thứ ba anh đến xứ tuyết vào mùa thu, khi ngọn lửa rừng rực cháy bùng lên trong kho kén khiến gương mặt cô đỏ ửng, đã lấy đi sinh mạng Yoko dâng hiến cho lễ hòa thiêu, còn Komako thì nơi như mê sảng và vẻ mặt như sắp hóa điên.

Kiệt tác ‘Xứ tuyết’ được Kawabata Yasunari viết từ năm 1935 đến 1947, với hình ảnh chân thật là nàng Orsen Geisa Matsuei vùng Yukiguni no Yado Takahan, Yuzawa mà ông đã gặp năm 1934 rồi xây dựng nên một Komako ‘*Trần trệ nữ tính, mảnh mẽ, tương phản giữa thánh thiện và trần tục, giữa tình táo và đam mê, giữa vẻ đẹp sáng ngời nét thơ ngây bên ngoài và sức trầm lắng của nội tâm. Cảm giác mà nàng đem lại cho Shimamura là sự tươi mát và thanh sạch tuyệt vời*’.

‘Xứ tuyết’ được đánh giá là quốc bảo của nền văn học Nhật Bản, và là một trong những tác phẩm giúp mang lại cho tác giả giải thưởng Nobel văn học năm 1968.

Kawabata Yasunari dùng cả đôi đũa miêu tả vẻ đẹp cổ xưa của Nhật Bản, chạm vào văn chương của ông là chạm vào cái tinh tế thanh cao, u uẩn mong manh. Cả đời theo đuổi cái đẹp nhưng luôn sống trong nỗi buồn và sự cô đơn, lên án việc tự tử nhưng cuối cùng chọn cách kết thúc cuộc đời mình bằng khi ga năm 1972 mà không để lại bất kỳ bức thư tuyệt mệnh nào. (Trích Wiki)

Ở Việt Nam, tác phẩm được xuất bản 3 lần với 3 bản dịch khác nhau. Mình chỉ tìm được ebook trọn vẹn của bản dịch mới nhất năm 1995 của dịch giả Ngô Văn Phú và Vũ Đình Bình.

Bản dịch rất hay nhưng mình thấy phần đối thoại giữa Shimamura và Komako còn chút lỗi xưng hô và đôi nét không được mềm mại lắm (xin lỗi dịch giả). Nên mình đã thử tìm các bản khác, nhưng không có bản nào hoàn chỉnh. Chỉ có một bản phỏng dịch tóm tắt truyện (của anh Huỳnh Văn Ba) đọc thấy rất tình cảm.

Mình ví dụ một câu:

Khi anh nhớ cô tìm cho mình một kỹ nữ để giải khuây trong lần gặp đầu tiên:

Sách xuất bản: “*Sao ông lại nghĩ đến chuyện nhờ tôi một việc như thế được nhỉ! Hừ! Hay thật! Hay thật đấy.*”

Bản phỏng dịch: “*Dù là trong mơ em cũng không nghĩ anh có thể nhờ em chuyện như thế...*”

Komako nổi giận đó nhưng ngáp nét câu kinh trẻ con, đáng yêu như thế và khi đã yêu một người là hết lòng hy sinh ‘*Với em, em không hối tiếc gì. Chẳng bao giờ em hối tiếc gì*’ như thế thì người đàn ông nào có thể không đo gục siêu lòng

Tuy cốt truyện đơn giản nhưng cách viết tinh tế và đứt quãng có thể khiến những ai không quen sẽ cảm thấy hơi khó hiểu. Các bạn có thể vào đây www.eret.com2-ThoVan/HVanBa/Xu-Tuyet.htm xem bản phỏng dịch tóm tắt của anh Huỳnh Văn Ba sẽ dễ hiểu hơn khi bước vào đọc truyện. Nhưng mình tin nếu các bạn kiên nhẫn đọc thật kỹ những dòng văn đẹp dễ đó, bạn sẽ được lạc vào một thế giới rất lạ lạ của câu chữ. Có thể nó không hợp với bạn nhưng bạn lại không có cách nào phủ nhận và cưỡng được cái hay, cái quyến rũ của nó. Lạ lùng như vậy đó.

(‘*Đến cả móng chân em cũng duyên dáng và đỏ bừng đấy.*’ – Ảnh trong phim)

(Lọ cổ dày)

(Căn hộ ba phòng ngủ, hai phòng sinh hoạt chung)

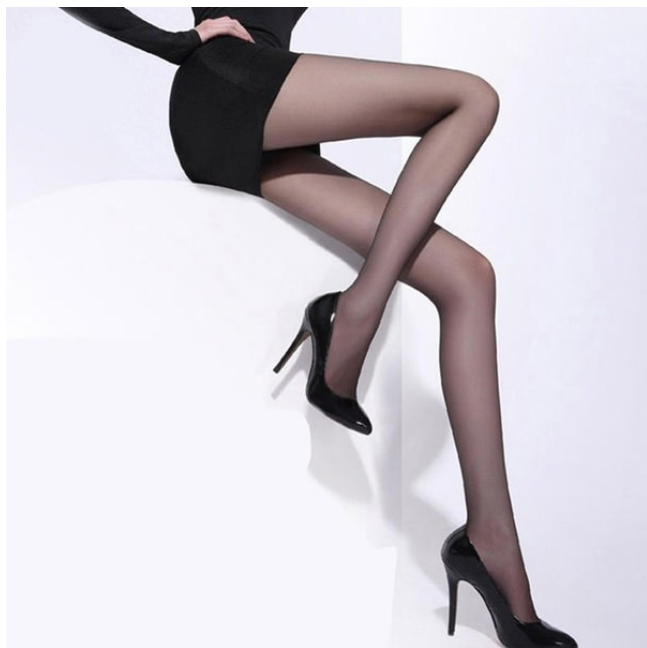

Giải trí

(Em nhớ mặc thế này đi phỏng vấn)

(Trần sư phụ mặt không biến sắc lia chỗ này, máu nào không phụt)

(Sau đó bắt em nhỏ về thay đồ, em nhỏ chuyển qua style này, Trần sư phụ càng nhấp nhòm không yên)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi* (*Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nàng có linh hồn cao ngạo bất khuất, tựa linh hồn thơ điên.’

——‘*Lời thú tội của chiếc mặt nạ*’ (Yukio Mishima)

“Đỡ nhiều rồi.” Cổ Bội Du cười dịu dàng, hết nhìn Tô Nam lại liếc nhìn Trần Tri Ngô.

Trần Tri Ngô nắm tay Tô Nam kéo lại gần: “Đây là Tô Nam ạ.”

Cổ Bội Du: “Tô Nam, chào con.”

Tô Nam: “Chào ngài...”

Trần Tri Ngô khẽ huyếch cổ một cái: “Gọi là dì.”

Tô Nam: “... Dì.”

Nửa phút sau, lúc đi theo Cổ Bội Du đến chiếc bàn gỗ xem lọ hoa tác phẩm do bà cắm rồi, Tô Nam mới sực ý thức, không đúng, cảm thấy dường như gọi ‘dì’ đã sai vai vế.

Trần Tri Ngô nhìn Tô Nam ở trước mặt Cổ Bội Du ngoan ngoãn chẳng khác nào học sinh tiểu học, cong miệng cười, để hai người lại, còn mình đi lên lầu thay quần áo.

“Nghe Tri Ngô nói, hiện giờ con đang học nghiên cứu sinh năm ba phải không?”

“Dạ, tháng sáu năm sau là tốt nghiệp ạ.”

Cổ Bội Du cười nói: “Thời gian qua nhanh thật, tốt nghiệp... tựa như ngày nào Tri Ngô tốt nghiệp nghiên cứu sinh chỉ vừa loáng cái chớp mắt, con có dự tính gì chưa?”

“Hiện tại con đang tìm việc...”

“Đến thành phố Sùng làm sao?”

“Dạ, vẫn chưa xác định ạ...”

“Con đừng căng thẳng gì bố,” Cổ Bội Du mỉm cười nhìn cô: “Thật sự rất lâu rồi đi không được trò chuyện với những người trẻ bọn con, Tri Ngô bây giờ và ba hần giống nhau như đúc, nói chuyện già cỗi chẳng khác gì ông cụ non.”

Tô Nam nghĩ, ‘Chưa từng thấy qua ông cụ non nào mặt người dạ thú như vậy.’

Cổ Bội Du: “Hôm nay, ba Tri Ngô không có ở thành phố Sùng, đợi lần sau con đến gặp vậy. Nếu con ở thành Sùng, nhất định sẽ thuận tiện hơn rất nhiều... Dì đi đứng bất tiện lại cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng nên phải ở nơi này, con đi một chuyến vất vả lắm phải không?”

Tô Nam không nói ra chân tướng chuyện mình hoàn toàn bị lừa từ đây, mỉm cười đáp: “Dạ không, con ngồi đường sắt cao tốc ở thành phố Đán đến đây rất gần ạ.”

“Con tìm việc nếu gặp khó khăn gì thì hãy nói với Tri Ngô, nó đi nhiều trải nhiều, ít nhiều gì cũng có thể giúp con.”

Hai người ở trong phòng khách trò chuyện một lúc, Cổ Bội Du lại dẫn Tô Nam đi xem phòng vẽ tranh của bà.

Rất nhiều tranh mới vẽ xong đang đặt bên cửa sổ chờ hong khô, trong phòng thoáng mùi sơn dầu và dầu thông. Tô Nam xem lướt qua một tác phẩm, nét phóng bút chưa thật nhuần nhuyễn mềm mại, nhưng vẫn có thể đưa người ta thoát khỏi không gian chật hẹp mà đắm mình vào vẻ đẹp của nó, có lẽ vì bà đã từng trải nghiệm ở nơi đó.

Cổ Bội Du chỉ tay vào một bức tranh đang vẽ dang dở —— vì để bà có thể thuận tiện vẽ tranh khi ngồi xe lăn, giá đỡ bàn vẽ được đặc biệt điều chỉnh lại vừa với tầm tay: “Cái này là năm hai mươi ba tuổi, đi đi leo rặng

Tuyết Sơn* ở biên giới Nepal, đựng phải bão tuyết, tuyết chúi nửa thì gặp nạn.”

*(*Rặng Himalaya trải dài khắp bảy quốc gia Bhutan, Trung Quốc, Ấn Độ, Nepal, Pakistan, Myanma và Afghanistan. Trong tiếng Phạn, “Hima” có nghĩa là Tuyết, và “alaya” là Nơi ở. Chính vì vậy, nơi đây bốn mùa tuyết ph ối.)*

“Đi chơi leo núi à?”

“Cũng không hẳn, đi thích rất nhiều thứ, có quãng thời gian còn muốn làm vận động viên Kayak*(bộ môn chèo thuyền thể thao)*. Hồi đó, lúc chưa kết hôn với bà Tri Ngô, đi thích chạy khắp thế giới. Sau này kết hôn rồi, không còn tự do như vậy, nhất là sau khi sinh Tri Ngô, đi không yên tâm để cho người khác trông nom nên chuyện gì cũng tự tay làm. Đến khi Tri Ngô đi học thì lại giúp quản lý chút chuyện kinh doanh của gia đình, mãi tới tháng năm năm nay mới ốm bệnh xuống, mới hoàn toàn nhàn rồi, có thời gian dành cho riêng mình.” Cổ Bội Du cười nói: “Cũng do khi đó đi kết hôn sớm quá, lẽ ra nên dạo chơi ngắm nhìn thế giới nhiều thêm chút nữa, bây giờ muốn đi ra ngoài, còn phải làm phiền bao nhiêu người. Có những nơi, dù có người giúp, cũng không bao giờ đến được...”

Ánh mắt bà rơi lên tấm vải tranh sơn dầu, mây giăng tuyết xám xịt, gió càn phá Tuyết Sơn.

Tô Nam trầm mặc.

Cô cảm thấy, người vừa rồi hẳn huyền tán gẫu với cô chuyện công việc học hành trong phòng khách không phải là Cổ Bội Du chân thực, bây giờ mới thật sự là bà.

Vô thức, bật ra lời bùi ngùi: “Trong núi... nơi này yên tĩnh quá.”

Nhất thời thinh lặng, Tô Nam ngăn người, ý thức được có lẽ mình đã nói sai rồi, vội nhìn Cổ Bội Du.

Chỉ thấy bà nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, trên khuôn mặt vẫn ắp đầy nét cười dịu dàng nhưng ánh mắt bàng bạc nỗi tịch liêu.

—— bà thích ồn ào náo nhiệt như vậy, tính cách lại xông xáo muốn đi nhìn ngắm thế giới rộng lớn, biết thự nơi suôn núi này, vậy hãm bà nơi biệt thự này, thật sự thật sự, quá đối tịch liêu.

Qua một hồi lâu, Cổ Bội Du mới lên tiếng, cười nói: “Tri Ngô sợ đi một mình nhàn rồi buồn chán, nên sắp xếp mời mấy giáo viên đến dạy cắm hoa, tranh sơn dầu, trà đạo... xen kẽ nhau, tuổi tác cũng xấp xỉ như dì, mấy bà lão tụ tập một chỗ, có thể tán gẫu gì đây? Giống như đặt cùng một nơi chờ chết...”

Tìm Tô Nam lộp bộp, vội nói: “Dì...”

Cổ Bội Du dịu dàng nhìn cô.

Tô Nam ngồi xổm xuống trước mặt bà: “Năm con tám tuổi, bà mẹ con ly hôn, mười tuổi, bà con qua đời. Không còn tiền cấp dưỡng, mẹ con vừa đi làm bên ngoài, vừa phải nhận thêm một phần công việc khác... Con và chị gái đều phải đi học, tiền học phí tiền sinh hoạt cái nào cũng không thể thiếu. Có một đêm, con mơ màng ngủ, nghe thấy trong phòng khách có tiếng khóc. Ngồi dậy thì thấy phòng khách không bật đèn, mẹ con ngồi một mình dưới nền nhà nơi bậu cửa... Con cái gì cũng không hiểu, thấy bà khóc liền đi qua ôm bà —— đó là lần đầu tiên bà đẩy con ra. Sau này, bà nói với con, bà lên lầu bị trật chân, lúc vào cửa lấy dép, với không tới. Trong nháy mắt đó, tâm trạng sụp đổ, lúc ngồi bệt dưới đất khóc, bà thật sự cảm thấy ghét con và chị con...”

Cổ Bội Du yên lặng lắng nghe.

Tô Nam đưa tay, cầm bàn tay Cổ Bội Du đang đặt trên đầu gối.

Đây không phải là đôi bàn tay làm lưng vắt vả, trắng ngần mịn màng, không giống đôi tay thô ráp, đầy những vết chai mồng của mẹ cô; nhưng cũng gầy guộc khô héo.

Một đôi tay người mẹ.

Tô Nam cúi đầu: “... Con lúc bắt tông tâm, cũng rất tự trách mình, mẹ đang khóc, vậy mà con lại không biết vì sao, không làm được gì —— còn bà thì lúc nào cũng có thể biết rất rõ lý do mỗi lúc con không vui. Trong khoảnh khắc đó, con cũng thật sự ghét bản thân mình quá đối bất lực.”

Tô Nam dừng một lúc: “Sau đó, con cố gắng không để bà phải bận tâm lo lắng cho mình, cố làm tắt cả những gì có thể dễ san sẻ gánh nặng cùng bà —— kỳ thật là con sợ, đêm đó bà đẩy con ra, đến tận bây giờ con vẫn còn nhớ rõ. Con sợ một ngày nào đó, bà thật sự không đón nhận con nữa, con phải làm sao...”

Yên tĩnh chốc lát, Cổ Bội Du vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô, thờ dài: “... Bé con ngoan.”

Tình thân vĩnh viễn ấm áp nhưng là mối bận lòng đau nhói.

Có đôi khi, còn đau đớn hơn cả khắc cốt khoét tủy, khiến người ta không biết phải làm sao.

“Hai người tán gẫu chuyện gì thế à?” Ngoài cửa truyền đến âm thanh.

Tô Nam vội đứng dậy: “Thầy Trần...”

Trần Tri Ngô đi tới, đưa mắt nhìn bức tranh: “Mẹ lại tiến bộ rồi.”

Cổ Bội Du mỉm cười: “Lúc mới đầu, con còn nói cái gì mà, mẹ không có thiên phú hội họa.”

“Đó là kẻ khích tướng, kích thích người.”

“Lớn thế này rồi mà vẫn còn ấu trĩ như hồi nhỏ,” Cổ Bội Du mỉm cười liếc anh: “Chắc là sắp hằm xong rồi, con ra bếp hỏi thử xem có thể ăn cơm được chưa. Tô Nam đi xa như vậy, nhất định đói bụng lắm rồi.”

“Dạ.” Trần Tri Ngô cười, liếc Tô Nam một cái rồi đi ra khỏi phòng vẽ tranh.

Bữa cơm này, vui vẻ ấm áp vô cùng.

Cổ Bội Du không chừa cho Trần Tri Ngô chút mặt mũi nào, trút hết toàn bộ những chuyện cần quấy đáng xấu hổ hồi nhỏ của anh ra. Nhỏ thì giữa đêm giữa hôm lên trèo khỏi giường chuẩn ra ngoài, cùng với mấy tên tiểu quý phá phách khác leo lên mái nhà uống rượu, lớn thì chưa có bằng lái, đã lấy trộm xe của ba, cùng với ba bốn bằng hữu chạy ra ngoại thành chơi. Ông cụ bị dọa sợ đến mất hồn vía, dè xuống đánh cho một trận toi tã, cắt luôn tiền tiêu vặt nửa năm...

Đang nói đến đoạn năm Trần Tri Ngô mười bốn tuổi, thậm mến cô bạn hoa khôi lớp bên cạnh, Trần Tri Ngô mạnh mẽ ngăn cản: “Mẹ, mẹ, đoạn này cắt, đừng kể...”

Cổ Bội Du cười nói: “Chuyện mình làm, còn không cho nói? Hẳn bảo tên vãn hay chữ tốt nhất trong đám anh em kia viết thư tình một vản chữ, rồi lén nhét vào ngăn bàn con gái nhà người ta. Kết quả thì sao, hẳn cảm thư tình mà không thêm kiểm tra lại. Tay huynh đệ kia viết thuận tay quá, đến chỗ ghi tên họ để luôn tên mình vào...”

“Sau đó thế nào à?”

“... Đầu là trẻ con mới học lớp bảy.”

Tô Nam ra sức nín cười.

Trần Tri Ngô ném qua một cái nhìn cảnh cáo.

Cơm nước xong, Tô Nam đi vào phòng vệ sinh.

Trần Tri Ngô đến sát bên cạnh Cổ Bội Du: “Thế nào à?”

“Hoàn cảnh gia đình cô bé con không tốt, con giúp đỡ nhiều một chút. Là đứa nhỏ dè dặt hiểu chuyện, nhất định từ bé đã chịu không ít ảm ức thiệt thòi.”

Trần Tri Ngô bắt đầu đi: “Con lại nghỉ, là người có lòng tự trọng cao.”

“Đuộc đâu!” Cố Bội Du trừng anh: “Đứng là cái đầu gối du suy nghĩ cồ hủ cứng nhắc. Cứ phải trực tiếp đưa tiền mới được sao? Bản lĩnh chi huy đám huynh đệ kia trước đây đâu rồi?”

Trần Tri Ngô bật cười: “Mẹ bây giờ bắt đầu ‘khuỷu tay chia ra ngoài’ bệnh vực người khác rồi.”

Cố Bội Du liếc anh: “Con thì biết gì...”

Lúc ăn cơm xong, Tô Nam nhận được thông báo ngày mai phòng vấn vòng ba, như thường lệ sẽ bắt đầu vào tám giờ sáng, vì vậy cô nhẹ nhàng từ chối lời mời nghỉ lại đêm của Cố Bội Du.

Cố Bội Du đẩy xe lên, tiễn hai người ra đến tận cổng, nhìn cả hai lên xe.

Xe lăn bánh được một quãng, Tô Nam ngoái đầu nhìn về phía sau, cách thật xa vậy mà vẫn còn nhìn thấy một bóng dáng ngồi trên xe lăn.

“Thầy Trần...”

Trần Tri Ngô nhìn cô.

“Sau này... những giáo viên tìm cho đi, anh đổi thành người trẻ tuổi hết đi ạ.”

“Mẹ anh bảo em nói với anh hả?”

Tô Nam lắc đầu: “Biệt thự rộng quá... Em thấy cả tầng ba đều để trống, anh cũng có thể sắp xếp cho một nhóm sinh viên đáng tin cậy đến đây tổ chức những buổi sinh hoạt nhỏ, hội đọc sách hay sưu tầm dân ca chẳng hạn.”

“Đồng người ồn ào...”

“Đi không sợ ồn.” Tô Nam nhìn anh, nghiêm túc nói.

Trần Tri Ngô gật đầu: “Được, nghe em.”

Xuyên qua bóng cây dày rậm, ánh đèn thành phố ngày càng đậm càng gần.

“Anh đưa em đến gặp người quan trọng như vậy, sao không nói trước cho em biết?”

“Sợ em lo lắng, sẽ bẻ nguyên tắc phong đi phỏng vấn đến trò chuyện với bà.”

“Bà có hài lòng em không ạ?”

“Nếu đổi được, chỉ sợ bà muốn em làm con gái mình.” Trần Tri Ngô nhìn cô: “Anh biết bà nhất định sẽ thích em, nên không nói trước với em.”

Tô Nam nhướn miệng cười, gương mặt vuốt nhẹ ngón tay mình: “Em...”

“Hử?”

“Có thể hỏi anh một vấn đề... ấu trĩ không?”

“Hỏi đi.”

“Anh... thích em ở điểm nào vậy?”

Trần Tri Ngô duỗi tay trái đang để trên vô lăng lấy hộp thuốc lá, rút một điếu ra châm.

Trong làn khói lửng lơ bay lên, nhìn cô: “Cảm thấy em rất giống anh.”

“Chúng ta có chỗ nào giống nhau đâu chứ? Từ đầu tới cuối cách xa vạn dặm!”

Trần Tri Ngô bật cười, dừng xe, chồm người qua.

Trong miệng anh còn mang mùi thuốc lá nồng đậm, cái chạm môi đầu cô sặc sụa, đang ho đến mắt nhắm nước mắt lưng, anh lại tiếp tục hôn xuống.

Mái miết rong ruổi không khe hở, đến tận khi trên người cô cũng nhuộm đậm hơi thở của anh.

Gió ở trên đầu bọn họ, đóng đưa những tán lá rậm rạp thưa thưa, vàng trắng treo nơi rất xa.

“Cô có linh hồn cao ngạo bất khuất, tựa linh hồn thơ điên.”

—— anh cũng vậy.

***(* Yukio Mishima (1925-1970) là một trong những tác giả quan trọng nhất trong nền văn học Nhật Bản thế kỷ 20, được trao giải Nobel văn chương vào năm 1968. Ông là samurai cuối cùng trên văn đàn Nhật Bản. Cái chết mổ bụng tự sát của ông càng làm tăng thêm ý thức vinh danh trong văn nghiệp. Người ta xem cái chết đó là chương cuối cùng của cuốn tiểu thuyết – cuộc đời Mishima.

Confessions of a Mask (Lời thú tội của chiếc mặt nạ – 1949) là tác phẩm đầu tiên ghi lại dấu ấn tên tuổi của Mishima trên văn đàn. Cuốn sách chính là một lối thoát giúp nhà văn giải tỏa những cảm xúc của chính mình khi phát hiện bản thân là người đồng tính. Trong truyện, nhân vật người kể chuyện thú nhận, ông đã phải tự trang bị cho mình một chiếc mặt nạ “bình thường” để tránh sự xoi mói của xã hội.)

(Thuyền Kayak)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi (Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Người dưới ánh mặt trời

Chi ngồi lặng lẽ

Để cái bóng chống đỡ

— C ó T h à n h

Tô Nam đáp chuyến tàu cao tốc bảy giờ tối hôm sau.

Trần Tri Ngô đã tính toán thời gian, nhưng vì muốn dẫn Tô Nam đi ăn thật nhiều thức ăn ngon tắm bổ cho cô, nên cuối cùng bị muộn hơn dự tính.

Gần sáu giờ ba mươi mới đưa cô đến nhà ga, giữa đám đông qua lại, chỉ kịp ôm Tô Nam mấy phút, dặn dò cô giữ gìn sức khỏe, đừng quá lo lắng sốt ruột.

“Thứ bảy anh có đến thành Đán không ạ?”

“Có chứ.”

Tô Nam nhoeo miệng cười thật tươi: “Vậy em đợi anh.”

Hai tay Trần Tri Ngô vòng qua ôm hờ Tô Nam, che chắn để cô không bị đám đông va phải: “Vượt qua vòng phòng vấn này, là em đến thành phố Sùng rồi.”

Tô Nam thoáng ngáy người, cũng không đáp lại anh.

Trần Tri Ngô vuốt ve khuôn mặt cô: “Gần đến giờ rồi, em vào ga đi, khi nào lên tàu báo cho anh biết.”

Kiểm tra an ninh, soát vé xong, ngồi vào chỗ chừng năm phút, tàu cao tốc bắt đầu khởi hành.

Tô Nam gửi tin nhắn cho Trần Tri Ngô, Trần Tri Ngô trả lời báo cô chú ý an toàn, đến nơi thì gọi điện cho anh.

Đàn ông ba mươi bốn tuổi, không phải mẫu nhân vật lúc nào cũng khur khur ôm điện thoại nẫu cháo wechat, đích xác Tô Nam đáp lại anh một chữ ‘Dạ’ xong, di động liền im thin thít.

Bảy giờ mặt trời vẫn chưa tắt hẳn, bóng tối dần loang nhuộm sắc lam thành một màu xanh xám.

Di động chợt rung lên, là một dãy số của thành phố Sùng.

Tô Nam vội vàng nhận máy.

Công ty phỏng vấn hôm nay thông báo cô đã vượt qua bốn vòng phỏng vấn, thư mời nhận việc đã được gửi vào hộp thư, mời cô kiểm tra và phúc đáp trong thời gian tương ứng.

Đây là *Offer Letter* đầu tiên nhận được kể từ khi tham gia tuyển dụng đến nay, khiến Tô cảm thấy được khích lệ phần nào.

Song trần trở suy nghĩ, cuối cùng không báo tin này cho Trần Tri Ngô biết.

Hạ tuần tháng chín, Tô Nam đã thu vào mấy *offer* của các công ty nhỏ, nhưng những công ty hàng đầu BATW* (Baidu, Ali, Tencent, NetEase) đều ‘kích gây chìm trong cát’** , gây cánh quay về.

(*B: Baidu là trang tìm kiếm thông tin hàng đầu tại Trung Quố c – *A: Alibaba – *T: Tencent: là một công ty cổ phần đầu tư Trung Quốc với các công ty con cung cấp dịch vụ truyền thông, giải trí, Internet, quảng cáo... – *NetEase: là một trong những tập đoàn sản xuất và kinh doanh game hàng đầu tại Trung Quốc.

** ‘Kích gây chìm trong cát’ trích trong câu ‘Chiết kích trầm sa, thiết vị tiêu’ – ‘Kích gây chìm trong cát, sắt còn chưa tiêu’ của Đỗ Mục trong ‘Xích Bích hoài cổ’)

Trước khi đi ngủ, nhìn thấy trong group đăng thông tin tập đoàn S trữ danh thông báo tuyển thực tập sinh. Cô lấy điện thoại di động, mở sơ yếu lý lịch đã gửi trước đó trong thư mục sent mail, chỉnh sửa lại đôi chỗ rồi gửi đi.

Không trông đợi có thể lọt vào, chỉ đơn thuần mang tâm lý ‘còn nước còn tát’ dù chỉ có một tia hy vọng cũng cố gắng hết mình. Không ngờ trưa hôm sau lại nhận được thông báo gọi phỏng vấn.

Tập đoàn S không có thảo luận lãnh đạo nhóm, nhưng quy trình phỏng vấn rất dài, tổng cộng năm vòng, ba vòng đầu là đối thoại với giám đốc phụ trách các lĩnh vực khác nhau, hai vòng còn lại lần lượt là phó tổng và HR.

Toàn bộ quá trình phỏng vấn trao đổi bằng tiếng Anh, cũng may Anh ngữ không phải là trò ngại của Tô Nam, thậm chí còn trò chuyện rất lưu loát.

Suốt cả quá trình cô luôn ở trong trạng thái đôi chút mơ hồ, cứ như vậy vượt qua ba vòng phỏng vấn. Nghe ngóng xung quanh biết được đại học Đán có tổng cộng ba người được đi tiếp vào vòng bốn.

Tỷ lệ ba mươi ba phần trăm, vốn từ chỗ không ôm hy vọng gì, đột nhiên bày ra trước mắt rõ ràng như một bản thiết kế chi tiết.

Vòng bốn, thảo luận trực tiếp với phó tổng.

Phó tổng là người nước ngoài, trò chuyện hết sức vui vẻ và cởi mở. Tô Nam vốn đang rất căng thẳng, sau khi trò chuyện với ông ấy đôi ba câu lập tức cảm thấy nhẹ nhõm thoải mái. Ông ấy trái lại không tập trung đi sâu vào chuyên môn mà đặc biệt hứng thú với các hoạt động cộng đồng và kinh nghiệm thực tập của cô.

Đây là lần phỏng vấn dài nhất mà Tô Nam từng trải qua, trao đổi gần bốn mươi phút. Lúc kết thúc phó tổng còn bắt tay cô, khen ngợi: “Chăm chỉ, đam mê học hỏi”. Tô Nam mơ hồ vâng vắn, không còn nghe ra được chủ ngữ ‘Chăm chỉ, đam mê học hỏi’ này là nói mình hay chỉ toàn dân Trung Quốc.

Kết quả phỏng vấn sẽ được thông báo sau lễ Quốc Khánh một tháng mười, trước khi nghỉ lễ, Tô Nam đến văn phòng của Lâm Hàm, báo cáo tiến độ luận văn.

Nghiên cứu năm ba không còn giờ lên lớp, nên hiếm có cơ hội gặp mặt Lâm Hàm, thỉnh thoảng cần giải quyết những vấn đề không quá quan trọng thì trực tiếp liên lạc trên mạng.

Gõ cửa, sau khi nghe thấy tiếng đáp lại bèn đi vào.

Lâm Hàm đang gọi điện thoại, ra hiệu cho Tô Nam ngồi xuống trước.

Trên bàn cô đặt một khối đá đen phát sáng lấp lánh tựa pha lê, Tô Nam không kim được, hai mắt dán chặt chăm chú nhìn.

Lâm Hàm nói chuyện điện thoại xong, ngồi xuống ghế, hỏi cô luận văn tiến hành tới đâu rồi.

“Dạ, đã làm xong phần lược khảo tài liệu.” Tô Nam nộp bản lược khảo tài liệu, mục lục đề cương, đề cương phỏng vấn bản cấu trúc và quyền thiết kế bảng câu hỏi qua.

*(*Lược khảo tài liệu – Trình bày cơ sở lý thuyết – Literature Review, viết tắt LR. Trong khoa học, LR là phần rất quan trọng. Mục đích chính của LR là để xây dựng được một nền tảng lý thuyết phù hợp nhằm xác định vấn đề và tầm quan trọng của vấn đề cần nghiên cứu. – Theo Tri’s blog*

– *Phỏng vấn bán cấu trúc (Semi – Structure Interview): là một trong các phương pháp nghiên cứu định tính chủ yếu.*

– *Thiết kế bảng câu hỏi (Questionnaire Design): công cụ phổ biến nhất để thu thập số liệu cho nghiên cứu định lượng trong khoa học.)*

Lâm Hàm khen một câu ‘làm việc nghiêm túc, chắc chắn’ rồi mở ra xem chi tiết, chủ yếu tập trung vào đề cương phỏng vấn và quyền hỏi, đưa ra một số ý kiến để bám sát với nội dung nghiên cứu hơn.

Trò chuyện xong, sau cùng Lâm Hàm dặn dò: “Tháng một là nộp bản sơ thảo, em dựa theo nền tảng đề cương phỏng vấn và quyền hỏi bắt đầu viết chuyên sâu —— tham gia tuyển dụng thế nào rồi?”

“Dạ, có nhận được mấy offer ạ.”

“Có nghe nói lớp trưởng của em đi Tân Hoa Xã phải không?”(**Tân Hoa Xã: là hãng thông tấn chính thức, cơ quan ngôn luận lớn nhất của chính phủ Trung Quốc.*)

“Dạ...”

“Em có dự tính đi đâu chưa?” Lâm Hàm xoay người, lấy một tờ giấy A4 trên kệ sách phía sau: “Nếu chưa có nơi nào đặc biệt muốn đi, chỗ cô có mấy suất tiến cử đi chính quyền trung ương, nếu em có ý định thì điền vào rồi đưa lại cho cô.”

Tô Nam nhận lấy: “Cảm ơn cô Hàm.”

“Lúc khai giảng, cô bận rộn việc trong nhà, còn chưa có tổ chức liên hoan cô trò mình, năm nay tuyển cho mấy đứa ba tiểu sư muội.” Lâm Hàm cười nói: “Cô muốn tuyển thêm một anh chàng như Giang Minh Khiêm, nhưng rất khó giành được nam sinh.”

“Dạo này Giang Minh Khiêm đang làm gì vậy ạ?”

Sau khi từ Bắc Kinh trở về, hai người gần như không có liên lạc.

“Hắn rất có tiền đồ, đã xây dựng xong đội ngũ rồi, mấy hôm trước còn nhờ cô giúp quảng bá, muốn tập hợp vài người có năng lực dám nghĩ dám làm —— Nếu hắn thành công, thì trong nhóm học trò của cô nổi lên một quý ông triệu đô còn gì! Sau này, rồi cuộc không cần phải sầu não lo lắng không có kinh phí cho đề tài nghiên cứu nữa.”

Tô Nam cười rúc rích.

Tán gẫu một hồi, Tô Nam chuẩn bị cáo từ.

Ánh mắt lại lướt qua khối đá đen trên bàn, rốt cuộc không cách nào nén được nỗi tò mò: “Cô Hàm... khối đá này, có phải chuẩn bị cho thầy Trần không ạ?”

Năm ngoái, khi đến đại học Sùng tham gia ‘Diễn đàn hội nghị cấp cao truyền thông’, cô đã đem một hòn đá qua quãng đường thật xa đến cho Trần Tri Ngô.

“Thầy Trần của em vẫn luôn thích sưu tập đá, cái này là cô đi du lịch Quảng Tây đặc biệt mang về cho thầy ấy.”

“Là ngọc lục bảo, mã não hay là đá gốc gì ạ?”

“Không phải, thầy ấy thu thập những loại đá có thể dùng trong xây dựng kiến trúc và làm vật liệu trang trí.”

Tô Nam ngăn người: “Thầy Trần học đại học chuyên ngành kiến trúc...”

Lâm Hàm lắc đầu, tựa hồ không muốn nói nhiều về chủ đề này: “Thầy ấy cũng không phải thu thập cho mình —— cô phải đi lên tầng năm một chuyến, em về nhớ làm luận văn cho tốt.”

Tô Nam nói tạm biệt, cầm túi xách rời khỏi văn phòng.

Hai thân cây ở tòa nhà học viện phía nam —— hai thân cây đã từng hướng về phía cửa sổ văn phòng Trần Tri Ngô, đầu ngọn lá buốt lên chút héo vàng.

Chẳng giấu được màu tro bụi thời gian, lộ ra nét mùa thu tiêu điều.

Mãi hồi hã ngược xuôi, không phát hiện Trung thu đã qua tự khi nào.

Cô đứng dưới tàng cây, nghe tiếng gió nhỏ vụn lên qua kẽ lá, ngơ ngác thật lâu.

Đúng dịp lễ Quốc Khánh, Trần Tri Ngô có việc phải bay đi Mỹ, hai người không thể gặp nhau.

Tô Nam về nhà một chuyến.

Mẹ Tô làm việc trong siêu thị, lúc Tô Nam đến, bà đang chuyển một thùng nước khoáng, đi được hai bước lại đặt xuống, đỡ thất lmg.

Tô Nam vội chạy tới, hai người khiêng mấy thùng nước khoáng xếp chồng lên nhau, đặt vào chỗ ngay ngắn.

Mẹ Tô thở dài: “Cái thất lũng này của mẹ thật không thể trông cậy —— con tới khi nào vậy?”

“Vừa tới ạ.”

“Con ăn cơm chưa?”

“Dạ chưa. Lát nữa con ăn.”

Mẹ Tô ‘ừ’ một tiếng: “Con không có việc gì thì ghé qua xem chị con thế nào.”

Tô Nam gõ cửa hồi lâu, mới thấy Tô Tinh đi ra mở cửa.

Dưới nền nhà, đồ đạc rơi vãi tứ tung, cơ hồ không có chỗ đặt chân, trong phòng ngủ truyền ra tiếng trẻ con khóc rung rức.

“Ninh Ninh sao vậy ạ?”

Tô Tinh vuốt lại tóc: “Chị đi nấu cơm.”

Tô Nam chẳng kịp đổi giày, lật đật chạy vào phòng ngủ.

Ninh Ninh ngồi trên giường, trong tay cầm vật gì đó giống đồ chơi tập nói, trong góc tường, chiếc xe tập đi màu xám tro bị đập vỡ nát nề.

Tìm Tô Nam lộp bộp, vội vàng chạy tới ôm Ninh Ninh, vén quần áo con bé lên kiểm tra cánh tay và khắp người.

Không nhìn thấy vết thương.

Cô vỗ nhẹ nhẹ lên lưng, dịu dàng dỗ Ninh Ninh, cánh tay nhỏ bé của Ninh Ninh ôm choàng cổ cô, méu miệng gọi: “Di nhỏ.”

Tô Nam ôm Ninh Ninh đi ra phòng bếp: “Chị.”

Tô Tinh nhát một nhát ngừng cắt thức ăn.

“Ninh Ninh còn nhỏ, chị tức giận cũng đừng nhắm vào con bé...”

Tiếng cắt thái dừng lại: “Chị nhắm vào con bé khi nào chứ? Chị sẽ không bao giờ đụng đến một đầu ngón tay con bé.”

Tô Nam mỉm cười, hồi lâu sau, ôm Ninh Ninh ra ngoài.

Đặt Ninh Ninh lên sofa, mở đồ chơi tập nói, bên trong ê ê a a hát. Tô Nam đi lấy chổi, vừa trông Ninh Ninh vừa dọn dẹp nhà cửa cho Tô Tinh.

Cơm trưa hai món mặn, một món canh, cơm đồ ít nước, khô khốc.

Tô Nam chan canh trứng vò cơm, dứt Ninh Ninh ăn non nửa bát, sau đó mở một chai Yakult.

Ninh Ninh ôm Yakult ngồi chơi một mình bên cạnh, Tô Nam ăn cơm với Tô Tinh.

Trong siêu thị, mẹ Tô đã nói qua tình hình hiện giờ của Tô Tinh.

Tô Tinh vẫn khẳng khái không chịu ly hôn, Ninh Ninh hơn một tuổi thích leo trèo nghịch ngợm, lại còn quá nhỏ không nhận biết được nguy hiểm, lúc nào cũng phải có người theo sát một tắc không rời. Cả tinh thần và sức lực của Tô Tinh đều cạn kiệt, dễ giận lại khó kìm nén cảm xúc. Ninh Ninh cái gì cũng không hiểu, thấy Tô Tinh tức giận thì khóc, con bé khóc thì Tô Tinh càng cấu giận hơn. Tô Tinh không đụng vào con bé bèn đập đồ đạc trong nhà trút giận.

Mẹ Tô làm việc trong siêu thị, đi sớm về muộn, chỉ có thể phụ giúp đôi chút, bà muốn Tô Tinh ly hôn rồi ra ngoài tìm việc, bà sẽ nghỉ làm ở siêu thị đổi sang công việc khác đỡ bận rộn hơn, có thể vừa làm vừa chăm sóc Ninh Ninh.

“Chị.” Tô Nam nhìn Ninh Ninh, con bé đang quỳ trước sofa, lật giờ quyển sách bìa nhựa, ngón tay chỉ lên tranh vẽ, miệng hớn hờ ê a ‘Táo, táo.’ “... Chị ly hôn đi, cứ kéo dài không phải cách đâu, đừng làm cho mẹ khó xử...”

Tô Tinh ‘cạch’ một tiếng đập đôi đũa xuống bàn: “Em đừng nói chuyện nên không đau thất lũng, em không ở trong hoàn cảnh của chị nên mới có thể nói dễ dàng như vậy.”

Tô Nam không nói gì nữa, vùi đầu gầy cơm, lòng ngập muộn phiền.

Cô nào có đứng, đâu khác gì chị ấy, hai chân đều lún sâu trong bùn.

Buổi tối, Tô Nam nhận được điện thoại của Trần Tri Ngộ.

Ninh Ninh sắp ngủ, Tô Tinh đang dỗ con bé.

Tô Nam báo anh đợi một lúc, rồi lấy chìa khóa đi ra trước cửa.

Cách một lớp cửa chống trộm, tín hiệu wifi loáng cái yếu đi, bước thêm hai bước, thanh âm từ bên kia truyền tới lập tức bị đứt quãng.

Chị có thể chôn chân đứng yên.

“Già rồi, bốn ba đường dài mệt mỏi.”

Tô Nam mỉm cười: “Anh không già, còn trẻ lắm...”

“Em ở nhà sao?”

“Dạ, ở nhà chị...”

“Chị em...”

“Không sao ạ.”

Bên kia dừng lại một lúc: “... Ở đây thời tiết cũng được, lần tới anh đưa em đi cùng. Em tranh thủ thời gian làm hộ chiếu đi.”

Tô Nam gượng cười: “... Dạ.”

Đèn hành lang bật sáng, bên trên truyền tới tiếng bước chân.

Tầm mắt mờ hồ, cô khẽ dụi, mới phát hiện bụi trên trần rơi xuống bay vào mắt.

Trên lầu có người đi xuống, Tô Nam tránh sang một bên nhường lối.

“Thầy Trần, chị em gọi, em cúp máy trước, có gì nói sau nha anh.”

Người dưới ánh mặt trời – Cổ Thành

‘Người dưới ánh mặt trời

Không có nước mắt

Người dưới ánh mặt trời

Không khóc

Chỉ ngồi lặng lẽ

Để cái bóng chống đỡ

Dưới ánh mặt trời, người đi đến nơi xa

Mặt đất

Vươn cao

Dưới ánh mặt trời, người cứ đi như vậy cùng chiếc lều

Không động dậy

Chẳng nói năng.’

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đây Núi (Tuyệt Rơi Đây Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Kẻ yếu ớt, sợ hãi ngay chính cả hạnh phúc, chạm phải bóng vải cũng bị thương. Thậm chí đến hạnh phúc cũng có thể làm tổn thương anh ta.’

—— ‘Thất lạc cõi người ’ (Dazai Osamu)

Ngày bốn tháng mười Tô Nam trở lại trường, trước khi đi cô để lại cho Tô Tĩnh hai ngàn tệ. Tiền lương thực tập nhận được ở Bắc Kinh, trừ đi tiền thuê phòng, chi tiêu hàng ngày cùng lộ phí bốn ba khắp nơi tham gia tuyển dụng sau khai giảng, cũng chỉ còn lại được từng đó.

Cũng may mỗi tháng còn có tiền trợ lý nghiên cứu*, học bổng học tập có lẽ cũng đã được chuyển vào đầu tháng.

*(*Tiền trợ lý nghiên cứu – Research Assistantship – RA: tiền được trả khi làm việc cho trường hoặc cho giáo sư.*

Nguồn tài chính để làm nghiên cứu của các giảng viên trong khoa chủ yếu đến từ các Grants. Vì vậy mà một trong những nhiệm vụ quan trọng nhất của các thầy là viết Proposal để xin tiền làm nghiên cứu; có thể là từ chính phủ hay từ các công ty. Có tiền nhưng để nhận được trong các năm tiếp theo thì phải làm ra kết quả và publish... Các giảng viên bận rộn với các ý tưởng để viết proposal, rồi rất nhiều việc nên phải thuê người làm. Người thuê ở đây có thể là Post doc nhưng rẻ hơn hết là Graduate Students và được nhận Research Assistanship – Theo Đại học Nha Trang.)

Trước khi đi, Tô Nam đến siêu thị tìm mẹ Tô, nói với bà những lo lắng của mình, báo mẹ Tô khoảng thời gian này cô gắng quan tâm Tô Tĩnh nhiều hơn—— cô ấy không có công việc, hai mẹ con lại thường xuyên nhốt mình trong nhà không ra khỏi cửa, thời gian dài, sợ sẽ...

Sau kỳ nghỉ, Tô Nam nhận được email của tập đoàn S, thông báo cô đã vượt qua vòng bốn, tiến vào vòng phỏng vấn tiếp theo.

Tìm Tô Nam đập loạn nhịp, nín thở đọc thật nhanh, đọc xong lại quay ngược ra ngoài nhìn tiêu đề ‘S – Xin chúc mừng’ trong hộp thư đến, như thể mình đột nhiên không nhận ra được mặt chữ.

Cô nhớ tới lời hẹn ngày mười lăm đi huyện W khảo sát cùng Trần Tri Ngô, nếu có thể mang theo offer của tập đoàn S đến gặp anh thì còn gì tốt bằng.

Tựa như trong sắc trời âm ảm, cuối cùng cũng lộ ra chút ánh sáng, cái cảm giác bất lực nghệt thờ sau chuyển về nhà cũng biến mất đôi phần.

Mười gương mặt của vòng trước, chỉ còn lại cô và một nam sinh khác của đại học Đán tiến vào vòng phỏng vấn cuối cùng.

Xác suất là năm mươi phần trăm, hơn nữa, biết đâu cả hai đều sẽ được tuyển dụng?

Trao đổi với HR những vấn đề vô cùng thực tế, tiền lương, kế hoạch công việc, nơi làm việc mong muốn vâng vâng. Trò chuyện rất nhanh, hai mươi phút đã kết thúc.

Sau đó là chờ đợi tin tức, thời gian ba ngày, quá thực sống mỗi ngày bằng một năm.

Trang web chính thức, weibo, ins... của tập đoàn S bị cô lật tung đảo lộn. Trụ sở chính của tập đoàn S ở Trung Quốc đặt tại thành phố Sùng, thực tập sinh phải trải qua các dự án toàn cầu, các khóa thực tập, huấn luyện của tập đoàn... rất nhiều giai đoạn, mất khoảng gần hai năm mới có thể bắt tay vào tham gia quản lý công ty, năm đầu tiên làm việc sẽ nhận được tiền lương mười lăm vạn.

Bất luận là ‘thành phố Sùng’ hay ‘mười lăm vạn’ đều khiến cô kích động đến mức không kiềm được tưởng tượng, nếu lấy được offer sẽ thế nào.

Viết luận văn mà những ý nghĩ ngốc nghếch cứ bật ra, rồi tự cười ngớ ngẩn một mình.

Cô nghĩ, việc đầu tiên làm là gọi điện cho Trần Tri Ngô, nhưng thoát tiền sẽ không đi thẳng vào vấn đề, mà chỉ lấp lửng gợi ý khiến cho anh tò mò.

Cô sẽ sớm đi thực tập, như vậy có thể đến thành phố Sùng.

Địa chỉ của tập đoàn S cách đô thị đại học không xa; cô có thể, có thể được nhìn thấy Trần Tri Ngô mỗi ngày;

Ban ngày đi làm, buổi tối viết luận văn, gặp phải những chỗ không viết được, còn có thể thỉnh giáo anh;

Cô thích góc đọc sách của anh, sau đó muốn anh ngồi trên sofa nhỏ đọc sách ru cô ngủ...

Cửa sổ đóng kín, bên ngoài trời nổi gió, tiếng gió lao xao như vọng về từ nơi nào xa lắm, càng làm bật cái không khí yên ắng tĩnh mịch của ký túc.

Cô không nhận ra mình đang đặt bút viết hoài lần này đến lần khác ba chữ Trần Tri Ngô lên mặt sau của tập đề tài báo cáo.

Tên anh rất đẹp mắt, nghe cũng thật hay, nhìn một lần tựa hồ khắc sâu vào lòng chẳng thể quên.

Đột nhiên trên màn hình bật ra thông báo có thư đến, Tô Nam luống cuống tay chân, quăng bút xuống cầm chuột click vào.

Đúng lúc đó, điện thoại để trên bàn cũng rung lên.

Cô vừa nhận điện thoại, vừa xem nội dung email.

Trong điện thoại, giọng nói của mẹ Tô lần lượt tiếng nức nở: “Nam Nam, con có thể về nhà một chuyến không... chị con...”

Tô Nam sùng sốt: “Sao vậy mẹ?”

“... đi tìm người phụ nữ kia của anh rể con, xô đẩy cô ta bị thương... đang âm ỉ muốn kiện chị con...”

Trên màn hình máy tính, mấy chữ ‘sorry’, ‘failed’ chen chúc đâm vào mắt cô.

Đầu óc bỗng chốc trống hoang.

Cúp điện thoại, đóng máy tính, Tô Nam đi tới cây nước nóng lạnh rót một ly nước.

Nỗi hốt hoảng sợ hãi tràn ngập trong lòng, định ra mở cửa sổ, điện thoại lại reo lên.

Cô cuống quýt bước tới lấy, chân lê đôi dép sandal, ngón chân vấp mạnh vào ghế.

Trong điện thoại truyền tới giọng nói Trần Tri Ngô.

Cô bặm miệng, cúp máy, khom người ngồi xổm xuống nắm lấy ngón chân, đau buốt thần kinh, nước mắt vô thức rớt xuống.

Bạn cùng phòng nghe thấy tiếng động hỏi thăm có chuyện gì, cô huơ huơ tay, không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Di động trên bàn lại vang lên, Tô Nam không dám treo máy, sợ anh lo lắng.

Bàn tay cứ liều mạng nắm chặt ngón chân, cảm giác đau đớn kia như bị xé toạc ra thành vô vàn lát nhỏ.

Cô nuốt nước mắt xuống, hắng giọng, cảm thấy thanh âm của mình đã trở lại bình thường, vội ấn điện thoại trả lời.

“... Lúc này anh gọi, em không cần thận làm rớt điện thoại xuống khe giường, vừa mới nhặt ra...”

Trần Tri Ngô bật cười, bảo cô vụng về: “Anh tưởng em xảy ra chuyện gì...”

Ngón chân sưng tấy rất to, toàn bộ phần móng rướm máu bầm đen.

“Không có đâu, em có thể xảy ra chuyện gì chứ...” Cô gắng giọng, trong giọng nói còn đọng đọng tiếng cười: “Có chuyện này... Anh có thể dừng giận em được không?”

Bên kia dừng một thoáng: “Chuyện gì vậy em?”

Khoảnh khắc ngừng ngắt đó, Tô Nam đoán có lẽ Trần Tri Ngô đã biết cô muốn nói gì rồi.

“Ngày kia, em có một buổi phỏng vấn rất quan trọng, không thể đến huyện W cùng anh...”

Một hồi im lặng.

“Phỏng vấn công ty nào vậy?”

“Dạ... Netease.” Cô nói bừa.

Trầm mặc thật lâu, lâu đến nỗi tưởng chừng ngón chân đang sưng to không còn đau đớn nữa, rốt cuộc cũng nghe thấy Trần Tri Ngô lên tiếng: “Được rồi, anh biết rồi. Em chuẩn bị cho tốt.”

Thanh âm bình thản, không nghe ra được cảm xúc gì.

Trong cơn đau, nửa người cô buốt lạnh.

Xử lý qua loa vết thương ở ngón chân, thu dọn hành lý, chạy về thành phố Túc.

Cửa khép hờ, Tô Nam đẩy cửa đi vào.

Mẹ Tô đứng bên cửa sổ lau nước mắt, góc sofa, Tô Tĩnh một tay ôm Ninh Ninh, nét mặt băng lạnh hững hờ. Ninh Ninh khóc đến khản giọng, vùng vẫy muốn leo xuống.

“Mẹ.”

Mẹ Tô quay lại: “Con về rồi à.”

Ninh Ninh càng giãy mạnh hơn, vuron cánh tay bé xíu ra thút thít gọi: “Di nhỏ.”

Tô Nam đi qua, ôm Ninh Ninh từ trong tay Tô Tĩnh, dỗ dành mấy câu.

“Tình hình thế nào rồi ạ?”

“Vương Thừa Nghiệp đứng ra giải quyết, không khởi kiện, nhưng chị con phải đồng ý ly hôn với hắn.”

Vương Thừa Nghiệp chính là anh rể của Tô Nam.

Tô Nam đưa mắt nhìn sắc mặt lãnh đạm của Tô Tĩnh: “Chị trả lời thế nào ạ...”

Tô Tĩnh chậm rãi ngược lên: “Chị không ly hôn.”

Trên cửa sổ, đốm bùn nhìn thấy hồi đầu năm kia vẫn còn nằm đó chưa lau đi, mặt kính phủ một lớp bụi xám xịt, ánh sáng xuyên qua cũng mờ mịt lung mờ mịt, không gột sạch như nhau.

Khuôn mặt bé xíu của Ninh Ninh chôn trên bờ vai cô, nhỏ giọng nức nở.

Tô Nam dịu dàng vuốt ve lưng Ninh Ninh, lòng trống trải mệt mỏi không biết phải nghĩ gì làm gì, một cảm giác phiền muộn không tên trĩu nặng nuốt chửng cô.

Đường như, dường như mỗi lần cô cố gắng chạy thật nhanh đến nơi có ánh sáng, đằng sau luôn có một vòng xoáy tựa hồ đen thẫm thẫm không ngừng kéo cô lại.

Ánh mắt Tô Nam và Tô Tĩnh giao nhau giữa lưng chừng khoảng cách, thật sự có thể cảm giác được trái tim mình buốt lạnh như thép nguội, những lời kìm nén bao nhiêu năm, chẳng kịp nghĩ ngợi cứ thế lần lượt bật thốt ra: “Chỉ cho rằng chị chỉ vừa bước qua tuổi đôi mươi trẻ trung xinh đẹp? Chẳng cần phải làm gì, cũng có một đám đàn ông vây quanh...”

Tô Tĩnh trừng to mắt.

Tô Nam: “Không việc làm, đến tiền mua băng vệ sinh cũng phải hỏi xin đàn ông, chị sống như vậy có tôn nghiêm sao?”

Tô Tĩnh gợn run người, chẳng màng nhìn ngó, ném thẳng vật gì đó đang cầm trên tay qua.

“Bộp” một tiếng, mấy bay mô hình nhỏ của Ninh Ninh rơi xuống đất vỡ trước mặt Tô Nam.

Ninh Ninh hoảng sợ, ‘oa’ một tiếng khóc òa lên.

“Em và mẹ nhìn ăn nhìn mặc tiết kiệm từng chút để đồ dành chị, làm chị vui. Chị, chị ích kỷ lắm.”

Ngón tay Tô Tĩnh run rẩy, chỉ vào mặt Tô Nam: “Em đọc sách mấy năm thi cao quý rồi sao?! Nhụem lông rồi cũng không thể vượt số kiếp đã định biến thành phượng hoàng đâu!”

Cô ấy xống lên, gờ tay gạt Ninh Ninh lại.

Ninh Ninh khóc đến tắt tiếng, không ngừng hét gọi ‘Dì nhỏ, dì nhỏ...’

“Dì nhỏ của con tốt, sao con không đi theo làm con gái luôn đi?!” Mẹ vất vả cực khổ nuôi con lớn thế này, mẹ mới ‘thật khốn kiếp’ là mẹ con!”

Hốc mắt mẹ Tô đỏ hoe, vội vàng chạy tới ôm Ninh Ninh: “Ninh Ninh còn nhỏ như vậy! Con nỡ giận với nó gì chứ!”

“Chẳng phải kể từ lúc con bắt đầu gả cho Vương Thừa Nghiệp, hai người đã coi thường con rồi sao? Vì cái gì mà con không chịu ly hôn? Từ nhỏ đến lớn, bị không ít người chỉ vào mũi hỏi, Tô Tĩnh ba mày đâu, Tô Tĩnh có phải mày không có ba không, Tô Tĩnh có phải mẹ mày đẻ hoang không...”

Tô Nam lạnh lùng cắt ngang lời cô ấy: “Chị đừng có kéo mẹ xuống nước. Em thật sự coi thường chị...”

‘Bộp’ một tiếng.

Một cái tát khiến hai tai Tô Nam ơng ơng, hồi lâu sau mới lấy lại được phản ứng.

Mẹ Tô đuổi tay kéo Tô Tĩnh: “Con làm gì vậy hả!”

Tô Nam cắn chặt răng, nói hết những lời còn lại: “Sao chị lại nỡ giầy xéo bản thân mình thành ra ma quỷ như thế này.”

Lòng ngực Tô Tĩnh phập phồng kịch liệt, trừng mắt nhìn Tô Nam chằm chằm hồi lâu, tông cửa đi.

Mẹ Tô ôm Ninh Ninh vào phòng ngủ lấy sữa cho con bé, Tô Nam đứng thẩn thờ nhìn ra song cửa sổ.

Một bóng hình xuất hiện dưới lầu, bước thật nhanh xuyên qua con ngõ nhỏ, rồi biến mất trong chông chênh những mái nhà cao thấp chéch xéo.

Ninh Ninh uống sữa xong, ngủ thiếp đi.

Mẹ Tô đi ra, bước lại gần nhìn dấu tay trên mặt cô: “Có đau lắm không...”

Tô Nam xoay mặt đi: “Dạ không.”

Cầm lấy chìa khóa: “Con xuống dưới xem chị ấy...”

Đi hai bước, ngón chân bị dồn ép trong giày đau đến hít thở không thông.

“Chân con bị sao vậy?”

Tô Nam hươ hươ tay.

Xuyên qua ngõ, trên ven sông, nhìn thấy bóng dáng Tô Tĩnh.

Không mặc áo khoác, một chiếc áo đơn bạc phong phanh, thân hình gầy guộc tựa hồ chực chờ cái gió lồng lộng ngoài bờ sông thổi cuốn đi.

Hồi nhỏ, hai chị em trốn trong chân núi chuyện.

Tô Tĩnh thường nói, Nam Nam em học thật lợi hại, sau này nhà chúng ta phải dựa vào em đó, chị không được rồi, đầu chị ngốc, thật sự đọc sách không vô. Em thấy chị có xinh đẹp không? Chị nộp đơn làm người mẫu cho trang bìa tạp chí, có thể được chọn không?

Còn Tô Nam? Tô Nam thì hăm mộ lúc nào mẹ Tô cũng đặt hết tâm tư lên cô ấy, hăm mộ cô ấy làm bất cứ chuyện gì cũng không cần suy nghĩ làm như vậy có thể giúp được gia đình giảm bớt gánh nặng hay không.

Yêu thương và ghen tị, đều khắc vào trong xương.

Ruột rà đâm dao vào tim nhau, nhát dao trí mạng.

Tô Nam bước tới: “Chị.”

Đôi bờ vai kia run rẩy.

Tô Nam vòng tay, ôm siết.

Tô Tĩnh khẽ gầy ra, nhưng ngay sau đó lập tức xoay người lại, ôm chặt lấy Tô Nam.

Gió xo xác từ lòng sông thổi vào, mang theo cái ẩm ướt se lạnh của mưa hồi đêm.

Tô Tĩnh siết chặt cánh tay ôm Tô Nam, cổ họng phát ra tiếng khóc khàn đục lặng tịt, hòa vào tiếng gió lao xao.

Như muốn nôn hết tim gan phổi ruột ra ngoài, thống khổ như vậy mà dè nén xuống.

...

Tô Tĩnh đồng ý ly hôn, Vương Thừa Nghiệp chỉ chi một khoản tiền rồi định kỳ hàng tháng sau này đưa phí cấp dưỡng nuôi Ninh Ninh. Ngôi nhà hiện giờ là tài sản trước khi kết hôn của Vương Thừa Nghiệp, Tô Tĩnh phải dọn đi.

Tô Tĩnh mang Ninh Ninh trở về nhà mẹ Tô, nhà vốn không rộng, thêm hai người, thêm rất nhiều đồ đạc, càng có vẻ chật chội hơn.

Nhưng mẹ Tô rất vui, loay hoay quét dọn hết một lượt từ trong ra ngoài, còn cố ý nghỉ nửa ngày ở nhà làm một bàn đầy ắp thức ăn.

Lúc vào bàn cơm, không ngừng gấp thức ăn cho Tô Nam Tô Tĩnh, rồi rót cho mỗi người nửa chung rượu, cười nói: “Bốn người chúng ta bắt đầu lại từ đầu, khổ một chút không đáng sợ. Chẳng mấy chốc Nam Nam sẽ tốt nghiệp, sau này nhất định sẽ ngày càng tốt hơn...”

Tô Tĩnh co rụt bờ vai, một giọt nước mắt rơi vào chung rượu, cổ ầy bụng lên, uống một hơi cạn sạch.

Tô Nam trở lại thành Đán.

Mấy ngày nay, vẫn thường xuyên liên lạc điện thoại với Trần Tri Ngô.

Chuyện trong nhà, chuyện bị rớt phòng vẫn ở tập đoàn S, một chữ cũng không nói với anh, vẫn như thường ngày, tán gẫu lung tung những chuyện đứng đắn, không đứng đắn.

Có khi Trần Tri Ngô gửi cho cô một bức ảnh, chụp hồ đầy sen khô trụi lá, những cánh hoa rơi rụng trong mưa, hay thác nước sương giăng huyền ảo.

Ngày cuối cùng ở huyện W, anh gửi bức ảnh do người khác chụp, cảnh anh đang ký hợp đồng với đối tác.

“Thầy Trần của em lại kiếm được một khoản tiền, tiếc là em không chứng kiến.”

Lại gửi qua bức ảnh khác, một vùng đất trống mây giăng khắp chốn cỏ dại ngấp lối chân: “Nơi này chuẩn bị xây homestay, chính tay anh thiết kế. Rất yên tĩnh, đêm có thể nhìn thấy sao.”

Ký túc xá không người, Tô Nam siết chặt điện thoại, nước mắt cứ trào ra không lý do.

Trần Tri Ngô lại nhắn: “Chờ homestay xây xong, anh đưa em đến xem, anh giữ lại cho em cả trời sao. Lần này không có chuyện thương lượng đâu đấy.”

Con chữ trên màn hình mờ hồ.

Cô đáp: ‘Dạ.’

Trần Tri Ngô: “Ngày mai anh về thành Sùng, xử lý chút chuyện, thứ bảy đến tìm em”

Cô vẫn đáp: “Dạ.”

Trần Tri Ngô nhìn những con chữ hiện trên màn hình, buông tiếng thở dài.

Nếu bây giờ gọi cho học trò ngọc, nhất định sẽ nghe thấy giọng nói của cô bất thường.

Anh không biết cô gặp phải chuyện gì, xin việc hay là luận văn, nhưng chắc chắn đang thòm mình trong trùng muộn phiền.

Nhưng lúc cô lao tâm khổ trí giấu diếm, anh thật sự không đánh lòng vạch trần.

Trước đây, thời điểm dạy cho sinh viên đại học, đã từng trải qua một chuyện.

Trường có chính sách trợ cấp cho sinh viên có hoàn cảnh đặc biệt khó khăn, hàng năm chọn lọc xong, sẽ dán danh sách công khai trên bảng tin trường.

Hôm đó là ngày thứ hai thông báo được dán lên, sau khi lấy xong bưu kiện ở hộp thư trên lầu, đi ra mấy bước, anh nghe thấy đằng sau truyền tới tiếng bước chân dồn dập.

Quay người lại, nhìn thấy một nữ sinh đứng trước bản danh sách sinh viên có hoàn cảnh khó khăn.

Đáng người gầy yếu, sắc mặt tái nhợt, buộc một nhúm tóc đuôi ngựa thừa thớt.

Cô ấy nhìn chằm chằm bản danh sách thật lâu, rồi dáo dác dòm ra cửa học viện, thấy không có người qua lại liền đẩy cánh cửa thủy tinh bản thông báo, gạt mạnh tờ giấy đó xuống, xé nát thành từng mảnh vụn như thể trút giận.

Sau đó, anh kiến nghị với viện trưởng, từ đó trở đi học viện báo chí truyền thông của đại học Sùng không công khai danh sách sinh viên có hoàn cảnh đặc biệt khó khăn nữa.

Anh không tính là người hòa nhã dịu dàng, nhưng trong những chuyện thế này, càng yêu thương Tô Nam ngần nào, càng không muốn cô bị tổn thương ngần ấy.

Có thể làm được gì đây?

Chỉ có thể đợi, đợi xem đến ngày nào cô mới chịu mở lòng mình nói ra, thậm chí tìm anh giúp đỡ.

“Giáo sư Trần, món này nhân lúc còn nóng ăn mới ngon...”

Trần Tri Ngô định thần lại, cất điện thoại, cười nói: “Hương vị núi rừng quả thật không tệ.”

“Sau này giáo sư Trần hãy nâng lui tôi hơn! Nơi này sinh thái tốt, non xanh nước biếc...”

Lại một vòng nâng ly cạn chén, anh uống đến ngà say, nhưng trong lòng chỉ cảm thấy vô vị, có lẽ vì không có Tô Nam bên cạnh.

Cách ngày, Tô Nam nhận được một cuộc điện thoại, doanh nghiệp tư nhân X tiếng tăm ở thành phố Sùng hỏi cô có thời gian đến tham gia phỏng vấn không.

Tô Nam giờ sở ghi chép ra xem lịch, chỉ còn trống vào thứ năm. Hai bên ấn định gấp mặt vào hai giờ chiều thứ năm tại khách sạn Hilton thành phố Đán.

Cúp điện thoại, Tô Nam đánh dấu thời gian vào sổ, cứ cảm thấy có gì đó kỳ lạ, trong ấn tượng, cô không có gửi hồ sơ cho công ty X.

Hỏi bạn cùng phòng, bạn cùng phòng trả lời: “Chuyện này thì có gì mà lạ, không phải cậu gửi hồ sơ lên sàn việc làm online sao? Rất nhiều công ty không tổ chức tuyển dụng tập trung mà vào các sàn giao dịch tìm ứng viên có hồ sơ, bằng cấp và chuyên môn phù hợp, trực tiếp gọi đến phỏng vấn —— công ty X rất có tiếng, tớ có thể ‘bá mặt’ đi theo cậu được không?”

*(*Bá mặt: là từ dùng để chỉ những người không nhận được thư mời phỏng vấn nhưng vì không kiểm được việc làm nên mặt dày đi thẳng đến địa điểm hẹn phỏng vấn của người khác đợi trước, đề nghị hoặc là ‘ép’ được tham gia phỏng vấn.)*

Thứ năm, Tô Nam lễ ngón chân sưng tấy không hề có một máy may dấu hiệu chuyển biến tốt, đi đến buổi phỏng vấn của công ty X ở khách sạn Hilton.

Đến tham gia phỏng vấn, ngoại trừ cô còn có bảy ứng viên khác. Hỏi thăm qua, đều là không gửi hồ sơ nhưng lại nhận được điện thoại mời.

Quy trình phỏng vấn thông thường, không có thảo luận nhóm, tổng cộng ba vòng, hơn nửa hiệu suất rất cao, căn bản vòng một kết thúc chưa tới hai mươi phút, đã nhận được thông báo vào vòng hai.

Bốn giờ chiều, Tô Nam gặp HR của công ty X, là một người đàn ông mặc âu phục đáng đáp giống như cây sào trúc.

Cô vừa bước vào, người đàn ông sào trúc liền đứng dậy: “Mời ngồi.”

Tô Nam vội cất lời: “Xin chào.” Rồi ngồi xuống đối diện sào trúc.

Sào trúc liếc dòm cô, lại dòm sơ yếu lý lịch trên bàn: “Em ở ngoài trông đẹp hơn trên ảnh ah.”

Tô Nam nghệt mặt.

“Những vấn đề cần trao đổi mấy người kia đã hỏi ở các vòng trước, anh chỉ có một câu, khi nào có thể đi làm?”

“Em vẫn chưa tốt nghiệp, có thể thực tập trước ạ.”

“Có thể lập tức đi làm ngay, đúng không?”

Tô Nam nghệt mặt: “Có thể xem như vậy ạ.”

“Được rồi, em về đợi thông báo đi, chậm nhất tối mai sẽ cho em câu trả lời chắc chắn.”

Tô Nam phảng phất lọt vào sương mù: “Chỉ như vậy... xong rồi ạ?”

Người đàn ông sảo trúc liếc nhìn đồng hồ: “Ừm, mới một phút nhí.”

Tô Nam: “...”

“Thế thì trò chuyện thêm lát nữa vậy. Tôi thấy...” Hần cảm sơ yếu lý lịch của cô lên: “Thành phố Túc có gì thú vị không?”

“Không ạ, không có gì đặc sắc.”

“Ừm... Vậy thì thành phố Đán có gì hay không?”

Tô Nam giới thiệu sơ qua một số điểm tham quan nổi tiếng của thành Đán.

Sảo trúc gật gù, lại nhìn đồng hồ, mới qua có ba phút.

Sảo trúc: “...”

Tô Nam: “...”

Sảo trúc: “Có biết lập trình không?”

Tô Nam: “Dạ, chỉ học qua một ít ở đại học...”

“c? ja/va? c?”

“...html.”

Sảo trúc: “Cái đó không gọi là lập trình...”

Sảo trúc dường như hết lời, không biết phải nói tiếp chuyện gì: “Em có muốn hỏi gì không?”

Tô Nam: “Em muốn hỏi, sau này công việc chính của em là gì ạ?”

“Hoạt động truyền thông mới, trợ lý quản lý sản phẩm, hành chính... Em muốn làm gì?”

Tô Nam ngờ ngác: “Muốn làm công việc nào cũng được ạ?”

“Ồm... À không, lập trình thì em không làm được.”

Tô Nam: “... Vậy công việc trợ lý quản lý sản phẩm đó, cụ thể là chịu trách nhiệm về cái gì ạ?”

“Thì làm các công việc lật vặt cho Product Manager ấy mà. Lăn lộn vài dự án học hỏi kinh nghiệm, người quản lý sản phẩm ban đầu bị đá đi, em có thể lên chức.”

(Công việc của người quản lý sản phẩm – product manager: là gì ập nhóm và công ty phát hành sản phẩm thích hợp đến người dùng.)*

Tô Nam: “...”

Cho tới giờ, cô chưa từng gặp qua HR nào kỳ quái như vậy!

Sảo trúc lại nhìn đồng hồ: “Cũng đến giờ rồi, em về đi, sáu giờ tối mai sẽ thông báo cho em biết kết quả.”

Tô Nam cảm sơ yếu lý lịch, rời khỏi phòng.

Lúc cánh cửa gần khép lại, nghe thấy bên trong vọng ra tiếng chuông điện thoại.

Không biết bị điều gì thôi thúc Tô Nam đứng sững lại, không bước tiếp.

Nghe thấy sảo trúc nhận điện thoại: “Thầy Trần, đã phỏng vấn xong rồi ạ. Dạ... nhất định không có vấn đề gì... Không, không dám nhận món nợ của thầy, khi nào về thành phố Sùng, em mời thầy uống rượu.”

Tô Nam thất thần, thật lâu sau mà đầu óc vẫn trống rỗng.

Cô lấy điện thoại ra, gọi cho Trần Tri Ngô.

Máy bận.

Rời khỏi khách sạn, Trần Tri Ngô gọi lại: “Em mới gọi cho anh à?”

“Dạ... Phỏng vấn xong rồi ạ.”

Giọng nói của anh vô cùng bình thản: “Sao rồi?”

“Không biết nữa, rất suông sẻ...”

“Suông sẻ còn không vui sao?”

Tô Nam ngồi xổm xuống bồn hoa phía trước, gió tấp vào se sát.

Tựa hồ không còn nghe rõ thanh âm của chính mình, trong tầm mắt chỉ có những chiếc lá khô xoay tròn chao đảo rồi bị gió cuốn bay đi.

“Thầy Trần... Anh không tin em sao?”

Ngón chân vẫn không đỡ hơn chút nào, ngược lại càng lúc càng nghiêm trọng.

Buổi sáng, đến phòng y tế trường kiểm tra, bác sĩ nói bên trong bị tụ máu, phải tiểu phẫu rút bỏ móng chân để máu tụ thoát hết ra, bằng không để lâu sẽ nhiễm trùng. Phòng y tế của trường không có thiết bị phẫu thuật, bác sĩ viết giấy giới thiệu cho cô đến bệnh viện nhân dân.

Thứ sáu đông đặc người xếp hàng chờ trước phòng khám

Tô Nam cầm giấy giới thiệu, nhìn chăm chăm con số nhấp nháy trên màn hình điện tử.

“Số 118, Tô Nam, phòng 2; Số 118, Tô Nam, phòng 2...”

Tô Nam giật mình phản ứng, vội vàng cầm tờ bệnh án đang đặt trên đầu gối, thề bảo hiểm y tế và ví tiền lên.

Có một bóng người vụt thoáng qua trước mặt.

Tô Nam sùng sốt, ngược đầu lên.

Trần Tri Ngô nhiều ngày không gặp, sắc mặt nghiêm nghị sa sầm.

“Thầy...”

Anh không hé môi, đưa tay đỡ cô đứng dậy khỏi ghế.

Đồ đạc trên tay cầm chưa chắc, thề bảo hiểm rơi xuống.

Anh khom người nhặt lên, nhét vào tay cô. Cánh tay vòng qua thắt lưng, dìu cô vào phòng.

Sau khi kiểm tra xong, bác sĩ kéo khẩu trang lên: “Mời người nhà ra ngoài đợi.”

Tô Nam ngồi trên mép giường, ngẩng đầu nhìn Trần Tri Ngô.

Trần Tri Ngô không nhìn cô, xoay người đi thẳng ra ngoài.

Anh tựa vào tường, cúi tay tìm thuốc lá, sức nhớ ở đây không được hút thuốc, động tác dừng lại.

Bên trong truyền ra giọng nói trong veo khê run rẩy của Tô Nam: “... Có chích thuốc tê không ạ?”

“Đĩ nhiên là có rồi, rút bỏ toàn bộ móng chân, không chích thuốc em chịu được sao?”

“Rút xong rồi, lúc mọc lại có đau không ạ?”

“Rất đau, phải cố chịu thôi.”

Trái tim Trần Tri Ngô tựa hồ cũng run rẩy theo, ngón tay siết chặt, hộp thuốc lá trong túi quần bị bóp dẹp không còn hình dáng.

(Dazai Osamu (1909 – 1948) l à nhà văn Nhật Bản tiêu biểu cho thời kỳ vừa chấm dứt Thế chiến thứ Hai ở Nhật. Osamu sống và viết thành thực mà bi đát.*

Th ất lạc cõi người (Nhân gian thất cách) là một tiểu thuyết ngắn mang yếu tố tự thuật với giọng văn thành thực đến tàn nhẫn, không có chỗ trống cho tình cảm, tiểu thuyết này trở thành một trong những tác phẩm kinh điển của Văn học Nhật.

N ăm 1948, ông tự tử chết ở hồ nước ngọt của sông Tamagawa.

Không chỉ Yochan của Thất lạc cõi người, mà những nhân vật khác của Dazai đều có khao khát tự tử. Bởi thế, văn chương Dazai luôn mang lại cảm giác cùng quẫn tuyệt vọng, mang dấu ấn về sự ủa tàn cực đoan. Yochan phải sống, còn Dazai đến lần tự tử thứ 5 đã từ bỏ được sự phải sống.)

(Một trong những homestay độc đáo nhất thế giới The Seashell House – Mexico)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi* (*Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi trao em nỗi cô đơn vắng quạnh, niềm khát khao, bóng tối lòng tôi; lấy hoang mang thất bại cùng nguy khốn, lấy yếu mềm lay động trái tim em.'

—Borges

Phút chốc, cửa phòng bật mở, Tô Nam cầm toa thuốc trên tay tập tễnh đi ra.

Cô đứng đó, nhìn anh: “... Thầy Trần.”

... Ánh mắt còn ảm ảm ức ức tui thân không biết xấu hổ.

Con tức của Trần Tri Ngô phùng phộc bốc lên: “Cứ đi kiểm chuyện gây sự với cái chân mình như thế? Em ngại nó dư thừa hả?”

“Em không cần thận...”

Trần Tri Ngô lấy tờ giấy trong tay cô, vừa xem toa thuốc bác sĩ kê bên trên, vừa đi tới trước.

Đi hai bước, quay đầu lại, thấy Tô Nam cũng lết chân loét quệt bám theo đuôi.

“Đứng yên ở đó cho anh.”

Tô Nam chôn chân đứng im thít.

Mười phút sau, Trần Tri Ngô lấy thuốc xong quay lại, nhìn thấy Tô Nam thật sự đứng đó bất động trời trông như cột điện.

“... Em không biết tìm chỗ ngồi xuống đợi sao?”

Tô Nam: “...”

Trần Tri Ngô nhét túi ni lông thuốc vào tay cô: “Lúc thực sự cần nghe lời thì chưa bao giờ thấy chịu dễ lợt tại lần nào.”

Tô Nam cụp mắt im re.

Trần Tri Ngô cúi đầu nhìn, bàn chân nhỏ xiu ‘tha’ đôi dép dẹt trong nhà tắm, ngón chân cái băng bó kín mít.

“Có đau không?”

“Thuốc tẽ vẫn chưa hết, không có đau...”

“Anh hỏi lúc bị thương.”

“Đau lắm...”

Trần Tri Ngô lấy điện thoại ra, mở máy ảnh.

Tô Nam vội ngăn lại: “Anh đừng chụp mà!”

‘click’ một tiếng, Trần Tri Ngô cất điện thoại vào: “Lưu lại, để sau này em nhớ lâu một chút.”

Xấn tay áo, khom người xuống: “Leo lên đây!”

Tô Nam biết lúc này anh đang nổi lửa, không dám hó hé nửa câu, ngoan ngoãn trèo lên lưng anh.

Trần Tri Ngô ngoài miệng vẫn không buông tha người như thường lệ: “Lần tới muốn anh cõng thì trực tiếp mở miệng nói, đừng có dùng khổ nhục kế.”

Hốc mắt Tô Nam đỏ hoe.

Xe dừng dưới bãi đậu xe của khách sạn, Trần Tri Ngô bước xuống, tiếp tục cõng Tô Nam đi thẳng lên phòng.

Khách sạn cấp sao này cách trường học không xa, chỉ chừng một cây số, xuyên qua cửa sổ, có thể nhìn thấy tháp chuông cao cao trong sân trường.

Trần Tri Ngô cởi áo khoác và giày ra, đi tới mở cửa sổ để gió lùa vào thông thoáng.

Tô Nam tránh sang một bên nhường lối, hạ giọng lí nhí: “... Anh có thể đưa em đến buổi phỏng vấn được không?”

Động tác trên tay Trần Tri Ngô khựng lại, liếc mắt, nhìn cô chăm chăm.

“Công việc tiền lương bao nhiêu một năm, đáng để em dù bị thương cũng quyết xông ra chiến trường không sợ đầu rơi máu chảy thế này?”

Lúc anh tức giận, câu nào cũng có gai, trước đây khi chưa ở bên nhau, cô không đặt trong lòng, cho dù lời nói có cay nghiệt đi nữa cũng chỉ là gió lướt qua rừng thưa không dấu vết.

Nhưng bây giờ không giống vậy, những lời này tựa lưỡi dao sắc nhọn đâm thẳng vào nơi yếu mềm trong lòng cô.

“Công việc bao nhiêu vạn, anh đều khinh thường không nhìn tới, nhưng mà em không giống như vậy... Anh cái gì... cũng không hiểu.”

Trần Tri Ngô cười lạnh một tiếng: “Anh không hiểu? Chút lòng tự trọng đó của em quan trọng đến thế sao, không chịu nổi mấy may che chở của anh?”

Giọng nói của Tô Nam run run: “Anh che chở chính là tìm nhiều người, trước sau diễn kịch cùng em như thế ư? Anh cần gì phải làm như vậy cho phí thời gian công sức, hàng tháng trực tiếp chuyển tiền vào thẻ ngân hàng của em không phải càng bớt việc hơn sao?”

Trần Tri Ngô sờ túi quần, mới sực nhớ gói thuốc kia đã bị mình bóp dẹp ném trong thùng rác ở bệnh viện.

Lớn hơn mười tuổi thì ích gì, lúc ảm ỉ tranh cãi, một chút lý trí kinh nghiệm cũng chẳng dùng được.

“Em nghĩ anh như thế ư?”

Ngón tay Tô Nam quần lấy góc rèm cửa sổ, gương mặt không còn tí sắc hồng: “... Anh không tin em có thể tìm được công việc thích hợp bằng chính khả năng của mình.”

“Vậy em tin tưởng anh sao, Tô Nam” anh cúi đầu nhìn cô, trong mắt là sự rét lạnh trước giờ cô chưa từng thấy: “Em giấu anh bao nhiêu chuyện? Anh chờ em chủ động nói với anh, em có từng nghĩ sẽ nói với anh không? Tô Nam?”

Tô Nam cắn môi.

“Khả năng của em anh rõ hơn ai hết, hoàn toàn thừa sức vào công ty này. Anh có thể trực tiếp giới thiệu em vào, nhưng lại sợ em cảm thấy đi cửa sau của anh, nên mới phải làm phiền nhiều người như vậy. Quá trình phỏng vấn này anh còn không rõ sao? Toàn bộ mẹ nó lãng phí thời gian mờ mịt nói nhảm!”

Đây là lần đầu tiên, nghe thấy anh chửi thề.

“Tô Nam, gia đình em thế nào anh rất rõ, nếu anh để ý tới những chuyện này, thì ngay từ đầu đã không đặt tâm trí vào em. Giữ em bên cạnh là muốn em được tự do thoải mái, vui vẻ hạnh phúc, không phải để em dè dặt ngó trước trông sau, áy náy gây khó dễ cho bản thân mình. Dựa vào anh khiến em khó chịu đến thế sao?”

Tầng tầng hơi nước dâng lên, dáng hình Trần Tri Ngô mịt mờ trong mắt.

Anh tiến lên một bước, nắm lấy cổ tay cô: “Lúc đó nên bắt em học lên tiến sĩ, em nhóc con này chính là thiếu bị trừng bị!”

“Em sẽ tốt nghiệp... không xong.”

Trần Tri Ngô tức giận: “Anh viết luận văn thay em, xong không?”

“Thầy Trần,” Tô Nam ngẩng đầu nhìn anh, mắt ngấn nước chực trào nhưng từ đầu đến cuối không rơi xuống: “... Anh đưa em đi gặp bạn bè anh, gia đình anh, những món anh thích ăn, nơi anh tình cờ phát hiện... Yêu một người, đều muốn dành hết tất cả những gì tốt đẹp nhất cho đối phương. Em muốn anh nhìn thấy, là một Tô Nam ưu tú rạng ngời, chứ không phải...”

Không phải cái bóng xám quạch nặng nề luôn rượt đuổi đeo sát cô kia, không phải hai mươi bốn năm hằn phong chao đảo trong cuộc đời cần cỗi của cô.

Không phải là sợ sệt nhay cảm.

Không phải là hốt hoảng thất bại.

Yêu một người, chỉ muốn cho người đó mưa phùn mùa xuân, không nhọc lòng cát bụi trần thế; ngắt xanh mùa hạ cùng lát dưa đỏ đầu mùa, không phải dằn mình oi ả nóng bức; chỉ cần ánh mặt trời rực rỡ ấm áp; còn mình đào ảm tiễn, gió thảm mưa sầu chôn vùi hết cho người.

Thế nhưng, cô muốn phiên mình cỗi cằn khốn nạn, một cuộc sống đến bản thân còn mất mặt khó nhìn, thì đến cùng có thể cho anh được gì?

“Anh hơn em mười tuổi, ốm đau bệnh tật nhất định sẽ đến tìm anh trước. Sau này, khi anh nằm trên giường bệnh không thể nhúc nhích động đậy, cũng ôm ý nghĩ này, không cần em chăm sóc sao?” Trần Tri Ngô dùng sức siết chặt cổ tay cô, con giận thoát đầu đã tan biến, giờ trong lòng chỉ còn lại cảm xúc ngồn ngằng chẳng thể gọi tên.

“... Đã không thể cùng chung hoạn nạn, thì nói gì đến yêu – không yêu. Chẳng phải em lo lắng anh không tiếp nhận được hoàn cảnh thật của em sao?

Dừng một thoáng.

“Tô Nam, nghe này, anh hiểu rõ em là người thế nào hơn cả chính bản thân em.”

Tô Nam chớp mắt.

Giọt nước kia rơi xuống nhòe trên cánh tay anh. Tựa bóng rập lên thẳng vào đáy tim, anh đuổi tay siết chặt eo cô, ôm ghì vào lòng.

Trên mặt đất, cái bóng của anh choàng qua cô, để ánh sáng kéo dài.

Xoay người, dè cô vào cửa sổ thủy tinh sát đất, áp xuống...

Cơ thể cô tê rần ngầy đại như luồng điện chạy qua. Cảm giác quá đối lạ lẫm tựa con sóng xô tràn bờ cát rồi cuộn mình về với lòng đại dương, cô không biết phải làm sao, vội đưa tay bấu víu bờ vai anh.

Sững người đôi giây mới chợt nhận ra, bản thân muốn được gần sát anh hơn nữa.

Phút chốc lập tức cảm thấy không thỏa mãn.

Cánh tay vòng qua bờ vai cô, tay còn lại trượt xuống giữ khoeo chân, nhắc bóng.

Một chiếc dép rơi xuống đất, Trần Tri Ngô sực nhớ ngón chân cô bị thương, vội nói lòng cánh tay để tránh đụng phải.

...

Cảm giác đau đớn như chiếc lá đứt mình lia cành, chìm vào biển mây trắng xóa...

Qua thật lâu sau, đầu lưỡi nếm thấy mùi ngái tanh của sắt, Tô Nam mới phát hiện mình đã cắn rách môi Trần Tri Ngô.

Sau đó, cái cảm giác đau đến mất lực quan ngử cảm dần quay về.

Tím đột nhiên trống tênh, rõ ràng chẳng hề đau lòng, vậy mà chẳng hiểu vì sao lại muốn khóc.

Mặt mờ, nhìn Trần Tri Ngô.

Đáy mắt anh sáng ngời như ngọn lửa cháy rực, mờ hời trên chóp mũi rơi xuống.

Cứ như vậy nghiêm túc nhìn cô, rồi cúi đầu hôn cô hết đối diện.

Thanh âm khàn khàn không rõ, mãi hồi lâu sau, cô mới sực phản ứng, thì ra anh nói, ‘Anh yêu em’.

...

Thời gian dừng lại trong khoảnh khắc này.

Tầm nhìn của Tô Nam dần rõ ràng.

Anh đưa tay vuốt ve những lọn tóc ướt đầm trên trán cô: “Tô Nam”

Tô Nam chậm chậm giương mắt nhìn anh.

Trong đôi mắt sáng ngời thăm thẳm kia, phản chiếu trọn vẹn bóng hình cô.

Ánh mắt đó chứa đựng thâm tình sâu nặng, đọng đầy yêu thương chẳng đổi dời, muốn nhìn xoáy vào linh hồn cô, để cô vĩnh viễn ghi nhớ phút giây này.

Trần Tri Ngô.

*(*Jorge Luis Borges (1899 – 1986) là một nhà văn, nhà thơ và dịch giả nổi tiếng người Argentina. Jorge Luis Borges đã được coi là một tác giả kinh điển của nền văn học thế kỷ XX. Gần như cả đời ông đã dồn mọi tâm lực vào sáng tác trong cảnh mù lòa, không vợ con.)*

(Dép nhà tắm)

Chương 29

Anh sẽ yêu em cho đến khi biển rộng, bị giam cầm trong chốn hàng rào, gấp ngược lại hong nắng phơi khô.

— *W. H. Auden*

Ban ngày, mặt trời rải thảm nắng trải một màu sáng rõ trên nền nhà, rồi lượn quanh nghiêng mình đổ bóng lên drap giường, vừa khéo vòn nghịch bàn chân trần trắng nõn của Tô Nam.

Lúc này mới cảm thấy nóng, toàn thân ướt đẫm mồ hôi như vừa nhúng trong nước.

Trần Tri Ngô khoác áo vào, buông bàn tay đang vuốt ve mắt cá chân Tô Nam ra, đứng dậy kéo rèm cửa sổ lại, rồi tiếp tục ôm Tô Nam đắm mồ hôi vào lòng: “Qua buổi trưa rồi, ăn cơm không em?”

Cô nàng rất ư không cam tâm tình nguyện ‘ậm ờ’ một tiếng trong khoang mũi, ngử điệu cong tập tễnh.

Trần Tri Ngô phì cười, ôm cô lên, mở chăn ra, hết sức cẩn thận tránh không đụng vào ngón chân bị thương.

Tô Nam lí nhí: “Nóng.”

“Cổ chịu một chút, bây giờ không dám mở điều hòa cho em.”

Có lẽ cô mệt chết rồi, ngón tay chẳng chút sức lực chọc chọc tay anh, tựa như hòn sỏi phản kháng, sau đó nhắm tịt mắt lại.

Chẳng mấy chốc, đã nghe thấy tiếng hít thở đều đặn nhịp nhàng. Cũng chịu thua cô lúc này mà có thể ngủ được.

Người trong lòng mềm mại tựa không xương.

Trái qua một trận vừa rồi, ở trong lòng Trần Tri Ngô, Tô Nam bây giờ đã hoàn toàn triệt để bị anh đóng dấu xác nhận chủ quyền lãnh thổ. Từ giờ về sau, mặc cô làm loạn đến đâu thì làm, dù chân trời góc biển, anh cũng dứt khoát túm ngược cô về.

Tay cũng không để phí, xoa nắn bờ vai, mơn trớn vòng eo thon nhỏ đến mức siết một cái cũng có thể đứt gãy.

Thi thoảng cô cảm giác được, khó chịu hắt tay anh ra, lông mày khẽ nhíu lại.

Trần Tri Ngô không hiểu sao cứ thích trên cô như vậy, bây giờ mà mô xê ý nghĩ trong đầu anh thì hết thấy đều là, mũi cô thật đẹp, sao trước đây không thấy; làn da sao lại trắng thế này; ngực cũng không nhỏ, bình thường thật nhìn không ra...

... Thật con mẹ nó ngày thơ.

Sống đến nước này, mà như càng sống càng thụt lùi.

Thật muốn hút thuốc.

Buông Tô Nam xuống, đi ra lối vào ngoài cửa chính, tiếc mắt nhìn chiếc bàn bên trái, xé một gói Marlboro, đứng đó châm thuốc.

Hoàn toàn không nghĩ ngợi gì, thông thả hút xong, trở lại giường, ôm Tô Nam.

Điện thoại di động đặt bên cạnh ‘br.. um’ một tiếng rung lên, sợ đánh thức Tô Nam, Trần Tri Ngô vội với tay lấy, không thèm ngo qua lập tức bấm tắt.

Một lát sau, lại rung. Chỉnh tắt âm, liếc nhìn màn hình, Cốc Tín Hồng.

Trần Tri Ngô dùng một tay gửi tin nhắn cho Cốc Tín Hồng: ‘Chuyện gì?’

Điện thoại lại gọi tới, lại tiếp tục bấm tắt.

Chưa đầy mấy giây sau, Cốc Tín Hồng nhắn qua: ‘Fuck! Cậu không thể nghe điện thoại hả?’

Trần Tri Ngô không trả lời, chẳng mấy chốc, Cốc Tín Hồng lại gửi tiếp tin nhắn khác: ‘Ồ thành Sùng? Tở về ghé qua, ra ăn cơm không?’

Trần Tri Ngô: ‘Không ăn.’

Cốc Tín Hồng: ‘Fuck. Giáo sư Trần thật đại gia lớn lối mà!’

Trần Tri Ngô: ‘Có việc. Trừ khi con trai cậu ra đòi, chuyện khác đừng gọi tới.’

Nhấn xong ném điện thoại sang một bên. Màn hình di động nhấp nháy mấy cái, rồi hoàn toàn lặng lẽ thu bình.

Chốc lát, Trần Tri Ngô nghe thấy người trong lòng khẽ lí nhí: “... Đau.”

“Đau ở đâu nào?”

Tưởng cô nói mớ, một lúc sau, lại thấy cô chậm chậm mở mắt ra. Trong phòng không bật đèn, chỉ có những tia sáng nhỏ vụn len qua khe hở rèm cửa sổ.

Trần Tri Ngô bật đèn ngủ lên, ánh cam ấm áp như vó quýt lạc vào mắt cô, đẹp tựa đầm nước trong vắt.

“Thức rồi à.” Cúi đầu hôn mí mắt cô.

Cô lại nói: “Đau.” Giọng nói lúc này đã rõ ràng hơn.

“Đau ở đó sao? Bên dưới?”

Gò má cô trắng nõn, dùng mắt thường cũng có thể thấy tốc độ ửng hồng, ánh mắt trốn nấp: “... Chán.”

“Hết thuốc tê. Em cố chịu một chút.”

Hồi nhỏ, bị đinh đâm vào chân, đến giờ anh vẫn còn nhớ rõ mùi vị đó. Tay đứt ruột xốt, cô bị rút nguyên cả móng chân, không cần nghĩ cũng biết đau cỡ nào.

Đành phải tìm cách phân tán sự chú ý của cô: “Em đói bụng không?”

Tô Nam lắc đầu.

“Muốn ngủ nữa à?”

“Không ngủ được nữa.”

“Vậy anh bế đi tắm nhé, em cần... nữa, kiểm tra một chút... Tới cầu này, bản thân anh cũng thấy ngượng ngùng.

Quả nhiên Tô Nam hoàn toàn đóng tịt mắt: “... Không được dính nước.”

“Anh không để em ướt đâu.” Vừa nói vừa quàng hai cánh tay mình mai của cô lên vai mình.

Toàn bộ cơ thể Tô Nam quắp trên người anh, sợ ngã, cánh tay vòng quanh ôm anh rất chặt.

Cô không mặc quần áo, anh lại mặc áo sơ mi, da thịt trần trụi phía trước cọ với vải vóc có phần thô ráp khiến cô vô cùng quẫn bách, ánh mắt ‘xếp re’ dán chặt dưới nền nhà sau lưng anh, không dám ngo ngáy nhìn bất cứ thứ gì.

Vào phòng tắm, Trần Tri Ngô đặt Tô Nam ngồi lên khăn bông đã trải sẵn trên thành bồn tắm, rồi cầm mép khăn quấn cô lại, sau đó mở nước, chỉnh nhiệt độ.

Nước ấm từ từ dâng lên, không khí trong phòng nóng hổi hổi.

Trần Tri Ngô bế ngang Tô Nam, bảo cô giờ cao chân trái, sau đó nhẹ nhàng cẩn thận đặt cô vào bồn tắm.

Tô Nam vịn tay vào mép bồn, ngồi xuống.

Trần Tri Ngô giữ lấy chân trái cô: “Em tắm đi.”

Hơi nước trong phòng nhuộm màu trắng của ánh đèn, mặt Tô Nam nóng bừng: “... Anh có thể quay lưng đi được không?”

Trần Tri Ngô bật cười: “Anh cầm chân em, sao quay lưng đi được?”

Miệng thì nói thế, nhưng vẫn xoay mặt đi.

Tô Nam cúi đầu nhìn lướt qua thân thể mình.

Có lẽ do tác dụng tâm lý, cô cảm thấy bản thân đã hoàn toàn không còn giống như trước.

Cảm giác này không cách nào diễn tả bằng lời. Hoảng loạn và lo lắng có phần tương tự năm mười ba tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy vết máu đỏ sẫm dính trên quần lót mình.

Cô với tay xuống, khẽ chạm vào.

Bồn đầy nước ấm dập dềnh dao động, đẩy tới trước khép lại, rồi loáng cái bùng mở.

Hơi sung. Cảm giác đau đã rất mơ hồ.

Kỷ thực, về sau, cô không còn đau nhiều nữa, chỉ là hốt hoảng, cảm thấy bản thân mình quá đổi xa lạ. Giống như bùn cát bị sóng biển cuốn mang đi, không cách nào đoán định được nơi đến, chỉ có thể hòa mình cuộn theo.

Sau đó, cũng không tự màu thuẫn nữa mà mang theo tâm trạng kích động bí ẩn cảm nhận anh, tin tưởng anh.

Cho dù tâm lý hay sinh lý, chỉ cảm thấy thỏa mãn đọng đầy.

Đầu óc suy nghĩ hỗn loạn, cổ họng yên được đôi giây, nó lại ngẫu nhiên nhảy tới thời khắc then chốt đã diễn ra mấy tiếng trước đó, hồi tưởng một chớp, buộc nó phải dừng lại, nhưng nó cứ vận hành liên tục, một giây không ngừng.

“Chân em bị thương khi nào thế?”

“A...” Tô Nam không nghĩ tới anh đột nhiên lên tiếng, suy nghĩ bỗng chốc bị cắt ngang, ngờ ngác một hồi lâu mới lúng ta lúng túng trả lời: “Hôm nói với anh không thể đi huyện W...”

Trần Tri Ngô lập tức nháu mày dòm qua.

“A, anh anh anh đừng...” Cũng không biết phải che chắn chỗ nào.

“Nếu hôm nay anh không đến, em định cứ như vậy giấu luôn sao?”

Tô Nam né tránh ánh mắt anh: “Chỉ là... không tìm được cơ hội thích hợp. Anh đi khảo sát bên ngoài, em nói càng làm anh lo lắng hơn, chẳng qua chỉ là... ngón chân bị thương, không có việc gì lớn mà.”

“Thế nào mới là chuyện lớn?”

Bây giờ, tình hình này đang tiến tới ‘Đàm phán song phương’ rồi, rõ ràng phía Tô Nam hoàn toàn nằm trong thế bất lợi, vừa phải lẩn trốn ánh mắt Trần Tri Ngô, vừa phải che chắn cơ thể không chút manh giáp, đầu óc vận hành tám hướng, không còn sót lại chỗ nào cho cô bịa ra được chuyện nói dối, trong đầu có gì toàn bộ trút hết ra.

“... Em cũng không biết tại sao mình lại cứ im thinh một mạch như vậy, đã nghĩ sẽ lấy một offer thật tốt, sau đó đường đường chính chính đi gặp anh. Cứ cảm thấy mình thật thất bại, làm gì cũng không xong...”

Trần Tri Ngô nhìn cô, mặc dù lúc này cô đang ngấm mình trong nước không mặc gì, anh cũng hiếm có được lòng không chao đảo: “Ngay từ đầu, không phải vì em lợi hại anh mới thích em. Em có lúc nào lợi hại sao?”

“Vậy sao anh lại thích em?”

Trần Tri Ngô phun ra hai chữ: “Em ngốc.”

Tô Nam vốc nước hắt anh.

Trần Tri Ngô nghiêm mặt: “Quy củ chút nào.”

Tô Nam: “...”

Ánh mắt Trần Tri Ngô rơi trên gương mặt bị hơi nóng xông ửng hồng của cô: “Anh tin tưởng em nên mới chiều em, để em lấn qua lấn lại tự làm theo ý mình, nhưng không phải để em hành hạ bản thân thành ra chật vật thế này. Con người rơi xuống nước, còn biết hướng lên bờ kêu cứu. Chúng ta biết nhau lâu như vậy, cho dù bỏ qua một bên không nói tới quan hệ hiện giờ, là giáo viên, anh không đáng để em tin tưởng sao?”

Tô Nam cúi thấp đầu ‘ạ’ một tiếng.

“Anh thích đáng về kiên cường mạnh mẽ, sự tự lập, lòng tự trọng của em, nhưng phạm là chuyện gì cũng vậy ‘hay quá hóa dở’.”

“Dạ...”

“Trao đổi với nhau, thế nào cũng sẽ tìm ra được phương pháp giải quyết. Em không cần anh trực tiếp sắp xếp hết mọi việc cho em, nhưng anh lớn hơn em mười năm kiến thức kinh nghiệm, không phải ít nhiều gì có thể cho em sử dụng sao?”

Tô Nam trượt người xuống, vùi đầu vào nước, che giấu hai mắt nóng cay cay.

“Chỉ cần em chịu mở lòng với anh, bất cứ khó khăn gì cũng sẽ không còn là khó khăn nữa. Anh có thể cho em hàng trăm cách giải quyết, em chọn cái nào khiến em thấy thoải mái dễ chịu nhất, đừng một mình để tâm chuyện vụn vặt rồi đi vào chỗ bế tắc.”

Anh liếc mắt nhìn Tô Nam, khẽ nhủ mày: “Tắm xong chưa? Em có xấu hổ hơn nữa cũng không cần chột đuối, anh tha thứ cho em”

Nói xong, mở van xả.

Mức nước loãng cái hạ thấp xuống, lộ ra trọn khuôn mặt xinh xắn. Tô Nam cuống cuống rồi rít, nhưng chân trái bị Trần Tri Ngô túm trong tay, căn bản không động cựa được.

Anh vắt chéo chân ngồi trên thành bồn tắm, áo sơ mi trắng bị cổ hất nước ẩm ướt, lộ ra đường nét cơ bắp bên trong. Khoe miệng treo cong nụ cười, nhàn nhả nhìn cô.

Lúc này không còn làn nước che chắn, hết thấy lộ ra trước mắt anh.

Gương mặt không biết vì quần bách hay vì bị hơi nước xông nóng, đỏ như muốn rỉ máu.

Trần Tri Ngô cười vang, không trừu cổ nữa, chờ nước thoát xong, lại kéo khăn tắm thả lên người cô. Đặt chân trái cô xuống, lấy khăn tắm quấn cô lại rồi ôm khò ‘bể cá’, ướt sũng thả xuống giường.

Anh đi lấy máy sấy, mở hệ thống sưởi trong phòng lên.

Tranh thủ Tô Nam sấy tóc, nhanh chóng vọt vào phòng tắm tắm rửa. Lúc đi ra, Tô Nam đã hong khô tóc, hơn nữa còn mặc xong quần áo chỉnh tề.

Trần Tri Ngô: “...”

Vốn định dụ dỗ cô ‘chơi đùa’ một phen nữa.

Trần Tri Ngô ngồi xuống bên cạnh Tô Nam, vừa lau tóc vừa hỏi: “Em đói bụng không, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm.”

Tô Nam nhìn anh, ánh mắt như được gột sạch, trong suốt lấp lánh: “Có thể gọi thức ăn mang đến không anh? Em đã sớm muốn thử...”

Trần Tri Ngô nhủ mày: “Thử cái gì? Thử với ai?”

Tô Nam lật đặt giải thích: “Em nói là... thử ở trong khách sạn cả ngày, không làm gì, chỉ ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn...”

“Không làm gì?” Trần Tri Ngô cười nham hiểm: “Anh thấy vẫn có thể làm chút gì đó.”

Tô Nam đỏ mặt đẩy anh ra.

“Em nghĩ lung tung gì đấy hả?” Trần Tri Ngô trong lòng thiếu hụt đứng đắn nhưng bày ra bộ dạng đường hoàng chính nhân quân tử: “Ý anh là, làm một số chuyện nghiêm túc như viết luận văn.”

“Xùy, biến thái, ở khách sạn viết luận văn.”

Trần Tri Ngô một chương chụp qua.

Tô Nam thuận thể ngã xuống giường, gương mặt nhìn anh, lộ ra nụ cười thật sự vui vẻ đầu tiên trong suốt nhiều ngày qua.

“Thầy Trần”

“Hử?”

“Anh thật đẹp mắt... Em thích anh.”

***(* W. H. Auden – WYSTAN HUGH AUDEN: là một trong những gương mặt thơ ca Mỹ lớn nhất thế kỷ 20. Tác giả của hơn 400 bài thơ, 7 trường ca, 5 vở Opera, cùng hơn 400 tiểu luận và phê bình có giá trị trong nhiều lĩnh vực khác nhau.

Câu trên trích trong bài ‘Khi tôi bước ra từ một buổi chiều muộn’ – ‘As I Walked Out One Evening’: một trong những bài thơ được biết đến nhiều nhất của ông.)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi (Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Em ước mơ được sống cùng anh

Nơi ngôi làng có căn nhà nhỏ

Đắm mình trong hoàng hôn vô tận

Cùng những hồi chuông mãi ngân dài’

—— ‘*Ước được sống cùng anh*’ (Tsvetaeva)

Một chuyện này là Trần Tri Ngô tự lái xe tới.

Xế chiều hôm qua, nhận xong điện thoại chất vấn của Tô Nam, bụng đầy lửa giận không cách nào trút được, nếu không phải vì đại học Sùng còn có giờ lên lớp, lúc đó anh đã lập tức chạy tới dạy cho Tô Nam một bài học ra ngô ra khoai. Kim nền đến sáng hôm sau, vẫn không đề được con tức, quyết định nghỉ dạy buổi chiều thứ sáu, lái xe thẳng tới thành phố Đán —— vì phụ nữ mà bỏ lớp, quả thật có thể trở thành vết mực đen trong cuộc đời dạy học của anh.

Đến thành Đán, gọi điện thoại cho Tô Nam. Khi đó, Tô Nam đang làm kiểm tra trong bệnh viện, không liên lạc được. Anh lại gọi đến phòng công tác nghiên cứu sinh, hỏi số điện thoại bạn cùng phòng cô, làm phiền một vòng lớn cả loạt người, mới vừa vận tóm được Tô Nam trong sảnh chờ khám ở bệnh viện.

Một phen lần qua lộn lại này của anh, sẽ để lại ấn tượng gì cho những người bị lôi vào phiền phức, để lại tin đồn khó bề tường tượng thế nào, Tô Nam không dám nghĩ nhiều.

Thật ra trong vấn đề này, Tô Nam chỉ lo nghĩ cho anh, cô là nghiên cứu sinh rồi, đầu ai quản lý được chuyện cô yêu ai, nhưng anh là giảng viên, không giống vậy.

Trải qua mấy chuyện lần này, trong lòng Trần Tri Ngô, Tô Nam đã là món tin dụng mà anh sẽ gánh vác, chịu trách nhiệm suốt đời.

Anh không cho phép cô mò mẫm, tự gây vò bản thân ở nơi anh không thể nhìn thấy, ra lệnh cưỡng chế ép buộc cô nàng phải lập tức thu dọn hành lý đi thành phố Sùng cùng anh.

Buổi chiều, Tô Nam trở về ký túc xá thu xếp đồ đạc.

Trần Tri Ngô cho xe đậu dưới bóng cây ngô đồng, đợi cô xuống là trực tiếp xuất phát chạy về thành Sùng —— vốn dĩ anh muốn đưa cô đến dưới lầu ký túc xá, nhưng bị cô kiên quyết ngăn cản.

Đợi tầm hai mươi phút, nhìn thấy Tô Nam xách vali hành lý, tập tễnh xuất hiện ở cửa đối diện. Cô đã thay đôi dép nhà tắm, dưới chân lê một đôi dép bông màu đen.

Chờ cô chậm rãi rời tới gần, anh hạ cửa sổ xuống, dòm ra, đôi dép bông có hình gấu Kumamon.

Trần Tri Ngô: “...”

“Thầy Trần,” Tô Nam vịn tay vào cửa sổ xe: “Chiều nay em còn có chút việc, đợi em làm xong rồi đi được không anh?”

“Việc gì thế?”

“Một đàn em nữ cần hoàn thành phim ngắn tốt nghiệp, nhờ em đóng giúp một vai.”

“Chân đã như vậy còn đóng cái gì phim ngắn, em có thể đi lại được sao?”

Tô Nam cười toe: “Em diễn vai một người tàn tật ngồi xe lăn.”

Trần Tri Ngô: “...”

Địa điểm quay phim là bãi đất trống trước tòa nhà khoa vật lý.

Trần Tri Ngô ngồi trong xe đợi một lúc, thấy nhâm chán, xuống xe, thả bước dạo qua đó.

Tổ quay phim nhỏ có ba người, bố trí hai máy quay cận cảnh, một người làm đạo diễn, một quay phim, một phụ trách ánh sáng.

Tô Nam khoác bộ đồ bệnh nhân không biết mượn ở đâu, ngồi trên xe lăn.

Trần Tri Ngô nhàn nhã ngồi trên băng ghế dài gần lối đi chính trong trường, cách bồn hoa một quãng ngó tổ quay phim.

Khoảng cách khá xa nên không nghe rõ được lời thoại của Tô Nam, chỉ nghe thấy đạo diễn không ngừng đập báng Clapper Board hô cut.

Lần qua lộn lại nửa tiếng, Tô Nam đứng dậy khỏi xe lăn, cởi quần áo bệnh nhân ra, cười rạng rỡ trò chuyện cùng ba người trong tổ phim.

Trần Tri Ngô vô cùng kiên nhẫn, đợi.

Vất vả lắm mới thấy cuộc trò chuyện khí thế ngắt trên bên kia có xu hướng dừng lại, đột nhiên từ sau bóng râm của hàng cây mọc sát trước tòa nhà khoa vật lý, nhào ra một người.

Thân hình cao lớn, giữa tháng mười mà vẫn mặc một chiếc áo ngắn tay phong phanh, bước lại gần phía sau giờ tay chọc Tô Nam một cái, y như bị mắc chứng tăng động, chuyện mờ ám xem ra chưa dừng ở đó.

Trần Tri Ngô dứt khoát không nóng nảy, lấy điều thuốc ra châm, vất chéo chân, ngồi xem kịch.

Dù sao, hiện giờ Tô Nam đã nợ anh cả tá lời giải thích, rận nhiều không lo ngứa.

“Đàn chị!” Giang Minh Khiêm cất tiếng gọi rồi bước tới trước mặt Tô Nam, nhìn thấy cô mang dép lê, dùng sức trụ bên chân phải, chân trái chỉ chống hờ dưới đất, vội hỏi: “Bị sao thế?”

“Ngón chân bị đụng trúng.” Tô Nam mỉm cười.

“Sao lại bất cẩn như vậy,” Giang Minh Khiêm giải sầu: “... Chuyện đó, gần đây chị thế nào?” Giọng nói của hắn khàn khàn, nghe có vẻ như đang bị cảm.

“Đang tìm việc.”

“Đã xác định chỗ nào chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Em đang loay hoay viết luận văn, thật phiền.” Giang Minh Khiêm cười nói: “Sớm biết như vậy đã không học nghiên cứu, những kiến thức học được trong trường cũng không nhiều lắm.”

“Nghe cô Hâm nói em đã xây dựng xong đội ngũ rồi.”

“Ừm... Tháng sau sẽ tổ chức hội nghị ở Quảng Châu, nếu thuận lợi có thể lấy được đầu tư thiên thần...” Giang Minh Khiêm nhìn cô: “Bận rộn chẳng còn thời gian nghỉ ngơi gì, thật tốt... Chị sẽ đến thành phố Sùng phái không?”

*(*Quy tụ đầu tư thiên thần hay nhà đầu tư thiên thần (Angel Investor): là những cá nhân bỏ vốn để đầu tư vào startup trong khoảng thời gian đầu, thường với những điều kiện khá có lợi cho startup, để đổi lấy quyền sở hữu một phần công ty.)*

“Chị cũng chưa biết nữa.”

“... Đi tỉnh khác sao?” Đây là lần đầu tiên Giang Minh Khiêm trực tiếp nói tới vấn đề này.

Tô Nam thoáng ngáp ngừng ‘Ừm’ một tiếng.

Giang Minh Khiêm cười cười, nét mặt trống rỗng nhạt nhòa, hần đột nhiên nhảy vọt lên, đỉnh đầu chạm vào tán lá ngọc lan dây rậm bên trên.

Khi đáp xuống, nhìn Tô Nam khẽ mỉm cười như gió thoảng mây bay: “Nếu là em, sẽ không để chị đi đến nơi khác.” Dừng một lúc, nhưn mây cao giọng nói: “Em thích chị, biết không?”

Tô Nam hoàn toàn sững sốt.

Nụ cười trên khóe môi Giang Minh Khiêm rạng ngời đến chói mắt: “Em đã liều mạng dốc hết sức lực rồi, nhưng khoảng cách mười năm thật sự đuổi theo quá khó.”

“Em...”

Ngữ khí của Giang Minh Khiêm bình lặng kháng khái mang theo khí phách tuổi trẻ, tài năng nổi trội: “Một ngày nào đó, em nhất định sẽ vượt qua thầy ấy.”

Tô Nam nhất thời không biết phải nói gì, trầm mặc giây lát, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi.”

Hai tháng không gặp, tựa hồ Giang Minh Khiêm đã đổi khác, lại tựa như chẳng thay đổi gì.

“Không cần xin lỗi, năm rộng tháng dài!” Giang Minh Khiêm dứt một tay vào túi quần, lùi ra sau một bước, nhảy lên bậc cấp trước mái hiên tòa nhà khoa vật lý, cười nói: “Em có việc đi trước, lần tới mời chị ăn cơm!”

Dáng hình phóng lên mấy bước, biến mất sau cánh cửa học viện.

Nữ đàn em đạo diễn: “Đàn chị! Người này là ai vậy ạ!”

“... Đàn em cùng giáo viên hướng dẫn nghiên cứu.”

Đàn em nữ vỗ máy quay phim: “Thông báo, đã quay được toàn bộ! Thanh xuân vườn trường tuyệt đẹp á!”

Tô Nam: “...”

Ông kính của đàn em nữ đi chuyển: “... Ôi trời! Đàng kia có phải là giáo sư Trần Tri Ngô không!”

Tô Nam giật thót.

Nữ đàn em hết như chim sỏ lông lật đặt khiêng camera bay qua: “Thầy Trần, chào thầy ạ!”

Trần Tri Ngô không nhanh không chậm đứng dậy khỏi ghế: “Chào em”

“Có thể gặp được thầy ở đây thật là vinh hạnh, xin hỏi thầy có thể đồng ý cho em phỏng vấn mấy câu được không ạ?”

Hai người còn lại trong tổ quay phim cũng nổi gót chạy tới.

Ánh mắt Trần Tri Ngô lướt qua bọn họ, nhìn Tô Nam ở đằng sau, đang rì rả đi qua phía bên này.

Trần Tri Ngô như cười như không: “Xin lỗi, hôm nay tôi có việc, phỏng vấn để lần sau vậy. Tôi đến đây đón người.”

Đàn em nữ: “Đón...?”

Trần Tri Ngô nhàn nhả đứng thẳng người, khẽ nhướn mày: “Tô Nam, nhanh lên một chút nào.”

Tô Nam ‘nhanh chút’ tượng trưng cho có.

Đàn em nữ sững sốt, hết nhấm máy quay phim về phía Trần Tri Ngô lại từ từ lia sang Tô Nam.

Trần Tri Ngô khẽ giơ tay như có ý cản lại. Động tác không mạnh mẽ dứt khoát nhưng mang theo khí thế không cho phép. Đàn em nữ lập tức dời máy quay.

Khoảng cách chỉ vèn vèn bốn năm mét mà Tô Nam bỏ rì rì như đi hai vạn năm ngàn dặm trường chinh.

Đứng trước mặt Trần Tri Ngô: “... Thầy Trần.”

Trần Tri Ngô ngoài cười nhưng trong mải rằng kín mít: “Báo cáo chiều nay của em bị trễ, làm đại diện lớp phải có trách nhiệm”

Nói thế, ý bảo Tô Nam đi ra ngoài.

Tô Nam bày ra vẻ mặt vi diệu, nói ‘tạm biệt’ đàn em nữ.

Đàn em nữ cảm thấy biểu cảm này của Tô Nam có phần ‘Yêu hận đan xen’.

... Kỳ thực Tô Nam là ‘Khảng khái hy sinh’.

Vừa đi ra khỏi phạm vi tầm nhìn của tổ quay phim, những lời công kích của Trần Tri Ngô lập tức tên bay đạn lạc phóng ra, toàn bộ hỏa lực tập trung oanh tạc vào vùng cứ điểm không nằm trong góc chết của Tô Nam.

(Góc chết là vùng không bị súng, pháo bắn đến dù tầm bắn vẫn thừa hoặc đủ. Đối với pháo binh, khi chọn trận địa bắn, phải chú ý bảo đảm các mục tiêu cần bắn không nằm trong góc chết.)*

—— “Trước kia gặp chuyện em chạy trốn nhanh như thế, anh còn nghĩ em có chút huyết thống Jamaica, không ngờ diễn tàn tạt cũng biến hóa truyền thần sinh động như thật vậy.”

*(*Jamaica: một vùng đảo nhỏ tại vùng biển Caribe sản sinh ra những VĐV điền kinh xuất sắc nhất thế giới, được mệnh danh là vùng đất của những ‘Tia chớp’.)*

—— “Dù sao em cũng thích kiếm chuyện gây sự với chân mình mà, anh chỉ cần mua cho em cái xe lăn phương tiện đi lại là được.”

—— “Thật ra cũng không cần mua làm gì cho phí sức, mẹ anh vừa bỏ ra một cái, cho em dùng luôn nhì? Tích cực xây dựng mô hình xã hội tiết kiệm.”

—— “Tay đàn em kia của em có phải cảm tình con khi không thể? Cái loại nứt từ núi đá có đủ các kiểu kỹ năng cướp đồ của người ta...”

—— “Mấy thanh niên trẻ tuổi bây giờ, chỉ được mỗi vóc dáng lớn, tâm thần hoàn toàn ngược lại.”

Tô Nam hoàn toàn không cách nào nhịn được cười: “Cậu ấy muốn tò tình, em cũng không thể ngăn được.”

“Tò tình?” Trần Tri Ngô đứng phắt lại.

“Dạ rồi, dạ rồi, lần thứ năm! Dù sao cũng đã bị anh tóm được, anh nói đi anh muốn xử phạt thế nào!” Bầy ra bộ dạng ‘Tùy anh muốn làm gì thì làm, em mà sợ một giây xem như em thua’.

Trần Tri Ngô cười thành tiếng: “Thật sự cho rằng anh không trị được em hừm?”

Buổi tối, trong nhà ở đô thị đại học, Tô Nam rất nhanh chóng biết thế nào là hối hận ngàn năm.

Chắc là cô đã đọc sách đến mù mắt đầu óc, mới có thể nghĩ đến chuyện khiêu khích Trần Tri Ngô.

Từ sofa lăn vào giường, đến ghế dựa ngoài ban công.

Cả đêm, ba lần ra ngõ ra khoai không chút qua loa, thêm một lần ban ngày, nội trong hai mươi tư giờ, bốn lần.

Đến hé mở miệng cũng không còn sức, nói gì đến năn nỉ xin tha.

Trước khi tâm trí Tô Nam rơi vào mớ mằng choáng váng, Trần Tri Ngô hôn cô rất sâu, động tác va chạm liên tục không chút lưu tình, nhưng nụ hôn vẫn hết đối dụ dàng.

Giữa hai bờ mơ tỉnh cô hé mở mắt, nhìn thấy ánh mắt Trần Tri Ngô sâu thẳm sáng lấp lánh.

Lướt qua ban công, bầu trời đêm xanh thẫm, vầng trăng non treo lơ lửng cong cong như chiếc sừng trâu.

Đến khi mở mắt lần nữa, đã nằm trên giường ngủ.

Trần Tri Ngô đang mặc quần áo, tiếng ma sát sột soạt.

“Thầy Trần...” Mí mắt Tô Nam trĩu nặng, không nhấc lên nổi: “Mấy giờ rồi anh? Anh định đi ra ngoài sao?”

“Bây giờ, em ngủ thêm lúc nữa đi. Trong tủ lạnh có sữa và bánh mì, thức dậy nhớ ăn. Anh vào trung tâm thành phố một chuyến, Trình Uyển tìm anh có việc.” Cúi người hôn trán cô, cài nút áo sơ mi.

“... Khi nào anh về.”

“Trước buổi trưa.”

“... Dạ.”

“Em ngủ tiếp đi.”

Suy nghĩ của Tô Nam trôi xuống như quả cân, ngày càng nặng, câu ‘tạm biệt’ còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng đã ngủ thiếp đi.

Ngủ một mạch đến khi tự nhiên thức dậy.

Mở tìm điện thoại, đã hai giờ chiều.

Tô Nam sững sốt, leo xuống giường nhảy qua kéo mở rèm cửa sổ, ánh mặt trời hào phóng trút vào.

Quả thật đã buổi chiều.

Trần Tri Ngô vẫn chưa về?

Mở Wechat, có một tin nhắn anh gửi buổi trưa, ‘Anh có việc, sẽ về trễ. Em nhớ ăn cơm trưa, địa chỉ bán bên ngoài...’

Sau đó, không còn tin tức gì khác.

Tô Nam không khỏi cảm thấy lo lắng, thử gọi điện cho Trần Tri Ngô, không có người bắt máy.

Càng thấp thỏm bồn chồn, buổi chiều gửi sơ yếu lý lịch cho các công ty tuyển dụng, mười phần tâm tư, ba phần lắng nghe tiếng động ngoài cửa, ba phần tập trung vào điện thoại, ba phần suy nghĩ miên mang, chỉ còn lại một phần duy nhất dành cho công việc.

Đến năm giờ chiều, Trần Tri Ngô vẫn chưa về, gọi điện thoại cũng không có người bắt máy.

Tô Nam đứng ngồi không yên, lật sổ địa chỉ, mới phát hiện mình không có lấy một số điện thoại nào của bạn bè anh.

Nhưng có số điện thoại của công ty X mới phỏng vấn hôm qua, không biết gọi tới đó có thể hỏi được cách liên lạc với người đàn ông sáo trúc không?

Nhưng...

Một người ba mươi bốn tuổi, còn cần cô lo lắng dư thừa sao?

Đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên.

Tô Nam đứng bật dậy, chân trái vô thức trụ lực, ngón cái bị đè ép, lập tức đau đến chảy nước mắt.

Không màng tới, nhảy lò cò ra mở cửa.

Ngoài cửa, Cốc Tín Hồng đứng đó.

Tô Nam kinh ngạc.

Cốc Tín Hồng cười nói: “Lão Trần bảo anh tới —— hẳn tạm thời không thoát thân được.”

***(* Marina Tsvetaeva (1892-1941) sinh ở Moskva. Lên 6 tuổi đã biết làm thơ bằng tiếng Nga, tiếng Pháp và tiếng Đức. Năm 1910 in tập thơ đầu tiên “Album chiều” gây được sự chú ý. Năm 1912 lấy chồng là một người tham gia bạch vệ thời kỳ nội chiến, nên sau cách mạng tháng Mười phải ra sống ở nước ngoài. Năm 1922 M. Tsvetaeva ra nước ngoài theo chồng. Năm 1939 cùng chồng và con gái quay trở lại Liên Xô nhưng sau đó chồng bà bị xử bắn và con gái bị bắt vào trại giam. Thời kỳ chiến tranh thế giới II, M. Tsvetaeva cùng con trai sơ tán về thành phố Elabug. Đau buồn cho số phận của những người thân và cảnh chiến tranh của đất nước, ngày 31-8-1941 bà đã treo cổ tự tử, để lại bức thư tuyệt mệnh và đứa con trai nhưng đứa con 3 năm sau cũng chết vì súng đạn của chiến tranh.)

***(dép kumamon)

(Bảng Clapperboard)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rời Đầy Núi (Tuyệt Rời Đầy Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Anh yêu em không phải vì em là ai, mà vì anh là ai khi có em bên cạnh”

— (Roy Croft)

Cốc Tín Hồng đến báo tin cho Tô Nam, hỏi chuyện, biết cô còn chưa ăn tối, nhất định phải mời cô đi ăn com bằng được.

Bà chủ Cốc đợi dưới lầu, nhìn thấy cô, nhoeo miệng cười: “Tô Nam, chào chị.” Khi cử động, chiếc áo khoác bên ngoài khẽ lay lộ ra hình dáng bụng tròn xoe như cái trống.

Bà chủ Cốc tên Trì Diệp, nhỏ hơn Tô Nam một tuổi.

Trong ấn tượng của Tô Nam, cô ấy là một người rất kiệm lời, luôn nhẹ nhàng mỉm cười lắng nghe mọi người trò chuyện. Mà Cốc Tín Hồng thì hoàn toàn trái ngược, hào sảng phóng khoáng, trời nam đất bắc đều kết giao huynh đệ anh em. Tô Nam cũng rất hiếu kỳ, một người đàn ông tự do ngang tàng như vậy sao có thể nên duyên cùng một cô gái như Trì Diệp.

Hỏi Trần Trì Ngô, anh đáp: “Nghiệt duyên.” Còn bảo cô nếu sau này bị Cốc Tín Hồng chọc giận, cứ ném chuyện này ra, đảm bảo sẽ trị được hần cụt đuôi, ngoan ngoãn nghe lời đầu vào đấy.

Tô Nam trầm nghĩ nếu lần tới có dịp tụ họp với mọi người, có lẽ sẽ hỏi thử.

Nhưng lúc này không còn lòng dạ nào, chỉ thấp thòm nghĩ tới Trần Trì Ngô.

Tô Nam ngồi ở ghế sau, bốn chân không yên, sống lưng thẳng tắp, hai tay bám vào lưng ghế phụ lái, vội vàng hỏi: “Thầy Trần xảy ra chuyện gì sao ạ?”

“Cũng không phải chuyện bất trắc gì...” Cốc Tín Hồng cắn điều thuốc trên miệng, chỉ cần đề đó chứ không châm lửa, nói mơ hồ không rõ: “Rất nan giải, khó giải quyết, bây giờ chắc chắn đang gà bay chó sủa. Trước khi đi, lão Trần đã đặc biệt dặn dò, bảo anh nếu đến tối mà vẫn không thấy hần gọi điện thoại báo bình an, thì đi tìm em.”

“Bảo, báo bình an...”

Trì Diệp lập tức nhìn Cốc Tín Hồng: “Anh đừng nói như vậy, sẽ làm Tô Nam sợ.”

Cốc Tín Hồng vội nói: “Ừa, xem anh nói cái gì thế này. Chuyện đó, sao nhi... Haizz, chuyện của bọn em, anh thật không biết bắt đầu từ đâu... Chuyện Trình Uyển và lão Trần ly hôn, mới chỉ lấy giấy chứng nhận của tòa, vẫn chưa thông báo cho cha mẹ hai bên, chuyện này chắc em nắm được đúng không? —— à, di Cố để nói chuyện, chỉ có một mình di Cố biết.”

Tô Nam thả lỏng bàn tay đang bấu chặt lưng ghế, thờ phảo một hơi nhẹ nhõm.

Trì Diệp quay sang nhìn cô: “Chị không đề ý ạ?”

Tô Nam mỉm cười: “Chị đang lo thầy Trần gặp chuyện gì... Nếu là chuyện này, chị tin tưởng anh ấy.”

Cốc Tín Hồng nói tiếp: “Phía Trình Uyển, có rộ lên một số tin đồn không hay. Thân phận cô ấy rất nhạy cảm, lần này vẫn là ba cô ấy —— chú Trình ra mặt, mới đề được mọi chuyện xuống. Chú Trình sinh nghi ngờ, lại tức giận cô ấy hành động bộp chộp không suy nghĩ thấu đáo, giáo huấn mấy câu, kết quả hai cha con rùm beng. Tính cách Trình gia giống pháo đốt, chấm một cái nổ um trời, rồi lộ ra chuyện kết hôn ly hôn hình thức... Sau đó, thế nào cũng là cha mẹ hai nhà nói chuyện với nhau, tình huống cụ thể ra sao, anh cũng giống em, không rõ, đành phải chờ lão Trần thoát thân về tự nói với em.”

Khó trách đi vội vàng.

Tô Nam biết bối cảnh hai nhà Trần Trình rất vững chắc, cho dù không hiểu rõ nhưng cũng biết ly hôn sẽ ảnh hưởng thế nào đến danh tiếng của hai người. Trần Trì Ngô dù sao cũng còn đỡ, bên phía Trình Uyển mới thật sự nghiêm trọng.

Ăn com xong, Cốc Tín Hồng đưa Tô Nam về.

Lúc xuống xe, Trì Diệp cũng đi xuống theo Tô Nam, thấy Cốc Tín Hồng đẩy cửa xe định bước xuống, liền ngăn lại: “Anh đừng xuống, bọn em nói chuyện riêng với nhau.”

Cốc Tín Hồng lập tức ngồi lại vào chỗ, cười hi hi nói: “Cốc phu nhân, nơi đây gió lạnh, hai người đừng nói lâu quá.”

Bên trái cổng tiểu khu có một gốc cây lâu năm tán lá xum xuê vừa được chuyển tới trồng, tòa nhà cao hai tầng cân bót ánh mặt trời phủ một vùng râm mát, bên dưới có đặt một băng ghế dài.

Trì Diệp mang thai năm tháng, mu bàn chân sưng phù, đứng hồi lâu mệt mỏi liền ngồi xuống băng ghế, lấy áo khoác của mình phủ lên gối.

“Trì tiểu thư...”

“Chị cứ gọi em là Trì Diệp đi ạ.” Trì Diệp mỉm cười.

Tô Nam khẽ gật đầu.

“Cốc Tín Hồng, Trần tiên sinh bọn họ, bối cảnh tương đối phức tạp.” Ngón tay Trì Diệp nhẹ nhàng đặt trên đầu gối, ngồi ngay ngắn đoạn chính: “Lúc Cốc Tín Hồng cầu hôn em, em không đồng ý, ba mẹ em cũng vậy. Không phải vì cảm thấy mình không xứng, mà là không muốn vào một gia đình như vậy rồi sau này phải nên chịu những gián dối không đầu. Bọn họ ít nhiều gì, trong tư tưởng vẫn còn quan niệm ‘môn đăng hộ đối’. Em nói với Cốc Tín Hồng, anh hãy giải quyết hết những vấn đề đó, đừng để em phải chịu âm ức tù túng, nếu không em sẽ không cam tâm tình nguyện theo anh.”

Trì Diệp nhìn cô: “Chị có nghĩ tới chuyện kết hôn với Trần tiên sinh không?”

“Chị...” Tô Nam nghen lời.

Không phải không nghĩ tới, nhưng luôn có một trục giác kỳ lạ, cho dù muốn kết hôn cũng không phải bây giờ.

Trong xương cốt Tô Nam có một loại cứng cỏi quật cường đến bản thân cô cũng không thể hiểu được. Năm đó, khi ba mẹ suốt ngày gây gổ đòi ly hôn, Tô Tinh bảo cô khuyên hai người, cô không làm như vậy mà thẳng thắn nói, ba mẹ cứ cãi nhau thật phiên muộn, hãy ly hôn đi.

Khi đó cô mới tám tuổi.

Cô có một nguyên tắc bất di bất dịch, không phá hoại gia đình người khác, không lừa dối bạn đời, còn lại đều dễ hợp dễ tan.

Mẫu thuẫn, bản khoán; phần lớn là tự gây khó dễ với bản thân —— cô không cảm thấy mình và Trần Tri Ngô có gì khác biệt về gia thế; mà là tự ti, bất luận là mình hay gia đình mình đều không thể trao cho anh những điều tốt đẹp như anh mang đến cho cô.

Những khác biệt khuôn khổ sáo rỗng, cô không để ý.

Cao thấp, giàu nghèo, đều có cái đẹp của riêng nó.

Cái cô để ý, Trần Tri Ngô là mây cao vùng vẫy phương trời, còn thân mình như cỏ bông khô lạc gió, chẳng thể hóa kiếp rom rạ mà thấp lửa như loài đom đóm soi đêm.

(Cô bông thường chết khô vào mùa thu, bị gió thổi tung bay trong không khí, nên gọi là tiểu phi bông.)*

“Nhất định là có nghĩ tới, đúng không ạ?” Trì Diệp mỉm cười: “Sau này, Cốc Tín Hồng thu xếp hết mọi chuyện trong nhà, em vào Cốc gia, không phải chịu bất kỳ ánh mắt coi thường nào. Em thấy Cốc Tín Hồng và Trần tiên sinh có thể trở thành bạn tốt của nhau, nhất định trong phương diện đối nhân xử thế có điểm tương đồng.”

Lúc này Tô Nam mới hiểu ra, Trì Diệp muốn động viên cô.

Cong môi nở nụ cười: “Chị biết.”

Trì Diệp chậm rãi đứng dậy, nhìn Tô Nam: “Ngày đó ăn cơm ở Bắc Kinh, em đã quan sát chị —— hy vọng chị không để bụng, từ nhỏ em đã thích quan sát mọi người, cảm thấy một số động tác nhỏ rất có ý nghĩa. Mỗi ngành nghề chuyên sâu một lĩnh vực khác nhau, cảm thấy không thể hòa nhập vào là chuyện rất đời bình thường, lĩnh vực em am hiểu, Cốc Tín Hồng cũng không thể nói được gì về nó. Cô phiếu, chính trị, bóng đá... gặp phải chủ đề em không thích, bọn họ tán gẫu, em bèn phát huy sở thích của mình, quan sát bọn họ trò chuyện... Thú vị lắm ạ, nghe người ta nói đủ chuyện trên trời dưới đất cũng là thú vui.”

Tô Nam càng hiểu kỹ hơn: “... Chuyên ngành của em là tâm lý học sao?”

Trì Diệp: “Dạ không, em là y tá khoa hậu môn trực tràng.”

Tô Nam: “...”

Trì Diệp cười: “Cốc Tín Hồng quen biết em lúc làm phẫu thuật trĩ.”

Buổi tối, Tô Nam uống thuốc, thay băng ngón chân.

Bông dính chặt vào vết thương, lúc gỡ ra, đau đến ứa nước mắt, cắn răng dùng tăm bông chấm thuốc bôi vào, tay run lên vì đau.

Bôi thuốc xong, lại dùng bông gạc sạch băng lại, để sáng đèn phòng khách, đi vào phòng ngủ.

Gửi tin nhắn cho Trần Tri Ngô, báo với anh mình chuẩn bị đi ngủ.

Đợi năm phút, không thấy trả lời, bèn đặt điện thoại sang bên cạnh, nhắm mắt lại.

Chìm vào trong mơ, phong độ ngủng ngán đỉnh núi Túc, cô từng bước nhọc nhằn leo lên, nhìn thấy Trần Tri Ngô gần trong gang tấc, vừa vươn cánh tay muốn nắm lấy tay anh, anh đã cách xa xăm, lúc nào cũng đứng ở một nơi rất cao, cúi đầu nhìn cô.

Chạy đến hụt hơi rồi, nhưng không biết vì sao không chịu từ bỏ hay cất tiếng gọi anh.

Cứ chạy mãi chạy mãi, đến khi trượt chân ngã.

Chân này lên, gạt mình tỉnh dậy.

Nghe loáng thoáng trong phòng tắm có tiếng nước chảy, cô sững sốt, lật đặt quờ tìm dép, lê chân trái chạy nhanh qua.

Gõ cửa: “Thầy Trần.”

Tiếng nước dừng lại, cửa mở ra.

Trần Tri Ngô vừa tắm xong, quần khăn tắm ngang hông: “Sao lại thức rồi?”

“Anh về sao không gọi em dậy.”

Sợ cô đi vào trượt ngã, anh bước chân trần ra, ngăn cô ở cửa phòng tắm: “Hôm qua em ngủ không đủ giấc.” Anh mỉm cười, sắc mặt có phần mệt mỏi: “Đợi anh mặc quần áo. Trong túi giấy trên sofa có mì ăn liền, em nấu cho anh đi.”

Tay Tô Nam khẽ run: “Anh chưa ăn cơm sao?”

“Ừ... Không ăn tối ở nhà, vừa xong chuyện vội chạy về, sợ em lo lắng.”

“Anh đừng ăn mì ăn liền, để em nấu mì sợi —— thức ăn em mua lúc trưa vẫn chưa ăn hết, anh đợi thêm năm phút, chỉ năm phút thôi...” Lời nói lộn xộn, đứng nhìn anh giấy lát rồi hấp tấp đi thật nhanh vào bếp.

Trần Tri Ngô thoát được ánh mắt Tô Nam, trở về phòng ngủ mặc quần áo mặc nhà vào rồi đi ra phòng bếp.

Nước đang chờ sôi, Tô Nam rửa cái thìa. Tóc buộc lên, lộ ra vành tai xinh xắn, chếch nghiêng bên cô có những dấu đỏ sậm lớn nhờ cờ đầu ngón tay hơi xéo về sau, có lẽ chính cô cũng không thấy.

Trần Tri Ngô ngấm nhìn, cũng không nói cho cô biết, bản thân cong khóe môi mỉm cười.

“Sắp xong rồi, anh đợi chút nữa...” Động tác trên tay Tô Nam càng nhanh hơn.

“Cốc Tín Hồng giải thích với em rồi sao?”

“Dạ.”

Trần Tri Ngô dừng giấy lát: “Không nói tí mĩ nữa, sau này...” Anh đi tới, vòng tay ôm cô từ phía sau, vùi đầu vào tóc cô: “... không còn chuyện cũ quá khứ, hiện tại tương lai đều là em”

Tay Tô Nam khựng lại, không biết vì sao nước mắt trào ra.

Đau lòng anh sắc mặt mệt mỏi, giữa đêm hôm còn lặn lội đường xa hỏi hà chạy về; đau lòng anh đến cơm cũng không kịp ăn... Thật sự không cách nào thôi lo lắng, không tin trong chuyện này anh không phải chịu chút ách nào.

“Có thể kể được không anh? Em muốn nghe.”

Trần Tri Ngô bật cười: “Thật sự muốn nghe hử? Chẳng khác gì lưu manh đánh nhau.”

Một bát mì trứng gà cải thìa, Trần Tri Ngô xi xụp loáng cái đã ăn xong, hút thuốc, rửa miệng, nằm trên giường, ôm Tô Nam, kể cho cô nghe những việc trải qua cả ngày hôm nay.

Bảy giờ sáng chạy thẳng đến nhà Trình Uyển, ba mẹ hai nhà – trừ Cố Bội Du đứng ngoài cuộc – hợp lực công kích hai người một trận, vừa đâm vừa xoa, than thở khóc lóc đủ đường đến đầu lưỡi cũng chói lọi hoa sen*. Ba người phối hợp chặt chẽ đến giọt nước không lọt, tuyệt đối là mức đả ngộ hậu hình nhất mà Trần Tri Ngô nhận được từ khi sinh ra cho tới giờ.

*(*Xuất phát từ ‘thiệt xán liên hoa’: dĩên cổ về cao tăng Đồ Trừng thời Nam Bắc. Triệu vương Thạch Lặc muốn thử đạo hạnh của ông. Đồ Trừng bèn đem ra một bát nước, thấp hương niệm chú, không bao lâu, từ trong bát nước mọc lên một đóa sen xanh chói lọi, người ngoài nhìn vào lòng thư sướng. Người đời sau dùng “thiệt xán liên hoa” hay lưỡi sáng hoa sen để chỉ tài ăn nói, lưỡi không xương trâm đường lắt léo.)*

Cần mắng, cần lao tâm khổ tứ dạy dỗ đều đã làm hết ngộ hết khai, đến nước này rồi mà Trần Tri Ngô và Trình Uyển vẫn kiên quyết chống trả, người lớn trong nhà quả thật cũng hết cách.

Tiếp theo là cha mẹ hai nhà rồi rít xìn lổn nhau, một người thì nói con gái nhà mình có bệnh tâm lý, làm liên lụy con trai nhà anh chị nhiều năm như thế; một người thì bảo con trai nhà mình hành động không có chừng mực, lấy hôn nhân đại sự làm trò đùa, không làm tròn trách nhiệm...

Chuyện đã ngã ngũ, những gì cần nói hai bên đều đã nói xong, mỗi nhà dẫn con mình về, đóng cửa, tiếp tục phê bình chỉ trích, đấu nhóm.

Trần Tri Ngô ngẫm nghĩ, dù sao hôm nay cũng đã thành ra thế này, nhân cơ hội đó đem chuyện Tô Nam trút ra gọn ghẽ.

Chuyện này khiến Trần Chấn tức đến thiếu điều muốn bắt tỉnh nhân sự, tới tấp mắng anh uống công làm thầy, dụ dỗ nữ sinh, mặt người dạ thú, già vờ đạo mạo, mặt chai mày đá, không biết xấu hổ, quả thật mất hết thể diện Trần gia!

Cuối cùng, lấy ‘Gia pháp’ nhiều năm không đụng tới ra.

Tô Nam vội hỏi: “Gia pháp gì ạ?”

Trần Tri Ngô cười khò: “Nói ra mất mặt...”

Đường đường là phó giáo sư đại học thành phố Sùng, quý tám tiếng đồng hồ trước di ảnh ông nội trong nhà cổ.

Rõng rã.

“Còn gì nữa không ạ?”

“Không có.”

“Thật không? Anh đừng gạt em.”

“... Trên lưng bị đánh chút ít, gây ba toang của ông nội anh.”

Tô Nam lập tức giờ tay định cởi áo anh ra.

Trần Tri Ngô quả thật ngượng đến rỏ rắm, dù sao lớn ngần này, đồng thời sợ cô lo lắng, vội vàng nắm lấy tay cô, nghĩ thế nào cũng phải để chuyện này mờ hồ qua đi, miệng liền bắt đầu nói xàm nói bậy không đầu vô đầu, còn cố tình đùa giỡn ngả nghiêng: “Bảo bối cưng của anh, đừng, hôm nay anh mệt, không tới được...”

Tô Nam không nhúc nhích.

Một lát sau, anh nghe thấy tiếng nước nở.

Lật đặt cầm tay cô ấn vào trong ngực mình: “... Em muốn xem thì xem đi, đừng cười anh là được.”

Hôm nay, thật đúng là, mặt sạch uy nghiêm.

Nước mắt lưng tròng, Tô Nam vén áo anh lên.

Một vết đỏ sưng tấy, chạy dọc từ bả vai xuống hông, hiện ra trên làn da rất trắng của anh, vô cùng rõ rệt.

Thật sự xuống tay đánh rất mạnh.

Cô khẽ chạm ngón tay vào rồi lập tức rút lại thật nhanh, hai mắt ngập nước mặt mờ nhìn anh: “Đau không anh?”

“Đau gì chứ, lớn thế này.”

“Hay là bôi thuốc... Em đi tìm thuốc của em...”

“Đừng tìm...” Trần Tri Ngô nắm tay cô: “Bây giờ em ngoan ngoãn ngủ với anh một giấc, hiệu nghiệm hơn bất kỳ thuốc gì.”

“Anh... không phải anh không tới được...”

Trần Tri Ngô vỗ đầu cô, xì mặt: “Ngủ đơn thuần!”

Hải lòng thóa dạ ôm người vào lòng, chăm chú nhìn cô không rời, vùi đầu vào tóc cô hít ngửi thật sâu.

Không phải trẻ con, cái gì mà gia pháp không gia pháp, nếu anh không nghe theo, một người hơn sáu mươi là Trần Chấn có thể làm gì được anh sao?

Nhưng mà chính là muốn tuân thủ tôn trọng, không muốn về sau Trần Chấn vì chuyện này mà có bất kỳ vương mắc gì với Tô Nam.

Hồi nhỏ, Trần Chấn nói, Tri Ngô, nếu con không gánh được trách nhiệm, thì đừng ôm ‘chuyện’ vào người.

Quý dưới đất, lúc mắt to trừng mắt nhỏ với ông nội trong ảnh, anh nghĩ

‘Tô Nam à Tô Nam, vì đem ‘chuyện’ này của em chịu trách nhiệm đến cùng, mà đời anh đây phải chịu một trận gia pháp nặng nhất, chính là vì em’

(Cô bông)

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Đây Núi (Tuyết Rơi Đây Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

‘Chỉ cần nhìn thấy anh hạnh phúc. Anh hạnh phúc, là đủ rồi.’

— *‘Phía nam biên giới, phía tây mặt trời’ (Murakami Haruki)*

Sáng sớm hôm sau, Trình Uyển tới an ủi.

Mang tiếng là an ủi, nhưng chỉ xách hai tay không mà đi, lại chẳng thò ra được câu nào tử tế, nhìn thấy sắc mặt Trần Tri Ngô hốc hác còn ra sức chế giễu mấy câu.

Sát cửa sổ phòng khách có đặt một quầy bar bằng gỗ tự nhiên, Trình Uyển vắt chéo chân ngồi trên chiếc ghế cao, hết dòm Tô Nam lại ngó Trần Tri Ngô, điều thuốc kẹp giữa ngón tay, thỉnh thoảng đưa lên miệng hút một hơi.

“Tô Nam, em tìm được việc chưa?”

“Vẫn chưa ạ.”

Trình Uyển nhướn lông mày: “Hay là hai chị em mình làm với nhau đi, chị lập công ty, em là trợ lý nhỏ. Chị lên kế hoạch, em triển khai.”

Trần Tri Ngô bụng cóc nước từ thư phòng đi ra, bước chân dừng lại: “Để học trò tớ làm trợ lý cho cậu hả?”

“Thế nào? Không nữa? Đi với tớ một năm kiếm ít nhất hai mươi vạn tiền lương đó.”

“Cậu làm đầy tớ của nhân dân bao nhiêu năm như thế, để dành đủ hai mươi vạn này sao?”

Trình Uyển cười ha ha: “Lão Trần, tớ ghét nhất chính là điểm này của cậu, chuyện gì cũng quá thông minh ranh mãnh.”

Tô Nam hỏi cô ấy: “... Tự lập công ty à?”

“Ừ,” Trình Uyển kéo cái đĩa nhỏ đặt trên mặt quầy, khuấy tàn thuốc vào: “Đã thế này rồi, tớ cũng không gãy nổi nữa. Tiếp tục ở lại sẽ làm cho ông cụ nhà tớ ngột ngạt bức bối. Có một số việc, nhìn bề ngoài thì đẹp đẽ, nhưng khi sờ vào rồi mới thấy chỉ là một đồng mục rữa.

Cô thích quyền lực, nhưng không thích lộng quyền.

Cô biết luật chơi, chẳng những biết mà còn giấu sâu trong bụng. Nhưng biết và làm là hai việc khác nhau.

Danh lợi phù hoa, mọi người đều hiểu nhưng vờ hồ đồ, thấy người ta dòm mình như xem xiếc khỉ. Nhưng vẫn phải đem cái trò Tôn hầu này diễn say mê, diễn đến nơi đến chốn, đến một ngày có thể gắng gượng trở thành Tề Thiên Đại Thánh. Nhưng sau đó thế nào? Sau đó còn có Như Lai thần chú chứ?

“Định làm gì?”

“Làm gì cũng được, hay là đi quảng tiền mở một quán bar nhỉ?” cô ấy đưa tay nhéo hai đầu chân mày: “Không thì lần lộn giang hồ với ông chủ Cốc vậy.”

Trần Tri Ngô liếc nhìn cô ấy một cái: “Cậu tạm thời nghỉ ngơi một thời gian trước đã.”

Trình Uyển cười: “Lão Trần à, xin lỗi cậu, không có cách nào thay cậu tranh đấu giành thiên hạ, cũng không cách nào giúp cậu trấn giữ giang sơn.”

Cô ấy dụi tắt thuốc, nháy khò cái ghế cao, vỗ vai Tô Nam: “Lần này thật sự giao hân cho em. Đừng thấy hân hơn em nhiều tuổi, kỳ thật vừa cổ chấp khó chịu lại vận xoắn ngang ngược. Nếu không phải cùng lớn lên từ nhỏ, chị quả thật không cách nào chịu nổi cái tính tình này của hân.”

Trình Uyển lấy ra một cái túi vải nhỏ: “Thật ra hôm nay tôi đưa cậu chìa khóa,” vừa nói vừa lấy từ trong túi vải ra một chiếc chìa khóa, đặt lên bàn: “Vốn tưởng làm mất rồi, ai ngờ hôm qua nhìn thấy kẹt trong góc sofa. Còn...” Cô ấy dừng lại, đưa mắt nhìn Trần Tri Ngô: “Chuyện cậu báo tôi giúp liên hệ, đã trao đổi xong rồi, cậu kiểm kê lại đi.”

Trần Tri Ngô gật đầu: “Cảm ơn.”

Trình Uyên lại dõm sang Tô Nam, khước mắt cong lên như cười như không, đột nhiên giơ tay, đầu ngón tay quét qua gáy Tô Nam: “Đi đây, hai người bảo trọng thân thể!”

Trần Tri Ngô: “...”

Cửa đóng lại, Tô Nam vô thức đưa tay sờ cổ mình.

Cứ cảm thấy, có gì đó là lạ...

Trần Tri Ngô ngo ngoe cô chăm chăm

Một lúc sau, Tô Nam mới chú ý tới ánh mắt phức tạp của anh, vội nói: “Không có bị cô ấy bẻ cong!”

Tô Nam đi vào phòng ngủ rửa mặt, Trần Tri Ngô ra nhà bếp ộp trứng.

Thành phố Sùng cuối tháng mười, những ngày không mưa, thời tiết rất dễ chịu, trời chưa chuyển lạnh, sáng sớm và chiều tà trong không khí nhuộm bằng lãng hơi nước urom lạnh thanh sạch. Đến giữa trưa ánh mặt trời trong vắt, lá bạch quả rụng đầy sân, khiến người ta cảm thấy tốt cùng cái sinh diệt lóc tất của sinh mệnh, cũng là trắng lẹ.

Trần Tri Ngô đứng trong bếp nhìn một góc lá vàng ngoài cửa sổ, những ý tưởng vẫn churong vừa đột ngột nhen nhóm trong đầu, bỗng nghe thấy Tô Nam ‘a’ một tiếng vọng ra từ phòng tắm.

Vội vàng tắt lửa đi vào: “Sao thế em?”

Tô Nam ngoái cổ, nhìn trong gương: “Anh làm khi nào...”

Một dọc đầu hôn rõ mồn một.

Khó trách vừa rồi ánh mắt Trình Uyên nhìn cô ám muội như vậy.

Trần Tri Ngô như cười như không: “Anh có biết đâu.”

Cô xoa tóc xuống, xem có thể che được không: “Thứ hai em còn phải đi phỏng vấn.”

“Thứ hai sẽ tan hết.”

Tô Nam nửa tin nửa ngờ.

“Thật mà. Không tin anh thử lại...”

Chui vào cửa nhà tắm, đề cô lên bệ rửa mặt, hai cánh tay vòng quanh siết chặt eo cô, áp đầu xuống hôn thật sâu. Ngón tay lạnh lạnh, lần mò vào trong.

Tô Nam bị nắn bóp khẽ ‘xuyt’ một tiếng, duỗi tay đẩy anh: “... Tôi qua còn đồng tình với anh.”

Trần Tri Ngô buồn cười, mặc cô nói gì thì nói, vẫn về gắm nhắm cho thỏa con nghiện rồi mới buông ra.

Lần này là ở ngực. Da thịt nơi đó trắng nuột, có thể nhìn thấy cả mạch máu nhỏ li ti màu xanh nhạt.

Đầu hôn ngao nghể nằm đó, hằn lên màu đỏ thẫm.

Tô Nam nhìn cơ thể mình trong gương, giơ tay đẩy anh ra ngoài.

Mặt cháy khét.

Từ lúc hai người triệt để phá vỡ ranh giới cuối cùng, Trần Tri Ngô phát hiện ra rốt cuộc thái độ của Tô Nam đối với anh không còn kính cẩn như trước nữa.

Bắt đầu xem anh như đàn ông, không còn là tay thầy giáo ra về đạo mạo ôm mưu đồ bất chính.

Đã có công dụng kỳ diệu này, về sau càng phải đẩy mạnh công tác thực hành.

Anh cười vang, chỉnh cổ áo cô lại, xoay người đi ra ngoài.

Cuối tuần, Tô Nam kể cho anh nghe toàn bộ những tình huống đã gặp phải trong quá trình phỏng vấn, khiêm tốn nhờ anh phân tích chỉ bảo.

“Vòng cuối cùng ‘Quản trị viên tập sự’ của công ty P không qua được, em có hỏi nguyên nhân không?”

(Quản trị viên tập sự – Management Trainee: là chương trình tuyển dụng các bạn sinh viên tài năng diễn ra hàng năm của các tập đoàn, công ty lớn như Unilever, Nestlé, Suntory, Pepsico, Vinamilk... Mục đích của chương trình là tìm ra các ứng viên tài năng nhất giữa hàng ngàn bộ hồ sơ gửi về, đào tạo họ từ những quản trị viên tập sự trở thành những nhà lãnh đạo tương lai. Đòi tượng chính là các bạn trẻ sắp hoặc mới ra trường với thành tích học tập xuất sắc – theo ybox.vn)*

Trần Tri Ngô liếc mắt dòm Tô Nam, thấy ánh mắt cô năng nhấp nháy, trong bụng còn gì không hiểu: “Nếu em muốn lần tới phỏng vấn thành công, thì đừng để ý mặt mũi trong mấy chuyện thế này. Gửi cho họ một email, hỏi thăm nguyên nhân. Nếu đối phương sẵn lòng phúc đáp, lần sau em có thể đúng bệnh hột thuốc.” Nói xong, xoay màn hình máy tính qua.

Tô Nam nghệt mặt.

“Bây giờ gửi luôn đi.”

Lúc cô viết email bằng tiếng anh, Trần Tri Ngô tranh thủ xem qua, tạm được, tuy nội dung chưa rõ ràng lắm nhưng không mắc lỗi ngữ pháp.

Tô Nam viết xong, nhìn Trần Tri Ngô: “Như vậy được chưa anh?”

Trần Tri Ngô đón lấy laptop, chỉnh sửa giúp cô một hai câu rồi nhấp chuột gửi đi.

Sau đó mở một bản trắc nghiệm tính cách MBTI ra: “Làm cái này một lần.”

*(*Trắc nghiệm tính cách MBTI (Myers-Briggs Type Indication): là phương pháp sử dụng những câu hỏi trắc nghiệm tâm lý để xác định tính cách của con người. MBTI được ứng dụng nhiều trong việc: Xây dựng đội ngũ nhân viên, quản lý và đào tạo, đàm phán...)*

“93 nói...” Tô Nam liếc nhìn Trần Tri Ngô: “Có tác dụng không anh?”

*(*Editor: Năm 1993, các chuyên gia đã cảnh báo ‘rất nhiều nghiên cứu đã chỉ ra rằng những tuyên bố liên quan đến MBTI không có cơ sở.’)*

“Em cứ làm trước đi.”

Mấy phút sau, ra kết quả.

Trần Tri Ngô cảm máy lên xem, ‘ISTJ (Hướng nội, Giác quan, Lý trí, Nguyên tắc), rất chính xác.”

Tô Nam nhích lại gần đọc bản kết quả trắc nghiệm mô tả: ‘Kỷ luật trật tự, khả năng tập trung cao, tôn trọng truyền thống luật lệ, cẩn thận kỹ lưỡng, rất nhạy bén với việc đánh giá đúng sai vấn đề và giữ được thái độ khách quan – Được gọi là người thanh tra.’

Trần Tri Ngô xoa đầu cô: “Em học khoa học tính toán thích hợp hơn báo chí truyền thông đó.”

“Em học toán kém mà...” Tô Nam rê tay vào chuột cảm ứng trên laptop kéo xuống, nhìn nghề nghiệp khuyến nghị bên dưới, ‘Chuyên gia phân tích thống kê, Cán bộ phụ trách tài chính kế toán...’ Nhất thời ỉu xiu, đẩy máy tính sang một bên, vui đầu vào cánh tay: “Thầy Trần, em không tìm việc nữa, anh nuôi em đi!”

Trần Tri Ngô cười vang: “Em nói đấy nhé?”

Tô Nam vội lắc đầu nguầy nguậy: “Dạ không, không có... em nói mò.” ‘Hức hức’ xong, xốc lại tinh thần thổ tiếp tục xem kết quả phân tích.

‘Ting’ một tiếng, dưới góc phải bật ra một tin nhắn.

Tô Nam kinh ngạc: “Cuối tuần mà công ty P cũng không nghỉ ư?”

Lập tức mở email ra.

Trần Tri Ngô quan sát nét mặt cô: “Hỏi âm thế nào?”

“Nói em...” Tô Nam xem lướt qua thật nhanh, nắm bắt từ ngữ mấu chốt: “... unambitious...”

“Cần cù, thiếu tham vọng.” Trần Tri Ngô gấp máy tính lại: “Đánh giá này rất khách quan.”

Anh lấy một tờ giấy A4, ghi lại tất cả những vị trí cô đã tham gia tuyển dụng, phân tích rõ yêu cầu đặc điểm tính cách cần thiết cho từng công việc, cuối cùng tổng kết: “Mấy vị trí em nộp vào BATW này đều đòi hỏi năng lực lãnh đạo rất cao. Đây không phải là thể nghiệm của em,” anh cầm bút viết bên cạnh mấy chữ: “Ưu thế của em là có thể tìm ra logic nội tại của những sự việc phức tạp, rườm rà, đơn điệu, cho nên...”

Giương mắt nhìn, thấy Tô Nam lom lom dòm tờ giấy, ngốc đần.

Cầm bút gõ đầu cô: “Nghĩ mò mẫm gì thế! Nghiệm túc nghe cho anh!”

“Thầy Trần... Chữ viết của anh thật đẹp mắt.”

Trần Tri Ngô: “...”

Tô Nam vội nói: “Anh nói tiếp đi ạ!”

“...” Trần Tri Ngô nhìn mấy từ mấu chốt mình vừa ghi kia, lấy lại mạch suy nghĩ bị đứt đoạn, vạch hướng: “Cho nên, em thích hợp làm những việc thiên về công nghệ như tổ chức, triển khai các hoạt động truyền thông...”

“Công nghệ em cũng không có gì đặc biệt...”

“Hiếm khi thấy em tự hiểu mình,” Trần Tri Ngô liếc cô một cái: “Có điều, anh cũng phải thay em nói lời công bằng, em học rất nhanh, chỉ là trước đây không quan tâm tới.”

“... Những thứ trước đây cũng không phải của anh dạy.”

“...” Trần Tri Ngô không nhận được nữa: “Thời gian của anh quý giá như vậy đi phân tích thay em mấy chuyện ngây thơ thế này. Có phải em không thật lòng muốn nghe không, không nghe thì chúng ta sớm làm chuyện khác!”

Tô Nam trung ra vẻ mặt vô tội nhìn anh: “Thật lòng mà.”

Trần Tri Ngô: “...”

Kiên nhẫn, dẫn xuống, đem mấy câu đàm chọc nuốt trở lại, tiếp tục giúp cô phân tích.

Lập xong kế hoạch nghề nghiệp, lại bắt đầu cùng Tô Nam chọn doanh nghiệp tuyển dụng.

“Địa điểm làm việc, Quảng Châu, qua; Thẩm Quyển, qua; Thiên Tân, qua...”

Tô Nam: “...”

“Thanh Đảo, qua...”

“Thầy Trần,” Tô Nam không nhận được ngắt lời anh: “... Điều kiện đặt ra khác nghiệt như vậy, chắc em không tìm được việc quá.”

Trần Tri Ngô phớt lờ không mấy may động tâm: “Thành phố Sùng tự xưng là đại đô thị quốc tế hóa? Chỉ làm việc ở những công ty tiêu chuẩn ven ven cỡ này mà em không biết ngượng đòi đi ra ngoài phỏng vấn hử.”

Tô Nam cầm nín, tiếp tục sàng lọc thông báo tuyển dụng.

Đột nhiên, chuột khựng lại.

“Công ty H, nơi làm việc, thành phố Sùng... Kỹ sư giải pháp...”

Ánh mắt Tô Nam sáng lên: “Thầy Trần, anh xem này!”

Trần Tri Ngô liếc nhìn: “Gửi.”

Lại bắt tay giúp cô chỉnh sửa sơ yếu lý lịch, loay hoay xong, loáng cái qua buổi trưa.

Tô Nam nuốt thất lưng môi như: “Thầy Trần, cảm ơn anh.”

Trần Tri Ngô nhướn mày: “Giáo viên nào dạy em, cảm ơn chỉ nói suông một câu ngoài miệng thế hả?”

Tô Nam tròn xoe mắt dòm anh: “Vậy thì...”

Trần Tri Ngô nhìn cô, không hé môi.

Ánh chiều buông nắng rơi nghiêng, urom lên chiếc áo sơ mi trắng của anh những giọt vàng óng ánh.

Ngược đường ánh sáng. Khuôn mặt anh tuần rạng ngời.

Tìm Tô Nam nhộn nhạo ngựa ran, đọc theo thăm trái sân bò qua, đến trước mặt anh, rướn cổ hôn anh, thì thầm hỏi: “Được chưa anh?”

Trần Tri Ngô bắt lấy cổ tay bé xiu, đẩy cái bàn vuông nhỏ bên cạnh ra, dè cô xuống thảm: “Chưa được.”

Cánh môi trao trên miền dịu dàng, tựa lần đầu tiên, đơn thuần không chứa đựng bất kỳ hàm ý gì, có lẽ cũng cảm thấy ánh tà dương trong khoảnh khắc này thật quá đổi nồng nàn.

Tô Nam ngần ngợ thất lạc linh hồn, khẽ hé mở mắt: “Thầy Trần...” không biết vì sao cứ muốn gọi anh.

“Anh đây.” Anh đáp lại một tiếng, thanh âm trầm thấp mà say mê.

Trong lòng như có vô văn thanh reed, vừa khẽ chạm vào, phát ra tiếng thánh thót du dương.

(Reed – lưỡi gà: là bộ phận quan trọng nhất tạo ra âm thanh của kèn. Những thanh reed này được gắn trên một tấm kim loại mỏng. Có thể được làm bằng đồng hoặc bằng thép, mà người ta gọi là reed plate: tấm đặt reed – tấm để lưỡi gà.)*

Phía Nam biên giới, Phía Tây mặt trời

Câu trích dẫn trong truyện:

‘Dù thế nào đi nữa, tớ rất mừng vì được gặp lại cậu. Cậu hạnh phúc, thế là tốt rồi.’

Đây là câu mà Shimamoto-san nói với Hajime khi gặp lại anh sau hơn hai mươi năm.

‘Phía nam biên giới, phía tây mặt trời’ một câu truyện viết cho những người mãi trần trối, đi tìm rêu khuất thất lạc đâu đó trong tâm hồn mình. Hajime không phải người đàn ông hoàn hảo, trái tim anh ẩn giấu miền hoang vắng sâu thẳm không ai có thể chạm vào kể cả vợ anh Yukiko, nó ngỡ được lấp đầy khi anh gặp lại Shimamoto-san, người bạn gái nhỏ của một thời ‘Pretend you’re happy when you’re blue, It isn’t very hard to do...’ vọng bên tai như lời niệm chú mà chưa hiểu được ‘Vỡ hạnh phúc khi người ta buồn chẳng phải điều quá khó,’ và cũng chưa đủ trưởng thành để hiểu ra đôi khi thật khó để làm được như vậy.

Shimamoto-san đưa Hajime vào thế giới của mình và cứ vậy hồn nhiên bước vào thế giới của anh, cái thế giới mà từ khi không còn Shimamoto-san bên cạnh khi bước vào những năm cấp hai, nó cũng đóng kín im ỉm với tất cả, chôn anh vào một nỗi cô đơn không sao chịu đựng nổi.

Hơn hai mươi năm trước, cô đưa anh đến ‘Phía Nam biên giới’ nơi có một ‘có thể’ và hơn hai mươi năm sau cô để anh lại ‘phía Tây mặt trời’ nơi đó không có một ‘có thể’ – không có trung gian, không có điểm giữa, không có bất kỳ thỏa hiệp nào, chỉ có thứ bệnh mang tên Hysteria Siberiana, nơi người ta cứ đi mãi đi mãi về phía Tây mặt trời như bị bỏ bùa, không ăn không uống và cuối cùng gục xuống đất và chết.

Đây không phải một câu truyện lãng mạn, nó bóc trần những góc rêu thẳm sâu nhất trong tim mỗi chúng ta, yêu tốt cùng là gì? Và nó hay đến ám ảnh.

Nếu như với ‘Rừng Na uy’ tác phẩm đưa Murakami lên thành một trong những nhà văn hàng đầu của Nhật Bản, mình cảm lên đặt xuống dang dở không biết bao lần, thì ‘Phía nam biên giới, phía tây mặt trời’ níu chặt chân mình, nghiền ngẫm đến từng câu chữ. Một đứa luôn có quan điểm rất rõ ràng cả cổ chấp, ‘tình yêu là thứ không có chỗ dành cho sự phân biệt’, vậy mà với cái câu chữ mê hoặc của Murakami nó khiến mình mãi đau đầu theo tình yêu tuổi thơ đã mất của Hajime và Shimamoto-san.

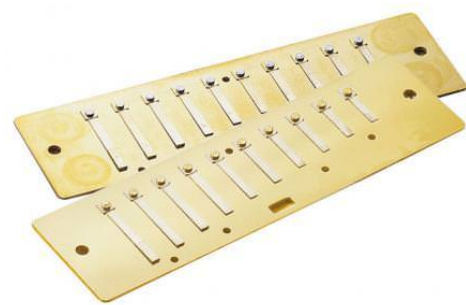
Nếu có thời gian, các bạn hãy đọc thử. Ngôn ngữ của nó đẹp đến mê hoặc.

Murakami Haruki – Thiên sư trong thế giới văn chương: sinh năm 1949 tại Kyoto và hiện đang sống ở Boston, Mỹ, là một trong những tiểu thuyết gia, dịch giả văn học người Nhật Bản được biết đến nhiều nhất hiện nay cả trong lẫn ngoài nước Nhật.)

(Bạch quả rụng)

(Thanh reed)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đây Núi (Tuyệt Rơi Đây Nam Sơn)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Người đem trọn vẹn tôn quý chiếu rọi ta, ta cũng dùng tôn quý mặc thấp sáng vinh quang người, lưỡng tình tương duyệt đôi bên chung lòng, người lấy quốc sĩ đổi đời ta, ta dùng quốc sĩ hồi đáp người.’

—— *G iản T rình*

Mấy ngày tiếp theo, Tô Nam hết đổi nhân nhả thông dong.

Sau khi ở cùng nhau rồi mới phát hiện Trần Tri Ngô thật sự rất bận rộn.

Những hôm có lớp buổi sáng, bảy giờ anh đã rời giường, cũng không cho cô ngủ nướng, ôm cô dậy, trong lúc cô còn mơ màng ngái ngủ hai mắt vô thần ngây đơ, anh đã nhét bàn chải đánh răng vào tay cô: “Lười ngốc dần như vậy, muốn anh bế lên giường phải không!”

Tô Nam lập tức tỉnh ngủ, xoẹt xoẹt đánh răng xong, đưa tay vào vòi nước xối rửa sạch sẽ, cổ tình không lau khô, lén đuỗi ngón tay ướt mềm cào cào cổ anh.

Đương nhiên không thực hiện được ý đồ. Anh tóm tay cô, khẽ hai cái hệt như dạy dỗ cháu gái ba tuổi ăn vụng kẹo của mình: “Đừng có quấy rầy anh.”

Lúc anh thay quần áo, cô đi ốp trứng. Buổi sáng, anh có thói quen ăn chân giò hun khói, bánh mì nướng, trứng chiên và sữa tươi, chủ yếu do tiện lợi và vệ sinh.

Không có lớp buổi sáng, cũng rời giường lúc bảy giờ, nhưng khoan dung độ lượng với Tô Nam hơn chút đỉnh —— sau khi chạy xong mười cây số, về đến nhà mới đánh thức cô dậy.

Nếu có thêm lớp dạy buổi chiều, anh trực tiếp ăn cơm trưa trong nhà ăn dành cho cán bộ của trường, không có lớp thì lái xe về, tự nấu ở nhà hoặc đi ra ngoài ăn. Thành Túc cũng thuộc khu vực Giang Nam, thức ăn nhẹ thiên về ngọt. Khi còn bé, Tô Nam và Tô Tình giúp đỡ dẫn việc nhà cho mẹ Tô, có học được mấy món ăn gia đình, vẫn có thể trở tài lừa gạt người, nhất là món thịt heo kho hạt dẻ.

Khi gió thu bước những ngày cuối mùa cũng là lúc dẻ chín rộ, dẻ lao xao rì rào rơi như mưa màu nâu. Trên đường, ở chợ, có thể dễ dàng mua được những hạt dẻ no tròn béo ngậy. Lần đầu tiên bảo Trần Tri Ngô mua một ít hạt dẻ, anh tưởng cô muốn ăn, bèn mua hạt dẻ rang bơ đường bán trước cổng trường. Thom lừng, béo ngọt, cảm đến trong tay vẫn còn nóng ấm.

Trần Tri Ngô ghét bỏ, nói cả dây người xếp hàng rồng rắn trước cổng trường như thế, đúng là theo phong trào.

Tô Nam lập tức tách vỏ một hạt dẻ vào miệng anh, nhìn anh nhai nhai mấy cái, cười toe hỏi: “Là theo phong trào à?”

Trần Tri Ngô: “...”

Tô Nam càng đắc ý phơn phor: “Thầy Trần, để đưa ra một kết luận, cần phải lập giả thiết, xác định biến, bố trí thí nghiệm, thu thập số liệu rồi kiểm chứng giả thuyết. Phán đoán suy luận này của anh không có chút số liệu nào chống đỡ...”

Trần Tri Ngô nhìn cô: “Em lợi hại như vậy, ‘phương pháp điều tra nghiên cứu’ em được mấy điểm, hử?”

Tô Nam ngáp miệng ‘xếp re’, cắn đầu bóc hạt dẻ.

Trưa đó, hai người ăn hết túi dẻ. Cơm, không nấu.

Lần thứ hai, đặc biệt nhấn mạnh muốn hạt dẻ sống. Đến lúc thức ăn được bê lên, đôi đĩa trong tay Trần Tri Ngô vô thức gấp ngay một hạt dẻ.

Thấy Tô Nam ở phía đối diện nhìn mình cười toe, không nhanh không chậm nhân nhả nói: “Anh đang kiểm chứng giả thuyết.”

Nước thịt sệt sớ sánh màu cánh gián, miếng thịt mềm béo ngậy mà không ngấy, hạt dẻ bùi bùi thấm gia vị không chút chất, quện lẫn vào nhau thom lừng đậm đà.

Không chú ý, ăn một mạch hết luôn nửa đĩa, vậy mà chẳng khen lấy được một câu lọt tai: “Em cũng còn có tí ưu điểm.”

Tô Nam hứ một tiếng, mặc kệ anh.

Ăn cơm nhiều lần, Trần Tri Ngô phát hiện ra một bí mật: “Có phải em chỉ biết nấu có sáu món thôi không?”

Tô Nam: “...”

“Một ngày ba món, tổng cộng có hai mươi cách phối hợp không trùng lặp...”

Tô Nam đứng dậy kéo cái đĩa trước mặt anh về phía mình: “Vậy thì anh đừng ăn!”

Mỗi chiều thứ tư, trong học viện đều họp định kỳ hàng tuần về nhiệm vụ giảng dạy và công tác sinh viên, nội dung nhằm chấn, ngày này tháng nọ na ná nhau.

Lúc họp, Trần Tri Ngô nghịch diện thoại, tán gẫu với cô:

—— “Tăng cường xây dựng ý thức sinh viên? Với đầu óc đần tối kìa của bọn em, lấy thần thủy khứ trùng 84 cũng chưa chắc tẩy nổi mà xây lại.”

—— “Kiểm tra chặt chẽ tỉ lệ số giờ lên lớp của sinh viên? Thích thì tới không thì nghỉ, ít một người, anh có thể bót nhìn thấy một cái đầu rỗng tuếch ngu ngốc.”

—— “Đẩy mạnh triển khai các hoạt động sôi nổi thú vị cho sinh viên... sân trường là quảng trường khiêu vũ chắc?”

Tô Nam: “Thầy Trần! Ngài tập trung họp đi ạ!”

Dĩ động yên tĩnh chốc lát, lại có tín nhắn đến.

“Làm giáo viên thật nhàm chán. . . Anh già bệnh đi về nhì.”

Tô Nam: “. . . Ngài ráng chịu đựng đi mà!”

Người này, lúc ấu trĩ vùng dậy, quả thật khiến người ta hoài nghi không biết bao nhiêu tuổi.

Nếu không có lớp, cũng không phải họp, thì phần lớn thời gian Trần Tri Ngô sẽ bị dúi loại chuyện quần lý, hoặc là hướng dẫn sinh viên gửi bản thảo cho tạp chí, hoặc cập nhật tiến độ đề tài nghiên cứu, hoặc là giao các nhiệm vụ nhỏ cho nghiên cứu sinh; hoặc giải đáp những thắc mắc sinh viên gặp phải khi đi phỏng vấn về kêu gào khóc lóc gửi trên Wechat. . .

Mãi cho đến hết giờ làm việc, anh mới có thời gian tương đối trọn vẹn đưa cô ra ngoài ăn tối, ngắm cảnh đêm, hoặc ở nhà ‘rượt đuổi’ truyện tranh, cùng với. . . thuần túy bám người.

Buổi tối, trong trường hợp phải làm việc, thông thường anh sẽ không ‘làm’ đến cùng. Tuy không đi vào đánh đối kháng nhưng cũng ‘làm’ ra ngô ra khoai, thi triển nghệ thuật quyền cước biến hóa muôn hình vạn trạng đánh sất rìa cảm địa, quả thật khiến Tô Nam không thể dễ phòng. Ngày qua ngày, level tự nâng cấp, da mặt cô cũng trở nên dày hơn đôi chút, không còn hơi động một tí là đỏ mặt xấu hổ, có khi, dày đến mức buổi sáng anh chào cờ sớm, cố ý, đụng vào giữa hai chân anh. . . Nhìn anh đang vội vàng đến giờ dạy không làm gì được mình, trong lòng đặc biệt phờ phờ —— tất nhiên cuối cùng chỉ có một kết cục duy nhất, buổi tối sẽ vô cùng thể thảm.

Có lần, sau khi tắm xong, anh ngồi trên giường, vừa lật truyện tranh vừa nhai mentos bạc hà —— đây cũng là sở thích không muốn để cho người khác biết của anh.

Nhai rồi nhai, bất thần anh dừng lại: “Kẹo này mát lạnh. . .”

Giương mắt, nhìn cô.

Tô Nam bị anh ngó chăm chăm, nghe sống lưng mình nổi đầy gai, theo bản năng muốn chạy trốn.

Quá muộn.

Anh đóng phập truyện tranh lại, túm lấy cổ tay cô, lật người, tách chân cô ra.

. . . Trước đây cũng không phải chưa từng thế này. Anh rất thích dùng muôn hình vạn trạng đủ phương pháp khiến cô không kiểm soát được chính mình. Nhưng lúc này, hoàn toàn không giống vậy.

. . . Mentos bạc hà kia, rất rất lạnh.

Thoắt cái, cảm giác mãnh liệt đã ập tới. Cô khó chịu, bàn tay khẽ đẩy trán anh ra ngăn lại. Vô dụng. Anh chính là cố ý.

Chẳng mấy chốc, cơ thể cô run rẩy. Trước mắt mặt mờ, chậm chậm chớp mắt, vành mi bị nước mắt tiết ra vì nguyên nhân sinh lý đơn thuần thấm ướt.

(Editor: Khi cảm xúc của con người được đẩy lên cao trào và mãnh liệt, nước mắt sẽ tự tiết ra khiến chúng ta không thể ngăn được, do lượng oxytocin dâng lên não sau cơn cực khoái gây ra hiện tượng khóc vì hạnh phúc.)

Cuối cùng anh cũng trườn lên, áp lòng bàn tay vào gò má nóng rẫy của cô, lau những giọt mồ hôi túa ra trên trán trên chớp mũi nhỏ xinh, chăm chú nhìn cô cười vô lại.

Tô Nam giờ cánh tay bị mất mình: “Anh . . . biến thái!”

Trần Tri Ngô cong khốe môi cười: “Ừ, anh biến thái!”

Sau khi gửi hồ sơ cho công ty H không bao lâu, Tô Nam nhận được email hồi âm, thông báo cô sáng thứ hai đến phỏng vấn tại một khách sạn cấp sao ở thành phố Sùng.

Tô Nam mừng hơn hở, định đợi Trần Tri Ngô về báo cho anh tin tốt này.

Chập tối, nghe thấy tiếng mở cửa.

Tô Nam đi từ trong thư phòng ra, chữ ‘thầy’ chưa kịp thoát khỏi miệng, nhìn thấy sắc mặt anh trầm tư nặng nề, vội hỏi: “Sao vậy anh?”

Trần Tri Ngô coi giấy, tháo cả vạt nệm lên sofa, rồi ngã người dựa vào lưng ghế, xoa bóp ấn đường: “Lấy cho anh lon bia đi.”

Móng chân Tô Nam đang dần mọc lại, không còn đau như trước nhưng khá ngứa, đi lại cũng đã dễ dàng hơn.

Đi qua tủ lạnh lấy một lon Heineken, đưa tới tay Trần Tri Ngô.

Trần Tri Ngô bật nắp uống hơn phân nửa, hít sâu một hơi: “Hôm nay có điểm tổng kết môn chuyên ngành tự chọn, anh đánh rớt một sinh viên. Ba lần điểm danh thì hai lần sinh viên đó vắng mặt, bài tập về nhà cũng nộp thiếu một kỳ, bài tiểu luận cuối khóa thì bị phát hiện đạo văn, sao chép hơn tám mươi phần trăm nội dung —— anh đã đích thân kiểm tra lại hai lần.”

Tô Nam thoáng sùng sốt.

“Sinh viên đó đến văn phòng anh khóc lóc, nói là bận thực tập không có đủ thời gian, sang năm còn phải đi du học, bảo anh bắt luận thế nào cũng phải cho cô ta đậu.”

Tô Nam: “. . . Anh đâu có nghĩa vụ này.”

Sắc mặt Trần Tri Ngô buồn bực mặt mũi: “Có lần anh cho một sinh viên hệ chính quy năm mười tám điểm. Cậu ta tới năn nỉ, xin anh cho thêm hai điểm nữa. Anh lấy bài kiểm tra của cậu ta ra, rồi đưa cho cậu ta đáp án chuẩn để cậu ta tự tính điểm số của mình. Tính xong cậu ta không nói được lời nào. Thực chất, bài kiểm tra đó chưa đạt tới bốn mươi điểm, anh đã hạ tiêu chuẩn xuống mức thấp nhất có thể nhưng vẫn không cách nào kéo bài thi đó đạt được tới điểm yêu cầu.”

Tô Nam đã làm trợ lý cho Trần Tri Ngô hai học kỳ, bên ngoài đều nói anh yêu cầu nghiêm khắc, tỉ lệ đánh rớt cao, nhưng khi giúp anh sửa bài tập và tiểu luận cô mới biết, không phải Trần Tri Ngô yêu cầu khắc khe mà là các giảng viên khác quá mức buông lỏng.

Giới học thuật trong nước vốn rối ren hỗn tạp, chuyên ngành khoa học xã hội còn hỗn loạn hơn, sao chép luận văn, quan điểm rập khuôn, bồi dưỡng học giả theo kiểu ‘một người làm quan cả họ được nhờ’ tiến cử đào tạo người nối. . . Vòng tròn luẩn quẩn, thối chất giữ mạnh một cái là toàn bộ đổ sụp xuống vút đi.

Tô Nam cũng biết được một chuyện, năm trước đại học Đán có một nữ giảng viên, khả năng học thuật vô cùng xuất sắc, từng học ở Đại học Illinois tại Urbana – Champaign, Mỹ; tham quan học tập tại đại học Tokyo; luận văn và rất nhiều bài báo khoa học được liệt kê trong danh mục công bố quốc tế SSCI và CSSCI, nhưng vì tính cách có phần lập dị, từng tranh chấp với viện trưởng nên hai lần đánh giá xét chức danh phó giáo sư đều không được thông qua, sau đó chỉ có thể tức giận chán nản ra đi.

(SCI (Science Citation Index) – danh mục trích dẫn khoa học: là một loại danh mục trích dẫn của các tạp chí khoa học trên nhiều lĩnh vực được đưa ra lần đầu tiên năm 1960. Những tạp chí này là những tạp chí hàng đầu thế giới về khoa học và công nghệ vì quá trình chọn lọc chúng vào danh mục rất nghiêm ngặt.*

– SSCI (Social Science Citation Index) – danh mục trích dẫn khoa học xã hội; và CSSCI (China Social Science Citation Index)

** Trường Đại học Illinois tại Urbana – Champaign, Mỹ thành lập vào năm 1867. Đây là ngôi trường được đánh giá xuất sắc nhất về kỹ thuật tại Hoa Kỳ, nó cũng được xếp hạng là một trong những ngôi trường hàng đầu trên thế giới.*

**Đại học Tokyo (viết tắt là Todai): l àĐại học Quốc gia đầu tiên tại Nhật và còn được nằm ở vị trí cao nhất trong danh sách bảng xếp hạng ARWU (Academic Ranking of World Universities) từ năm 2003 tới nay. Đây là “lò” tạo ra nguồn nhân lực có đẳng cấp cao. Suốt chiều dài lịch sử của mình, trường đã đào tạo rất nhiều danh nhân cho nước Nhật, trong đó có 06 Thủ tướng cũng rất nhiều nhà Toán học, Kiến Trúc sư... Những người theo học trường đại học này cũng là những người thông minh tài giỏi, đến độ toàn được người ta gọi là “Thần đồng” từ khi còn nhỏ.)*

Những người có tri thức khoa học sâu rộng, vinh danh học giả đã đi đầu như vậy; tự nhiên sinh viên cũng sẽ ‘noi gương’. Trên lâm dưới theo, còn ngấm sâu lan rộng, cuối cùng cho ra một lượng lớn bằng cấp nhưng năng lực không đạt yêu cầu; ‘tốt gỗ hơn tốt nước sơn’ nhưng mười phần ‘cừ nhân văn học’ trong gói báo chí đều cùng một giuộc không thể thoát khỏi hiện trạng này —— thời điểm Tô Nam học đại học, đã nghe nói trong học viện có giảng viên còn đánh răng một buổi dạy cho lớp sinh viên sẽ trở thành kỹ giả cách kiểm thu nhập thiếu minh bạch ngoài luồng. Đường đường là giảng viên đại học lại đi dạy cho những người làm báo tương lai những ngón trò thấp kém như thế, Thiệu Phiêu Bình dưới tuổi vàng mà biết, chỉ sợ phải bị thương mả ‘Than ôi!’

*(*Thiệu Phiêu Bình (1886 – 1926) là chí sĩ cách mạng, nhà báo nổi tiếng thời dân quốc, một trong những người đi đầu trong việc truyền bá chủ nghĩa Mác – Lênin, cách mạng Tháng Mười Nga vào Trung Quốc, nhà báo kiệt xuất của giai cấp vô sản. Năm 1926 bị Trương Tác Lâm sát hại vì bài báo vạch trần những thống trị thối nát của hắn.)*

Tô Nam nhìn Trần Tri Ngô: “Thực tập và học trong trường, muốn nắm giữ đại dương vào lòng nhưng lại sợ ẩm ướt bàn tay, trên đời vốn đâu có chuyện gì dễ dàng. Anh không làm gì sai hết...”

Trần Tri Ngô hừ lạnh một tiếng: “Sinh viên này có bản lĩnh, thấy anh không thay đổi quyết định, tiếp tục kêu cha mẹ đến tìm gặp viện trưởng. Khóc suốt mướt, bảo trưởng học cho cô ta hủy môn này, cô ta sẽ học môn khác bổ sung lại”

“Hiệu trưởng đồng ý rồi sao ạ?”

“Có thể đồng ý sao?” Trần Tri Ngô mò tìm thuốc lá, không tìm được văng tục một câu: “... Thật con mẹ nó hòng bết tâm trạng”

Tô Nam cũng không biết phải an ủi anh thế nào, trầm mặc giây lát, khẽ nói: “... Em không muốn học tiến sĩ, kỳ thật cũng có một phần lý do, sợ anh khó xử. Anh là người có nguyên tắc, em tôn trọng nguyên tắc của anh, càng không muốn một ngày nào đó, anh vì bận lòng mối quan hệ của chúng ta mà phải làm chuyện anh không muốn, như phải mất nhắm mắt mở cho em đậu, hay cầm tay dạy em viết luận văn...” Tô Nam sờ sờ chóp mũi.

Trần Tri Ngô thoáng sùng sốt.

Ngay sau đó, khoe môi đang ngậm điều thuốc cong lên mỉm cười, thấy cái bật lửa vừa lấy ra lên bàn trà, thuốc cũng không hút, tâm trạng loáng cái trở nên thư thái dễ chịu vô cùng: “Sao lại có học trò ngốc hiểu chuyện như em thế này, hừm?”

“Nhưng mà không thích hợp học thuật...”

Trần Tri Ngô cung ngón tay búng nhẹ vào má cô, cảnh cáo: “Anh đã xin lỗi rồi, em đừng có lời chuyện cũ ra cẩu véo anh nữa.”

Tô Nam cười toe: “Em còn có một tin tốt.”

“Ừ?”

“Công ty H gọi em phỏng vấn.”

Trần Tri Ngô nhướn mày: “Tin này thì có gì tốt, chẳng phải trong dự đoán sao?”

“Vậy thì anh đừng cong khóe môi cười.”

Trần Tri Ngô kéo cô vào lòng, bàn tay để chặt lưng cô, vừa như cảm khái lại như tiếc nuối: “Không lừa được em đến tiếp tục làm học trò ngốc của anh, thật là tổn thất mà.”

(Thịt kho hạt dẻ)

(Khử trùng 84)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi (Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Yêu xiết bao, yêu đến khi xương hóa trắng tận cùng, cho bàn tay và mái tóc, thả lữ hành xuôi bước trong mưa sương, cho tay mãi nắm tay, hóa thành cốt hài trong thỉnh lặng.

— C ó T h à n h

Thứ hai, Tô Nam đi phỏng vấn ở công ty H.

Thay quần áo chân chu xong ra phòng khách đợi anh, Trần Tri Ngô từ phòng ngủ bước ra, đặt xuống bên chân cô một hộp giày.

Tô Nam ngạc nhiên nhìn anh.

Trần Tri Ngô ngồi xổm xuống, mở hộp, lấy từ bên trong ra một đôi giày búp bê mới tinh. Màu đen, kiểu dáng đơn giản dễ thương.

“Người ta nói không nên tặng giày, nhưng đôi giày này, là đưa em đi đến con đường thành công.” Vừa nói vừa cầm lấy mắt cá chân Tô Nam

(Tiếng Quảng Đông Trung Quốc phát âm chữ ‘ hài ’ – giày nghe giống như tiếng thờ dài của nổi muộn phiền. Người ta sợ tặng giày sẽ tiến bước chân người đó đi mãi mãi.)*

Tô Nam thất thần.

Trần Tri Ngô ngẩng đầu nhìn cô: “Em thử đi.”

Tô Nam thả dép lê ra, xỏ chân vào.

“Anh mua lon hơn nửa số, tránh cho ngón chân trái của em bị mũi giày ép.” Nhìn cô đi hai chân vào, lộ ra mu bàn chân bóng mịn, đường nét mắt cá chân mềm mại rất đẹp lại có chút gầy yếu mong manh như cánh sen.

Trần Tri Ngô đứng lên: “Phát huy thật tốt, đừng để anh mất mặt.”

Nhìn cô vẫn còn đang sững người ngơ ngác: “... Mau trút hết nước trong đầu em ra, đi nào!”

Ngồi trên xe, Tô Nam cúi đầu nhìn đôi giày dưới chân, mới sực nhớ tới nói cảm ơn anh.

Trần Tri Ngô thở dài, sâu.

Cung phản xạ dài như vậy, còn phỏng cái gì vấn.

Công ty H khởi đầu bằng việc sản xuất các thiết bị viễn thông kích thước lớn, sau đó bắt tay vào làm thiết bị đầu cuối di động, phần mềm, dịch vụ truyền thông và nhiều lĩnh vực khác, vài năm trở lại đây bắt đầu tập trung vào Big Data và lưu trữ điện toán đám mây. Vị trí Tô Nam muốn phỏng vấn, là kỹ sư giải pháp.

(Big Data – dữ liệu lớn: là thuật ngữ dùng để chỉ một tập hợp dữ liệu rất lớn và phức tạp đến nỗi những công cụ, ứng dụng xử lý dữ liệu truyền thống không thể đảm đương được.*

– Lưu trữ điện toán đám mây: là phương tiện thay thế các hình thức lưu trữ truyền thống USB, thẻ nhớ, ổ cứng... C hi cần có internet là bạn đã có thể lưu trữ, tải lên tài liệu, tải về ứng dụng như dropbox, google drive...)

Mặc dù trong chức danh có hai chữ ‘kỹ sư’, nhưng trên thực tế không làm những việc liên quan trực tiếp đến kỹ thuật, mà dựa trên có nền tảng kiến thức cơ bản nhất định của giao thức truyền thông, căn cứ theo yêu cầu của khách hàng đưa ra chuỗi giải pháp trải nghiệm nhất quán, hấp dẫn và mang tính cá nhân hóa cao trong mọi lúc, trên mọi kênh tương tác.

*(*G iao thức truyền thông – Co mmunication Protocol: là tập hợp các quy tắc và quy ước điều khiển việc trao đổi thông tin (truyền thông) giữa các hệ thống máy tính.)*

Địa điểm phỏng vấn là một khách sạn cấp sao gần đô thị đại học. Lúc Tô Nam đến, cả đại sảnh chật kín người, cảnh tượng này làm cô nhớ lại lần đầu tiên đi phỏng vấn ở tập đoàn Internet sừng sỏ. Nhưng khác biệt ở chỗ, lần phỏng vấn này, nam sinh chiếm đa số.

Tô Nam ngồi xuống vị trí số thứ tự đã nhận được, nhìn lướt qua, toàn bộ đại sảnh có tổng cộng chưa đến hai mươi nữ sinh.

Tô Nam: “...”

Ti lệ nam nữ này, có phải hơi khoa trương không?

Vòng phỏng vấn đầu tiên của công ty H là phỏng vấn cá nhân, không có thảo luận nhóm

Tô Nam bước vào, nhẹ nhàng khép cửa lại, lịch sự đứng mực cất lời: “Chào buổi sáng.”

Cán bộ phỏng vấn là một người đàn ông trung niên mập mạp, đẩy gọng kính, nhìn đáng đi có phần kỳ lạ của Tô Nam: “Chán em...”

“Dạ, khoảng thời gian trước, ngón chân bị thương ạ.”

“Mang ‘thương’ ra trần sao,” cán bộ phỏng vấn cười: “Mời ngồi, trước tiên em hãy giới thiệu về bản thân đi.”

Tô Nam nói ngắn gọn xúc tích về nền tảng học vấn và những kinh nghiệm liên quan đến công việc tương lai của mình.

“Hãy giới thiệu lại lần nữa bằng tiếng Anh?”

Nghe xong, cán bộ phỏng vấn viết mấy dòng nhận xét lên giấy đồng thời gật gù: “Tiếng Anh rất lưu loát.”

“Quãng thời gian học đại học, em có học thêm tiếng Anh chuyên ngành. Vì thời điểm đó em có định hướng đi làm phóng viên chiến trường nên đã tập trung học cách phiên dịch nhanh.”

Cán bộ phỏng vấn lại đẩy cặp kính vừa tuột xuống sống mũi lên, giương mắt nhìn Tô Nam qua tròng kính, cười nói: “Rất có ý tưởng.”

Nói xong đặt bút xuống, bắt đầu đi vào trình tự hỏi những câu thông thường: Ấn tượng đối với công ty H? BATW? Đã thực tập những gì? Tổ chức các hoạt động nào... văng vẳng.

Sau quá trình luyện tập qua rất nhiều lần phỏng vấn sâu, tâm lý của Tô Nam đã tương đối vững vàng, tư thế tự nhiên thoải mái, trả lời đúng trọng tâm câu hỏi căn bản có sao nói vậy không ba hoa dài dòng

Sau cùng, cán bộ phỏng vấn hỏi cô: “Công ty có chi nhánh khắp cả nước, nếu được tuyển dụng, em muốn làm việc nơi nào?”

“Muốn ở lại thành phố Sùng ạ.”

“Trụ sở chính của công ty đặt ở Thâm Quyển, thành phố Sùng ở đây cũng có nghiệp vụ nhưng không phải trung tâm đầu não. Theo kế hoạch, mảng nghiên cứu và phát triển sản phẩm này không nằm ở thành phố Sùng. Hơn nữa, thông thường nhân viên mới sẽ phải ra nước ngoài cọ sát rèn luyện mấy năm, khối Đông Âu, Nam Mỹ, Nam Phi, Đông Nam Á hoặc đi tìm Đại dương xanh*.”

(Đại dương xanh – Blue ocean: là đề cập đến một kiểu thị trường khác, nơi đó doanh nghiệp có thể tránh được cạnh tranh và cũng không nhất thiết cạnh tranh; mà sẽ thu lợi nhuận lớn từ những đột phá sáng tạo. Người ta vì thị trường là biển cả, doanh nghiệp là cá. Thị biển cả hiện nay đầy những con cá đang tấn công, kèn cựa lẫn nhau đến đỏ máu. Đại dương đang có màu đỏ ‘Red ocean’. Nơi ‘Đại dương xanh’ đó không có ‘đỏ máu’.)*

Tô Nam sờ chớp mũi: “Nếu như em nói thật, có phải sẽ không được tiến vào vòng phỏng vấn tiếp theo không ạ?”

Cán bộ phỏng vấn bật cười thoải mái: “Em nói thử xem”

“Bạn trai em ở đại học thành phố Sùng, nên...”

Cán bộ phỏng vấn nhìn cô: “Vậy là sẽ sớm kết hôn và sinh con?”

“Dạ không, chuyện này không vội, em mới hai mươi bốn tuổi, sinh con gì ạ...” Tô Nam dừng một thoáng, vốn đang đối đáp rất lưu loát, nói đến đây đột nhiên ngắt ngứ.

Cán bộ phỏng vấn nhìn cô, trầm ngâm giây lát: “Được rồi, em ra đại sảnh đợi đi, trong vòng một tiếng đồng hồ, chúng tôi sẽ nhắn tin thông báo kết quả cho em”

Ra khỏi phòng, Tô Nam cảm giác có phần gay go hông bết rồi, vấn đề cuối cùng trả lời quá mức trung thực... kém thông minh.

Cũng không nghĩ ngợi nhiều đi trở ra đại sảnh, vừa ngồi xuống lập tức có mấy người vây lại hỏi cô phỏng vấn hỏi những vấn đề gì.

Tô Nam có sao nói vậy.

Một nam sinh nói: “Đồng Ấu, Nam Mỹ, Nam Phi, Đồng Nam Á... sao nghe ra toàn là anh em huynh đệ thế giới thứ ba nghèo như chúng ta thế này!”

Một nữ sinh tiếp lời: “Tây Âu, Bắc Mỹ nói tốt như vậy, có thể đề ra chuyện đưa trứng đưa chuột qua đó hưởng phúc sao?” Cô ấy nhìn Tô Nam: “Có hỏi những vấn đề kia không?”

Tô Nam: “Vấn đề gì cơ?”

Nữ sinh chen thẳng vô ngồi xuống bên cạnh Tô Nam: “Có bạn trai chưa, định khi nào kết hôn, khi nào sinh con...”

“Không có hỏi...” Nhưng mà cô tự đưa đầu ra hứng gió, vạch áo cho người xem lưng.

“Ồ, công ty H này cũng có đạo đức đó, lần trước tôi gặp một tay phỏng vấn, lại dám hỏi tôi có kinh nghiệm tình dục không...”

Tô Nam kinh ngạc: “Vậy cậu trả lời thế nào?”

“Trả lời cái trứng, tôi bung cốc nước gội thẳng vô mặt hán!”

Lúc này, Tô Nam mới tí mĩ nhìn cô ấy. Làn da trắng ngần, tóc buộc cao đuôi ngựa, đường nét rõ ràng pha trộn Á – Âu, vẻ đẹp lai cả tính nổi loạn.

Nữ sinh phát hiện Tô Nam đang quan sát mình, hết sức thoải mái vươn tay: “Cô Diên. Cô trong ‘Cô phụ’, Diên trong ‘Qua diên lý hạ’.” *(* ‘Cô phụ’: phụ lòng, ‘Qua diên lý hạ’: tình ngay lý gian.)*

“Tô Nam”

“Nghe hay ghê, rất hợp với cậu.” Cô Diên lấy điện thoại đi động ra: “Thêm Wechat nhé? Giữa đồng nam sinh bát ngát mặt mù, nữ sinh chúng ta phải đoàn kết sưởi ấm cho nhau.”

Loa thông báo gọi tên và số thứ tự của Cô Diên, Cô Diên nhét đi động vào túi: “Đi đây! Lát nữa nhắn Wechat cho cậu.”

Tô Nam ngồi tằm nửa tiếng, điện thoại trong tay rung lên.

“Chúc mừng bạn vào vòng phỏng vấn thứ hai, xin vui lòng mang theo lý lịch trích ngang, mười giờ mười đến phòng phỏng vấn 1321.”

Tô Nam sững người.

Cuối cùng cô cho phép bản thân cất cánh phá bỏ mọi trói buộc, làm chính mình như vậy mà không bị loại sao?

Vòng hai là thảo luận lãnh đạo nhóm, một nhóm nhỏ đối đầu, hai người kém nhất sẽ bị nêu đích danh tại chỗ. Cán bộ phỏng vấn quan sát một cách say sưa như xem náo nhiệt. Sau cùng, để mọi người tự đề cử ra hai ứng viên bản thân thấy có biểu hiện tốt nhất và kém nhất. Người bị nêu tên ‘kém nhất’ sẽ có mấy phút phát biểu ý kiến. Tô Nam không may, là một trong hai người bị bỏ phiếu ‘kém nhất’, lý do cô không tự đề cử bản thân, tranh luận không đủ xông xáo tích cực.

Hôm nay không hiểu sao, nguy hiểm bủa vây bốn phía.

Tô Nam nhìn thoáng qua những chỗ để trống trên sổ ghi chép của mình, cất lời: “Hôm nay, mình không phải là người chịu trách nhiệm tính thời gian, nhưng mình có ghi chép lại mấy điểm, bạn Triệu và bạn Vương tranh luận khá lâu nhưng người dẫn dắt nhóm không ra hiệu dừng lại, mình đã cố ngăn ba lần nhưng không được —— tuy điều khiển nhịp độ thảo luận không thuộc trách nhiệm của mình, nhưng mình thấy là tổ viên có nghĩa vụ phải làm điều đó. Tính cách mỗi người không giống nhau, nhóm có sự phân công, mình không tự tiện cứ làm người hướng dẫn vì thấy bản thân không có khả năng dập tắt những tranh luận gay gắt. Vừa thời gian phát biểu còn lại, mình xin bổ sung những quan điểm vừa rồi không kịp trình bày do thời gian bị lãng phí...”

Cô đặt bản ghi chép xuống, dùng một giọng rất bình thản tiếp tục trình bày những vấn đề các ứng viên khác chưa đề cập đến.

Sau khi người bị bỏ phiếu ‘kém nhất’ còn lại phát biểu xong, thảo luận lãnh đạo nhóm kết thúc.

Buổi chiều phỏng vấn chức danh kỹ thuật, phía Tô Nam thuộc nhóm phi kỹ thuật nên ra về chờ kết quả phỏng vấn vòng hai, ngày mai lại tiếp tục hai vòng phỏng vấn còn lại.

Tô Nam cảm thấy không mấy khả quan, không có gì chắc chắn, nhưng cũng chỉ có thể làm được đến vậy.

Ra khỏi khách sạn, gọi điện thoại cho Trần Tri Ngộ.

Vừa lúc Trần Tri Ngộ đang nghỉ giải lao giữa giờ: “Xong rồi hả em? Em ra cổng khách sạn, đi xe buýt số 27 dừng ở trạm số 6 khu học xá XX đại học Sùng, đi thẳng đến học viện tin anh, buổi chiều anh không có lớp, trưa nay đưa em đi ăn cơm”

Chi dẫn rõ mồn một hết kiểm soát viên không lưu hướng dẫn máy bay đáp xuống đường băng như vậy, cô muốn đi lạc cũng không thể.

Trường đang trong giờ học tiết bốn, Tô Nam lẳng lặng đi lên tầng năm, bước dọc theo từng bản tên dính bên ngoài cửa dò tìm, cuối cùng, nhìn thấy tên Trần Tri Ngộ.

Đẩy cửa ra, quả nhiên Trần Tri Ngộ để cửa cho cô, không khóa.

Văn phòng này của anh cũng bày biện không khác mấy so với văn phòng ở đại học Đán.

Tô Nam ngồi xuống chiếc ghế da sau bàn làm việc, giẫm chân lên đôi giày búp bê, xoay một vòng.

Sau đó ngồi thẳng tắp, bắt chước bộ dạng nhìn như tập trung nghiêm nghị nhưng kì thực đang vụng trộm xem truyện tranh của anh.

Khởi phải nói, kích thích cỡ nào...

Đang phòn phơ, bỗng nghe thấy tiếng bước chân rất khẽ, cửa bất thần mở ra.

Một ông cụ tóc bạc phơ, bàn tay giữ tay nắm cửa.

Hai người, đưa mắt nhìn nhau.

Tô Nam đứng bật dậy: “Viện trưởng Tôn...”

Ông cụ tóc bạc lập tức đóng phập cửa lại.

Tô Nam: “...”

Nửa tiếng sau, Trần Tri Ngô tan lớp, nhìn thấy viện trưởng Tôn Nhạc Sơn ở hành lang.

“Thầy Tôn.”

Viện trưởng Tôn chấp tay sau lưng, lia lên lia xuống quan sát Trần Tri Ngô: “...Vật đổi sao dời, lòng người cũng thay đổi!”

Trần Tri Ngô mơ mơ hồ hồ.

Viện trưởng Tôn: “Định đi đâu?”

“... Văn phòng.”

“Đây, chính là đó hả?”

Đây, đó là cái gì?

Viện trưởng Tôn dùng vẻ mặt ghét bỏ dòm Trần Tri Ngô, như thể nản anh quá ư cặc, chẳng có lấy chút bản lĩnh tâm linh tương thông: “Đây trong văn phòng, chính là lần trước trong xe cậu đó hả?”

Trần Tri Ngô: “...”

Đúng là đã nhìn thấy, Tô Nam không gạt anh.

Trần Tri Ngô: “... Dạ.”

Viện trưởng Tôn sa sầm nét mặt: “Cũng không sợ người khác thấy ảnh hưởng không tốt.”

Trần Tri Ngô cong khoe miệng cười: “Tự do yêu đương, có gì mà ảnh hưởng không tốt ạ.”

“... Vẫn còn là học sinh sao?”

“Dạ, không phải học trường chúng ta.”

Viện trưởng Tôn thở nhẹ một hơi: “Vây còn được.”

Lại ngó Trần Tri Ngô, chung quy cảm thấy anh chàng này nhìn không có lấy một chỗ vừa mắt: “Cậu đã rảnh rồi như vậy, buổi tọa đàm hội nghị chuyên đề tuần tới ở thành phố M, cậu đi đi.”

Trần Tri Ngô: “... Ngài nghĩ lại xem?”

Viện trưởng Tô hừ một tiếng, chấp tay sau lưng, đi thẳng.

Trần Tri Ngô trở về văn phòng, mở cửa ——

Tô Nam ngồi trên sofa nhỏ ngay lối vào, sống lưng thẳng tắp, hai tay đặt ngay ngắn trên đầu gối, tư thế ngồi tiêu chuẩn của học sinh tiểu học.

Trần Tri Ngô không kìm được bật cười thành tiếng: “Em làm môn thần giữ cửa đấy à?”

“Thầy Trần...” vẻ mặt Tô Nam đau khổ: “Bị... bị viện trưởng...”

“Anh biết rồi,” Trần Tri Ngô nói lòng cạ vạt: “Anh mới bị ông cụ lên lớp.”

“A,” Tô Nam lập tức đứng bật dậy: “Không sao chứ anh.”

“Nói đến là nghiêm trọng, có cái gì mà quan trọng như thế chứ...” Trần Tri Ngô với tay đóng cửa lại, bấm khóa trái, sai bước thật dài tới trước.

Tô Nam theo bản năng trốn ra sau.

Tiếp tục trốn.

Sau đó, lưng tì vào bàn làm việc.

“... Đây là văn phòng đó à!”

“Còn cần em nhắc sao?”

Túm tay cô, kéo vào trong ngực mình, đè ra sau.

Gương mặt trắng ngần của Tô Nam lập tức ửng hồng, ánh mắt trốn nấp không dám nhìn anh.

“Có phải em cũng hơi mong đợi không, huh?”

Tô Nam: “...”

Trong thanh âm trầm thấp mang theo tiếng cười trên chọc: “Em mong đợi như thế, thế thì thôi vậy...”

Nói lỏng tay.

Tô Nam lập tức trốn thoát, thật xa, tới sát cửa sổ phía bên kia, dòm anh đề phòng.

Trần Tri Ngô cười vang, khôi phục dáng vẻ nghiêm túc đứng đắn, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Tô Nam thở phào một hơi.

Đây là văn phòng làm việc của anh, có lẽ anh chỉ trêu cô mà thôi.

Tầm mười phút, Trần Tri Ngô xử lý xong chút việc còn dang dở, gọi Tô Nam: “Đi thôi em.”

Tô Nam đi qua định mở cửa.

Nhưng, tiếng bước chân theo sát phía sau, vừa chạm tay vào tay nắm cửa đã bị giam lại, xoay người, lưng dè lên cánh cửa.

Giọng nói dần sát bên tai cô: “... Em đừng lên tiếng. Lúc này mà để người khác nghe thấy, thì đúng là nghiêm trọng thật đó.”

Tím Tô Nam thình thịch nhảy loạn, cất giọng lí nhí: “Không phải anh nói, thôi vậy sao...”

“Bình bất yếm trá.” (**Khi chiến tranh, đánh nhau không thể loại bỏ mưu kế lừa dối.*)

Anh mỉm cười, âu yếm nhìn cô, cúi đầu xuống.

Ngoài hành lang, tiếng sinh viên nói cười, tiếng bước chân qua lại.

Bên cửa sổ, gió tháng mười mang vạt nắng cuối mùa xò nghiêng, thổi bay xấp giấy trắng trên bàn.

Lao chao, rơi bên chân họ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đây Núi* (*Tuyệt Rơi Đây Nam Sơn*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Ngon dền và vỏ rượu đã phủ đầy tro bụi, mà hành trình xa xôi lại sáng tỏ vô ngần.’

—— Hai zi

Hành lang lắng lại yên tĩnh.

Tô Nam khẽ đẩy Trần Tri Ngô: “Thầy Trần...”

Nụ hôn trên miền, nụ hôn dừng, cánh tay siết chặt, lặng thình nhót cổ trong vòm ngực.

Gió hôm nay không nghịch phá, chỉ xao động vờn qua trên người rồi tiếp tục hành trình rong ruổi.

Nhớ lại những ngày còn ở đại học Đán, cô ngoan hiền ngồi trên sofa nhỏ chăm chú làm báo cáo, trên bàn là những cánh hoa dầm sương vương mát cả bình minh, thình thoảng cô ngẩng đầu lên, khẽ nháu lại đôi mi thanh tú. Anh ngồi sau bàn làm việc, có bao nhiêu xao động hỗn loạn, là bấy nhiêu bất động núi trời.

Khi đó, thật sự chỉ muốn bước tới ôm cô vào lòng mà thôi.

“Em có đói bụng không?”

“Đạ đói...”

Nhẹ buông người trong lòng ra, ngón tay dịu dàng vuốt ve gò má cô: “Đi ăn cơm nào.”

Cả tòa nhà chẳng còn lại mấy người, Tô Nam lẻo đẻo theo sau Trần Tri Ngô, duy trì khoảng cách ba bốn bước chân.

Trần Tri Ngô đứng sững lại, quay đầu nhìn cô.

Cô cũng lập tức dừng phát theo.

“Để anh mua cho em cái áo phông DIY tự chế.”

Tô Nam: “... Sao cơ?”

“Rồi cài huy hiệu, cầm thêm cái túi vải bỏ in bài hát truyền thống của trường, gĩa làm sinh viên đại học Sùng.”

Tô Nam sờ sờ mũi.

Trần Tri Ngô sa sầm mặt: “Lại đây cho anh, đi gần anh, anh có thể ăn em hả?”

Tô Nam vội lót tót chạy tới hai bước.

Dọc đường, tình cờ gặp vài giảng viên. Không mấy người để ý tới Tô Nam, có chăng cũng chỉ nhìn thoáng qua rồi thôi. Cô vẫn còn mặc bộ vest công sở buổi sáng đi phỏng vấn, nên có lẽ phần lớn đều cho là sinh viên trong trường đi tham gia tuyển dụng về hội xin ý kiến tham vấn của Trần Tri Ngô. Một năm trường tuyển hơn hai trăm nghiên cứu sinh, đầu giảng viên nào có thể nhớ rõ được mặt mũi từng sinh viên.

Tô Nam hít sâu một hơi, lấy lại dáng vẻ điềm nhiên.

... Song, vừa ra khỏi thang máy, phía đối diện bất thần xuất hiện một ông cụ tóc bạc phơ rẽ vào.

Tô Nam sợ tới mức không dám thở, nghe thấy Trần Tri Ngô cất tiếng gọi ‘Thầy Tôn’, lập tức quỳnh quít gọi theo.

Viện trưởng Tôn Nhạc Sơn nhìn Tô Nam, rồi liếc Trần Tri Ngô: “Tọa đàm hội nghị chuyên đề, cộng thêm một bài thuyết trình. Cứ định như vậy, không có thương lượng!” Đi qua bọn họ bước vào thang máy.

Rốt cuộc Tô Nam cũng đã biết cái tính khí gần dờ quái dị này của Trần Tri Ngô được kế thừa từ đâu.

“Hội nghị gì vậy anh?”

“Tuần sau, phải đi thành phố M.”

Tô Nam ‘à’ một tiếng.

Trần Tri Ngô nhìn cô: “Nếu không nữa xa anh thì đợt này phỏng vấn xong, ổn định công việc rồi anh dẫn đi.”

“Em cũng muốn lắm mà, nhưng chắc thảo luận lãnh đạo nhóm em tiêu đời rồi.” Kể lại cho anh nghe tình hình buổi sáng.

Trần Tri Ngô nghe xong: “Em phát biểu như vậy là được rồi, thể hiện trách nhiệm, không lẩn át ngất lời hay chỉ trích người khác quá mức; sau cùng còn bổ sung những quan điểm thiếu sót để kết quả của toàn tổ hoàn chỉnh hơn. Không phải rất tốt sao, tiêu đời chỗ nào?”

“Thật hả anh?”

Di động trong túi reo lên, Tô Nam lấy ra vừa mở lên liền nhìn thấy: ‘Chúc mừng bạn tiến vào vòng phỏng vấn thứ ba...’

Ngẩng đầu nhìn Trần Tri Ngô, cười rạng rỡ: “Thầy Trần, anh lợi hại nhất nhất nhất!”

“Mười năm trước anh đã biết rồi, không cần em cường điệu.”

Vòng phỏng vấn thứ ba, gặp giám đốc bộ phận.

Giai đoạn này, tất cả các câu hỏi đều là cứng đối cứng, nếu lên mấy tình huống yêu cầu Tô Nam đưa ra phương án giải quyết tại chỗ.

Trước đó, Tô Nam đã được Trần Tri Ngô đề ra nhét cho một loạt các tình huống sẽ gặp phải, nên lúc này không cảm thấy lo lắng, cũng không quan tâm kết quả sẽ thế nào, dựa theo hiểu biết của mình phân tích từng bước một hai ba bốn mạch lạc rõ ràng.

Trao đổi gần bốn mươi lăm phút, đến khi rời khỏi phòng, Tô Nam mới phát hiện lòng bàn tay mình đỏ đầy mồ hôi.

Đội thang máy, trước cửa thang máy nhìn thấy một dáng hình cao gầy.

“Cô Điền!”

Cô Điền quay đầu lại: “Tô Nam!”

Tô Nam lách người đi tới: “Cậu xong vòng ba rồi hả?”

“Ừ, xuống dưới đợi thông báo kết quả.”

“Thấy thế nào?”

Cô Điền nhún vai: “Còn phải nói sao? Xong.”

Hôm qua, sau một hồi trò chuyện trên Wechat, Tô Nam biết được Cô Điền đang học Quản lý Công nghệ thông tin tại đại học Sùng, nhỏ hơn cô ba tuổi.

Sau hai vòng phỏng vấn loại gần hai phần ba ứng viên, hai người cùng tiến vào vòng ba, lúc này cũng hơi có cảm giác kẻ vai tác chiến, đồng bệnh tương lân.

Công ty H có tiếng khó vào, nữ sinh càng không dễ.

Trở lại đại sảnh, hai người không có lòng dạ nào thảo luận chuyện phỏng vấn, bèn túm tụm nói chuyện phiếm.

Cô Điền: “Sáng nay, tớ nhìn thấy cậu, người lái xe là bạn trai cậu hả?”

Tô Nam ‘ừ’ một tiếng.

“Không thấy rõ, nhưng cảm giác lớn hơn cậu nhiều đúng không?”

“Là... là giảng viên đại học Sùng các cậu.”

Cô Điền ‘ho’ một tiếng: “Ai thế? Tớ có biết không?”

Tô Nam nhỏ giọng: “Trần...”

“Ai cơ?”

“Trần Tri Ngô.”

Cô Điền trừng to hai mắt, kiểm chế ba giây, sau đó không kìm nổi thế là tuân theo bản năng, nắm bả vai Tô Nam, ra sức lắc: “Tớ thật sự ghen tị với cậu đó!”

Tô Nam nhoeo miệng cười.

“Cậu còn cười? Chỉ vì đề được nghe thầy ấy phát biểu tọa đàm mà tớ cúp hết mấy buổi chuyên ngành.”

“... Tớ còn chưa từng nghe anh ấy phát biểu tọa đàm lần nào.”

Cô Điền bắt đầu xấn tay dạy dỗ: “Đề tớ nói cho mà biết, có lần thầy Trần vừa bắt đầu thuyết trình, có người lên bí mật giao dịch với chủ nhiệm hội sinh viên, nhờ kiếm được một chỗ trong ba hàng ghế đầu, trả phí đáng hoàng.”

Tô Nam cười khích khích.

Cô thấy chắc Trần Tri Ngô cũng không nghĩ có chuyện thế này.

Cô Điền nhìn cô: “Cậu nên kín đáo, nhiều người tâm tư khó lường, không biết sẽ bịa đặt tin đồn bậy bạ gì đâu.”

Tô Nam im lặng, ‘ừm’ một tiếng.

Cô Điền vỗ vai cô: “Nhớ từ từ ra đó, tớ hoàn toàn không có ý đồ gì với thầy Trần đâu đấy, chỉ thuần túy thấy diện mạo thầy ấy đặc biệt cảnh đẹp ý hay, vui tai vui mắt. Nghe thầy ấy tọa đàm, thường là nhìn một hồi quên bống thầy ấy đang nói cái gì.”

Tô Nam có phần đồng cảm.

Cô Điền rất chùng mực, chủ đề này nói đến đó là dừng, không dồn ép Tô Nam phải kể ngọn ngành cận kề.

Vì phần tâm ý đó, thiện cảm của Tô Nam dành cho Cô Điền tăng gấp bội.

Tuy cô đã là nghiên cứu sinh, anh cũng không phải giáo viên chính thức của cô, nhưng một khi công khai, khó tránh khỏi những lời bàn tán chỉ trích.

Bạn cùng phòng ký túc xá, bạn học ở đại học Đán, Tô Nam cũng không dám nói với ai.

Giàu thì bị ghét, nghèo thì bị khinh vốn là tật xấu thâm căn cố đế của con người.

Nói đủ chuyện trên trời dưới đất chừng nửa tiếng, hai người chân trước chân sau nhận được tin nhắn, vượt qua vòng ba, bước vào vòng bốn.

Trong lòng Tô Nam bỗng dưng có dự cảm, lần này, có thể qua.

Vòng bốn lại đơn giản hơn rất nhiều, cán bộ phỏng vấn trò chuyện bằng tiếng Anh khoảng mười phút rồi đưa ra những vấn đề đại loại như ‘Thất bại lớn nhất từng gặp phải,’ ‘Giải quyết thế nào’ vâng vâng..., cuối cùng hỏi cô ‘mục tiêu nghề nghiệp dài hạn’.

“Nếu được vinh dự trở thành thành viên của quý công ty, em hy vọng sẽ làm ở vị trí này hai đến ba năm, nắm vững nghiệp vụ sau đó sẽ thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch... Ý tưởng ban đầu là phụ trách định hướng phát triển sản phẩm trong tương lai.”

Cán bộ phòng vấn vừa gật đầu vừa ghi chép vào giấy: “Đồng nghiệp phòng vấn ở vòng một đã ghi chú, báo tôi nhớ hỏi em một vấn đề,” cán bộ phòng vấn dừng động tác: “Vấn đề mang tính quyết định, nói rõ ra, có thể nó sẽ ảnh hưởng đến việc đi hay ở của em”

Hồ hấp của Tô Nam chậm lại: “Mời ngài nói.”

Cán bộ phòng vấn ngừng đầu nhìn cô: “Em có đồng ý ra nước ngoài làm việc không?”

Ngón chân Tô Nam dần khỏi, hôm xuất phát đi thành phố M, đã có thể đi lại bình thường.

Lần đầu tiên đi xa cùng Trần Tri Ngô, tối hôm trước cô nàng đã bắt đầu hưng phấn, đến tận nửa đêm vẫn còn mở to mắt lăn qua lộn lại, bị Trần Tri Ngô trùng trị một phen, kết quả ngủ thật sâu, sáng ra thiếu điều không dậy nổi.

Máy bay cất cánh chưa bao lâu, cô đã mơ màng ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh dậy, chỉ cách giờ hạ cánh chưa tới nửa tiếng, dụi mắt, quay đầu qua, thấy Trần Tri Ngô đang lom lom dòm mình ghét bỏ: “... Thà đem em ký gửi hành lý luôn cho rồi.”

Tô Nam cười giòn tan như suối: “Anh có thể đánh thức em mà.”

Trần Tri Ngô hừ một tiếng.

Tô Nam mở tấm che cửa sổ dòm ra ngoài, xuyên qua những tầng mây kín hờ, từ trên cao nhìn xuống những ngôi nhà của thành phố như những chiếc ô lớn nhỏ cỡ đầu ngón tay, giăng chi chít như trời sao đêm hạ.

Nửa tiếng sau, máy bay hạ cánh.

Cả hai chỉ đem theo mỗi người một chiếc valy kéo hai mươi inch, không ký gửi hành lý nên trực tiếp đi thẳng ra cửa.

Nửa giờ đi chuyển bằng xe buýt sân bay, rồi chuyển sang tàu điện, đến đại học M đã giữa trưa.

Trần Tri Ngô không nghỉ lại nơi ở đại học M đã bố trí, anh đưa Tô Nam đến một khách sạn khác.

Buổi trưa, Trần Tri Ngô đến trường đánh dấu trình diện, buổi chiều đưa Tô Nam đi dạo khắp hang cùng ngõ hẻm thành phố M.

Lịch trình ngày hôm sau của anh bố trí rất kín kẽ. Buổi sáng, tham dự hội thảo chuyên đề, buổi chiều tiến hành một cuộc tọa đàm ở đại học M, tối đến còn phải dùng cơm với mấy vị lãnh đạo học viện Báo chí và truyền thông, cơ bản cả ngày không có thời gian ở bên Tô Nam.

Buổi tối, Tô Nam tắm rửa xong đi ra, thấy Trần Tri Ngô vắt chéo chân ngồi bên bàn đọc sách, vừa hút thuốc vừa cầm bút viết viết vẽ vẽ trên giấy.

Cô đến gần: “Anh đang làm gì thế?”

Động tác vô tình đụng trúng khuỷu tay Trần Tri Ngô, tàn thuốc rơi lên giấy.

Trần Tri Ngô phúi xuống, cần đầu lọc điều thuốc: “Về bàn đồ cho em, ngày mai anh không đi với em được, em tự mình đi chơi.”

“Có bản đồ Cao Đức mà anh.”

(“Cao Đức là nhà cung cấp giải pháp hàng đầu về bản đồ dẫn đường GPS, quản lý phương tiện và các dịch vụ GIS của Trung Quốc.”)

“Bản đồ Cao Đức dụng phải em cũng chịu thua.” Đẩy tờ giấy tới trước mặt cô: “Em đi theo cái này, lạc anh chịu trách nhiệm.”

Tô Nam cười toe, cần thận gấp tờ giấy lại nâng niu như báu vật.

Sáng hôm sau, Trần Tri Ngô thức dậy rất sớm.

Tô Nam còn đang mơ màng ngủ, cảm giác thấy anh cúi người chạm vào môi mình, hơi nước ẩm ướt và mùi hương cơ thể len vào khoang mũi.

“Anh đi đây, em thức dậy nhớ ăn sáng.”

Thanh âm xa dần, sau đó từng chiếc đèn tắt phụt.

Tô Nam ngủ thật ngon đến khi cơ thể tròn gác tự tỉnh dậy, vừa mở mắt ra nhìn thấy bên dưới quyền sách trên đầu giường, anh kẹp lại cho cô một xấp tiền màu đỏ.*(“Mau đó là tờ 100 tệ”)*

Ngậy người giấy lát, rút ra đếm, mười tờ.

Cầm trên tay, không biết làm gì, cuối cùng đặt nguyên lại chỗ cũ.

Giải quyết xong bữa trưa, Tô Nam lấy tờ bản đồ anh vẽ ra, mấy điểm du lịch, hướng dẫn rất cận kẽ cách đi đến từng nơi.

Nhưng hoàn toàn không thu hút được sự chú ý của Tô Nam, cô nghỉ ngơi giấy lát rồi sai chân hướng thẳng về bến tàu điện ngầm đi tới đại học M, nghe Trần Tri Ngô phát biểu tọa đàm.

Vừa bước vào cổng, đập vào mắt là tấm banner bạt in phun khổng lồ đứng sừng sững bên cạnh bảng tin trường.

Bên trái banner là ảnh chụp của Trần Tri Ngô, bên phải là thông tin buổi tọa đàm.

Mặc dù in phun khổ lớn không sắc nét và chuẩn xác, nhưng trong bức ảnh kia Trần Tri Ngô vẫn vô cùng anh tuấn.

Tô Nam đến khá sớm nhưng hội trường báo cáo đã chật kín, cô cố lách vào trong, nhưng chỉ chen được một chỗ ngay cửa.

Xem ra, chuyện Cô Điền nói có người đặc biệt trả phí mua chỗ ngồi, chắc không phải phóng đại.

Hai giờ ba mươi, tiếng vỗ tay vang dậy như sấm.

Tô Nam nhón cao mũi chân, thấy Trần Tri Ngô từ từ đi lên bục diễn thuyết.

Khoảng cách xa quá, không nhìn rõ được khuôn mặt anh.

Trong loa truyền đến giọng nói của Trần Tri Ngô, sau khi khuếch đại tăng âm lên nhiều lần có phần sai lệch: “Xin chào tất cả các bạn, các vị giảng viên và sinh viên đại học M. Tôi là Trần Tri Ngô, hôm nay rất vinh dự được viện trường học viện báo chí và truyền thông...”

Ừng dung lịch lãm, không nhanh không chậm.

Phong thái chuyên nghiệp kết hợp với kiến thức sâu rộng, thỉnh thoảng đưa ra những mẩu chuyện đầy dí dỏm lôi cuốn khiến cả khán phòng cười ồ lên như thủy triều, rồi sau đó đi vào phân tích những vấn đề hiện thực ẩn chứa bên trong chất trào lộng khiến nội dung vô cùng sống động.

Tô Nam không còn để ý được điều gì xung quanh, cứ đứng như thế, thỉnh thoảng kiễng chân lên nhìn anh, nghe tròn nửa giờ tọa đàm.

Đến thời gian đặt câu hỏi, đám đông bị ngăn ở phía ngoài đột nhiên mất kiểm soát chen lấn xông vào trong: “Mấy bạn không nêu câu hỏi thì nhường chỗ đi! Cho bọn tớ vào!” Tô Nam bị ai đó xô đẩy, khuỷu tay đang chống ngược trên cánh cửa hội trường trượt xuống đập vào tay nắm cửa.

Cả cánh tay tê rần.

Đám đông phía sau đồng loạt vào vào, cô bất giác bị đẩy ra sau, chân không biết bị ai đó giẫm phải, Tô Nam men theo tiếng ‘xin lỗi’ ngẩng đầu nhìn, nhưng đập vào mắt chỉ có nghìn nghịt đầu người lơ lơ.

Cao thấp, chặn hết tầm mắt.

Hoàn toàn không nhìn thấy Trần Tri Ngô.

Tô Nam đánh bó cuộc, lui ra ngoài.

Ra trước tòa nhà học viện, đứng trên bậc thềm chốc lát, dòm nhác chân đi về.

“Tô Nam”

Tô Nam quay đầu lại.

Lâm Hàm đứng trước cửa học viện nét mặt đầy kinh ngạc, trên tay cầm thẻ hội nghị, ngón tay quấn xoắn vòng sợi dây đeo màu xanh: “Sao em lại ở đây?”

*(*Hai zi (26/3/1964 – 26/3/1989), là một trong những nhà thơ nổi tiếng sau cách mạng văn hóa Trung Quốc. Trải qua thời thơ ấu ở nông thôn. Mười lăm tuổi ông vào đại học Luật Bắc Kinh. Sau khi tốt nghiệp năm 1983, dạy tại Đại học Chính trị – pháp luật Trung Quốc. Những năm tháng cuối đời ông bị ám ảnh văn hóa Tây Tạng và khi công. Ngày 26/3, đúng vào ngày sinh, năm 1989 đã tự sát ở Sơn Hải Quan.)*

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rời Đầy Núi (Tuyệt Rời Đầy Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Ta yêu kẻ nào tâm hồn sâu thẳm, ngay cả trong vết thương, kẻ mà một tai ương nhỏ bé nhất cũng có thể làm họ diệt vong; vì họ sẽ hân hoan vượt qua cầu không hề do dự.’

—— *‘Zarathustra đã nói như thế’ – Friedrich Nietzsche (Trần Xuân Kiềm dịch)*

Tô Nam lưỡng cuống đứng chôn chân bất động, rụt rè cất tiếng gọi: “Cô Hàm”

Lâm Hàm vẫn đứng đó không bước tới, thả lỏng sợi dây đeo thẻ ra rồi xoắn lại, nhìn cô: “... Đi cùng Trần Tri Ngô tới sao?”

Tô Nam hoảng sợ toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

“Cô còn có việc, có gì nói sau.” Lâm Hàm nhìn cô một cái rồi xoay người đi vào trong tòa nhà học viện.

Trong phút chốc đồ nhanh, gió rì rào lướt qua tấm banner nhựa, thổi lạnh nửa người.

Giải đáp xong những thắc mắc sinh viên gửi lên, Trần Tri Ngô lại bị vây quanh xin chữ ký, mãi một lúc sau mới thuận lợi thoát khỏi hội trường báo cáo.

Vừa vào phòng nghỉ trên tầng hai, lập tức có sinh viên của tổ tiếp đón đưa nước khoáng lên.

Trần Tri Ngô cầm lấy, chưa kịp uống giọt nào, đã có mấy giáo sư đại học M đến chào hỏi, mãi tới khi nói chuyện xong, anh mới phát hiện kế bên cửa sổ có người đang ngồi đó.

“Lâm Hàm”

Buổi sáng, hai người đã gặp nhau trong hội thảo, vốn định hẹn cùng ăn cơm trưa, nhưng lại bị các giảng viên đại học M kéo tách ra hai nơi.

Lâm Hàm nhìn anh: “Đoán xem tôi vừa gặp ai ngoài cửa?”

“Ai thế?”

Lâm Hàm không nói không rằng, đứng dậy, cầm một chai nước khoáng trên bàn trà vịn nắp uống.

Trong lòng Trần Tri Ngô đã rõ, đuôi tay lấy bao thuốc, rút một điếu cúi đầu châm: “Đi ra ngoài nói chuyện.”

Đằng sau tòa nhà học viện có một con đường rừng, lá bạch quả rụng vàng mặt đất.

Hai người đi đến gốc cây, đưa lưng về phía đường mòn.

Trước mặt là cửa sổ ươm màu thời gian của tòa học viện cổ xưa, dây leo bò đầy bên ngoài tấm kính màu lam, hơn non nửa nhuộm mùa thu ủa tán.

Lâm Hàm đưa mắt nhìn ánh đèn huỳnh quang màu trắng đục hắt ra từ cửa sổ, không nhanh không chậm cất lời: “Tớ nghe thấy rất nhiều người ở đại học Đán xôn xao, nhưng không cho là thật...” Trong lòng cảm thấy không mùi không vị, thật sự rất không thoải mái, nhưng lại không biết sự khó chịu này rốt cuộc nhắm vào ai: “... Ai chủ động? Tô Nam sao?”

“Tớ chủ động.” Trần Tri Ngô rít một hơi thuốc: “Cậu cho cô ấy mượn mười lá gan cô ấy cũng không dám chủ động”

Con giận trong lòng Lâm Hàm thoát cái trỗi dậy: “Tô Nam, đứa nhỏ này rất ngay thẳng chính trực, đi theo tớ suốt gần ba năm, tớ vẫn luôn quan tâm che chở, nếu không phải tớ không hướng dẫn tiến sĩ thì nhất định sẽ giữ con bé lại bên cạnh. Lần trước cậu hỏi xin người, tớ còn cao hứng, nghĩ thầm để con bé đi theo cậu đến đại học Sùng là con đường sáng lạn, cũng không đến nỗi ngọc sáng phải ẩn mình trong bóng tối. Tình huống của cậu tớ cỡ nào hiểu rõ, nhưng đó là vấn đề riêng của cậu, tớ không phát biểu bình luận, nhưng chuyện này cậu... Không nói đến việc Tô Nam là học trò của tớ, cho dù con bé không phải, mà là cô bé bất kỳ nào đó, cậu làm như thế có phải hơi quá đáng không?”

“Tớ không đùa giỡn cô ấy.”

Lâm Hàm thoáng sững sờ.

Sương khói lượn lờ bay lên: “Tháng tám, tớ và Trình Uyển đã bí mật ly hôn, việc này Tô Nam biết.”

Ngón tay Lâm Hàm vô thức thu chặt lại, chai nước khoáng cầm theo từ phòng nghỉ hằn một lõm sâu: “... Vậy Dương Lạc thì sao?”

Ánh mắt Trần Tri Ngô lướt qua: “Chuyện này liên quan gì đến Dương Lạc?”

“Lần đầu tiên hai người gặp gỡ, con bé ngần dậm xa xôi đem hòn đá kia đến cho cậu, không phải là cậu thay Dương Lạc thu thập? Cậu không cảm thấy áy náy lưng tâm sao?” Lời vừa dứt, cô ấy cũng dừng lại, giọng nói bất giác trầm xuống, nhìn sắc mặt Trần Tri Ngô, nhưng trên gương mặt anh chỉ có sự bình thản phẳng lặng, cũng tựa hồ không có ý định giải thích: “... Lão Trần, Tô Nam đơn thuần, cậu đừng xem con bé như một liều thuốc dán.”

Sau làn khói xanh nhạt, đôi mắt anh sâu thẳm như đầm nước nơi đỉnh núi, dò không thấy cảm xúc: “Thật sự xem cô ấy là liều thuốc dán, dùng xong rồi bỏ đi, là lấy mạng cô ấy, hay là mạng của chính tớ?” Dừng một lúc: “... Tớ không còn trẻ nữa.”

Lâm Hàm không còn biết phải nói gì, buông tiếng thở dài: “Người ngoài như tớ có thể nói được gì đây. Nhưng có điều này tớ nhất định phải nói, nếu sớm biết thế này, tớ đã không để con bé làm trợ giảng cho cậu.”

“Không định giấu cậu,” gió nổi lên, khói sương lãng đãng gieo vào mắt anh: “Nhưng sợ trong lòng Tô Nam có gánh nặng.”

Lâm Hàm im lặng hồi lâu: “Viên đá... cậu còn cần không?”

“Cậu đừng hao tâm tổn trí thu thập nữa. Trình Uyên đã giúp tớ liên hệ, sang năm sẽ quyền tặng toàn bộ cho bảo tàng địa chất thành phố Sùng.”

Trong lòng Lâm Hàm thoáng dễ chịu đôi chút: “... Cậu chuyển mấy lời của tớ với con bé, vừa rồi gặp ở cửa chưa kịp nói. Hai người các cậu phải thật hạnh phúc, nếu không bà mối mơ mơ hồ hồ tớ đây bị kẹp ở giữa sẽ rất khó chịu. Còn nữa, bảo con bé chú ý làm luận văn tốt nghiệp, một tháng nữa là phải nộp bản sơ thảo rồi, còn ở đó mà rong chơi lâu lóng.”

Trần Tri Ngô bật cười: “Khi nào cậu về? Trưa mai gọi Tô Nam đi ăn bữa cơm.”

“Com tớ không ăn, khó xử!”

Lại hỏi: “Con bé tìm việc đến đâu rồi?”

“Lấy offer của công ty H, sau này sẽ ở lại thành phố Sùng.”

Lâm Hàm giờ ngón tay cái lên: “Được, tớ phục tốc độ này của hai người, tớ còn quan tâm cái gì luận văn của con bé, chỉ sợ đến lúc đó tớ còn vình dự được đọc tác phẩm viết thay của cậu.”

“Cậu nói thế là oan cho cô nhóc,” Trần Tri Ngô hút xong liều thuốc, dụi tắt ném vào thùng rác bên đường: “... Học trò này của cậu, không phải đặc điểm lớn nhất chính là liêm khiết sao?”

Lâm Hàm bật cười.

Cả buổi chiều, trái tim Tô Nam cứ thấp thòm treo lơ lửng. Buổi tối, ở trong khách sạn đọc tài liệu, nhắn tin cho Trần Tri Ngô hỏi anh có về muộn lắm không. Anh hồi âm ‘sắp rồi’, bảo cô một thi đi ngủ trước.

Tô Nam tắm rửa, ôm laptop lên giường, tiếp tục xem tài liệu.

Đến mười giờ, nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng ‘lách cách’, vội thả máy tính xuống đứng dậy.

Trần Tri Ngô mở cửa, đứng ở tiền sảnh, không đi vào nhà ngay.

Tô Nam chạy ra, ngửi thấy mùi rượu: “Anh say rồi à?”

“Không sao...” Nói lóng cà vạt, cầm chai nước khoáng Tô Nam đưa tới uống một ngụm, lấy liều thuốc ra cúi đầu châm: “Buổi tối em ăn gì thế?”

“... KFC.”

Trần Tri Ngô phì cười, gờ tay bẹo hông cô: “Không sợ tăng cân hửm?” Một khi anh uống rượu, khuôn mặt lại tăng lên mấy phần ngà ngón lang thang.

Vào phòng, anh ngã thẳng xuống giường.

Tô Nam sợ liều thuốc trên tay anh bắt vào drap giường, vội giữ cánh tay anh lấy liều thuốc kẹp giữa ngón tay ra.

Trần Tri Ngô chống tay lên đầu, nghiêng người nhìn cô.

Đã tắm rửa, mặc đồ ngủ hoạt hình.

Anh gờ chân, khều tay áo cô: “Đồ ngủ của em thật lạc hậu.”

Tô Nam: “A...”

“Thật đó.”

“Anh đừng nhìn mà.”

“Coi ra đi.”

Tô Nam: “...”

Trần Tri Ngô nhìn cô cười, đáng điệu công tử ăn chơi vô lại.

“Anh say rồi.”

“Không say. Ngắm em rất rõ.”

“... Trên người anh có mùi rượu.”

“Có ả? Trần Tri Ngô khịt khịt mũi: “Anh không ngửi thấy.” Hỏi tiếp: “Miệng anh cũng có sao?”

“...”

Mu bàn chân quắp eo cô: “Lại đây với anh.”

Tô Nam rù rì đi qua, đi chưa được hai bước, cánh tay đã bị anh túm lấy, ngã nhào đè lên người anh.

“... Em tới ném thư, xem có không.”

Chỉ thoảng hương khói, không có mùi rượu.

Hăng hắc.

Cảm giác tui thân đột nhiên trĩu nặng.

Cô vùng ra, anh càng ôm ghì chặt lại, tựa hồ có trăn cũng không thể thoát: “Buông em ra...”

Trần Tri Ngô không nhúc nhích.

Khuôn mặt dưới ánh đèn bỗng chốc mơ hồ: “... Em không thích nhìn thấy đàn ông say rượu.”

Cánh tay đang siết chặt bỗng sùng lại, chậm chậm nới lỏng ra.

Tâm trí Trần Tri Ngô loáng cái tỉnh táo, hôm đó, ở thị trấn, Tô Nam đã nói?

Ba cô, qua đời vì say rượu...

Anh lập tức ngồi bật dậy, cầm bàn tay lạnh buốt của cô: “Anh không say đâu, chỉ trời em thôi.”

Cô giương mắt nhìn anh.

“Không tin sao? Không tin, anh đọc cho em nghe một đoạn... ‘*Ta yêu kẻ nào tâm hồn sâu thẳm, ngay cả trong vết thương, kẻ mà một tai ương nhỏ bé nhất cũng có thể làm họ diệt vong; vì họ sẽ hân hoan vượt qua cầu không hề do dự.*’”

Tô Nam nở nụ cười: “... Anh đọc gì thế ạ?”

“Friedrich Nietzsche? ‘Zarathustra đã nói như thế’...” cầm tay cô áp vào trong ngực mình: “... Đừng khóc, em không biết anh sợ nhất là em khóc sao?”

“Không có khóc, em là... sợ.”

“Sợ gì nào?” Trần Tri Ngô cúi đầu nhìn cô, cổ dờ suy nghĩ của cô đi: “... Anh có thể làm ra loại chuyện cường đoạt dân nữ hay sao?”

Nhìn cô bị đổ mếu dờ khóc dờ, mới nói: “Em gặp Lâm Hàm à?”

“Đạ...”

“Tô Nam ơi là Tô Nam,” Trần Tri Ngô đánh thượt thờ dài: “Yêu em sao khó khăn thế này? Làm sao mà cả ngày đều có người nhảy ra phê bình anh. Anh không giống người tốt đến thế hả?”

Tô Nam cười rung rúc: “... Không sai mà.”

Trần Tri Ngô: “Em nhớ đây, lát nữa tính sổ với em.”

“Cô Hàm nói gì với anh vậy?”

“Bảo em nghe lời, ngoan ngoãn đi theo anh, tránh cho cô ấy đứng giữa khó xử.” Trần Tri Ngô buông lỏng tay, ngã người xuống, gối đầu lên đùi Tô Nam. Tối nay không đến mức say khướt, nhưng đủ khiến anh khó chịu một phen.

“Còn gì nữa không ạ?”

“Viết luận văn cho tốt.”

Tô Nam: “...”

Trần Tri Ngô lật người, ôm hông cô, rúc mặt vào bụng cô: “... Sao người em lại thơm thế này?”

“Mùi sữa tắm mà... Anh cũng đi tắm đi.”

Trần Tri Ngô ‘ừ’ một tiếng, nhưng kẻ cả không nhúc nhích.

Qua một lúc sau, Tô Nam lay nhẹ vai anh: “Thầy Trần?”

Không phản ứng, đã ngủ mất.

Cô khẽ thờ dài, nhẹ nhàng rút chân ra, đặt đầu anh xuống giường, sau đó vắt và toát mồ hôi còi áo sơ mi và quần tây của anh ra.

Những khăn, lau mặt và tay chân, chỗ khác... coi như xong.

Vặn đèn tối lại, chui vào chăn, nằm xuống bên cạnh anh.

Bên ngoài tiếng gió lao xao hòa cùng tiếng hô hấp trầm đều của Trần Tri Ngô, suy nghĩ như bọt biển thấm nước, rất nhanh trầm xuống.

Là bị cơn nóng kéo trở dậy, trong nháy mắt tỉnh táo, cảm giác có gì đó cứng rắn thì vào người mình. Trong đêm tối mơ hồ, không thấy rõ được gì. Cánh tay Trần Tri Ngô vòng qua, vuốt ve.

“Thầy Trần...”

Đầu bị anh xoay lại, hơi thờ bị ngăn trong nụ hôn thô bạo.

Tất cả các giác quan đều phóng đại, cảm xúc đẩy lên rất nhanh. Dồn dập và dữ dội. Chưa hoàn toàn sẵn sàng, cất chứa anh trong nháy mắt, đau đến tiếng gió khẽ kháng bật thốt khỏi môi, ngón tay cũng run rẩy.

Anh không mang bao.

Nhưng ý nghĩ đó chỉ lướt qua tức tắc đã bị cô gạt ra khỏi đầu. Những suy nghĩ khác thác lũ kéo tới, cô chủ động theo hùa đón lấy anh, không ngừng gọi ‘thầy Trần, thầy Trần...’.

Đêm này, một đêm điên cuồng.

Nghe anh mon tron bên tai những lời thô tục sùng sã bỏ hết chốn hàn lâm bóng bẩy, cô thậm chí không chán ghét mà còn cảm thấy mê hoặc kích thích, thất lạc chính mình.

Mồ hôi túa ra trong chăn, ẩm, nóng.

Lúc dừng lại, giọng nói Tô Nam tắc nghẹn, ngón tay không còn sức động cựa: “Thầy Trần...”

Trần Tri Ngô vặn sáng đèn ngủ, bế cô đi tắm.

Tắm rửa xong, bọc cô vào áo choàng của khách sạn, đặt cô ngồi lên bàn đọc sách. Mở hai lon bia, nhét vào tay cô một lon.

Tô Nam uống một ngụm bia mát lạnh sáng khoái, hai chân tung tẩy dung đưa: “Thầy Trần, anh không cần dưỡng sinh sao?”

Trần Tri Ngô thiếu điều sặc sụa, gợn tay bọc má cô.

Tô Nam ngoái đầu lại: “Sao lại véo em?”

“Đa mặt em dây lên rồi, không thấy hử?”

“Gần mực thì đen mà, anh dạy dỗ tốt.”

Trần Tri Ngô nhường mày, cười đến mười phần can rở: “Anh dạy em nhiều như thế, khi nào em vận dụng?”

Mặt Tô Nam thoát cái đỏ rần, nghĩ đến vừa nãy, những lời anh thì thầm bên tai...

Uống bia xong, hai người đánh răng rồi lên giường đi ngủ.

Trần Tri Ngô thành thật ôm cô.

Cô áp tay lên bụng, cũng không biết tốt cùng bản thân mong đợi hay hy vọng điều bất ngờ gì.

Trong bóng tối thỉnh thoảng khẽ thờ dài, nói với Trần Tri Ngô, ‘ngủ ngon.’

(Friedrich Nietzsche (1844 – 1900) là một nhà triết học người Phổ. Nổi bật với phong cách viết mang tính ẩn dụ và nhiều nghịch lý. Nhân loại ít được thấy một thiên tài chịu nhiều đau khổ như thế. Tài năng ông khi sống bị dè bêu, người ông yêu từ chối tình cảm, không bạn bè, luôn túng thiếu. Trong một hoàn cảnh như thế, lại chấp chõm trên bờ vực điên loạn, ông đã viết những tác phẩm mà sau này đã gây nên một tiếng sấm trên bầu trời của lịch sử nghìn năm tư tưởng châu Âu, báo trước triết học hiện sinh của Sartre, Heidegger. Các trang viết của ông luôn gây ra một sự tranh cãi kịch liệt trong giới phê bình, trong đó có nhiều chỉ trích gay gắt.

‘Zarathustra đã nói như thế’ viết về cuộc hóa thân của tinh thần con người. Là tác phẩm hiếm hoi không hứng chịu một sự phê phán nào bởi nghệ thuật và nội dung kỳ tuyệt vô song mà từ trước tới nay chưa có ai nói đến, chưa có ai làm được như thế.)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đây Núi (Tuyệt Rơi Đây Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Người tính cách quán quanh nghĩ ngợi, luôn trong thời khắc mọi thanh âm cảm bất, dùng lưỡi lê thô đánh giáp lá cà với chính mình.”

— G i a n T r i n h

Sau một trận mưa nhiệt độ hạ xuống rất nhanh, thành phố Sùng nhuộm dần cái lạnh xơ xác tiêu điều của mùa đông.

Tô Nam trên đường trở về đại học Đán đề báo cáo tiến độ luận văn, liên hoan nhóm nghiên cứu sinh đồng thời nhân tiện thu xếp quần áo đông.

Đây là lần đầu tiên gặp lại Lâm Hàm sau lần chạm mặt khó xử ở đại học M.

Lúc đến nơi, trong phòng riêng đã có năm sáu sinh viên đang vây quanh Lâm Hàm chuyện trò tít tít. Tô Nam thấy ánh mắt Lâm Hàm hướng về phía mình lập tức cất tiếng gọi: “Cô Hàm...”, thấy Lâm Hàm đáp lại một tiếng không mấy niềm nở, cô không dám đi đến ngồi bên cạnh như trước mà kéo một cái ghế ngồi xuống ở vị trí xa nhất phía đối diện.

Lâm Hàm vẫy vẫy tay.

Tô Nam ngẩn ngơ.

“Tôi đây ngồi này.” Lâm Hàm chỉ vị trí bên trái mình.

Tô Nam sờ mũi, đi qua.

Nhưng sau khi giới thiệu với mấy nghiên cứu sinh mới vào ‘đây là đàn chị sắp tốt nghiệp’ xong, Lâm Hàm không nói với cô lời nào khác.

Đang lưỡng lự không biết phải làm gì thì cửa phòng riêng bị đẩy ra, một đáng người cao lớn vọt vào.

Giang Minh Khiêm lên tiếng gọi: “Cô Hàm”, đưa mắt dòm quanh một vòng rồi ngồi xuống bên cạnh Tô Nam. Hắn coi khăn quàng vắt lên thành ghế, quay đầu cười với Tô Nam: “Đàn chị.”

Cách một quãng thời gian không gặp, so với lần trước, Giang Minh Khiêm có vẻ ‘già dặn’ đi rất nhiều.

Lâm Hàm cũng phát hiện, cười nói: “Chuyện gì thế này, mới bao nhiêu tuổi mà để râu rồi?”

Giang Minh Khiêm sờ cằm, cười nói: “Quên ạo ạ. Suốt ba mươi tiếng không ngủ, nghe cô Hàm nói hợp mặt, em lập tức chạy về, chỉ ngủ được hai tiếng trên máy bay.”

“Có cần phải liều mạng như thế không, em còn trẻ, gây dựng sự nghiệp quan trọng nhưng sức khỏe càng quan trọng hơn.”

Giang Minh Khiêm mỉm cười: “Em biết rồi, cô Hàm.”

Tô Nam hỏi: “Lần trước nghe nói, em đã lấy được đầu tư thiên sứ rồi phải không?”

Giang Minh Khiêm bung tách trà nóng lên uống một ngụm, ánh mắt lướt trên gương mặt Tô Nam, chốc lát mới khẽ ‘ùm’ một tiếng.

“Woa, chúc mừng!”

Có điều nét mặt Giang Minh Khiêm không mấy hào hứng, đưa tay vuốt mặt, dụi cái nếp gấp chất chùng trên mí mắt ra: “Nghe nói chị đã nhận được offer của công ty H rồi?”

“Ừ.”

“Tốt quá.”

“Cũng tạm.”

“Phải ra nước ngoài sao? Em nghe nãy đưa bạn vào công ty H đợt này nói, phần lớn đều phải ra nước ngoài làm việc.”

Ngón tay Tô Nam vô thức xoắn mép khăn trải bàn: “... Ừm.”

Giang Minh Khiêm dừng một lúc: “Đi đâu?”

“Cũng chưa xác định... tuy đã ký ba bên nhưng không nhất định sẽ phải đi.” Một nụ cười thoáng hiện trên khóe môi cô như lần khói mờ hồ ngày không gió, cười đến khẽ kháng mông lung chẳng thể nắm bắt.

Giang Minh Khiêm vốn định bật thốt ra ‘vậy Trần Tri Ngô’, nhưng nhìn nụ cười đó của cô, bỗng chốc nghẹn lời.

Bữa cơm ăn rất lâu đến gần chín giờ mới giải tán. Lâm Hàm có bác sĩ Khương tới đón nên không trò chuyện nhiều với bọn họ, chỉ đứng bên ngoài nhà hàng dặn dò đôi câu, câu sau cùng là nói với Tô Nam: “Ngày mai đến văn phòng cô báo cáo tiến độ luận văn.”

Giang Minh Khiêm quàng khăn lên cổ, che kín phần cằm lõm chồm râu vầng vất bỏ phờ mệt mỏi, đáng vẻ vẫn là chàng thiếu niên trẻ tuổi thuở nào, nhưng khí chất tựa hồ đã đổi khác, tựa chiếc lá xanh non ngày xuân, vào một đêm hạ, trở nên xanh thẫm đượm nồng.

Hắn dứt hai tay vào túi quần, bỏ vai co lại như nhuốm lạnh: “Em đưa chị về ký túc xá.” Sau đó không cho Tô Nam có thời gian thoát lời từ chối ra khỏi miệng, lập tức nói tiếp: “Đưa xong, em phải lập tức chạy ra sân bay.”

Tô Nam kinh ngạc: “Trở về Quảng Châu sao?”

Giang Minh Khiêm gật đầu: “Sáng mai còn phải gặp khách hàng.”

“... Em đến đây chỉ để ăn một bữa cơm như vậy thôi sao?”

Giang Minh Khiêm mỉm cười: “Đến để nhìn thấy chị.”

Tô Nam hé mở miệng...

“Nào, nào...” Giang Minh Khiêm vội ngăn cô: “Đàn chị, ngoài lời xin lỗi ra chị có thể nói gì khác với em không? Đừng phát thê người tốt muốn nắm cho em nữa.”

Tô Nam nở nụ cười: “Em đứng ý vào tuổi trẻ mà lo là sức khỏe...”

Hai người giẫm lên lá rụng lên bóng cây, chậm chậm đi về hướng trường học.

“Tại sao lại chọn công ty H? Đi những công ty khác, ở lại thành phố Sùng không phải rất tốt sao?”

Tô Nam cười nói: “Công ty H, ra nước ngoài lương cao, Châu Âu lương một năm mười vạn, Đông Nam Á một năm ba mươi vạn, Châu Phi một năm sáu mươi vạn... nhìn mấy con số này có phần sốt ruột mắt bình tĩnh.”

Giang Minh Khiêm dĩ nhiên biết cô đang đùa: “Trần Tri Ngô không thiếu chút tiền này...”

“Cái đó không giống nhau,” ánh mắt Tô Nam dõi xa xăm phía trước, lướt qua ngọn cây, nhìn bầu trời đêm bị ánh sáng của đèn đường tán nhuộm thành một màu chàm muối tro, phản ánh công trình kiến trúc biểu tượng của thành Đán cắm thẳng vào mây: “... Cái đó không giống nhau.”

Đến dưới lầu ký túc xá, Giang Minh Khiêm dừng chân, bỏ vai co căng co chặt, y phục trên người hết sức mỏng manh, khăn quàng cổ cũng không cách nào ngăn được cái lạnh chớm đông: “... Em đi đây, đàn chị. Có dịp đến Quảng Châu chơi, gọi em, em làm hướng dẫn viên bán địa đưa chị đi tham quan.”

Tô Nam gật đầu: “Em ra sân bay bằng cách nào...”

“Gọi taxi, sắp đến rồi.” Sau đó xoay người: “Chị mau lên phòng đi, em đi đây!” Dáng hình trong chiếc áo khoác đơn bạc phong phanh lướt vụt như con gố lao về phía cổng trường.

Ngày hôm sau, Tô Nam mang bản sơ thảo đã chỉnh sửa cẩn thận và một phần luận văn hoàn tất đến văn phòng Lâm Hàm.

Lâm Hàm rót cho cô cốc trà rồi ngồi xuống lật giờ luận văn ra xem.

Trà bốc khói tỏa hương nghi ngút, Tô Nam ngồi nghiêm nghị, chăm chú quan sát nét mặt của Lâm Hàm, thấy cô ấy vẻ như sắp ngủ gật đầu lên, ánh mắt cũng không dời đi, không nhúc nhích, vẫn tiếp tục quan sát. Lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi chẳng khác nào lúc phỏng vấn xét tuyển nghiên cứu sinh.

Chỉ mười phút sau, Lâm Hàm khép luận văn lại, ngẩng đầu lên, thấy Tô Nam đang... ngẩn người, sống lưng thẳng tắp, ngây ra nhìn chăm chăm chậu sen đá trên bàn mình?

Lâm Hàm: “...”

Cô ấy uống một ngụm trà: “Được rồi, nhớ đừng nộp luận văn trễ.”

Tô Nam nắm chặt các ngón tay: “... Có thể viết tiếp phải không ạ?”

“Phần sau đơn giản hơn rồi, bảng hỏi và kết quả phỏng vấn đều hỗ trợ giả thiết của em, viết nhanh lên, phải tranh thủ thời gian đó.”

Tô Nam gật đầu.

Lâm Hàm nhìn cô, ngần ngừ do dự, tựa như ăn lựu, tách bỏ đi vỏ cứng, gỡ hết hạt rồi mới nhặt ra được câu nói là phần tình hoa còn lại: “Tô Nam, cho dù là tình yêu, hôn nhân hay công việc, phụ nữ phải có chủ kiến của mình.”

Trở lại thành phố Sùng, bên phía công ty H mời Tô Nam đến làm thủ tục nhận việc thực tập sinh.

Quá trình đào tạo và huấn luyện ở công ty H rất dài, trước đó Tô Nam đã trao đổi với bọn họ, kết quả thỏa thuận đó là trước mắt thực tập nửa buổi sáng, sang năm sau khi hoàn thành xong luận văn sẽ thực tập toàn thời gian, tốt nghiệp thì ký hợp đồng trực tiếp chuyển sang làm chính thức.

Tô Nam và Trần Tri Ngô cùng thức dậy, ăn sáng xong, Trần Tri Ngô lái xe đưa Tô Nam đến công ty H.

Xe lăn bánh gần mười phút, không nghe thấy người bên cạnh riu rít như thường ngày.

Trần Tri Ngô thấy lạ liền quay đầu nhìn sang, thấy sắc mặt cô tái nhợt, anh giật mình lo lắng, vội hỏi: “Em sao vậy?”

“Dạ, đau bụng...”

Trần Tri Ngô lập tức giảm tốc độ: “Lúc này ăn sáng vẫn bình thường mà?” Chốc lát, nhớ ra hôm nay là ngày mấy, mới phản ứng: “Đau lắm hả em?”

“Dạ chỉ hơi hơi thôi... không sao.”

Trần Tri Ngô nghĩ tới trận diễn cuồng ở thành phố M, đêm đó quả mức hưng phấn không dùng biện pháp bảo vệ, hôm sau mới sức nhớ ra. Cũng không nhắc nhở Tô Nam, chỉ nghĩ nếu thật sự ‘tạo người’ thì kết hôn luôn, tuy khó tránh khỏi bị Cốc Tín Hồng cười nhạo ca đôi.

Lúc này... trái lại có phần tiếc nuối nói không nên lời.

Trần Tri Ngô chỉnh nhiệt độ hệ thống sưởi trong xe lên: “Em làm thủ tục nhận việc xong thì gọi xe về nhà nghỉ ngơi, hôm nay trường học nhiều việc quá, anh không xin nghỉ được.”

Xe đậu dưới lầu công ty H, Tô Nam nhìn thấy đằng xa có một dáng hình cao gầy đang đi vào tòa nhà, vội đẩy cửa xe tính đi xuống.

Trần Tri Ngô túm ngược lại, hôn tạm biệt rồi mới chịu thả người.

Tô Nam chạy nhanh mấy bước, gặp Cô Điền ở cửa thang máy.

Cô Điền nhìn thấy cô còn hơn hờ hơn gặp người thân, cười toe định nói chuyện bồng sượng lại: “Ho, son môi của cậu...”

Tô Nam vội lấy khăn giấy ra lau thật sạch.

Cô Điền cười xấu xa: “Ờ hờ.”

Tô Nam: “... Cậu, ngậm miệng.”

Hai người không làm chung bộ phận, sau khi tiếp nhận công việc xong xuôi, cả hai rủ nhau đi trải nghiệm nhà ăn cho nhân viên. Tới nơi mới phát hiện phải quẹt thẻ, đành đi ra khu gần đó tìm chỗ ăn cơm.

Tô Nam chạy tới chạy lui cả buổi sáng cộng thêm gió lạnh, bụng đau đến hít thở cũng khó khăn. Ngồi trong quán ăn, bê cốc nước ấm uống từng ngụm nhỏ, cả khuôn mặt trắng bệch.

Cô Điền thấy vậy lo lắng: “Cậu đau lắm không, hay là bây giờ đi về luôn?”

“Ngồi một lát rồi về, tớ đi không nổi.”

“Đợi tớ một chút!”

Cô Điền ra cửa, chạy qua cửa hàng 7 – Eleven ở phía đối diện, một lúc sau, cầm miếng dán giữ nhiệt quay lại.

Tô Nam vào nhà vệ sinh dán miếng giữ nhiệt vào, chốc lát, cơ thể bắt đầu ấm lên, cơn đau cũng giảm bớt phần nào.

“Thầy Trần không đến đón cậu hả?”

“Anh ấy phải lên lớp.”

Cô Điền vừa lật thực đơn vừa hỏi: “Cậu đã nghĩ xong sẽ đi nước nào chưa?”

“Cậu thì sao?”

“Châu Phi, mấy chỗ khác vô vị. Hơn nữa Châu Phi nhiều tiền, cày hai năm bằng mười năm.” Dòm cô: “Tớ thật không hiểu nổi sao cậu lại vào công ty H, tớ mà có bạn trai vừa đẹp trai ngồi ngồi vừa có tiền như Trần Tri Ngô ấy hà, miễn nói với tớ cái gì mà nước với ngoài, tớ sẽ bắt hắn làm nô lệ tình dục cả đời!”

Tô Nam thiếu điều phun luôn ngụm nước ấm trong miệng ra.

Ăn cơm xong, về nhà ngủ trưa.

Mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng mở cửa, mí mắt nặng trĩu, qua một hồi lâu sau mới mở mắt ra, nhìn thấy Trần Tri Ngô đang sắp xếp hành lý.

“Thầy Trần...”

Trần Tri Ngô đặt quần áo đang cầm trên tay xuống giường, ngồi xuống bên cạnh xoa bụng cô: “Còn đau không em?”

“Đã hết rồi —— anh đi đâu vậy?”

“Anh phải đi Bắc Kinh một chuyến,” Trần Tri Ngô xoa tóc cô rồi mà, bắt đầu đi: “Bộ viện trưởng sai đi xử lý việc công. Đắc ý chưa? Em bây giờ chính là điểm yếu của anh.”

Tô Nam che đầu cười ngật ngưỡng, một lúc sau mới sực nhớ: “... Vậy sinh nhật anh?”

“Anh sẽ cố tranh thủ trở về trước sinh nhật.” Đưa tay vén tóc cô: “Em ngủ một mình không sợ chứ?”

“Sợ gì ạ?”

Trần Tri Ngô cười đến ý tứ sâu xa, kẻ sát bên tai cô rù rì mấy từ.

Mặt Tô Nam nóng bừng, đuối tay đẩy anh ra.

Chẳng mấy chốc đã thu xếp xong hành lý, Trần Tri Ngô nhìn đồng hồ, thấy còn hơn nửa tiếng mới đến giờ, lại không ngừng dặn dò ngược xuôi đủ chuyện, đến tận khi Tô Nam tụt hết kiên nhẫn, đưa tay bịt miệng anh: “Thầy Trần, anh phiền quá!”

Trần Tri Ngô nhướn mày: “Em có tiền đồ rồi đấy!”

Tô Nam lập tức nằm bò lên lưng anh, ti cầm trên bờ vai vững chãi, hơi thở ấm áp chậm chậm phả bên tai anh: “Anh sắp đi rồi, có thể tranh thủ thời gian hôn em không.”

Trần Tri Ngô thiếu điều cười sặc sụa.

Tô Nam tự công thành phá đảo, nghiêng người tới trước, chạm vào bờ môi anh.

Vừa định rút lui, Trần Tri Ngô đã xoay người, giữ đầu cô áp xuống.

(Sen đá)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi* (*Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bắt quá chỉ cách mấy bước chân, mà bên này ánh dương đỏ sẫm sẫm, bên kia tuyết trắng phủ mông lung.

— G i a n T r i n h

Suốt cả ngày hôm nay, Tô Nam không làm được việc gì, bụng cứ thắt lại từng cơn đau nhói, đến tối vẫn không dứt.

Trước đây, khi đến kỳ sinh lý thỉnh thoảng cũng bị đau nhưng không đến mức như vậy, cô nghĩ đi nghĩ lại, tự nhủ có lẽ do hôm qua không nhịn được tham uống một chai sữa chua nên mới ra nông nỗi.

Đến sáng hôm sau bụng vẫn còn trĩu nặng đau ngấm ngấm. Tô Nam đi siêu thị mua một túi đường đỏ, về nhà cắt mấy lát gừng nhỏ cho vào nước đường đun sôi lên, rồi vừa uống vừa tranh thủ viết luận văn, viết được một lúc thì nhận được điện thoại của Cố Bội Du.

Trên di động hiện lên đây số của thành phố Sùng, Tô Nam không nghĩ ngợi nhiều chỉ cho là dịch vụ chuyển phát nhanh hoặc công ty sản đầu người bên bấm nhận máy, nghe thấy bên kia dịu dàng gọi ‘Tô Nam’, thanh âm sao quen thuộc, sực nhớ là ai, vội vàng đặt cái cốc trên tay xuống: “Dạ, dì.”

Giọng nói của Cố Bội Du đong đầy ý cười hiền lành: “Con dậy chưa? Có phải quấy rầy con rồi không?”

“Dạ con dậy rồi.”

“Dì gọi cho Tri Ngô, nhưng điện thoại không có người bắt máy. Dì muốn nhờ con một việc, con có ở nhà không Tô Nam?”

“Dạ con đang ở nhà —— chắc là thầy Trần đang họp ạ.”

“Dì có để một số tài liệu ở chỗ đó của Tri Ngô, nếu tiện, dì cho người ghé qua lấy.”

Một tiếng sau, Cố Bội Du lại điện thoại tới, báo gọi cửa nhưng không nghe thấy ai trả lời.

Tô Nam mơ hồ không hiểu ra sao, hồi ký mới biết ‘chỗ đó’ Cố Bội Du nói là chỉ ngôi nhà ở trung tâm thành phố của Trần Tri Ngô. Lần trước Trình Uyên đến đưa chìa khóa, hẳn là căn nhà đó.

Cô nhớ Trần Tri Ngô cầm lấy rồi thả luôn vào ngăn tủ bên trái bàn đọc sách, kéo ra, quả nhiên ở bên trong.

“Dì, con tìm được chìa khóa rồi.”

Cố Bội Du mỉm cười: “Hôm nay con có rảnh không Tô Nam? Nếu rảnh thì đến chỗ dì ngồi một lát.”

Người lớn đã mở lời, cô dĩ nhiên không thể từ chối.

“Con có biết đường không? Hay dì cho người đến đón.”

Tô Nam vội đáp không cần.

‘Không làm phiền người khác’ là tín điều cốt lõi trong cuộc sống Tô Nam, đến khi khéo léo từ chối Cố Bội Du xong rồi, mới sực nhận ra mình sẽ phải đi một quãng đường rất dài. Trước hết phải ghé qua trung tâm thành phố, sau đó tiếp tục chạy ra vùng ngoại ô phía tây, một chuyến này phải mất ít nhất ba giờ đi đường.

Khẽ thở nhẹ một hơi rồi mặc quần áo ấm vào đi ra cửa, sải chân bước thật nhanh về hướng bến tàu điện ngầm.

Một chiếc ô tô màu trắng dừng lại phía đối diện, Cố Điền lộ đầu ra ngoài cửa sổ, gọi lớn: “Tô Nam!”

Tô Nam nhìn xung quanh, băng qua đường.

Cố Điền dòm cô: “Đi đâu thế?”

“Đến trung tâm thành phố, đưa đồ cho mẹ Trần Tri Ngô.”

Cố Điền mở to mắt chẳng chớp lấy một cái, nom hết sức thành thật: “Tớ cũng đi trung tâm thành phố! Tớ đưa cậu đi hén!”

Tô Nam không cần suy nghĩ cũng nhìn thấu tâm tư cô nàng: “Cậu không gặp được người đâu, lấy đồ xong tớ còn phải đi ra ngoài ở phía tây.”

Cô Điền cười hi hi: “Tớ mà vụ lợi thế hả? Lên xe đi, ít nhất cho cậu đi nhờ đến trung tâm thành phố.”

Thân thể Tô Nam không thoải mái, vốn không muốn chen chúc trong tàu điện ngầm, dĩ nhiên cậu còn không được.

“Xe của ai vậy?”

Cô Điền: “Của tớ! Năm ngoái ông già mua cho tớ, để trong gara ăn bụi. Gần đây tớ mới lấy ra chạy tới chạy lui trung tâm thành phố. Đô thị đại học nghèo rơi rụng mỏng toi, muốn mua cái gì cũng không có.”

Ngay từ lúc đầu mới quen biết, Tô Nam đã cảm thấy cá tính của Cô Điền không giống như người xuất thân trong gia đình lao động bình thường. Bấy giờ, thấy cô ấy đi chiếc xe trên trăm vạn (~ trên ba tỷ) này càng thêm khẳng định: “Nhà cậu có điều kiện như vậy, sao lại vào công ty H làm gì.”

“Hai chuyện đó có thể giống nhau sao? Tiền tớ giấy được là của tớ, ba tớ kiếm được là của ba tớ. Tớ thấy công ty H rất hợp với ý tớ, tự sống bằng bản lĩnh, công ty khác tớ còn không thèm vào đó.” Còn nói thêm: “Nhà tớ không có nuôi tớ no đủ đâu, đừng thấy ông già cho tớ chiếc xe đắt tiền này, tớ lên đại học, ngoài học phí, ông già không cho tớ xu teng nào tiền tiêu vặt, thời điểm tà toi nhất, tớ còn phải bê đôi mì ăn liền, bánh mì găm dần. Ăn khổ hết nói tới gào khóc với mẹ tớ, mẹ già thân yếu lên tiếp tế cho tớ, kết quả bị ông già tóm được, ông già cắt phứt luôn tiền học phí.”

Cô Điền lái xe vô cùng cẩn thận, hết mực tuân thủ quy tắc, tác phong hoàn toàn khác xa với cái tính cách xuề xòa, nói năng bạt mạng vung tán tăn của mình: “Đại học tớ làm đủ việc, làm kéo bóng đường, bán miến dán cường lực lại, mở cửa hàng online... hết lần qua rồi lộn lại, lên voi xuống chó như yoyo.”

“Vậy sao cậu không gây dựng cơ nghiệp của riêng mình?”

“Tớ muốn làm thuê cho người ta trước, ăn cắp tí bí quyết.” Cô Điền cười toe: “Hon nữa tớ cần có nguồn tài chính để khởi động, làm ở công ty H ra nước ngoài tiền tới ẹ.”

Tô Nam: “...”

Đây là lý do vào công ty H lạ lùng nhất mà cô từng nghe qua.

Cô Điền nói những lời này với thần thái sáng láng rực rỡ, như thể chẳng thấy chuyện ăn mì ăn liền hay bán miến dán điện thoại xách tay là chuyện gì đáng xấu hổ.

Hăm mộ.

Đây là cảm nhận duy nhất của Tô Nam.

Từ đô thị đại học đến trung tâm thành phố phải mất gần một giờ lái xe, đi được nửa đường, bụng lại quặn thắt từng cơn, căng nặng, đau âm ỉ.

Cô Điền liếc nhìn cô: “Sao thế? Say xe hả?”

“Không, đi cá...”

“Không phải hôm qua đã đau rồi ư? Sao hôm nay vẫn còn đau?”

Tô Nam lắc đầu.

Cô Điền tăng nhiệt độ trong xe lên: “Uống thuốc giảm đau không? Tớ có Fenbid nè.” (*Fenbid là thuốc giảm đau, hạ sốt... tương tự như Panadol)

“Tớ không uống đâu, gắng chịu một lát là hết.”

Dựa theo địa chỉ Cố Bội Du đã cho, xe dừng trước một khu chung cư cao cấp yên tĩnh.

Tô Nam tạm biệt Cô Điền, quết thẻ cổng, thuận lợi đi vào.

Căn hộ của Trần Tri Ngộ nằm ở trung tầng, ra khỏi thang máy, xung quanh yên ắng không một tiếng động.

Tô Nam dừng trước cửa, lấy chìa khóa trong túi ra cắm vào ổ xoay thử, cửa mở.

Trong nhà kéo kín rèm cửa sổ, ban ngày cũng tối mờ mờ.

Đưa tay sờ vách tường sắt cửa, chạm vào công tắc, ấn một cái, ánh sáng màu trắng sữa rớt xuống.

Trong nhà có mùi ẩm ẩm của lâu ngày không có người ở, Tô Nam đi đến cửa sổ kéo rèm ra.

Ánh nắng mang theo những hạt bụi nhỏ li ti đổ xô vào.

Lần đầu tiên đến, không tránh khỏi cảm giác tò mò.

Tô Nam xoay người lại, lúc này mới phát hiện ở vách tường phía bắc kê phía tây phòng khách, có đặt hai cái tủ son mài màu đen cao hơn đầu, có phần tương tự các loại tủ đứng dùng để trưng bày phi thủy mã nào thường thấy ở các cửa hàng đá quý.

Cánh cửa thủy tinh phản chiếu ánh sáng, không nhìn rõ được đồ vật bên trong.

Tò mò bước tới, nắm tay cầm, mở ra ——

Epidote – Hệ đơn nghiêng: khối lượng 1.23 kg; tỷ trọng 3.40 g/cm³; độ cứng Mohs 6-7; lưỡng chiết và dấu quang 0.032... Dùng trong công nghiệp, tinh thể trong suốt có thể mài cắt bề mặt thành đá quý.

Glaucophan – Hệ đơn nghiêng: khối lượng 0.67 kg...

Tô Nam sờ sờ.

Qua thật lâu, ánh mắt mới tiếp tục di chuyển.

Actinolite, Hornblende, Olivin, Biotite, Orthose...

Phổi đột nhiên trĩu nặng như có một luồng không khí chẹn ngang ngực, không thể hít vào cũng không thể thở ra.

Cô hốt hoảng ngược đầu lên, ánh mắt dờ dờ trên xuống dưới, từ trái sang phải, hai chiếc tủ đứng cao hai mét rộng ba mét, toàn bộ... xếp đặt đủ các loại đá.

Dưới mặt trời, tinh thạch phát sáng rực rỡ.

Lục nhạt, lam xanh, đỏ sậm, đen huyền...

Như ánh nhìn xuyên thấu thời gian, đem cái chói lòa hoặc của bóng tối hoặc của ánh sáng, rọi vào mắt cô.

Im lìm

Thời gian im lìm như ngừng lại.

Thật lâu thật lâu, Tô Nam không nghe thấy hơi thở và tiếng đập của trái tim mình.

Nơi này im lìm quá đổi.

Mây vô định chân trời, vực sâu hoang vắng tiêu điều, gió gào khóc ngàn năm vạn năm, dừng hết thấy nơi này.

Như là...

Nơi dành riêng tưởng nhớ một người, di tích tình yêu.

Tô Nam lùi về sau một bước, đứng yên chốc lát, rồi bỗng nhiên bước tới, trầm mồi gối ngang đóng cửa lại.

Tủ gỗ khép kín giữ trọn ảo huyền, bụi ào ào rơi xuống.

Cô chạy ra kéo chặt rèm cửa sổ, đứng chôn chân nơi đó, cách chiếc tủ gỗ sừng sững kia thật xa.

Tầm nhìn thoát rõ thoát mơ hồ.

Cô đưa tay dụi mắt, bụi trên thành cửa dính nơi đầu ngón tay trôi vào mắt, tầm nhìn, cuối cùng chỉ còn lại một mờ.

Ngồi phương tiện giao thông công cộng một giờ rồi chuyển xe buýt nhìn núi rừng ẩn hiện mờ lung thêm ba mươi phút, tới biệt thự, đưa xong ba xấp tài liệu vừa lấy được cho Cố Bội Du đã một giờ chiều.

Cố Bội Du có ý chờ cô đến mới cùng nhau ăn cơm.

Ăn cơm xong, Tô Nam cố xốc lại tinh thần đi theo bà cắm hoa trong phòng khách.

Cố Bội Du dùng kéo cắt bớt phần thân mấy nhánh cát cánh rồi cắm vào bình nước thủy tinh trong vắt, đồng thời đưa mắt nhìn Tô Nam đang cắm cành hoa hồng đứng ngay người.

“Tô Nam?”

Tô Nam định thần lại: “Dạ.”

“Con sao vậy? Nhìn con có vẻ không tập trung, đang lo lắng chuyện gì sao?”

“Dạ, không có...” Tô Nam cười gượng gào: “Tôi nay, giáo viên hướng dẫn sẽ hỏi mấy vấn đề trong luận văn, con chưa chuẩn bị tốt nên không yên lòng...”

“Sao con không nói sớm, nếu biết đi đã không gọi con đến rồi.” Cố Bội Du để cái kéo trên tay xuống, đi chuyển xe lần đến bên cạnh Tô Nam, nắm lấy tay cô: “Con mau về đi. Đi nghe Tri Ngộ nói con sắp nộp luận văn sơ thảo, thời gian này nhất định không cách nào thành thạo. Đi sợ Tri Ngộ đi công tác, con ở nhà một mình buồn chán nên mới gọi con qua đây giết thời gian, không nghĩ tới lại làm lỡ việc của con...”

“Dạ, không có đâu ạ, di khách sáo.”

Cố Bội Du hướng lên lầu kêu một tiếng, bảo người giúp việc gọi tài xế đưa Tô Nam xuống núi.

Cố Bội Du đưa Tô Nam ra cửa, nhìn thấy sắc mặt cô tái nhợt, đáng vẻ không mấy sôi nổi hoạt bát, lại dặn dò cô chú ý nghỉ ngơi, đừng làm việc quá sức.

Xe lăn bánh men theo đường rừng từ từ đi xuống, ánh nắng len qua kẽ lá rớt vào cửa sổ.

Tô Nam tựa đầu vào cửa kính, trán ướt lạnh mồ hôi.

Bụng cuộn lên từng cơn đau dữ dội, như có ai cầm kéo xoắn từng nhát từng nhát.

Đau đến không thể hít thở, nhờ tài xế lái xe đến bệnh viện gần đó.

Tài xế có phần do dự.

Tô Nam nở nụ cười: “Chú bảo với phu nhân Trần đã đưa con về đến nơi là được rồi ạ.”

Con đau lại lần nữa ập tới, cô ngồi xồm xuống đất, trước mắt chẳng còn nhìn thấy gì.

Đội con đau lắng xuống mới chậm chậm đứng lên, đi vào phòng khám.

Lúc nhận được điện thoại, Cô Điện sợ choáng váng, bỏ hết mọi việc sang một bên, vội vàng lái xe chạy thẳng tới bệnh viện.

Đẩy cửa ra, nhìn thấy tám chấn màu trắng trên giường bệnh vòm lên một khối nhỏ.

“Tô... Nam” Thanh âm bất giác chậm lại.

Khối nhỏ kia khẽ nhúc nhích.

Cô Điện lật đặt bước tới, nhẹ nhàng chạm vào vai cô.

Tô Nam ‘Ừ’ một tiếng, chậm chậm quay đầu lại.

Khôn mặt trắng bệnh như tờ giấy, lộ ra đôi mắt đen thăm thẳm, sâu không thấy đáy.

Cô Điện nắm lấy bàn tay cô trong chăn, xoa nhẹ, buốt lạnh như băng phiến.

“Cậu... có đau không? Không phải đi cà sao? Làm sao...”

“Không đau.”

Cô chớp mắt một cái, ánh mắt rũ xuống.

Trùng hợp đúng ngay thời điểm chu kỳ kinh nguyệt đến theo thường lệ, nếu không cô đã không sợ suất để đến bây giờ mới tới bệnh viện.

Đến muộn, chỉ có thể làm sạch tử cung. (* Bình thường say thai trong ba tháng đầu thường say thai trọn – thai được tổng xuất ra ngoài hoàn toàn, nếu trong tử cung còn dịch thì bác sĩ sẽ làm thủ thuật đơn giản để hút hết dịch ra.)

“Bảo cho thầy Trần chưa?”

“Chưa.”

Cô Điền lấy di động của mình ra, chưa từng gặp phải chuyện thế này, ngón tay cũng run run: “Tớ giúp cậu gọi cho thầy ấy... Số điện thoại bao nhiêu?”

Không nghe thấy âm thanh trả lời. Cô Điền ngẩng đầu lên, chỉ thấy đôi mắt Tô Nam như đầm nước bằng lặng yên bình nằm sâu trong khe núi nơi gió chẳng thể len vào mưa chẳng thể lay.

“Đừng gọi.”

Cô Điền kinh ngạc: “... Tại sao? Thầy ấy phải chịu trách nhiệm chứ?”

Tô Nam nhắm mắt lại, quay lưng đi.

Buổi sáng nhìn thấy, những khối đá muôn dạng sắc màu kia, trật tự ngay ngắn bày ra trước mắt cô, như mở to đôi mắt, yên lặng nhìn cô chăm chăm.

“Cậu đừng gọi... là tớ tự làm tự chịu.”

(epidote)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi* (*Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn*) được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Nếu tình cảm không thể nào cân đối, hãy để người yêu nhiều hơn là em.

— “*The more loving one*” (W. H. Auden)

Trời sụp tối.

Mùa đông về, nắng tắt nhanh. Chỉ trong cái chớp mắt mà tà dương đã lặn về sau núi, để mây chiều vắng lặng thu dọn tàn cuộc hoang vu tiêu điều.

Cô Điền lái xe đưa Tô Nam về căn hộ ở đô thị đại học, lo lắng, nên cố ý ở lại chăm sóc cô. Không nấu cơm mà đi đến một cửa hàng sạch sẽ gần đó mua cháo, canh gà cùng ít súp lơ xanh mang về.

Tô Nam ăn không ngon miệng, chỉ uống hai muỗng canh gà và non nửa bát cháo rồi lên giường nằm nghỉ, hai tiếng sau thức dậy, cuối cùng trên mặt cũng đã có lại chút hồng hào.

Cô Điền đặt điện thoại ở chế độ im lặng ngồi chơi game bên cạnh, thấy Tô Nam trở mình mở mắt lập tức thoát khỏi trò chơi: “Đờ hơn chút nào không?” Thấy cô gật đầu, liền rút điện thoại Tô Nam đang cầm sạc pin ra để xuống bên cạnh: “Đờ rồi thì gọi điện cho Trần Trí Ngô đi.”

“Không cần đâu.”

“Ít nhất cũng phải yêu cầu hắn đưa tiền bồi dưỡng chứ!” Trong lòng Cô Điền bây giờ, Trần Trí Ngô đã té thẳng từ trên bàn thờ ‘nam thần trường đại học’ xuống thành ‘gã đàn ông trung niên cận bả’ đùa giỡn nữ sinh, bạc tình phụ nghĩa.

Cô Điền liếc Tô Nam: “Mặt mề?”

Tô Nam trầm mặc giây lát, cuối cùng vẫn trả lời.

Cô Điền mở khóa điện thoại, mở lịch sử cuộc gọi ra, kéo xuống, liên lạc thường xuyên nhất chính là cái tên ‘Thầy Trần’, trực tiếp bấm gọi đi.

Nghe thấy vang lên tiếng kết nối, đưa điện thoại qua cho Tô Nam.

Tô Nam miễn cưỡng nhận lấy.

“Em ăn cơm chưa?” Bên kia vọng sang âm thanh rất ồn ào.

Tô Nam ‘ạ’ một tiếng: “... Anh đang làm gì vậy?”

“Anh vẫn còn đang ăn cơm.”

“... Lại uống rượu nữa sao?”

“Anh không uống nhiều đâu, phải ngồi nghe một đồng người tăng bốc nhau, thật vô vị.”

Cô Điền ngồi bên cạnh sốt ruột không chịu được, ra sức nháy mắt với Tô Nam.

Tô Nam chậm chậm hít một hơi thật sâu, lẳng lặng siết chặt ngón tay ——

“Thầy Trần...”

“Hôm nay...”

Hai người, đồng loạt lên tiếng.

Tô Nam: “Anh nói trước đi.”

Trần Tri Ngô cười thành tiếng, thanh âm mỗi một không giấu được niềm vui vẻ cao hứng: “Hôm nay, anh nhận được hai giải thưởng.”

“... Giải thưởng gì vậy ạ?”

“Khuyến khích sáng tạo đổi mới môn học và chủ đề, do viện khoa học xã hội và sở giáo dục phối hợp tổ chức. Viện trưởng Tôn thêm cái này lâu lắm rồi, đã đề cử mấy năm nhưng không được chọn.”

Tô Nam im lặng đối giấy, mới khẽ ‘ạ’ một tiếng.

Yên tĩnh chốc lát, nghe thấy Trần Tri Ngô như thở phà ra, đoán chừng có lẽ anh đang chăm thuốc.

Trần Tri Ngô: “Em tính nói gì với anh vậy?”

Giống như bị đắm trong nước ấm quá lâu, một lử thốt không nên lời.

Tô Nam rù mí mắt, bỗng dưng, thôi không nói nữa: “Em tính hỏi anh có về kịp sinh nhật không.”

Trần Tri Ngô than thở: “... Anh cũng chưa biết nữa, tiếp sau còn có mấy buổi giao lưu.”

“Không sao đâu ạ. Có gì đợi anh về bù lại cũng được...”

Cô Điền nghe loáng thoáng hai người nói chuyện, đợi Tô Nam cúp máy, thờ dài một tiếng: “Sinh nhật của thầy ấy?”

“Ngày kia.” Tô Nam để điện thoại sang một bên: “Thôi quên đi. Khi nào anh ấy về tớ tìm cơ hội thích hợp nói sau.”

Bao gồm cả chuyện ra nước ngoài.

Hôm nay, quyết định giữ kín không nói lời nào, một phần do bản thân một mối rã rời, một khác không muốn anh cụt hứng, càng không muốn sau này hàng năm đến ngày sinh nhật, anh đều phải nhớ tới một chuyện muộn phiền không may thế này.

Cô Điền không biết phải nói gì.

Từ nhỏ đến lớn, trừ chuyện xui xẻo bị bà cô tình ném ra ngoài học cách trải nghiệm cuộc sống, căn bản mọi thứ đều thuận chèo xuôi mái, trước giờ chưa từng nói chuyện yêu đương, trên phương diện tình cảm hầu như không phải chịu mấy may mắn tổn thương.

Một người con gái, từ lúc chấp chững bước đi cho đến khi trưởng thành, trên đoạn đường đó, phải bao lần gãi bụi gai sắc nhọn, cõng bao nhiêu máu me đầm đìa?

Bị phản bội, bị ngoại tình, bị vứt bỏ, bị ly hôn, bị phụ lòng, bị bội bạc, bị gồng xiềng quần thân.

Càng nhạy cảm, càng không đánh lòng, càng lương thiện hiền lành, thì khi tổn thương phủ xuống cũng là trăm ngàn mũi tên cắm vào tim.

Ngoài dựa vào chính bản thân, làm sao dám mong đợi cuộc đời này đối xử với mình dịu dàng đây?

Khóe mắt Cô Điền đỏ hoe: “Tô Nam...” Ngồi bên giường, nhìn ánh sáng trắng nhợt từ ngọn đèn sàn chiếu vào mắt cô, chỉ có miền hoang vắng phẳng lặng chẳng thể tìm thấy cảm xúc nơi đâu: “Tô Nam, cậu định thế nào?”

Tô Nam lắc đầu.

Cô cũng không biết, phải làm gì bây giờ.

Chỉ duy nhất một điều.

Người không thể sống buông mình vô vọng đến tình yêu cũng phải van xin lụy cầu.

Đêm nay, không cách nào dỗ yên giấc ngủ, giữa đôi lần bùng tình, nhìn bóng cây nhẹ lay sau rèm voan cửa sổ.

Nhớ lại hồi bé.

Lên bốn lên năm, cái tuổi lễ thường chẳng thể nào khắc sâu trong ký ức rõ ràng đến vậy, nhưng riêng chuyện đó, sao cô cứ nhớ mãi chẳng quên.

Có một lần giật mình bùng tình trong cơn ác mộng, nhìn quần áo treo phơi ngoài ban công ngỡ bóng con quái vật, sợ run bần bật rồi khóc thét khiến cả nhà đều bị đánh thức. Bà mẹ ngày hôm sau còn phải đi làm, đồ dành thật lâu không được, cứ nghe cô không ngừng thút thít ‘ngoài ban công có ma’, trong lòng bức bối, dần dà mất hết kiên nhẫn, nạt lớn, ‘Còn khóc nữa là ném ra ban công bây giờ!’

Cô không dám phát ra chữ nào nữa, nửa đêm về sáng mở mắt thao láo, vừa bụm miệng khóc rung rức, vừa âm thầm giằng co với ‘bóng ma’ đáng sợ ngoài ban công kia.

Không phải tất cả mọi người đều có thể hiểu được niềm vui, nỗi sợ hãi cùng bóng tối ám đặc của bạn, giữa người với người có thể khoan dung tha thứ cho nhau cũng đã quá khó, quá khó.

Đạo lý này, cô hiểu từ rất sớm.

Sau đó, dần hình thành tích cách việc gì cũng cố không dựa vào người khác, bước vào bóng tối rồi thì cái bóng còn rồi bỏ chính mình, biết tựa nhờ ai đây. Rồi cũng trở nên giấu kín trong lòng những tâm sự muộn phiền chỉ con gió khẽ thổi nhẹ qua cũng lay lắt cả trái tim.

Bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Tô Nam quờ tay lấy điện thoại để trên đầu tủ, nhận máy ‘alo’ một tiếng.

“Nam Nam...”

Mơ màng một thoáng, tỉnh táo, chống tay ngồi dậy: “Mẹ...”

“Con chưa dậy à? Lại ngủ nướng phải không.”

“Con vừa dậy...”

“Mẹ cũng nghĩ con vừa thức dậy.”

Trong điện thoại truyền tới tiếng Ninh Ninh gọi ‘bà ngoại, bà ngoại’.

“Ninh Ninh dậy sớm thế hả mẹ?”

“Sớm hơn con nhiều,” mẹ Tô cười nói: “Con lên nghiên cứu năm ba hết giờ lên lớp rồi phải không? Còn chưa được nghỉ hả con?”

“Dạ nghỉ rồi...”

“Vậy thì tranh thủ về nhà chơi.”

Tô Nam nghèn nghẹn ‘dạ’ một tiếng.

“Con nói dạo này đang tìm việc nên mẹ cũng không dám gọi điện nhiều sợ làm ảnh hưởng đến con. Mẹ xem dự báo thời tiết thấy bão thành Đán sắp có tuyết, con nhớ mặc quần áo ấm, đừng để bị cảm.”

“... Dạ.”

Mẹ Tô cười thành tiếng: “Cái miệng đầu mà như quả bầu hồ lô, nói nhiều mấy câu không được hả con? Chị con sắp đi ra ngoài, mẹ đi trông Ninh Ninh. Con không bận việc gì thì nhớ về sớm nghen!”

Cô Điền bị đánh thức: “Ai gọi thế? Trần Tri Ngô hả?”

Không nghe thấy tiếng trả lời.

Cô Điền xoay qua, ngán người.

Tô Nam giờ tay che mắt.

Im lìm, cắn môi, nước mắt từng giọt từng giọt lớn chảy xuống.

Thành phố Sùng cách thành Túc gần ba giờ lái xe. Cô Điền không biết đường, xuống nhầm đường cao tốc nên mất thêm một tiếng nữa, về tới nhà đã là giữa trưa.

Xe đậu ngoài đầu ngõ, Cô Điền xách hành lý cho Tô Nam, cẩn thận bước tránh những trũng nước lớn nhỏ trên mặt đất, rẽ ngoặt bảy tám lối, đến nhà Tô Nam.

Tô Nam lấy chìa khóa mở cổng sắt bên dưới: “Va li có nặng không? Đưa tớ cầm cho.”

“Không cần, không cần, tớ khỏe lắm, cậu lo nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Mẹ Tô đã chuẩn bị xong cơm trưa, vừa nghe thấy có tiếng tra chìa khóa vào ổ, liền mừng rỡ hô vang: “Ninh Ninh, đi nhờ của con về rồi kìa!”

Ninh Ninh lập tức bỏ khỏi người Tô Tĩnh, hớn hờ chạy ra cửa.

Vươn hai cánh tay bé xiu: “Đi nhỏ, đi nhỏ!” Nhào tới muốn cô ôm.

Cô Điền nhanh tay lẹ mắt, vội bước tới bế cô bé lên.

Ninh Ninh ngơ ngác dòm, thấy người lạ, mếu miệng muốn khóc.

Tô Nam vội dỗ dành: “Ninh Ninh ngoan, không khóc, đây là đi Cô...”

Tô Tĩnh đi tới đỡ lấy hành lý: “Thành Đán tuyết rơi rồi. Đường có bị đóng tuyết không? Có dễ đi không?”

Tô Nam: “Cũng tạm ạ.”

Tô Tĩnh mặc đồng phục siêu thị, bên ngoài khoác áo lông, tóc búi thấp, trang điểm nhẹ nhàng chỉ phủ một lớp phấn nền, thần sắc rất tốt, mi cong mày dài thanh tú, môi son rượu vang đỏ trầm, lộ ra vẻ chín muồi, bí ẩn.

Mang đến cảm giác nữ nhân lạnh lùng, chẳng còn sót lại chút gì nét trẻ con cấu kinh đầy oán giận của ngày trước.

Tô Nam không kìm được, bắt gặp ngấm lâu hơn.

Tô Tĩnh lườm cô, miệng ngập ý cười, xách hành lý vào phòng ngủ: “Nhìn cái gì hả?”

“Chị, chị đẹp quá.”

“Có bị ngốc không thế.” Đưa tay chọc đầu cô.

Hồi nhỏ thường xuyên bị cô ấy chọc như thế.

Tô Nam mỉm cười.

Cơm trưa vô cùng phong phú, mẹ Tô luôn miệng cảm ơn Cô Điền không ngại vất vả đường xa đưa Tô Nam về.

“Tô Nam ngốc lắm ạ,” tuy chỉ là những món gia đình nhưng rất hợp khẩu vị Cô Điền, cô nâng ăn đến mặt mày hớn hờ tươi như hoa: “Mấy hôm trước, lúc đi gọi điện, Nam Nam bị viêm dạ dày phải truyền nước cả đêm. Không dám nói với đi đi, sợ đi lo lắng!”

Mẹ Tô sững sốt: “Có nghiêm trọng không con?”

“Dạ bây giờ đỡ nhiều rồi,” Cô Điền cười nói tiếp: “Nhưng phải chú ý chế độ ăn uống, bác sĩ bảo phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.” Đồng thời giờ ngón tay liệt kê: “Không được dính nước lạnh, không ăn đồ sống nguội chua cay...”

Mẹ Tô lập tức nhìn Tô Nam: “Con, đứa nhỏ này...”

Dĩ nhiên không tránh khỏi, một chấp cảm râm.

Tô Nam không nói lời nào, nhẫn nại lắng nghe từng câu từng câu, đến cuối cùng chỉ thấy chớp mũi cay xè, hốc mắt nóng rát.

Buổi chiều, Tô Tĩnh còn phải đi làm, ăn cơm xong vội đi ngay.

Mẹ Tô thu dọn bàn ăn và nhà bếp, Tô Nam dẫn Ninh Ninh cùng Cô Điền vào phòng ngủ chơi.

“Cảm ơn cậu.”

Cô Điền biết Tô Nam cảm ơn mình vừa rồi trên bàn ăn nói đến trôi chảy mấy lời làm nhảm kia, nhún vai: “Đổi lại là tớ, tớ cũng không dám nói với người lớn, ông già không đánh chết tớ mới lạ.”

Ý định về nhà, là sau khi nhận được điện thoại của mẹ Tô mới nhất thời trỗi dậy.

Gọi điện nói với Trần Tri Ngô muốn về nhà sớm mấy hôm phụ giúp mẹ dọn dẹp nhà cửa, Trần Tri Ngô còn phải ở lại Bắc Kinh vài ngày nên cũng không ngăn cản, chỉ bảo cô về chơi vui vẻ, đừng quên làm luận văn.

Ngày hôm sau, Cô Điền lái xe chở Tô Nam đi lang thang một vòng quanh thành Túc.

Phong trên núi Túc đã sớm cảnh khô lá trụi tro mình trong giá rét, không còn gì đẹp để xem

Bên thành phố Sùng Cô Điền còn có việc, bị mẹ Tô ngăn giữ vạn giữ cũng chỉ cố thu xếp ở lại được một hôm, cuối cùng cũng phải về.

Ban ngày, Tô Nam ở nhà giúp trông Ninh Ninh, tối đến tranh thủ thời gian viết luận văn.

Ninh Ninh rất ngoan, có thể hiểu được lời người lớn nói, ăn uống không kén chọn. Nhưng dù sao cũng vẫn còn quá nhỏ, sợ con bé leo trèo té ngã, đụng vào những thứ nguy hiểm nên không dám rời mắt khỏi con bé.

Ban ngày không làm được việc gì khác, mở máy tính lên xem phim, có khi chẳng nhìn vào màn hình chỉ loáng thoáng nghe thấy âm thanh như từ nơi nào xa lắm vọng về.

Ngồi bên cửa sổ, nhìn Ninh Ninh rồi nhìn ra trời.

Nổi gió hai đêm, sáng sớm tuyết rơi xuống.

Những mái nhà cao thấp chênh xéo, những con đường đầy lỗ trùng dơ bẩn, cả Hồng phòng nóc đỏ nổi bật đẳng xa, hết thảy đều biến thành một màu trắng.

Thời gian trôi qua rất chậm, trái tim cũng trở nên tĩnh lặng.

Những sao động bất an cùng hốt hoảng lo lắng kia... dần tìm ra manh mối.

Trần Tri Ngộ từ Bắc Kinh trở về thành phố Sùng, phải xử lý cả núi công việc tồn đọng trong trường.

Suốt cả hai tuần chưa được gặp Tô Nam, chỉ toàn liên lạc qua điện thoại. Trong nhà cô có người, gọi điện thoại cũng bất tiện, lần nào cũng nói chưa tới hai câu, đã phải ngắt ngang đi giúp mẹ Tô làm việc nhà hoặc trông cháu.

Đêm nghe thấy tiếng gió gào thét, sáng sớm nhìn ra trời, tuyết rơi.

Mở cửa sổ, gió mang cái rét mướt đầu đông lùa vào, rèm cửa sổ hất tung lên rồi bị cuốn phập lại.

Lấy điện thoại ra gọi cho Tô Nam.

Máy thông, bên kia nhỏ giọng ‘alo’ một tiếng: “Đội em một lát, em đi vào nhà vệ sinh.”

Nghe thấy âm thanh khua nhẹ sột soạt, tiếp theo sau là tiếng đóng cửa.

“Mọi người chưa dậy sao em?”

“Dạ chưa... Hôm nay, chị em nghỉ cả ngày.”

Trần Tri Ngộ lấy thuốc ra châm, đứng bên cửa sổ, gió thổi khói thuốc bay tán loạn: “Thành Sùng tuyết rơi rồi.”

“Dạ...” thanh âm có phần bằng lặng: “Thành Túc cũng đang có tuyết.”

Trần Tri Ngộ giương mắt nhìn quanh nhà.

Ngôi nhà này rất yên tĩnh, hồi đó mua cũng vì nó yên tĩnh. Lúc trước chẳng thấy gì, bây giờ không có Tô Nam bên cạnh, cứ cảm thấy nó trống trải quá sức.

“... Anh tới đón em, đi Nam Sơn ngắm tuyết nhé.”

Bên kia im lặng.

Một lúc sau mới nghe thấy cô lên tiếng: “Anh đừng đến, mấy năm trước ngày tết em không có ra khỏi nhà, mẹ em sẽ hỏi. Qua tết được không anh?”

“Anh sẽ tự mình đến xin phép.”

“Đừng!”

Trần Tri Ngộ thoáng sững sờ.

Chỉ nghe thấy bên kia trầm ngâm im lặng.

Qua hồi lâu: “... Gặp quá, cho em chút thời gian chuẩn bị được không anh?”

Giọng nói hết mực bình lặng không chút xáo động, vậy mà không hiểu sao trái tim anh đột nhiên thất lại, trầm xuống trĩu nặng.

Anh cắn đầu lọc, rít mạnh một hơi: “Vậy đợi qua tết. Mừng mười, anh tới đón em.”

Cái tết này, trôi qua trong vô vị.

Không đón năm mới cùng Trình gia, hương vị tết cũng giảm đi một nửa. Đến tuổi này của anh, năm mới cũng chỉ là bước đệm chuyển mùa, lúc dán câu đối xuân, lúc chờ người nhà đến điểm bắn pháo hoa, lúc đợi tiếng chuông mừng năm mới, trong đầu chỉ duy nhất một ý nghĩ, giả như có Tô Nam bên cạnh thì tốt biết mấy.

Những ngày cuối năm rồi đầu năm cứ trôi qua trong lơ lửng bất định, thấp thỏm mong lung, chẳng thể nói rõ vì sao.

Trần gia giao thiệp rộng, cuối năm là dịp họp mặt chuyện trò, qua qua lại lại, đến mừng tám mới ngơi nghỉ.

Cố Bội Du chịu hết nỗi ồn ào, xế chiều mừng tám, từ nhà cũ trong nội thành về lại biệt thự ở ngoại ô phía tây.

Trần Tri Ngộ lái xe đưa bà về, dọc đường, Cố Bội Du cười nói: “Hôm qua, ba con bí mật hỏi mẹ chứ, rốt cuộc Tô Nam là cô bé như thế nào.”

Trần Tri Ngộ cười hỏi: “Mẹ trả lời sao ạ?”

“Mẹ nói, ông muốn gặp thì tự đi mà gặp —— đoán chừng ông lão muốn chọn một ngày thích hợp, cùng nhau ăn bữa cơm.”

“Nếu mẹ chưa làm xong công tác tư tưởng cho ba, con không dám để Tô Nam ăn bữa cơm này với ông cụ đâu.”

Cố Bội Du nhìn anh: “Con lo ông lão hai ba tháng nay không thêm đề ý tới, cái đầu gỗ du cứng nhắc của ông ấy e là đã nghĩ thông suốt rồi.”

Trần Tri Ngộ bật cười nhìn Cố Bội Du: “Là ba tự nghĩ thông hay nhờ mẹ thuyết phục ạ?”

“Hôn nhân của con và Trình Uyên dù sao cũng đã xong rồi, ảnh hưởng thì cũng đã ảnh hưởng, còn có thể thế nào đây? Con từng này tuổi, gặp được một người yêu thương tốt biết bao so với đơn độc một thân một mình. Trước kia, ông ấy không quản được con, bây giờ càng vô phương. Tuy gia thế nhà Tô Nam không nổi bật, nhưng chuyện này cũng chẳng có gì trở ngại... Nhà chúng ta có thể thiếu chút tiền đó sao?”

Trần Tri Ngô không nói gì.

“Mẹ thật sự rất thích Tô Nam, thông minh lanh lợi lại ngoan ngoãn hiểu chuyện... Trước tết mẹ có gặp con bé một lần, nhưng cũng không trò chuyện được nhiều.”

“Khi nào vậy ạ?”

“Thì mấy bữa con ra nước ngoài công tác đó, mẹ sợ con bé ở nhà một mình buồn...” Cố Bội Du dừng một lúc, như sực nghĩ đến điều gì: “Con và Tô Nam vẫn luôn ở đô thị đại học sao?”

“Dạ. Chỗ đó gần công ty cô ấy thực tập.”

“Ta nói hèn chi.” Liền kể đầu đuôi ngọn ngành chuyện hiểu lầm cho Trần Tri Ngô nghe.

Trần Tri Ngô sùng sốt: “Cô ấy đến căn hộ ở trung tâm thành phố lấy tài liệu ạ?”

Cố Bội Du nhìn anh: “Đừng rồi, sao thế?”

Trần Tri Ngô mím môi không lên tiếng, đè nén sự nồn nóng trong lòng xuống, đưa Cố Bội Du về đến biệt thự, không dám chậm trễ, lập tức quay đầu chạy đến thành phố Túc.

Đọc đường, khắp mặt đất đầy những mảnh vụn giấy đỏ của xác pháo lẫn trong vết bánh xe lầy lội, dơ không thể tả.

Trần Tri Ngô dừng xe trước đầu hẻm, nơi tình cờ gặp Tô Nam năm ngoái, xuống xe, gọi điện thoại cho cô.

Tối sập tối, mây đen giăng đặc chắn trời, gió se lạnh.

Mẹ Tô đi thăm họ hàng, Tô Nam đang dứt Ninh Ninh ăn com, Tô Tĩnh tan làm vừa về đến nhà đang rửa mặt trong phòng tắm.

Chuông điện thoại vang lên, Tô Nam đặt cái chén nhỏ xuống bàn trà, với tay lấy điện thoại trên sofa, nhìn số gọi đến, nét mặt trĩu nặng.

“Thầy Trần.”

“Anh đang ở đầu ngõ nhà chị gái em lần trước. Em ra đây đi.”

Tô Nam sùng sốt: “... Không phải anh nói mừng mười mới tới sao ạ?”

“Ra đây đi, anh có chuyện nói với em.”

Tô Nam nhìn về phía nhà tắm: “... Bây giờ em không đi được.”

“Anh đợi em.”

Điện thoại cúp.

Tô Nam thờ dài, cầm cái chén lên tiếp tục dứt Ninh Ninh ăn com.

Tô Tĩnh tẩy trang xong từ nhà tắm đi ra, trên mặt còn vương mấy giọt nước, ngồi xuống sofa, ôm Ninh Ninh: “Đi đi.” Thấy Tô Nam kinh ngạc, tiếp tục cầm lấy cái chén trên tay cô: “Tối nào cũng lên nhắn tin gọi điện thoại, mẹ không biết, chị còn không biết sao?” Vừa nói vừa múc một muỗng com chan canh thịt, đưa lên miệng Ninh Ninh.

“Chị...”

“Em lớn như vậy rồi, tự mình làm chủ. Cảm thấy phù hợp thì đưa về nhà.” Về mặt Tô Tĩnh bình thản.

Tô Nam mặc áo lông vào, đội mũ len, bao tay và khăn quàng cổ, giữ ấm cẩn thận đi ra cửa.

Qua cầu, từ đằng xa nhìn thấy một chiếc xe bật đèn đỏ.

Đến gần, thấy một người đang tựa vào thân xe.

Áo khoác ngoài màu đen, phong phanh. Gió cuộn làn khói xanh nhạt bay lên lảng đãng, đầu đóm lửa đỏ chọt lóc chọt tắt.

Nghe thấy tiếng bước chân, Trần Tri Ngô ngẩng đầu lên.

Tô Nam đứng trước mặt anh, cách hai ba bước.

Trần Tri Ngô giờ tay: “Lại đây với anh.”

Tô Nam lắc đầu: “Thầy Trần, em cũng có lời muốn nói với anh.”

Trần Tri Ngô ném điều thuốc, bước tới trước một bước, nắm lấy tay cô kéo vào lòng.

Rất lâu rồi không nhìn thấy.

Bao nhiêu lần muốn tới gặp cô, cô đều tránh né.

Nếu không phải Cố Bội Du nói ra, e rằng đến bây giờ anh cũng không thể nào hiểu được khoảng thời gian cuối năm này, rốt cuộc vì sao thái độ của cô cứ như gần như xa.

Cánh tay vòng quanh siết chặt cứng đến bản thân cũng không phát hiện, vùi đầu vào cổ cô cô ra sức hít ngửi thật sâu.

Không kim được, ngón tay giữ cầm cô hôn xuống.

Mùi khói hăng hắc.

Bao nhiêu cảm xúc bị đè nén trong cả quãng thời gian dài, bỗng chốc tuôn trào.

Duỗi tay đẩy anh ra, không đẩy được.

Tựa như bị người ta phủ chụp xuống vạc bóng đêm rét đậm, ập vào mắt là cái buổi lạnh sâu tận xương tủy như chẳng bao giờ còn tìm thấy mặt trời.

Thương anh bao nhiêu, giờ đây trong lòng đau bấy nhiêu.

Cuối cùng, khoảnh khắc anh thờ đốc, Tô Nam tìm được cơ hội cất lời: “Nam Sơn... tuyết có rơi không anh?”

Trần Tri Ngô thoáng ngạc nhiên: “Địa hình cao, tuyết rơi suốt mùa đông.”

“Chúng ta đi ngắm tuyết đi.”

Năm trước, lần đầu cùng anh gặp gỡ.

Anh nói: ‘Mùa này, bụi mù to liễu, cũng không có gì để xem. Đến vào mùa đông, cảnh tuyết không tệ.’

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Đầy Núi (Tuyết Rơi Đầy Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

‘Cô ấy có thể thấu hiểu cho sự kiên định của bạn, bạn cũng không nhất thiết phải tiến vào miền cổ chấp của cô ấy.’

—— *Gì ả T rình*

Tô Nam về nhà, thu xếp một ít hành lý đơn giản.

Xe nghiền qua bóng đêm dày đặc của mùa đông, đi thẳng một đường hướng về thành phố Sùng. Ngoài cửa sổ, tiếng gió gào thét, những ngọn đèn đường nối tiếp nhau kéo dài tít tắp vượt qua khoảng cách hư thật của tầm mắt lồng vào nhau, cuối cùng chỉ còn là một chấm nhỏ mờ hồ rồi mất hút.

Trong quãng sáng vàng nhạt của đèn xe, những bông tuyết nhỏ vun bị gió quăng quật khuếch tán đập vào kính chắn gió phía trước.

Chín giờ tối, bọn họ đến Nam Sơn thành phố Sùng.

Con đường phủ một lớp tuyết, mặt đất trơn trượt, từ trạm dừng chân nghỉ ngơi, xe không thể chạy tiếp lên trên.

Trần Tri Ngộ tìm chỗ đậu xe, xách hành lý, dẫn Tô Nam đi lên một homestay nằm giữa lưng chừng núi.

Đi tầm một cây số, trước mắt hiện ra mấy ngôi nhà tường trắng ngói xanh, dưới mái hiên treo những chiếc đèn thả nhỏ màu cam ấm áp.

Chiếc chuông gió trên cửa vang lên tiếng ting tang, Trần Tri Ngộ khép cửa lại, gió tuyết bị ngăn ở bên ngoài.

Ông chủ homestay đang nhào người trên quầy lễ tân lẩm bẩm ngủ, nghe thấy tiếng chuông gió vang lên liền giật mình bừng tỉnh, xoa xoa mặt đưa mắt nhìn ra cửa, lập tức hớn hờ đứng bật dậy đi ra đón tiếp: “Trần tiên sinh.”

“Gian phòng trên tầng hai biệt thự đằng sau còn trống không?”

“Còn trống, còn trống.”

Từ sảnh đón đi ra cửa sau, băng qua con đường đá cuội phủ tuyết mịn, đến một ngôi nhà gỗ độc lập.

Ông chủ kiểm tra thiết bị điện nước trong phòng, đưa chìa khóa cho Trần Tri Ngộ rồi nhanh chóng lui ra.

“Em coi áo khoác ra đi.” Trần Tri Ngộ cầm lấy áo lông của Tô Nam, phất hơi ẩm bên trên rồi mắc lên cây treo quần áo bằng gỗ kê bên cửa.

Căn phòng có diện tích không lớn, nhiệt độ nhanh chóng ấm lên, trong không khí thoang thoảng mùi gỗ thơm ngát.

Trần Tri Ngộ xoay lại, thấy Tô Nam đang đứng giữa phòng ngẩng đầu nhìn chiếc đèn chùm trang trí treo trên trần.

Năm chạc cây hình dáng gạc hươu có kiểu dáng và kích cỡ khác nhau phân bố thành một vòng tròn bất đối xứng, trên mỗi nhánh gạc đặt một chiếc đèn nhỏ.

“Thích sao?”

Tô Nam gật đầu.

Trần Tri Ngộ hé mở cửa sổ cho không khí lùa vào thông thoáng: “Do anh thiết kế đó.”

Tô Nam ngạc nhiên.

“Homestay này là tác phẩm của một người bạn đại học của anh, anh tham gia thiết kế một số nội thất bên trong.”

“Còn cái nào do anh thiết kế nữa ạ?”

Trần Tri Ngộ gờ tay, chỉ chiếc ghế gỗ cô đang ngồi.

Tô Nam lập tức đứng bật dậy, quan sát một lúc: “Thật độc đáo.”

Trần Tri Ngộ cũng cởi áo khoác ra, chỉ mặc áo sơ mi: “Em ăn tối chưa?”

Tô Nam nhìn anh, chốc lát mới sực nhận ra: “Anh vẫn chưa ăn sao?”

Trần Tri Ngộ ‘ừ’ một tiếng, nhắc điện thoại bàn gọi cho quầy lễ tân: “Anh bảo người ta mang lên ít thức ăn, em có muốn ăn thêm gì không?”

“Dạ không.”

“Vậy thì uống chút rượu, rượu thanh mai ở đây không tệ.”

*(*Quả thanh mai còn được gọi là dâu rừng, họ dâu rượu. Loại cây này mọc tự nhiên tại nhiều nơi, nhất là ở núi Langbiang – Lâm Đồng. Rượu thanh mai rất tốt cho sức khỏe, là thức uống phù hợp cho phụ nữ vì độ rượu nhẹ vị thơm mát dịu ngọt.)*

Nửa tiếng sau, ông chủ xách hộp đựng thức ăn bằng gỗ vào, bê lần lượt từng món đặt lên bàn, củ sen kẹp tôm thịt chiên giòn, khoai sọ kho thịt, súp nấm, đậu hũ nhồi. Sau cùng lấy ra ba bình rượu thanh mai, đặt chung rượu lên.

“Em có lạnh không?”

Tô Nam lắc đầu.

Trần Tri Ngộ lấy từ trong hành lý ra một chiếc áo khoác cashmere, đưa qua cho cô: “Khoác thêm vào.”

*(*Cashmere là loại len rất mềm và đắt đỏ được tạo ra từ giống dê Cashmere, là một loại sợi tự nhiên hiếm nhất trên thế giới.)*

Hai cánh cửa sổ phía nam bị gió xô rộng mở toang hết cỡ, cái lạnh tức khắc lùa vào, chiếc đèn lồng treo dưới cửa sổ đung đưa chao nghiêng theo cánh gió.

Chiếc bàn đặt kê bên cửa sổ, hai bên là hai chiếc ghế gỗ to rộng, bên trên để mấy cái gối vuông mềm mại.

Tô Nam cởi giày, rứt chân lên, cuộn tròn người nằm tỏ trên ghế.

Lò sưởi tỏa hơi ấm no đủ khắp phòng, trên người lại trùm kín áo len, trong gió tuyết nhưng không hề thấy lạnh.

Trần Tri Ngô dùng đũa gấp một miếng củ sen đưa lên miệng Tô Nam: “Em nếm thử đi.”

Tô Nam ngậm người giấy lát, há miệng cắn.

“Ngon không?”

Tô Nam mơ hồ ‘ạ’ một tiếng.

Bị đút, mấy món trên bàn đều ăn thử một hai miếng.

Trần Tri Ngô mở nắp bình rượu gốm sứ, đưa qua cho Tô Nam: “Thử một ngụm đi.”

“Chung...”

“Cứ uống như thế.”

Tô Nam cầm lấy, đưa lên miệng uống một ngụm nhỏ.

Trần Tri Ngô nhìn cô: “Ngon không?”

“ạ ngon.”

Trần Tri Ngô mỉm cười: “Em uống trước, để anh bảo ông chủ mang một đĩa đậu phộng muối lên.”

Mấy giây sau, Trần Tri Ngô quay lại bàn, ăn một miếng khoai sọ, cầm lấy bình rượu trước mặt Tô Nam.

“...” Trần Tri Ngô lắc lắc chai, ngừng đầu: “Em uống hết rồi hả?”

Tô Nam gật đầu: “Ngon quá.”

“Biết rượu này mấy độ không nào?”

“... Bấy tám độ hả anh?”

Trần Tri Ngô bắt đầu dĩ mỉm cười: “Lát nữa ngấm rượu, em đừng có nhè anh mà say khướt đấy nhé.”

Tô Nam lắc lư đầu, cảm giác vẫn ổn: “... Em có thể uống thêm một xiu nữa không?”

Giờ tay lấy chai rượu trước mặt Trần Tri Ngô, bị anh ngăn lại.

“Rượu này tác dụng chậm, em ăn chút gì trước đi.”

Tô Nam ngoan ngoãn ngồi nhai mấy hạt đậu phộng vừa được bê lên, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đèn lồng dưới mái hiên hắt sáng những bóng tuyết bay lất phất trong gió, cảnh đêm yên tĩnh, có thể nhìn thấy xa xa núi chồng núi kéo dài trùng điệp. Lác đác dăm ngọn đèn, xa vợi.

“Em lạnh không?”

Tô Nam lắc đầu.

Lạnh cũng nào hay.

Âm thanh trong trẻo của đũa gõ chạm vào mép bát, trầm đục của bình rượu khẽ đặt trên bàn, tiếng gió thổi cuộn tròn bóng tuyết, tiếng đèn lồng lắc nhẹ chao nghiêng...

Đủ loại âm thanh, càng làm tăng lên cái trống trải tịch mịch khôn cùng của đêm.

Thì thoảng vài cánh gió lướt qua mang những bóng tuyết thả rơi vào chung rượu, phút chốc, tan ra.

Trong dịch rượu trong suốt, ánh đèn vàng nhạt nhòa, lấp lánh dập dờn.

Tô Nam nhìn chằm chằm ánh sáng vỡ tan trong chung, suy nghĩ tựa hồ lắc lư chao đảo triu xuống.

Giương mắt, Trần Tri Ngô trong tầm mắt cũng trở nên mơ hồ.

Gió tấp thẳng vào mặt, nhưng khuôn mặt đang từ từ nóng bừng lên.

Tô Nam cười ngơ nghe: “Thầy Trần.”

Trần Tri Ngô nhìn cô.

“Chơi búa kéo bao đi.”

Trần Tri Ngô không hiểu ra sao, vẫn phối hợp với cô, ra một cái ‘bao’.

Tô Nam là ‘kéo’, khép ngón trỏ và ngón giữa lại, kẹp bàn tay anh, cười hắc hắc: “Em thắng.”

Trần Tri Ngô: “...”

“Chơi lại.”

Trần Tri Ngô đặt đũa xuống, đứng dậy đóng cửa sổ, bước qua ôm cô khỏi ghế: “Em say rồi.”

“Không có say...”

Bế lên, thả xuống giường, cúi người cởi vớ cho cô.

Một cánh tay đặt lên vai anh.

Quay đầu lại, Tô Nam bỗng nhào lên, ôm chầm lấy anh từ phía sau, chôn mặt trong hõm vai anh.

“Tô Nam...”

Hơi thở nóng ẩm cùng ẩm ướt.

Anh tháo chiếc vớ trên chân cô ra, ngồi thẳng dậy, đỡ đầu cô lên, xoay người lại.

Trong đôi mắt mịn màng tuyết tan.

“Sao em lại khóc?”

Thanh âm của cô nghẹn ngào: “Anh bắt nạt em.”

“Anh bắt nạt em thế nào?”

Cô ngơ ngác, lắc đầu, nước mắt tiếp tục dâng tràn.

Cánh tay anh vòng qua người cô, dùng sức rất mạnh ôm ghì cô vào lòng.

“Nói cho anh nghe, anh bắt nạt em chuyện gì?”

Nhưng cô chỉ không ngừng lắc đầu.

Trần Tri Ngô thở dài: “... Cảm thấy tội thân sao?”

Vẫn lắc đầu.

“Anh xin lỗi.”

Vẫn lắc đầu.

Thanh âm mơ hồ hồ hồ, phát ra từ trong lồng ngực: “... Mơ thấy anh. Anh ở trên bục nhận giải thưởng. Em rất thích chiếc cúp của anh, màu vàng rực rỡ, có thể bán lấy tiền. Em nói ‘Thầy Trần, anh cho em được không...’ Anh không cho, anh nói nó rất quan trọng phải để dành cho người khác. Em nói ‘em không cần cúp, anh cho em giấy chứng nhận được không?’ Anh nói ‘cũng không được, phải giữ lại cho viện trường’, viện trường là thầy của anh. Vậy mà em... em là bạn gái anh, nhưng cái gì cũng không có...” Cô òa lên khóc nức nở.

Trái tim Trần Tri Ngô thắt lại.

“Em còn có anh...”

Người trong lòng ra sức lắc đầu: “Anh không phải của em, anh muốn đi giúp hàng xóm hái hạt hoa tiêu...”

“... Hạt gì tiêu?”

“... Hàng xóm thu hoạch hạt hoa tiêu, mẹ bảo em đi mua một ít. Hình như em quên mất...” Vừa nói vừa đẩy anh ra: “Em phải nhanh chóng đi mua hạt hoa tiêu...”

Trần Tri Ngô dùng sức ấn cô vào ngực mình: “Ngày mai mua.”

“Không được đâu... mẹ sẽ mắng em, còn ba em nữa... cũng sẽ mắng em...” Cô vừa khóc vừa nức, hơi thở tắc nghẽn: “... Hai người sẽ nhốt em ngoài ban công, ban công có ma.”

Những lời cô thốt ra, ngắt quãng đứt rời, anh không cách nào theo kịp.

Nhưng cô nói một câu, trái tim anh thắt lại một câu, đến cuối cùng chỉ thấy luống cuống không biết phải làm sao, giống như cậu bé mười sáu mười bảy tuổi, nhìn thấy người con gái mình yêu thích khóc, nhưng không biết phải mở đầu câu an ủi thế nào mới phải.

Nói miễn man bất định không rõ câu tròn lời nửa giờ, cũng khóc nửa giờ, cuối cùng Tô Nam cũng yên tĩnh.

Trần Tri Ngô cười áo khoác của cô ra, nhét người vào trong chăn, đếm các góc chăn lại cẩn thận.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt yếu ớt, lông mi vẫn còn ẩm ướt.

Anh đưa tay vén tóc mái trên trán cô sang một bên, cúi người chạm vào làn môi ướt mềm hơi sưng của cô.

Thức ăn trên bàn đã lạnh, rượu thanh mai vốn ấm ấm bị gió thổi qua thấm đẫm hơi tuyết.

Còn lại nửa bình, một hơi uống cạn.

Hồi lâu sau, mới trở lại bình thường, chỉ thấy lục phủ ngũ tạng đều đông cứng.

Gió thổi suốt đêm, cách lớp cửa sổ, rên rỉ nặng nề như bị chôn dưới lòng đất.

Có gì đó rung lên, Trần Tri Ngô tỉnh dậy, men theo tiếng động tìm thấy điện thoại của Tô Nam ở trong túi áo khoác của cô.

Người gọi đến là ‘Cô Điền’.

Cái tên này, dường như anh đã nghe Tô Nam nhắc qua.

Đưa mắt nhìn sang giường, Tô Nam vẫn còn đang ngủ say.

Anh nhận điện thoại, còn chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy bên kia vô cùng lo lắng: “Tô Nam! Cuối cùng cậu cũng bắt máy! Trưởng phòng Lưu tìm cậu lâu lắm rồi đó! Bảo cậu mau vào website công ty điền bản bày tỏ quan tâm* ra nước ngoài”

*(*Bản bày tỏ quan tâm – Expression of Interest (EOI), tương tự như đơn xin việc, là một thư ngỏ được nộp qua hệ thống SkillSelect, sau đó những người có thẩm quyền sẽ xem xét cấp cho bạn một lời mời nộp đơn xin visa.)*

Ra nước ngoài?

Bên kia dừng một lúc: “Tô Nam?”

Trần Tri Ngô: “Tô Nam còn đang ngủ, tôi sẽ chuyển lời với cô ấy.”

Thanh âm gấp ngừng: “... Thầy Trần Tri Ngô?”

“Ừm”

“Hai người đang ở cùng nhau à?”

“Ừm”

“Tô Nam đã nói với thầy rồi sao?”

Nói?

Nói cái gì?

Anh buồn bực tìm thuốc lá, ngậm trong miệng, còn chưa kịp châm đã nghe thầy bên kia nói tiếp: “Nếu Tô Nam đã nói, vậy thì em...” Dừng giây lát, nghĩ khi không còn đề nên được con gái: “Em là người ngoài lại là sinh viên đại học Sùng, theo lý, em không có tư cách nói mấy lời này. Nhưng em thật lòng xem Tô Nam là bạn, nên có vài câu bất bình thay cho Tô Nam. Tính cách Tô Nam mềm mại yếu lòng như vậy, chắc chắn sẽ không nặng lời với thầy... Nhưng mà, thầy Trần, thầy là đàn ông, lần sau có thể chịu trách nhiệm một chút không? Thầy thỏa mãn hài lòng, kết quả, say thai vẫn là Tô Nam chịu khổ...”

Trần Tri Ngô nghiêng chặt đầu lọc: “Em nói cái gì?”

Ánh sáng xuyên qua cửa sổ rọi vào vách tường.

Tô Nam chậm rãi mở mắt ra, trở mình.

Trần Tri Ngô đứng trước cửa sổ.

Cửa sổ mở toang, anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, điều thuốc kẹp giữa ngón tay bị gió thổi lay lắt dường như chỉ chờ phút tắt bất cứ lúc nào.

Cô chống tay ngồi dậy, còn chưa kịp lên tiếng đã thấy Trần Tri Ngô xoay người lại.

Khuất sáng, không nhìn rõ được biểu cảm trên mặt anh.

Nhưng ánh mắt sắc bén như lưỡi dao thép “tôi” trong băng tuyết.

“Em định khi nào thì nói với anh?”

(Đèn chòm gác hươu)

(Hộp đựng thức ăn gỗ)

(Củ sen kẹp tôm thịt chiên giòn)

(Đậu hũ nhồi)

(Rươi thanh mai)

(Quả thanh mai)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi (Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sinh mệnh muốn nghìn luân vạn chuyển, để người bạn yêu nhìn thấy ánh mặt trời. '

— G i a n T r i n h

Giọng nói của Trần Tri Ngộ khàn đục như hun qua khói.

Tô Nam say rượu xong đầu căng đau tựa búa bổ, phải mất một lúc lâu sau mới lấy lại được phản ứng, hiểu được anh nói gì.

Còn chưa kịp mở miệng thốt ra lời nào, thân hình đứng trước cửa sổ đã tiến gần lại mang theo luồng hơi lạnh rét mướt phả vào mặt, cô không kịp được rùng mình một cái.

Giấy tiếp theo, tay cô bị anh túm lấy, dòn sức hạ xuống nện lên ngực anh.

Rất mạnh, tiếng ‘bộp’ nặng nề vang lên.

Tô Nam nhìn anh: “Thầy Trần...”

“Em muốn moi tìm anh ra phải không?”

Trên mặt phủ hàn sương, trong mắt là đau đớn khô héo sau khi lửa giận qua đi.

“Em...”

Hốc mắt Trần Tri Ngộ đau nhói, hơi thở dồn dập đứt quãng.

Tức giận và bị thương như nước gang chuẩn bị đưa vào lò luyện phối thép, tưới đến máu và thần kinh của anh đồng loạt nảy lên đau đớn.

Ngực phập phồng dữ dội, nhìn khuôn mặt Tô Nam là chẳng nước mắt, ngàn câu vạn chữ vừa nổ tung trong đầu, một chữ cũng thốt không ra.

Anh buông tay cô xuống, bước thẳng ra cửa.

‘Ầm’ một tiếng, cánh cửa cuốn theo một trận gió lạnh đóng sập lại.

Tô Nam ngồi thần thờ giấy lát, lật đặt treo khỏi giường đi vào phòng tắm vốc nước ấm rửa mặt. Nhìn lên đồng hồ, đã hai giờ chiều.

Vội vàng mặc quần áo vào, đi xuống tìm người.

Đi hết một vòng khu homestay không thấy bóng dáng Trần Tri Ngô đâu, quay ngược về phòng gọi điện thoại cho anh. Di động trên bàn rung lên, mới biết anh không đem theo điện thoại.

Lại quay trở ra đi tìm, lần này, đụng phải ông chủ homestay đang từ bên ngoài tiến vào.

“Tô tiểu thư.”

Tô Nam đứng lại.

Ông chủ homestay cười tươi rồi: “Trần tiên sinh nhờ tôi chuyển lời với cô, ngài ấy đi ra ngoài một lát sẽ về ngay. Bên ngoài trời lạnh, bảo cô ở trong phòng. Sẽ có người lập tức đưa cơm trưa lên.”

Tô Nam khàn giọng nói: “Cảm ơn.”

Trở về phòng, mở nhật ký điện thoại ra gọi cho Cô Điền hỏi đầu đuôi ngon lành rồi nhờ Cô Điền lên trang web của công ty điền giúp thư ngộ.

Cô Điền không ngừng xin lỗi: “Tớ thật sự không biết cậu vẫn chưa nói với thầy ấy... xin lỗi cậu, chắc chắn đã gây thêm rắc rối cho cậu rồi đúng không?”

“Không sao đâu... Vấn đề gì cũng định hôm nay sẽ nói rõ mọi chuyện với anh ấy.”

Cô Điền đánh thụt thờ dài: “Hai người hãy bình tĩnh nói chuyện nha... trước khi cúp máy, tớ nghe thấy giọng của thầy ấy rất giận.”

Ăn cơm xong, tiếp tục ở trong phòng đợi thêm một lúc, chuẩn bị thật kỹ những lời muốn nói, nhưng Trần Tri Ngô vẫn chưa trở lại.

Mây đen dày đặc, bóng tối đổ nhanh, không biết có phải đêm nay tuyết sẽ lại rơi không.

Tô Nam rút cuộc đứng ngồi không yên, đội mũ len, quàng khăn cổ lên đi xuống tìm người.

Độc đường có người đang xúc tuyết, mặt đường trơn trượt ẩm ướt, đi lại rất khó khăn.

Một cây số, đi mất gần hai mươi phút. Đến bãi đỗ xe, nhìn thấy xe của Trần Tri Ngô vẫn còn ở đó, hẳn là anh không xuống núi.

Vòng trở lại, những bóng đèn neon trang trí đủ màu sắc từ các quầy rượu và quán bar hai bên đường đã thấp sáng, gió lạnh như những cái găm nhọn không ngừng chui vào khe hở quần áo.

Đầy cửa từng quán một tìm kiếm, sắc trời mờ dần, bóng tối bao phủ hoàn toàn.

Hơn bảy giờ, bên cạnh trụ đá đối diện một quán bar, Tô Nam nhìn thấy một bóng người.

Anh đứng dựa vào trụ đá, dưới chân mấy chai bia nằm nghiêng ngả, trên mặt đất đầy dầu mỡ trơn trượt.

Chiếc áo khoác trên người bị gió thổi hất tung một góc, tựa hồ không thể nào chống chọi được cái rét.

Ngón tay kẹp điều thuốc, đầu cúi rù, cứ duy trì tư thế như vậy không nhúc nhích.

Tô Nam đứng yên giấy lát, chậm chậm đi qua.

Giày đạp trên tuyết, vang tiếng khua ‘loạt soạt’.

Trần Tri Ngô ngẩng đầu lên, im lặng đối giấy mới cất lời: “Sao em lại ra ngoài.”

“Tuyết sắp rơi rồi, anh không mang theo ô.”

Bước lại gần, cô đưa tay nắm lấy tay anh.

Lạnh giá như băng phiến.

Cô tháo khăn quàng trên cổ mình xuống, quàng cho anh.

Quần một vòng, động tác dừng lại.

Nước mắt không cách nào ngăn được, ào ạt trào ra.

Trần Tri Ngô ném điều thuốc xuống đất giẫm chân nghiền nát, nắm lấy cánh tay cô ấn vào trong ngực mình, mở áo khoác ngoài ra bọc cô lại rồi cầm khăn quàng trên cổ quần luôn một vòng quanh cổ cô.

Trong giá rét, hai người tựa sát vào nhau.

Tiếng gió rít, tiếng thông reo, từng hồi vọng bên tai.

“... Thầy Trần, lựa chọn này, thật khó khăn quá...” Thanh âm nghẹn ngào bị tiếng gió đánh tan, bỗng chốc trở nên mơ hồ: “... Ở thành phố M ngày đó, em thật sự nghĩ rằng, nếu có thể hoài thai con anh tốt biết bao, em có thể yên tâm thoải mái ở lại, hưởng thụ sự che chở bảo bọc của anh. Ý nghĩ đó ích kỷ nhường nào, thế nên...” Cơ thể cô run rẩy, nghĩ đến ngày hôm đó khi bác sĩ thông báo ‘sảy thai’, tâm trạng thoát cái hằng hựt rơi thẳng xuống vực sâu thăm thẳm.

“... Vì sao nhất định phải đi?”

“Bởi vì...”

Cả đời sống dưới bóng râm có anh che chở, làm đóa hoa xinh đẹp rạng ngời chẳng biết gió mưa, tốt biết bao.

Nhưng cô cũng muốn được cùng anh sống vui, qua muôn ngàn thử thách; thu tàn xuân đến, mưa hạ tuyết đông; cùng nhìn ngắm mây sinh mây tan nơi vùng trời cao vợi trong mắt anh.

Chậm chậm ngược mắt lên, đối diện với ánh mắt anh thăm trầm sâu như đáy nước: “... Em muốn được anh đặt trong lòng, càng muốn được anh thấy trong mắt.”

Bàn tay đang đặt trên lưng cô nắm chặt lại.

“Em muốn đi, anh đánh lòng ngăn em sao? Nhưng em có từng trao đổi với anh không? Anh tưởng em muốn ở lại thành Sùng nên mới giúp em chọn một công việc như vậy. Em không thích, sao từ đầu không nói với anh?”

“Em...”

“Anh nghĩ lần trước chúng ta đã đạt được nhận thức chung, có sao nói vậy, nói tắt cả những suy nghĩ trong lòng không giấu diếm...”

“Anh cũng nào chịu mở lòng với em!” Nước mắt đọng trên mặt, bị gió tấp vào đau nhói: “Anh nói, ‘*Một ngọn đèn sáng quá lâu, không có nguyên nhân khác, chỉ là đã quên tắt; đột nhiên tắt, cũng không có nguyên nhân khác, chỉ là sợi dây tóc vonfram đã bị đứt.*’—— nhưng sao anh để em một mình đi mãi trong bóng tối lâu như vậy! Anh quyền uy xưa cũ, mà em là người mới!”

Trầm mặc.

Chỉ có tiếng gió nức nở.

Qua thật lâu, bàn tay cô bị nắm chặt, ấn lên ngực áo sơ mi anh, đè mạnh xuống: “Em nói những lời này không thấy gầy xéo tim anh sao? Anh là ăn no rửng mỡ ly hôn với Trình Uyển, đưa em đi gặp người nhà bạn bè, ăm ỉ trở mặt với ba mình, đặc tội với cả nhà họ Trình? Tô Nam, có phải em cảm thấy ở cùng nhau chính là khua môi múa mép đơn giản như vậy không?”

Cảm giác được cô muốn rút tay ra, anh càng siết chặt hơn: “Ngày đó ở Bắc Kinh, kể cho em nghe chuyện của Dương Lạc, rõ ràng đã nói chuyện này đã qua. Từ Bắc Kinh về, anh không đến ở căn nhà trong trung tâm thành phố đó lấy một ngày, đối với anh mà nói, nhà ở thành phố Sùng chính là nhà ở cùng em trong đô thị đại học. Đồ đạc đã nhờ Trình Uyển liên hệ quyền tặng cho bảo tàng địa chất, nhưng còn đang thu dọn, phải mất một thời gian nữa mới có thể chuyển hết đi. Anh rõ ràng sống với em sớm tối cận kề, anh làm nhiều chuyện như vậy, em không thấy sao, Tô Nam?”

Tô Nam cắn chặt môi.

Trần Tri Ngô cúi đầu nhìn cô: “Nếu em thấy tủi thân, vì sao không trực tiếp hỏi anh?”

Không nghe thấy cô lên tiếng, anh tự trả lời thay: “Cảm thấy hỏi mất mặt? Cảm thấy anh sẽ tức giận? Cảm thấy người đã chết còn tính toán so đo thì quá mức hẹp hòi? Tô Nam, nếu anh để ý tới những thứ này thì ngay từ đầu đã không nói hết với em một năm một mười chuyện của Dương Lạc!”

Nói đi nói lại, đều là khur khur cổ thủ trong góc xó của mình.

Anh quá mức tự tin, cô quá dỗi tự ti.

Trong tình yêu, đôi khi quá sĩ diện quá lý trí trái lại sẽ dẫn đến xa cách rạn vỡ.

Không bắt chập thể diện, không cuồng điên si dại, không ghen tuông thống khổ, không một lần rồi một lần dứt khoát phá bỏ mọi rào cản giới hạn, thì sao có thể gắn bó mật thiết, máu thịt dung hòa?

Hai người bọn họ đều quá sĩ diện.

Gió đêm càng lúc càng mạnh thốc từng hồi nặng nề, đứng yên lâu, đôi bàn chân trong giày tê buốt.

Trần Tri Ngô đuổi tay, dèm chặt khăn quàng vào cổ cô.

Còn lại vấn đề cuối cùng tựa vết xước nhọn thấu vào tim, máu tuôn đầm đìa.

Cắt lời trước, là Trần Tri Ngô: “... Anh xin lỗi”

Tô Nam nhắm chặt mắt, nước mắt rơi xuống.

Suốt buổi chiều anh ngồi trong quán rượu, uống rất nhiều lại chẳng thể tìm say.

Con giận tắt nhanh như vệt nắng chiều đông yếu ớt, chỉ để lại cho anh nỗi ân hận và đau đớn đến rét run thân thể, tựa hồ cái xèng xúc tuyết ngoài cửa kia đang từng nhát một xấn vào trái tim anh.

Anh không nhớ lần cuối cùng mình khóc là khi nào, cũng không nhớ rõ vì chuyện gì.

Tuổi ngày một dài, đến cái tuổi này của anh, chuyện có thể khiến anh khóc, đã rất ít rất ít.

Nhưng khi anh xách chai rượu ra đưa người vào trụ đá, lúc cái gió rét lướt quật thẳng vào người, anh đã khóc. Nhiệt độ thấp, nước mắt chẳng mấy chốc đông cứng trên mặt.

Rượu cạn rồi, thuốc chỉ còn lại mẩu cuối cùng, vậy mà nỗi đau vẫn nguyên vẹn rõ ràng.

‘Đưa con’ đầu tiên của anh, có rồi đi mất, mà anh đến hai tháng sau mới biết được.

Lại nghĩ đến Tô Nam.

Cô thất vọng về anh nhường nào, mới có thể sau khi gặp phải chuyện như vậy vẫn dỗi xù với anh dè dặt cẩn trọng?

Cho rằng trong mối quan hệ này, anh là người nắm chắc phần thắng, kỳ thực hoàn toàn không phải.

Cô trẻ trung nực nở như thế, bầu trời rộng lớn vô hạn thỏa sức cô bay, nếu cô muốn đi, anh không giữ được.

Anh biết lấy gì để giữ cô đây?

Năm tháng ngày càng cỗi cằn? Chuyện xưa nhìn mà khiếp sợ? Thân phận tái hôn? Hay anh dương dương đắc chí, tự cho là đúng?

“Thầy Trần...” Cô cất tiếng gọi, đột nhiên bị anh ôm chặt lấy, dùng sức rất mạnh siết ghì cô đến không thể thở được.

Anh không nói chuyện, mơ hồ như là...

Tô Nam sững sốt muốn ngẩng đầu lên xác nhận, nhưng bị bàn tay to rộng của anh đè lại.

Cô bất động, vòng tay ôm lấy anh.

Hơi thở ấm nóng ảm ướt phá từng hồi vào cổ cô.

Gió can quét bốn phía, góc nhỏ này được trụ đá che chắn, tuy không ngăn được sức mạnh hoang dại của nó nhưng ảm áp vương vất, khiến trái tim Tô Nam chưa bao giờ mềm mại đến vậy.

Qua thật lâu, anh khàn giọng hỏi cô: “... Đau không em?”

Lắc đầu.

“Có sợ không?”

“Dạ hơi hơi...”

“... Là anh khôn nạn.”

Lắc đầu.

Yên lặng ôm cô chốc lát, anh lại hỏi: “... Thật sự muốn đi sao?”

Gật đầu.

Dùng một lúc, Trần Tri Ngô nắm tay Tô Nam nhét vào trong túi quần mình.

Bàn tay Tô Nam lạnh công tê buốt, qua một hồi lâu sau mới lấy lại được cảm giác...

Đôi mắt mờ to kinh ngạc.

Anh khum các ngón tay cô lại, chậm chậm rút ra.

Bàn tay anh bọc kín nắm tay cô, mỗi chạm vào phiến môi nhỏ nhẩn trắng bệch vì lạnh, sau đó đuổi các ngón tay cô ra.

Tô Nam mờ to hai mắt, không dám chớp.

Trần Tri Ngô cầm chiếc nhẩn trong lòng bàn tay Tô Nam, kích động hấp tấp lồng vào ngón tay cô: “Đội lãnh giấy chứng nhận xong rồi, em mau sớm lén đi cho anh! Ở trước mặt anh chớ có mất!”

Gió bỗng chốc yên tĩnh.

Thật lâu ——

“Thầy Trần...”

“Thầy cái gì mà thầy,” Trần Tri Ngô nắm chặt bàn tay đeo nhẩn của cô trong lòng bàn tay mình, không phát hiện tay mình đang run rẩy: “Mau về thôi, bên ngoài lạnh thế này, không phải anh đã bảo em ở trong phòng đợi sao, em chạy ra đây làm gì hả?”

“... Vậy sao anh lại chạy ra ngoài, còn mặc phong phanh như vậy.”

“Em quên...” Chưa kịp dứt lời, đã thấy nước mắt cô rơi xuống: “... Em khóc gì chứ?”

Tô Nam dùng mu bàn tay ra sức quẹt nước mắt: “... Anh sẽ đợi em sao?”

“Đội.”

“Có thể phải mất đến ba năm...”

“Ba năm, anh còn chưa chết được.”

“...” Tô Nam khò đến nấc nghẹn: “... Em không nỡ để anh đợi. Cho dù có đợi được em về hay anh không đợi em nữa, em không nỡ để anh đợi.”

Trần Tri Ngô tức giận: “... Em đang ép anh đổi ý đấy hả?”

Vô cùng hung hăng đưa tay lau những giọt nước mắt rơi trên gò má cô, lấy khăn giấy lau trên cổ mình xuống quần vòng quanh cổ cô ba vòng.

“... Anh không đợi em, đời này vĩnh viễn không có ai khác.”

(Nước gang chuẩn bị đưa vào lò luyện phải thép là đây)

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Đầy Núi* (*Tuyết Rơi Đầy Nam Sơn*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook FullNet**.

Chương 42

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cách đây rất lâu. Trước khi tôi biết mình bắt đầu yêu em, tôi đã đi đến giữa con đường.'

— ‘*Kiều hãnh và định kiến*’ (Jane Austen)

Trần Tri Ngô mở áo khoác bọc Tô Nam vào lòng, hai người ôm nhau đi về phòng. Anh khép kín cửa sổ lại, tăng nhiệt độ hệ thống sưởi lên, ngồi xuống cũi đôi gây lạnh công dưới chân cô ra, sau đó lấy chăn quăn cô lại rồi đi vào phòng tắm xả nước ấm vào bồn.

Cầm lấy hai bàn tay Tô Nam xoa thật mạnh cho đến khi hơi ấm trở về, đợi hơi nước trong phòng tắm bốc lên hơi hơi liên tiếp cô vào tắm rửa.

Còn bản thân mình vẫn ngập gió tuyết, phả ra hơi lạnh như gió đi qua khe núi đá.

“Anh không tắm sao?”

“Em tắm trước đi.” Đưa tay cời áo cho cô.

Tô Nam cụp mí mắt: “Anh cũng bị lạnh, tắm cùng...”

Nét mặt Trần Tri Ngô không biểu lộ mấy may cảm xúc, tiếp tục cời áo cho cô.

Áo khoác, áo len... mấy lớp bên ngoài đều đã bị anh cời ra.

Tô Nam xấu hổ giữ tay anh ngăn lại, còn một cái cuối cùng nhất định phải để mình đi vào phòng tắm tự làm.

Trong phòng tắm hơi nước bốc lên nghi ngút như làn sương mù, rất ấm, nhiệt độ nước cũng được chỉnh khá cao, đứng dưới vòi sen xối ướt cơ thể, toàn thân lập tức ấm áp.

Nghĩ đến Trần Tri Ngô vẫn còn đang lạnh công bên ngoài.

Cô vận nước nhỏ lại, mở cửa phòng tắm lộ đầu ra: “Thầy Trần.”

Trần Tri Ngô đáp lại một tiếng.

“Hình như vòi hoa sen có vấn đề gì đó, anh vào xem thử...”

Trần Tri Ngô liếc mắt nhìn, đứng dậy đi qua.

Tô Nam đẩy rộng cửa ra.

Cửa phòng tắm thấp hơn cửa chính bên ngoài, khi đứng thẳng đỉnh đầu anh chạm vào khung cửa, anh hơi cúi đầu bước vào.

Cổ tay bị Tô Nam nắm lấy, tiếp sau đó những ngón tay mảnh mai nóng hổi hập lên lên cùi nút áo sơ mi của anh.

Cơ thể nhỏ nhắn trần trụi, làn da trắng nõn bị nước nóng xông ửng hồng, anh liếc mắt nhìn, nơi nào đó lập tức nổi lên phản ứng.

Treo vòi sen lên, chụp lấy cổ tay cô, một tay chống vào vách tường trước mặt, tay còn lại kéo tay cô trượt xuống chạm vào bên dưới.

Nước ấm xà xuống, chẳng mấy chốc quần áo anh ướt đầm, áo sơ mi bết sát vào da thịt lộ ra đường nét cơ thể rắn chắc.

Cô bị nước xối vào nhắm chặt hai mắt nhưng vẫn có thể cảm nhận rất rõ, trong tay, còn nóng hơn cả dòng nước nóng.

Bị hôn, tiếp đó tay bị anh nắm lấy dẫn dắt, cách lóp vại vốc vuốt ve lên xuống, thanh âm trầm khàn dán bên tai: “Làm cho anh đi...”

Bờ lưng vành tai đỏ thành một khối.

Ngần ngừng, ngón tay lần lên, vừa cời khuy kéo dây khóa xuống, cái đó tức khắc nảy ra gõ lên tay cô.

Nửa giờ sau, Trần Tri Ngô bế Tô Nam ra khỏi phòng tắm.

Dùng khăn bông dày lau khô nước trên người cô, nhét vào trong chăn, sau đó lấy mấy sấy qua sấy tóc cho cô.

Anh không giới làm chuyện này, vụng về qua loa như thói lông mèo.

Tô Nam vừa ghét bỏ trong lòng, vừa... hưởng thụ.

Tóc hong khô được bảy tám phần, Trần Tri Ngô gọi điện thoại cho người đưa thức ăn lên.

Ngồi xuống mép giường, nhìn Tô Nam bọc kín trong chăn chỉ lộ ra cái đầu nhỏ nhắn: “Ồ nhà, em có nghỉ ngơi tốt không?”

Tô Nam gật đầu: “Cô Điền gạt mẹ em, nói em bị viêm dạ dày...” Hoàn toàn không đụng tới thức ăn chua cay sống nguội, bình thường cũng không ra khỏi cửa, chỉ giúp trông Ninh Ninh, làm những công việc nhà nhẹ nhàng, cần bán dưới tình huống mẹ Tô không hề hay biết, thực hiện đầy đủ những chuyện cần kiêng cử.

Trần Tri Ngô khẽ thờ dài, cảm thấy đau lòng và thương cô vô hạn.

Nắm lấy bàn tay cô, chạm vào chiếc nhẫn nơi ngón giữa, vô thức vuốt ve.

Tô Nam quý đây, nhích lại gần ôm chầm lấy anh, chính bản thân mình cũng đau lòng khó chịu nên không biết phải an ủi anh thế nào: “Sẽ có mà...”

Qua một hồi lâu sau, Trần Tri Ngô khẽ ‘Ừm’ một tiếng.

Bữa tối, mặc Tô Nam năn nỉ làm nũng, Trần Tri Ngô cũng quyết không cho cô chạm vào một giọt rượu, tuy đã hơn hai tháng, nhưng anh sợ cô vừa bị nhiễm lạnh lại uống rượu sẽ không hồi phục được sức khỏe.

“Chỉ một ngụm thôi anh...”

“Một giọt cũng không được.”

Thấy Tô Nam mếu máo, bèn chồm người qua hôn cô: “Một ngụm.”

Trong miệng anh có vị ngọt của rượu thanh mai.

Tô Nam vô thức vươn đầu lưỡi liếm môi.

Anh lại suýt chút nữa bị cô khiêu khích dựng dậy.

Ăn cơm xong, thời gian không còn sớm, hai người đánh răng rửa mặt leo lên giường làm tổ.

Rất nhiều lời muốn nói, trước đó chỉ bộc bạch thật nhanh những điều cất chứa trong lòng, lúc này mới thông thả chuyện trò.

Tô Nam khép năm ngón tay lại, nhìn chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh trên ngón giữa tay phải mình, có phần choáng váng, cho dù có ‘liêm khiết’ đến đâu đi nữa cũng không cách nào kháng cự nổi cái này, cười khúc khích hỏi anh: “Anh mua lúc nào vậy ạ?”

Trần Tri Ngô hừ một tiếng, không thèm trả lời.

“Vừa khinh khất luôn.”

“...” Trần Tri Ngô liếc cô một cái.

Mặc dù không dễ cho Tô Nam có cơ hội thốt ra khỏi miệng, nhưng anh biết, Tô Nam đi cùng anh đến nơi này, là chuẩn bị chia tay anh.

Anh đến cầu hôn, cô đến chia tay...

Không nhận được, chụp một chường lên đầu cô.

Tô Nam bỏ nhào tới trước, ngoảnh đầu lại: “Sao lại đánh em?”

“Đáng đánh.”

Tô Nam hiển nhiên cũng cảm thấy hổ thẹn, có đôi khi tính cách của bản thân quá cố chấp, cứ nhất định rúc vào sừng trâu nằm im trong ngõ cụt không chịu đi ra.

Lúc trước, nói Tô Tĩnh, chẳng phải bản thân mình cũng như thế sao.

Nhận lỗi, nghiêng người qua hôn anh: “Em sai rồi.”

Trần Tri Ngô giữ vai cô, đè xuống giường, cúi đầu ngậm môi cô, lưỡi cũng đồng thời lượn vào.

Hạn hán quá lâu. Tuy chưa thể làm đến đâu đến đâu, nhưng giày vò cô một chút, vẫn được.

Trong chăn nóng hừng hực, chẳng mấy chốc trên chóp mũi rịn lấm tấm mồ hôi.

Tay bị anh đè trượt xuống dưới, nắm lấy, không biết làm, kết cấu lộn xộn.

Trong phòng tắm anh đã phun trào một lần, lúc này hai cánh tay môi như mà vẫn chưa thấy có bất kỳ dấu hiệu nào.

Không khỏi nhớ đến một trận bạc hà mát lạnh kia. Không có bạc hà, không biết công hiệu có bị giảm đi không.

Trước đây... chưa từng làm thế này.

Hiển nhiên là xấu hổ nhưng chẳng mấy chốc đã ném bay khỏi đầu.

Trần Tri Ngô vừa rục rịch có cảm giác, đột nhiên tay Tô Nam khựng lại, mặt ngệt ra chẳng biết đang nghĩ gì.

Nhóm người đẩy gỗ nhẹ vào đầu cô.

Tô Nam xóc lại tinh thần dừng sĩ, dòm anh lăm lăm, chẳng nói chẳng rằng, chẳng hiểu ra sao mặt bỗng dưng đỏ bừng.

“Làm sao thế?”

Tô Nam ngo ngoáy lắc đầu, lại ngo ra mười mấy giây, sau đó như thể đã đưa ra quyết định sống còn, hít sâu một hơi, đột nhiên trùm chăn phủ kín đầu, chui xuống.

Trần Tri Ngô lập tức hiểu ra, muốn ngăn lại.

Chưa kịp...

Trần Tri Ngô: “...”

Tối luôn, khóa này cũng muốn dạy.

Ngón tay luồn vào tóc cô: “Đừng dùng răng... em”

Động tác ngập ngừng.

“Đừng cắn sẽ đau.”

Trong chăn lí nhí: “... um”

Mặc dù đại để hoàn toàn chệch khỏi kết cấu, nhưng thể này cũng đã quá đủ kích thích.

Cũng không nở, chỉ để cô ở đó chơi đùa chốc lát liền vớt cô ra, cầm tay cô nắm giữ, dẫn dắt làm ra tới.

Mặt Tô Nam nóng đến mức có thể nướng bánh kẹp áp chảo, giờ tay lau khóa miệng, mắt ngó lơ không dám nhìn anh.

Trần Tri Ngô cười vô lại, vòng tay ôm cô vào lòng, cổ ý trêu: “Mùi vị gì thế?”

“... Mặn.”

Thanh âm ngả ngón phả sát bên tai cô, hơi nóng trôi lơ lửng: “Em cũng mặn.”

Tô Nam: “...”

Lúc thì tán gẫu, lúc thì đùa giỡn, đêm cứ thế trôi qua.

Ngày hôm sau, Trần Tri Ngô dắt Tô Nam đi dạo một vòng quanh khu lân cận.

Ở trên này có một bảo tàng nghệ thuật cắt giấy, trưng bày vô số tác phẩm cắt giấy tinh xảo, hơn nữa còn có thể được học miễn phí.

Dưới sự hướng dẫn của bậc thầy cắt giấy, Tô Nam thành công cắt được một chữ ‘Phúc’, nhất định phải dán lên cửa sổ xe Trần Tri Ngô, bị ghét bỏ.

Ôm mấy tác phẩm cắt giấy bằng tay tuyệt đẹp vừa chọn được, tiếp tục đi dạo qua những cửa hàng khác.

Mấy năm gần đây, cả nước thương mại hóa du lịch, những ‘Cỏ trần’ na ná nhau mọc lên khắp nơi, mất dần nét hoang sơ nguyên bản, niềm vui thú cũng không còn nhiều.

Tuyết ngừng rơi, mặt trời khẽ vén rèm mây đen lộ đỉnh đầu tròn xoe ra ngoài.

Hôm nay, khách du lịch tới vui chơi thưởng ngoạn còn đông hơn hôm qua, homestay trong nhất thời vô cùng ồn ào náo nhiệt, buổi tối còn có người ôm đàn ghita hát trong sân:

‘Làn gió hôm nay thổi tới anh, mang cơn mưa đến, với em hết thấy rượu nồng đều chẳng sánh được người...’

(*Trích trong bài *Gió xuân mười dặm* – Lý Vũ Xuân

<https://www.youtube.com/watch?v=t1RpCBIRLw>)

Trần Tri Ngô: “Tâm thường.”

Tô Nam: “Em thấy bài hát này hay quá chừng mà!”

Đến phần điệp khúc, có mấy cô gái mặc váy dài đi lên chụp ảnh chung với ca sĩ.

Trần Tri Ngô: “Sến rờm.”

Tô Nam: “Anh thật phiền!”

Mặc dù cảm thấy tâm thường lại sến rờm, nhưng Trần Tri Ngô không hề có ý định rời đi mà vắt chéo chân ngồi trên băng ghế gỗ trong sân, đốt một điếu thuốc, lúc thì nhìn những ngọn núi tuyết chồng tuyết, lúc lại ngắm Tô Nam bên cạnh.

Có gió, có tuyết, có người yêu.

Đến mười giờ, hai người trở về phòng.

Tô Nam vào tắm trước, lúc tắm rửa xong đi ra thấy Trần Tri Ngô đang ngồi bên cửa sổ vừa lật quyển truyện tranh đem theo vừa ‘ùm ừ’ ngâm nga hát.

‘Úm ừ’ vẫn là bài hát lúc này trong sân.

Tô Nam: “Tâm thường!”

Tối đó, cô nhanh chóng biết, Trần Tri Ngô chẳng những tâm thường mà còn vô cùng nhỏ mọn.

Quả thật không còn gì để thưởng ngoạn nữa, hai người xuống núi.

Bầu trời trong vắt, ánh nắng xuyên qua những chạc cây rọi một màu sáng rỡ tinh khôi.

Nhưng nhiệt độ lại hạ xuống thấp hơn hôm qua, gió thổi vào mang theo cái lạnh tê cóng.

Tô Nam xuyt xoa đóng cửa sổ lại.

Đang thảo luận lộ trình kế tiếp, hai người này ra hai ý kiến khác nhau.

Tô Nam thì muốn về thành Đán, cô còn phải trở về trường đăng ký, sau đó chỉnh sửa luận văn chuẩn bị cho tháng ba bảo vệ.

Trần Tri Ngô thì muốn đi thành Túc.

“Nhà em . . thật sự rất lộn xộn.”

“Anh biết.”

Tô Nam vẫn muốn ngăn anh: “... Nhà rất cũ.”

Trần Tri Ngô liếc cô một cái: “Thời điểm học tiến sĩ, anh và bạn cùng lớp tham gia tổ chức phi chính phủ giúp hỗ trợ cải thiện giáo dục vùng nông thôn, ngọn núi phía tây nam, thăm sơn cùng cốc, xe không thể vào được, đến thị trấn còn phải đi bộ lên mất một hai tiếng. Không có hệ thống cung cấp nước sạch, chỗ vệ sinh là hố phân của chuồng heo. Anh là một tay đàn ông xoi mói dờ hời như thế sao?”

Tô Nam nhoen miệng cười.

Trần Tri Ngô: “Anh còn sợ gia đình em không cho phép.”

“Không thể nào!”

“Em xem,” Trần Tri Ngô kê cho cô nghe: “Là giáo viên của em – tri thức quét rác, lớn hơn em mười tuổi – già mà không nên nét, còn tái hôn, bội tình bạc nghĩa...”

Tô Nam cười ngắt nghẻo.

Cuối cùng vẫn là không nói lại anh, bèn lấy điện thoại ra gọi cho mẹ Tô.

“Mẹ, mẹ đang ở nhà ạ?”

“Ở nhà... Con, con bé này, làm thế nào mà về lại trường cũng không chờ mẹ về rồi hân đi.”

Tô Nam áp ứng: “Mẹ, con sẽ lập tức về ngay...”

“Sao vừa đi đã trở lại rồi? Khi nào con về tới?”

“Khoảng ba tiếng nữa ạ.”

Mẹ Tô: “...”

“Con còn đưa một người về cùng.”

“Ai thế?”

Tô Nam liếc mắt nhìn Trần Tri Ngô: “Dạ, bạn trai...”

Bên kia yên lặng vài giây, sau đó dội qua giọng nói kích động của mẹ Tô: “Con có bạn trai khi nào vậy? Sao không báo cho mẹ biết sớm để mẹ chuẩn bị! Thức ăn chưa mua, nhà cửa cũng chưa dọn dẹp! Con... cậu ấy có kiêng ăn gì không? Nếu không thì, hay là ra ngoài ăn?”

Một loạt câu hỏi, làm cho Tô Nam không biết phải trả lời cái nào trước.

Trần Tri Ngô nghe thấy thanh âm nóng của bà trong điện thoại, cũng cảm thấy mình có phần mạo muội, liền lên tiếng: “Nói với đi, ngày mai anh sẽ tới thăm hỏi.”

Tô Nam vội nói: “Ngày mai anh ấy mới đến ạ! Hôm nay, anh ấy còn có việc ở thành Túc.”

Cúp điện thoại, Tô Nam liếc Trần Tri Ngô: “Anh thật phiền mà!”

Trần Tri Ngô không thêm ngó qua: “Anh thấy em càng ngày càng có tiền đồ rồi đấy.”

Tô Nam cười hi hi: “Ngài dạy dỗ tốt ạ.”

(Tác phẩm cất giấy)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi* (*Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Anh nghĩ đến, nơi đại dương thăm thẳm. Chỉ cần em cất tiếng ‘yêu anh’. Đàn cá sẽ theo anh, bơi vào lục địa. '

— C ó T hành

Tô Tinh làm việc ở một siêu thị không lớn lắm, nằm ngay bên cạnh trường phổ thông trung học thành Túc. Ông chủ là một người hiền lành phúc hậu, nghe nói Tô Tinh ly hôn còn phải nuôi con nhỏ, hàng tháng đều gửi thêm cho cô ba trăm đồng tiền lương.

Tất nhiên, nữ thu ngân vô cùng xinh đẹp này chính là chiêu bài quảng cáo đắt giá, hàng tháng tăng thêm không ít sức mua cho siêu thị, lợi nhuận đem lại cho ông chủ đã sớm vượt xa con số ba trăm đó.

Thời gian nghỉ giữa trưa, sau một trận ồn ào náo nhiệt, siêu thị cũng không còn mấy khách vắng lai. Tô Tinh nhân cơ hội đó tranh thủ lấy com hộp ra ăn, ăn xong, vừa thu dọn sạch sẽ thì nhìn thấy ba học sinh trung học ùn đây nhau đi tới quầy thu ngân.

Đi đầu là một nam sinh đáng người cao lớn đặt một gói thuốc lá xuống mặt quầy rồi đẩy tới trước.

“Mười hai tệ.”

Nhanh chóng thối lại tiền thừa cho khách.

“Cái đó...”

Tô Tinh ngược mắt lên: “Xin hỏi, cậu còn cần gì nữa không?”

Nam sinh cao lớn gãi đầu: “Cái đó... Tôi, bọn tôi muốn hỏi cô bao nhiêu tuổi.”

Sắc mặt Tô Tinh thản nhiên: “Con gái tôi năm nay ba tuổi.”

Mấy nam sinh không thể tin được ‘a’ một tiếng.

“Cậu còn cần gì nữa không? Nếu không cần thêm gì, vui lòng nhường lối.”

Nam sinh bước tránh ra, Tô Tinh vô thức dời ánh mắt ra ngoài cửa sổ, sau đó nhìn chăm chú.

Đối diện bên kia đường có một chiếc ô tô đang đậu.

Một nam một nữ, đứng kề sát hôn nhau, người đàn ông vóc dáng cao lớn, chỉ cần đứng yên ở đó cũng toát ra khí chất tao nhã phóng khoáng như cây ngọc trước gió; người con gái...

“Ôi, ôi, ôi, cô ấy đang nhìn ai thế?”

“Có phải nhìn đại ca Long không?”

“Hãy dỏ, tới đi! Long ca!”

Mấy nam sinh đó lại xô đẩy vào trong.

Vẫn là nam sinh cao lớn kia: “... Cô, cô đang nhìn tôi sao?”

Tô Tinh chậm rãi giương mắt, lướt qua gương mặt chàng trai trẻ đối diện: “Mấy cậu cản trở tôi nhìn em ể...”

Nhà nhem tối, Tô Nam đang chơi rubik với Ninh Ninh, Tô Tinh tan làm về tới.

Mẹ Tô đang ở trong bếp nghe thấy tiếng động vội vàng cầm cái sạn đi ra: “Nam Nam có bạn trai rồi!”

Tô Tinh: “Dạ.”

“Giáo sư đại học, lớn hơn Nam Nam mười tuổi, con nói có đáng tin không?”

Không đợi Tô Tinh trả lời, mẹ Tô đã nói tiếp: “Nam Nam nói, cậu ấy có cả nhà ở trung tâm thành phố, thành phố Sùng, không phải bốn năm trăm vạn mới mua được sao? Có phải chúng ta trèo cao rồi không? Kỳ thật, nhiều tiền hay ít tiền không quan trọng, cái chính là người này đã từng ly hôn... Đàn ông tái hôn, có phải lừa gạt Nam Nam nhà chúng ta trẻ người non dạ không? Điều kiện tốt như vậy, hay là bản thân cậu ấy không được?”

Tô Tinh: “Còn rất điển trai ạ...”

Mẹ Tô ngạc nhiên, Tô Nam cũng sững sốt, đồng thanh hỏi: “Chị thấy rồi sao?”

Tô Tinh cười, nhìn Tô Nam: “Giữa trưa nay, chính là ở đầu ngõ lần trước?”

Tô Nam ‘a’ một tiếng.

Mẹ Tô: “Cái gì mà trước, nay?”

Tô Tinh: “... vẫn còn có thể khiến người khác yên tâm. Tìm phải tìm đẹp trai anh tuấn, sau này có chia tay cũng không lỗ vốn.”

Tô Nam: “...”

Tô Tinh vỗ vỗ mặt cô: “Chuyện của em, em tự mình làm chủ.” Nói xong cời áo khoác, ngồi xôm xuống ôm tâm can bảo bối của mình.

Buổi chiều, Tô Nam và mẹ Tô quét dọn nhà cửa một lượt từ trong ra ngoài. Trước tết vừa dọn dẹp sạch sẽ nên bây giờ cũng không mất nhiều thời gian.

Buổi tối, mẹ Tô lại bàn bạc với Tô Nam các món ăn cho ngày mai rồi lấy thực phẩm trong tủ lạnh ra rã đông.

Bà nghĩ tới nghĩ lui, trong bụng lo lắng không yên, lại kéo Tô Nam: “Hay là chúng ta ra ngoài ăn?”

“Mẹ, thật sự không sao mà. Hoàn cảnh nhà ta là như thế, cổ che giấu ra về đâu cũng đâu có ý nghĩa gì ạ.”

Mẹ Tô: “... Nghe con nói, điều kiện của người ta như vậy, sợ lần đầu đến nhà sẽ dọa cậu ấy chạy mất.”

“Dọa cũng không chạy đâu ạ,” Tô Nam nhoen miệng cười: “Nếu anh ấy để ý đến những thứ đó, con cũng sẽ không ở bên anh ấy.”

Tắm rửa, vào phòng ngủ.

Ninh Ninh ngủ cùng mẹ Tô trong phòng ngủ chính, hai chị em Tô Nam ngủ ở phòng bên cạnh.

Tô Tĩnh đang bôi sữa đường ẩm, đột nhiên nặn ra nhiều hơn, quẹt lên mặt Tô Nam.

Tô Nam giờ tay lau đi: “Chị...”

“Gi?” Nhìn Tô Nam cười đến góc nghiêng, vội hươ tay ngăn trước: “Đừng có khoe tình cảm thâm thiết ra đây! Chị không có nghe đâu.”

Tô Nam chồm tới ôm eo cô ấy.

Tô Tĩnh ‘chặc’ một tiếng: “Động dục đừng có tìm chị...” Nói thế nhưng vẫn ôm lấy cánh tay Tô Nam, giọng nói bằng lặng: “Em hãy làm những gì mình muốn. Cho dù cuối cùng kết quả ra sao thì vẫn còn có mẹ và chị.”

Tô Nam ‘ạ’ một tiếng.

Hồi nhỏ, có một nam sinh bắt nạt Tô Nam, bỏ sấu róm vào hộp bút của cô, kéo bím tóc cô... Tô Tĩnh liền đi theo cạnh chừng, thừa dịp nam sinh đó bám đuôi theo Tô Nam về nhà, cô ấy chặn hẳn ở đầu ngõ, vô cùng yên tâm thoải mái ý lớn ăn hiếp nhỏ, dạy cho cu cậu một trận khóc đến nước mắt nước mũi văng gần giữa. Sau này, mỗi lần nam sinh đó nhìn thấy người nhà họ Tô là lập tức lùi nhanh như chuột chũi.

Mấy năm sau khi kết hôn; sự sắc sảo, nhiệt huyết tuổi trẻ đã bị phí hoài rất nhiều; bây giờ ly hôn rồi, mới dần trở về đáng về lúc trước. Đối với Tô Nam, Tô Tĩnh mang trong lòng sự cảm kích. Nếu không phải nhờ câu nói đó của cô, ‘*đến tiền mua bằng vệ sinh cũng phải hỏi xin đàn ông, chị sống như vậy có tôn nghiêm sao*’, cô ấy chỉ sợ đến bây giờ bản thân mình còn chưa tỉnh lại.

Chị em cùng nhau lớn lên, cùng trải qua biết bao chuyện, đã không thể nói rõ ai giúp ai nhiều hơn.

Trước khi ngủ, Tô Nam gửi tin nhắn cho Trần Tri Ngô đang ở trong khách sạn, hỏi anh ngủ chưa.

Trần Tri Ngô: ‘Không ngủ được.’

Tô Nam: ‘Sao vậy anh?’

Trần Tri Ngô: ‘Hồi hộp.’

Tô Nam: ‘Không tin’

Trần Tri Ngô: ‘Không tin thì thôi.’

Tô Nam cười toe, nhắn lại: ‘Mẹ em quả nhiên vô cùng ghét bỏ thân phận tái hôn của anh, hỏi em vì sao anh ly hôn, có phải có thói hư tật xấu gì không, hay là chỉ nhất thời ham muốn sự trẻ trung xinh đẹp của em’

Trần Tri Ngô: ‘Bây giờ em mới biết hử?’

Tô Nam: ‘Vậy là anh kiếm được món hời rồi.’

Trần Tri Ngô: ‘Cùng lắm chỉ không bị lỗ vốn.’

Tắm chân đang trùm kín trên đầu Tô Nam loáng cái bị kéo xuống.

Tô Tĩnh ngó cô: “Gửi tin nhắn mờ ám gì không thể cho người ta thấy mà phải trốn trong chăn? Em không sợ tự làm ngộp chết mình à.”

Tô Nam: “...”

Trần Tri Ngô vốn là người không thích dùng phần mềm chat, nói theo cách của anh, ‘không có lấy một tí cảm xúc’, nhưng hôm nay lại vô cùng kiên nhẫn tán gẫu với cô hơn nửa giờ.

Tô Nam thấy thời gian không còn sớm bèn chúc anh ‘Ngủ ngon’.

Chốc lát sau, Trần Tri Ngô gửi lại một tin nhắn bằng giọng nói.

Quen biết gần hai năm, yêu đương hơn nửa năm, đây là tin nhắn giọng nói đầu tiên.

Tô Nam kích động mở cái tin nhắn bằng giọng nói chỉ có đúng một giây đó ra.

Trần Tri Ngô nói: ‘Ngủ ngon’.

Thanh âm dễ nghe chết người.

Lại nhắn, lại mờ, lại mờ, lại nhắn.

Tô Tĩnh: “...”

Không thể nhìn nổi nữa, gạt lấy điện thoại của Tô Nam: “Em nghe hơn hai mươi lần rồi đó!”

Mười giờ sáng, đúng giờ hẹn vang lên tiếng gõ cửa.

Tô Nam đang nháp nhòm ngồi trên mép sofa, vừa nghe thấy tiếng gõ cửa đầu tiên lập tức đứng bật dậy dững mảnh như mũi tên vừa bay ra khỏi cánh cung, chạy vọt ra mở cửa.

Mẹ Tô cũng vội vàng để Ninh Ninh xuống đứng lên.

Trần Tri Ngô gõ cửa xong, tay còn chưa kịp thả xuống đã thấy cửa mở ra.

Hôm nay, Tô Nam mặc quần áo mới.

Áo khoác chần bóng mỏng màu trắng có mũ trùm đầu, phần lông mũ ôm xung quanh cổ càng làm nổi bật lên làn da trắng hồng nõn nà.

Trong lòng anh không ngừng dâng lên niềm vui sướng hết cỡ lạ lẫm, bị Tô Nam nắm tay kéo vào nhà.

Chào hỏi, ngồi xuống chuyện trò, trình bày cận kề hoàn cảnh bản thân gia đình, thể hiện quyết tâm... đại để như vậy, mãi đến khi nhìn thấy mẹ Tô che miệng cười, đứng dậy nói: “Nam Nam, con ở lại nói chuyện với cậu ấy, mẹ đi nấu cơm.”

Thấy mẹ Tô đi vào bếp rồi, ánh mắt Trần Tri Ngô lập tức chuyển sang Tô Nam đang ngồi chơi máy bay nhỏ với Ninh Ninh bên cạnh.

Tô Nam cầm tay Ninh Ninh, phóng máy bay về phía Trần Tri Ngô: “Bay nhé, bay nhé... ầm một cái, đâm vào núi băng rồi!”

Máy bay ‘gập nạn’ kia rơi trên đầu gối anh.

Trần Tri Ngô: “...”

Ninh Ninh cười khanh khách không ngừng, chạy tới ôm gối Trần Tri Ngô: “Núi băng!”

Tô Nam: “Ninh Ninh ngoan, gọi là thầy Trần...”

Trần Tri Ngô: “Gọi là đượng.”

Tô Nam lật đặt đưa mắt nhìn về phía nhà bếp: “Gọi thầy Trần...”

Ninh Ninh: “Đượng!”

Cô bé con hai tuổi mấy gần ba tuổi xinh xắn đáng yêu như phấn điều ngọc mài, cười rộ lên khuôn mặt cong cong. Cũng không sợ người lạ, cứ ôm lấy đầu gối anh rồi ngồi bẹp xuống thắm chơi với ‘đượng’ vừa mới tới không bao lâu này.

“Thầy Trần, anh chơi với Ninh Ninh một lát, em đi giúp mẹ nấu cơm.”

Trần Tri Ngô gật đầu.

Kể tiếp, ‘máy bay’ hoàn thành trọng trách, đáp ngay xuống đầu anh.

Trước nay, anh chưa bao giờ kiên nhẫn chơi với trẻ con như vậy, cùng chơi một lúc, trong lòng bỗng nảy lên cái cảm giác tiếc nuối mông lung.

Buổi trưa, Tô Tĩnh xin nghỉ, về nhà ăn cơm.

Tổng cộng chỉ có năm người, nhưng chuẩn bị một bàn thức ăn đầy ắp.

Đối với chàng con trẻ lớn hơn mười tuổi lại gần như là tái hôn này, mẹ Tô càng nhìn càng vừa ý, nghĩ thầm trong bụng, quả nhiên là người làm công tác văn hóa không giống với người bình thường, từ cử chỉ đến lời nói đều nhã nhặn khiêm nhường, chu đáo lễ nghĩa; ở thành phố Túc thực sự chưa từng tiếp xúc với người như vậy bao giờ.

Suy nghĩ của bà mặc mạc chán chắt, cảm thấy ‘phần tử trí thức’, đặc biệt là ‘giáo sư đại học’, là một nghề cao quý đáng kính trọng.

Ăn cơm xong, Tô Tĩnh đi làm, mẹ Tô dọn dẹp trong nhà bếp.

Trần Tri Ngô muốn đi xem phòng ngủ của Tô Nam.

Tô Nam chưa kịp nói gì, anh đã đẩy cửa phòng ngủ ra, nắm tay cô kéo vào.

Phòng ốc tuy nhuộm đẫm màu thời gian xưa cũ, nhưng đồ đạc được xếp đặt rất ngay ngắn gọn gàng, ngay cả đồ chơi của Ninh Ninh cũng không để bừa bãi mà đựng vào trong một cái thùng carton riêng.

Phòng ngủ của Tô Nam và Tô Tĩnh cũng vậy.

Tủ quần áo hai cửa cũ kỹ, một tủ sách, một bàn học.

Trần Tri Ngô bước tới bàn học, nhìn lướt qua.

Trên mặt bàn có đặt một tấm kính, bên dưới để rất nhiều giấy khen xếp ngay ngắn chỉnh tề.

“Học sinh Tô Nam, đạt thành tích học tập xuất sắc, phát triển toàn diện trên các mặt đức, trí, thể, mỹ; nhiều lần đạt danh hiệu học sinh giỏi, đặc biệt khen thưởng để khích lệ.”

“Anh đừng đọc lên mà!”

Trần Tri Ngô bật cười, lại tiếp tục nhìn sang bên cạnh.

Tô Nam kéo tay anh: “Đừng xem mà...”

“Giấy khen cũng không cho anh xem sao?”

“Em đã muốn bỏ đi từ lâu rồi, nhưng mẹ em cứ xem như bảo bối, nhất định phải giữ lại.”

“Sao lại bỏ, để dành sau này khích lệ con gái anh, con xem mẹ con từ nhỏ đến lớn đều là học sinh giỏi...”

Vừa dứt lời, Trần Tri Ngô bỗng trầm ngâm im lặng.

Tô Nam cũng lặng im.

Tô Nam: “... Sao anh biết nhất định là con gái chứ?”

Trái tim cô mềm như dòng nước thu chảy cuối mùa hạ, thanh âm cũng trở nên khê khàng.

“Không biết nữa...” Trần Tri Ngô mỉm cười, rồi đưa mắt nhìn Ninh Ninh đang nằm bò trên giường lật giờ tập tranh vẽ.

Lại ăn cơm chiều, đến tám giờ, Tô Nam đưa Trần Tri Ngô xuống lầu.

Xuyên qua con ngõ nhỏ, đôi bàn chân cứ bước đi bước đi, chẳng mấy chốc đã tới cây cầu nơi lần đầu tiên Trần Tri Ngô ôm cô.

Trần Tri Ngô đứng tựa lưng vào thành cầu, ôm chặt Tô Nam trong ngực mình.

Suốt cả ngày hôm nay, tâm trạng anh hết đổi lạ lùng khó hiểu, như có vạn cánh hoa đồng loạt nở xòe trong thình lịnh, vừa choáng ngợp vui sướng vừa lo lắng sợ hãi.

Không kim được, cúi đầu hôn cô.

Tô Nam kiễng chân, hai cánh tay vòng qua bờ vai anh, dang tròn mình đón lấy anh.

Dịu dàng triển miên.

Tô Nam lùi lại, khẽ thở một hơi nóng.

“Ngày mai là ngày làm việc.” Trần Tri Ngô duỗi ngón tay vuốt ve những sợi tóc lòa xòa trên trán cô.

“Dạ?”

Trần Tri Ngô nhìn cô: “Hộ khẩu của em có sẵn ở đây không?”

Tô Nam ngậy người ngơ ngác, hồi lâu sau mới sực phản ứng: “Không có sẵn...”

Trần Tri Ngô trầm ngâm suy tính.

Tô Nam nói tiếp: “... Nhưng em có thể lấy trộm.”

Trần Tri Ngô nhướn mày.

Tô Nam cong khỏe mĩ cười giòn tan: “... Trộm hộ khẩu kết hôn, thật là kích thích, em chưa làm bao giờ.”

Trần Trì Ngô xoay người, đặt cô tựa vào thành cầu, giam chặt cô trong cánh tay mình, cúi đầu xuống hôn cô, một tiếng gọi hòa cùng gió đêm, anh trút sâu vào linh hồn cô trong tiếng thở đập dồn hỗn loạn: “Nam Nam...”

Tô Nam niu chặt tay áo anh

“... Em đi trộm, anh canh chừng cho em”

(Áo khoác chăn bông có mũ lông)

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Đầy Núi (Tuyết Rơi Đầy Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Em gặp anh, em nhớ anh, thành phố này sinh ra dành cho tình yêu, anh sinh ra được định hòa nhập linh hồn em. '

— *Người tình (L'Amant) – Marguerite Duras*

Cả đêm Tô Nam cứ lẩn quẩn không cách nào dỗ yên giấc ngủ, sớm tinh mơ mới sáu giờ ba mươi đã bật dậy.

Trong phòng mẹ Tô truyền ra giọng nói: “Sao dậy sớm thế hả con!”

Tô Nam hăm hồ dạ một tiếng.

Lúc rửa mặt, Tô Tĩnh cầm khăn bông đi vào, lom lom dòm cô từ trên xuống dưới mấy lượt.

“Hôm qua, em lên lấy cái gì giấu vào túi?”

Tô Nam: “Không, không có mà...”

Tô Tĩnh chọc đầu cô: “Cha mẹ hai bên còn chưa thấy mặt nhau, có phải em quá sốt ruột rồi không?”

Tô Nam xoắn mép khăn: “Em phải ra nước ngoài làm việc nên muốn anh ấy được yên lòng...”

“Ra nước ngoài? Đi đâu?”

“Dạ, Châu Phi.”

Tô Tĩnh sững sốt, duỗi tay khép cửa phòng tắm lại: “Sao lại đi đến nơi xa như thế?”

“Dù sao cũng là ra nước ngoài, nên em muốn đi đến một nơi có thể kiếm được nhiều tiền, Châu Phi một năm được sáu mươi vạn.”

Trong gương, Tô Nam đang cúi đầu, không nhìn thấy được biểu cảm trên gương mặt, nhưng giọng nói hết đối bình thản nhẹ nhàng

Con bé luôn như vậy, lúc nào cũng cố gắng hết sức, tự mình quyết định rồi âm thầm làm những gì tốt nhất có thể cho gia đình.

“Bây giờ trong nhà không cần phải dựa vào một mình em nữa, tuy chị kiếm không được nhiều...”

“Nhà mình ở trên tầng cao phải đi cầu thang bộ, hướng lấy ánh sáng cũng không tốt, mẹ lại bị viêm khớp, sau này tuổi lớn hơn lên lâu sẽ rất vất vả... nhà ở thành Túc giá rẻ, em đi một năm là có thể cho mẹ chuyển xuống ở tầng dưới trong tiểu khu có điều kiện tốt hơn một chút.”

Tô Tĩnh trầm mặc, hồi lâu sau: “... Chị thật vô dụng.”

Tô Nam cười hiền lành, lắc đầu: “Em đi rồi, mọi việc trong nhà cần có chị trông nom coi sóc.”

“Phải đi bao lâu?”

“Ít nhất hai năm, nhiều nhất ba năm... Một năm có được một tuần nghỉ đông.”

“Bây giờ em đi đăng ký kết hôn, sau này lỡ có gì thay đổi...”

Tô Nam cười nói: “Em thì có thể thay đổi gì ạ, đi theo ông chú da đen sao?”

“Trần Tri Ngô...”

“Em tin anh ấy...”

Tô Tĩnh không nói gì nữa.

Tô Nam rửa mặt xong mượn đồ trang điểm của Tô Tĩnh, trang điểm thật nhẹ nhàng.

Tô Tĩnh liếc nhìn: “Em đang tô vẽ thành cái quý gì vậy?” vừa nói vừa giật phăng cây bút kẻ mày trên tay cô, lấy bông tẩy trang lau sạch lớp chì Tô Nam vừa kẻ, giữ nhẹ cằm cô, quẹt quẹt mấy nét, một cặp chân mày thanh thoát quyền rũ hiện ra.

“Woa, chị, chị thật lợi hại! Có thể trở thành chuyên gia trang điểm cho người ta được đó.”

“Là do em không luyện tập.” Tiếp tục lấy eyeliner kẻ đường viền dọc mi mắt, sau đó xử lý tới lông mi.

Tô Nam nhìn chính mình trong gương: “Đẹp không ạ?”

Tô Tĩnh vỗ vỗ mặt cô: “Đẹp lắm.”

Tô Nam mặc chiếc áo khoác chăn bông hôm qua, mang giày, đi ra cửa.

Mẹ Tô ở trong phòng hỏi vọng ra: “Sớm thế này, Nam Nam đi đâu vậy chứ?”

Tô Tĩnh: “Yêu đương mà! Mẹ đừng để ý!”

Trần Tri Ngô đã đợi sẵn ngoài đầu ngõ.

Chỉ mới hơn bảy giờ, trong con ngõ nhỏ cơ hồ không có bóng người qua lại, chợt nghe thấy tiếng ‘loạt soạt’ quen thuộc.

Mặc áo khoác trắng, trên đầu trùm mũ lông của áo; xông vào tầm mắt.

Anh thử cố gắng nhớ lại lần trước đi ‘lãnh giấy’ với Trình Uyển là cảm giác gì.

Moi hết ruột gan... không có cảm giác.

Chỉ mới mang máng lúc đó anh gấp gáp đi công tác, Trình Uyển thì hấp tấp đến cuộc họp, hai người đứng xếp hàng chờ đến lượt mà điện thoại của mỗi bên reo liên tục không ngừng.

Lãnh một tờ giấy chứng nhận theo kiểu giải quyết việc chung qua loa cho có, chẳng khác gì đi tới ngân hàng mở tài khoản.

Trái lại lúc ly hôn, dự đoán được nỗi theo sau sẽ là cả sạp chuyện rắc rối, nên còn có thoáng kích động.

Tô Nam đứng lại trước mặt, nhìn anh cười thật tươi: “Thầy Trần.”

Thần thái sáng rỡ, gương mặt thanh tú xinh xắn vô cùng.

Nghiêng người tới muốn hôn, bị Tô Nam thoát cái tránh thoát: “Em mới trang điểm cẩn thận!”

Hai người đi đến một tiệm ăn, ăn sáng xong, lái xe hướng về phía cục dân chính.

Khi đến nơi chỉ mới hơn bảy giờ ba mươi, vốn tưởng hôm nay có thể trở thành đôi đầu tiên, không ngờ còn có người đến sớm hơn, vừa vào đã thấy có ba cặp tình nhân đứng xếp hàng phía trước.

Tám giờ rưỡi mới tới giờ làm việc của cục dân chính.

Trần Tri Ngô: “Đợi nhé? Hay là em muốn đi dạo một lát rồi quay lại.”

Tô Nam tròn xoe mắt nhìn anh: “Đợi nhé?”

Trần Tri Ngô biết tổng suy nghĩ của cô: “Đợi”. Nắm lấy tay cô nhét vào trong túi áo khoác của mình.

Bàn tay cô rất nhỏ, ngón tay mềm mại. Cứ muốn cầm mãi không nỡ buông.

Tô Nam sợ lớp trang điểm trên mặt bị áo anh cọ phải, nên chỉ khẽ tựa hờ vào anh, cứ ngo ngoáy lắc lư.

“Đứng vững cho anh xem nào.”

“Dạ.”

Đứng yên chưa tới hai giây, lại bắt đầu lắc tới lắc lui.

Trần Tri Ngô: “...”

Tùy cô.

Ôm người mềm mại trong lòng, chẳng mấy chốc đã đến tám giờ rưỡi.

Tô Nam còn chưa kịp phản ứng: “Nhanh vậy sao?”

Từng đôi từng đôi lần lượt đi vào, đầu tiên là điền biểu mẫu.

Tô Nam ghi được một dòng, lại ngo qua dòm anh một cái.

Trần Tri Ngô: “... Em có điền nghiêm chỉnh cho anh không?”

Tô Nam: “Đáng anh cảm viết thật là đẹp mắt!”

Điền xong biểu mẫu, kế tiếp là tuyên thệ.

Tô Nam nghe nói rất nhiều nơi, có khi vì lượng người đến đăng ký trong ngày quá nhiều nên đã lược bỏ luôn quy trình này hoặc chỉ làm qua loa cho có lệ. Nhưng hôm nay, cán bộ công chức vừa bắt đầu giờ làm việc, tâm trạng vẫn còn khá hứng khởi vui vẻ.

Cán bộ nhà nước: “Mỗi hai vị đứng tư thế nghiêm hướng mắt về phía cờ Tổ quốc, biểu tượng quốc gia, cùng đọc lời tuyên thệ kết hôn.”

Tô Nam đưa mắt nhìn Trần Tri Ngô, hồi hộp căng thẳng đến nhịp thở cũng chậm lại.

Nhìn thấy nét mặt anh trang nghiêm, trình trọng giọng hơi phải lên.

Cả hai, đồng thanh cất tiếng: “... Chúng tôi nguyện kết làm vợ chồng, bắt đầu từ hôm nay, chúng tôi sẽ chung vai gánh vác những trách nhiệm và nghĩa vụ hôn nhân giao phó cho chúng tôi...”

Từng câu từng chữ, rõ ràng nghiêm túc.

“... Đồng hội đồng thuyền, đồng cam cộng khổ, chia ngọt xẻ bùi, trở thành vợ chồng trọn đời.”

Vợ chồng trọn đời.

Như có tiếng vọng, âm vang trong lồng ngực.

Tô Nam cảm thấy cả đời mình chưa từng nghe qua câu nói nào đẹp diệu kỳ như bốn chữ này.

Tuyên thệ xong, tiếp theo là đi làm kiểm tra sức khỏe.

Tô Nam cầm tờ giấy in lời tuyên thệ, còn đang cúi đầu chăm chú nhìn dòng chữ trên đó, không phát hiện bước chân Trần Tri Ngô đã dừng lại, suýt chút nữa đâm sầm vào anh. Trần Tri Ngô nắm cổ tay cô, đẩy về phía ngược lại: “Ừ đồng chí đi hướng đó.”

Đưa mắt nhìn cô, hiểu được cảm xúc trong lòng cô, bước lại gần một bước, khẽ ôm hờ vai cô: “... Đi đi em, lát nữa nói sau.”

Kết quả kiểm tra sức khỏe của Tô Nam phát hiện chút ít ‘vấn đề’, khiến cô xấu hổ đỏ mặt.

Đứng trong hành lang đợi chưa tới mấy giây, đã thấy Trần Tri Ngô đi ra trên tay cầm kết quả kiểm tra sức khỏe tổng quát.

“Sao rồi anh...”

Một tiếng cười lảng đãng phá bên tai cô: “Anh thế nào, em còn không biết ư?”

Sau đó chính là chụp ảnh, nhận giấy đăng ký kết hôn.

Màu đỏ, hai bản cứng cáp, đóng bằng con dấu nổi trên đồng sắt, trên bề mặt có huy hiệu tổ quốc thếp vàng.

Cầm trong tay, nặng nặng.

Cán bộ nhà nước nói ‘chúc mừng’, sau đó đưa qua một cái túi nhỏ.

Đi ra khỏi cổng lớn của cục dân chính, Tô Nam mở túi nhỏ ra, nhìn lướt qua...

Lập tức đóng lại.

Một túi đồ dùng kế hoạch hóa gia đình.

Trần Tri Ngô cũng đã nhìn thấy, dòm cô cười: “Mấy thứ quốc gia phát, khi nào thì chúng ta dùng nhỉ?”

Tô Nam: “...”

Cảm giác thiêng liêng của hôn nhân vừa áp ù trĩu dậy, nháy mắt đã bị Trần Tri Ngô tiêu diệt.

Đến khi ngồi vào trong xe rồi, Tô Nam lại lấy hai tờ giấy chứng nhận ra, tỉ mỉ lật qua lật lại xem hết từng góc ngách của mặt trước mặt sau, bên trong bên ngoài.

Cuối cùng ánh mắt dừng lại trên tấm ảnh chụp hai người.

Đến ánh thẻ mà Trần Tri Ngô cũng toát ra phong độ ngời ngời.

Thẻ là cứ ngỡ ra ngắm nghĩa anh thật lâu, trong đầu nhảy lo Choi suy nghĩ ‘chắc chắc, thật là đẹp mắt, thật là đẹp mắt mà’.

Người đàn ông ‘đẹp đung hời’ như thế, bây giờ là của cô rồi.

Ngắm xong, không khỏi sinh ra cảm khái: “Lần đầu kết hôn, thật là mới mẻ!”

Ánh mắt Trần Tri Ngô đảo qua: “Em còn muốn kết mấy lần hôn hả?”

Về đến nhà, len lén đem hộ khẩu cất vào ngăn kéo tủ quần áo trong phòng mẹ Tô, sau đó bắt đầu sắp xếp đồ đạc chuẩn bị quay về trường.

Mẹ Tô thấy Tô Nam đi cùng Trần Tri Ngô, đôi bên có thể chăm sóc lẫn nhau dĩ nhiên không còn gì tốt bằng —— trước đây quanh năm suốt tháng, Tô Nam đều một thân một mình chạy khắp nơi, dù sao vẫn là con gái, lúc nào bà cũng thấy lo lắng.

Một giờ chiều, về tới thành Sùng.

Căn nhà nơi đô thị đại học này, Tô Nam ở chưa được bao lâu, vậy mà lúc đi lại cảm thấy nhớ như.

Hai người quét dọn qua loa, rồi đi đến siêu thị gần đó mua nguyên liệu nấu ăn, rau quả tươi về —— Trần Tri Ngô khẳng khái, bữa cơm đầu tiên sau khi kết hôn, nhất định phải ăn ở nhà.

Tô Nam dậy từ sớm tinh mơ, lành giấy chứng nhận xong, lại phải vội vàng chạy tới thành Túc về thành Đán, bụng đói meo meo, lười nấu nướng nhiều nên chỉ xào hai món.

Trần Tri Ngô xõng xảo xắn tay áo vào rửa rau, cũng không hề soi mói như trước, không có thức ăn mặn, chỉ có hai món xào, ăn hai bát cơm, xong rồi còn lần đầu tiên trong đời giúp cô rửa bát.

Đãi ngộ của vợ, so với bạn gái quả thật không tệ.

Tô Nam mơ mơ màng màng, không hề có chút cảm giác chân thật nào, cứ như vậy xem như kết hôn rồi sao?

Trần Tri Ngô rửa bát đĩa xong, rửa tay sạch sẽ, đi ra ngoài nhìn thấy cô đang nghệt mặt ngơ ngác, bèn áp mu bàn tay lạnh lạnh vào gò má cô.

Tô Nam rụt cổ.

Trần Tri Ngô ngồi xuống bên cạnh, lấy một điều thuốc ra châm, ngoảnh đầu nhìn cô: “Em muốn tổ chức hôn lễ không? Nếu muốn, chúng ta có thể làm trước khi em đi.”

“Tạm thời... khoan đã ạ.”

“Sao thế?”

“Dạ...” Tô Nam ngắm nghĩ giấy lát, có phần ích kỷ, muốn để dành hôn lễ làm quà mừng ngày mình ‘khải hoàn’ trở về.

Trần Tri Ngô nghe xong ý tưởng của cô: “Tùy em.”

Xem ra cô vẫn muốn được mạnh mẽ đứng trên đôi chân mình: “Tô Nam, nếu em đã quyết định đi thì phải làm cho tốt. Nước ngoài, hay Châu Phi, không phải chuyện nói một câu đơn giản nhẹ nhàng. Em gặp phải chuyện gì, anh đều không giúp được, em phải thật sự bắt đầu dựa vào chính bản thân mình.”

Tô Nam gật đầu.

Ngón tay Trần Tri Ngô búng lên trán cô: “Kể khổ vô dụng, khóc lóc với anh cũng vô dụng.”

Tô Nam lại gật đầu.

“... Nếu em làm không đến nơi đến chốn, hôn vĩa lên mây co căng chạy về, ngàn vạn lần đừng có nói anh đã dạy em.”

Tô Nam cười khinh khích: “Anh tưởng em sẽ lọt vào bẫy khích tướng này của anh sao!”

“Em lọt nhào.”

Tô Nam: “...”

Lấy điều thuốc ra khỏi tay anh, dụi tắt, nhào tới ôm vai anh: “Thầy Trần... nhớ anh phải làm thế nào đây.”

“Ráng chịu.”

“Nếu anh nhớ em thì sao?”

“Anh không nhớ.”

Tô Nam ghen một giây, nghĩ thầm, đã là ‘phụ nữ có chồng rồi’, còn thẹn thùng gì chứ.

Tay mò xuống, cười đến hư hóng: “... Lỡ nó nhớ em thì sao?”

Trần Tri Ngô: “...”

Trần Tri Ngô tóm lấy cổ tay cô: “Ngoan ngoãn cho anh.”

Không được ăn, chỉ bằng đứng như mồi trêu người.

Tô Nam rúc đầu vào ngực anh: “... Hôm nay, chúng ta kết hôn.”

Trần Tri Ngô: “Úm”

“Là một ngày rất rất rất đặc biệt.”

Trần Tri Ngô: “... Úm”

“Kỷ thực... Trước đó, em chưa nói với anh, hôm em đi bệnh viện là ngày mười chín tháng mười hai, hôm nay là ngày chín tháng hai...” Cúp ngón tay đếm cho anh xem “Hơn năm mươi ngày...”

Trần Tri Ngô dòm cô.

“Bác sĩ nói, trong vòng một tháng, không được...”

Trần Tri Ngô vẫn dòm lăm lăm

Tô Nam ngượng ngừng sờ sờ mũi, lui về: “Thôi quên vậy.”

Trần Tri Ngô nhướn mày: “... Quên?”

Rèm cửa sổ không khép kín, nắng chiều nhẹ len qua khe hở nhỏ tung tấy đi vào, uom những đốm sáng lăm lăm trên nền nhà.

Từ ba giờ chiều, triển miên không ngại ngại đến khi nắng tắt chiều rơi.

Cảm giác lần này, rất khác.

Cả hai chưa từng xuất thần ăn ý như vậy, tựa như sau khi máu thịt trộn lẫn, có một sự cộng hưởng vô biên phát ra từ sâu thẳm trong lồng ngực.

Khi dừng lại, Tô Nam ướt đầm mồ hôi, nước mắt treo nghiêng trên gương mặt.

Trần Tri Ngô cầm tay cô, áp vào ngực mình, thanh âm trầm thấp lẫn trong hơi thở nồng gấp:

“... Đường ở nơi này, em thỏa sức bay.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi (Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

‘Lúc nào gửi thư cho em, anh cũng mang thẳng ra bưu điện, không thích thả trong những thùng thư màu xanh bên đường, anh luôn hồ nghi để ở đó nó sẽ đến tay em chậm hơn.’

—— ‘*Lường địa thư – Thư từ hai nơi*’ (L ỗ Tấn)

Tô Nam trở lại trường đăng ký, sau đó lập tức đến công ty H báo danh.

Vốn dĩ trước tết mọi người đã bắt tay vào guồng thực tập, nhưng vì phải nghỉ ngơi hồi phục sức khỏe nên Tô Nam đã trao đổi cùng giám đốc bộ phận cho được kéo dài thời gian qua sau tết.

Loay hoay suốt buổi sáng, đầu tiên là lắng nghe công ty truyền đạt mục tiêu của việc đưa thực tập sinh ra nước ngoài, sau đó chưa kịp nghỉ ngơi lấy một giây, giám đốc bộ phận đã bắt đầu phân bổ nhiệm vụ.

Không có cả thời gian để thở, Tô Nam ngồi trong khu vực làm việc của mình lúi húi luôn tay hết việc này đến việc khác suốt mấy tiếng đồng hồ. Buổi trưa gọi điện thoại cho Cô Điền, cả hai cùng đi xuống nhà ăn của công ty ăn cơm.

Cô Điền rất lo lắng chuyện của Tô Nam và Trần Tri Ngô, trong lòng cứ cảm thấy hồi hận vì lúc đó không giữ được mồm miệng, bao nhiêu ầm ứ thay cho Tô Nam đều văng hết tán tã ra; không ngừng hỏi cô tình hình sau đó thế nào.

Tô Nam cong vẹo khóe môi trả lời ngắn gọn: “Kết hôn.”

Cô Điền nghệt mặt.

Tô Nam cười khúc khích: “Không được kỳ thị phụ nữ có chồng.”

Cô Điền nào còn tâm tư quán tới chuyện đó, đầu óc đã hoàn toàn chệch khỏi đường ray: “... Cậu xác định sẽ ra nước ngoài thật hả? Không hối hận chứ? Tớ nghe rất nhiều người nói, đi qua đó làm việc rồi lúc quay về chẳng có kết cục gì tốt đẹp hết. Mấy tay đàn ông đi Châu Phi, kiếm được tiền, mò sang Đông Âu bao nuôi mấy cô nàng nhỏ nhỏ, giấu trong biệt thự, ban ngày thì giúp việc nhà, ban đêm làm nô lệ tình dục... Mặc kệ kết hôn hay chưa kết hôn.”

Tô Nam: “... Cậu bảo tớ đi bao tiểu soái ca Đông Âu hả? Tớ không có hợp khẩu vị ngoại quốc này đâu.”

Bàn tay Cô Điền ra sức phẩy lá lạ trước mặt cô: “Nghĩem tức cái coi.”

Tô Nam cười: “Cậu biết ưu điểm lớn nhất của nghề dạy học là gì không?”

Cô Điền: “... Ổn định?”

Tô Nam: “Có nghỉ đông và nghỉ hè.”

Mặc dù cái ‘có nghỉ đông và nghỉ hè’ đó đã bị Trần giáo chủ phủ định, thể hiện quan điểm rất rõ ràng: ‘Nghỉ đông và nghỉ hè, thứ quý giá như thế, anh có thể lãng phí trên người em sao?’

Mấy ngày tiếp theo sau đó, ngày nào Tô Nam cũng bận rộn tới tận mặt mũi. So với Cô Điền đã bắt tay vào công việc trước tết, tiến độ của Tô Nam bị bỏ xa khá nhiều. Nhịp độ làm việc của công ty H lại rất nhanh, đa phần trong đội ngũ là tầng thấp nhất mới lo nger ra đời, đều thuộc dạng liều mạng dốc sức cắn răng chém giết. Ngoại trừ ra vào nhà ăn, thỉnh thoảng cô cũng bắt gặp những ánh mắt ngó nghiêng dò xét của đồng nghiệp nam trong công ty vốn dương thịnh âm suy. Nhưng Tô Nam cũng không vì giới tính của mình mà nhận bất kỳ ưu đãi nào; trái lại cô còn nỗ lực, cố gắng nhiều hơn cả đàn ông để có thể gạt bỏ những thành kiến cổ hủ.

Chín giờ sáng, bảy giờ tối; thường xuyên tăng ca, đến khi xong việc về tới nhà, căn bản ngã đầu xuống là có thể ngủ thiếp đi.

Vừa bắt đầu đi dạy lại sau kì nghỉ lễ, Trần Tri Ngô cũng bận bịu công việc.

Cuối năm rồi, anh giúp viện trưởng Tôn giành được hai giải thưởng mà học viện tha thiết bấy lâu, tiếng tăm càng lan rộng trong giới học thuật. Những lời mời phát biểu tọa đàm không ngừng được gửi tới, cũng không thể từ chối toàn bộ, nên đã chọn ra những buổi nói chuyện có tiêu chuẩn cao, mang ý nghĩa giáo lưu trao đổi kinh nghiệm để nhận lời.

Không chỉ thế, thi thoảng viện trưởng Tôn còn nhét thêm cho anh mấy nhiệm vụ. Như học kỳ này, ông cụ người bảo anh đứng ra tổ chức một khóa tự chọn tổng cộng tám tiết, mỗi tối thứ năm trong hai tuần. Đây là một tiết học mới, là dự án hợp tác nền tảng của viện trưởng Tôn và một vị giáo sư tên tuổi, nhằm mục đích mở rộng sức ảnh hưởng của môn học và học viện.

(“Tiết học mở – open class: là một dạng lớp học dạy về một chủ đề nào đó, ngoài sinh viên còn có các giáo sư, lãnh đạo tham gia. Là dịp để giáo viên thể hiện trình độ giảng dạy, trao đổi kinh nghiệm...”)

Dạng lớp học mở này, nội dung không thể qua loa sơ sài cho có lệ, mà phải suy xét tất cả các nhân tố liên quan, một buổi đứng lớp mất xấp xỉ gần một tuần soạn giáo án.

Tô Nam ủ rũ: “Híc, sao lại trùng ngay thứ năm chứ? Thứ năm là ngày em bận nhất...”

Trần Tri Ngô: “Em muốn đến nghe à?”

“Dạ.”

Trần Tri Ngô: “Trước kia, khi em chọn môn của anh, sao anh không thấy em có nhiệt tình này?”

“Em còn chưa đủ nhiệt tình sao? Giờ lên lớp của viện trưởng trường em, có khi em còn dám trốn, giờ của anh em không trốn bữa nào, còn ghi chép cả quyển tập dày thế này.” Cô làm điệu bộ dày thiết dạy.

Trần Tri Ngô cười vang, nhớ lại lúc đó có ngồi ở hàng ghế đầu tiên, thờ phỉ phò hỏn hên, cảm mặt cảm mũi ghi chép giống y hệt như ‘bé củ cải’.

Có lần, thừa dịp Tô Nam đi vào nhà vệ sinh, anh cầm quyển sổ ghi chép của cô lên xem.

Lắng nghe bài giảng cặn kẽ từng chi tiết, ghi chép tỉ mỉ rõ ràng. Anh lật soạt lật gở đến trang cuối cùng, một tờ giấy rơi ra. Là trang giấy gấp đôi được xé từ quyển sổ. Mở ra, bên trong cẩn thận mà trang trọng viết hai chữ ‘Trí Ngô’, sau đó là những dòng bút băng quơ:

‘Nhân sinh tương tri, như hạnh hoa ngộ vũ, như trọc tửu ngộ ca.’ *(“Đời người biết nhau, như hoa hạnh gặp giọt mưa, như rượu đục tương ngộ khúc hát.”)*

Khoảnh khắc nhìn thấy dòng chữ này, tựa bước đi trong đêm khuya muộn, ánh trăng trong suốt như sương, giăng ngập cõi lòng.

“Em đợi khi nào đăng lên mạng thì xem” Trần Tri Ngô đứng dậy, duỗi tay gấp nắp laptop của cô lại: “Bây giờ đi ngủ với anh nào.”

“Em còn chưa làm xong việc ...”

“Em làm việc không đúng phương pháp,” anh đứng đó, lấy một tờ giấy trên bàn, duỗi tay rút cây bút chì trong ống đựng bút, sột soạt vẽ một chữ thập +.

Tô Nam: “... Hệ trục tọa độ hả anh?”

Trần Tri Ngô: “...”

Bắt đầu nhấc bút viết: “Anh chưa dạy cho em sao? Quan trọng – khẩn cấp; quan trọng – không khẩn cấp; khẩn cấp – không quan trọng; không quan trọng – không khẩn cấp... Em phân loại công việc cần phải làm hàng ngày theo thứ tự ưu tiên này mà làm”

(“Đây là cách quản lý thời gian theo thứ tự ưu tiên – phương pháp Eisenhower: dùng ma trận để sắp xếp công việc do tổng thống Mỹ thứ 34 Dwight D. Eisenhower nghĩ ra.”)

Tô Nam: “Em có nghe qua, nhưng chưa thử áp dụng bao giờ...”

Cô vừa nói vừa lấy cây bút trong tay anh, viết viết vẽ vẽ nhiệm vụ ngày mai.

Trần Tri Ngô: “... Chuyện này nhất định phải làm ngay bây giờ à? Khẩn cấp? Quan trọng?”

Tô Nam chớp chớp mắt.

Trần Tri Ngô nhìn cô, buồn cười nhưng cố nén xuống: “Chỗ anh có một việc vừa quan trọng lại khẩn cấp...” Búng cây bút chì văng sang một bên, nắm lấy cổ tay cô kéo cô đứng dậy khỏi ghế.

Tô Nam: “Em... ngày mai em còn phải đi làm.”

Trần Tri Ngô đề cô ra sau, một tay chống lên bàn, cúi đầu hỏn: “Anh sẽ làm nhanh...”

Qua ba bốn ngày tiếp theo, Tô Nam đã bước đầu thích ứng với nhịp độ công việc của công ty, sau đó được dẫn vào tổ.

Tổ trưởng là một người đàn ông trung niên mập mạp, nhìn có phần hơi quen mắt.

Tô Nam ngẫm nghĩ chốc lát, nhớ ra, chính là cán bộ phòng vấn ở vòng đầu tiên.

Tổ trưởng cũng nhận ra cô, mỉm cười giờ tay: “Anh tên Từ Đông, mọi người đều gọi là anh Đông.”

Tô Nam vươn tay ra bắt: “Em là Tô Nam, còn phải làm phiền anh chỉ bảo nhiều ạ.”

Từ Đông khoát khoát tay: “Không dám, không dám—— anh không huyền thuyên nữa, còn một núi việc phải làm, em vào đây đi, bây giờ bắt đầu họp luôn. Trước tiên em đi theo thư ký ghi chép biên bản cuộc họp.”

Tô Nam chính thức tiếp xúc với nội dung công việc, vừa bắt tay vào thì cảm thấy khẩn trương lo lắng, nhưng cuộc họp diễn ra chưa tới mười phút, những căng thẳng đó đã biến hết thành ừ rừ, nhue khi bị đánh cho tan tác—— toàn bộ đều là tiếng Anh, giao tiếp hàng ngày cô có thể nói chuyện lưu loát, nhưng lúc này từ vựng chuyên ngành bay đầy trời, còn chưa kịp phản ứng với mở này, mở khác đã chui tọt vào tai, chỉ có thể mơ hồ đoán ý chính để nắm được nội dung.

Giữa trưa tạm dừng nghỉ ngơi giây lát, đầu giờ chiều lại bắt đầu họp tiếp tục.

Đến sáu giờ khi cuộc họp kết thúc, đầu óc Tô Nam cũng đông đặc hoàn toàn, ừ ừ cạc cạc như bò nghe radio, thế nhưng vẫn chưa được tan việc mà còn phải gấp thư ký chỉnh sửa biên bản cuộc họp.

Từ Đông đi tới, đặt lên bàn của cô một quyển sách dày cộp, cười nói: “Lắng nghe vất vả lắm đúng không?”

Tô Nam hết sức thành thật đáp ‘ạ’.”

“Không có việc gì đâu, ai mới vào cũng đều thế cả—— em cầm quyển sách này về xem qua một lượt, gấp chỗ nào không hiểu thì hỏi anh.”

Tô Nam vội gật đầu.

Từ Đông vỗ vỗ vai cô: “Trước mắt em sẽ phải bận rộn nhiều đó—— tranh thủ thời gian chuẩn bị thi TOEIC.”

Tô Nam chỉnh sửa xong biên bản cuộc họp, sau đó cẩn thận ghi lại những từ vựng chuyên ngành vào một quyển sổ nhỏ, tra nghĩa, viết ví dụ minh họa vào...

Điện thoại reo lên.

Là Trần Tri Ngô gọi, hỏi cô tan việc chưa.

Tô Nam nhìn đồng hồ, đã gần tám giờ, vội vàng tắt máy tính, thu dọn đồ đạc: “Ạ, xong rồi... em sẽ xuống liền.”

Khoác ba lô, bước nhanh ra cửa, nhìn thấy phía đối diện một chiếc xe đang bật đèn đỏ nhấp nháy.

Trụ sở của công ty H cách đô thị đại học khá xa, xung quanh xe cộ thưa thớt, Tô Nam không nghĩ Trần Tri Ngô sẽ đến đón, đưa mắt dòm trái phải rồi chạy thật nhanh qua đường, kéo cửa bên ghế phụ lái ra.

Trần Tri Ngô đang hút thuốc, lúc cô ngồi lên, anh dụi tắt đầu thuốc, chống khuỷu tay lên vô lăng, quay đầu nhìn cô: “Em quên ngày mai là ngày gì rồi à?”

“Ngày mai...” Tô Nam ngăn người giấy lát: “... là ngày gì anh?”

Trần Tri Ngô giờ tay vỗ cái nhẹ lên đầu cô, khởi động xe: “Ngốc. Sinh nhật em”

Tô Nam ‘a’ một tiếng: “Ngày mai là mười sáu rồi hà anh?”

“Ừ,” Trần Tri Ngô cho xe chạy vào làn đường chính: “Đi vào thành phố, ăn với ba mẹ chồng bữa cơm. Ngày mai, ba không sắp xếp được thời gian.”

Đầu Tô Nam hoàn toàn ngốc đặc: “... Ai cơ?”

Trần Tri Ngô liếc cô một cái: “Không phải anh đang nói tiếng Trung hả?”

“... Sao anh không nói với em sớm hơn, em...”

“Chúng nhận kết hôn cũng đã lâu rồi, ông lão còn làm khó dễ được em sao?” Cánh tay lại duỗi qua vuốt ve tóc cô: “Em nghỉ ngơi một lát đi, phải ba mươi phút nữa mới đến nơi.”

Tô Nam ngủ gật trong xe, bị Trần Tri Ngô đánh thức.

Xe dừng lại ở một nơi rất yên tĩnh, trước một khoảnh sân nhỏ đèn đuốc sáng trưng.

Đi xuyên qua sân, đến một gian phòng riêng.

Trần Tri Ngô đẩy cửa ra, nắm chặt tay Tô Nam, hướng về phía hai người đang uống trà trong phòng: “Ba, mẹ.”

Người đàn ông tóc hoa râm ngồi bên trái chiếc bàn, chậm rãi ngược mắt nhìn sang. Nét mặt trông có vẻ như rất hiếm khi biểu lộ cảm xúc, ánh mắt cương nghị chứa đựng thần uy khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Tô Nam run run: “Chú...”

Thấy ánh mắt Trần Tri Ngô quét qua, vội vàng sửa lại cách xưng hô: “Ba...” Rồi lật đặt nhìn sang Cố Bội Du đang mỉm cười ở phía đối diện: “... Mẹ.”

Nét mặt Trần Chấn nhân nhật: “Ngồi đi.”

Tô Nam nom nớp lo sợ, bị Trần Tri Ngô kéo lại ngồi xuống bên cạnh.

Cố Bội Du cười hiền lành nhìn Tô Nam: “Con mới tan tầm à?”

“Ạ...”

“Làm ở đâu?” Trần Chấn bắt thần thấy ra một câu.

“Ạ, công ty H.”

Trần Chấn dừng ngữ khí giải quyết việc chung đánh giá: “Công ty này mấy năm gần đây đang trên đà phát triển tốt—— con làm ở vị trí nào?”

Tô Nam vô thức lia mắt nhìn Trần Tri Ngô, đáp lời: “Ạ, cung cấp giải pháp, chủ yếu là...”

“Khi nào thì tốt nghiệp?”

“Ạ, tháng sáu...”

Trần Chấn gật gù, trên mặt vẫn là biểu cảm bề nguyên xi y hệt lúc mới vào phòng, không có lấy mảy may thay đổi.

Tô Nam hồ nghi, không biết liệu có phải suốt ba mươi năm qua, ông cụ người chưa từng có bất kỳ biểu lộ cảm xúc nào trên gương mặt không.

Tưởng ông cụ còn muốn tiếp tục hỏi, nào ngờ sau khi hỏi han vài câu không mấy quan trọng đó, không nói gì với cô nữa cũng không thêm nói chuyện với ai. Trong lúc đợi thức ăn được bê lên, hoàn toàn chỉ có ba người Tô Nam, Trần Tri Ngô cùng Cố Bội Du rôm rả trò chuyện với nhau. Trần Chấn trầm ngâm ngồi, trầm ngâm ăn cơm, trầm ngâm uống rượu, không quan tâm hứng thú đến chủ đề bọn họ tán gẫu, cũng không hề có ý định tỏ vẻ quan tâm.

Một bữa cơm kỳ lạ, cứ như vậy ăn xong.

Nhân viên phục vụ thu dọn bàn, bưng lên một ấm trà.

“Tô Nam,” Trần Tri Ngô liếc mắt nhìn Cố Bội Du và Trần Chấn: “Rót hai chung trà đi em.”

Tô Nam lập tức hiểu ý anh, bưng ấm trà, rót vào hai cái chung sứ nhỏ màu trắng, nâng từng chung một lên, kính cẩn dâng cho Trần Chấn.

Trần Chấn khựng một giây, đưa tay nhận lấy.

Cố Bội Du mỉm cười dịu dàng nhận lấy một chung khác.

Uống xong, bà lấy từ trong túi xách bên cạnh ra một bao lì xì căng phồng: “Cho con cháu chút tiền tiêu vặt, con đừng chê ít, sau này Tri Ngô tính tình thối, phải nhờ con khoan dung nhiều.”

Tô Nam hoảng hốt sợ hãi, chân tay luống cuống nhìn về phía Trần Tri Ngô.

Trần Tri Ngô tỏ ý bảo cô nhận lấy.

Tô Nam vội vàng đưa hai tay đón nhận. Một phong bì nặng trĩu, đề trên tay, xem chừng không hề ít.

Bên ngoài, đêm đã rất sâu, Trần Tri Ngô đỡ Cố Bội Du ngồi vào xe, dặn dò Trần Chấn lái xe cẩn thận, chú ý an toàn.

Trần Chấn liếc anh một cái: “Không có việc gì thì tranh thủ ghé về nhà, đừng có mất tâm mất ngủ.”

Trần Tri Ngô gật đầu đáp ứng, lại nhìn Cố Bội Du đang ngồi phía sau: “Mẹ, mẹ nghỉ ngơi sớm.”

Tô Nam bên kia cũng vô cùng nhanh nhẹn nói tạm biệt Trần Chấn và Cố Bội Du.

Đợi xe lăn bánh biến mất sau lối rẽ, Tô Nam ôm lấy thắt lưng Trần Tri Ngô: “Thầy Trần, có phải ba anh không hài lòng em không?”

“Cái gì ba anh... đôi cách xưng hô mất phí hả?” Trần Tri Ngô liếc cô: “Ông lão khen công ty em không tệ rồi, còn họ vọng ông lão khen em sao? Anh lớn ngần này, chưa từng nghe thấy ông lão khen lấy một câu.”

Tô Nam cười giòn tan: “... Sao anh của em lại đáng thương thế này, vậy mai mốt em sẽ khen anh nhiều thiệt nhiều.”

“Thôi bỏ đi, ngoại trừ nói anh nhìn đẹp mắt, em còn nói được cái gì khác sao? Nông cạn.”

Tô Nam tròn xoe hai mắt chớp chớp, kiễng chân đi sát mũi vào tai anh, thì thầm một câu.

Trần Tri Ngô thiếu điều sắc sạ.

Đưa tay bẹo má cô, cúi đầu trầm giọng cười nói: “... Sao da mặt em càng ngày càng dày thế này, hừm?”

Tô Nam không thêm để ý tới anh, lo cúi húi mở bao lì xì.

“Bao nhiêu tờ thế nhỉ?”

“Em tự đếm đi.”

Tô Nam vô cùng thành thật, đếm: “Một, hai...”

Trần Tri Ngô: “...”

Hai phút sau: “Một trăm, một trăm linh một”

Tờ cuối cùng, là tờ tiền một trăm đồng nhân dân tệ mới cấu.

Ngần dặm mới có một.

Cô lớn ngần này, chưa bao giờ nhận được bao lì xì nào nhiều như thế: “Quá trời đất luôn...”

“Không có cách nào từ chối được. Đây là lễ nghi. Em cầm lấy đi mua kẹo ăn.”

“Ấn cho sâu răng...”

Trần Tri Ngô kéo mở cửa xe: “Đi thôi, về nhà nào.”

Về đến nhà đã hơn mười giờ, Tô Nam tắm rửa trước, nằm trên giường, lấy bao lì xì ra, cười phơn phở sưng rân đếm lại một lần nữa, vừa đợi Trần Tri Ngô.

Đếm tới tờ thứ ba mươi... ngoẻo đầu ngủ thiếp đi.

Bị Trần Tri Ngô lay tỉnh, vừa mở mắt ra, cảm giác trên trán mình có dán cái gì đó, đưa tay sờ, là tiền.

Đào mắt dòm tiếp, nhìn thấy Trần Tri Ngô lấy tiền trong bao lì xì của mình đắp khắp người mình.

Tô Nam: “...”

Ngồi bật dậy: “... Anh thật ầu trĩ!”

Trần Tri Ngô cười vang, nhét vào tay cô một phong thư: “Sinh nhật vui vẻ. Mau ngủ nào.”

“Anh đánh thức em dậy, chỉ để nói ‘sinh nhật vui vẻ’ sao?!”

Trần Tri Ngô nhướn mày.

Tô Nam không biết nên khóc hay cười, thu dọn xong một giường đầy tiền giấy mới tỉnh, sau đó định xé mở phong thư ra.

“Không quan trọng, không khẩn cấp, đừng xem bây giờ... Ngủ nào.”

Tô Nam dòm anh lom lom, cười hà hà nói: “Có phải thư tình không ạ?”

Trần Tri Ngô nghiêm mặt: “Em tưởng tượng đến là hay.”

Giật lại, ném vào trong hộp tủ đầu giường, tắt đèn, nhét cô vào chăn: “Ngủ nào!”

Nửa đêm, Tô Nam tỉnh dậy.

Bên cạnh, Trần Tri Ngô đang ngủ rất say, hơi thở phả ra sâu trầm đều; cô rón rén lấy phong thư và điện thoại, dùng ánh sáng màn hình rọi đường, yên lặng không một tiếng động đi ra ngoài.

Vào thư phòng, bật đèn lên, mở phong thư ra.

Tổng cộng có ba món đồ.

Đầu tiên là một bản kết quả kiểm tra sức khỏe chi tiết, tất cả các chỉ số đều bình thường.

Tiếp đến là một tấm bưu thiếp, chính là chữ ‘Phúc’ hôm đó cô đã cắt trong bảo tàng nghệ thuật cắt giấy ở Nam Sơn, bên trên là hàng chữ Trần Tri Ngô viết tay bằng bút máy, mạnh mẽ phóng khoáng, thanh thoát tiêu sái như nước chảy mây bay: *‘Nhân sinh tương tri, như hạnh hoa ngộ vũ, như trọc tiêu ngộ ca.’*

Cuối cùng, là một bức thư tình bốn trang giấy, cũng là viết tay.

Câu sau cùng, anh viết:

‘Chẳng qua đợi em thêm một ít thời gian.’

Chẳng qua dùng tuổi tác trải kiếp phù hoa của anh, vận kim tháng ngày chậm lại một ít.’

Đêm thanh lặng trời chấy.

Tô Nam bụm miệng, vội vàng lau nước mắt.

Thật lâu sau, trái tim mới lấy lại được nhịp thở bình ổn.

Xếp ngay ngắn những trang giấy vào phong thư, yên lặng trở lại phòng ngủ, đặt phong thư vào chỗ cũ, vờ như mình chưa hề xem qua.

Cô vén chăn nằm xuống, có lẽ do tiếng động làm ồn Trần Tri Ngô, anh xoay người, cánh tay theo quán tính vòng qua ôm cô vào lòng.

(Thùng thư màu xanh)

(Ma trận Eisenhower – hệ trục tọa độ của Tô Nam)

MA TRẬN EISENHOWER		
	KHẨN CẤP	KHÔNG KHẨN CẤP
QUAN TRỌNG	P1	P2
KHÔNG QUAN TRỌNG	P3	P4
QUYẾT TÂM MẠNH ***		

‘Lương địa thư’: là tuyển tập những lá thư tình của Lỗ Tấn và Hứa Quảng Bình được xuất bản năm 1933.Các bạn thử đọc phần này về tình yêu của Lỗ Tấn và cô học trò Hứa Quảng Bình kém ông mười bảy tuổi.

Lỗ Tấn: sinh năm 1881 mất năm 1936.

Có thể nói đời Lỗ Tấn là một chuỗi bi kịch. Cha chết khi ông mới 16 tuổi; là con trưởng, ông phải thay cha trông nom mẹ và các em. Vì thế mặc dù là người dẫn đầu trào lưu chống lại các hủ tục của xã hội phong kiến, nhưng chính ông lại buộc phải tuân theo các hủ tục ấy.

Năm 25 tuổi (1906), mới sang Nhật du học được 4 năm Lỗ Tấn nhận được điện báo “Mẹ ốm về ngay”. Ông tức tốc về quê. Đến nơi thì thấy trong nhà treo đèn kết hoa, thì ra mẹ gọi về bắt lấy vợ. Cô dâu bà chọn là Chu An, cùng quê Thiệu Hưng tỉnh Chiết Giang. Để chiều lòng mẹ và biết rằng có phần đối cũng vô ích, ông đành chấp nhận tất cả. Đến lúc cưới, ông mới biết mặt vợ – một cô gái thấp nhỏ, bô chần, mũi chữ và hơn ông 3 tuổi.

Trong bài viết Phạm Tú Châu dịch từ Trung Hoa văn học tuyển san có đoạn ‘*bà Lỗ Thuy đã tình ý kinh sợ khi thấy mắt con trai sưng mọng, mặt xám ngoét. Rõ ràng là nếu không khóc suốt đêm thì chú rể đã không phải ở vào trạng thái đó.*’

Bị ép lấy người mình không yêu, Lỗ Tấn dứt khoát không chịu coi Chu An là vợ. Đêm tân hôn, chú rể không ngủ cùng cô dâu. Bốn hôm sau ông lên đường trở lại Nhật, mang theo em là Chu Tác Nhân vừa thi đỗ lấy được học bổng du học Nhật.

Về sau ai hỏi về chuyện này Lỗ Tấn đều nói: ‘Đây là mẹ tôi lấy con dâu chứ đâu phải chuyện của tôi.’

Năm 1909 Lỗ Tấn về nước đi làm, có sống ở quê nhà cùng mẹ và vợ một thời gian ngắn, nhưng cũng hoàn toàn ly thân với vợ.

Hôn nhân có thể gán ghép nhưng tình yêu thì chưa bao giờ có thể miễn cưỡng. Ông sống cuộc sống độc cư của nhà tu khổ hạnh. Lỗ Tấn từng thử kêu gọi trái tim mình thích Chu An nhưng mỗi lần cố gắng là một lần đổ công, đổ sức ra sông, ra biển, bởi vì tình yêu xưa nay đều phải nhờ có sự giao lưu tâm linh mới có thể nhen nhóm được đốm lửa. Nhưng hai người lại ở hai cực của lĩnh vực tinh thần thì làm thế nào mà thực hiện được sự giao lưu về mặt tâm linh?

Vụ hôn nhân cưỡng ép này khiến Lỗ Tấn càng nhận thức sâu sắc hơn nỗi khổ của người Trung Quốc do các hủ tục của xã hội phong kiến đem lại.

Mẹ ông kể: Suốt ngày hai vợ chồng Lỗ Tấn chỉ nói với nhau ba từ. Buổi sáng vợ gọi chồng dậy, chồng đáp “Ờ”; đến bữa ăn, vợ gọi, chồng cũng đáp “Ờ”; buổi tối vợ đi nằm sớm nên hỏi có khóa cổng không, chồng đáp “Có” hoặc “Không”. Chỉ khi nào vợ xin tiền thì chồng mới nói thêm vài câu như “Cần bao nhiêu?” hoặc bảo nên mua thứ này thứ nọ, nhưng chuyện ấy mỗi tháng chỉ xảy ra một hai lần. Về sau bà Chu An kể lại: “Mẹ chồng tôi cứ trách tôi không có con, nhưng suốt năm ông ấy không nói với tôi câu nào thì sao mà có con được”.

Lỗ Tấn từng khuyên vợ đi học chữ, nhưng Chu An không chịu học. Ông bảo: “Thế thì mỗi người một nơi vậy, hay mình về nhà mẹ đẻ mà ở”. Chu An tỏ ý suốt đời chỉ ở với mẹ chồng.

Sau Phong trào Ngũ Tứ, trong trào lưu phá bỏ hủ tục cũ, không ít nhà trí thức từng bị hành hạ bởi kiểu hôn nhân hủ lậu đều tìm giải thoát bằng cách li dị vợ, như hai nhà thơ Quách Mạt Nhược và Uất Đại Phu. Có người khuyên Lỗ Tấn làm thế nhưng ông không nghe. Dân Thiệu Hưng thời ấy coi phụ nữ bị chồng li dị là loại người bỏ đi, họ không dám về nhà bố mẹ đẻ vì sợ bị khinh ghét; có người quản trí tự tử. Lỗ Tấn đã cân nhắc kỹ việc này, ông không nỡ để vợ rơi vào cảnh khốn cùng ấy.

Rốt cuộc Lỗ Tấn vẫn tìm thấy tổ ấm của mình. Năm 1925, ông nhận được thư của Hứa Quảng Bình, cô học trò kém ông 17 tuổi từng tích cực tham gia phong trào Ngũ Tứ, có tư tưởng cách mạng và hiểu biết nhiều. Qua đọc tác phẩm của Lỗ Tấn mà có cảm phục và đi đến chủ động yêu ông.

Năm 1926 Lỗ Tấn về làm việc tại Hạ Môn; để vợ và mẹ ở lại Bắc Kinh. Từ tháng 10/1927 ông chung sống với Hứa Quảng Bình. Suốt đời ông gửi tiền nuôi mẹ và Chu An. Sau khi ông mất, Hứa Quảng Bình tiếp tục làm bốn phần ấy.

Bà giúp ông rất nhiều trong việc chép bản thảo, thu xếp chỉnh lý sách vở, thư từ, giấy tờ của ông. Suốt hơn 30 năm sau khi ông mất, bà vẫn tiếp tục dùng ngòi bút báo vệ ông. (Trích từ varmhequandoi và một số nguồn khác.)

*

Sự kiện cô nữ sinh Hứa Quảng Bình trao đổi thư từ với ông và đem lòng yêu ông đã thực sự mở ra cho Lỗ Tấn một trang đời mới...

Khoảng năm 1923 Lỗ Tấn được mời làm giảng viên Trường Cao đẳng nữ sư phạm. Là một nhà văn nổi tiếng, lại có kiến thức uyên bác kết hợp với lối kể chuyện dí dỏm, đầy chất trào lộng, Lỗ Tấn trở thành một ông thầy được hâm mộ nhất trong số các cán bộ giảng dạy của trường. Đặc biệt, với những người có ý chí cầu tiến, ông là một ‘thần tượng’.

Hứa Quảng Bình là một trong số đó. Mặc dù hàng tuần thầy trò vẫn có những buổi gặp nhau trên lớp, song Hứa Quảng Bình lại chọn hình thức thư từ để biểu lộ những vấn đề thuộc về trí thức và... tình cảm của mình. Suốt từ 1925 đến 1929, cô viết cho Lỗ Tấn hàng trăm bức thư. Mỗi quan tâm của cô đa phần là những vấn đề liên quan đến thời cuộc, đến vận mệnh dân tộc.

Lỗ Tấn không phải người theo chủ nghĩa khắc kỷ. Sống trong một xã hội mà tàn tích phong kiến còn rất nặng nề, ông được xem là người có nhiều tư tưởng tiến bộ. Ngay việc yêu đương nam nữ, ông cũng có cái nhìn tương đối cởi mở. Hối Viên Lương – người của Quốc dân đảng làm Thị trưởng Bắc Kinh, với đầu óc nặng tính thủ cựu, ông ta đã ra sắc lệnh cấm nam nữ học chung trường, cấm bơi lội cùng nhau để bảo vệ...thuần phong mỹ tục.

Trong một lần nói chuyện với các bạn trẻ, Lỗ Tấn đã giễu cợt lệnh mới của viên Thị trưởng bằng cách đề ra “sáng kiến”: Để tránh cho nam nữ hít thở trong cùng trời đất, mỗi khi ra khỏi nhà, nam nữ cần phải mang mặt nạ phòng độc, sau lưng công một bình dưỡng khí, vừa tránh lưu thông không khí (từ mũi người con trai sang mũi người con gái, và ngược lại), vừa tránh xuất đầu lộ diện với nhau. Như thế mới thật ‘bảo vệ thuần phong mỹ tục’...

Tuy nhiên, về nhận thức thì như vậy, song trong thực tế cuộc sống của Lỗ Tấn với ‘bà cả’ Chu An, ông còn thể hiện sự ‘thủ cựu’ hơn nhiều so với cái sắc lệnh mà viên Thị trưởng Bắc Kinh đưa ra. Để hạn chế việc tiếp xúc với nhau, mặc dù sống cùng trong một nhà, song cả ông và bà đã đặt ra một cách thức: Họ cho làm hai chiếc hòm, một chiếc chứa những quần áo cần giặt, chiếc kia chứa những quần áo đã giặt rồi. Như vậy mọi sinh hoạt của Lỗ Tấn vẫn được duy trì mà sự ‘đổi mặt’ giữa hai ông bà cũng được giảm thiểu.

Với Hứa Quảng Bình, vì là cuộc hôn nhân xuất phát từ tình yêu, nên Lỗ Tấn đã có nhiều thay đổi trong cách cư xử. Sống cùng nhau vẹn vẹn có 9 năm (1927 – 1936), song đó thực sự là những năm tháng đáng nhớ nhất trong cuộc đời họ, cho dù cuộc sống của cặp vợ chồng khá chênh lệch về tuổi tác này không phải lúc nào cũng xuôi chèo mát mái và hoàn cảnh kinh tế đã có những lúc thực sự thiếu thốn. Lỗ Tấn là người vốn dĩ hay tin người nhưng lại có phần...nóng tính. Những khi bị vợ phàn nàn về cách xử thế, ông ‘giận dữ’ làm thinh, không hỏi chuyện, bỏ trà, bỏ thuốc như người...ôm. Hứa Quảng Bình – bởi lợi thế tuổi trẻ cũng không ‘vừa’: Cô cũng một mực im lặng, không chịu xuống thang, mãi rồi Lỗ Tấn cũng phải làm lành: “Tình tôi như thế, thật chẳng ra sao cả”. Đến ‘nước’ này, Hứa Quảng Bình mới lên tiếng: “Vi em vẫn xem anh như thầy học, nên em nhịn, chứ bằng vai phải lứa thì không thể như thế được”. Lỗ Tấn thừa nhận: “Tôi cũng biết thế!”.

Sau một thời gian ăn ở với nhau, Hứa Quảng Bình đã sinh hạ cho Lỗ Tấn một cậu con trai.

Với Chu An, Hứa Quảng Bình luôn thể hiện một cách xử sự ân tình, chu đáo, xứng với tư cách của người có học thức và phận ‘dân em’. Điều này khiến bà Chu An rất vì nể. Sinh thời, bà Chu từng từ chối tiền tài trợ của Chu Tác Nhân, em trai Lỗ Tấn, nhưng riêng tiền trợ cấp của Hứa Quảng Bình thì bà ưng thuận. Bà phát biểu với báo giới: ‘Bà Hứa là người rất tâm lý. Bà ấy luôn hiểu được tâm tư, nguyện vọng của tôi. Bà ấy là người thường xuyên gửi tiền, duy trì cuộc sống cho tôi’.

Ở Trung Quốc, Hứa Quảng Bình được xem là một nữ văn sĩ có nhiều đóng góp cho nền văn chương mới.

Đọc xong, nghĩ đến ‘Thư tình gửi một người’ Trịnh viết cho Dao Ánh, hơn ba trăm lá thư – hóa hướng dương bé nhỏ – mặt trời rực rỡ nhất trong cuộc đời ông còn lưu giữ lại được.

Nhưng Lỗ Tấn và Hứa Quảng Bình đã hạnh phúc bên nhau dù ngắn ngủi.

Còn Trịnh ‘*Nỗi nhớ đã đi qua hết quãng đời dài hơn hai mươi năm. Đi từ Huế lên Đà Lạt về Sài Gòn và âm i như một dòng nước ngầm không quên lãng.*’, để rồi đến tận cuối đời,

‘*Nỗi buồn xin lỗi bàn tay. Tắm thân hiu quạnh ngồi say một mình.*’

‘*Trả nợ một đời không hết tình đâu, nợ lại lần này trong cõi đời nhau.*’

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi (Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 46

Hãy cho tôi được làm vết hằn in sâu trong tim em, hãy cho tôi được làm con dấu em mang trên cánh tay. 'Tôi sẽ niệm nhĩ ca ước nguyện cùng em, người phụ nữ tốt đẹp của tôi.

—Trầm Tử Văn

Thời gian phẳng phất như bị ép chặt, một đường lao tới nghiền vút qua ý tưởng ‘tận hưởng từng khoảnh khắc còn lại trong quãng đời sinh viên’ của Tô Nam, đi qua mùa đông, hoa đào chồi nảy lộc đón xuân, rồi hanh hao đầu hạ đến.

Tô Nam không ngừng chạy tới lui giữa hai nơi Đán – Sùng, bảo vệ luận văn sơ bộ, thực tập, chuẩn bị cho kỳ thi TOEIC... Hồi hã ngược xuôi, chớp mắt tháng năm về.

Ngày mười tháng năm, bảo vệ luận văn trước Hội đồng.

Tô Nam nằm trong nhóm buổi chiều, buổi trưa không ngủ, ở trong ký túc xá xem đi xem lại slide cho đến khi thuộc như.

Trước đó, cô cũng đã nhiều lần luyện tập qua với Trần Tri Ngô, giáo viên phản biện sẽ tập trung vào những vấn đề gì, những câu hỏi nào sẽ được đưa ra, Trần Tri Ngô đều phân tích cặn kẽ cho cô nghe.

Không sợ hãi, nhưng không tránh khỏi hồi hộp lo lắng.

Mắt thấy gần sắp đến giờ, Tô Nam thun đồ đạc, cùng mấy nữ sinh ở chung tầng nhanh chóng sai chân đi về phía học viện.

Ở dưới lầu học viện, tình cờ gặp Giang Minh Khiêm.

Thang máy đông đặc người chờ, Giang Minh Khiêm kéo cô đi thẳng lên lầu bằng lối cầu thang bộ, vừa đi vừa hỏi: “Chuẩn bị bảo vệ thế nào rồi?”

“Em phải lo cho mình đi,” Tô Nam cười nói: “Cô Hàm nói với chị, thẩm định luận văn trước bảo vệ, luận văn của em còn rất nhiều chỗ phải chỉnh sửa.”

Giang Minh Khiêm gãi đầu: “Không có cách nào dành ra thời gian tập trung cho chuyện này —— đợt này không qua được thì thôi, em cũng không nhất định phải lấy cái bằng này.”

Tô Nam tròn mắt.

Vừa đúng lúc đi lên tới khoảng nghỉ trên tầng hai, Giang Minh Khiêm xoay người lại nhìn cô mỉm cười: “Gây dựng sự nghiệp thành công, không phải là mục tiêu của học đại học sao?”

“... Chỉ vì cái có này?”

Giang Minh Khiêm cười vang: “Em vốn là người an nhiên tự tại tại mà đúng không?”

Bước chân Tô Nam dừng lại, nghiêm túc nhìn hấn: “Ừ.”

Đến lầu bốn, tới trước cửa phòng báo cáo của Giang Minh Khiêm, hai người tách ra mỗi người đi một hướng.

Tô Nam: “Chúc em bảo vệ thành công.”

Giang Minh Khiêm cười khoát khoát tay, đi vào.

*

Có tổng cộng sáu sinh viên bảo vệ, mỗi phiên báo cáo là ba mươi phút.

Tô Nam đã được rèn luyện nhiều trong công ty, nên lúc này đứng trước hội đồng bảo vệ không còn dễ căng thẳng mất bình tĩnh như trước nữa.

Từ giới thiệu ngắn gọn về công trình nghiên cứu, lý do chọn đề tài, đến tổng quan tình hình nghiên cứu, phương pháp thiết kế nghiên cứu, kết luận nghiên cứu cùng những thiếu sót... từng mục từng phần, chừng mực, rành mạch rõ ràng. Sau khi trình bày xong, cô khẽ cúi đầu chào, rồi cầm bút lên đợi năm vị giảng viên đặt câu hỏi.

Trước tiên có người khen luận văn của cô lập luận logic chắc chắn, sau đó hỏi tiêu chuẩn chọn mẫu, chọn mẫu xác suất hay phi xác suất; một số vấn đề liên quan đến kết quả khảo sát về số lượng mẫu chọn, có phải đã cố tình lọc đối tượng khảo sát để hỗ trợ cho kết luận nên có độ sai lệch nhất định không... Mấy vị giảng viên khác, có người hứng thú với việc cô dùng ‘Lý thuyết Camaval hóa của M.Bakhtin’ báo cô nêu lên quan điểm có thể áp dụng hoàn toàn ‘Lý thuyết chính trị về sự chơi’ này cho nghiên cứu truyền thông hay không; có người báo cô giải thích chi tiết logic bên trong quyền thiết kế bảng câu hỏi...

Những vấn đề này, trước đó Trần Tri Ngô đều đã đề cập qua, cũng đã hướng dẫn phải trả lời như thế nào.

Tô Nam liền dựa theo những gợi ý Trần Tri Ngô đã cho, kết hợp với luận văn của mình, trả lời từng câu một.

Sau khi trả lời xong, trở lại chỗ ngồi rồi mới phát hiện lòng bàn tay mình đỏ đầy mồ hôi lạnh.

Tiếp sau Tô Nam còn có hai sinh viên khác, chẳng mấy chốc đã kết thúc.

Sáu người bảo vệ cùng những sinh viên dự định được mời ra khỏi phòng, năm vị thầy cô bàn bạc thảo luận kết quả.

Khoảng mười phút sau, cửa mở ra.

Tô Nam hít thở một hơi thật sâu, quay trở lại phòng học.

Chủ tịch hội đồng bảo vệ cầm trên tay tờ giấy, lướt mắt nhìn quanh một vòng: “Sau khi trải qua quá trình trao đổi, chúng tôi đã đưa ra quyết định cuối cùng, kỳ bảo vệ luận văn này, năm sinh viên Dương Thư, Lưu Cảnh Vân, ... Tô Nam đã được thông qua...”

Tầng bốn có một khu vực nghỉ ngơi, bàn ghế sofa, đầy đủ mọi thứ.

Nắng chiều về quên nẻo, rải thảm vàng ấm áp xuống mặt đất, hai thân cây cô thụ lá thôi khô đợi mùa, uơm màu biêng biếc thanh xuân.

Thân cây này, ngày trước cô thường ngắm nhìn từ trong văn phòng Trần Tri Ngô.

Lòng bàn chân muốn nhũn ra, cảm giác vui sướng ấm áp như thủy triều nhấp nhô lên xuống, thấm đẫm trong lòng cô niềm phấn chấn hân hoan sau bao căng thẳng lo lắng.

Cô đặt ba lô xuống nền nhà gạch men sứ, nghiêng người tựa vào cửa sổ, lấy điện thoại ra gọi cho Trần Tri Ngô.

“Sao rồi em...”

“Thầy Trần,” cam vàng ngắt xanh, đồng loạt tràn vào mi mắt: “Bảo vệ thành công rồi!”

Bên kia dừng một thoáng, rồi vang lên tiếng cười khê: “Anh đã sớm biết...”

“Biết sao anh còn hỏi?”

“Em ngốc như thế, biết đầu lại vừa vụn lọt ngay vào cái mùi phấn trầm không chắc kia.”

Tô Nam không cãi lại anh, cảm thấy những tâm sự chôn chặt trong lòng không dám cho ai biết chiếm đóng cả trái tim khi đối diện với anh năm trước đã cách rất xa xôi, đột nhiên lúc này lại hiện rõ mồn một trước mắt.

“Thầy Trần, cảm ơn anh.”

Một câu này, trịnh trọng mà chất chồng.

Cảm ơn anh dốc lòng dạy dỗ, cảm ơn anh gió xuân thổi tuyết mưa xua nắng hạ, cảm ơn anh nghiêm khắc bảo ban.

Cảm ơn anh tuy có lòng riêng nhưng hết mực bao dung.

Cảm ơn anh đã cho cô được nhìn thấy một người thầy khí khái nghiêm túc trong học thuật.

Ra đến cửa học viện, phía sau truyền tới giọng nói của Giang Minh Khiêm: “Tô Nam!”

Tô Nam dừng bước đứng lại.

Giang Minh Khiêm chạy tới, cười rạng rỡ để lộ trọn hàm răng đều tăm tắp, nom đáng vẻ này nhất định đã bảo vệ thành công.

Tô Nam cũng vui vẻ thay cậu ấy: “Tiếc quá ta, em không thực hiện được sứ mệnh ‘người gây dựng sự nghiệp thành công không cần bằng cấp’ rồi.”

Giang Minh Khiêm cười ha ha: “Ngày mai chúng ta mời cô Hàm đi ăn cơm đi, mấy đàn anh đàn chị tốt nghiệp khóa trước nói, năm ngoài cũng tổ chức tiệc tri ân sau khi bảo vệ xong luận văn.”

Tô Nam gật đầu: “Vậy em sắp xếp nha?”

“Được.”

Hai người đi ra ngoài, cùng tán gẫu mấy câu những việc gần đây.

Đến cổng trường, Tô Nam từ chối lời mời ăn tối của Giang Minh Khiêm: “Có gì để dịp khác, chị về nghỉ ngơi một chút.”

Giang Minh Khiêm cười nói: “Vậy được, em đi trước.”

Cô gật đầu, xoay người lại định nhắc chân bước đi, chợt nghe thấy Giang Minh Khiêm gọi với theo.

“Chuyện đó...” Giang Minh Khiêm gật đầu: “Còn chưa chúc chị tân hôn vui vẻ.”

Tô Nam yên lặng giây lát, cười nói: “Cảm ơn.”

Giang Minh Khiêm nhìn cô, trong ánh mắt vô vàn lời muốn nói lại thôi, song trầm mặc thoáng chốc lại mỉm cười thật tươi, vẫy tay: “... Em đi ăn đây!”

Cái bóng cao lớn như con gió lẫn mình vào đám đông, thật nhanh biến mất khỏi tầm mắt.

Tiệc tri ân và chia tay, nghiên cứu sinh khóa này đều có mặt đông đủ, chỉ có hai đàn em nữ đang thực tập ở thành phố khác là không kịp về.

Lâm Hàm xúc động bồi ngùi, nhìn lướt qua hết một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Tô Nam: “Mấy đứa là khóa thứ hai cô hướng dẫn. Mỗi năm cứ đến thời điểm này, cô rất muộn phiền, người đến rồi đi, cảm thấy mình già cỗi từng năm từng năm...”

Mọi người đồng loạt kêu lên: “Cô Hàm, cô còn trẻ lắm mà!”

Lâm Hàm nở nụ cười: “Sau này trời nam đất bắc, muốn gặp mặt tụ họp cũng không dễ dàng. Bất luận là khi nào, các em gặp phải chuyện gì, đều có thể gọi điện cho cô. Nếu có dịp ghé về qua thành Đán, có thời gian cũng có thể đến văn phòng cô ngồi đôi phút. Lối này, hàng năm cô đều nói, năm nay cũng vậy gửi đến mấy đứa —— cho dù sau này mấy đứa công thành danh toại hay chỉ sống cuộc đời bình lặng, cô chỉ có duy nhất một yêu cầu, làm người trong sạch, làm việc trong sạch.”

Mọi người im lặng cúi đầu.

Lâm Hàm bùng cốc rượu lên, cười nói: “Ôi chao, năm nào cũng khiến cho bầu không khí sướng sướng như thế, tất xấu này của cô đúng là không sửa được —— nào, tôi, uống chút rượu. Rượu này là do chính tay bác sĩ Khương đặc biệt chọn giúp đẩy nhè.”

“Ủầy...” Mọi người đang mắt đỏ hoe, lập tức cười phá lên: “Lại ngược chết người ta!”

Cơm nước xong, mọi người đứng ở cửa, từng người một nói lời tạm biệt.

Tô Hàm gọi Tô Nam.

“Cô Hàm” Tô Nam ngoan ngoãn đứng trước mặt Lâm Hàm.

“Lần trước, hơi nặng lời.” Lâm Hàm nhìn cô: “Những lời thế này, giáo viên như cô lẽ ra không nên nói, nhưng dù sao em cũng xem như đã tốt nghiệp, nói thật cũng không sao. Trong số sinh viên từng dạy, cô thích nhất là em. Ba mẹ cô sớm ly hôn, từ nhỏ cô đã sống với ông bà nội, một mình xa nhà đi học, trên người em, cô có thể nhìn thấy sự kiên cường mạnh mẽ, giống với thời tuổi trẻ của cô. Thế nên có đôi khi, không tránh khỏi lấy tiêu chuẩn của mình đặt lên người em. Em là người có thể lập nên sự nghiệp công thành danh toại, vì vậy không muốn em bị tình yêu làm vướng chân quá sớm —— nhưng nghĩ đi rồi nghĩ lại, mỗi người có con đường riêng của mình, cô nghiên cứu chủ nghĩa nữ quyền. Bản chất của chủ nghĩa nữ quyền, chẳng phải là tất cả phụ nữ đều có quyền tự do lựa chọn, không bị câu thúc, không bị hạn chế sao?”

Tô Nam cúi đầu: “Cô Hàm, em hiểu ạ.”

Lâm Hàm mỉm cười: “Cháu Phi rất khổ cực, đi đến đó cố gắng học hỏi, vượt qua. Còn trẻ, chịu một chút khổ sở kỳ thật cũng không có hại gì.”

Tô Nam gật đầu.

Lâm Hàm vỗ vỗ vai cô: “Thay cô gửi lời hỏi thăm Trần Tri Ngô... Sau này, trong tiệc cưới của hai người, rượu cậu ấy thiếu cô, một chén cũng đừng mong trốn được.”

Ngày hôm sau, Tô Nam thu dọn hết đồ đạc lộn xộn còn lại trong ký túc xá, đóng gói gửi dịch vụ vận chuyển về thành phố Sùng, chỉ chừa lại chăn đệm cùng vật dụng hàng ngày, để lúc quay lại trường tham dự lễ tốt nghiệp và chụp ảnh lưu niệm còn cần dùng đến.

Trong ký túc xá tràn ngập bầu không khí thương cảm, mọi người hẹn nhau hai tuần sau sẽ cùng chụp ảnh tốt nghiệp.

Mọi người đều có hướng phải đi, cũng không thể dây dưa ở lại lâu hơn.

Buổi chiều, Tô Nam đáp đường sắt cao tốc trở về thành phố Sùng.

Trần Tri Ngô tan tâm về đến nhà, vừa mở cửa, mùi thức ăn thơm nức xông vào mũi.

Anh đứng ở ngưỡng cửa cảm thụ thứ cảm xúc không thể gọi tên đang nhất thời bùng nổ tràn ngập trong lòng, đôi giày, sải chân đi thẳng vào nhà bếp.

Rửa tay sạch sẽ, đi tới phía sau Tô Nam

Tô Nam: “Anh chờ em một lát, em sắp xong rồi, chỉ còn một món nữa thôi.”

Trần Tri Ngô không nói không rằng, đưa tay giữ cằm cô, xoay đầu cô lại, hôn xuống.

Tô Nam đẩy anh ra: “Thức ăn sắp cháy rồi.”

“Bữa cơm này là gì đây, tiệc tri ân huh?”

“Nói vậy cũng không phải không chính xác mà.”

Trần Tri Ngô ôm thắt lưng cô: “Em không thấy quá đơn giản sao?”

“Anh muốn xa hoa cỡ nào?”

Trong mắt Trần Tri Ngô lấp lánh ý cười không đứng đắn: “Thêm món tráng miệng sau bữa chính?”

Tô Nam: “...”

‘Món tráng miệng sau bữa chính’, Trần Tri Ngô ăn suốt hai giờ.

Tô Nam một đến không thể động đậy, đến nói chuyện cũng thấy hụt hoi, cả người đầm đìa mồ hôi như mới vớt từ trong nước ra, nhịn không được phàn nàn: “Sao thể lực của anh lại tốt như thế chứ!”

“Cái này thì mới là gì? Gần đây không phải bắt em theo anh tập thể dục rồi sao, thể nào mà chẳng có lấy một chút tiến bộ.” Trần Tri Ngô lấy bao thuốc lá, châm một điếu, thỉnh thoảng đưa lên miệng hút một hơi. Tay kia thì quăn lấy tóc cô, xoắn rồi thả, thả rồi xoắn.

Tô Nam gỡ nhẹ tóc mình ra, không gỡ được, bèn để mặc anh chơi.

Nằm nghỉ ngơi một lát, hơi thở nóng gấp đã đều lại nhịp nhàng, giương mắt nhìn anh: “Thầy Trần...”

Trần Tri Ngô nhìn cô.

“Ngày hai mươi tháng sáu là lễ tốt nghiệp của em, anh có đến không ạ?”

“Chắc là anh không đi được. Đại học Sùng cũng có lễ tốt nghiệp, hầu như thời gian tổ chức của các trường đều na ná nhau.”

Tô Nam thoáng thất vọng, nhưng không biểu hiện ra ngoài: “Dạ.”

“Muốn anh đi tặng hoa cho em à? Mười năm trước anh đã không làm mấy loại chuyện thế này.”

“Ngài đứng đầu đảng thoát tục mà.” Tô Nam khẽ hứ nhẹ một tiếng.

Trần Tri Ngô cười vang, ngắm nghĩ đáng vẽ của cô trong lễ phục thực sĩ.

... Cùng với, chỉ mặc lễ phục thực sĩ.

*Trầm Tử Văn – Shen Congwen (1902 – 1988) là một trong những nhà văn Trung Quốc nổi tiếng, được đánh giá ngang hàng với Lỗ Tấn.

* Sách Nhã Ca trong tiếng Anh mang tên ‘Song of Songs’ hay ‘The Song of Solomon’. Nếu dịch sát theo bản Kinh Thánh tiếng Héborơ thì sách này mang tên là ‘Song of Songs’, nghĩa là ‘Bài ca hay nhất trong những bài ca’. Có lẽ vì vậy mà nó được dịch là ‘Nhã Ca’ trong tiếng Việt, nghĩa là bài ca hay.

Sách Nhã Ca là bài thơ phổ nhạc do Salômôn viết. Đây là bài thơ ca của Salômôn kể lại chính những năm tháng yêu đương hẹn hò của mình, những ngày đầu trong hôn nhân và sự trưởng thành trong hôn nhân qua những ngày tháng thăng trầm của đời sống. Nó tán dương sự thuần khiết của tình yêu hôn nhân và triển khai sự dạy dỗ của Chúa về hôn nhân trong Kinh Thánh. Nó được viết ra cho chúng ta để bày tỏ ý định của Đức Chúa Trời cho tình yêu và vẻ đẹp của hôn nhân vốn là mối tương quan quý báu nhất trong quan hệ con người. –

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi (Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

‘Nếu anh già đi mười tuổi, em dĩ nhiên cũng già đi mười tuổi, thế giới cũng già đi mười tuổi, Thượng đế cũng già đi mười tuổi, hết thảy đều như nhau.’

—— Chu Sinh Hào

Tháng sáu, hơn một nửa sinh viên đều đã rời trường, chốn sinh hoạt ba năm, bỗng chốc yên tĩnh trống trải đến lạ.

Rốt cuộc, Tô Nam cũng bắt đầu cảm thấy mình không còn thuộc về nơi này.

Lời hẹn cùng nhau chụp ảnh tốt nghiệp của nhóm bạn trong ký túc xá, vì nhiều lý do cuối cùng cũng không thực hiện được —— dường như khi cái khoảnh khắc đọng đầy những cảm xúc hỗn loạn khó tả kia qua đi rồi, muốn sum họp hết thảy đều khó khăn.

Lúc tốt nghiệp đại học cô cũng đã chụp ảnh. Đại học Đản mang nét đẹp riêng mình luân chuyển cùng bốn mùa, không thiếu nơi để lưu dấu kỷ niệm. Tháp chuông phía bắc, đây thường xuân phủ kín, những chiếc rễ bé xíu mong manh không cần đất, chẳng cần cọc gỗ, cứ thế bám vào tường leo lên nhuộm xanh mượt một màu chẳng ngại nắng mưa gió rét; cùng tòa nhà học viện cổ kính phong rêu năm thối mình dưới những tán cây xanh rậm rạp trải qua ngàn năm vạn kiếp thăm trầm; chính là bối cảnh tuyệt vời để quay phim chụp ảnh tốt nghiệp.

Nhưng nghiên cứu sinh, đến cùng không còn giữ được thứ tình cảm trong sáng vô tư nhưng thấm thiết của cái thuở mười tám bở ngỡ rồi xa gia đình bước chân vào cổng trường đại học, tuy trời nam đất bắc xa xôi, nhưng có thể dành cho nhau hết thảy chân thành nữa. Lên nghiên cứu sinh, đi nhiều, va chạm nhiều, trưởng thành rồi cũng là phức tạp, guồng quay khắc nghiệt của bọn bẻ cuộc sống của những bận rộn lo toan, muốn tìm lại được thứ tình cảm ngây thơ ngày nào thật khó. Mấy người bạn cùng phòng Tô Nam cũng vậy, thường ngày thì hẹn nhau ăn cơm, nhưng một khi không có mặt ở trường, mười ngày nửa tháng chẳng nhớ nổi ‘ới’ nhau một tiếng trên wechat. Tô Nam lại là người đặc biệt coi trọng tâm đầu ý hợp, nhiều mà không thể thắng thần thật lòng thì cũng đầu để làm gì, vì vậy suốt ba năm nghiên cứu sinh cô cũng không có người bạn thân thiết nào, phần lớn chỉ là sơ giao.

Ngày hai mươi tháng sáu, lễ tốt nghiệp của khoa, ngày hai mươi mốt, lễ tốt nghiệp của trường.

Nghi lễ trao bằng tốt nghiệp do khoa tổ chức, lễ tốt nghiệp của trường chỉ có lãnh đạo đọc diễn văn và trình chiếu trên màn hình lớn hình ảnh các tân khoa nhận bằng tốt nghiệp.

Tô Nam nghe nói có trường chỉ tổ chức trong một ngày, mấy chục khoa lần lượt nối đuôi nhau xếp hàng, nếu nằm trúng ngay vị trí cuối cùng, không biết sẽ phải chờ đến tháng năm nào mới được lên bục nhận bằng.

Tám giờ sáng, sức nóng còn chưa ngùn ngụt bốc lên. Trên thảm cỏ khuôn viên phía bắc, nơi tháp chuông, trước hội trường, khắp nơi đều là sinh viên mặc lễ phục chụp ảnh.

Lễ phục của Tô Nam có chất lượng đặc biệt hơn so với những người khác.

Là của Trần Tri Ngô đưa cho. Anh nói mất bao nhiêu thời gian sức lực, thi cử mệt mỏi mới kết thúc quá trình tập để bắt đầu một hành trình mới, một bước chuyển giao trong cuộc đời, dùng mặc lễ phục thuê tám chục đồng một bộ.

Đang chụp ảnh với bạn cùng phòng, thì nghe thấy đằng xa có người gọi: “Tô Nam!”

Giương mắt nhìn, bên kia thảm cỏ, Giang Minh Khiêm đang vẫy tay với cô.

Giang Minh Khiêm vóc dáng cao lớn, bộ lễ phục trên người ngấn ngùn, trông có vẻ rất buồn cười.

Đi đến trước mặt, Giang Minh Khiêm lấy mũ tốt nghiệp xuống quạt cho đỡ nóng, hươ hươ cái máy ảnh SLR mang theo, cười nói: “Chụp cùng em bức ảnh?” Vừa nói vừa đưa máy ảnh trên tay cho người bạn đi cùng.

Giang Minh Khiêm bước lại gần một bước, kê vai vào vai cô, vươn cánh tay, khoác nhẹ lên vai cô, bàn tay thu lại thành nắm, chỉ khẽ chạm thật hờ.

Không hiểu sao cô bỗng thấy cảm động, nhưng Giang Minh Khiêm khàng khái vô tư như vậy, hiển nhiên không cần cô nói những lời an ủi khách sáo.

Giang Minh Khiêm cười nói: “Nhìn ống kính nào.”

Tô Nam: “À.”

Nam sinh đối diện bấm máy liên tiếp mấy cái rồi đưa qua cho bọn họ xem.

Giang Minh Khiêm nhìn lướt qua toàn bộ, sờ mũi: “Đẹp lắm.”

Nhận lại máy ảnh, vẫy vẫy tay với Tô Nam: “Chị chụp tiếp đi, em đi tìm bạn cùng lớp.”

Đầu đó trong lòng Tô Nam dâng lên nỗi xúc động bùi ngùi.

Thời đại học, nhất là những năm tháng nghiên cứu sinh, đối với nhiều người tình yêu chẳng khác gì thức ăn nhanh. Thoạt đầu, cô cho rằng Giang Minh Khiêm đối với cô, cũng giống như hầu hết những nam sinh cô từng gặp, đi mấy ‘bài quyền’ theo thói quen, tìm cách tiếp cận tỏ tình, nếu được thì bắt đầu tiến tới, không được thì nhanh chóng đổi mục tiêu sang đối tượng khác.

Nhưng không phải. Giang Minh Khiêm đối với cô có một loại thật lòng ngốc nghếch, thứ tình cảm khờ khạo mà cô chỉ được thấy khi còn ở trung học.

Dù đáp lại hay không thể đáp lại, cô thật lòng cảm kích vì cái phần ngô nghê đó.

Chín giờ, bắt đầu vào hội trường. Khắp phòng đông nghịt người, có không ít phụ huynh cùng đến tham dự.

Đảm nhiệm vị trí chủ trì là hai nghiên cứu sinh hoạt bát sôi nổi trong khoa, mười giờ, bắt đầu lễ tốt nghiệp.

Các tiết mục mở màn khuấy động bầu không khí được chuẩn bị rất chu đáo, mười giờ rưỡi, nghi lễ trao bằng chính thức bắt đầu.

Hơn hai trăm nghiên cứu sinh, một lần tám người lên khán đài, điểm danh, xếp hàng, lên đài, xuống đài, trật tự ngay ngắn.

Chỉ hai mươi phút sau, tên Tô Nam được xướng lên, cô đặt túi xách và mấy món quà lưu niệm xuống ghế, đi lên lối xếp hàng bên phải phía dưới khán đài. Đứng trong hàng ngũ tám năm phút, cuối cùng đến lượt cô.

Người thứ tư trên khán đài là Lâm Hàm, Tô Nam đứng ở vị trí thứ ba, lệch một người, cô vội ngoảnh đầu lại, năn nỉ nam sinh ở phía sau đổi chỗ cho mình.

Trong tiếng nhạc trang trọng, cô chậm chậm tiến lên khán đài, khẽ gật đầu, cô hòng nhất thời nghiền ngẫm: “Cô Hàm”

Ánh mắt hai người đối nhau, Lâm Hàm nhìn cô mỉm cười, vất dài mũ từ trái sang phải: “Chúc mừng em tốt nghiệp.”

Tô Nam nghẹn ngào, không thốt nên lời.

“Những lời cần nói, hôm ở tiệc tri ân cô đã nói hết. Về sau an thân lập mệnh, ghi nhớ bản tâm”

(‘An thân lập mệnh’: tu thân dưỡng tính, làm theo lòng trời, không để cho ngoại vật lay động, sai khiến. – Theo phatam.org)*

Tô Nam rung rung nước mắt, gật đầu.

Đón nhận bằng tốt nghiệp Lâm Hàm trao, bắt tay, xoay người.

Ánh mắt Tô Nam lướt một vòng, tìm chỗ ngồi của mình.

Một khuôn mặt anh tuấn sáng ngời bỗng xồng vào tầm mắt, cô sững sốt, đứng sững lại.

Nhìn thấy người đó bỗng nhắc đi lên vị trí cô đang đứng, nhét bó hoa hồng tươi thắm vào lòng cô.

Bên cạnh nhất thời vang lên tiếng xuyết xoa kính ngạc, tiếng hò hét chói tai ——

“Thầy Trần!”

“Là Trần Tri Ngô!”

“Thì ra...”

Từng hồi tiếng ‘tách tách’ của màn trập không ngừng vang lên, hơn phân nửa sinh viên trong hội trường quay lại.

Đời này của Tô Nam, đây là lần đầu tiên được vạn người chú ý như thế.

Những cánh hoa trong lòng ngào ngạt hương, đưa cô quay trở lại cái ngày cô ngồi trong văn phòng, Trần Tri Ngô ném một bó hồng xuống bàn trà trước mặt.

Tựa như đem một mảnh lòng băng, ném mạnh vào ngọc hồ của cô*.

*(*Câu nguyên văn là ‘Nhất phiến băng tâm tại ngọc hồ’ xuất phát từ bài thơ “Phù Dung lâu tống Tân Tiệm” của Vương Xương Linh, dịch nghĩa là:*

Mưa lạnh rơi khắp mặt sông trong đêm vào đất Ngô,

Khí trời sáng tiễn khách chỉ có ngọn mũi đất Sở trợ trợ.

Nếu như bạn bè thân thích ở Lạc Dương có hỏi thăm,

(Thì xin đáp rằng lòng tôi đã thành) một mảnh lòng băng giá trong bầu ngọc rồi.

Một mảnh lòng băng: nghĩa là trái tim thuần khiết. – theo thivien.net)

Trần Tri Ngô nhướn mày: “Chúc mừng em, tốt nghiệp.”

Nắm lấy cổ tay Tô Nam còn đang ngo ngoe, bước tới trước một bước, cả người, cả hoa, cả bằng tốt nghiệp thành quả ba năm miệt mài chăm chỉ của cô, ôm hết thấy vào lòng.

Bốn phía bỗng chốc lặng như tờ, tiếp theo sau là tiếng hò hét như sấm dậy.

Không biết ai đó đánh trống mở màn, cả hội trường nhất thời vang lên tiếng vỗ tay đĩnh tai nhức óc.

Tô Nam... đã ngốc rớt.

Cô học trò nhỏ nài trong lòng cũng có chút hư vinh, những sợi dây thần kinh trong đầu không ngừng loi choi suy nghĩ, hôm nay anh làm như vậy, thế nào ngày mai trên diễn đàn của trường cũng sẽ thi nhau đăng lại toàn bộ.

Cô không dám ngẩng đầu lên, chôn mặt trong ngực Trần Tri Ngô: “Không phải anh đã nói không đến sao...”

“... Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là nên đến. Người ta đều có người nhà, em không có ai bên cạnh, quá thế thảm” Thanh âm trầm thấp mang theo tiếng cười trừ chộc phá bên tai cô.

“Mọi người vẫn còn đang nhìn hả anh?”

“Nếu em muốn bọn họ nhìn lâu hơn, anh có thể ôm em bao lâu cũng được.”

Tô Nam ngo ngoe muốn trốn khỏi anh, nhưng bị Trần Tri Ngô đè lại.

“Em đã nghĩ ra sẽ nói gì rồi à?”

Tô Nam: “Dạ chưa, phải nói gì...”

Trần Tri Ngô: “... Anh cũng chưa nghĩ ra.”

Tô Nam: “...”

“Thế thì anh lại ôm thêm mười giây nữa vậy.”

Mười giây sau, Trần Tri Ngô buông Tô Nam ra, cầm tay cô, mỉm cười, gật đầu. Một câu... cũng không nói.

Có người muốn đến gần chụp ảnh cùng, có người muốn lên phòng vấn, anh đều khoát tay từ chối, nắm tay đất Tô Nam đi xuống chỗ ngồi.

Suy cho cùng, tất cả đều đã là nghiên cứu sinh, những tố chất cần có vẫn có, thấy bọn họ không có ý định tiếp xúc nhiều hơn, mọi người đều trở về vị trí của mình.

Tuy không tránh khỏi ánh mắt dò xét tò mò, nhưng cứ vậy mà qua.

Lúc này, Tô Nam vẫn còn đang lơ ngơ trong trạng thái kích động: “Anh đến khi nào thế ạ?”

“Lúc em vừa đi lên khán đài.”

Sự xuất hiện của anh kéo theo một trận hỗn loạn nhỏ, có mấy nữ sinh kích động muốn đến gần chụp ảnh chung, anh ngăn lại, đặt một ngón tay lên môi làm động tác ‘suyt’ dừng lên tiếng.

Đồng thời đưa máy ảnh lên ghi lại hình ảnh học trò ngốc của mình, ngốc nghếch đáng yêu, nụ cười treo lệ nơi khóe mắt.

Tô Nam ôm hoa, cười khúc khích.

Trần Tri Ngô nhướn mày: “Hải lòng chưa nào?”

“Chắc là viện trưởng Tôn lại tìm anh lên lớp nữa cho mà xem... Em đoán thế nào lát nữa trên diễn đàn của trường cũng sẽ có bàn luận về chuyện này.”

Trần Tri Ngô làm như thật nói đùa: “Làm người nổi tiếng thì phải chịu chút khổ sở này, em phải thích nghi.”

Chẳng mấy chốc lễ trao bằng tốt nghiệp kết thúc, sau đó là chương trình biểu diễn các tiết mục văn nghệ, trong tiếng hát da diết tình cảm thấm đẫm nỗi buồn ‘*Yên tâm bay đi, đừng cảm đuổi theo, đuổi theo những ước mộng chúng ta chưa hoàn thành*’, lễ tốt nghiệp kết thúc.

(* ‘*Yên tâm bay đi*’ <https://www.youtube.com/watch?v=thNbNV2ekV0>)

... Trần Tri Ngô và Tô Nam đã đi trước đó một lúc, sợ chen trong biển người náo nhiệt, lại phải trải nghiệm nỗi khổ của người nổi tiếng.

Trên đường đi, Trần Tri Ngô gọi điện cho một khách sạn cấp sao đặt phòng, trực tiếp chở Tô Nam đến đó.

“Hôm nay em còn kế hoạch gì không?”

“Dạ, buổi trưa và buổi chiều không có kế hoạch gì, nhưng buổi tối có tiệc chia tay lớp.”

Trần Tri Ngô: “Ừm”

Tô Nam dòm anh: “Anh ‘ừm’ gì thế?”

Trần Tri Ngô liếc cô một cái, không thèm đáp.

Đến khách sạn, vào phòng. Tô Nam cởi giày, đặt hoa và bằng tốt nghiệp lên bàn, đưa tay định cởi bỏ lễ phục thấm ướt mồ hôi trên người ra.

“Đợi đã.” Trần Tri Ngô cầm máy ảnh đi tới: “Em ra ban công đi, anh chụp cho em mấy tấm ảnh.”

Tô Nam đứng trên ban công, ngẩng đơ người nhìn Trần Tri Ngô: “Chụp thế nào ạ?”

“Tùy em... Đừng nhìn anh, nhìn thứ gì xung quanh cũng được.”

Thấy Tô Nam chân tay lỏng ngóng, anh giơ tay chỉ cái ghế mây trên ban công: “Em ngồi đó đi.”

Tô Nam ngồi xuống, Trần Tri Ngô thấy đến trước mặt cô một quyển tạp chí: “Em cứ lật ra xem, đừng để ý tới anh.”

Kỳ quái.

Tô Nam làm theo lời anh.

Chưa đầy một lát, Trần Tri Ngô đã chụp xong, cất máy ảnh, kéo cô vào phòng.

Bên ngoài nóng hực, vừa ngồi một chốc cả người đã toát đầy mồ hôi.

Tô Nam lại lần nữa còi lẽ phục ra.

“Đội đã.”

“... Lại sao nữa à?!” Vừa ngược lên, đã thấy ánh mắt Trần Tri Ngô nhấp nháy tia cười vô lại, đôi chân dài bước tới trước một bước, tay chống lên cánh cửa tủ quần áo sau lưng cô, ánh mắt dừng trên gương mặt cô, sau đó lia xuống: “Em...”

Lời nói treo ngang nơi khóe miệng. Bàn tay to rộng cách lớp áo lẽ phục áp lên ngực cô, ra sức nắn bóp.

Hôn một hồi, anh còi áo thực sĩ của cô ra hai cúc, sau đó khom người xuống, còi quần hot pants và quần lót của cô ra.

Tô Nam xấu hổ, muốn trốn, nhưng bị anh giữ chặt không cách nào chạy thoát.

Làm một ít công tác chuẩn bị, sau đó dè cô lên tủ quần áo, đi vào.

Cả hai đều mặc quần áo, cô là áo choàng tốt nghiệp mới tinh, anh là âu phục cắt may vừa người.

Từ đó tới giờ, chưa từng cảm thấy kích thích đến vậy, dường như trong tâm trí vẫn còn đang vang dội tiếng vỗ tay reo hò trong hội trường ban nãy.

Tô Nam không chịu nổi, ngón tay dùng sức nắn chặt cả vạt của anh: “Thầy Trần...”

Trần Tri Ngô cúi người hôn cô: “Gọi nữa đi em...”

*

Tắm rửa xong, chui mình trong chăn khô ráo mát mẻ, Tô Nam hồi tưởng lại, càng ‘tưởng’ càng thấy xấu hổ.

Trần Tri Ngô châm điều thuốc, ngồi trên mép giường, ngoài đầu nhìn cô, kéo chân xuống: “Đừng tự làm ngộp chết mình.”

Tô Nam trừng mắt, phùng má nhìn anh: “Biến thái...”

Trần Tri Ngô cười phá lên: “Tưởng em đã biết từ lâu rồi chứ.”

“Chắc chắn anh nhầm vào chuyện này nên mới tới tham dự lễ tốt nghiệp đúng không! Hoàn toàn không phải thật lòng muốn đến tặng hoa cho em.”

Trần Tri Ngô: “Cũng thế thôi.”

Tô Nam nói không lại anh, nhích người tới, dí mũi vào bụng anh cọ cọ, gãi đầu lên đùi anh.

“Thầy Trần.”

Trần Tri Ngô đưa điều thuốc ra xa, vói tay dụi vào gạt tàn: “Úm?”

“Năm đó, anh tốt nghiệp... Cảm giác thế nào.”

“Không có cảm giác gì. Phải lập tức nhập học tiến sĩ, phiền.”

Tô Nam nhoen miệng cười. Nhìn khuôn mặt anh tuấn, đôi mắt sáng ngời sâu hun hút của anh, trái tim cô say mềm như chìm trong biển mây ngọt ngào luồn quanh nơi mồm núi rục rờ ngày nắng về.

Rốt cùng, người đàn ông của cô không còn là chàng thiếu niên trẻ tuổi của tháng ngày ‘phiên’ đó nữa rồi, nơi khóe mắt anh đã vương vất nếp nhăn.

Song, cô yêu hết thấy những nếp khắc thời gian đó.

Trần Tri Ngô duỗi tay vuốt ve dòng tóc dài vừa hong mềm như tơ trời: “Lần đầu tiên gặp em, thật không dám nghĩ tới em có ngày tốt nghiệp hôm nay.”

Tô Nam: “... Anh lại châm chọc em.”

Trần Tri Ngô cười vang.

Nhìn cô đứng trên khán đài, đón nhận bằng tốt nghiệp từ tay Lâm Hàm, tâm trạng vô cùng phức tạp. Đúc kết lại, thế nhưng không phải đối với bạn gái, mà là ——

Có cô con gái mới lớn, nay đã phá kén vút bay.

***(* Chu Sinh Hào (1912 – 1944) là nhà phiên dịch nổi tiếng, chuyên dịch tác phẩm kịch của Shakespeare.)

(Thường xuân)

(Editor: Nếu các bạn đọc kỹ sẽ thấy tác giả viết rất khéo. Tất cả các tình tiết đều sẽ được lặp lại nhưng âm áp vẹn tròn.

– Như chi tiết Trần Tri Ngô đưa Tô Nam lên núi lúc mới quen, sau là đưa cô lên Nam Sơn;

– Tình cờ gặp gỡ Tô Nam ở đầu ngõ nhà cô sau là đứng đợi cô đi đăng ký kết hôn; cả chi tiết đứng trên cầu cũng lặp lại.

– Ném hoa hồng xuống bàn trà, sau là nhét hoa vào lòng cô;

– ‘Nhân sinh tương tri, như hạnh hoa ngộ vũ, như trọc tửu ngộ ca.’ Câu Tô Nam viết – sau là anh viết.

– Chữ ‘Phúc’ Tô Nam cắt ở Nam Sơn, anh tặng lại cho cô cùng lời tỏ tình...

Và sau này rất nhiều tình tiết như vậy; phong thư anh đưa cho cô, sau này cô sẽ đưa lại anh một phong thư tỏ tình...

khí đọc các bạn thử dễ ý sẽ thấy hầu như tất cả tình tiết đều được lặp lại.

Tuần sau:

“Sau này trở về, em muốn sống ở một nơi thế nào?”

“Muốn sống ở một nơi yên tĩnh, giống ngôi nhà ở đô thị đại học này ạ. Muốn có một khoảng sân, một cây sung dâu —— em thích ‘Flipped’. Trong góc sân có bờ rào tường vôi, thân vườn dài bỏ lên song cửa sổ, lúc hoa nở mùi hương dịu nhẹ ngọt ngào. Cũng muốn trồng một góc phong, em thích thành Túc hồi bé, lá phong rơi đỏ au ngập thành. Nếu sân có cỏ dại, em không xèng nó đi đâu, sẽ để nó mọc thiệt nhiều. Dưới hàng rào đặt một cái chậu nhỏ, mỗi buổi sáng sẽ cho một ít thức ăn cho mèo vào, để mấy con mèo hoang tới ăn... còn cả bạc hà mèo nữa anh nhỉ?

Quan trọng nhất là... xuân hạ thu đông, luôn được ở bên anh.”

*

“Lúc nhỏ, đọc Tam Mao, cô ấy nói, mỗi một lần nhớ anh, bầu trời rơi xuống một hạt cát, từ đó hóa thành sa mạc Sahara.”

... Còn em. Em nhớ anh, Nam Sơn quanh năm tuyết rơi đầy.”

→ Tô Nam đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Đầy Núi (Tuyết Rơi Đầy Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

nh mà không đến, em sẽ làm tuyết rơi.

—— *M ộc T ầm (Mù Xì)*

Hoàn tất xong một loạt các thủ tục rườm rà, Tô Nam xem như chính thức đặt dấu chấm kết thúc cho những tháng ngày đèn sách miệt mài ở đại học Đán.

Ngóảnh đầu nhìn lại ba năm này, một năm đầu tầm thường vô vị, hai năm sau, nơi nào trong ký ức cũng là Trần Trì Ngô.

Mà bọn họ biết nhau, thực sự chỉ bởi một hồi gặp gỡ bình thường.

Duyên phận là ba ngàn hạt tuyết vút lướt qua mặt, đứng một mảnh, tan trong lòng tay bạn.

Sao với Trần Trì Ngô nhân hạ rồi rồi nghỉ hè, suốt cả mùa ve về, Tô Nam bận bịu không ngoi tay.

Tháng sáu ký hợp đồng chính thức nhận chức, tháng bảy thi TOEIC, tháng tám có quyết định cuối cùng về địa điểm làm việc ở nước ngoài. Tô Nam đi Malawi, Cô Điền đi Tanzania, tiếp theo sau là tiến hành một loạt các thủ tục giấy tờ phức tạp để hoàn tất hồ sơ xuất ngoại.

*(*Malawi là một trong các quốc gia nhỏ nhất châu Phi, cũng là một trong những quốc gia kém phát triển nhất thế giới.*

– Cộng hòa Thống nhất Tanzania: là một đất nước nằm ở bờ biển phía đông châu Phi.)

Hôm danh sách thông báo được đưa xuống, Tô Nam và Cô Điền châu đầu vào bản đồ, mà mắt nhắm nửa ngày trời mới tìm được nước Cộng hòa Malawi bé tí tẹo nằm bên phải phía dưới lục địa Châu Phi.

Tô Nam liền lên baidu tra thông tin về quốc gia nhỏ trước giờ cô chưa từng nghe nói đến này, diện tích lãnh thổ là 118.000 km².

Cô Điền mở to mắt dòm Tô Nam: “Nhỏ quá trời đất, còn chưa bằng một tỉnh của Trung Quốc nữa.”

*(*Diện tích của Việt Nam là 331.698 km²; Trung Quốc xấp xỉ 9,6 triệu km²)*

Cũng may phía nam Tanzania nằm giáp với Malawi, hai người có thể qua lại dễ dàng, ít nhiều gì cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.

Cuối tháng tám, Tô Nam còn chưa lên đường, Trình Uyển đã đi trước một bước.

Nửa năm nay, Trình Uyển cuối cùng cũng đã gỡ bỏ sạch sẽ những gánh nặng trên người. Đã thoát khỏi ‘Hoa qua sen’ rồi, không cần phải diễn cái trò ‘Tôn hầu tử’ nữa, hiển nhiên biển rộng cá vẫy vùng.

Ba Trình vẫn còn đang trong giai đoạn chiến tranh lạnh, Trình Uyển cũng không muốn tiếp tục trườn mặt ở thành phố Sùng khiến cho ông cụ người bực bội ầm ục, thế là thu dọn qua loa một ít hành lý, quyết định đi một chuyến đến Bắc Âu gột rửa tâm hồn.

Cuối tuần, Trần Trì Ngô đưa Tô Nam đến dự buổi tiệc nhỏ chia tay Trình Uyển, ông chủ Cốc, bà chủ Cốc và cậu chủ nhỏ cũng có mặt đông đủ.

Đều là người quen, hoàn toàn không có gì câu nệ.

Tô Nam rất thích chơi với trẻ con, Trĩ Diệp vừa vào cửa, cô đã đón lấy cậu bé con sắp tròn nửa tuổi ôm vào lòng.

Cậu chủ nhỏ nhà họ Cốc lớn lên giống Trĩ Diệp, khuôn mặt vô cùng xinh xắn, không sợ người lạ lại rất ngoan, nghe thấy ai gọi cũng toét miệng cười, hoàn toàn chẳng có điểm nào dính dáng tới bộ dạng thô kệch hào sảng của ông bố Cốc Tín Hồng. Cốc Tín Hồng cực kỳ vừa lòng thỏa dạ, luôn miệng nói con trai mình mới có nửa tuổi mà đã là công tử hào hoa phong nhã, sau này không biết bao nhiêu cô nương sẽ nghiêng đổ vì cu cậu đấy.

Cậu chủ nhỏ nhà họ Cốc đeo một chiếc lắc bạc có hai cái chuông nhỏ dưới chân, chỉ cần khẽ nhúc nhích bàn chân mũm mĩm sẽ phát ra tiếng leng keng leng keng.

Trần Trì Ngô vừa nghe Cốc Tín Hồng và Trình Uyển nói chuyện, vừa chăm chú ngắm nhìn Tô Nam đang trêu chọc chú nhóc. Cô ngồi xổm trước mặt cu cậu, giả làm mặt mèo trong bài hát thiếu nhi rồi ú ớ ơ, chọc cho cu cậu cười khanh khách không ngừng vrun hai cái cánh tay ngộ sen bé xáu đòi cô bế.

Dịp tết lúc đến nhà Tô Nam anh đã phát hiện, cô có thể chơi đùa với trẻ con hết sức vui vẻ, Ninh Ninh cũng rất thích cô. Cô vô cùng nhẫn nại, nhất là khi bọn chúng khóc.

Cốc Tín Hồng lia mắt nhìn theo ánh mắt của Trần Trì Ngô, khẽ huyếch cùi chỏ vào khuỷu tay anh ‘nè’ một tiếng: “Hầm mộ hả?”

Trần Tri Ngô nhấp trà, mặc kệ hân.

Trình Uyên ngồi đối diện bóc hồ đào, liếc Trần Tri Ngô một cái: “Già rồi? Sốt ruột sao? Hối hận chứ gì?”

Về mặt Trần Tri Ngô thần nhiên: “Kẻ phàm phu tục tử mới cả đời bám dính lấy mấy chuyện sinh sôi nảy nở, xoay tròn theo cái bản năng sinh tồn này.”

... Ruột thì hồi hận đến xanh xám

Chuyện thỉnh giảng, Lâm Hâm đã liên tục mời anh nhiều năm, nếu anh đi sớm một năm, quen biết Tô Nam khi cô vừa mới bước vào nghiên cứu sinh năm nhất, thì hết thầy đâu còn gì phải nói.

Cốc Tín Hồng và Trình Uyên cùng ‘xùy’: “Làm bộ làm tịch.”

Tô Nam xoa bàn chân non nớt của bé con, nghe thấy Trì Diệp khẽ hỏi: “Chị sắp đi Châu Phi thật sao?”

Tô Nam mỉm cười: “Ừ.”

“Năm ngoái khi lần đầu tiên gặp chị, em đã biết chị không phải là người có thể thần nhiên núp dưới đôi cánh che chở của người khác.” Trì Diệp cười nói: “Tuổi trẻ vẫy vùng nhiều lựa chọn, đâm đầu vào tường nam* đau đốn, rồi dục ngang tung hoành cùng khát vọng, chẳng phải đều là một thời rực rỡ lưu dấu vàng son cho ngày sau sao?”

*(*Tuồng nam xuất phát từ câu ‘Không đụng tường nam chẳng quay đầu’, câu này có nghĩa hành động cố chấp, dù có mắt mắt lớn cũng quyết tâm làm cho bằng được, tương tự như ‘chưa thấy quan tài chưa đổ lệ’.)*

Tô Nam nhìn cô ấy: “Vậy còn em...”

“Em ạ,” Ánh mắt Trì Diệp dịu dàng ầu yếu ngắm nhìn đôi mắt trong veo của con trai: “Em thì thích một cuộc sống bình lặng nhẹ nhàng, nước nhỏ chảy mãi trong khe dài.”

Trì Diệp hấp háy mắt nhìn cô, xích người sát lại gần, hạ giọng nói: “... Em sẽ giúp chị quan sát Trần tiên sinh, có tình huống gì sẽ lập tức báo ngay cho chị biết.”

Tô Nam cười khinh khích.

Rời khỏi nhà hàng, đêm đã rất sâu.

Đêm mùa hạ, trong không khí vẫn còn sót lại cái hanh nóng của ban ngày, tấp vào mặt, dán vào da thịt giống như mọc chân chạy gây khắp người.

Trần Tri Ngô nắm tay Tô Nam, đi dạo một vòng cho tiêu thức ăn.

Tiền Trình Uyên hôm nay, khiến anh ít nhiều tức cấn sinh tình.

Lúc nhỏ, anh muốn tham gia quân ngũ, sau này âm dương sai kém học kiến trúc, rồi lại chuyển nghề làm truyền thông, Trình Uyên muốn chế tạo tàu sân bay, lại học luật, cuối cùng làm chính khách, rồi ngay lúc một bước lên mây lại tự nguyện kích gậy chìm trong cát. Cốc Tín Hồng muốn làm phi hành gia, sau này nhập ngũ, lại biến thành thương nhân toàn thân sắc mùi tiền.

Người quá ‘nhì lập’ rồi đến gần ‘bất hoặc’, càng cảm nhận được cái mưa nắng biến đổi khôn lường của vận mệnh.

(‘Nhì lập’, ‘bất hoặc’ trích trong: ‘Tam Thập Nhi Lập’ – Ba mươi tuổi thì tự lập được thân; ‘Tứ Thập Nhi Bất Hoặc’ – Bốn mươi tuổi thì không còn nghi hoặc gì cả.)*

Sớm hơn mười năm, hoặc sớm hơn chừng sáu bảy năm, có lẽ anh sẽ bỏ xuống tất cả, vượt ngàn dặm xa xôi mà đi cùng Tô Nam.

Bây giờ thì sao?

Bây giờ chỉ nguyện làm bến cảng, đợi cô phiêu bạt đã lâu, về bến cập bờ.

Tháng chín, ngày lên đường gõ cửa.

Trần Tri Ngô giúp Tô Nam thu xếp hành lý, mọi thứ ngăn nắp đầu vào đó, chỉ cần nghĩ đến thứ gì cần thiết anh đều cho vào và ly, không để sót cái nào.

Hai chiếc va ly lớn dựng trong phòng khách, thiếu mất đi một nửa đồ đạc của Tô nam, căn phòng bỗng trống trải hoang vắng.

Trần Tri Ngô đứng bên cửa sổ, chăm thuốc, đôi mắt nhìn về phòng bếp.

Trên bếp đang đặt cái nồi đun kín nắp, đun nước nấu súp, Tô Nam thì ‘soạt soạt’ cắt rau.

Anh đứng ở ngưỡng cửa, kẹp điều thuốc trên tay, hút rất chậm

Tô Nam ngoảnh đầu nhìn anh: “Sao vậy anh?”

“Không có gì.”

Cứ đứng như vậy, nhìn cô.

“Nhiều khói dầu lắm, anh ra ngoài đợi đi.”

Vẫn nói: “Không có gì.”

Mãi đến khi hút tàn tro cạn khói, mới xoay người đi ra.

Bữa tối, vị hầm rau củ, cái thìa xào tôm khô, củ sen xào thập cẩm, tôm nõn rang, bí đỏ đường phèn.

Tô Nam ăn xong hai bát cơm, đứng dậy đi lấy hai lon Heineken.

Một bữa cơm rau, hương vị nhẹ nhàng thanh thoát.

Càng làm tăng thêm cái lạnh của bia, uống vào đáng chết.

Ăn cơm xong, Trần Tri Ngô đi tắm trước.

Anh ngồi trên nắp bồn cầu, lại đốt một điều thuốc.

Sống đến tuổi này, không quen khiến cho chuyện xa cách trở nên quá bi lụy, nhưng cơm nước xong, mấy bận không cách nào chịu đựng nổi. Không phải không muốn ném đĩa xuống, hạ mình, bảo Tô Nam đừng đi —— tiền anh kiếm được, cả đời sau có xài không hết, hà cớ gì trong bước ngoặt anh ba mươi lăm tuổi này, lại để anh phải chịu một đoạn ly biệt?

Phòng tắm không mở quạt thông gió, chẳng mấy chốc mùi khói thuốc lan tỏa nồng nặc.

Còn lại nửa điều, dụi tắt.

Đứng dậy cởi quần áo, mở nước.

Có tiếng gõ cửa vang lên.

Trần Tri Ngô đưa tay khóa vò sen, nghe thấy Tô Nam ở bên ngoài hỏi nhỏ: “Em cần lấy ít đồ, em vào nha anh?”

Trần Tri Ngô ‘ừm’ một tiếng.

Cửa phòng tắm mở ra, Tô Nam không vào mà đứng ở ngưỡng cửa, đưa mắt nhìn anh.

Trải nghiệm này hơi kỳ, anh không mảnh vải che thân còn cô thì quần áo chỉnh tề.

“Em muốn lấy gì?”

Tô Nam lắc đầu, khẽ nghiêng người, đóng cửa phòng tắm lại.

Đứng yên giây lát, bước lại gần anh, vừa đi vừa cời áo.

Ngón tay anh vô thức vịn mở vò sen.

Trong làn nước tỏa hơi nóng mù mịt, Tô Nam đã đến trước mặt anh, áp thân thể mình vào người anh, khẽ gọi một tiếng: “Thầy Trần...”

*

Rèm cửa sổ bị gió hất tung, ‘phập’ một tiếng đập vào song cửa, có tiếng gió rất khẽ rất nhẹ.

Đèn sáng thâu đêm, chẳng mấy chốc trời cũng đã trở sáng.

Ngón tay Trần Tri Ngô xoắn tròn lộn tóc cô: “Sau này về rồi, em muốn sống ở một nơi như thế nào?”

Tô Nam ngẩn người.

Ánh đèn vàng nhạt nhuộm đuôi tóc đen bóng như nét mực vẩy của anh thành một màu ám áp. Sau trọn đêm hoan ái, nét mặt anh có phần ửng oải biếng lười.

“... Muốn sống ở một nơi yên tĩnh, giống như ngôi nhà ở đô thị đại học này ạ.”

“Còn gì nữa không?”

“Dạ... Tô Nam nghiêng đầu nghĩ ngợi: “Muốn có một khoảnh sân, một cây sung dâu —— em thích ‘Flipped’. Trong góc sân có bờ rào tường vôi, thân vườn dài bỏ lên song cửa sổ, lúc hoa nở tỏa mùi hương dịu nhẹ ngọt ngào. Cũng muốn trồng một gốc phong, em thích thành Túc hồi bé, lá phong rơi đỏ au ngập thành. Nếu sân có cỏ dại, em không xèng nó đi đâu, sẽ để nó mọc thật nhiều. Dưới hàng rào đặt một cái chậu nhỏ, mỗi buổi sáng sẽ cho một ít thức ăn cho mèo vào, để mấy con mèo hoang tới ăn... còn cả bạc hà mèo nữa anh nhĩ? Sau đó... cô khựng lại, nghĩ ngợi đôi giây rồi cắt lời: “Quan trọng nhất là...”

Trần Tri Ngô nhìn cô.

Tô Nam ngẩng đầu lên: “... xuân hạ thu đông, luôn được ở bên anh.”

(‘Flipped’ phim dựa theo tiểu thuyết cùng tên của tác giả Wendelin Van Draanen – Tên truyện xuất bản ở nước mình là ‘Bên kia đường có đứa dở hơi’. Trong phim là cây sung dâu; còn trong truyện là cây tiêu huyền – cũng giống như phong, vào mùa thu lá tiêu huyền chuyển từ xanh sang đỏ.*

Truyện đọc rất dễ thương.

Câu chuyện xoay quanh mối quan hệ của cậu bé Bryce Loski và cô bé Juli Baker khi nhà Bryce Loski chuyển đến ở đối diện nhà cô bé.

Juli đã thích Bryce ngay từ giây phút đầu tiên khi chạm vào ánh mắt cậu ‘Tim tử ngừng đập. Chính thế. Ngừng đập.’, nhưng đối với Bryce thì Juli là một con bé kỳ quái mà cậu luôn muốn tránh xa ‘Con bé đó bám bó lao vào cuộc đời tôi. Nó bám bó, nó đào xới rồi nó đứng đó, chắn ngang đời tôi.’

Cây tiêu huyền là nơi Juli gieo những ước mơ tuổi thơ. Khi Juli leo thật cao lên chạc cây lấy lại được con điều cho Bryce. Khi vượt qua được nỗi sợ hãi rồi, cô bé thấy mình như đang bay và nhận ra hương thơm của gió, khung cảnh mà cô được nhìn thấy từ trên chạc cây cao đó không chỉ là mái nhà, đám mây hay cơn gió mà chính là phép màu.

Rồi đến ngày cái cây đó bị người ta cưa đốn đi, nó đi cùng quãng thời thơ ấu của Juli; và rồi Bryce đã trồng lại một gốc tiêu huyền mới gieo mầm tương lai cho hai người.

***Bạc hà mèo: Đây là loại cỏ bạc hà, hay còn được gọi là cỏ mèo – catnip. Cỏ mèo chứa nhiều chất xơ, được sử dụng để hỗ trợ tiêu hóa cho mèo. Tuy nhiên đây cũng là một loại thảo mộc có tác dụng gây hưng phấn đối với mèo, nó được ví như cần sa của loài mèo. Khi hít hay ăn phải loại cỏ này, mèo sẽ có tất cả các biểu hiện của một kẻ phê pha thực thụ. – Theo Ngọc Vũ, trithuctre)*

Trái tim Trần Tri Ngô thất lại.

Tô Nam ôm chầm thắt lưng anh, vùi đầu vào ngực anh, lắng nghe nhịp đập mạnh mẽ từ nơi trái tim anh dội vào lòng cô: “Thầy Trần, cảm ơn anh.”

“Cảm ơn anh chuyện gì.”

“... cảm ơn anh tôn trọng lựa chọn của em”

Thình lạng một thoáng, nghe thấy anh khẽ hừ: “Đừng có dát vàng lên mặt, anh là chán ghét em ở trước mặt anh chứong mất.”

Tô Nam không tranh cãi với anh như thường lệ, cụp mí mắt li nhí: “... chẳng mấy chốc em không còn làm anh chứong mất nữa rồi, rất lâu, rất lâu...”

Nét mặt Trần Tri Ngô trầm ngâm sâu lắng: “... Có phải em muốn ăn đòn không?”

Thật lâu, không nghe thấy cái tiếng

Đưa tay nâng đầu cô lên, trong khóe mắt ngấn ngấn nước chực chờ rơi xuống

“... Bây giờ biết khóc rồi sao?”

“Không có khóc... có con còn trùng bay vào mắt em”

“À, thế sao nó không bay vào mắt anh nhĩ?”

“Mắt anh nhỏ hơn mắt em”

Trần Tri Ngô: “...”

Đêm nay có trăng

Bọn họ thức trắng đêm không ngủ, một đường sáng đỏ rực ngang nền trời chằm đậm phía đằng đông, hai người rời giường, ăn sáng, lái xe ra sân bay.

Máy bay cất cánh từ sân bay quốc tế thành phố Sùng, qua cảnh ở Hồng Kông, tiếp tục qua cảnh ở thành phố Johannesburg lớn nhất của Nam Phi, sau đó tới thủ đô Lilongwe của Malawi.

Trời chỉ vừa hừng sáng nhưng trong sân bay biển người tới lui như mắc cửi, lổ vào, lổ ra, đủ sắc tộc màu da... ồn ào tấp nập.

Làm thủ tục đăng ký, ký gửi hành lý xong, Trần Tri Ngô dắt cô tới cổng an ninh, dặn dò: “Khi nào cất cánh, báo cho anh một tiếng.”

“Dạ.”

“Gặp phải chuyện gì không hiểu, gọi điện thoại cho anh, không thì hỏi nhân viên sân bay, đừng tự mò mẫm suy nghĩ một mình làm lỡ thời gian.”

“Dạ.”

“Chú ý an toàn, nếu có người lạ đến gần bắt chuyện thì phải nhớ cảnh giác.”

“Dạ...”

Nói rất nhiều, không kịp được, dặn dò tất cả những gì có thể nghĩ ra.

Anh nâng cô tay nhìn đồng hồ: “Bây giờ em vào khu vực cách ly đi, đến cửa lên máy bay ngồi nghỉ ngơi một lát, thả đi sớm một chút chứ đừng để trễ rồi vội vàng luống cuống.”

Ngập ngừng hồi lâu mới nghe thấy tiếng ‘dạ...’.

Trần Tri Ngô đưa hành lý xách tay qua cho cô: “Em vào đi.”

Tô Nam nhận lấy, cầm hộ chiếu và vé máy bay, bước thật chậm, tiến vào cửa an ninh.

Đi hai bước, quay đầu lại.

Trần Tri Ngô mặc áo sơ mi trắng quần âu đen, một tay đút trong túi quần, lặng lẽ dõi mắt nhìn theo hướng cô đi.

Đứng vào hàng, lại ngoái đầu.

Trần Tri Ngô vẫn đứng yên ở đó, nhìn cô đăm đăm.

Cất ù trọn đêm, bao nhiêu lưu luyến hốt hoảng cùng khổ sở chợt đổ ập đến như thủy triều.

Cô bước khỏi hàng, chạy thật nhanh về phía Trần Tri Ngô, nhào vào lòng anh, một tay vòng qua ôm chầm lấy anh.

“Thầy Trần...” Nghẹn ngào không thốt nên lời, nước mắt trào ra.

Trần Tri Ngô ghì cô vào lòng, lại gột tay nhìn đồng hồ, còn kịp.

Kéo tay cô, đi thẳng ra đại sảnh.

Bên ngoài gió sớm cuộn hơi nóng thốc vào. Tiếng xe cộ, tiếng người huyên náo.

Trần Tri Ngô chống tay vào vách kính, giam cô trong lồng ngực, nghiêng người che chắn ánh mắt của hành khách tới lui xung quanh, cho cô một góc này thả lỏng yếu đuối.

Tô Nam túm chặt áo anh, đốt ngón tay cũng trở nên trắng bệch: “Thầy Trần...”

“Cho em khóc thêm mười phút, rồi đi vào cửa an ninh.”

“Em...”

Trần Tri Ngô âu yếm nhìn cô, quặn luyến ngần nào nhưng vẫn phải nén giữ lòng sắt đá: “Đến tận đây rồi, nếu em dám nói một câu không muốn đi, sau này đừng có nhìn anh.”

Tô Nam cắn chặt môi, nước mắt ào ào rơi xuống.

Trần Tri Ngô nắm chặt tay cô, áp vào trong ngực mình: “Nhớ anh nói không? Đường ở nơi này.”

Tô Nam ra sức gạt đầu.

Từng giây trôi qua, tâm trạng sụp đổ của Tô Nam dần được anh xoa dịu.

Trần Tri Ngô nhìn đồng hồ, lấy khăn giấy, lau khô nước mắt trên mặt cô, đuỗi đầu ngón tay nhấn vào chóp mũi cô: “Không được khóc.”

Tô Nam cắn chặt môi, gạt đầu.

Trần Tri Ngô thu tay về đút vào túi quần, đứng thẳng người lên: “Em tự vào cổng an ninh đi, anh không tiễn nữa.”

Tô Nam nhìn anh.

“Đi đi.”

Cô nắm chặt ba lô, lặng thinh chốc lát, nhắm mắt lại rồi mở ra, lùi về sau một bước: “Tạm biệt anh!”

Sợ dừng khi cả đời sẽ vụt tắt trong chớp mắt, cô xoay người thật nhanh, chạy như bay về phía cửa đại sảnh.

Trần Tri Ngô đứng yên giây lát, cất bước, hướng về phía cửa an ninh.

Bóng dáng kia, đã nhập vào dòng người xếp hàng, dáng hình gầy guộc nhỏ, từ từ di chuyển theo hàng ngũ tiến về phía trước.

Cuối cùng, cô trình hộ chiếu và vé máy bay, đi vào cửa an ninh, hoàn toàn không còn nhìn thấy nữa.

Trần Tri Ngô cụp mắt.

Đứng yên lặng ở đó giây lát rồi sai chân rời khỏi cổng khu vực cách ly, đi xuống bãi đỗ xe bên dưới.

Ngồi trong xe, anh chăm một liều thuốc, hút thật chậm.

Những hình ảnh suốt hai năm qua, từng cái một lướt qua trong tâm trí.

Hình ảnh cuối cùng dừng lại, là ngày đó sương khói mờ mịt, cô đại ngập lối chân, anh cũng cô bước dọc đường đê, trên trời sao đêm chỉ chít.

Tối qua, vụn vặt tầm thường, nói với nhau rất nhiều chuyện.

Tô Nam vuốt ve ngón tay anh: “Lúc nhỏ, đọc Tam Mao, cô ấy nói, mỗi một lần nhớ anh, bầu trời rơi xuống một hạt cát, từ đó hóa thành sa mạc Sahara.*”

“... Còn em. Em nhớ anh, Nam Sơn quanh năm tuyết rơi đầy.”

(*Câu trên trích trong ‘Câu chuyện Sahara’ của nhà văn Tam Mao.

Tam Mao sinh năm 1943 mất năm 1991, là một người phụ nữ truyền kỳ, 15 tuổi theo cha mẹ đến định cư tại Đài Loan, 24 tuổi đi Tây Ban Nha du học, sau đi học tại Đức và Mỹ.

Năm 1971, Tam Mao trải qua hai trắc trở trong tình cảm. Bà bất chấp sự phản đối của gia đình, đính hôn với một họa sĩ người Đài Loan, nhưng trước khi kết hôn lại phát hiện ra đối phương đã có vợ. Sau này, bà nhận lời cầu hôn của một giáo sư người Đức, khi hai người cùng nhau đi đặt làm thiệp cưới, tối hôm đó vị giáo sư người Đức đột ngột qua đời vì bệnh tim tái phát. Tam Mao vô cùng đau khổ, đã từng thứ tự sát. 17 năm sau, Tam Mao còn nhớ lại và nói: “Hộp thiệp cưới đó đến tận hôm nay vẫn còn chưa đến lấy”.

Sau khi trải qua những đau đớn về tinh thần, năm 1972 Tam Mao lại tới Tây Ban Nha, gặp lại Jose – người đã quen biết từ 6 năm về trước. Năm 1974, Tam Mao kết hôn với Jose tại Sahara, bắt đầu cuộc sống trên sa mạc Sahara.

Mối tình lãng mạn giữa Tam Mao và Jose, cuộc sống truyền kỳ tại sa mạc, đã khơi gợi và phát huy tài năng sáng tác văn học của bà, năm thứ ba sau khi cưới, Tam Mao cho xuất bản tác phẩm đầu tay của mình có tên là “Câu chuyện Sahara”, từ đó các tác phẩm khác của Tam Mao không ngừng ra mắt bạn đọc. Thế nhưng bất hạnh không buông tha bà, hai vợ chồng ở với nhau được 6 năm, thì Jose qua đời khi thao thác công trình dưới nước, Tam Mao đau khổ đến tuyệt vọng.

Bà sống bằng sự hồn nhiên bản năng, nhưng cũng vì điều đó, khi gặp phải thất bại bà đã bị suy sụp tinh thần và đổ vỡ niềm tin rất nhanh. Hậu quả bị đát là cái chết đầy bí ẩn của bà sau khi người chồng qua đời không lâu.

Mất ở tuổi 48, khi đang dồi dào sức sáng tạo, Tam Mao đã để lại 24 cuốn sách được hâm mộ khắp nơi có người Hoa sinh sống.)

(Cây sung dầu trong phim)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi* (*Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

‘Tiếng ho khan sáng sớm của anh em nghe thấy, tiếng nỉ non say rượu của anh em nghe thấy. Anh nói, trận tuyết tiếp theo hãy chôn kín thế gian này, tốt biết mấy.’

— D ư T ú H o a

Sau mấy lần quả cảnh trông tránh xóc nảy, đến được sân bay Lilongwe, toàn thân Tô Nam mệt rã rời.

Văn phòng của công ty H ở Lilongwe đã bố trí người đến đón, là một người đàn ông trung niên khoảng chừng bốn mươi tuổi, vóc dáng không cao lắm tằm trên dưới một mét bảy, đeo kính cận, mặc áo polo màu xanh hải quân, trên trán có mấy nếp nhăn, nhìn thấy Tô Nam liền nhiệt tình chào hỏi, hết sức cởi mở hiền hòa.

Người này tên Hà Bình, là quản lý trực tiếp của Tô Nam.

Hà Bình lái một chiếc xe Jeep màu trắng khá cũ, thân xe rơi ra rất nhiều bụi, như thể đã lâu rồi không được lau rửa. Hắn xách hai vali hành lý của Tô Nam đặt ra phía sau, rồi quay đầu cho xe chạy vào thành phố.

Hà Bình đưa điện thoại của mình qua cho Tô Nam, bảo có gọi điện báo tin bình an cho gia đình: “Lát nữa ăn cơm xong, anh đưa em đi làm sim điện thoại.”

“... Gọi đường dài quốc tế có tốn kém lắm không ạ?”

“Giá cước ở đây vẫn còn rất đắt đỏ, em lựa mấy chuyện quan trọng nói trước,” Hà Bình cười nói: “Trong ký túc xá có wifi, ở đây mọi người thường gọi về nhà bằng video call.” Thấy Tô Nam vẫn còn ngơ ngác, bèn bổ sung thêm một câu: “Bấm 00 trước mã vùng quốc tế, rồi tới số điện thoại.”

“Có lẽ em phải gọi tới hai cuộc...”

Hà Bình cười ha ha, nói: “Chọc em cho vui thôi, gọi thoải mái. Hàng tháng, mọi người đều có phụ cấp tiền điện thoại, không thiếu mấy đồng gọi hai cuộc quốc tế này đâu.”

Thảo nguyên hoang dã lướt như bay ngoài cửa sổ, bầu trời xanh tuyền một màu thăm thẳm không gợn mây không tạp chất, suốt cả con đường, dân cư thưa thớt, thật lâu mới nhìn thấy một chiếc xe hiếm hoi vụt lướt qua.

Tô Nam bấm xong một chuỗi số dài ngoằng, nghe thấy đầu bên kia truyền đến tiếng ‘A lô’.

Hốc mắt cay xè, quay mặt đi chỗ khác để gió hong mắt ướt: “Thầy Trần, là em...”

“Anh biết rồi, đây số quốc tế, còn có thể là ai nào?” Thanh âm của Trần Tri Ngô chứa đựng ý cười.

“... em đến nơi rồi, cũng đã gặp được đồng nghiệp đến đón.”

“Có ổn không em?”

“Dạ, em thấy...” Tô Nam liếc nhìn Hà Bình mới cái: “... nơi này còn nghèo lắm ạ. Anh có từng đi qua sân bay Tam Hiệp chưa, sân bay quốc tế thủ đô của họ không lớn bằng sân bay Tam Hiệp nữa.”

“Đây không phải là những thứ bình yên dung dị, hoang sơ trong lòng mà bọn em muốn trải nghiệm cái gì cuộc sống nguyên thủy, tìm về cội nguồn sao? Trải nghiệm tốt cho anh, không được kêu khổ.”

Vẫn là Trần Tri Ngô quen thuộc, tựa như đang ở ngay trước mặt.

Tô Nam bật cười thành tiếng.

Cứ muốn nói chuyện với anh mãi, nhưng vì ngại ngừng cầm điện thoại của người ta nên chỉ nói thêm mấy câu rồi cúp máy.

Sau đó lại gọi về nhà, báo cho mẹ Tô biết mình đã đến nơi an toàn.

Hà Bình nhận lại điện thoại Tô Nam đưa sang, cười nói: “Một cô bé như em, sao lại chọn lục địa đen? Không phải Đông Nam Á tốt hơn sao?”

Tô Nam sờ sờ mũi: “Dạ... nhiều tiền ạ”

Hà Bình cười khanh khách: “Nơi này rất gian khổ, em phải chuẩn bị trước tâm lý đi.”

Giữa trưa, đến trung tâm thành phố.

Nhà cửa thưa thớt, xe cộ cũng không nhiều, giống thành phố cấp ba trong nước. Nhưng hoàn toàn không hoang vu vắng vẻ và dơ bẩn như trong tưởng tượng, khiến Tô Nam an tâm phần nào.

Hà Bình đưa cô tới một nhà hàng Âu do người Pháp mở ở trung tâm thành phố ăn trưa, sau đó đi làm sim điện thoại. Malawi đã có hai nhà khai thác dịch vụ viễn thông di động, một là TNM của người bản địa và một của Ấn Độ, nhưng giá cước phí vẫn rất cao. Thêm một chuyện khá bất tiện nữa là sim mới làm không tương thích được với điện thoại của Tô Nam. Hà Bình báo cô cứ cầm sim trước, rồi về văn phòng nhờ bộ phận hành chính mua giúp điện thoại do công ty H sản xuất theo chế độ phúc lợi dành cho nhân viên.

Buổi chiều, đến một siêu thị của người Hoa mua chăn đệm, drap giường, màn chống muỗi, cùng một ít vật dụng hàng ngày. Xe dần lăn bánh rời khỏi khu vực thành thị, đến trụ sở của công ty H nằm ở vùng ngoại ô Lilongwe. Hà Bình đưa cô đi đăng ký lấy thẻ ra vào công tạm thời, sau đó cho xe chạy vào ký túc xá.

Xe dừng lại, Tô Nam mới phát hiện, cái gọi là ‘ký túc xá’, chính là nguyên một khu biệt thự đồ sộ.

Có điều nhìn bên ngoài biệt thự vô cùng khí thế, nhưng bên trong không có bất kỳ vật dụng trang trí nào.

Hà Bình giúp cô kiểm tra điện nước, báo cô đêm nay tạm thời nghỉ ngơi đỡ như vậy, sau này có thời gian mua đồ nội thất bổ sung vào, rồi hỏi cô có giấy phép lái xe chưa.

“Dạ có rồi, nhưng chưa lái qua bao giờ...”

Hà Bình cười nói: “Em muốn đi siêu thị, có thể mượn xe của anh.”

Đợi Hà Bình đi rồi, Tô Nam bắt đầu sắp xếp đồ đạc.

Cả căn biệt thự hai tầng chỉ có một mình cô ở —— Hà Bình nói văn phòng có tổng cộng hơn bảy mươi nhân viên, nhưng chỉ có bốn nữ, bốn người kia được phân chung một căn biệt thự, hiện giờ bên đó không còn phòng trống nào, báo cô trước mắt tạm thời ở một mình, sau này sẽ nhờ ban công tác hậu cần giúp bố trí lại.

Hơn nửa tiếng sau, Hà Bình gõ cửa, đem tới một cái pocket wifi, là sản phẩm của công ty.

“Em dùng tạm cái này trước, mặt mã dán trên hộp, ngày mai sẽ cho người kero cấp sau —— em nghỉ ngơi lấy lại sức cho khỏe rồi buổi tối sang nhà anh ăn cơm”

Tô Nam thu dọn đồ đạc xong tranh thủ chop mắt một lúc, buổi tối đi qua nhà của Hà Bình.

Lúc tới nơi mới biết, thì ra một nhà ba người của Hà Bình đều ở Malawi. Con trai của bọn họ đã được bốn tuổi, sang năm sẽ về nước để đi học.

Hà Bình đến nơi này đã chín năm, khi hắn đến toàn bộ văn phòng chỉ có vên vẹn năm người, trong đó có ba kỹ sư, chịu trách nhiệm hỗ trợ công ty viễn thông TNM thiết lập các trạm thu phát sóng, khai thác dịch vụ vô tuyến.

Trên bàn cơm uống vào chút rượu, Hà Bình kể lại những ngày mới đến, khi đó chưa có khu biệt thự, chỉ là một bảng được san lấp bằng phẳng, hôm đầu tiên mọi người trực tiếp ngủ trên sàn bê tông. Malawi trước kia thường mất điện, mưa mùa, muỗi nhiều như trâu, đứng ngồi chỗ nào cũng có thể bị chích, dù ví dụ đó quá thật khó chịu vô cùng. Khi đó không giống bây giờ, có chương trình phun thuốc diệt muỗi định kỳ, người nào ở đây cũng đã từng mắc phải bệnh sốt rét không ít lần.

“Hiện tại thì sao ạ?”

Hà Bình cười nói: “Chuyện đó quả thật không dám đảm bảo.”

Tô Nam: “Đồ U U đạt được giải Nobel...”

(“Đồ U U: là nhà nghiên cứu y học và y hóa Trung Quốc. Bà được biết tới nhiều nhất qua công trình chiết xuất thanh hao tố từ cây thanh hao hoa vàng phục vụ việc chữa trị sốt rét. Đây được coi là một thành tựu mang tính đột phá của ngành y học nhiệt đới trong thế kỷ 20 và giúp nâng cao chất lượng sức khỏe cho hàng triệu người sống ở các quốc gia đang phát triển. Với những thành tựu của mình, Đồ U U đã được trao Giải Albert Lasker cho Nghiên cứu Y học Lâm sàng năm 2011 và Giải Nobel Sinh lý học và Y khoa năm 2015.)

“Malawi đối nghèo lạc hậu là một trong những quốc gia kém phát triển nhất thế giới, cơ sở y tế còn rất thiếu thốn, người dân khó tiếp cận với dịch vụ chăm sóc sức khỏe nên không tham gia vào dự án phòng chống sốt rét cũng không có gì khó hiểu. Ở Châu Phi chỉ có hai đảo Algeria và Mayotte với nguồn đầu mỏ phong phú là hoàn toàn xóa sổ được bệnh sốt rét.”

Nói xong, Hà Bình liếc nhìn cô một cái, mỉm cười, trong nụ cười ẩn chứa rất rõ nét hờ hững, không tin tưởng cô bé yếu ớt yếu đuối này có thể chịu đựng nổi.

Một tháng sau đó, Tô Nam dần thích nghi với nhịp độ ở Lilongwe, nói ngắn gọn, là —— tăng ca.

Mỗi ngày làm việc đến chín mươi giờ đêm là bình thường, gặp phải tình huống phát sinh bất ngờ thì không có giờ giấc.

Cô vẫn ở một mình, thường ngày mượn xe của Hà Bình chạy đến quảng trường lớn trong thành phố mua sắm đồ đạc, dần dà trang bị thêm cho phòng ngủ của mình một bộ sofa, một chiếc đèn sàn chân gỗ, một tấm thảm Thổ Nhĩ Kỳ dệt bằng tay và mấy sản phẩm điêu khắc mỹ nghệ mua ở chợ địa phương, điêu khắc mặt nạ ma quái hoặc chim ưng bên quốc hiệu của Malawi.

Ở thời gian lâu rồi phát hiện ra, điều khiến người ta quần bách nhất ở nơi này không phải là thiếu thốn, Lilongwe không nghèo, tuy kém phát triển nhưng có đầy đủ tất cả những vật dụng thiết yếu. Mà vấn đề lớn nhất, đó là rất buồn... Thời gian đầu còn ngập tràn háng hái, đi khắp nơi leo núi ngắm hồ, đến khi vào guồng công việc rồi, ngày càng bận rộn hơn, đến hứng thú leo núi và đi dạo ở trung tâm thành phố cũng không còn, mỗi tuần chỉ chơi mấy buổi bóng chuyền cùng đồng nghiệp.

Cũng là... càng nhớ Trần Tri Ngô da diết.

Cho dù một mối cỡ nào, cho dù tan làm muộn đến mấy đi nữa, Tô Nam đều gửi tin nhắn wechat cho Trần Tri Ngô, kể cho anh nghe những việc đã làm trong ngày.

Hai người cũng đã giao hẹn, nhắn tin xong không cần đợi người kia nhắn lại, đến giờ ngủ thì phải đi ngủ để giữ gìn sức khỏe, khi nào thức dậy sẽ trả lời sau.

Vì vậy, mỗi đêm trước khi ngủ Tô Nam nhắn tin cho anh, đến sáng hôm sau là nhận được tin nhắn anh gửi lại —— Trần Tri Ngô cũng đã chịu thỏa hiệp, lúc nào cần dùng tin nhắn thoại sẽ dùng, anh kể cho cô nghe rất nhiều chuyện, chuyện phát sinh trong trường, nghiên cứu sinh vừa tuyển năm nay thế nào, lớp bị hỏi những vấn đề gì, rồi viện trưởng Tôn báo anh chuẩn bị hồ sơ đăng ký xét công nhận đạt tiêu chuẩn chức danh giáo sư vắng vắng...

Mùi giờ của Malawi và trong nước chênh lệch nhau sáu tiếng.

Gần một giờ sáng Tô Nam mới tan làm, về đến biệt thự, tắm rửa sạch sẽ, ngã ụch xuống giường, bấm cuộc gọi thoại cho Trần Tri Ngô, nhưng không cần thận nhắn nhảm thành video call.

Trong nước là bây giờ, Trần Tri Ngô vừa thức dậy.

Anh kết nối bằng máy tính, xoay camera về phía mình, vừa đi qua tủ quần áo lấy cả vật vừa trò chuyện với Tô Nam.

Tô Nam nhìn ngón tay thon dài của anh cái từng chiếc khuy, nhét áo vào cặp quần, kéo chỉnh ống tay áo ngay ngắn, sau đó bắt đầu tháo cả vật... đây mẹ hoặc, mà mì.

Trần Tri Ngô ngoái đầu dòm màn hình: “Sao em không nói gì thế...”

“Em đang suy nghĩ...”

Trần Tri Ngô chậm rãi bước tới trước màn hình: “Nghĩ gì nào?”

Tô Nam vui mặt vào gối: “Nghĩ... lộn anh ra.”

Trần Tri Ngô cười phá lên: “Em về đi, anh cho em lộn.”

Tô Nam âm ờ ‘um’ một tiếng

“Em mau ngủ đi... đã một giờ rồi rồi.”

Tô Nam gục gặc đầu, lại ngẩng mặt lên: “Cuối tuần này em sẽ đi Blantyre.”

“Đến đó làm gì vậy?”

“Dạ, độc lập gặp gỡ khách hàng...”

Trần Tri Ngô nhướn mày: “Ừi chà, học trò ngốc của anh giờ vậy ta, mới mấy tháng mà đã có thể tự mình đảm đương công việc rồi?”

“Chỉ là khách hàng nhỏ thôi, không phức tạp lắm...”

Thoạt đầu, Hà Bình không nghĩ cô có thể chịu đựng được vất vả khổ cực, nhưng chưa tới ba tháng đã nhanh chóng phát hiện, ở cô có một sự dẻo dai bền bỉ hết sức kiên cường, bảo tăng ca là tăng ca, bảo đi công tác là đi, không tới lui hai lời.

Sang năm hần phải chuyển về nước, người phụ trách bên Blantyre sẽ tới đây lấp vào chỗ trống của hần, Tô Nam sẽ phải đến Blantyre đảm nhận vị trí công việc đó.

Thấy Tô Nam chăm chỉ siêng năng lại chân thật hiền lành, hần cũng không giấu diếm điều gì, hết lòng dẫn dắt giúp cô nhanh chóng nắm vững nghiệp vụ, chỉ cần Tô Nam có khả năng làm được, sẽ tạo điều kiện cho cô có cơ hội phát huy.

Hiện giờ, Tô Nam đã đi theo chính chiến qua hai đơn hàng lớn, xem như đã nắm rõ quy trình cụ thể, nhưng vẫn là lần đầu tiên tự mình đứng ra đàm phán.

“Việc gì cũng có lần đầu hết.”

Tô Nam hỏi: “Lần đầu đứng lớp giảng bài, anh có hồi hộp không ạ?”

“Anh đâu phải đáng toàn năng, dĩ nhiên là căng thẳng. Chuẩn bị bài giảng trước một tháng, lúc tập luyện thì trôi chảy đầu vào đấy, đến khi bước lên bục giảng, quên sạch toàn bộ...”

Tô Nam cười khúc khích: “Sau đó thế nào ạ...”

“Sau đó, còn có thể thế nào,” Trần Tri Ngô vất chéo chân ngồi xuống trước màn hình máy tính: “Tùy cơ ứng biến.”

Tô Nam ‘dạ’ một tiếng: “Vậy anh còn nhớ mình đã nói những gì không?”

Trần Tri Ngô phát sầu: “... Bị viện trưởng ghi lại, cứ một thời gian, ông cụ người buồn bực trong lòng lại lôi ra cho anh xem...”

Khỏe mới Tô Nam vẫn cong veo mím cười nhưng mi mắt dần trĩu nặng, khi Trần Tri Ngô bắt đầu kể đến ngày đó anh ngẫu hứng nói những gì, hai mắt cô đã nhắm nghiền.

“... Tô Nam?”

Màn hình bên kia, Tô Nam gồng mặt lên cánh tay, một bên má bị ép phồng ra, môi chu cong. Tóc rũ xuống, hô hấp sâu đều đều, hiển nhiên đã ngủ thiếp đi.

Dưới mắt, có một vòng quầng thâm rất rõ.

Gần ba tháng, cô thật sự không thoát bất kỳ một lời than, một câu kể khổ nào.

Ảnh chụp gửi cho anh, hết thấy đều là bình nguyên nâu, hồ lam thăm, vườn trái cây Đài Loan trĩu quả, làng bia Đức, chợ rau củ của người bản địa, tiệm pizza Ấn Độ. Cho anh xem minibus trên đường phố Lilongwe —— thực chất là xe Jinbei sản xuất trong nước, một chiếc xe nhỏ nhỏ, nhưng nhồi nhét mười mấy người, rõ ràng là quá tải; cho anh xem thanh niên địa phương gửi củi trên lưng chạy băng băng trên xe đạp —— mặc dù sống ngay trong thủ đô, nhưng có rất nhiều người không đủ điều kiện sử dụng khí hóa lỏng, phải dùng những nhiên liệu nguyên thủy nhất để nấu nướng; cho anh xem một món ăn tên là ‘Sima’, bảo là dùng bột ngô nấu thành, hương vị rất kỳ lạ.

Cô cố gắng nói với anh rằng, cô chẳng khổ tí nào, cuộc sống nơi này muôn màu muôn vẻ.

Trần Tri Ngô không gọi Tô Nam, cũng không tắt video. Anh ngồi trước màn hình, chăm chú thuốc, lặng lẽ ngắm nhìn.

Mãi đến khi thời gian trôi vụt qua tám giờ, anh mới vươn ngón tay, búng một cái lên gò má phúng phính của Tô Nam trên màn hình, mím cười yêu chiều: “Ngốc.”

***(*Dư Tú Hoa sinh năm 1976 là một người phụ nữ nông thôn bị bại não ở tỉnh Hồ Bắc, Dư Tú Hoa đã gây “sốt” trong cộng đồng mạng với những vần thơ khác thường, đặc biệt.)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi* (*Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hoa sen cũng khép nụ, có lẽ muốn chờ người trở lại mới bung nở, hết thấy đều vì người.'

—— *Văn Nhất Đa*

Blantyre cách thủ đô Lilongwe ba trăm sáu mươi cây số, dưới sự hướng dẫn của Hà Bình, Tô Nam tự mình lái xe tới đó. Đến nơi, gặp nhân viên của chi nhánh công ty H ở Blantyre, nhận tài liệu, rồi đi đến khách sạn Hà Bình đã giúp đặt chỗ trước nghỉ ngơi. Buổi tối găm tài liệu, sang ngày hôm sau gọi điện thoại cho khách hàng.

Khách hàng là người bản địa, phát âm giọng địa phương rất nặng. Tô Nam toát hết mồ hôi mới hẹn được thời gian hai bên gặp mặt nói chuyện.

Hạ tuần tháng mười hai, Malawi đã bước vào mùa mưa, sau buổi trưa nhiệt độ oi bức, trời lộp độp rơi xuống một trận mưa, trong không khí nồng nồng mùi hơi đất.

Tô Nam lái xe đến công ty của khách hàng, nhưng bị nhân viên lễ tân là một cô gái địa phương ngăn lại, sau khi kiểm tra lịch làm việc, nói cô không có hẹn trước. Tô Nam gọi điện thoại cho khách hàng, mới biết được anh ta vừa đi ra ngoài, bảo cô đợi ở công ty.

Tô Nam không còn cách nào khác, chỉ có thể ở lại chờ.

Cô lấy máy tính xách tay ra, ngồi ở sofa trong đại sảnh tranh thủ vừa làm việc vừa chờ, khoảng hai tiếng đồng hồ sau, có một người đàn ông da đen mặc áo sơ mi màu xanh da trời đi vào.

Tô Nam không phân biệt rõ được khuôn mặt của người da đen, đến Denzel Washington và Will Smith cô cũng còn nhầm lẫn. Nhìn thấy người đó có phần giống trong ảnh, nhưng không dám xác định bèn vội vàng lấy điện thoại đi động ra nhấn số gọi đi.

(*Denzel Washington và Will Smith là hai diễn viên da màu nổi tiếng của Mỹ.)

Tiếng chuông vang lên.

Tô Nam nhanh chóng cất laptop vào túi, chạy chậm qua, giải thích mục đích đến nơi này.

Người nọ dừng bước, liếc nhìn cô một cái, miệng nói câu gì đó, Tô Nam phản ứng một giây mới hiểu được là bảo cô đi theo.

Nhưng buổi nói chuyện này hoàn toàn không suông sẽ.

Trở ngại về giọng nói chỉ là thứ yếu, cái chính là người này có phản phản đối bài Hoa. Mấy năm nay, công ty H gần như phá thành nhỏ trại ở Malawi, các trạm thu phát gốc lần lượt dựng lên khắp nơi, người này cảm thấy đây chính là chủ nghĩa thực dân mới, phần nọ sôi sục, kịch liệt lên án Trung Quốc có mưu đồ nắm giữ huyết mạch thông tin của Malawi.

(*Hệ thống trạm gốc là một phần của mạng thông tin di động GSM nó chịu trách nhiệm truyền và giao tiếp giữa máy điện thoại di động và hệ thống chuyển mạch.)

Tô Nam chỉ có thể lắng nghe tiếp thu ý kiến, sau đó uyển chuyển thay đổi đồng nghiệp và đồng bào làm sáng tỏ, liệt kê những tổ chức phi chính phủ và các đoàn hỗ trợ y tế đã đến Châu Phi nhằm chung tay hành động vì sự phát triển của cộng đồng, cố gắng bày tỏ thiện chí.

Nhưng không biết câu nào đã chọc phật người anh em này, hần bắt thần không nói bằng tiếng anh nữa mà đập bàn đứng dậy, xì xạo xì xạo bắn ra một chuỗi ngôn ngữ thần bí, giống như nghe đọc rap.

Tô Nam sững người ngơ ngác.

Hắn khoát tay, tâm trạng sôi sục nói “Go out!”

Tô Nam lui thui ra về, hôm sau cô lại tới thăm hỏi, nhưng liên tiếp bị ngó lơ đóng cửa không tiếp, chỉ có thể đi theo trò chuyện xã giao với cô gái da đen làm ở quầy lễ tân, mới biết được nhiều năm về trước có một tổ chức phi chính phủ đến Blantyre, tỉnh nguyên viên của tổ chức đó đã gây ra một vụ bê bối tình dục, mà vị khách hàng này chính là người đã được sinh ra trong vụ bê bối đó.

Những lời Tô Nam nói mấy hôm trước, quả thực đã chọc chính xác ngay vào ngứa của rỗng.

Lại đây đưa tới lui một thời gian dài, trình bày những lời hợp tình hợp lý, chán thành xin lỗi hy vọng có thể xóa bỏ được khúc mắc, cuối cùng vị khách nọ cũng chịu mở lời, nói chuyện này anh ta không thể đưa ra quyết định cuối cùng, bảo cô đến gặp giám đốc phát triển kinh doanh tại trụ sở chính ở Salima.

Tô Nam đã mất khá nhiều thời gian ở Blantyre nên vốn dĩ định nghỉ lại thêm một đêm rồi sáng sớm hôm sau mới bắt đầu xuất phát đi Salima, nhưng sau một hồi cân nhắc đã quyết định trực tiếp lên đường. Dự tính nếu lái xe nhanh, có thể đến được Salima trước khi trời tối.

Đi đường M1, rồi chuyển sang M5. Được nửa đường, những hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống nện rào rào vào cửa sổ>(*M1: motorway; M5: highway)

Mưa như thác gột từ trời, tầm nhìn thấp. Cô không dám chạy tiếp, chỉ có thể tạm thời cho xe dừng lại đậu ven đường.

Tô Nam lấy điện thoại ra xem, đã gần sáu giờ. Malawi gần xích đạo, trời nói tối là tối, gần như không có thời gian quá độ chuyển tiếp.

Tô Nam sốt ruột lo lắng, không có đủ thời gian để đợi mưa tạnh.

Đang chuẩn bị khởi động lại xe, thì bỗng ‘rầm’ một tiếng, thân xe chấn động dữ dội.

Còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, đã nghe thấy tiếng ‘loảng xoảng’ ở cửa sổ, kính thủy tinh vỡ một mảng lớn.

Tô Nam hét lên, ôm lấy đầu.

Nghe thấy phía ngoài gào to: “Money! Money!”

Tô Nam sợ tới mức toàn thân run lẩy bẩy, vội lấy ví tiền trong túi xách ném ra ngoài.

Một trận xì xỏ xì xạo, qua một hồi, âm thanh xa dần.

Lúc này Tô Nam mới dám ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn ra ngoài, mấy đứa trẻ giờ cao ví tiền và còn sắt trong tay chạy băng qua phía bên kia đường, trong màn mưa có thể nhìn thấy lờ mờ những nóc nhà tranh hoang tàn đổ nát.

Cả người cô vẫn không ngừng run rẩy, qua một hồi lâu sau mới lấy lại được nhịp thở bình thường.

Hà Bình đã từng kể cho cô nghe, thời điểm công ty H vừa đến, an ninh của Malawi không được tốt như bây giờ, khi đó thỉnh thoảng lại có người tới phá cửa sổ cướp bóc. Trước khi Tô Nam xuất phát, đã đặc biệt dặn dò có tách riêng tiền và giấy tờ quan trọng ra không để trong ví, gặp phải cướp đừng có kè mặc cả, cứ trực tiếp ném ví ra, bọn chúng sẽ không lấy xe, vì có lấy cũng không có tiền đồ đâu.

Mưa xối xả trút vào khoang xe từ cửa sổ bị vỡ, Tô Nam dè tay lên ngực hít thở mấy hơi thật sâu, cũng không có thời gian dọn dẹp mảnh thủy tinh vỡ, không dám tiếp tục chậm trễ, lấy dây thun trong túi ra buộc tóc lên, giẫm mạnh ga, phóng như bay lao thẳng vào màn mưa dày đặc.

Đến Salima tìm một phòng khách sạn tiêu chuẩn trú lại, sau đó kiểm tra tình hình hư hỏng của chiếc xe.

Đuôi xe bị đập móp một mảng lớn, cửa sổ ghế lái cũng phải thay mới.

Gọi điện thoại cho Hà Bình.

Hà Bình bị dọa sợ đến mức không nói nên lời, bảo lúc đó quên dặn cô, ở lục lịa đen không có ai mù mờ lái xe lang thang trên đường, ngàn vạn lần không được tùy tiện dừng xe dọc đường.

Bảo cô đừng lo lắng, người không có chuyện gì mới là quan trọng nhất, cuối cùng cười ha ha nói: “Biết tại sao xe của anh sập xệ như vậy rồi chứ?”

Mấy lời này là cố ý làm cho Tô Nam vui.

Hà Bình giúp Tô Nam tìm gara sửa xe ở Salima, nhấn địa chỉ qua chò cô rồi bảo cô lái xe đến đó lắp kính, đồng thời thuê một chiếc ô tô khác của gara để đi lại tạm thời.

Sau một hồi ngược xuôi, về lại tới khách sạn rồi, lúc này cái cảm giác hoảng sợ và tủi thân mới cuộn cuộn trời dậy như từng đợt sóng trào.

Nhắm tính thời gian, trong nước đã là hai giờ sáng, Tô Nam không gọi cho Trần Tri Ngộ mà chỉ gửi tin nhắn, báo mình đã tới Salima.

Chụp ảnh căn phòng khách sạn đang ở, gửi qua cho anh.

Trải qua một trận bị đập xe thất kinh hồn vía, cuộc đàm phán với giám đốc phát triển kinh doanh bên phía khách hàng lại suông sẽ lạ thường, không lẽ ‘định luật bảo toàn vận may’ phát huy tác dụng.

(*Định luật bảo toàn vận may: là từ ngữ lưu hành trên mạng, vận may bất biến, gặp chuyện tốt vận may bị tiêu hao, gặp phải chuyện xấu thì vận may sẽ được tích góp.)

Lại tiếp tục mất thêm một quãng thời gian ở Salima, sau khi xe được sửa chữa xong. Tô Nam quay trở về Lilongwe, đưa cho Hà Bình một bản hợp đồng mà cô thiếu điều suýt mất nửa cái mạng để đổi lấy.

Hà Bình không kìm được cảm khái: “Lần đầu tiên nhìn thấy em ở sân bay, trong bụng anh còn mắng thầm trụ sở chính, nghĩ rằng cái vùng đất hồ sói hoang dã này, phải một cô nhóc con tới làm gì, làm loạn chắc?”

Tô Nam nhoen miệng cười.

Hà Bình bật ngón tay cái: “Ai phỏng vấn em thế? Trở về anh phải cảm tạ hần mới được.”

“Dạ, Từ Đông. Tô trưởng Hà có biết không ạ?”

Hà Bình vỗ đùi: “Từ Đông à! Từ béo! Là bạn đại học của anh! Sao em không nói sớm?”

Sau khi biết được chuyện này càng đánh giá cao Tô Nam hơn, hảo phóng báo thời gian công tác của cô tăng lên thêm một ngày, để cô nghỉ ngơi lấy lại sức.

Hai ngày sau, Tô Nam nhận được tin của Cô Điền.

Cô Điền xuất phát đến Tanzania trẻ hơn Tô Nam một tháng, cô nàng thích ứng vô cùng nhanh chóng, vậy vùng như cá gặp nước, thích cát vàng màu da đen mặt trời đỏ và sự niềm nở nhiệt tình của người Châu Phi, chỉ thiếu điều biển nơi này thành quê hương thứ hai.

Hỏi Tô Nam tết dương lịch có rảnh không, cô nàng bay qua Malawi bồi dưỡng tinh cảm.

Tết dương lịch, công ty H rộng rãi cho nhân viên nghỉ hai ngày.

Tô Nam đón Cô Điền, dẫn cô nàng đi dạo một vòng khắp Lilongwe.

Buổi chiều đến nhà hàng ăn cơm, Tô Nam tranh thủ gọi điện thoại cho Trần Tri Ngô.

Chuông vừa reo một tiếng đã có người bắt máy,

Tô Nam: “Thầy Trần, chúc mừng năm mới.”

Trần Tri Ngô phì cười: “Hôm nay em không đi làm à?”

“Dạ không. Tốt xấu gì cũng là năm mới, không cho nghỉ nhân viên sẽ tạo phản ạ. Anh ở nhà một mình sao?”

Trần Tri Ngô: “... Không thì còn ai hứm?”

“...” Tô Nam biết anh cố tình xuyên tạc ý mình, cũng hùa theo trêu anh: “Nói không chừng, biết đâu có cô gái nào đó muốn ở bên anh đón năm mới...”

“Đúng là có thật.”

Tô Nam: “...”

Trần Tri Ngô: “Tên là Tô Bắc, đợi em về, anh đưa em đi gặp mặt.”

Tô Nam: “... Ngài còn chuyện gì để nói hươu nói vượn hơn nữa không?”

Trần Tri Ngô cười vang, hỏi cô đang ở đâu.

“Dạ, ở bên ngoài, đang ăn cơm với Cô Điền... Anh không tin sao? Không tin em chụp ảnh selfie cho anh xem...”

“Tự sướng?” Cô Điền từ trong nhà vệ sinh đi ra, đúng lúc tóm ngay hai chữ này, bước tới bên cạnh Tô Nam

Tô Nam chụp ảnh tự sướng của hai người, gửi qua cho Trần Tri Ngô, rồi tiếp tục nói chuyện với anh.

Trần Tri Ngô: “... Sao em lại phơi thành ra đen thui thế này?”

Tô Nam: “...”

Trần Tri Ngô cười một tiếng, bảo cô ăn cơm đi.

Cô Điền chớp đôi mắt tròn xoe, đặc biệt vô tội dòm Tô Nam: “Nam Nam, có chuyện này tớ thật sự rất tò mò?”

Tô Nam cầm chén trà lên: “Hớ?”

“Hai người ở hai đầu trái đất... Vấn đề sinh lý giải quyết thế nào nhì?”

Tô Nam: “...”

Cô Điền: “... sex?”

“Phốc!” trà trong miệng Tô Nam phọt thẳng ra ngoài.

Hai ngày nghỉ lóang cái đã qua hết, tiễn Cô Điền xong, Tô Nam lại tiếp tục lao vào công việc bộn bề.

Ngày hôm nay, tan làm về đến nhà, Tô Nam cảm thấy hơi chóng mặt, vội vàng tắm rửa sạch sẽ, uống hai viên thuốc cảm, nhắn tin cho Trần Tri Ngô rồi lên giường nằm.

Buổi sáng thức dậy, nhìn đồng hồ, đã gần mười giờ. Đồng hồ báo thức mấy lần, vậy mà cô không hề nghe thấy.

Tô Nam lật đặt ngồi dậy, đột nhiên thấy trời đất quay mòng, lỗ tai ong ong, cổ họng đau rát, hơi thở nóng hằm hập.

Cô đi xuống bếp, nấu một ít cháo, ăn xong, gọi điện thoại cho Hà Bình.

“Giám đốc Hà, cho em xin nghỉ một ngày được không ạ, em bị lên cơn sốt.”

Bên kia yên lặng chốc lát: “... Không phải em bị ngược* rồi đấy chứ?”

*(*Hà Bình nói ‘ngược’ ㄝ ㄝ ㄝ đồng âm với ㄝ ㄝ ㄝ bệnh sốt rét – là cách nhân viên công ty H dùng để gọi bệnh sốt rét.)*

Chưa tới nửa tiếng sau, có tiếng gõ cửa vang lên.

Phu nhân Hà tới đưa thuốc thanh hao hoa vàng cho Tô Nam, bảo cô nhanh chóng uống vào, sau đó lái xe đưa cô đến bệnh viện kiểm tra.

Kết quả xét nghiệm, malaria 1, bệnh sốt rét.

Bác sĩ kê toa, bảo Tô Nam về uống thuốc liên tiếp bốn ngày, sau đó đến tái khám kiểm tra lại.

Đến tối, tất cả các triệu chứng của bệnh sốt rét đồng loạt xuất hiện.

Đi ngoài, đau đầu chóng mặt, lúc nóng lúc lạnh.

Không được tắm rửa, cũng không được mở điều hòa.

Vất vả lắm cuối cùng mới chợp mắt được một lúc, nhưng bị cơn lạnh kéo trở dậy, cơn sốt ập đến liên tục.

Cô thều thào gọi: “Thầy Trần ơi...”

Thần thờ giẫy lất, mới nhớ ra nơi này là Malawi.

Cả ngôi nhà chìm trong âm đạm, trong bóng tối chỉ có thể nhìn thấy đường nét mờ hồ của đồ vật.

Không bật đèn, không biết đã mấy giờ.

Căn biệt thự hai tầng không một âm thanh tiếng động.

Mô tim điện thoại, cơ thể lạnh run, tay cũng run rẩy theo.

‘Bộp’ một tiếng, điện thoại rớt xuống nền nhà.

Qua thật lâu, vậy mà không thể nào gắng gượng được sức để bò xuống nhặt.

Trong lặng yên tĩnh mịch, cô bắt gặp bật khóc.

Hai ngày kể tiếp, các triệu chứng cũng tương tự như vậy.

Tối ngày thứ tư đã đỡ hơn rất nhiều, có thể sinh hoạt trở lại bình thường. Tô Nam tự mình lái xe đến bệnh viện tái khám, sau khi xét nghiệm lại, đã bình phục.

Cũng may có Hà Bình bao nhiêu năm kinh nghiệm ‘chống ngược’, phát hiện kịp thời.

Tô Nam cảm ơn kết quả xét nghiệm trên tay, dựa người vào chiếc xe jeep không cũ cũng chẳng mới của Hà Bình, gửi tin nhắn cho Trần Tri Ngô.

Nơi này tín hiệu 3G không tốt, ‘đang chuyển’ xoay tròn một hồi lâu mới gửi đi.

Mấy hôm nay bị bệnh, sợ Trần Tri Ngô lo lắng nên chỉ nói với anh bị cảm cúm.

Lái xe, chạy trở về biệt thự.

Tô Nam ngồi trong xe lõ đầu ra cửa sổ, quẹt thẻ bên ngoài cổng chính của ký túc xá, thanh chắn barrier nâng lên, đang định cho xe chạy vào, trong khốc mắt bỗng thốt nhìn thấy một dáng hình.

Tô Nam sững sờ giẫy lất, thả chân ga, tắt máy.

Cô vội vàng tống cửa xe, nhảy xuống.

Ở đằng trước, người đó đứng bên cạnh cabin bảo vệ, dưới chân là va li hành lý dựng thẳng đứng.

Đã nhập gia tùy tục mặc trên người một bộ quần áo sáng màu, quần đùi dài màu lam đậm, áo sơ mi vải lanh màu trắng, tay áo xắn cao.

Một Trần Tri Ngô thoải mái, phóng khoáng, phong trần thế này.

Cô chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Không hiểu sao cô cứ đứng lặng như vậy không nhúc nhích, hồi lâu sau, ngồi xổm xuống, bụng mặt khóc nức nỏ.

Chưa đầy khoảnh khắc, người đó bước tới, duỗi tay kéo cô ôm vào lòng, cũng chẳng quan tâm đến ánh mắt tò mò của nhân viên bảo vệ, bàn tay bung lấy khuôn mặt cô, duỗi ngón tay lau nước mắt lấm lem trên má cô, cúi đầu hôn xuống.

Tô Nam vội dùng sức đẩy anh ra: “Em mới bị sốt rét! Sẽ lấy cho anh!”

“...” Trần Tri Ngô không chịu nổi cô nàng này nữa, búng một cái lên vầng trán nhỏ xinh: “... Bệnh sốt rét có thể lấy qua hôn môi hả? Em – con muỗi này – đủ bự đó.”

***(*Vân Nhất Đa (1899-1946) là một nhà thơ và học giả người Trung Quốc. Ông bắt đầu hoạt động chính trị năm 1944 và bị mật thám Quốc Dân Đảng ám sát vào năm 1946.)

(Thanh hao hoa vàng)

(Quần đùi)

Image 2.VN (Áo lạnh)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi* (*Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

‘Em biết anh sẽ đến, thế là em đợi mãi.’

— *Trầm Từ Văn*

Tô Nam ‘phụt’ một tiếng phì cười, trên mặt vẫn còn lem luốc nước mắt.

Lại bị Trần Tri Ngô ghét bỏ, vừa khóc vừa cười, xấu không chịu nổi.

Tô Nam kéo tay Trần Tri Ngô đến phòng bảo vệ làm thủ tục đăng ký rồi lái xe vào tiểu khu, nhưng không chạy thẳng về nhà mà rẽ qua nơi ở của Hà Bình tìm phu nhân Hà trả xe.

Phu nhân Hà đeo tạp dề đang chuẩn bị làm cơm trưa, cầm lấy chìa khóa, hỏi Tô Nam: “Em có làm xét nghiệm lại chưa?”

Tô Nam cười nói: “Đạ có, đã khỏi hẳn hoàn toàn rồi ạ. Cảm ơn chị và giám đốc Hà, em làm phiền mọi người nhiều quá.”

Phu nhân Hà cười nói: “Không phiền, có gì mà phiền chứ, mọi người đều đi làm xa nhà, chăm sóc lẫn nhau là chuyện nên làm. Em hỏi Hà Bình xin nghỉ phép thêm mấy hôm nữa đi, nghỉ ngơi tốt thì mới hồi phục nhanh chóng được. Bệnh này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ.”

Nói xong, dúi ánh mắt nhìn sang Trần Tri Ngô đang đứng phía sau Tô Nam.

Tô Nam giới thiệu: “Đây là ông xã em. ... Trần Tri Ngô, nghỉ đồng anh ấy đến đây thăm người nhà.”

Trần Tri Ngô liếc Tô Nam một cái, trong ánh mắt cất chứa tia cười, tiến lên trước một bước bắt tay phu nhân Hà.

Phu nhân Hà: “Ồ! Xin chào! Người mấy hôm trước gọi điện cho Hà Bình chính là Trần tiên sinh ngài sao?”

Tô Nam sững sốt.

Trần Tri Ngô gật đầu: “Tô Nam không để cho người ta bớt lo chút nào, làm phiền anh chị quá.”

Phu nhân Hà cười niềm nở nhiệt tình: “Đã tới đây rồi —— chỉ bằng ở lại ăn bữa cơm với gia đình anh chị, để chị gọi điện cho Hà Bình.”

Tô Nam: “Cảm ơn chị, hôm nay thật sự không làm phiền chị nữa ạ. Trần Tri Ngô anh ấy vừa đến, ngồi máy bay liên tục suốt hai mươi mấy giờ, em định để anh ấy nghỉ ngơi một lúc, chờ đến cuối tuần giám đốc Hà được nghỉ, bọn em làm chủ mời anh chị ăn bữa cơm.”

Phu nhân Hà là một người nhanh nhẹn, cười nói: “Vây cũng được!”

Đưa chìa khóa xe lại cho Tô Nam: “Em cứ để đó mà đi! Đưa Trần tiên sinh đi dạo một vòng quanh thành phố.”

Hai người chào tạm biệt phu nhân Hà rồi đi về biệt thự nơi Tô Nam ở.

Tô Nam chấp tay sau lưng lắc lư dõm Trần Tri Ngô: “Anh còn không chịu khai báo với em sao.”

Trần Tri Ngô: “Khai báo chuyện gì?”

“Anh gọi điện thoại cho Hà Bình?”

Trần Tri Ngô rất là ghét bỏ liếc cô một cái: “Hôm đó em không nhắn tin cho anh.”

Tô Nam ngáy người, nhớ lại hôm đó điện thoại bị rơi xuống đất, bất luận sống chết thế nào cũng không nhặt lên được. Vì vậy hôm đó cô đã không “báo cáo công tác” với Trần Tri Ngô như thường lệ.

Dừng bước, xoay người, chạy lại ôm chầm lấy thắt lưng Trần Tri Ngô, rúc đầu vào ngực anh, gọi một tiếng rất khẽ: “Thầy Trần...”

Giọng nói của Trần Tri Ngô đông đầy ý cười: “Em vừa mới nói gì với phu nhân Hà, bảo anh là gì của em?”

Tô Nam: “...”

Trần Tri Ngô: “Hử?”

Đầu Tô Nam cắm chặt xuống đất, cất giọng lí nhí đến bản thân còn nghe không lọt: “Ông xã...”

Về đến nhà, Tô Nam hướng dẫn cho Trần Tri Ngô nơi tắm rửa.

Trần Tri Ngô đáp lại một tiếng rồi đi dạo một vòng trong biệt thự.

Trong không khí vẫn còn thoang thoảng mùi thuốc diệt muỗi, phòng khách chỉ có hai chiếc sofa đơn và một cái bàn trà, còn lại cả không gian rộng rãi trống hoác. Nhưng phòng ngủ được cô chăm chút rất tỉ mỉ, một chiếc đệm dày đặt trực tiếp dưới đất, bên cạnh là chiếc đèn sàn chân gỗ, trước giường trải một tấm thảm trang trí màu sắc tươi tắn —— anh đã nhìn thấy nó trên wechat cô gửi, bảo là mua được từ một người Thổ Nhĩ Kỳ; đầu giường treo một tấm thảm treo tường phong cách bohemian, bên trên thảm gần những món đồ trang trí nhỏ, buh thiệp, ảnh Polaroid ăn liền*... phía đối diện là một dãy tủ kệ thấp, bên trên bày biện những bức tượng điêu khắc bằng gỗ đen và những món đồ chơi kỳ quái, trong tủ để sách và tài liệu.

*(*Ảnh polaroid được ví với “mì ăn liền” vì ngay sau khi bấm máy chụp, chỉ cần đợi một vài phút là máy sẽ tự động in ảnh. Ảnh in trên giấy nhiệt, lên màu khi tiếp xúc với ánh sáng bên ngoài.)*

Tô Nam lôi ra cho anh xem một chiếc hộp thiếc: “Cái này em mua từ một người Somali, nhưng em không mở nắp ra được nên cũng không biết bên trong đựng cái gì nữa.”

Lắc lắc mấy cái, bên trong phát ra tiếng loảng xoảng loảng xoảng: “Người bán nói với em, ông ta nhặt được từ một con tàu cướp biển ở ngoài khơi.”

Trần Tri Ngô: “... Vậy mà em cũng tin hả?”

Tô Nam cười hi hi: “Cũng không đắt mà, chỉ có năm chục đồng!”

Trần Tri Ngô khề hừ một cái, nhưng không thốt ra lời châm chọc nào.

Chạy một chuyến tới nơi này, từ lúc bắt đầu đi theo cô sang nhà Hà Bình cho đến khi nhìn thấy căn phòng này, trái tim vốn đang thấp thòm treo lơ lửng của anh bỗng chốc rơi xuống nơi yên lành.

Tuy chỉ mới có ba tháng, nhưng cô của bây giờ đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Cơ thể Tô Nam vẫn chưa hoàn toàn khỏe hẳn, nên bữa trưa chỉ nấu hai món đơn giản.

Lúc cô nấu cơm, Trần Tri Ngô tắm rửa xong đi ra phòng bếp ngồi xuống bên cạnh nghe cô kể chuyện: “Ồ đây rau cải mắc oi là mắc, gạo thì đỡ hơn một chút, nhưng một ký cũng mất hơn bốn ngàn kwacha —— xấp xỉ bốn mươi tệ của mình đó anh. Còn hành tây, cha mẹ ơi, giá vũ trụ đến hai mươi tệ...” Vừa nói vừa hít hà: “Thịt thì rẻ hơn, nhưng em lại không thích ăn thịt.”

Trần Tri Ngô nhìn cô âu yếm.

Khó trách gầy đi.

Trần Tri Ngô đi chuyển suốt quãng đường dài, trên máy bay lại lo lắng không ngủ được, nên ăn cơm xong liền lên giường nghỉ trưa.

Tô Nam tranh thủ đi ra ngoài một chuyến. Trong khu biệt thự có mở một siêu thị tiện lợi cho người nhà cán bộ nhân viên, Tô Nam đến đó mua dép lê, bàn chải đánh răng và những vật dụng thường ngày cho Trần Tri Ngô.

Lúc tính tiền, nghĩ đến gì đó.

Là mắt nhìn lướt qua chiếc kệ bên cạnh quầy thu ngân, nghe thấy mặt mình nóng bừng lên, cuối cùng cắn răng, chộp hai hộp ném vào giỏ hàng.

Trần Tri Ngô ngủ một giấc thật say đến nhá nhem tới mới tỉnh dậy, mở mắt ra nhìn thấy Tô Nam ngồi cuộn tròn trên thảm, máy tính đặt trên chiếc bàn vuông nhỏ, đang lách cách gõ bàn phím.

Trong phòng không bật đèn, ánh sáng nhẹ nhạt phát ra từ màn hình laptop soi gương mặt cô hết đổi dịu dàng.

Thấy anh tỉnh dậy, cô vội vàng ngừng động tác: “Em làm anh thức giấc sao?”

Trần Tri Ngô lắc đầu, bấm mở đèn sàn bên cạnh giường, không nói không rằng vươn tay về phía cô.

Tô Nam ngăn người gầy lắt, khép máy tính lại, đi qua.

Trần Tri Ngô cầm lấy cổ tay cô, kéo một cái.

Cô ngã xuống đệm, anh lật người lên.

Ánh mắt chìm trong nhau.

Trần Tri Ngô đưa tay vuốt ve gò má cô: “Nhớ anh không?”

Thật ra, con người rất kỳ lạ, trước mặt người ngoài thì bền bỉ ngoan cường tựa kim cương rắn cứng tới luyện ngàn năm vạn năm, nhưng dễ dàng bị một câu bình thường nhất trên đời của người mình yêu thương đánh vỡ tan tác.

Thanh âm run rẩy: “Nhớ...”

Trần Tri Ngô cúi đầu xuống, ngáp chặt phiền nhiễu mềm khẽ run rẩy của cô, hết đổi dịu dàng trao nụ hôn. Đầu lười nhưng nhớ tiến vào, nhưng chỉ thoảng nhẹ tựa cánh gió lướt qua rồi dừng lại.

Trong lòng xiết bao nâng niu tràn trề, cửu biệt trùng phùng xa cách đàng đàng rồi gặp lại, như đi bao ngày mưa tìm được ngày nắng về, trái lại không dám chạm sâu vào.

Con người là loài sinh vật chạm quá gần vào hạnh phúc cũng hốt hoảng lo sợ.

Lẽ dĩ nhiên, mặt khác cũng quan tâm sức khỏe của cô chưa hồi phục hoàn toàn.

Hôn gầy lắt, Trần Tri Ngô nằm nghiêng người xuống, ôm cô vào lòng.

Tô Nam: “Anh có đói bụng không?”

Trần Tri Ngô lắc đầu.

Rất lâu rồi.

Không biết bao lần trong giấc ngủ nằm mơ thấy cảnh tượng này, vẫn như còn trong ngôi nhà nơi đô thị đại học ở thành Sùng, ngôi nhà ẩm áp ngập tràn ánh nắng, có anh. Lúc giật mình tỉnh dậy, nghĩ đến núi công việc nặng nề sắp phải đối mặt, nước mắt cứ tuôn ra không cách nào ngăn lại.

Nhưng là chính cô dù cần từa môi cũng phải đi, Trần Tri Ngô tôn trọng lựa chọn của cô như vậy, cô có mặt mũi nào mà khóc.

Rồi tự động viên mình nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, tập trung hết sức lực vào công việc.

Hơn một tháng đầu tiên, chưa quen với cuộc sống nơi này, ngôn ngữ không thông, ăn uống không quen, chưa thích nghi với khí hậu, trong cái tâm trạng giầy vò khổ sở như vậy, ngày lại ngày cố gắng vượt qua.

“Hai tuần trước, em có kể với anh, em chạy một chuyến từ Blantyre đến Salima, anh còn nhớ không? Trên đường, em bị mấy đứa trẻ bán địa đập xe...” Cảm giác được cánh tay Trần Tri Ngô căng cứng, vội nói: “Không có... em không có bị gì hết. Bọn chúng chỉ cần tiền, em đưa tiền là bọn chúng đi ngay. Nhưng... lúc đó em quả thật bị dọa sợ choáng váng, lúc mảnh kính vỡ văng vào người, trong đầu em chỉ có duy nhất một ý nghĩ, anh phải làm sao, làm sao bây giờ...”

Sắc mặt Trần Tri Ngô danh lại.

Tô Nam rướn người lên hôn môi anh: “Mấy lần em định kể cho anh nghe nhưng lại thôi, sợ làm anh lo lắng...”

Trần Tri Ngô: “Anh lo lắng cái rắm!”

Tô Nam: “... Giảng viên đại học không được tùy tiện nói những từ thô tục.”

“Em có khiến anh bớt lo được giấy nào chưa? Há? Tìm vợ mà giống như đi theo nuôi con gái.”

Tô Nam cười ngất: “Ai bảo anh mưu đồ ham muốn sắc đẹp tuổi trẻ của em chứ?”

“Em tự soi mặt mình trong gương đi, phơi đen thành ra cái dạng gì, em thử hỏi cái chữ xinh đẹp này xem nó còn biết em không?”

Tô Nam chớp chớp đôi mắt tròn xoe: “Không phải anh ‘xinh đẹp’ là đủ rồi sao?”

Trần Tri Ngô: “...”

Ngàn dặm xa xôi, trăm ngày cách trở, cũng không dời chuyển được khoảng cách trái tim họ.

Vẫn hết như thuở nào.

*

Chuyến đi lần này của Trần Tri Ngô không chỉ là thuần túy đến thăm Tô Nam

Trong tình có một tổ chức phi chính phủ, nhiệm vụ chính là phổ biến các chủ đề nhân văn thông qua hình thức diễn đàn, tập trung chủ yếu ở miền Tây Nam Châu Phi. Một số điểm dừng chân của NGO trong kỳ nghỉ đông này là Zimbabwe, Zambia và Mozambique, Trần Tri Ngô nhận được thư mời, nhìn thấy mấy quốc gia này vừa khéo cách Malawi không xa bên nhận lời tham gia trạm đến ở Zimbabwe.

Trong tuần, Tô Nam đi làm, còn anh thì bay một chuyến đến Zimbabwe, năm ngày đi chuyến liên tiếp sang năm thành phố, tranh thủ quay trở lại Malawi trước kỳ nghỉ cuối tuần của Tô Nam

Thứ sáu, Tô Nam tăng ca đến mười một giờ, về đến nhà, vừa mở cửa phát hiện trong phòng có ánh sáng, sợ tới mức tay run run, suýt chút nữa đã la lên gọi bảo vệ.

Bỗng nghe thấy từ trong phòng ngủ truyền đến giọng nói của Trần Tri Ngô: “Em về rồi à?”

“Thầy Trần...”

Trần Tri Ngô đi ra, nhìn cô mỉm cười: “Anh nhờ phụ nhân Hà mở cửa giúp.”

Tô Nam vỗ vỗ ngực: “... Làm em sợ muốn chết.”

Cô chạy tới chạy lui bên ngoài cả người ướt đầm mồ hôi, nhanh chóng vọt vào phòng tắm tắm rửa, tắm xong trông lên người một chiếc áo thun tay dài rộng thùng thình, đi ra phòng khách sấy tóc.

Trần Tri Ngô ngồi trên sofa gỗ bàn phím, lia mắt về phía cô nằng.

Áo thun dài qua đùi... có vẻ như bên trong không mặc gì. Thêm vào đó cổ áo rất rộng, chỉ cần cô khẽ cử động, hơn nửa bờ vai tròn lẳn lộ hết ra.

Ngó nghiêng một hồi, thu ánh mắt lại.

Tô Nam cũng len lén dòm anh.

Anh mặc chiếc áo thun cotton xám tro, cả tuần chạy vòng quanh khắp đại lục Châu Phi mà cũng không làm làn da anh rám chút nắng nào, vẫn trắng trẻo như vậy, lúc nghiêm mặt tập trung làm việc, lập tức lộ ra một loại cảm giác cảm dục người lạ chớ lại gần.

Tô Nam sấy tóc một chốc, liếc trộm một cái.

Trần Tri Ngô hết sức tập trung.

Lại liếc trộm một cái.

Trần Tri Ngô hết sức tập trung.

... Cô cố tình mặc cái áo thun này, không có miếng tác dụng nào sao?!

Tô Nam tắt máy sấy, dụi dụi mắt, đi qua: “Thầy Trần... hình như có con gì đó bay vào mắt em.”

Trần Tri Ngô dừng động tác, nhìn cô: “Con gì bay? Để anh xem nào.”

Tô Nam quỳ một gối xuống sofa vị trí ngay giữa hai chân anh, dí sát mặt tới trước, đầu gối thì tiến thẳng vào nơi đang đội lên.

Trần Tri Ngô: “...”

Tô Nam ghéech mặt, dứ dứ mí dưới: “Anh xem thử...”

Một hồi.

Trần Tri Ngô híp mắt: “Em cố ý hùm?”

Cô nằng Tô Nam trưng ra vẻ mặt vô tội ‘ậm ừ’.

Ngón tay nắm lấy vạt áo anh, ngăn ngừ, mò vào trong.

Trần Tri Ngô tóm tay cô, bế lên, đi thẳng vào phòng ngủ.

Ngã người xuống giường, nằm ngửa ra, để Tô Nam ngồi trên bụng mình: “Muốn lột anh hùm?”

Tô Nam dòm anh.

Trần Tri Ngô cầm tay cô, nhưn mảy: “Anh không cử động, em từ từ tới đi.”

Hung phấn đang cuộn cuộn gào thét trời dậy, nhưng về như lúc này Trần Tri Ngô sức này ra mưu đồ, không chủ động.

Tô Nam anh đứng bất khuất, hít sâu một hơi xốc dậy tinh thần, trước tiên lột sạch anh ra. Sau đó, lấy ‘biện pháp an toàn’ trong túi đồ tuần trước đã mặt dây mua về, mò nắn tìm cách.

Trần Tri Ngô cũng cố chịu đựng, vẽ đường mấy câu.

Làm xong công tác bảo vệ, lại mò mẫm mân mê nửa ngày.

Dần dà, Tô Nam lõ dò tự học thành tài, thứ tới lui, chuẩn bị ngời xuống.

Trần Tri Ngô nín nhịn hết nỗi, túm lấy cánh tay cô muốn bật người dậy.

Tô Nam đề vai anh: “Anh nói anh không cử động mà.”

Từng chút một, lần dò, nuốt trọn anh.

Trên trán Trần Tri Ngô rịn ra một tầng mồ hôi, thấy cô khẽ nhủ mảy: “Đau hà em?”

Tô Nam lắc đầu: “Không phải. . .”

“Sao nào?”

Cô cúi người, kẻ sát tai anh: “Hình như . . . rất sâu.”

Ánh mắt Trần Tri Ngô tối sầm, không kim nổi, tay giữ chặt eo cô, nâng lên, địa chấn ập tới.

Có lẽ do đất khách quê người, cảm xúc lạ lẫm.

Cô có phản diện rõ, đem tất cả tâm tình chất chứa trong hơn ba tháng trút hết vào đó.

Chẳng mấy chốc lần đầu tiên, nghi ngại chưa đến một tiếng đồng hồ, lần thứ hai.

Đến lần thứ ba mới ngừng nghỉ.

Biệt thự yên tĩnh, điều hòa mở nhiệt độ rất thấp, nhưng trong chăn vẫn nóng hằm hập.

Cửa sổ đóng kín, bên ngoài trời đen nhánh, nơi khung kính nhỏ sát mái vòm lộ ra nửa vầng trăng.

Tô Nam rót nước, đưa đến tay Trần Tri Ngô.

Trần Tri Ngô bung ly uống một ngụm lớn, giơ tay lau mồ hôi trên trán cô, cười đến ngả ngón: “. . . Có tiến bộ, học với ai hùm?”

Tô Nam chớp mắt: “Anh muốn biết sao?”

Đề chân trần nhảy xuống giường, lúi túi trong học tù phía đối diện ra một bộ tượng gốm: “Cô Điền cho em. . .”

Trần Tri Ngô nhìn lướt qua, thiếu điều sặc sụa.

Tượng gốm nho nhỏ, một nam một nữ, mười tám kiêu.

“... Em lúi ở đâu ra một người bạn như thế hả?”

Tô Nam: “Có vậy thôi mà anh cũng ngạc nhiên.”

Trần Tri Ngô: “. . .”

Kéo cô lại, kẻ sát tai cô mon trón: “Muốn học, không cần xem mấy thứ này, lý thuyết vô dụng, phải tìm anh thực hành. Có thực hành mới hiểu được tường tận chính xác.”

Ma cao một thước, đạo cao một tượng.

(Phong cách bohemian)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi* (*Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

‘Anh trao em linh hồn anh trọn vẹn, luôn cái gần gũi, nóng này, bất kham, mưa nắng thất thường, một ngàn tám trăm thời hư tật xấu của nó. Nó thật đáng ghét, chỉ một điều tốt lành duy nhất, yêu em.’

— ‘Yêu em tựa yêu sinh mệnh’ (*Vương Tiểu Ba*)

Ngày hôm sau ánh mặt trời treo cao rực rỡ, nhưng bước ra khỏi cửa lại ngửi thấy thoáng thoáng trong không khí mùi hơi nước ẩm ướt.

Con mưa đầu mùa bắt chợt đến, lặng lẽ đi.

Tô Nam cùng Trần Tri Ngộ mời ba người gia đình nhà giám đốc Hà đến trung tâm thành phố dùng cơm. Hà Bình lái xe, Tô Nam ngồi phía sau giới thiệu những tập tục của địa phương nơi này cho Trần Tri Ngộ nghe.

Phần lớn đường sá ở vùng ngoại thành không được đổ bê tông và trải nhựa, mưa nắng bụi chạy theo gió cuốn mù mịt tấp thẳng vào mặt, mưa mưa thì lầy lội khó đi.

Dọc đường, có một tiệm tạp hóa tồi tàn cũ nát, mấy thanh niên địa phương ăn mặc nhem nhuốc ngồi ngay trên những chỗ trống lớn nhỏ đầy bùn lầy trước cửa tiệm uống bia, là Carlsberg, người dân ở đây chuộng loại bia này.

Lúc xe của nhóm Tô Nam đi ngang qua, có một thằng bé mặc quần trắng áo đỏ, người gầy gò như que củi, trong lòng ôm một đứa bé nhỏ hơn nó chẳng bao nhiêu, há hốc miệng đưa mắt nhìn theo xe bọn họ chạy qua.

Thời gian đầu, mỗi lần nhìn thấy hình ảnh này, trong lòng Tô Nam vô cùng xót xa khó chịu, lâu rồi mới thấy sự khó chịu của mình cũng chẳng giúp ích được gì.

Mãi rồi thành quen, nhưng mỗi lần nhìn thấy vẫn không tránh khỏi cái cảm giác bất lực thương cho số phận con người sao mà chênh vênh.

Chẳng mấy chốc đã đến khu thành cũ, Tô Nam giờ tay hướng về phía những công trình kiến trúc bên ngoài, giới thiệu từng nơi một với Trần Tri Ngộ:

— “Anh thấy cái nhà màu đỏ mái xanh kia không, đó là một trong những trung tâm thương mại của thành cũ, ở đó có đủ mọi thứ, tiệm thuốc, hiệu sách, siêu thị...”

— “Còn cái nhà màu đỏ viết nhầm chữ bata đó, là cửa hàng bán giày, thương hiệu Kenya, rất nổi tiếng ở Châu Phi...”

Xuyên qua thành cũ đến khu đô thị mới.

Trên đường phố là những ngôi nhà thấp bé phổ biến ở Lilongwe, xe ra khỏi thành cũ chạy đến khu đô thị mới, đường sá rộng rãi hơn rất nhiều, những công trình kiến trúc dọc hai bên đường cũng nhuốm dần hơi thở thành thị.

“Phía đối diện, tòa nhà có mái vòm đỏ, là tòa nhà quốc hội Malawi do nước mình giúp đỡ xây...” (*Editor: Tòa nhà quốc hội Malawi do Bắc Kinh xây tặng năm 2011.)

Xe từ vùng ngoại thành băng qua khu thành cũ đi vào thành phố mới, phẳng phất như tiến hóa từ hoang sơ nguyên thủy đến văn minh hiện đại.

Địa điểm dừng com là một nhà hàng do người Ý mở nằm trong khu trung tâm của thành phố mới, với thiết kế tường đỏ chớp đỉnh nhọn, mang dáng dấp kiến trúc thời kỳ thuộc địa Châu Âu còn sót lại.

Trên bàn ăn, Hà Bình kể cho Trần Tri Ngô nghe một số đóng góp mà công ty H đã làm được cho Malawi. Hà Bình ở nơi này chín năm, dĩ nhiên tiền lương cao là một phần lý do tất yếu, nhưng nếu không có chút tinh thần cống hiến và chủ nghĩa lạc quan cách mạng, thì quả thật không cách nào trụ nổi lâu như vậy.

“... Chín năm trước, thời điểm tôi vừa tới nơi này, chỉ cần ra khỏi khu trung tâm thương mại bên kia, đứng ở đâu cũng không bắt được tín hiệu. Trung Quốc kết nghĩa anh em với các nước nghèo thuộc thế giới thứ ba, cũng đã làm được không ít chuyện tốt cho một số quốc gia ở Châu Phi.”

Trần Tri Ngô gật đầu, tán gẫu với Hà Bình những điều đã nhìn thấy ở Zimbabwe khi đến đó mấy ngày trước, trong lời nói có phần cảm khái.

Rất nhiều quốc gia ở Châu Phi bị chiến tranh tàn phá nặng nề, nghèo đói lạc hậu không phải là chuyện một sớm một chiều, khí hậu khắc nghiệt, bệnh tật... như căn bệnh mẫn tính rất khó chữa khỏi dứt điểm, đó là một cuộc chiến gian nan và dai dẳng.

Tô Nam vốn đang chơi với con trai Hà Bình, nghe thấy Trần Tri Ngô kể đến đoạn sau khi kết thúc buổi tọa đàm ở trạm cuối cùng tại Zimbabwe, có một thanh niên người da đen lên xin anh tặng lại quyền sách, cô bắt giặc thốt ra những suy nghĩ của mình: “Nhưng mà, sự trợ giúp của chính phủ nước ngoài, của các tổ chức bác sĩ không biên giới hay các tổ chức phi chính phủ đều như muối bỏ biển, một cuộc chiến nổ ra, hàng ngàn hàng vạn người nhà tan cửa nát phải lánh đi tị nạn. Hơn nữa, sự phát triển của quốc gia phải đi liền với chính sách hỗ trợ và bổ sung cho nhau, giai đoạn đầu thời kỳ hậu chiến Nam Phi phát triển rất nhanh chóng, nhưng sau đó lại bị lạc trong hệ thống lý luận phương Tây, tự hủy đi thành trì, nền công nghiệp biết bao vất vả xây dựng nên gần như sụp đổ hoàn toàn, bây giờ thì...”

(*Editor: Nam Phi từ lâu đã được biết đến như là kinh đô của lục địa đen. Tuy giàu có nhưng đại đa số người dân Nam Phi vẫn sống rất nghèo khổ vì chênh lệch giàu nghèo ở đây quá lớn.)

Vừa ngoảnh đầu lại, thấy Trần Tri Ngô đang chăm chú nhìn, trong ánh mắt dong đầy ý cười, câu chữ lập tức ngưng ngứ.

Trần Tri Ngô bật cười: “Em nói tiếp đi.”

“Đa... hết rồi!” Tô Nam sờ mũi: “Sau khi tới nơi này, em mới phát hiện người Trung Quốc chúng ta thật sự rất siêng năng, quốc gia nào cũng vậy, nếu người dân cần cù chăm chỉ lao động thì đâu có lý do gì đất nước không phát triển.”

Trần Tri Ngô mỉm cười.

Té ra cô đi một chuyến này, đã nuôi dưỡng được niềm tự hào dân tộc?

Ăn cơm xong, buổi chiều gia đình Hà Bình còn có kế hoạch khác, Tô Nam tự mình lái xe đưa Trần Tri Ngô đi ngắm hồ nước ngọt khổng lồ, nơi được ví như máu của người dân Malawi.

Hồ Malawi là điểm thu hút nổi tiếng của Malawi, rất nhiều du khách ba lô gọi Malawi là ‘thiên đường thất lạc’ hơn một nửa ví hồ này. Thiên nhiên đã hào phóng ban tặng nơi đây nét vung bút quá đỗi tuyệt vời, nét hoang sơ hầu như chưa bị bàn tay con người khai phá nên dễ dàng hấp hồn bất cứ lữ khách nào lỡ bước lạc chân đến.

Trời xanh nước xanh, xanh say lòng người, đến điểm cuối lòng hồ mây nước hội tụ vào nhau thành một đường tít tắp kéo dài tận chân trời.

Trần Tri Ngô nói, rất giống Koh Samui của Thái Lan.

Trên hồ có rất nhiều hoạt động vui chơi giải trí, lặn biển ngắm cá, đi thuyền, lướt ván và nhiều hoạt động dưới nước khác.

Trần Tri Ngô không mấy hứng thú, cuối cùng hai người tìm một resort gần đó, ngắm hồ đón gió.

Dưới tán cây bên bờ hồ, văng treo.

Tô Nam ném hết giày dép ba lô sang một bên hưng phấn trào lên, cung chân đứng đưa tung tẩy.

Nhìn thấy Trần Tri Ngô cũng nổi gót đi tới, vội hỏi anh: “Anh bôi kem chống muỗi chưa? Mưa mưa nhiều muỗi lắm, bị cắn một cái sẽ bị ngược đó.”

Trần Tri Ngô: “Bị ngược?”

Tô Nam: “Đạ, là bệnh sốt rét, mấy người tổ trưởng Hà đều nói như thế.”

Trần Tri Ngô bước tới gần, liếc nhìn cô một cái, thỉnh thoảng tay đẩy mạnh văng.

“A a a!!!”

Tô Nam bị cú đẩy bất thần muốn bay tung lên trời này dọa cho sợ thất kinh hồn vía, cuống cuống túm lấy dây buộc văng.

Vắt và lăm cái văng mới chịu lắc lư nhẹ nhàng dừng lại, cô nàng leo xuống, tức giận trừng mắt thò nhìn Trần Tri Ngô, bắt thần giờ tay đẩy anh một cái.

Trần Tri Ngô loạng choạng ngã xuống đất, thuận thế kéo Tô Nam theo.

Hai người đồng loạt té nhào xuống bờ cát.

Tô Nam bóc cát mịn, nhét vào cổ áo anh: “Anh thật ầu trĩ!”

Trần Tri Ngô cười phá lên.

Một hồi sau, giờ tay: “Kéo anh dậy đi.”

Tô Nam dóm anh đề phòng

“Không trêu em đâu mà.”

Lúc này Tô Nam mới chia tay ra.

Hai người phui cát trên người, cong gối ngồi xuống bờ cát.

Gió từ lòng hồ phẩy vào, mặt trời sắp lặn, mặt hồ vàng nồng nàn tan trong sắc đỏ mệnh mang, đẹp đến nao lòng.

Trần Tri Ngô nhìn cô.

Tô Nam: “... Sao vậy anh?”

Trần Tri Ngô: “Em có bôi kem chống nắng chưa thế? Không sợ đen thui hả?”

“...”

Tô Nam thật muốn bóp chết cái người này.

Quỳ trên cát, xoay về phía anh, mạnh mẽ lên án: “Ngài càng ngày càng chẳng có lấy một chút đáng về nào của giáo viên hết!”

“Vốn dĩ chẳng có mà,” Trần Tri Ngô muốn cười nhưng cố nín xuống nhìn cô: “Tôi qua, em gọi anh là cái gì, hả?”

Mặt Tô Nam loẹt xoẹt đỏ bừng.

Chốc lát, chìa ngón trỏ ra dùng hết sức chọc vào vai anh, khẽ hừ một tiếng: “Già mà không nên nết...”

“Chẳng phải anh còn chưa già sao?”

“Cũng sắp rồi...”

“Vậy em hãy nhìn anh.” Trần Tri Ngô nắm lấy bàn tay cô, thật chặt.

Sắc đỏ vàng loang khắp biến trời rồi từ từ chìm xuống, để lại một màu chàm tĩnh lặng.

“Nhìn anh dần già đi...”

*

Kỷ nghỉ của Trần Tri Ngô rất dài, qua hết tháng hai đến đầu tháng ba mới trở về nước.

Địa phương có hội tương tế người Hoa... tổ chức liên hoan chuẩn bị cho lễ hội mùa xuân, phu nhân Hà thích ồn ào náo nhiệt nên đã cùng Hà Bình và con trai đi đến đó.

Tô Nam thì ở nhà làm sủi cào với Trần Tri Ngô.

Nhào bột mì, trộn nhân bánh, cán vỏ... tự tay làm tất cả các công đoạn.

Đối với chuyện cán vỏ bánh này, Tô Nam hoàn toàn không có lấy mấy may thiên phú, bị Trần Tri Ngô bỏ xa ẵm ẵm, không mong thì là dây, cuối cùng thả chai bia dùng làm chày cán bột trên tay xuống lăn lông lốc, không phục: “Sao lại làm sủi cào chứ, người phương nam nơi em ở mừng năm mới không ăn sủi cào.”

“Vậy em nói làm cái gì, hử?”

Tô Nam nghẹn.

Dán câu đối xuân? Đốt pháo hoa? Nếu ở nơi này có điều kiện vật chất tốt như vậy, còn có chuyện trả cho cô tiền lương cao như thế sao.

Trần Tri Ngô chìa ngón tay dính đầy bột mì quệt lên mặt cô: “Không cán bột thì đứng qua một bên nào, đừng có làm phiền anh.”

Tô Nam dụi mặt: “Sao anh lại làm được thế?”

“Mẹ anh là người phương Bắc.”

“A...” Tô Nam lại lụm chai bia lên: “Vậy em phải học...”

Trần Tri Ngô cười vang.

Hai người vừa đùa giỡn vừa làm một hồi, cuối cùng gói ra gần hai trăm cái sủi cào, thế là quyết định gửi một ít cho nhà Hà Bình.

Trần Tri Ngô nhìn lướt qua, bắt đầu xoi mói lựa lựa chọn chọn.

Tô Nam: “Anh làm gì thế?”

Trần Tri Ngô nhón ra một cái gói xiêu xiêu vẹo vẹo: “Đây là kiệt tác của em hả?”

Tô Nam: “... Dạ.”

“Té ngang té dọc, xấu như vậy, có mặt mũi tặng cho người ta à.”

Tô Nam: “...”

Trong biệt thự không có tivi, Tô Nam bèn hỏi anh có muốn bật máy tính, mở mấy tiết mục văn nghệ cuối năm không.

Trần Tri Ngô nhìn cô bằng khước mắt: “Có gì hay để xem sao?”

“Thêm một chút hương vị tết, già bộ như đang ở trong nước đó mà!” Nói xong thành thạo bật VPN lên, mở tuyển tập tiểu phẩm tấu nói chương trình gala mừng năm mới, điều chỉnh âm lượng.

*(*VPN: mạng riêng ảo là một mạng dành riêng để kết nối các máy tính lại với nhau thông qua mạng Internet công cộng, qua một kênh truyền dẫn dữ liệu riêng đã được mã hóa, giúp bảo vệ dữ liệu trong khi chúng được truyền trên Internet.)*

—— “Xin chào các bạn khán giả xem đài, tôi nhớ các bạn muốn chết!”

Trần Tri Ngô: “...”

Tô Nam nói nhại theo xong cười hắc hắc: “Thế nào ạ, có phải anh bắt đầu cảm thấy có không khí tết rồi không?”

Buổi trưa, ăn sủi cào xong, hai người cũng không đi ra ngoài mà làm tổ trong biệt thự giết thời gian.

Ngoài cửa sổ, nắng vàng đỏ xuống, quả là cách xa trời vực với lễ mừng năm mới trong ấn tượng.

Nằm bò trên bàn nhỏ, đánh thướt thờ dài: “Sao mà em có cảm giác như cả đời chưa được nhìn thấy tuyết...”

Trần Tri Ngô để chân trần ngồi trên thảm, thông thả nhấp từng ngụm trà: “Em tắt cái ‘xin chào, tôi nhớ các bạn muốn chết!’ kia của em đi, mở ‘Frozen’ xem một hồi, sẽ có cảm giác tuyết rơi ngay.”

*(*Frozen: tên tiếng việt là Nữ hoàng băng giá. Là bộ phim hoạt hình lấy cảm hứng từ câu chuyện cổ tích ‘Bà chúa Tuyết’ của nhà văn Hans Christian Andersen. ‘Chỉ có tình yêu làm vạn vật tan băng giá’.)*

Tô Nam cười nghiêng ngả: “Anh tính toán thiệt chi ly mà!”

Tô Nam gọi video call về nhà.

Trong nước vừa qua khỏi tám giờ tối, trong tivi vừa bắt đầu tiết mục cuối năm. Tô Tinh huơ điện thoại, gọi mẹ Tô.

Chốc lát, mẹ Tô đến gần, cười rạng rỡ lên tiếng gọi: “Nam Nam”

“Mẹ.”

Ninh Ninh chen vào giữa màn hình, không ngừng reo ‘Dì nhỏ, dì nhỏ.’

Mẹ Tô: “Con ăn cơm chưa? Ở nhà có một mình sao? Không đi cùng đồng nghiệp à?”

“Dạ không, con đang...” Đưa mắt dòm qua Trần Tri Ngô, thấy anh gật đầu, bèn dịch màn hình sang bên cạnh: “... ở cùng với thầy Trần ạ.”

Trần Tri Ngô lễ phép cất tiếng chào.

Mẹ Tô thoáng kinh ngạc: “Châu Phi xa thế mà...”

Trần Tri Ngô mỉm cười: “Dạ, nên làm. Chúc đi năm mới vui vẻ —— đi nói chuyện với Tô Nam đi ạ.”

Tô Nam lại xoay màn hình về phía mình, khẽ lảng tránh một ít chuyện gần đây, hết thấy chỉ nói những tin tốt không nói chuyện xấu.

Sau cùng trò chuyện mấy câu với Tô Tĩnh và Ninh Ninh, rồi cúp máy.

Tô Nam men theo thảm trải sàn bò qua, nằm sấp lên lưng Trần Tri Ngô.

Trần Tri Ngô đặt cốc trà xuống, xoay đầu nhìn cô.

“Thầy Trần...”

“Ừm?”

Tô Nam xích sát tới, khẽ chạm vào môi anh một cái, rồi vùi đầu vào bờ vai anh.

Nắng rọi vào cửa sổ, vẽ lên mái tóc cô một đường viền chiều vàng, ngược đường nắng, rèm mi úa vương vất nét u buồn dịu dàng.

“Không nhớ xa anh?”

Tô Nam gật đầu.

“Anh còn chưa đi mà.”

“Qua ngày kia là anh đi rồi.”

“Ai bảo em chạy đến nơi này làm gì, đáng đời.”

Tô Nam nở nụ cười: “Lần tới, lần tới trước khi đến, anh nhớ nói với em, công ty em có cấp vé khứ hồi cho người nhà của nhân viên.”

Trần Tri Ngô nhú mày: “Còn muốn có lần tới?”

“Chắc chắn sẽ có mà...” Tô Nam nhìn anh, hạ giọng, hơi thờ phả vào tai anh: “Nếu không... làm sao anh giải quyết vấn đề sinh lý đây?”

Trần Tri Ngô: “...”

Học trò giỏi, dạy hư.

Tô Nam lại chớp chớp mắt, hai cánh tay từ phía sau vòng qua bờ vai Trần Tri Ngô, phiến môi mềm mại như có như không mon men cọ vào làn da trắng trẻo nơi gáy anh: “Thầy Trần, em có vấn đề này muốn...”

“... hỏi.”

“Hơn ba tháng em đến đây, anh giải quyết vấn đề sinh lý... bằng cách nào thế?”

Trần Tri Ngô liếc nhìn cô: “Muốn biết?”

Tô Nam ra sức gật đầu.

“Không nói với em.”

Tô Nam càng tò mò không thôi: “... Tự làm? Lúc làm nghĩ đến em? Hay là, xem... xem một ít này nọ? Lúc gọi điện thoại cho em, có phải càng muốn nhiều hơn không?”

Trần Tri Ngô không nhịn được nữa: “... Em cách xa Cô Điền ra cho anh!”

Bảy giờ tối, ăn cơm xong, hai người đi ra ngoài.

Tôi đã chuyển hẳn sang một màu đen, trong sân vận động sơ sài của tiểu khu ánh đèn sáng nhấp nháy, có tiếng nhạc mờ hồ truyền đến.

Tô Nam kéo tay Trần Tri Ngô: “Chúng ta qua đó xem đi anh!”

Là đồng nghiệp trong công ty, mọi người ghép mấy cái bàn lại giữa sân, bày đồ ăn vặt và bia, đồng thời kéo thêm mấy bóng đèn cùng dàn âm thanh, mở những bài hát cũ của Trương Quốc Vinh, Mai Diễm Phương và nhạc vàng kinh điển.

Mấy đồng nghiệp thường chơi bóng chuyền chung nhìn thấy Tô Nam liền vẫy vẫy tay gọi cô: “Tối đây, uống rượu với mọi người nào!”

Tô Nam quay đầu sang nhìn Trần Tri Ngô: “Uống không anh?”

Trần Tri Ngô nắm lấy tay cô: “Đi, tới chào hỏi một tiếng.”

Đi qua, lập tức có người đưa bia tới, ánh mắt quét qua hai bàn tay đang nắm chặt của Tô Nam và Trần Tri Ngô, cười nói: “Tô Nam, không giới thiệu sao?”

“Ông xã em, Trần Tri Ngô.”

Có mấy cô gái vóc dáng cao ráo khuôn mặt mang nét đặc trưng của người Nga cũng vây lại, dùng tiếng Anh mang khẩu âm địa phương trên ghẹo mấy câu đại loại nói Trần Tri Ngô thật đẹp trai.

Có một đồng nghiệp nam tiến lại gần, nhìn Tô Nam cười cười: “Thì ra em kết hôn rồi thật à?”

Trong lòng Tô Nam có hơi không vui nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười: “Em nhớ lần đầu tiên tự giới thiệu, em đã nói rồi mà.”

Nam đồng nghiệp: “Cứ tưởng em nói đùa chứ, đúng không?”

Lập tức có mấy đồng nghiệp nam khác cười phụ họa.

Về mặt Trần Tri Ngô bình thản: “Bà xã tôi mới đến, nhờ các vị chiếu cố.”

Một người đàn ông trung niên bước ra khỏi đám đông, những tiếng cười không có thành ý lập tức dừng lại.

Tô Nam: “Giám đốc Vương.”

Giám đốc Vương gật đầu, mỉm cười bắt tay Trần Tri Ngô: “Nếu tôi không nhận nhầm... có phải ngài là giáo sư Trần Tri Ngô giảng viên của đại học thành phố Sùng?”

Trần Tri Ngô: “Không dám. Phó giáo sư.”

“Tôi là người tổng phụ trách của chi nhánh công ty H ở Malawi, trước đây trong một buổi đầu thầu đã từng có dịp được gặp qua lệnh tôn.”

Một vài từ ngắn ngủi, chứa đựng thông tin phong phú.

Có thể vào được công ty H đều là tính anh hoặc tính khôn. Thấy giám đốc Vương kính cẩn lễ độ với Trần Tri Ngô, biết ngay đối phương không chỉ là một ông thầy dạy học nghèo đơn giản.

Giám đốc Vương mời Trần Tri Ngô và Tô Nam đến ngồi ở vị trí trung tâm bàn tiệc, cùng uống mấy ly rượu.

Trần Tri Ngô tới nơi này chỉ với mục đích thăm người thân nên không muốn bàn những chuyện liên quan đến làm ăn, và lại cũng không thích người khác sẵn đón nhiệt tình quá mức, vì thế lấy lý do khiêu vũ, dắt Tô Nam qua khoảng sân trống bên cạnh, tách khỏi đám đông.

Trong giai điệu nồng nàn liêu trai bất chấp thời gian của ca khúc chủ đề trong ‘Ghost’*, Trần Tri Ngô vươn tay về phía Tô nam: “Em có biết nhảy không?” (**Ca khúc chủ đề trong ‘Ghost’ là Unchained Melody: giai điệu giải thoát linh hồn.*)

“Dạ, một ít, hồi em học trung học, chị em tham gia liên hoan khiêu vũ nên lôi em vào phòng xoay vòng lung tung,” nhìn anh: “Nhảy không tốt đâu anh.”

“Không sao, chúng ta cùng xoay vòng lung tung.”

Dắt tay cô, ôm eo cô, theo giai điệu du dương, nhẹ lắc lư bước chân.

Tô Nam vòng tay khoác lên vai Trần Tri Ngô, bị anh cuốn đi.

Âm thanh và tiếng nói cười bên kia xa dần, ánh đèn màu chọt lóe chọt tắt như đom đóm đêm hè.

Như lạc vào miền lưu luyến da diết.

“Bình thường những người này có hay làm phiền em không?”

Nét mặt Tô Nam xuôi xị, vẻ như không muốn nói tới chuyện này: “Ồ đây, tính luôn em là có tổng cộng năm nhân viên nữ. Những người khác nếu không phải đã kết hôn thì...” Cô cong veo khóe môi, cười hình hích nghịch ngợm như trẻ con: “... không xinh đẹp bằng em. Mà dù có xinh đẹp đi nữa, với số lượng ít ỏi như thế ở giữa một đám đàn ông...”

Thấy cô là người mới lại rạng ngời trẻ trung xinh đẹp, trong tối ngoài sáng có không ít người tò y theo đuổi. Nhưng Tô Nam không để cho bất kỳ ai có cơ hội hiểu lầm, vô cùng nghiêm túc nói rõ rằng mình đã kết hôn, song cơ bản chẳng mấy người tin là thật, chỉ cho rằng cô kiêu căng, lâu ngày dần lan truyền ra mấy lời rất khó nghe, gắn ghép cô với Hà Bình.

“Cũng may em và chị Hà rất gần gũi thân thiết, chị ấy biết em là người thế nào, bằng không...”

Những chuyện này, cô chưa từng kể với Trần Tri Ngô. Ở đây, ngoài những vát và do tác nhân bên ngoài, thì mối quan hệ giữa người với người mới là thứ khiến cô mệt mỏi phiền lòng hơn hết thảy.

Đàn ông ở đây không phải ai cũng giống như Hà Bình, tuy quyết tâm đạt được thành công bằng cách này hay cách khác nhưng luôn đặt ra cho mình một nguyên tắc giới hạn. Một số người lần lộn đi lên từ tầng đáy xã hội, toàn thân toát ra hơi thở con buôn không cách nào gột sạch, làm bất kỳ chuyện gì cũng muốn chiếm một ít tiện nghi, mới thấy đáng giá cho cái khổ mình đang chịu đựng.

Tô Nam khẽ nâng cằm hướng về phía bốn cô gái có gương mặt đặc trưng người Nga đang trêu ghẹo, đùa bỡn với mấy người đàn ông ở đằng xa: “Mấy cô gái đó, hai người Belarus, hai người Ukraina. Có một số đồng nghiệp nam đã có gia đình vợ con ở quê nhà, sang đây kiếm tiền rồi đi qua Châu Âu mua sắm, tiền thế ghé vào làng chơi Đông Âu ‘làm giàu thêm kiến thức’, bốn người phụ nữ kia, đều là...”

Trần Tri Ngô ‘ừ’ một tiếng.

Tô Nam thờ thụt: “Thì ra thế giới bên ngoài giảng đường lại dơ bẩn hỗn loạn như vậy.”

Trần Tri Ngô nhìn cô yêu chiều.

Điều khiến anh bị Tô Nam hút chặt không cách nào dời ánh mắt đi được, đó là dù trong hoàn cảnh khó khăn gặp gẽnh chịu biết bao vất vả, nhưng cô vẫn luôn giữ được trái tim trong sáng, kiên định vững vàng.

Sinh lý từ biệt trải lại chỉ là thứ yếu, chính cái nghèo khổ tận cùng của cuộc sống, những thứ vật vãnh khó coi đòi thường sẽ mài nát bản tính thiện lương của những ai không tôi luyện cho mình khí phách kiên định vững vàng, mài đến nát vụn cùng thứ ánh sáng về vang hư ảo chóiáng ngợp kia.

Âm nhạc như dòng nước dịu dàng rót qua.

‘... open arms of the sea

yeah

lonely...’

Trần Tri Ngô dịu Tô Nam, nhẹ nhàng di chuyển xoay vòng: “... Người sống trên đời, trong quá trình dốc sức theo đuổi ước mơ khát vọng phải giữ vững lập trường, giữ vững chính kiến của mình, đừng dễ đến một lúc bất chợt ngoài đầu nhìn lại, bản thân đã trở thành dạng người chính mình chán ghét coi thường.”

Trái tim Tô Nam được dòng nước triều lên thấm đẫm ấm áp: “Em sẽ không như vậy đâu.”

Một góc nhỏ nằm khuất mình cách xa sân vận động, ánh đèn mờ nhạt.

Nhưng trên đầu là cả vòm trời sao, sáng lấp lánh.

Sau khi đến nơi này, Tô Nam thường tăng ca đến khuya muộn, mỗi lần từ công ty trở về ký túc xá, trong lòng một mối lo lắng, lúc nào cũng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm.

Nơi này không bị ô nhiễm ánh sáng, sao chỉ chít trên trời rất sáng, chúng gần nhau náo nhiệt đến vậy nhưng cũng xa xôi cô độc lạ lùng.

(**Cụm từ ‘ô nhiễm ánh sáng’ được phổ biến rộng rãi mấy năm gần đây, chỉ việc chiếu sáng quá mức bằng ánh sáng nhân tạo gây nguồn ô nhiễm vô hình: tăng khí CO2, hiệu ứng ấm lên của trái đất, ảnh hưởng đến thị lực, giấc ngủ, rối loạn thần kinh con người...*)

Trời sao ở nam bán cầu nhiều và rõ nét hơn nơi bán cầu bắc quê nhà, cô thường ngắm nhìn mê mải.

Con người, cho dù chân lún sâu dưới bùn, cũng không thể quên khát vọng những vì sao.

“Thầy Trần...”

“Ừm?”

Tô Nam đứng lại: “... Em muốn hôn anh.”

Trần Tri Ngô bật cười, cúi đầu xuống.

Trở lại biệt thự đã chín giờ. Tỉnh ra, trong nước đã bước sang năm mới.

Tô Nam tắm rửa xong đi ra, thấy Trần Tri Ngô đang nghe điện thoại.

Chốc lát, anh nói chuyện xong.

“Ai vậy anh?”

“Trình Uyên. Đang ở Iceland, khách sạn mất điện, một mình trùm chăn rét run.”

Tô Nam nhướn miệng cười: “Thiệt thể thâm mã.”

“Nếu anh mà không đến, chắc chắn lúc này em cũng đang rúc trong chăn khóc lóc gọi điện cho anh.”

“Dạ,” Tô Nam đi qua rúc đầu vào lòng anh: “Anh hiểu em, chiều em nhất nhất.”

Không nghĩ tới cô ngoan như vậy, chẳng tranh luận câu nào, Trần Tri Ngô trái lại không biết phải nói gì, về mặt ghét bỏ đẩy cô nằng ra, đi tắm.

Tắm xong đi ra, Tô Nam đang ngồi quỳ trên thảm, nhét tiền vào bao lì xì.

“Bao nhiêu tiền thế?”

Tô Nam giật thót: “Sao anh đi mà không có tiếng động gì vậy...”

“Em kiểm ở đâu ra bao lì xì thế?”

“Hôm qua, em nhìn thấy nó lúc mua bột mì trong siêu thị của người Hoa.”

Đưa cái bao màu đỏ căng phồng qua cho Trần Tri Ngô: “Của anh nè.”

“Bao nhiêu thế?”

“Ày, ày, ày —— anh đừng xem bây giờ.” Tô Nam giữ tay anh: “Có thể có bao nhiêu chứ, em nghèo xơ, tiền phải để dành.”

“Để dành làm gì?”

“Làm của hồi môn, gả cho anh.”

Trần Tri Ngô cười vang.

Tóc anh vẫn còn hơi ẩm ướt, càng làm nổi bật lên khuôn mặt anh tuấn rạng ngời.

Tô Nam ôm đầu gối, ngồi nhìn anh, cười toe.

“Cười ngốc gì thế hả?”

“Em nghĩ, một trăm năm nữa, anh già rồi nhất định cũng sẽ rất đẹp mắt, cụ ‘soái ca’.”

Trần Tri Ngô: “... Cảm ơn. Anh chỉ mới vừa qua tuổi ba mươi sáu, còn cách già rất xa.”

Chốc lát: “Thời khắc giao thừa quý báu như thế, em chỉ dùng để suy nghĩ cái vấn đề soái không soái nông cạn này hử?”

“Hử... đón giao thừa, ăn thịt uống rượu, ‘cung hi phát tài’, hàng năm có thừa, không phải cái đó mới đệ nhất nông cạn sao?”

Trần Tri Ngô yêu chiều nhìn cô một lúc, phì cười, ném khăn bông lên đầu cô, nắm lấy cổ tay bé xiu của cô kéo lại: “Vậy thì chúng ta phải làm chút chuyện gì đó sâu sắc hơn thôi.”

Nhất định là Châu Phi rất nhảm chán, nên hai người bọn họ mới có thể lăn giương khắp mọi lúc mọi nơi.

Lúc bị chơi đùa đến sắp không thể động cựa nổi nữa, một nhúm sáng suốt còn sót lại trong đầu Tô Nam đã nhảy ra ý nghĩ này. Nếu không thì làm sao mà tần suất còn dày đặc hơn cả sáu tháng cuối trước khi tốt nghiệp, hơn luôn ‘tần suất không thể đùa’ của tháng mười một ăn mừng sinh nhật, hãy dà... hết thấy đều do nắm mới quả nhảm chán, kết quả của nhảm rồi và nhảm rồi, thật là nhảm cư vì bất thiện.

Chẳng mấy chốc, lại muốn, nếu Trần Tri Ngô biết được lúc này trong đầu cô nằng đang mò mẫm đưa ra kết luận mà không thông qua giả thiết chứng minh, chắc chắn thể nào cũng dựng râu trùng mắt.

Trần Tri Ngô bẹo má cô: “Ngốc rồi hả?”

Tô Nam thờ phỉ phỉ, ló khuôn mặt rịn đầy mồ hôi ra khỏi chăn: “... Thật sự không nổi nữa mà, anh tha cho em đi.”

Trần Tri Ngô cười vang: “Anh bế đi tắm rồi ngủ nào.”

Tô Nam không muốn nhúc nhích: “Anh có biết nguồn tài nguyên nước ở Châu Phi vô cùng khan hiếm không? Em không lãng phí giống anh.”

“Ồ đâu ra mà lảm lòi nói nhảm thế này.”

Trần Tri Ngô trực tiếp bế cô nằng đi thẳng vào phòng tắm, vịn vịn sen cho nước xối xuống.

Tắm rửa xong ôm trở lại giường, nhìn đồng hồ đã qua 0 giờ.

“Chúc mừng năm mới.”

Tô Nam nhìn anh, đôi mắt trong veo sáng lấp lánh.

“Chúc mừng năm mới.”

Bọn họ đã cùng nhau bước sang năm mới đầu tiên.

*

Sáng mừng bốn, Tô Nam lái xe đưa Trần Tri Ngô ra sân bay.

Chị tay nói bao lời cho đủ, nhưng không muốn làm cho bầu không khí buồn bã trĩu nặng, nên cả hai chỉ dăn dò nhau chút ít, còn lại đều là trêu chọc đồ cười.

Đến khu vực kiểm tra an ninh, cũng không nói những lời dư thừa, Trần Tri Ngô vẫy tay, đi vào.

Tô Nam kiểng chân thật cao, đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng anh nữa mới xoay người đi ra.

Lái xe về công ty, trong lòng đột nhiên trống trải khôn cùng.

Mới hiểu được vì sao, lần trước sau khi đổ dành cô, anh cố ý bảo cô tự đi vào cổng an ninh.

Chuyện tiền đưa, rất dễ bảo mồn ý chí kiên định của con người.

Trần Tri Ngô lên máy bay, nhét ba lô du lịch gọn nhẹ vào khoang hành lý. Nhưng bỗng sực nhớ tới gì đó, lại cảm xuống, lấy từ bên trong ra bao lì xì hôm đó Tô Nam đưa cho anh.

Anh ngồi xuống sát cửa sổ, cài dây an toàn, mở tấm che cửa sổ lên.

Ánh nắng rực rỡ rọi qua khung kính nhỏ, rơi lên đùi, lên cánh tay anh.

Mở bao lì xì ra, bên trong quả thật chỉ có mấy tờ tiền giấy, là Malawian Kwacha, đổi thành nhân dân tệ, ằng chừng không mua nổi một thùng mì ăn liền.

(*1 Malawian Kwacha ~ 31,44 Đồng Việt Nam)

Thật đúng là ‘Có thể có bao nhiêu’ mà.

Trần Tri Ngô dờ khóc dờ cười.

Lật đếm mấy tờ, thì phát hiện bên dưới tiền là một xấp giấy.

Giấy trắng được cắt xếp ngay ngắn gọn gàng, bên trên dùng bút tự viết bằng tay ‘1’, ‘5’, ‘10’ và các con số khác bằng chữ số Ả Rập.

Bên dưới viết ngân hàng phát hành, đề ‘Kho bạc nhỏ của nhà vợ chồng Trần Thị’.

Trần Tri Ngô bật cười thành tiếng.

Anh đếm thử xấp tiền do ‘Kho bạc nhỏ của nhà vợ chồng Trần Thị’ phát hành, đủ loại mệnh giá lớn nhỏ nhưng cộng lại chỉ có một trăm đồng.

Một trăm đồng, có thể làm gì?

Tiếp tục đếm tới, đằng sau là một tờ giấy, phụ lục hướng dẫn chuyển đổi tiền tệ ——

Một lần tha lỗi sau khi giặt: một đồng.

Một lần làm hòa sau cãi nhau: hai đồng.

Quên sinh nhật, muốn được tha thứ: năm đồng.

Quên ngày cưới, muốn được tha thứ: mười đồng.

Đi quá gần nữ sinh bị bắt gặp, muốn có được cơ hội giải thích: hai mươi đồng.

Trần Tri Ngô cười không thể ngừng.

Tiếp tục xem

...

Sau khi lãnh giấy đăng ký kết hôn không lâu, hai vợ chồng về nhà chơi, ngồi uống trà nghe Cổ Bội Du tán gẫu đạo vợ chồng chung sống với nhau.

Cổ Bội Du và Trần Chấn, tính cách hai người khác xa trời vực, va va chạm chạm trải qua bốn mươi năm, trong lĩnh vực này, bà không hổ là chuyên gia hàng đầu.

‘Nước lặn chảy sâu, dù là tình cảm gì, đến cuối cùng đều trở thành tình thân, đối phương như một phần sinh mạng của mình. Cả đời hướng về một người, lẽ nào không cảm thấy mỏi mệt? Tình cảm mãnh liệt ban đầu nào có tự nhiên sinh ra, rồi những vui mừng, cảm động của sau này cũng đều cần dành thời gian nung đúc mà thành. Đạo vợ chồng là gì? Mẹ thấy chỉ nằm ở hai chữ: ‘Dùng tâm.’’

Ngón tay anh khựng lại.

Đọc dòng cuối cùng của tờ phụ lục hướng dẫn thật dài này ——

‘Cùng anh cả đời: một trăm đồng.’

***(*Vương Tiểu Ba (1952 – 1997): một tên tuổi của văn học Trung Quốc đương đại, người được mệnh danh là ‘ông vua viết về tình dục’.)

(Hồ Malawi)

(Tòa nhà quốc hội Malawi)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi* (*Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bỏ liêu cái thân anh cở nào xoàng xĩnh, từng giờ từng khắc anh đều thấy tình yêu anh trao em đẹp vô ngần. '

—— ‘ Yêu em tựa như yêu sinh mệnh ’ (*Vương Tiểu Bạ*)

Trần Tri Ngô về nước, việc đầu tiên là về nhà ‘báo cáo’ tình hình với ba mẹ Trần, sau đó chạy một chuyến đến thành Túc, chúc tết mẹ Tô.

Để tránh sự xuất hiện đột ngột của mình khiến bà vội vàng luống cuống, nên anh đã gọi điện đến Tô gia trước. Mẹ Tô ngạc nhiên mừng rỡ không thôi, đồng thời vô cùng lo lắng, hỏi anh khi nào thì đến nơi.

Tô Nam đã mạnh mẽ yêu cầu, tạm thời đừng nói cho mẹ Tô biết chuyện đã đăng ký kết hôn.

Vì vậy lần này đến chúc tết, Trần Tri Ngô chỉ có thể lấy chuẩn con rể tương lai đến thăm hỏi chứ không thể quá mức thịnh tình.

Mùng Tám, bà con họ hàng của Tô gia đã rời đi. Trước khi Trần Tri Ngô đến, mẹ Tô đặc biệt dành ra một buổi sắp xếp lại nhà cửa tươm tất gọn gàng.

Ninh Ninh bảy giờ đã hiểu chuyện, đã có thể tự chơi một mình trong quãng thời gian ngắn mà không cần có người lớn theo sát bên cạnh, dẫn bé con không được trèo cao, không được sờ vào ổ điện, cô bé đều hiểu và làm theo. Tô Tĩnh phải đi làm, mẹ Tô bận rộn trong bếp một lúc lại vọng ra phòng khách gọi: “Ninh Ninh ơi!”

Ninh Ninh lập tức giơ tay đáp lại: “Bà ngoại!”

Tô Tĩnh xin tan ca sớm một tiếng về nhà giúp mẹ Tô chuẩn bị cơm nước.

Mười giờ rưỡi, đúng hẹn vang lên tiếng gõ cửa.

Tô Tĩnh đặt đĩa thức ăn đang cầm trên tay xuống, đi ra mở cửa. Ninh Ninh cũng chạy tới, ôm chân mẹ.

Tô Tĩnh bế Ninh Ninh lên, mở cửa mời Trần Tri Ngô vào: “Trần tiên sinh.”

Sờ đầu Ninh Ninh: “Chào chú đi con.”

Ninh Ninh mở to đôi mắt tròn xoe, ngẩng đầu nhìn anh một hồi: “Chú!”

Trẻ con mau nhớ mau quên, đã quên mất ‘dượng’ năm trước chơi máy bay cùng mình.

Mẹ Tô từ trong bếp đi ra, cười thật tươi lên tiếng chào hỏi.

Trần Tri Ngô đưa qua hai túi giấy lớn: “Tô Nam gửi con mang về cho gia đình.”

Mẹ Tô lấy khăn giấy lau khô nước trên tay, cười nói: “Nam Nam thật là, đường xa, công kèn như vậy.”

Mở túi giấy, lấy đồ đặc bên trong ra.

Trần Tri Ngô ở một bên giới thiệu: “Đây là tượng điêu khắc gỗ đen, sản phẩm đặc trưng của Malawi.”

Một bộ năm bức tượng, điêu khắc tinh xảo mang đậm bản sắc văn hóa Châu Phi.

Mẹ Tô đưa tay chạm vào một hình người nhỏ mặc trang phục bộ lạc: “Có cả gỗ đen à? Không phải là quét sơn lên hả con?”

Trần Tri Ngô cười nói: “Dạ không, nó được tạc bằng gỗ tự nhiên ạ.”

Trong túi to, còn có hai chiếc lược gỗ đen, chạm khắc hoa văn tinh xảo.

“Cái này làm cũng thật tỉ mỉ.”

“Tô Nam đặc biệt chọn đồ ạ, hoa văn này là vật tổ của một bộ lạc Châu Phi, mang ý nghĩa tốt lành.”

Lấy tiếp bên trong ra, là những món đồ chơi nhỏ linh tinh lang tang, mẹ Tô cẩn thận xem qua từng cái, thích không rời tay, cúi đầu lau khô mặt ướt ướt, cười nói: “Nam Nam ở Châu Phi có khỏe không con? Di nghe nói nơi đó nghèo khổ lại khan hiếm nước.”

“Dạ tốt ạ, di yên tâm.”

Mẹ Tô gật đầu: “Con gặp con bé rồi, di cũng an tâm. Con bé từ nhỏ đã như vậy, gặp chuyện gì cũng không bao giờ chủ động nói cho mọi người biết, cái gì cũng tự ôm vào người.”

“Cố ấy đặc biệt dặn dò con đến thăm hỏi đi là vì muốn con nhân tiện chuyển lời, cô ấy nói cô ấy thích nghỉ rất tốt, nơi đó không thiếu thốn thứ gì, báo đi đừng lo lắng.” Trần Tri Ngô lại lấy ra một túi giấy nhỏ khác, rút từ bên trong ra một xấp ảnh chụp rất dày: “Đây là ảnh con đã chụp cho Nam Nam lúc bọn con đi chơi. Con rửa ra, đi xem đi ạ.”

Mẹ Tô mừng rỡ cầm lấy, lật giở từng tấm từng tấm một: “Ồ trên điện thoại con bé cũng thường gửi ảnh cho di, nhưng đều là ảnh tự chụp. Di nói, cái nào cũng đầu bù, có gì mà đẹp, sao không nhờ người ta chụp cho mấy cái ảnh toàn thân, con bé không làm, nói người khác chụp mình sẽ xấu lắm—— mấy cái ảnh này không phải rất đẹp sao!”

Trong ảnh, Tô Nam xách giày, giẫm chân trần trên bờ cát, hướng về ống kính cười đến tóa rạng sáng ngời.

Ảnh chụp vội, sau đó cô nhất định bắt anh phải xóa, anh phớt lờ.

Cha mẹ, chỉ thích xem những tình huống ngẫu nhiên đáng yêu như vậy.

“Ha ha, đây là...” Mẹ Tô cười đến cong thắt lưng —— bức ảnh trên tay, giữa đường có một con chó rất lớn, Tô Nam muốn đi qua nhưng lại không dám đến gần, con chó há mồm sủa, cô thật lùi núp ra phía sau: “Nam Nam sợ chó, hồi nhỏ từng bị chó cắn...”

Lại giờ tiếp một tấm khác.

“Ôi, đũa bẻ này thật đen mà, khiến cho màu da của Nam Nam trông có vẻ trắng đến kỳ lạ.” Trong ảnh, chụp khung cảnh tại một nhà hàng, con trai ông chủ đưa bia tới, Tô Nam khom người, cho cậu bé một ít tiền tip.

Một xấp ảnh dày, chẳng mấy chốc đã xem xong.

Mẹ Tô lại lật giờ xem hết lại một lượt từ đầu đến cuối rồi trêu nặng cất vào, buông tiếng thở dài: “Ai dà... ba năm, thật là quãng thời gian dài.”

“Tô Nam nói, dịp tết vừa rồi định tranh thủ về. Nhưng cô ấy vừa qua tháng chín, ở bên đó chưa được nửa năm, công ty không cho nghỉ phép.”

Mẹ Tô gật đầu: “Bây giờ gọi video dễ dàng, tuần nào cũng được nhìn thấy con bé. Chỉ là thương con bé lúc nào cũng phải làm thêm giờ, mỗi ngày chỉ ngủ được ba bốn tiếng, con gái con đũa sao có thể không chăm sóc thân thể như thế chứ.”

Trần Tri Ngô cũng đau lòng chuyện này, nhưng đôi khi nói nhiều không giải quyết được vấn đề, trái lại dễ gây ra gánh nặng tâm lý cho Tô Nam.

Chỉ có thể để cô trui rèn.

Mẹ Tô thu dọn đồ đạc xong, bảo Tô Tĩnh ngồi trò chuyện cùng Trần Tri Ngô, còn mình thì quay trở vào nhà bếp nấu cơm.

Tô Tĩnh hiểu rất rõ tính cách của em gái mình, từ trước đến giờ không nói chuyện xấu chỉ nói những điều vui vẻ để mọi người được yên lòng, thế nên mẹ Tô vừa rời đi, cô ấy cất lời hỏi Trần Tri Ngô một cách gọn gàng dứt khoát: “Con bé ở bên đó có gặp phải khó khăn gì không?”

Tô Tĩnh biết chuyện hai người đã đăng ký kết hôn lại cùng vai phải lứa, Trần Tri Ngô cũng không giấu diếm: “Trước khi em đến mấy ngày, cô ấy bị sốt rét.”

Tô Tĩnh sững sốt: “Không có vấn đề gì lớn chứ?”

“Không sao ạ, cô ấy nói chỉ bị nhiễm ký sinh trùng sốt rét, uống thuốc là khỏi, chỉ là...” Trần Tri Ngô mỉm cười: “... phát hiện kịp thời, nên rất mau khỏi.”

Chỉ là... anh đã xem qua, bị sốt rét, trong vòng hai năm không được mang thai.

Ngay cả ông trời cũng quyết tâm muốn giữ cô ở lại Châu Phi, nóng bùng sáng lên.

Ninh Ninh cúi mình xuống ghé ti cầm lên bàn trà xem phim hoạt hình trong tivi, Tô Tĩnh bế cô bé lên, bảo bé con ngồi ngay ngắn lại rồi hãy xem.

Liếc mắt về phía phòng bếp, bên trong truyền ra tiếng xào rau, âm thanh giòn tan của khối dầu, bèn hạ giọng nói với Trần Tri Ngô: “Tô Nam thật tùy hứng, nào có ai vừa kết hôn đã chạy ra nước ngoài hai ba năm, thật sự rất cảm ơn em sẵn lòng bao dung cho con bé. Có lẽ con bé không nói với em lý do, sở dĩ nó quyết tâm phải đi cũng chỉ vì muốn sớm kiếm được ít tiền mua cho mẹ một căn nhà.”

Trần Tri Ngô: “Cô ấy không nói với em...”

“Trước đây chị gả cho Vương Thừa Nghiệp —— chuyện ly hôn của chị, đã ảnh hưởng rất lớn đến Nam Nam. Con bé bị ám ảnh đến có phần cố chấp, sâu trong suy nghĩ luôn cảm thấy phụ nữ không được dựa vào đàn ông, bằng không trước sau gì cũng sẽ dẫn đến kết cục như chị và Vương Thừa Nghiệp.”

Trần Tri Ngô thoáng kinh ngạc. Chuyện này anh quả thật không biết.

Tô Tĩnh vội thay em gái giải thích: “Không phải con bé không tin tưởng em, mà đây là quan niệm sống của nó. Nó có ý thức rất mạnh mẽ về nguyên tắc, từ nhỏ đến lớn đều như thế.”

Chốc lát, Trần Tri Ngô gật đầu: “Em hiểu, em tôn trọng cô ấy.”

Hai người lại trò chuyện đôi câu, đều xoay quanh Tô Nam và tình hình Tô gia.

Tô Tĩnh làm việc ở siêu thị được một năm, tiền lương ít ỏi tăng lên chút ít. Mỗi tháng có thêm tiền Tô Nam gửi về nên cuộc sống cũng dư dả hơn.

Gần đây cô ấy đang có kế hoạch mở một cửa hàng mỹ phẩm giá bình dân gần trường học.

Sở dĩ nảy ra ý tưởng này, thứ nhất cũng do bị ảnh hưởng bởi mấy lời Tô Nam tình cờ gọi ý hôm đó, bảo cô ấy có thể làm trang điểm cho người ta; thứ hai, lúc cô ấy làm việc ở siêu thị, thường hay có nữ sinh trung học đến nhờ hướng dẫn trang điểm, có khi còn đưa năm mười đồng nhờ cô ấy tía giúp lông mày.

Nhưng vấn đề lớn nhất hiện giờ, đó là các cửa hàng xung quanh trường học đều đang kinh doanh sầm uất, chi phí thuê mặt bằng rất cao.

Ăn cơm trưa xong, mẹ Tô trở về phòng ngủ, lấy ra một quyển album cũ cho Trần Tri Ngô xem.

“Ảnh của Tô Nam ạ?”

“Có cả hai chị em”

Mẹ Tô giờ một trang: “Con xem tấm hình này.”

Trong ảnh, Tô Nam cầm trong tay quả quýt, chân ngoắc vào thanh ngang dưới ghế, môi dẩu thật cao.

Trần Tri Ngô cười nói: “Bị mất hứng.”

“Chụp lúc năm tuổi. Lúc đó con bé vừa tính ngủ, dở cả buổi nhưng nhất định không chịu chụp hình, cho một quả quýt mới bắt đầu đi đồng ý.”

Tiếp tục lật tới.

Tô Nam mặc chiếc váy màu xanh lá mạ, cầm một quả bong bóng trên tay, đang mếu miệng khóc.

Mẹ Tô: “Bảy tuổi, ngày quốc tế thiếu nhi. Con bé múa xong, phát hiện đằng sau váy bị tét một đường, cho rằng mọi người đều đã nhìn thấy, mất mặt, thế là khóc mãi, dỗ thế nào cũng không nghe.”

Trần Tri Ngô cong khóe môi cười.

Đó là tính cách của cô.

Lại lật tiếp ra sau, đến mười mấy tuổi.

Cô gái nhỏ sắp bước vào tuổi trăng tròn lẽ, vóc dáng đã thay đổi cao vọt lên.

Có một bức ảnh, cô mặc chiếc áo đầm sáng màu, đứng trong hành lang, ánh mắt dõi nhìn ra ngoài cửa sổ, sườn mặt nghiêng hướng về phía máy ảnh.

Ảnh chụp bằng film ngày trước, hình ảnh rũa ra luôn có ánh sáng mềm mại nhu hòa phảng phất nét mộng lung.

Thiếu nữ trên ảnh xinh đẹp mảnh khảnh, như cành nụ tình khiết buổi sớm mai.

Khuôn mặt vẫn còn vương nét phụng phụ trẻ con, ánh mắt to tròn thẹn thùng bối rối, tựa đang lặng lẽ nhìn anh.

Đẹp tinh khôi, khiến trái tim anh nảy nhịp chao đảo.

Mẹ Tô mỉm cười, rút bức ảnh ra: “Nam Nam cũng thích tấm hình này lắm, cứ nói mình trưởng thành cao lên rồi...”

“Trưởng thành rồi thật xinh đẹp.”

Mẹ Tô mát lòng mát dạ: “Tặng cho con cái này, nhưng con đừng nói với Nam Nam, bằng không lúc về con bé lại nhì nheo.”

Trần Tri Ngô lấy điện thoại ra: “Đi nâng niu cất giữ như vậy, con sẽ rửa lại một tấm khác ạ.”

Mẹ Tô gật đầu: “Cũng được, cũng được.”

Trần Tri Ngô thắng lợi trở về, trước khi rời khỏi thành Túc, nghĩ đến gì đó liền quay đầu cho xe chạy tới khu vực gần trường trung học phổ thông một chuyến.

Trở lại thành phố Sùng, hơn một tháng sau, nhận được điện thoại của Lâm Hàm.

Cũng khá lâu hai người chưa gặp mặt, sau khi nói chuyện mấy câu, Lâm Hàm đi thẳng vào vấn đề: “Tớ có một sinh viên, tên Giang Minh Khiêm...”

“Giang Minh Khiêm?”

Lâm Hàm khựng giọng: “Cậu biết hả?”

Ha... đầu chi biết.

“Giang Minh Khiêm, thế nào?”

Lâm Hàm: “Cậu nhóc đang startup, lúc trước đã bắt được ‘thiên thần’, nhưng mấy cái đầu tư tiếp theo, không lấy được...”

“Cậu ta làm về cái gì?”

“Ứng dụng học từ vựng, chinh phục từ vựng TOEFL trong mười ngày... Cũng không phải nhờ cậu giúp đỡ, chỉ muốn hỏi cậu có hứng thú tìm hiểu thử không. Nếu thích hợp thì đầu tư, không thì thôi. Nhìn bọn trẻ cùng đường mê đầu sứt trán.”

Trần Tri Ngô trầm ngâm.

Lâm Hàm cười nói: “Không phải vì thằng nhóc đó thích Tô Nam, nên cậu có điều kiềng dè dặt chứ?”

Trần Tri Ngô cười một tiếng: “Cậu bớt chụp cái vỏ này cho tớ đi.”

“Được không? Chỉ cần xem thử thôi. Tớ không can thiệp, không thích hợp thì thôi, trên thương trường làm ăn là làm ăn, ném ra số tiền không nhỏ, tớ sẽ không để cậu bỏ ra số tiền lớn như vậy làm mấy chuyện tình nghĩa ăn huệ đầu.”

“Vậy cậu liên hệ, tìm thời gian gặp mặt một lần.” Trần Tri Ngô dùng một lát: “... Chuyện này cậu đừng nói với Tô Nam”

Lâm Hàm cười xùy: “Cậu suốt ngày dân do suy tính nhiều như vậy, có mệt không? Tâm nhân nhiều hơn cả cái sáng.” *(*Tâm nhân ở đây dùng với nghĩa tính toán, thấu hiểu, tầm nhìn rộng...)*

Trần Tri Ngô lơ đãng: “Vi tớ hiểu rõ vị học trò này của cậu, cho dù tớ thấy thích hợp đầu tư, cũng chưa chắc cậu ta sẽ tiếp nhận.”

“... Ở đâu mà cậu hiểu rõ như thế?”

Trần Tri Ngô: “...”

Có thể thích Tô Nam, đều là cái tính cách bướng bỉnh quật cường.

Bao gồm chính anh.

****(Tượng gỗ đen)*

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi (Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

‘Anh rất ghét cái suy nghĩ quá cỡ ám ám ương ương của mình, hẳn anh là gã xấu xa rồi, nhưng chỉ cần em hôn anh một cái, anh sẽ trở thành người tốt ngay.’

—— Vương Tiểu Ba

Đầu mùa hạ, nhiệt độ không ngừng tăng lên, khí trời oi bức ngột ngạt, mây đen vần vũ từ đằng xa kéo về báo hiệu cơn mưa đến.

Bực bội khó chịu, ngồi chờ một hồi lâu, đến khi định thần lại, nữ sinh phía đối diện bàn làm việc vẫn còn đang khóc thầm tức không ngừng.

Lại một sinh viên bị đánh rớt môn của anh, thì lại nhưng bỏ lỡ thời gian không đến tham dự, sang năm phải ra nước ngoài du học.

“Hủy môn là chức trách của phòng giáo vụ, mời em trực tiếp đi thẳng lên phòng giáo vụ giải thích tình huống của mình.”

“Phòng giáo vụ đã đồng ý cho hủy, nhưng phải có chữ ký của giảng viên và thầy hiệu trưởng...”

Trần Tri Ngô: “...”

Đã thăm dò kỹ càng đường đi nước bước, còn đến trước mặt anh diễn trò tôn hầu ra vẻ đáng thương.

“Bạn sinh viên, hẳn là em đã nghe qua, môn của tôi không có tiền lệ cho hủy bỏ, tôi không thể ưu ái cho em, như vậy sẽ không công bằng với những trường hợp các sinh viên đã xử lý theo điều lệ —— mời em về đi.”

Nữ sinh không nói gì, cúi đầu bưng mặt nước.

Cửa văn phòng mở rộng, có giảng viên đi ngang qua cười nói: “Thầy Trần, còn chưa về à!”

Trần Tri Ngô cười khổ: “Làm một chút công tác sinh viên.”

Liếc mắt nhìn đồng hồ, đã năm giờ rưỡi.

Trần Tri Ngô đứng lên: “Bạn sinh viên, mời em về đi. Sang năm, môn này của tôi vẫn còn mở lớp, em học lại một lần là được.”

Nữ sinh ngồi bất động.

Trần Tri Ngô cầm chìa khóa xe: “Bây giờ tôi tan việc, ngày mai em hãy trở lại.”

Nữ sinh chậm rãi ngược mặt lên, khóe mắt sưng đỏ nhìn Trần Tri Ngô: “Thầy Trần, chỉ cần thầy bằng lòng cho em hủy môn, em... em có thể làm bất cứ chuyện gì.”

Lừa gạt bỗng chốc bốc lên ngàn ngạt.

Kim nén, đè xuống, trên gương mặt vẫn là nét băng lạnh thản nhiên nhưng hoàn toàn không còn sót lại một chút kiên nhẫn nào để tiếp tục dây dưa nữa, trầm giọng nói: “Tôi giúp em gọi điện cho viện trưởng, em có yêu cầu gì thì đi tìm viện trưởng, tôi nghe theo sự sắp xếp của học viện.”

Nữ sinh thấy anh thật sự lấy điện thoại ra, lúc này mới đứng dậy.

Trần Tri Ngô khóa cửa văn phòng, nữ sinh ngồi xồm xuống chân tường, bưng mặt khóc nước.

Trần Tri Ngô không để ý, sai chân đi thẳng.

Vừa mới bước ra khỏi tòa nhà học viện, khóe mắt thoáng nhìn thấy dưới gốc cây phía đối diện có một người đang ngồi đó.

Nhìn kỹ lại, nhận ra là ai.

Người nọ cũng ngẩng đầu lên, nhìn Trần Tri Ngô, chốc lát, đi qua.

Sắc mặt Trần Tri Ngô bình thản: “Lâm Hàm bảo em đến sao?”

Đã hơn hai tháng kể từ lúc nhận cuộc điện thoại kia, vẫn không thấy Lâm Hàm sắp xếp cho anh và Giang Minh Khiêm gặp mặt. Anh cho rằng Giang Minh Khiêm đã vượt qua được cửa ải khó khăn, nên hoàn toàn ném luôn chuyện này ra khỏi đầu.

Giang Minh Khiêm âm ờ ‘ạ’ một tiếng: “Đến gặp thầy, cho cô Hàm một lời giải thích.”

Chấp hành công việc được giao, thái độ này thật thú vị mà.

Trần Tri Ngô hôm nay đã bị chọc tức đủ rồi, không có sức đâu để bị người ta chọc giận nữa.

Nhưng tốt xấu gì cũng là học trò của Lâm Hàm, huống hồ cũng đã chào hỏi, mặt mũi này vẫn phải giữ.

Lái xe, chờ hẳn đến một nhà hàng Tây gần đó, vừa ăn cơm vừa trò chuyện.

Trần Tri Ngô đi thẳng vào vấn đề: “Tôi biết em sẽ không tiếp nhận đầu tư, tôi cũng tán gẫu cùng em mấy câu xem như có lời để nói với Lâm Hàm. Lâm sản phẩm gì, định vị thế nào, mục tiêu phát triển ra sao, em nói sơ qua đi.”

Giang Minh Khiêm lấy từ trong ba lô ra ba tập tài liệu rất dày, đưa qua cho Trần Tri Ngô, sau đó cúi đầu gặm sandwich.

“...” Trần Tri Ngô cầm xấp tài liệu trên tay ước lượng: “Em không giới thiệu à?”

“Trong bản kế hoạch trình bày rất rõ ạ.”

“Sản phẩm đâu? Dù sao cũng phải đưa cho tôi xem bản mẫu chứ?”

Lúc này Giang Minh Khiêm mới bỏ bánh sandwich xuống, rút khăn giấy lau tay, lấy từ trong ba lô ra một cái máy Android test, mở khóa màn hình bật ứng dụng lên đưa qua cho Trần Tri Ngô: “Thầy xem trước, em ăn ít bánh.” Hắn lăm lăm: “... hai ngày rồi chưa có ăn cơm”

Trần Tri Ngô không còn lời nào để nói.

Trên thị trường hiện nay số ứng dụng học từ vựng nhiều đếm không xuể, phong phú đa dạng đủ chủng loại, điểm đặc sắc trong ứng dụng của Giang Minh Khiêm đó là ‘Học cấp tốc’, chuyên dành cho những học sinh bình thường không thấp hương đến lúc cuống lên mới ôm chân Phật sử dụng.

Bọn họ dựa trên phương pháp ghi nhớ ba chiều của các chuyên gia về lập trình ngôn ngữ tư duy, tự nghĩ ra một quy trình học từ vựng với sự hỗ trợ bởi các hệ thống hình ảnh – âm thanh – trò chơi kích thích vận động. Trần Tri Ngô thử học một bài, sản phẩm chạy mượt.

*(*Phương pháp ghi nhớ ba chiều – phương pháp VAK. V (Visual): Hình ảnh; A (Auditory): Âm thanh; K (Kinesthetic): Vận động.)*

Lại lật giờ bản kế hoạch ra xem, trình bày rất chuyên nghiệp chắc chắn.

Đề trở về cùng Cốc Tín Hồng đánh giá tiềm năng xem thế nào, cũng không phải không thể đầu tư.

Mấy năm nay, nghề tay trái của anh cơ bản chính là làm những thứ này, đầu tư vào rất nhiều dự án mới nổi, có lời có thua lỗ nhưng phần lớn là kiếm được tiền.

Bong bóng Dot-com đang dần xẹp xuống, sản phẩm này của Giang Minh Khiêm muốn dẫn đầu thị trường cũng không dễ. Nhưng đăng ký và DAU đã đạt mức, phần còn lại là lôi kéo nhà đầu tư tiếp tục rót vốn hoặc trực tiếp bán lại, đều khả thi.

*(*Bong bóng Dot-com, bong bóng chấm com hay còn gọi là bong bóng công nghệ: là thuật ngữ chỉ thời kỳ mà giá trị của các công ty công nghệ bị thổi phồng lên quá cao so với giá trị thực.*

– DAU – Daily Active Users: số lượng người dùng mở ứng dụng hàng ngày.)

“Tôi sẽ về trao đổi với đội ngũ chuyên gia đánh giá qua sản phẩm, một tuần sau cho em câu trả lời.”

Giang Minh Khiêm có lẽ đã ăn lmg bụng, cảm miếng bánh mì trên tay xé vụn. Nét mặt suy sụp uể oải, nhìn vô cùng mệt mỏi.

Trần Tri Ngô hiểu rất rõ tâm trạng của hắn hiện giờ.

Thời điểm Lâm Hàm gọi điện cho anh, nhóm của hắn đã phải đối mặt với khủng hoảng, hơn hai tháng, nếu không phải đến mức son cùng thùy tận không còn lối thoát, hắn sẽ không đi đến bước cuối cùng này.

Khuất phục trước tình địch, cái mùi vị này, ngấm lại...

Trong quán cà phê không thể hút thuốc, Trần Tri Ngô bung ly nước lên uống một ngụm, cũng không khuyên nhủ hay thuyết phục lời nào, dù sao anh hết thấy là giải quyết việc chung, người ta không tiếp nhận, anh cũng vô phương, mỗi người đều có sự lựa chọn của riêng mình.

Ăn com xong, trời đổ mưa.

Trần Tri Ngô đưa Giang Minh Khiêm đến khách sạn, rồi lái xe về nhà.

Hai giờ chiều hôm sau, gọi video call cho Tô Nam vừa mơ màng thức dậy.

Tô Nam còn chưa tỉnh hẳn, nằm bò trên giường, cái mặt ngốc nghếch nhìn chằm chằm màn hình cười toe hời: “Thầy Trần, chừng nào anh nghỉ hè vậy?”

Trần Tri Ngô cảm cốc trà vừa mới đi qua pantry rót về: “Đừng tưởng anh không biết em đang suy tính chuyện gì...”

*(*Pantry là một khu bếp, một quầy bar nhỏ với đầy đủ các dụng cụ pha chế theo mô hình tự phục vụ hoặc một không gian thoáng đẹp với kệ sách báo, đàn âm thanh... nằm trong một khu vực văn phòng làm việc, nơi để nhân viên giải lao, thư giãn, có không gian giúp tập trung suy nghĩ tái tạo sức lao động.)*

Tô Nam cười khúc khích: “Bên này em vừa đứng vào mùa đông, mát mẻ hơn bác bán cầu, nhiệt độ lý tưởng, anh tới đây chơi đi, em sẽ bao tiền vé máy bay cho anh.”

Trần Tri Ngô ngồi xuống: “Đừng có dụ dỗ anh.”

Tô Nam lồm cồm bò dậy, màn hình lác lác rung chuyển sau đó ổn định lại: “Đứng rồi anh, hôm qua em nhận được tin nhắn của Giang Minh Khiêm.”

Trần Tri Ngô: “...”

“Thật kỳ lạ, không đầu không đuôi, hỏi em đại trượng phu nên co được gãi được hay rút dao chặt đứt đoạn, không khuất phục cúi đầu.”

“Cậu ta không biết cái câu ‘rút dao chặt đứt đoạn, không khuất phục cúi đầu’ là do Ông Tinh Vệ nói hả?”

*(*Ông Tinh Vệ bị gọi là Hán gian và tên của hắn ta tại Trung Quốc trở thành một thuật ngữ dùng để ám chỉ kẻ phản bội.)*

Tô Nam: “...”

Trần Tri Ngô bèn kể chuyện Lâm Hàm nhờ anh cho Tô Nam nghe.

Nhìn thấy nét mặt Tô Nam phân vân, liền nói: “Em đừng suy nghĩ phức tạp, nếu có thể kiếm tiền, có ai đi gây sự với tiền chứ.”

Tô Nam cười toe, treu anh: “Xùy, xin chào ngài con buôn.”

Trần Tri Ngô thông dong uống trà: “Anh cũng không phải thần tiên.”

Tô Nam ôm đầu gối ngấm anh mẽ mẫn: “Anh mà là thần tiên, em đã không thích anh rồi.”

Thích, chính là nhờ hơi thở khói lửa vụn vặt đời thường này của anh.

Nhìn thấy Tô Nam duỗi ngón tay chạm vào màn hình, thờ thụt: “Thầy Trần ơi, nhớ anh quá đi mất.”

“Nhớ cái gì mà nhớ, lo tập trung suy nghĩ công việc đi.”

“Anh không nhớ em xiu xiu nào hết sao?”

Trần Tri Ngô mắt cũng không thèm chớp: “Không nhớ.”

“Híc, sao thế?”

“Anh có Tô Bắc.”

Tô Nam cười đến nghẹn thở: “Ồ đâu? Cho em xem đi? Trong văn phòng của anh không có chỗ nào để giấu người đúng không?”

“Có ấy thẹn thùng.”

“Anh nói như thật vậy, em ghen rồi nè...”

Có tiếng gõ cửa vang lên, Trần Tri Ngô đặt cốc trà xuống: “Em mau thức dậy đi làm đi nào.”

Tô Nam ghé sát mặt vào màn hình, ‘chụt..t’ một cái hôn anh.

Trong mắt Trần Tri Ngô tràn ngập nét cười, đội cô tắt video xong rồi, đứng dậy đi ra mở cửa.

Nữ sinh hôm qua.

Mặc chiếc váy màu vàng ngấn cùn cùn, trang điểm.

Trần Tri Ngô khép sát cửa lại, không để cho cô ta vào: “Có việc gì?”

“Em ... em có thể nói chuyện với thầy một lúc không ạ?”

Đầu đầu.

“Em lên khu nghỉ ngơi trên tầng bốn chờ tôi, tôi sẽ lập tức đi lên.”

Khu nghỉ ngơi là khu vực chung, người đến người đi.

Nữ sinh đứng bất động, ngập ngừng: “Có thể vào văn phòng của thầy nói không ạ?”

“Không lên khu nghỉ ngơi? Vậy thì đi với tôi đến văn phòng hiệu trưởng.”

Chú ý của cô ta, Trần Tri Ngô rõ mồn một.

Trước đây trong trường cũng đã từng xảy ra chuyện tương tự. Khoa vật lý có một vị giáo sư lớn tuổi rất hiền lành, cả đời chỉ biết tập trung vào học thuật, không may bị một nữ sinh yêu cầu tiến cử cô ta vào viện nghiên cứu. Thủ đoạn của nữ sinh kia vô cùng bí ối, cô ta chui vào phòng làm việc của vị giáo sư đó, côi hết quần áo, áp sát cơ thể trần trụi vào vị giáo sư kia rồi chớp lấy thời cơ chụp ảnh lại, sau đó dùng những tấm ảnh này làm chứng cứ đe dọa. Trường học phải mất một khoảng thời gian khá dài mới bắt được cô ta đứng ra công khai xin lỗi, tuy cuối cùng đã chứng minh được vị giáo sư đó hoàn toàn bị tai bay vạ gió, nhưng cũng không thể nào ngăn được tiếng xấu của mệnh đời. Hơn bốn mươi năm làm nghiên cứu lý thuyết vật lý nguyên tử, đến gần tuổi về hưu, lại bị người ta vô duyên vô cớ hắt cho một thân nước bẩn.

Nữ sinh cúi gằm mặt đứng yên chốc lát rồi miễn cưỡng xoay người, đi về hướng khu nghỉ ngơi.

Trần Tri Ngô khóa cửa văn phòng lại, đi lên tầng bốn.

Nữ sinh ngồi trên sofa kế bên cửa sổ, nghe thấy tiếng bước chân, từ từ đứng dậy, nhìn Trần Tri Ngô chằm chằm: “Thầy Trần, những lời này em chưa từng nói với ai, sở dĩ em không đến thi lại, là vì... là vì trong ký túc xá có người muốn hại em!”

Trần Tri Ngô nhú mày.

“Thật ả... ba người đó lúc nào cũng nói xấu sau lưng em, cô lập em... Vào hôm tổ chức thi lại, em đi ra ngoài rót nước sôi, lúc về tới phòng mấy người đó nhốt em ở bên ngoài, nhất định không cho em vào... nên em mới không đi thi được!”

Trần Tri Ngô càng nghe càng thấy không đâu vô đầu, lập tức gọi điện thoại cho giáo viên hướng dẫn của nữ sinh này.

Chưa đầy một lát sau, giáo viên hướng dẫn đến, gọi theo mấy nữ sinh ở cùng phòng ký túc xá với cô ta.

Nhưng mới vừa hỏi tới, ba nữ sinh kia đã ‘oa oa’ òa lên khóc, bảo nữ sinh này bị ‘bệnh thần kinh’, mọi người tán gẫu chuyện bát quái của ngôi sao, nữ sinh đó cũng nghĩ họ đang nói xấu mình, nửa đêm nửa hôm lăm bằm xia xoi cạnh khố khiến bọn họ không cách nào ngủ được, bọn họ đã phải chịu đựng suốt thời gian dài. Sáng hôm đó, nữ sinh này lại ‘phát bệnh’, chỉ vì trong phòng giặt đồ không còn máy giặt trống, cô ta liền cho rằng bọn họ nhằm vào cô ta, chửi ầm lên trong hành lang, tuyên bố sẽ báo người nhà tới ‘thủ tiêu’ bọn họ, bọn họ bắt đắ dĩ mới nhốt cô ta ngoài cửa.

Trần Tri Ngô hỏi giáo viên hướng dẫn: “Thầy có biết chuyện này không?”

Giáo viên hướng dẫn cười ngược ngẩng: “Có... có nghe qua, nhưng chỉ nghĩ là mâu thuẫn giữa nữ sinh với nhau.”

Trần Tri Ngô hạ thấp giọng: “Thầy liên hệ với người của phòng tâm lý của trường đi...”

Chẳng mấy chốc, bác sĩ của phòng tâm lý tới, trấn an nữ sinh mấy câu, đưa cô ta đi.

Tâm trạng đầy hào hứng vui vẻ khi trò chuyện với Tô Nam vừa rồi đã bị phá hỏng chẳng còn manh giáp: “Tôi sẽ báo cáo chuyện này với viện trưởng, phần còn lại phiền thầy xử lý.”

Giáo viên hướng dẫn cười, rồi đi.

Sau đó, nghe giáo viên hướng dẫn báo lại, đã liên hệ với người nhà nữ sinh, cũng đã đề nghị họ đưa cô ta đến chuyên gia tư vấn tâm lý. Trước đó, sinh viên trong trường đã rầm ran truyền nhau tin đồn nữ sinh này bị ‘tâm thần’, nhưng trường học không mấy chú ý, người nhà của cô ta cũng giấu bệnh.

Một tuần trôi qua, nữ sinh này không tìm đến nữa, chuyện này xem chừng đã kết thúc.

Trần Tri Ngô đã đưa bản báo cáo của Giang Minh Khiêm cho Cốc Tín Hồng và đội ngũ chuyên gia của công ty thảo luận qua, có tiềm năng đầu tư, nhưng còn cần gặp trực tiếp Giang Minh Khiêm để trao đổi sâu hơn.

Trần Tri Ngô liên lạc với Giang Minh Khiêm, hẹn hấn đến gặp mặt ở địa điểm nhà hàng Tây lân trước.

Mưa mùa tới, mưa đứt quãng liên tục không dứt.

Lúc tan tầm, bầu trời tối như vậy mực, mây đen kèm theo sấm rền từ xa cuộn cuộn kéo tới, ngay sau đó, mưa tầm tã trút xuống.

Trần Tri Ngô đi ra bãi đậu xe lấy xe, lái ra cổng phía Tây.

Làn đường bên cổng Tây là đường hai chiều, ít xe, thường ngày Trần Tri Ngô đều đi lối này.

Mưa giăng kín mờ mịt, tầm nhìn thấp, miễn cưỡng chỉ có thể chạy với tốc độ ba mươi cây số một giờ.

Gần đến giao lộ, điện thoại reo lên, là Giang Minh Khiêm gọi tới.

Đang chuẩn bị cho xe dừng lại bên lề, trong tầm nhìn đột nhiên xuất hiện một cái bóng màu vàng sáng chói, chọt lóc qua trước đầu xe...

Nữ sinh kia!

Trần Tri Ngô hoảng hốt, theo bản năng đánh tay lái sang bên trái.

Ngay tức khắc nghe thấy tiếng còi rít lên chói tai, phía làn đường bên trái, một chiếc ô tô vừa ló ra khỏi cua quẹo...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rời Đây Núi (Tuyệt Rời Đây Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Nơi có anh, là góc biển chân trời em nhưng nhớ.’

—— *G iản Tr ình*

Điện thoại di động nảy lên.

Không phải rung, là nảy lên, cùng với đợt ngọt bưng tỉnh từ trong cơn ngủ sâu, trái tim cũng bắt đầu nảy đập hỗn loạn.

Hôm qua, Tô Nam bị Hà Bình kéo đi ăn cỗ, nơi đất khách quê người xa xôi, tình cờ gặp được khách hàng là người Hoa. Đôi phương cũng không khách sáo, nhặt lên thói xấu của vùng văn hóa chữ Hán, chẳng cần quan tâm tới chuyện gì khác, trước hết cứ phải uống một trận không biết đêm nay là đêm nào.

(“Vùng văn hóa chữ Hán, văn hóa quyền chữ Hán hay vùng văn hóa Đông Á: là chỉ cộng đồng các nước ở khu vực Đông Á đã từng sử dụng chữ Hán và ngôn ngữ hiện nay vay mượn nhiều từ ngữ từ tiếng Hán. Đặc trưng của những quốc gia này là chịu ảnh hưởng sâu sắc của tư tưởng Nho giáo, đa số người dân các quốc gia này chịu ảnh hưởng Phật giáo, đã từng sử dụng chữ Hán làm công cụ truyền bá ngôn ngữ và truyền tải văn hóa như Việt Nam, hoặc đang sử dụng chữ Hán làm công cụ truyền bá ngôn ngữ và truyền tải văn hóa như Trung Quốc, Đài Loan, Nhật Bản, Hàn Quốc, Triều Tiên. Văn hóa quyền chữ Hán cụ thể chỉ Trung Quốc – đất mẹ của chữ Hán.”)

Từ trước tới giờ từ vựng của Tô Nam vốn không tốt, tuy thường bị Hà Bình đưa đi theo huấn luyện, nhưng vẫn không hề cải thiện.

Vừa nhắc tới rượu, Tô Nam lập tức cảm thấy hối hận vì đã đối xử với bản thân mình quá tàn nhẫn. Đến Châu Phi bị đập xe rồi sốt rét nhưng đều bền lòng vững chí mà lướt qua, cuối cùng lại suýt chút nữa ngã nhào trên bàn cơm văn hóa.

Buổi trưa ăn cơm xong, cô vội vàng chạy về khu vực làm việc của mình, nằm úp mặt xuống bàn ngủ bù.

Sau đó, điện thoại rộn rã nảy lên.

Tô Nam quờ tay tìm điện thoại, cũng không nhìn màn hình mà trực tiếp nhận máy, duỗi ngón tay xoa nhẹ huyệt thái dương âm ỉ đau vì say rượu: “A lô...”

“Tô Nam...”

Tô Nam gắng sức suy nghĩ một lúc, chợt sừng sốt ngồi dậy: “Giang Minh Khiêm?”

“Ừ, là em, chị vẫn còn nhận ra giọng của em à.”

“Có chuyện gì vậy? Gọi để hỏi chị vấn đề cơ được gần được đó hả?”

“Không phải...” Giang Minh Khiêm ngập ngừng: “... Trần Trí Ngô gặp tai nạn xe cộ.”

Tô Nam lập tức đứng bật dậy, chân vấp phải ghế, cả người loạng choạng phải vội vàng bám lấy cạnh bàn mới có thể đứng vững.

Giang Minh Khiêm: “Không có gì nghiêm trọng! Chị đừng lo lắng!”

Trái tim đập thịch thịch, như có một sợi dây thần kinh kéo căng này giắt từng hồi trong huyết thái dương: “Anh ấy...”

“Kịp thời tránh sang một bên, nhưng xương cổ bị nứt một vết nhỏ, phải nằm viện nghỉ dưỡng một tháng...”

Tô Nam sợ đến không thở được: “Em có thể đưa điện thoại cho anh ấy không...”

“Thầy ấy còn chưa tỉnh.”

Cô lắp bắp lắp đi lắp lại mấy chữ: “Xương cổ, xương cổ...”

“Đã làm kiểm tra, không bị ảnh hưởng đến chức năng cơ thể. Em đã gọi điện thoại cho cô Hàm, cô Hàm đang liên lạc với người nhà thầy ấy. Em nghỉ... có lẽ nên báo với chị một tiếng.”

Tô Nam ngăn người hồi lâu, mới sực nhớ nói lời cảm ơn Giang Minh Khiêm: “Là em đưa anh ấy đến bệnh viện sao?”

Giang Minh Khiêm im lặng giây lát: “Hôm nay có hẹn gặp thầy ấy.”

Lúc đến nơi, Trần Trí Ngô vẫn chưa tỉnh. Đang định gọi điện thoại nhắc lại cuộc hẹn thì nghe thấy bên ngoài có người hét to tai nạn giao thông. Vừa chạy ra thì nhìn thấy ở giao lộ cách đó chừng hai trăm mét có xảy ra va chạm. Không hề nghĩ ngợi, vội vàng gọi điện thoại báo cảnh sát, đồng thời kêu xe cứu thương đưa người đến bệnh viện.

Tô Nam nghẹn ngào: “... Cảm ơn em.”

Cúp máy, lập tức đi tìm Hà Bình xin phép.

Hà Bình đang nghe điện thoại, gio tay ra hiệu tỏ ý báo cô chờ. Cửa sổ văn phòng hướng về phía Bắc, ánh mặt trời rải vào, rơi trên sàn, sáng choang.

Tô Nam nhìn chằm chằm vết nắng đó, nghe thấy Hà Bình đã nói chuyện xong liền định thần lại: “Tổ trưởng Hà...”

Hà Bình nhìn cô: “Sao thế, biểu cảm này...”

“Em xin phép về nước một chuyến, Trần Trí Ngô... gặp tai nạn xe cộ.”

Hà Bình nhũn lòng mày: “Tình hình có nghiêm trọng không?”

“... bị nứt một vết nhỏ ở xương cổ.”

“Không có gì đáng lo ngại chứ?”

Nghe ngữ khí, chính là không đồng ý cho nghỉ, Tô Nam cắn môi: “Em phải về xem thế nào.”

“Tô Nam, không phải anh không muốn duyệt cho em nghỉ. Lúc em mới đến anh đã nói, nơi này gian khổ vất vả, dễ đến khó về. Quảng đường tới lui đã mất hết hai ngày, em có thể ở nhà được mấy hôm? Ngày trước khi vợ anh còn chưa đến đây, có lần cô ấy phải lên bàn phẫu thuật, bên này thì phải bàn giao công trình, mọi người đều ngày đêm tăng ca không ngừng nghỉ, anh cũng không cách nào trở về... Ai có thể đợi một mình mình đây?”

“... Năm ngày, được không ạ? Xem như em xin ứng trước ngày nghỉ phép của năm nay. Em về xem anh ấy thế nào, nếu không em không cách nào yên lòng được.” Cô nén nước mắt xuống, cố gắng làm cho giọng nói của mình thật bình tĩnh.

Hà Bình trầm ngâm.

Cho dù có giữ người ở lại, có lẽ cũng không thể nào tập trung vào công việc. Tuần trước bọn họ vừa mới bàn giao xong một dự án, dự án mới vẫn còn đang trong giai đoạn thảo luận, không phải là thời điểm bận rộn nhất. Cần nhắc giấy lát, cuối cùng vẫn đồng ý.

“Lên mạng điền đơn xin nghỉ phép rồi in ra đưa cho phòng hành chính đóng dấu.”

Tô Nam gật đầu, nói cảm ơn.

Đặt vé sát gò, giá vé cao đến mức khiến người ta không thốt nên lời, hơn nữa tương đối rắc rối, phải trung chuyển hai lần ở Johannesburg và Addis Ababa.

(“Johannesburg là thành phố lớn nhất Nam Phi; Addis Ababa là thủ đô của Ethiopia.”)

Nhưng Tô Nam chẳng còn màng được bất cứ điều gì.

Bây giờ, cô đột nhiên nhường nào thấu hiểu cái cảm giác ‘ruột gan như lửa đốt’ và ‘tha thiết được về nhà’.

Lúc trung chuyển ở Johannesburg, Tô Nam lấy điện thoại ra kết nối với wifi trong sân bay, nhìn thấy tin nhắn Trần Tri Ngô gửi đến mấy tiếng trước đó.

Nhắn trực tiếp bằng giọng nói, nói anh không sao, bảo cô đừng kích động quay về.

Tô Nam trả lời lại anh: ‘Anh biết em sẽ kích động, lẽ nào anh không biết sẽ không khuyên được em sao.’

Bôn ba nhọc nhằn, về đến thành phố Sùng đã là chiều hôm sau.

Hành lý gọn nhẹ, không ký gửi, xuống máy bay là đi thẳng ra cửa, Tô Nam không còn lòng dạ nào đợi xe buýt của sân bay, trực tiếp bắt taxi.

Ngồi trên taxi, mở điện thoại lên, Trần Tri Ngô cũng chỉ nhắn lại bốn chữ, ‘Thượng lộ bình an.’

Cô nhìn chăm chăm màn hình, bất giác bật khóc nức nở.

Nhớ lại năm đó khi nhận được tin ba qua đời vì ngộ độc rượu, mẹ Tô hốt hải kéo cô chạy đến bệnh viện, cả quãng đường hoảng hốt sợ hãi. Khi nhìn thấy thân thể phủ kín vải trắng trên giường, phản ứng đầu tiên của cô không phải là khóc, mà là muốn đi kéo tấm vải trắng kia xuống.

Mẹ Tô lời cô lại, ôm lấy cô gào khóc.

Khi đó cái cảm giác đau đớn mới lan tràn khắp cơ thể.

Khoảnh khắc nhận được điện thoại của Giang Minh Khiêm, cô phảng phất nhìn thấy lại cảnh tượng năm đó mẹ ôm chặt cô khóc đến tắt thở, còn bản thân cô khóc ướt đầm áo bà.

Thế gian này quả nhiều thứ đột ngột, cái chết là thứ không lý lẽ bất kham nhất mà con người chỉ biết bất lực cúi đầu.

May mà Trần Tri Ngô không sao.

Thật sự không dám nghĩ anh xảy ra chuyện gì, vừa nghĩ đã thấy từng khe hở trong xương cốt đều buốt lạnh.

Năm giờ chiều, đến bệnh viện.

Tô Nam đứng bên ngoài hàng lang, lau khô nước mắt trên mặt mới đẩy cửa đi vào.

Trình Uyên và Cố Bội Du đang ở trong phòng, Trần Tri Ngô nằm trên giường, mang nẹp cổ, đầu không cử động được, chỉ đưa mắt nhìn sang.

Tô Nam siết chặt tay cầm hành lý: “Trình tiểu thư, đi Cố.” Sau đó ánh mắt dừng trên khuôn mặt Trần Tri Ngô.

Trên trán anh có vết thương đang dán băng gạc, anh nhìn cô mỉm cười: “Không phải bảo em sửa lại cách xưng hô rồi sao?”

Cố Bội Du nở nụ cười hiền lành: “Không sao, từ từ sửa.” Vừa nói vừa kéo Trình Uyên: “Đi, đi giúp đi chuẩn bị com tối.”

Bà vỗ vỗ vai Tô Nam rồi đi ra ngoài khép kín cửa, để lại không gian riêng cho hai người.

Tô Nam thả va li hành lý xuống, lúc này mới chậm chậm đi qua.

Ngồi xổm xuống bên giường, nắm lấy tay Trần Tri Ngô, yên lặng, áp mặt lên mu bàn tay anh.

“Tô Nam...”

Không nghe thấy tiếng cô trả lời.

Trong chốc lát, cô nắm chặt tay anh, cúi đầu cọ mặt vào lòng bàn tay anh đang đặt trên mép giường, bờ vai run rẩy dữ dội.

Trần Tri Ngô không cử động cổ được, cổ sức gờ cánh tay còn lại đặt lên đầu cô khẽ vuốt ve: “Anh thật sự không sao mà.”

Tô Nam khóc một hồi lâu mới dần bình tĩnh lại.

Bàn tay Trần Tri Ngô dịu dàng vuốt tóc cô: “Em mệt không?”

Tô Nam nhìn anh, lắc đầu.

“Qua hai ngày là có thể xuống đất đi lại rồi, chỉ có điều phải đeo nẹp cổ một tháng——cũng may vừa tới kỳ nghỉ hè, không ai nhìn thấy bộ dạng vẹo vang này của anh.”

Anh còn có lòng dạ tự giễu.

Tô Nam nở nụ cười, trên mặt còn vương nước mắt: “Anh đã hứa với em sẽ chăm sóc tốt cho bản thân.”

“Thiên tai nhân họa, không thể chống lại được.” Rồi kể lại cho cô nghe vì sao thành ra thế này.

Tô Nam hết sức tức giận: “... Tự cô ấy muốn chết, sao lại kéo người khác chịu tội thay cho mình chứ.”

Trần Tri Ngô đổ dành: “Tình thân cô ta có vấn đề, chuyên gia tâm lý nói, có triệu chứng của bệnh hoang tưởng. Sao có thể nói lý lẽ với người bệnh đây? Bác sĩ hỏi chuyện, cô ta nói không phải muốn tự sát, mà chỉ muốn chặn xe mình oan cho bản thân.”

Trên bàn tay, còn dính nước mắt của cô.

Ghét bỏ giọng lên: “Lau cho anh.”

Tô Nam: “...”

Cầm lấy tay anh, chùi lung tung xuống drap giường.

Trần Tri Ngô bật cười thành tiếng, nắm bàn tay bé xíu của cô đặt vào trong lòng bàn tay mình.

Phòng bệnh hai giường, nhưng giường bên cạnh không có người, chỉ có một mình Trần Tri Ngô.

Cửa đóng kín, trong phòng yên lặng.

“Tô Nam,” Trần Tri Ngô ngẩng đầu nhìn cô: “Đã thế này, vừa vặn, có mấy câu anh muốn nói với em.”

“Gì vậy ạ?”

“Sinh lão bệnh tử, không ai nói trước được,” Trần Tri Ngô nhìn cô: “Nếu...”

Tô Nam lập tức hiểu ra anh định nói gì, vội giọng tay che miệng anh lại: “Anh đừng nói mà!”

Trần Tri Ngô không cử động, nhìn cô, ánh mắt dịu dàng sâu lắng.

Tô Nam cắn chặt môi, chăm chú nhìn anh.

Chốc lát, bàn tay đang che miệng anh, từ từ trượt xuống.

Trần Tri Ngô thuận thế nắm lấy, áp lên ngực mình.

Trái tim bên trong, đập mạnh mẽ.

“Thời tuổi trẻ tràn đầy năng lượng, hiểu thấu, ba năm năm năm, không thấy thời gian trôi qua là chuyện gì đáng sợ. Đến cái tuổi này của anh, sinh lý từ biệt đều đã trải qua, mỗi lần đưa tiễn cũng là động dao. Nhưng vì sao anh vẫn đồng ý cho em ra nước ngoài, em biết không?”

Người trước mặt gầy đi, tiêu tụy, nhưng ánh mắt trong suốt, tựa linh hồn anh.

Tô Nam lắc đầu, cảm thấy nước mắt của mình lại sắp trào ra.

“Vì sợ em sẽ phải đối mặt với chuyện như hôm nay. Anh lớn hơn em mười tuổi, sau này có lẽ... hẳn là sẽ đi trước em. Cho em ra nước ngoài rèn luyện là để em có thể chống đỡ được những điều bất trắc, lỡ như sau này anh...”

“Anh đừng nói nữa...” Trước mắt mờ mịt, từng từng hơi nước dâng lên lan tràn.

Trần Tri Ngô mỉm cười, dịu dàng nhìn cô.

Nhìn cô cắn chặt môi, đôi bờ vai gầy guộc khẽ run như chiếc lá khô.

Không đành lòng.

Nhưng bài học cuối cùng này, phải dạy.

“Em hứa với anh, cho dù anh thế nào, người khác ra sao, em cũng phải chăm sóc cho mình, sống thật tốt.”

Tô Nam yên lặng, nước mắt đầm đìa.

“Không ai thiếu ai trong cuộc đời mà không sống nổi...”

Tô Nam lắc đầu, nước mắt theo sống mũi trượt xuống cằm, rơi xuống, cô không kìm giữ được, chưa bao giờ khóc thảm thiết đến vậy, cổ rút tay ra khỏi tay anh: “Không, nếu không có anh, em nhất định sẽ không sống nổi! Nhất định!”

Cô dừng lại, tựa như đột nhiên tìm ra được vũ khí bác bỏ hữu hiệu nhất: “Vậy nếu như em chết...”

“Nói bậy!”

“Nếu em chết, anh có thể vượt qua được sao! Trần Tri Ngô, anh có thể dễ dàng vượt qua được sao?”

Trần Tri Ngô im lặng.

Không thể.

Vừa hai mươi, mất đi tình yêu, đã mất đi nửa sinh mạng.

Khô mực như vậy mà sống hơn mười năm, gió xuyên qua thân xác hao mòn hoen ố, tiếng vọng cũng trống rỗng hoang tàn, còn sống, vên vẹn chỉ là còn sống mà thôi.

Mãi đến khi gặp được Tô Nam, trong trống trải khôn cùng, căn phòng tối mịt tắt lặng đã lâu nơi trái tim, mới lần nữa được ngọn nến thấp sáng.

Nếu ánh nến này tắt đi, anh sẽ gieo mình vào trầm luân vĩnh viễn.

Cô nhìn anh, những giọt nước mắt đọng nơi khóe mắt, trong suốt mà cố chấp: “Bài học này của anh, em không thêm nghe đâu. Em sẽ sống thật vui vẻ hạnh phúc, anh cũng sống thật vui vẻ hạnh phúc.”

Hồi lâu.

“Được, anh hứa với em.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Đầy Núi (Tuyết Rơi Đầy Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Tuyết rơi đầy Nam Sơn – Chương 56

THÁNG MƯỜI HAI 15, 2017 ~ TỪN CÒI

Chương 56:

‘Khi vượt qua hết thấy trầm luân, anh sẽ khai chiến với vĩnh hằng, em chính là cờ hiệu của anh.’

—— *Vương Tiểu Ba*

Buổi tối, Tô Nam ở lại bệnh viện chăm sóc Trần Tri Ngô.

Báo cô về nhà nghỉ ngơi nhưng Tô Nam nhất định không nghe lời, Trần Tri Ngô đành phải chiều theo cô như trước giờ.

Trình Uyên đem com tối tới cho hai người, Cố Bội Du đi đứng bất tiện nên không đi cùng.

Nhìn thấy Trần Tri Ngô thế thảm thành ra nóng nôi này, cô nàng không nhịn được đâm chọc mấy câu: “Năm bản mệnh mà không mặc quần cộc đó hả? Tổ nhớ chẳng phải Cố Tín Hồng đã tặng cho cậu một bộ sao? Sao không mặc để trừ tà? Lão Trần, lúc cần mìn thì đừng có làm ra vẻ...”

Trần Tri Ngô: “...”

Trình Uyên dịch ghé qua, kéo Tô Nam tán gẫu.

“Châu Phi có gì hay không? Hay chị qua đó chơi một chuyến nhì.”

Tô Nam dựa theo tình hình thực tế mà nói.

Trình Uyên: “Vậy là không đi được rồi, chị không ăn khổ nổi.”

Trần Tri Ngô: “Cậu lo mà lăn nhanh về phụ Cốc Tin Hồng một tay đi, ăn không khí uống gió Tây bắc bây giờ.”

Trình Uyên cười ha ha: “Hôm nay có rượu hôm nay say mà.”

Đội hai người ăn cơm xong, gom dọn đồ đạc, trực tiếp rút quân.

Tô Nam đi xuống cửa hàng tiện lợi bên dưới mua một ít đồ dùng rửa mặt, chuẩn bị cho hai ngày ở lại bệnh viện.

Điều kiện bệnh viện khá tốt, có phòng vệ sinh riêng, có nước nóng liên tục suốt hai mươi bốn giờ.

Trần Tri Ngô ngoài việc phải cố định cổ không thể dịch chuyển đầu, những chỗ khác đều không có vấn đề gì nghiêm trọng.

Tô Nam đỡ anh xuống giường, lúc vào phòng vệ sinh, sợ anh không nhìn thấy bậu cửa, luôn miệng nhắc chừng: “Bước qua đi anh.”

Mở nước, chỉnh nhiệt độ, đặt vòi sen vào trong bồn tắm, sau đó giúp Trần Tri Ngô cởi áo.

“Em ra ngoài đi, anh tự làm được rồi.”

Ngón tay Tô Nam dừng một lúc trên nút áo anh, khẽ thì thầm: “Em đã tuyên thệ trước cờ Tổ quốc và biểu tượng quốc gia rồi.”

Đồng hội đồng thuyền, đồng cam cộng khổ, chia ngọt xẻ bùi, trở thành vợ chồng trọn đời.

Trần Tri Ngô chỉ nhìn thẳng được phía trước, khúc mắt miễn cưỡng thấy được đỉnh đầu của Tô Nam.

Đứng yên một thoáng, vòng tay ôm cô vào lòng.

Yên lặng ôm nhau như vậy trong chốc lát, Tô Nam khẽ lui ra sau, tiếp tục cởi quần áo cho anh.

Tuy đã kết hôn, tình huống thế này cũng đã gặp qua rất nhiều lần, nhưng không biết có phải vì đã xa cách bốn tháng, đột nhiên như thế... nên hơi xấu hổ ngượng ngùng.

Lên dây cốt tình thân, cầm vòi sen trong bồn xối lên cánh tay Trần Tri Ngô, hỏi: “Có nóng quá không anh?”

“Hạ xuống một chút đi em.”

Chỉnh xong, hỏi lại lần nữa.

“Được rồi.”

Nước xối xuống, ướt đầm, Tô Nam rút sữa tắm mới mua vào lòng bàn tay, đánh bọt rồi xoa lên người Trần Tri Ngô.

Có điều trong nháy mắt, đã thấy bên dưới dựng đứng lên.

“Anh...”

Trần Tri Ngô: “...”

Hơi nước từ từ bốc lên, mọi thứ trong tầm mắt dần trở nên mờ ảo hư thực.

“Anh đừng cử động.” Tô Nam khẽ đẩy anh ra sau: “Đừng dịch chuyển đầu.”

Trần Tri Ngô chống tay lên bệ rửa mặt.

Chẳng mấy chốc cảm nhận được một bàn tay mềm mại lăn xuống, nắm lấy.

*

Một trận tắm, lăn lộn hơn nửa tiếng.

Tô Nam không tắm mà trái lại mặt đỏ tới mang tai.

Giúp Trần Tri Ngô mặc quần áo xong, dìu anh về lại giường, đỡ anh nằm xuống.

“Em lấy điện thoại của anh, xem có tin nhắn hay email gì quan trọng, trả lời giúp anh đi.”

Tô Nam dòm anh: “... Có thể xem ạ?”

“Có gì mà không xem được.”

Tô Nam lấy điện thoại di động Trần Tri Ngô để trên đầu giường, cũng không hỏi mặt mũi mà trực tiếp kéo tay anh qua, ấn ngón cái vào.

Trần Tri Ngô: “...”

Nếu như không phải không nhúc nhích được đầu, anh rất muốn xoay qua ném cho cô nàng một ánh mắt xem thường: “Lúc này không phải nên hỏi mặt mũi sao?”

Tô Nam mở hộp thư của anh ra: “Đừng có cố tìm cách tiếp cận lấy lòng em, không cần hỏi em cũng biết, là sinh nhật em đúng không?”

Trần Tri Ngô nhướn mày: “Em thử xem.”

Tô Nam khóa màn hình, thử, nào ngờ không được. Đổi sang sinh nhật anh, cũng không phải. Kỷ niệm ngày kết hôn, cũng không nổi.

Mọi hết trong bụng, cũng nghĩ không ra còn sự kiện gì khác.

Về mặt Trần Tri Ngô phôn phở đặc ý: “150423”

Tô Nam nghệt mặt dòm anh: “... Đây là ngày gì vậy chứ?”

“Lần đầu gặp em.”

Trong khoảnh khắc, gương mặt cô tràn ngập nỗi xúc động không thốt nên lời.

“Đến ngày này mà anh cũng nhớ sao...”

“Cũng không phải,” Trần Tri Ngô cười ranh mãnh: “Anh về lục lại thư mời tham gia diễn đàn mà học viện báo chí truyền thông gửi cho anh năm đó.”

Tô Nam: “...”

Thay anh xử lý xong mấy tin nhắn xã giao, đã tám giờ.

Trần Tri Ngô vỗ vỗ xuống giường: “Lại đây nằm với anh.”

Tô Nam đang hờn hờ tung tẩy đi qua, thì nghe thấy có tiếng gõ cửa.

Giang Minh Khiêm đến.

Trên tay xách một túi trái cây, nhìn thấy Tô Nam, thoáng ngại ra.

Tô Nam mỉm cười lên tiếng chào hỏi.

Giang Minh Khiêm đi vào, nhìn lướt qua Trần Tri Ngô đang nằm trên giường bệnh, không nói lời nào, đặt giỏ trái cây lên bàn, cúi đầu ngồi xuống ghế.

Sao Tô Nam lại không nhìn ra sự lúng túng gượng gạo giữa hai người này sắp biến thành thực thể hữu hình.

Đàn ông vì một chút lòng tự trọng, nổi lên con ấu trĩ quá thật có thể khiến người ta giận sôi.

Qua hơn nửa ngày, Trần Tri Ngô mở miệng: “Đã đến buổi họp thuyết trình sản phẩm chưa?”

Giang Minh Khiêm: “Đi rồi...”

“Cốc Tín Hồng nói thế nào?”

Miệng Giang Minh Khiêm giống như bị đồ keo dính chặt, cả buổi trời mới mở miệng: “Bảo em quyết định.”

Trần Tri Ngô: “... Cậu trả lời thế nào?”

Giang Minh Khiêm: “Em đang suy nghĩ...”

Trần Tri Ngô: “Chưa suy nghĩ xong thì chạy tới đó làm gì?”

Giang Minh Khiêm bất giác nhìn về phía Tô Nam.

Tô Nam: “...”

Cô bị oan uổng!

Vốn dĩ Giang Minh Khiêm có ý bảo cô nói giúp mấy câu, nhưng cái nhìn lướt qua này, lập tức khiến cho Trần Tri Ngô hiểu lầm.

Thời điểm xui xẻo nhất đời này của Trần Tri Ngô bị Giang Minh Khiêm bắt gặp, vốn đã làm cho anh ôm một bụng tức anh ách.

Chỉ còn thiếu phun ra mấy chữ ‘Không đầu tư, lẩn đi.’

Tô Nam giảng hòa: “... Chuyện hợp tác, đợi thấy Trần nghi ngại vài hôm rồi hai người lại trao đổi cụ thể hơn được không?”

Trần Tri Ngô hỏi Tô Nam: “Mấy giờ rồi em?”

“Dạ tám giờ.”

“Không còn sớm nữa, em tiễn khách đi.”

Tô Nam: “...”

Hẹp hòi nhỏ mọn!

Tô Nam cầm điện thoại di động: “Em tiễn cậu ấy xuống.”

“Còn phải đưa xuống sao?”

Nổi ghen lên chẳng khác gì trẻ con ba tuổi, Tô Nam mặc kệ anh, khép cửa lại, đi cùng Giang Minh Khiêm ra ngoài.

Xuống tới đại sảnh tầng trệt, Giang Minh Khiêm dừng bước: “Bên ngoài trời nóng lắm, chị đừng đi ra.”

Tô Nam nhìn hẩn: “Còn chưa nói lời cảm ơn em nữa...”

“Không có gì, đổi lại là người khác, em cũng sẽ làm như thế.”

“Trần Tri Ngô là người có ơn tất báo, em hãy để anh ấy trả nợ nhân tình đi.”

Giang Minh Khiêm lập tức ngừng đầu nhìn cô.

Không hiểu sao, trái tim hẩn bỗng cảm thấy căng phồng chưa xót không chịu nổi.

Hơn một năm nay, liều mạng dốc sức dẫn dắt đội ngũ chạy đua với tiến độ, rồi tìm tới từng nhà từng nhà đầu tư thảo luận chuyện rót vốn, đến mức nó trở thành chủ đề trong tất cả mọi câu chuyện.

Không nghi ngại, cũng không có tâm trí nghi ngại.

Tô Nam nở nụ cười, ánh mắt hướng ra phía ngoài cửa kính.

Dòng người dòng xe không ngừng đến rồi đi, khiến cho thành phố Sùng từ sáng sớm đến chiều muộn luôn đắm mình trong bầu không khí ồn ào náo nhiệt, phảng phất thời gian như lao đi vùn vụt.

“Chị cũng từng có ý nghĩ phải chi qua một đêm mình có thể già đi mười tuổi, nhưng sau tất cả tuổi trẻ chính là vốn quý nhất mà hiện giờ chúng ta có được...” rất xa trong không trung, một chấm đỏ chọt lóe chọt tắt, có lẽ là một chuyến bay đêm, Tô Nam nhìn theo mê mải: “... Mười mấy con người trong đội ngũ đang ở phía sau ủng hộ em, em phải tiếp tục dẫn dắt họ tiến về phía trước.”

Không phải vì cô, càng không phải vì ý niệm cố chấp đã thành thâm căn cố đế.

Mà vì chính mình.

Tiến bước Giang Minh Khiêm, Tô Nam trở lại phòng bệnh.

Trần Tri Ngô liếc nhìn cô một cái, ánh mắt lạnh te.

Giống như lão mèo bị gặm đuôi.

Tô Nam ngồi xuống mép giường: “Anh ăn trái cây không.”

“Không ăn.”

“Uống nước nha?”

“Không uống.”

“...” Tô Nam khóc dờ mếu dờ: “Được Giang Minh Khiêm cứu, khiến anh canh cánh mãi trong lòng như thế sao?”

Trần Tri Ngô dòm cô lăm lăm: “Tiền hán lâu như vậy, em nói gì thế?”

“Phát cho cậu ấy thẻ người tốt,” Tô Nam hoàn toàn hết cách với anh: “Anh vui chưa?”

Trần Tri Ngô hừ nhẹ một tiếng.

*(*Phát thẻ người tốt: khi một chàng trai ngộ lời với cô gái, cô gái từ chối khéo léo ‘anh là người tốt nhưng chúng ta không thích hợp ở bên nhau’ -> Cô gái đã phát cho đối phương thẻ người tốt. Tương tự kiểu từ chối ‘anh rất tốt nhưng em rất tiếc’ kinh điển của bên mình vậy.)*

*

Ngày hôm sau, viện trưởng Tôn Nhạc Sơn đến thăm.

Nhắc tới chuyện nữ sinh kia.

Về mặt Trần Tri Ngô nhàn nhạt.

Đôi khi, trường học có rất nhiều bất đắc dĩ, không tránh khỏi phải khoan nhượng thỏa hiệp. Hiện giờ, không cần nhìn tới, anh cũng biết bên ngoài đang lan truyền những lời gì về chuyện này.

Tô Nam cảm thấy bầu không khí trở nên nghiêm túc, liền đứng dậy: “Viện trưởng Tôn, thầy và thầy Trần trò chuyện...”

Viện trưởng Tôn: “Ngồi đi.”

Tô Nam đánh phải ngồi xuống.

Viện trưởng Tôn nhìn Tô Nam: “Em nói thử xem, chuyện này, nếu đổi lại là em đặt ở vị trí của thầy, em sẽ làm thế nào?”

Tô Nam đưa mắt nhìn Trần Tri Ngô: “Em có lòng riêng...”

Viện trưởng Tôn đánh thõ cái thọt: “Ai không có lòng riêng chứ? Tri Ngô do một tay thầy dẫn dắt cho đến tận bây giờ, cả đời dạy học ‘đạo lý khắp thiên hạ’ học trò đếm không xuể, nhưng chỉ có một mình hán hợp tính thầy nhất.”

Trần Tri Ngô: “Ngài đừng khen ngợi trước mặt nữa, nghe gây cả người...”

Viện trưởng Tôn trừng mắt nhìn anh: “Ngậm miệng không nghẹn chết được cậu đâu.”

Trần Tri Ngô biết điều ngậm miệng.

“Cũng bởi vì cái tính tình nổi mọt là một nựa của Tri Ngô mà thầy đứng giữa chịu không ít áp lực. Sinh viên thi lại bị đánh rớt, nghỉ ngơi giảng viên cố tình kiểm chuyện gây khó dễ, không biết khiếu nại ở đâu nên mới chận xe mình oan... Trường học đã gây sức ép lên thầy, bảo chuyện đó thì có gì to tát, không phải cho cô ta bỏ môn là được rồi sao?”

Ngữ khí của Trần Tri Ngô bình thản: “Em nghe theo quyết định của trường.”

Viện trưởng Tôn: “Cậu lại ra về ngoan ngoãn nghe lời, lúc nào cũng đá trái banh phiền phức qua cho tôi.”

Tô Nam không kìm được góp vào một câu: “Thầy Trần tin tưởng thầy sẽ không phá vỡ những nguyên tắc mà thầy ấy luôn muốn giữ gìn.”

Viện trưởng Tôn thờ dài thọt: “Đề bảo vệ một người sắc sảo bén nhọn, phải chịu bao nhiêu là áp lực.”

Song, chính những con người sắc sảo bén nhọn này sẽ viết nên những trang trí thức sâu sắc chuẩn mực nhất.

Viện trưởng Tôn có việc, ngồi một lát lập tức rời đi.

Trần Tri Ngô có phần phiền chán, muốn hút thuốc, nhưng đây là phòng bệnh, bản thân lại đang trong tình cảnh này, chỉ có thể nhịn xuống: “Có phải em cũng cảm thấy anh chuyện bé xé ra to không?”

“Một khi chứng mực giới hạn bị phá vỡ, con người sẽ đánh mất dần lòng tự trọng, sẽ tầm thường hóa chính mình rồi xa rời những giá trị tốt đẹp của bản thân.” Tô Nam trịnh trọng nhìn anh: “Anh tài hoa hơn người như vậy, nếu ngay cả một chút nguyên tắc này cũng không thể tùy theo lòng mình, em thà rằng anh đừng làm công việc giảng dạy này.”

Trần Tri Ngô bật cười thành tiếng.

Cũng không biết là tật xấu gì, lúc nào anh cũng có thể bị cô tăng bốc đến cúp đuôi ngoan ngoãn nghe lời.

Đại để là một trong những thói hư tật xấu của đàn ông, hưởng thụ sự tán thưởng và sùng bái của phụ nữ.

Hai người lại tiếp tục đề tài đang dở trước khi viện trưởng Tôn tới: “Em được nghỉ mấy ngày?”

“Dạ năm ngày, mất hết hai ngày đi đường, chỉ có thể ở nhà được ba ngày.”

Trần Tri Ngô nhìn cô: “Hối hận không?”

Chóp mũi Tô Nam cay xè: “... Không hối hận.”

“Lần tới gặp chuyện, đừng hấp tấp chạy về thế này, sẽ làm cho quản lý của em khó xử. Trường em đi ra ngoài gần một năm, đã sửa được tật xấu này rồi chứ.”

Tô Nam nghiêm túc nhìn anh: “Vậy thì anh phải sửa tật xấu của mình trước đi.”

“... Nghĩ đến là hay.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rời Đây Núi (Tuyệt Rời Đây Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57

Ước nguyện ngày sau ta hợp lại, khi đó em nghiệp lớn định thành, anh cũng tuyệt tình tàn tâm đắm.'

— *Giản Trinh*

Về nước ở bên nhau chưa được đôi ngày, Tô Nam đã ngra không dừng vó chuẩn bị quay trở lại Malawi.

Bữa chia tay không dục đặc dùng dằng, Tô Nam dặn dò Trần Tri Ngô đường bệnh thật tốt, Trần Tri Ngô căn dặn Tô Nam đi đường cẩn thận.

Tuy hai người trời nam đất bắc hơn nửa năm, nhưng hoàn toàn không cảm thấy có bất kỳ xa xôi khoảng cách, người nào cũng bận bẻ với công việc, mỗi ngày ngã đầu xuống là có thể thiếp ngay vào giấc ngủ.

Những khi nhớ quá không chịu nổi, sẽ ngẫu nhiên gọi video chăm chú ngắm nhìn người kia như đang ở gần ngay bên cạnh, nhìn một chớp, nói một chớp, làm nũng một chớp, tắt máy rồi lại tiếp tục sứt đầu mẻ trán với guồng quay công việc tất bật không ngừng.

Cô là người có thể chịu được hết thảy vất vả, áp lực, cô độc và tịch mịch. Anh cũng thế.

Trước khi đi, Tô nam dành ra một đêm tranh thủ chạy về thành Túc thăm nhà.

Trình Uyển thay Trần Tri Ngô đưa Tô Nam ra bến đường sắt cao tốc. Nhìn thấy mây đen ầm ì kéo đến báo hiệu trời sắp đổ mưa giông, Trình Uyển vội tăng tốc cho xe chạy nhanh hơn, kịp thời chạy vào bãi đậu xe trước khi mưa ào ào trút xuống.

Xoay người bước xuống, mở cốp sau lấy va ly của Tô Nam ra: “Hành lý của em nhẹ quá.”

Tô Nam đón lấy chiếc va ly mười sáu inch từ trên tay Trình Uyển: “Em chỉ đem theo có mấy bộ quần áo.”

Trình Uyển mỉm cười, lấy điều thuốc là ra châm, nghiêng đầu nhìn Tô Nam: “Có phải thấy hơi hận vì đã ra nước ngoài rồi không?”

Tô Nam lắc đầu, cười thật hiền: “Nếu em nói hối hận, sao có thể xứng đáng với nỗi khổ tâm của thầy Trần khi để em đi.”

“Nói thật,” Trình Uyển rút một hơi thuốc, chậm chậm phun khói ra: “Ban đầu, chị không mấy lạc quan về em và lão Trần. Từ lúc mới bắt đầu lăn lộn tập bò dưới đất, chị đã biết lão Trần, hiểu rất rõ cậu ấy là người thế nào.”

Tô Nam cúi đầu không nói gì, nhớ lại lần đầu gặp gỡ Trình Uyển và Cốc Tín Hồng, nghe thấy hai người nói chuyện.

“Cậu ấy, cái tên này, có đôi khi thật sự quá chói mắt đúng không?” Trình Uyển nhìn Tô Nam, thấy cô vô thức gật gật đầu, cười nói tiếp: “Từ nhỏ đến lớn đều như vậy, hẳn là trung tâm của đám đông. Có thể ở được bên cạnh hẳn lâu dài, hoặc là cùng một loại người như hẳn, hoặc là có thể thần nhiên tiếp nhận được điểm này của hẳn. Gần một năm không gặp, em thật sự đã thay đổi rất nhiều... Chị thật lòng muốn cảm ơn em, làm bạn cùng lão Trần hơn ba mươi năm, chỉ sợ cậu ấy giếng cạn không gọn sống, hờ hững lãnh đạm như vậy mà trôi qua cả đời. Có thể gặp được em, là may mắn của cậu ấy.”

Tô Nam trái lại hiếm khi bối rối ngượng ngập: “Dạ không đâu, em mới là người may mắn.”

Trình Uyển nhìn đồng hồ, thấy đã gần đến giờ soát vé liền vỗ vai cô: “Duyên phận trời trao. Đợi em trở về, hôn lễ của hai người chị sẽ đứng ra giúp hai người chuẩn bị.”

“Chị... chị làm phù dâu à?”

Trình Uyển khẽ nhướn mày, khóe mắt toát ra nét khí khái thanh tao nhưng đầy quyền rũ ma mị: “Chị đương nhiên làm phù rể, còn phải nói sao?”

Ngồi hơn một tiếng đồng hồ, về đến thành Túc.

Vừa xuống tàu cao tốc, Tô Nam gọi điện thoại cho mẹ Tô nhưng không có ai bắt máy, bèn gọi cho Tô Tĩnh. Tô Tĩnh nói mẹ Tô đưa Ninh Ninh đi bệnh viện tiêm vắc xin, bảo cô đi thẳng đến chỗ của cô ấy lấy chìa khóa.

Tô Nam kéo va ly, bắt taxi về siêu thị gần trường trung học, đến siêu thị hỏi thăm mới biết Tô Tĩnh không còn làm nhân viên thu ngân ở đây nữa.

Ông chủ siêu thị chỉ tay về phía đối diện xéo bên kia đường: “Tiệm mỹ phẩm đó, chắc đang mở cửa, cô qua xem thử đi.”

Một cửa tiệm nhỏ, hộp đèn quảng cáo, bên trên đề ‘ygirl’.

Tô Tĩnh cúi đầu ngồi nghiêng người, đang vẽ móng tay cho người ta.

Tô Nam đứng yên chốc lát rồi kéo va ly vào.

“Xin chào —— ” Tô Tĩnh ngẩng đầu lên: “Về rồi à? Ngồi đợi chị một lát, làm xong chị lấy chìa khóa cho.”

Tô Nam quan sát một vòng trong tiệm

Rất nhiều mỹ phẩm và dụng cụ trang điểm thuộc dòng sản phẩm bình dân rực rỡ sắc màu, có đủ nhãn hiệu Nhật Bản, Hàn Quốc và cả Châu Âu, Hoa Kỳ. Cô không thạo những thứ này, nhưng có một số thương hiệu đã từng nghe qua. Đến cô mà cũng đã nghe qua thì hiển nhiên đó là những sản phẩm phổ biến bán chạy.

Trên tủ kính có dán một tờ giấy A4, bên trên đề: ‘Giúp liên hệ mua hàng xách tay miễn phí.’

Chẳng mấy chốc, Tô Tĩnh đã vẽ xong móng tay cho khách, thối tiền, đi vô bồn rửa tay phía sau rửa tay sạch sẽ rồi đi ra quan sát Tô Nam: “Sao lại râm nắng thế này?”

Tô Nam sờ sờ mặt: “Ai cũng nói em râm nắng, đen đến vậy à?”

“Chưa từng thấy người phụ nữ nào không chú ý đến dáng vẻ bên ngoài như em.” Tô Tĩnh lấy dao tỉa chân mày ra: “Ngồi đi, chị tỉa cho.”

“Không cần đâu...”

“Chị luyện tập.”

Tô Nam ngồi xuống ghế, nhìn Tô Tĩnh nghiêng người lại gần, ngón tay mềm mại giữ nhẹ dưới cằm cô, cố định.

Âm thanh ‘soạt soạt’ rất khẽ.

“Chị... tiệm này là chị mở à?”

Bàn tay Tô Tĩnh thoáng khựng lại: “Mãi mà không tìm được cơ hội nói với em chuyện này, nói ra em đừng trách chị...”

Tô Nam không thể nhúc nhích đầu, hướng ánh mắt lên nhìn Tô Tĩnh: “Chuyện gì vậy chị?”

“Dịp năm mới, Trần Tri Ngô đến nhà mình chúc tết, chị thuận miệng nói muốn mở một tiệm trang điểm, nhưng còn thiếu một ít vốn mới có thể thuê được nơi có vị trí thích hợp. Không lâu sau, chủ nhà này liền lạc với chị, bảo có người đã ký hợp đồng và thanh toán tiền thuê, hỏi chị khi nào đến nhận mặt bằng.”

Tô Nam sững sốt.

Tô Tĩnh không dừng động tác, ngón tay thoăn thoắt: “Chị tất nhiên không thể nào nhận ơn huệ này được, nên đã thỏa thuận với cậu ấy, tiền kiếm được sẽ gởi cho cậu ấy theo từng đợt.”

“Hiện tại làm có được không ạ?”

“Cũng được, chủ yếu về móng và trang điểm cho cô dâu kiếm được khá nhiều, bán mỹ phẩm cũng có thể kiếm được một ít.”

Tô Nam nhất thời không có cách nào diễn tả được mùi vị trong lòng mình.

Vì Tô Tĩnh mà vui mừng, càng vì sự cần trọng tí mĩ hết đối đãi dàng của Trần Tri Ngô mà cảm động.

Tia xong, Tô Tĩnh dùng miếng bọt biển nhẹ nhàng lau sạch bụi phấn mảy còn sót lại: “Em may mắn hơn chị, Trần Tri Ngô là một người đàn ông tốt. Quãng ngày vất vả khổ cực đã qua rồi, sau này sẽ sống với cậu ấy thật hạnh phúc.”

Ở trong tiệm đợi một lúc, mẹ Tô gọi điện thoại nói đã tiệm vải xin xong.

Tô Tĩnh quyết định đóng cửa tiệm, đi về cùng Tô Nam.

Vừa ra đến ngã ba, bỗng ở đầu nhảy ra nẩy nam sinh trung học, dẫn đầu là một thanh niên cao vượt trời, tóc húi cui, làn da ngăm đen, khuôn mặt điển trai, toát ra khí chất tuổi trẻ hoàn toàn không thể che lấp.

Nam sinh này bệ xô đẩy tới trước, đằng sau là mấy âm thanh giòn giã kỳ quái cùng lên tiếng chào hỏi Tô Tĩnh.

“Tĩnh tỷ! Đóng cửa tiệm rồi à?”

“Tĩnh tỷ! Hôm nay kinh doanh thế nào?”

“Tĩnh tỷ! Long ca đang muốn tìm tỷ mua ít đồ nè!”

Cái người ‘Long ca’ kia rõ ràng không được tự nhiên, lúng túng đưa tay gỡ đầu: “Tô tiểu thư...”

Tô Tĩnh thản nhiên nhìn hắn, lại quét mắt một vòng ra phía sau: “Không phải các cậu sắp thi đại học rồi ư? Sao mà cả ngày cứ lang thang bên ngoài thế?”

“Bọn em đến cửa hàng đối diện in tài liệu ôn thi mà!”

“Hơn nữa Long ca không cần thi, cậu ấy được tiến cử thẳng lên đại học!”

‘Long ca’ liếc qua Tô Nam rồi nhìn Tô Tĩnh: “Đây là...”

“Cậu quản được sao?”

“Tôi là...”

Hai chị em đồng thời lên tiếng.

Tô Nam chưa kịp dứt lời lập tức ngậm miệng, kinh ngạc dòm Tô Tĩnh, lại ngó ‘Long ca’.

Tình huống gì thế nhỉ?

Tô Tĩnh không để ý tới, một tay kéo valy, tay còn lại nắm tay Tô Nam, lướt qua bọn họ băng sang đường.

“Chị... ai vậy ạ?”

“Không ai hết, mấy đứa trẻ con suốt ngày đến tiệm gây rối.”

Tô Nam ngoảnh đầu lại, cái người ‘Long ca’ kia cũng đang nhìn về bên này.

Thấy cô ngoái lại, lập tức vẫy vẫy tay.

Tô Nam cũng vô thức giơ tay lên, hướng về phía hắn vẫy vẫy.

Ánh mắt Tô Tĩnh đảo qua: “Làm gì thế?”

Tô Nam vội thu tay về: “Không có... em...” Gãi gãi lưng: “Em bị ngứa.”

Tô Tĩnh: “...”

Buổi tối, ba mẹ con tạm sự hết chuyện này đến chuyện khác, mãi tới gần ba giờ sáng mới đi ngủ.

Sáu giờ, Tô Nam bò dậy, ngáp lên ngáp xuống không ngừng.

Tô Tĩnh thức dậy trước đang ở trong bếp nấu mì sợi: “Lên máy bay ngủ nhiều một chút.”

Rửa mặt xong, ngồi xuống bàn ăn.

Mẹ Tô cũng thức dậy từ sớm, hỏi Tô Nam đã thu dọn đồ đạc xong chưa, tranh thủ ăn nhanh rồi đi không thôi không kịp giờ.

Tô Nam gật đầu lia lịa.

“Lần tới khi nào con mới về?”

“Con cũng chưa biết chính xác nữa, mai mốt con xin vé máy bay cho mẹ, mẹ qua đó chơi nha?”

“Đi Châu Phi sao?” Mẹ Tô không ngừng lắc đầu: “Mẹ không đi đâu, không có quen với hoàn cảnh bên đó.”

Nấu mì xong, Tô Tĩnh đi rửa mặt, mẹ Tô ngồi đối diện với Tô Nam, xem cô ăn: “Đến tận ba năm... bây giờ mới có một năm, chừng nào mới về luôn đây.”

Tô Nam ngáp ngừng: “Năm sau con sẽ tranh thủ về...”

“Kỳ thật mẹ cũng không lo lắng điều gì khác, chỉ muốn hỏi con, con với thầy Trần kia, là nghiêm túc thật sao? Chờ con về, cậu ấy bao nhiêu tuổi rồi?”

Tô Nam cúi đầu: “Sang năm anh ấy ba mươi bảy.”

Mẹ Tô thở dài: “Cậu ấy mặt nào cũng tốt, chỉ có điều tuổi tác...”

Tô Tĩnh nửa mặt xong, từ trong phòng tắm đi ra, nói thay em gái: “Lớn một chút tốt chứ sao ạ, biết thương biết xót vợ.”

“Vậy thì cũng hơn nhiều quá...”

“Quan trọng Nam Nam thích là được rồi. Con và Vương Thừa Nghiệp nhìn vào điều kiện chỗ nào cũng xứng, kết quả thì sao chứ?”

Mẹ Tô không nói gì nữa.

Tô Nam ăn không vô, nhẹ nhàng đặt đôi đũa xuống bàn, ngẩng đầu nhìn mẹ Tô, trịnh trọng cất lời: “Mẹ, có chuyện này con giấu mẹ...”

Tô Tĩnh liếc cô một cái.

Tô Nam không nhìn cô ấy: “Con và thầy Trần đã đăng ký kết hôn...”

Mẹ Tô sững sốt.

“Vào đầu năm ngoái. Vì tạm thời chưa tổ chức tiệc rượu, nên con không có nói với mẹ.”

Mẹ Tô sững người một hồi lâu vẫn chưa trở lại bình thường: “Người lớn hai nhà còn chưa gặp mặt, con làm chuyện gì thế này?”

Tô Nam nhận lỗi.

Tô Tĩnh khuyên lơn: “Thoôi bỏ qua đi mẹ, dù sao cũng đều là người lớn hết rồi. Nam Nam phải ra nước ngoài lâu như vậy, người ta sẵn lòng chờ đợi còn đăng ký kết hôn như vậy... là thật tâm thật dạ muốn nên vợ nên chồng cùng con bé. Những cái khác đều là hình thức, đợi Nam Nam trở về rồi từ từ bổ sung sau.”

“Mẹ còn có thể nói được gì đây?” Mẹ Tô đứng dậy: “Cả hai đứa, không có đứa nào khiến cho mẹ bết lo. Hai ba chục tuổi đầu, còn không hiểu chuyện bằng Ninh Ninh.”

Ấn xong, Tô Tĩnh đưa Tô Nam ra đường sắt cao tốc.

Tô Nam hướng vào phòng mẹ Tô nói tạm biệt, vừa chuẩn bị ra khỏi cổng thì mẹ Tô đi ra.

Đến trước mặt, nhét vào tay cô một tờ giấy: “Lúc Tết, mẹ nhờ thầy xem tuổi, bát tự của hai đứa rất hợp.”

Tô Nam mở ra xem, thiên can địa chi cảm tính ngũ hành, một đồng rỏi tung rối mù, xem không hiểu, chỉ lướt qua mấy chữ ‘Cát’ mấy chữ ‘Lợi’.

Mẹ Tô xoay người gạt nước mắt: “Đi đường cẩn thận, một thân một mình ở bên ngoài nhớ chăm sóc tốt cho bản thân, gặp chuyện gì thì gọi điện thoại về nhà.”

Khỏe mắt Tô Nam cay xè, gạt đầu lia lịa.

Một đường xóc nảy trở lại Lilongwe, vừa gọi điện thoại báo tin cho Trần Trí Ngộ và mọi người trong nhà biết mình đã đến nơi an toàn thì nhận được thông báo của Hà Bình, bảo cô lập tức đi lên văn phòng.

Lên đến nơi mới biết, mẹ của Hà Bình phải nhập viện trong tình trạng nguy kịch, không biết có thể qua khỏi hay không, công việc ở bên này phải kết thúc trước thời hạn.

Tô Nam có phần mơ hồ.

Hà Bình vẫn giữ được tâm trạng bình tĩnh nhưng ánh mắt đỏ hoe: “Anh và người phụ trách ở Blantyre đã bàn giao xong công việc rõ ràng, bây giờ em phải lập tức đến đó tiếp nhận vị trí của cậu ta. Gặp chuyện gì không hiểu cứ việc hỏi hấn, không giải quyết được thì gọi điện thoại về cho anh...”

“Tổ trưởng Hà,” Tô Nam vừa từ thành phố Sùng trở lại, sao có thể không hiểu tâm trạng của hấn: “Anh về mau đi ạ.”

Hà Bình im lặng giây lát, đưa tay vuốt mặt: “Xin lỗi em, mấy hôm trước đã nặng lời...”

Tô Nam lắc đầu: “Công việc bên này anh đừng lo lắng, mau về đi ạ. Về nước, nếu có chuyện gì cần giúp đỡ, anh có thể liên lạc với Trần Trí Ngộ.”

Hà Bình gạt đầu, không nói mấy lời vô ích nữa, bảo cô lên taxi với người bên Blantyre, còn mình thì đi đến phòng hành chính làm thủ tục chấm dứt công tác ở bên này.

Tô Nam ở lại Lilongwe không bao lâu đã lập tức lên đường đi Blantyre.

Trải qua hơn nửa năm rèn luyện cơ sát, bây giờ không còn ai ở bên cạnh hộ tống, thật sự, đến lúc một thân một mình đảm đương mọi việc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đây Núi* (*Tuyệt Rơi Đây Nam Sơn*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

‘Nhân sinh nếu kinh qua lửa của lò luyện kim và tẩy trong kiềm, nhất định sẽ được ném chén rượu ngập tràn.’

— Giản Trinh

Tháng mười một, khi mùa mưa ở Malawi tới, Tô Nam cũng chào đón một nam đồng nghiệp mới đến, vừa tốt nghiệp đại học, tên Trương Hằng.

Trương Hằng là điển hình của kiểu người môi miệng bôi mặt có khả năng nói đến con kiến trong hang cũng bò ra, một khi mở miệng có thể nói suốt ngày từ rãnh Mariana sâu nhất đại dương đến vệ tinh trên trời. Tô Nam không thích giao thiệp với dạng người này lắm, nhưng ở vị trí này của cô, có một cấp dưới biết ăn nói cũng là chuyện tốt.

Lúc Trương Hằng vừa tới đã nảy sinh một số mâu thuẫn với người phụ trách trước đây của chi nhánh Blantyre, nên khi người đó tiếp quản công việc từ Hà Bình đã không giữ hấn ở lại Lilongwe mà tạm thời điều sang Blantyre rèn luyện, làm nhân viên dưới quyền Tô Nam.

Gặp mặt, Trương Hằng cười xởi lời gọi cô: “Chị Tô Nam.”

Tô Nam ngây người trong chốc lát mới sức nhận ra, chẳng phải đúng rồi sao, sang năm mới cô đã hai mươi bảy, gọi một tiếng chị cũng không thiệt thòi cho đối phương.

Dẫn dắt Trương Hằng bắt tay vào dự án mới.

Nam sinh nhản nghị có sức chịu đựng bền bỉ, giao nhiệm vụ nào hoàn thành nhiệm vụ đó, đảm phán là khâu sở trường của hấn, chỉ có điều, đôi khi nói năng quá hăng say không giữ được giới hạn lại biến thành nói hươu nói

vườn khiến cho mọi việc tốt quá hóa dở, đối với những khách hàng có tính cách cẩn trọng, trái lại dễ khiến họ nảy sinh nghi ngờ.

Cũng may có Tô Nam ở đằng sau thu xếp thỏa đáng mọi việc. Hà Bình đánh giá Tô Nam là ‘tuyền thủ chân chính’, lời nói của cô không nịnh nọt lấy lòng, nhưng có thể mang đến cho người ta cảm giác yên tâm tin tưởng

Hai người phối hợp, như công thành nhờ trại ở Blantyre.

Thời điểm chuẩn bị sang năm mới, Trần Tri Ngô đến thăm Tô Nam, lần này Tô Nam quyết tâm xin về máy bay khứ hồi cho anh.

Blantyre là thành phố lớn thứ hai của Malawi, tuy không phát triển bằng Lilongwe nhưng cũng khá nhộn nhịp. Những nơi có thể tham quan chơi đùa, lần trước Tô Nam đã đưa Trần Tri Ngô đi hết một vòng nên bây giờ không còn chỗ nào để đi, cuối tuần hai người làm tổ ở nhà đánh cờ vậy. Cờ vây của Tô Nam là do một tay Trần Tri Ngô dạy, chơi không tốt, hạ cờ rất chậm, anh cũng không hồi thúc, chỉ thi thoảng ‘khen tặng’ cho một câu ‘ngốc’.

Trần Tri Ngô đã bỏ thuốc lá. Một tháng lễ lặn qua lặn lại trong bệnh viện, mỗi khi muốn hút thuốc lại phải chú ý đến tình cảnh của mình, cứ như vậy chịu đựng qua hơn nửa tháng, thể mà bắt giác bỏ luôn thuốc lá.

Thật ra không phải không nghĩ đến chuyện dưỡng sinh giữ gìn sức khỏe. Lần trước Tô Nam khóc đến thảm thiết bảo anh phải sống thật khỏe mạnh, mỗi khi muốn hút một điếu thuốc hay làm việc quá sức thì cảnh tượng đó lại trở dậy trong đầu.

Lúc trước, không cảm thấy chuyện sinh tử của mình có gì to tát, nhưng bây giờ phải nghĩ cho Tô Nam.

Năm mới khép lại, rồi một mùa hè nữa qua đi, loáng cái Tô Nam đã ở Malawi được hai năm.

Tháng chín, Tô Nam và Trương Hằng đi đến một cơ quan truyền thông của địa phương để đàm phán chuyển gia hạn hợp đồng. Hợp đồng đã được ký kết từ mười năm trước, chỉ còn một thời gian nữa là hết hạn. Trong mười năm, công ty H đã cung cấp dịch vụ bảo dưỡng định kỳ và bảo trì sửa chữa cho đối tác, nhưng dù sao công nghệ cũng dần bị đào thải, và vấp đến thời điểm này cũng đã tới lúc phải thay thế.

Nhiệm vụ của Tô Nam và Trương Hằng là phải thuyết phục khách hàng đồng ý gia hạn hợp đồng với điều kiện đáp ứng cho công ty H nâng cấp công nghệ.

Hoa hồng, mời cơm, những chiêu trò trong nước, ở đây cũng y hệt như vậy không thể thiếu. Cả quá trình thuận lợi trôi chảy, chuyển gia hạn hợp đồng đã thảo luận được tám chín phần.

Ra khỏi nhà hàng Pháp cao cấp, Tô Nam lái xe đưa Trương Hằng về ký túc xá công ty —— chiếc xe này là của Hà Bình để lại cho cô, nói đã chạy bảy tám năm, nó cũng trở thành đồ đồng nát sắp bỏ đi rồi, lúc mua lại second-hand của người ta cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền, bảo cô cứ lấy mà đi.

Buổi tối Tô Nam không uống bao nhiêu, toàn bộ đều do một tay Trương Hằng vừa rót rượu vừa trút lời đường mật.

Ban đêm xe cộ thưa thớt, đi trên đường, ngoài cửa sổ vô cùng yên tĩnh.

Trương Hằng hạ kính xuống, gác khuỷu tay lên cửa sổ xe, gió mang theo hơi nóng tràn vào.

Hôm nay hẳn đắc chí thỏa mãn, hứng thú đáng tràn trề nhìn Tô Nam cười nói: “Chị Tô Nam, lần này em đã tự thảo luận với khách hàng rồi, lần tới để em làm một mình thử đi.”

Tô Nam cười nói đùa: “Muốn xuất sư xuống núi à?” Bình thường, Trương Hằng hay nói giỡn gọi cô là ‘sư phụ’.

Trương Hằng cười cười.

“VẬY thì phần còn lại của đơn hàng này em theo đi, tiếp theo chỉ còn đàm phán điều khoản hợp đồng, không có vấn đề gì lớn.” Cô biết hẳn vẫn luôn muốn được triệu hồi về Lilongwe, dù sao ở thủ đô sẽ có nhiều cơ hội hơn.

“Chị Tô Nam, sao chị lại đến Châu Phi làm việc vậy?” Nhận được sự đồng ý của cô, Trương Hằng hài lòng thỏa dạ, giọng nói long cổ áo sơ mi.

“Tiền nhiều.”

“Ông xã chị không giống như người không có tiền mà? Anh ấy không tìm được công việc gì ở trong nước cho chị sao?”

Trong lòng Tô Nam dâng lên sự cảnh giác, Trương Hằng đã dò hỏi xa gần về Trần Tri Ngô không chỉ một hai lần. Cô cũng từ giảng đường mà ra, nên biết rất rõ hiện giờ trong giới sinh viên đại học rất thịnh hành luận điệu ‘quan hệ’ này —— bất luận là ai, chỉ cần cảm thấy có thể có lợi cho mình thì đều náu kéo tìm cách tạo mối quan hệ.

Đối với quan điểm này Tô Nam thật sự coi thường, chỉ cần bản thân mỗi người bằng tài năng và sự ưu tú của mình đạt đến một vị trí nhất định thì chắc chắn tài nguyên và cơ hội cũng sẽ theo đó mà đến.

Quá xúc nổi.

“Anh ấy chỉ là giảng viên đại học, nuôi được chính mình là tốt rồi.”

Trương Hằng cười cười, không cho là đúng.

Đến khu ký túc xá, Tô Nam cho xe chạy đến trước cửa nhà Trương Hằng. Trương Hằng phóng xuống, đóng cửa xe lại, hướng về phía cô nói cảm ơn.

Tô Nam khởi động xe, khóe mắt thoáng nhìn thấy cửa phòng bật mở, một người phụ nữ da trắng vóc dáng cao ráo nhào ra quần lấy Trương Hằng, hai người ôm ấp nhau vào phòng.

Trong lòng uể oải không nói nên lời.

Tô Nam đậu xe trước cửa biệt thự của mình, tựa người vào thân xe, ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Ánh sao rất sáng, điểm xuyết cho bầu trời đêm xanh đậm.

Phản bác điều khoản hợp đồng sau đó, Trương Hằng bắt đầu tự đứng ra thảo luận với đối tác.

Đây là đơn hàng lớn, nếu dễ vượt mắt ước chừng cả hai không cần nghĩ đến chuyện ở lại công ty H, Tô Nam không yên lòng nhưng lực bất tòng tâm —— mấy hôm trước cùng đồng nghiệp đi ăn cơm trong nhà ăn, lúc trở về liền bắt đầu thương thảo hạ tá, sốt nộ liên tục.

Kinh nghiệm lần trước ‘bị ngược’ khiến Tô Nam lo lắng, vội vàng chạy đến bệnh viện làm kiểm tra. May mà không phải bệnh sốt rét, chỉ là ngộ độc thức ăn thông thường.

Trong lúc muốn mất luôn cái mạng như vậy, Trương Hằng lại đem tới thêm rắc rối.

Vốn dĩ mọi thứ đều đã đàm phán đâu vào đó, đột nhiên nhận được thông báo, phía đối tác muốn chấm dứt hợp tác.

Buổi sáng, Tô Nam ba lần bảy lượt chạy vào nhà vệ sinh, bị giầy vớ tới mức lòng bàn chân cũng muốn nhũn ra nhưng không dám chậm trễ, vội vã chạy đến công ty hỏi rõ tình hình.

Trương Hằng mấy ngày trước đây tự miễn lúc này đang rũ rượi vai: “Chị Tô Nam...”

Tô Nam ôm bụng ngồi xuống ghế đối diện, ngữ khí đã không còn giữ được bình tĩnh: “Có chuyện gì vậy?”

“Em...”

Hết chuyện này tới chuyện khác lần lượt kéo đến khiến cô mệt mỏi không còn sức mà tức giận: “Không phải đã nói với em, nếu dễ vượt mắt đơn hàng này thì có thể chúng ta sẽ phải về nước uống gió tây bắc rồi sao?”

“Chị Tô Nam, xin lỗi.” Trương Hằng kinh hãi không còn nghĩ ngợi được gì, vội vàng kẻ đầu đuôi sự việc cho Tô Nam nghe.

Mọi chuyện cũng là từ miệng mà ra.

Họp đồng đã được thảo luận xong xuôi chỉ còn đợi ký kết. Trương Hằng còn chưa ra khỏi cửa công ty khách hàng thì nhận được điện thoại của bạn gọi đến, ba hoa một trận trong điện thoại, sau đó dần dà mất cảnh giác, không ngừng tuôn ra những lời si nịch người da đen. Không may ở khu vực quầy tiếp tân có một nhân viên người bản địa hiểu được chút ít tiếng Trung, trong cơn nóng giận xông lên tranh luận phải trái với Trương Hằng, cứ như vậy làm kinh động đến ban lãnh đạo.

Tô Nam nghe xong hai mắt tối sầm. Lại cố tình rơi vào tình huống tồi tệ nhất này.

Không dám chậm trễ, vội vàng chạy đi gặp khách hàng

Khép nép nhận lỗi, gắng gượng tro mặt bám theo khách hàng suốt một tuần liền, đồng thời bổ sung thêm một số điều khoản có lợi cho phía họ, cuối cùng khách hàng mới có dấu hiệu nới lỏng, đưa ra hai yêu cầu không được phép thay đổi: Thứ nhất, Trương Hằng phải đứng ra xin lỗi công khai trong buổi họp có mặt toàn bộ nhân viên của công ty vì hành vi thóa mạ của mình; thứ hai, bọn họ không tin nhiệm Trương Hằng, cho đến khi dự án được bàn giao, mọi thứ đều phải do đích thân Tô Nam tiếp xúc với họ.

Chỉ có thể chấp nhận tất cả yêu cầu của đối phương.

Tô Nam tức đến không thể thở được, Trương Hằng phạm sai lầm, cô cũng bị vạ lây chịu tội chung. Giám đốc Vương, người phụ trách toàn bộ khu vực Malawi đích thân tới khiển trách, mỗi người phải viết một bản tường trình. Trương Hằng bị ngừng lương ba tháng, Tô Nam bị một tháng.

Đến tháng mười hai, khi Trương Hằng kết thúc thời hạn làm việc không lương thì dự án này cũng hoàn thành nghiệm thu.

Một lá đơn xin nghỉ việc của Tô Nam được trình lên.

Giám đốc Vương gọi Tô Nam về Lilongwe nói chuyện.

Văn phòng rộng rãi thoáng mát, ánh mặt trời tháng mười hai chói chang.

Giám đốc Vương rót cho Tô Nam một chung trà rồi ngồi xuống chiếc ghế sau bàn làm việc: “Vẫn còn tức giận vì chuyện xử phạt lần trước sao?”

“Giám đốc Vương xử lý việc chung, em không có ý kiến gì ạ.”

“Vậy thì tại sao lại muốn xin nghỉ việc? Em không biết nếu ở lại nơi này thêm hai ba năm nữa, khi về nước em có thể trực tiếp đi thẳng lên vị trí quản lý cấp trung sao?”

Tô Nam thoáng ngạc nhiên: “Không phải công ty đã nói chỉ cần ra nước ngoài ba năm là được rồi à?”

Giám đốc Vương cười quanh co: “Giữ người có năng lực ở lại, chúng tôi vẫn phải có. Năng lực của em, mọi người đều rõ ràng, ở lại làm việc đi, xem như tôi chưa từng nhìn thấy đơn xin thôi việc này...”

“Cảm ơn giám đốc Vương đã đánh giá cao, nhưng em đã quyết định rồi ạ. Hiện tại vừa bàn giao xong dự án, là thời điểm tốt nhất để em xin nghỉ việc.”

“Năm thứ ba này em đã làm được ba tháng, không thấy thiệt thòi ư? Không nhận được lương một năm cuối này, không phải ba tháng trời em ở đây chịu khổ vô ích sao.”

Tô Nam chỉ mỉm cười đáp: “Em thật sự đã quyết định rồi ạ.”

Giám đốc Vương nhìn cô, hồi lâu sau thất vọng lắc đầu: “Em rất tùy hứng, sau này em sẽ thấy hối hận.”

Chuyện tùy hứng, cô làm không chỉ một hai lần.

Giống như giờ đây cô không hối hận hai năm trước mình đã ra đi, thì nhất định sau này cũng sẽ không hối hận hôm nay mình trở về.

Hai năm tiền lương được chuyển vào tài khoản, nhìn con số trong thẻ, những con số đã từng vậy khốn ám ảnh cô không ngừng. Nỗi hoang mang lo lắng đến không thể chịu nổi dù chỉ một ngày đó, giờ đã hoàn toàn tan thành mây khói.

Chỉ còn có hai tuần nữa thôi là Trần Tri Ngô đã ba mươi tám tuổi, hai tháng nữa cô cũng bước sang tuổi hai mươi tám.

Tuổi trẻ đã không còn là vốn liếng của cô.

Vô vàn những điều sẽ đến trong tương lai mới là...

Tin Tô Nam muốn nghỉ việc, chẳng mấy chốc Hà Bình và Từ Đông – người có cơ hội làm việc trong khoảng thời gian ngắn ngủi nửa năm – đã nhận được.

Hà Bình vừa trải qua tang gia, cũng ủng hộ cách làm của cô; Từ Đông thì hy vọng cô nhấn nại thêm chín tháng nữa, hoàn thành xong công tác ở nước ngoài, xin được triệu hồi về, khi đó thâm niên kinh nghiệm đủ rồi, bay lên rất nhanh.

Con người một khi đã hạ quyết tâm, thì sẽ không nghĩ tới chuyện quay đầu tìm đường lui.

Hà Bình hỏi Tô Nam vì sao lại từ chức: “Chuyện của Trương Hằng anh đã nghe nói, kỳ thật cũng không phải vấn đề gì nghiêm trọng, công ty đặt trụ sở ở khắp nơi trên thế giới, một năm xây ra hai ba chuyện là việc hết sức bình thường.”

“Tô trưởng Hà, việc em xin nghỉ không có liên quan gì đến chuyện của Trương Hằng đâu ạ. Chỉ là em phát hiện bản thân mình đối với một số việc quá mức ‘thành thạo’ rồi, trước đây khi cùng anh đi bàn chuyện hợp tác với khách hàng, mỗi lần đến khâu chiết khấu tiền hoa hồng cho người môi giới, em đều cảm thấy vô cùng khó chịu. Nhưng sau một năm rưỡi lăn lộn ở Blantyre, không biết từ khi nào em lại cảm thấy yên tâm thoải mái với chuyện đó...”

“Đây chẳng phải là chuyện bình thường trong giới làm ăn bây giờ sao?”

Ở phía bên này điện thoại, Tô Nam lắc đầu.

Đêm giao thừa năm trước, dưới trời sao, Trần Tri Ngô nói, ‘Người sống trên đời, trong quá trình dục súc theo đuổi ước mơ khát vọng phải giữ vững lập trường, giữ vững chính kiến của mình, đừng để đến một lúc bất chợt ngoài đầu nhìn lại, bản thân đã trở thành dạng người chính mình chán ghét coi thường.’

Trong tim cô tội cùng tin tưởng, Trần Tri Ngô chính là minh họa bằng xương bằng thịt cho những lời kiên định này.

Năm hai nghìn chín trăm, ở bên hồ bọn họ đã từng thảo luận chủ đề ‘Kế thừa y bát, thấp đèn gác đèn’.

Cô chỉ muốn đi theo bước chân anh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đây Núi (Tuyệt Rơi Đây Nam Sơn)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Nhận thấy hôm nay hoa đào nở rực rỡ, nên vợ nên chồng, con cháu đầy nhà, hưng vượng phồn thịnh. Xin lấy bạc đầu ước hẹn, đề lên thiệp hồng, dùng hồng điệp thẻ nguyên, dệt khúc nhạc uyên ương. Nơi này chúng nhận.’*

— Giấy chứng nhận kết hôn của nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa

*(*Chỗ này nguyên văn là ‘qua điệt miền miền’ trích trong kinh Thi: nghĩa là cây dưa nhỏ năm nào sẽ lớn lên mọc lan rộng mãi không dứt, dùng để chúc con cháu đầy đàn.*

– Hồng điệp: ngoài có nghĩa là lá đỏ lá phong, còn được dùng để chỉ những tán lá chuyển màu trong mùa thu, lá đổi màu trước khi rụng như đời người về bên núi.)

Vừa xuống máy bay, tuyết bắt đầu rơi như tơ urom từ kén trời, đập vào cửa sổ xe, chớp mắt tan ra để lại những dấu nước đọng.

Đường vào trung tâm thành phố, chỗ nào cũng kẹt xe rồi mù.

Người tài xế không ngừng thao thao bất tuyệt nào là những thay đổi bất cập của chính sách hiện tại, giá dầu bao nhiêu, phía tây thành phố đào đường hầm, phía đông thành phố cao ốc dựng lên như nấm mọc sau mưa, đời sống của người dân lúc nào cũng trôi qua trong bấp bênh thấp thỏm, nhưng năm cũ qua đi năm mới đến vẫn phải lạc quan mà sống, tất thấy đều nhìn về tương lai, rồi thì sống ở đâu mà không có trắc trở thác ghềnh phải vượt qua...

Một tiếng rười, xe taxi về đến nhà ở đô thị đại học.

Tô Nam thanh toán tiền theo báo giá trên phần mềm nhưng giữ dư ra thêm mười đồng, trước khi xuống xe, cười nói: “Giáng sinh vui về.”

Trần Tri Ngô để chìa khóa ở phòng lưu giữ đồ đạc của chung cư, Tô Nam lấy chìa khóa mở cửa vào nhà, vừa thả hành lý xuống, không kịp nghỉ chân, lập tức chạy tới đại học Sùng.

Giảng đường lớn có sức chứa bảy tám mươi người, cửa sau để mở.

“Edward Said từng nói, một khi khái niệm được lan truyền bởi tính hiệu dụng và tiện ích hiển nhiên, nó hoàn toàn có thể được đơn giản hóa, mã hóa và thể chế hóa trong quá trình lưu chuyển. Edward Said cho rằng những khái niệm xuất phát từ lý luận nhận thức đã chứng minh cho sự biến đổi của trường phái phê phán sau khi tiến vào thuộc địa...”

*(*Edward Said, nhà học giả đã năng, một nhà phê bình văn học nổi tiếng và là một người ủng hộ tích cực nhất cho chính nghĩa của người Palestine tại Mỹ.)*

Người đứng trên bục giảng, áo len màu xám tro bên ngoài áo sơ mi, khuôn mặt anh tuấn, khí phách ngang tàng.

Slide chiếu sau lưng anh chỉ có mấy từ cốt lõi quan trọng, vẫn ngắn gọn súc tích như trước giờ.

“Năm 1986, Vương Chí Hưng đã chỉ ra rằng đó là một sự sai lầm khi cho rằng tất cả các trường phái phê phán đều bắt nguồn từ trường phái Frankfurt...”

Tô Nam rón rén đi vào từ cửa sau, đếm ngược vị trí hàng ghế thứ ba ngồi xuống.

“Thế kỷ hai mươi nổi, hai trường phái phê phán và kinh nghiệm đối lập với nhau, bắt đầu tái cấu trúc...”

Anh ngược lên, ánh mắt nhìn lướt qua, dừng trên gương mặt cô, giọng nói khựng lại.

Chốc lát, trong mắt nhuộm đậm ý cười: “Hôm nay là đêm giáng sinh.”

Sinh viên bên dưới xôn xao nhìn nhau, không hiểu anh nói gì.

Anh ném viên phấn trên tay xuống bàn: “Nếu đứng phải viện trường thì nói thầy Trần cho mọi người đến thư viện tìm tài liệu —— tan học.”

Cả giảng đường im lặng một giây, tiếp sau đó là tiếng reo hò bùng nổ như sấm dậy, sinh viên thoăn thoắt thu dọn đồ đạc, bay ra khỏi phòng học như chim sổ lồng, trước khi đi không quên hướng về phía bục giảng nói một câu: “Chúc thầy giáng sinh vui về.”

Chẳng mấy chốc, trong phòng không còn một bóng người.

Trần Tri Ngô bấm nút tắt thiết bị, ngược mắt nhìn về phía hàng ghế thứ ba đếm ngược từ dưới lên: “Vị bạn học cuối cùng còn lưu lại kia, đóng cửa sau lại.”

Tô Nam nén cười, đứng dậy khóa trái cửa, từ từ đi lên bục giảng.

Anh đắm đắm nhìn cô.

Mặc chiếc áo khoác cashmere màu trắng, khăn quàng xám ghi, mái tóc vùng xõa ôm lấy khuôn mặt nhỏ xinh, chớp mũi phẩm hồng.

“Thầy Trần, nghỉ lễ giáng sinh có bài tập về nhà không ạ?”

“Có, đến văn phòng của anh lấy.”

Lúc lên cầu thang, bước chân của anh đã không thể dằn nén được nồn nóng.

Tình cờ gặp một vị giáo sư, lơ đãng lên tiếng chào hỏi.

Đến cửa văn phòng, quét thẻ, đẩy cửa ra, nắm cổ tay Tô Nam kéo vào.

Sách vở trên tay lộp bộp rơi xuống dưới chân, hai tay anh giữ lấy bờ vai cô, đè mạnh lên cửa, buông một tay khóa trái cửa lại, tay kia phủ lên ngực cô.

Cúi đầu hôn.

Tô Nam hít một hơi thật sâu, vòng hai cánh tay qua ôm lấy cổ anh, dâng trọn cơ thể mình nghênh đón anh.

Môi lưỡi dây dưa, hô hấp quện chung một nhịp đập dồn dập.

Hận không thể nuốt trọn đối phương vào lòng.

Tuyết lặng lẽ rơi, sắc trời mờ tối.

Rất lâu sau, Trần Tri Ngô mới tách ra, ngón tay ấm áp vuốt ve bờ môi gò má cô: “Em về tới khi nào vậy...?” Thanh âm khàn khàn.

“Dạ, vừa tới ạ.”

Trần Tri Ngô nhặt sách vở, bút, USB rơi từ tung dưới đất lên ném lên bàn làm việc.

Ra bãi đậu xe lấy xe, về nhà.

Tô Nam hạ cửa kính xuống, bóng tuyết lấp phát bay vào, cô lặng lẽ chăm chú ngắm nhìn, lóa mắt mê mẩn: “Em có cảm giác hình như cả đời chưa được nhìn thấy tuyết rơi.”

“Lạnh không em?”

Tô Nam lắc đầu, say mê ngắm những mái nhà và ngọn cây phủ trắng một màu tuyết, thờ nhẹ một hơi, làn khói như sương quện vào gió.

Trong thoáng chốc, xe đã đến tiểu khu.

Vào thang máy, Trần Tri Ngô lại ôm cô vào lòng hôn thật sâu.

“Có camera...”

“Mặc kệ nó.”

Ra khỏi thang máy, ôm ấp nhau đến tận cửa, anh thông một tay xuống mở khóa, vừa bước vào nhà lập tức bế ngang cô lên.

Đọc đường, Tô Nam đá văng giày.

Chẳng mấy chốc từng món đồ rơi xuống, anh mở điều hòa, tung chăn bọc cô lại.

Chưa làm bao nhiêu công tác chuẩn bị, Tô Nam đã ảm uất ảm áp.

Tiếng gió gào rít bên ngoài, cách lớp thủy tinh dày, khăn khăn mờ mờ.

Thanh âm của cô cũng khàn đục, sức mạnh dồn dập liên tục thô bạo xuyên vào.

Rất nhanh, cả hai cùng lên đỉnh.

Toàn thân ướt đầm mồ hôi, mãi tới khi anh lật người nằm xuống, cuối cùng cũng đã có thể trò chuyện tán gẫu.

Trần Tri Ngô đưa tay lau từng giọt mồ hôi trên trán cô: “... Sao lại khóc nào?”

Tô Nam then thùng, ánh mắt trốn nấp: “Không có mà...”

Trần Tri Ngô bật cười thành tiếng, dán sát vào tai cô, thanh âm trầm thấp mon trón cơ hồ nghe không rõ: “Sáng khoái hùm?”

Tô Nam kéo chăn trùm lên mặt: “Không có! Anh phiền quá!”

Dùng một lát, bắt đầu lần thứ hai triển miên mà dịu dàng.

Bên ngoài trời đã tối, có thể nghe thấy loáng thoáng những ca từ của ‘We wish you a Merry Christmas’, không tiếng từ nơi nào vọng tới.

Kết thúc, Trần Tri Ngô cuối cùng cũng đã hài lòng thỏa dạ, bế cô đi tắm.

Không có tâm tư để vào bếp, Trần Tri Ngô bên gọi một nhà hàng cao cấp bên ngoài đưa thức ăn tới, quần chặt cô trong tấm chăn lông cừu, hai người ngồi trên sofa ăn tối.

Một bát cháo bí đỏ, hầm như dẻo ngọt mà không ngấy, cô húp từng muỗng từng muỗng, trên gương mặt sạch sẽ xinh xắn ắp đầy vẻ say mê thỏa mãn: “... Tô quốc! Cuối cùng ta đã về rồi!”

Trần Tri Ngô yêu chiều nhìn cô: “Ngốc.”

“Anh không biết đâu, Cô Diễm biết em bỏ rơi cô ấy trước thời hạn, tức sắp diễn luôn. Trước khi em đi, cô ấy còn đặc biệt bay từ Tanzania qua tiễn em, còn tặng cho em một đồng hồ...”

Trần Tri Ngô nhớ tới mười tám bức tượng nam nữ kia: “... Lần này lại đưa cho em cái gì thế hả?”

“Hắc hắc...”

Trần Tri Ngô: “...”

Tô Nam thả cái muỗng trên tay vào chén, xô ghế lê đi lục lọi hành lý của mình. Nửa ngày sau, lòi từ trong va ly ra một chiếc hộp giấy màu vàng, thấy qua cho Trần Tri Ngô.

Trên bìa carton in phù điêu hoa văn thần bí, chính giữa là một nhóm ký tự không lồ không biết là chữ viết của bộ lạc nào. Lật ngược lại, mặt sau có giới thiệu vắn tắt bằng năm thứ tiếng Ả rập, Anh, Nhật, Pháp, Trung Quốc.

Tù trường, phương thuốc bí truyền, đao thương bất khuất, công thức thần bí, tinh dầu...

Liếc sơ qua, chính là mấy từ như thế.

Nét mặt Trần Tri Ngô không chút biểu cảm ném thẳng cái hộp vào thùng rác: “Không có nhu cầu.”

“Lỡ như...”

“Không có lỡ như. Không có nhu cầu.” Trần Tri Ngô giờ tay về phía cô, sa sầm mặt: “Đưa điện thoại cho anh, xóa tên Cô Diễm, sau này đừng có liên lạc với cô ấy nữa.”

Tô Nam cười ngặt nghẽo.

Đêm nay, hai người ngồi trước cửa sổ uống hết nửa chai champagne, tán gẫu suốt cả đêm, mãi đến khi sắc trời mờ sáng, Tô Nam buồn ngủ mi mắt trĩu nặng không mở lên nói nữa mới chịu đi ngủ.

Biết bao lời muốn nói, gặp lại rồi không nở lảng phí phút giây nào.

Lúc tỉnh dậy, trong phòng sáng bừng, nhìn kỹ mới phát hiện là ánh sáng phản chiếu của tuyết.

Tô Nam để chân trần nhảy xuống giường, đi tới cửa sổ nhìn ra ngoài, xa gần là cả một biển tuyết bạt ngàn. Thành Sùng ở phương nam, tuyết rơi nhiều như thế này đúng là hiếm gặp.”

Không nhận được mở cửa sổ, ló đầu ra ngoài rống to: “A a a ...”

Cổ áo bị người phía sau túm vào, ngay sau đó cửa sổ lập tức bị đẩy lại, ‘bập’ một tiếng đóng kín.

Trần Tri Ngô không biết đã đi tới từ lúc nào, buông cổ áo cô ra: “Đừng có làm phiền dân chúng”

Tô Nam cười toe, nhìn anh đăm đăm

Hơn hai năm, thời gian đã khắc sâu thêm những nếp nhăn nhỏ nơi khóe mắt anh.

Song, phong thái tài hoa của anh, tuổi tác ngày một già nua của anh, quá khứ bụi trần của anh, để được cùng người uống chén rượu hát ca* mãi ngày sau trong cuộc đời thắm thoát có là bao này, thì tất cả những khổ cực hoang mang từ khi quen biết nhau cho đến bây giờ, đối với cô đều vụn vặt tầm thường...

(*Nguyên văn là ‘Đối tầu đương ca’ trích từ ‘Đối tầu đương ca, nhân sinh kỳ hà’ trong đoàn ca hành của Tào Tháo, dịch nghĩa: trước rượu ta hát ca, đời người thắm thoát là bao.)

Cô yêu hết thấy những gì thuộc về anh.

Nhào tới, ôm chầm lấy anh: “Tuyết rơi lớn quá anh nhì”

“Ừ.”

“Nhất định là biết em nhớ anh rất nhiều...”

Hai giờ chiều, ăn cơm xong, Trần Tri Ngô bọc Tô Nam kín mít, đi ra ngoài ngắm tuyết.

Xe thông thả lăn bánh trên đường, lễ giáng sinh được màn tuyết trắng trời bao phủ, đột nhiên tăng thêm không ít hương vị. Dọc hai bên đường những cây thông đỉnh đầy thiệp giáng sinh, tất dài, gói quà, kẹo hình gậy; trên cửa tiệm là những dây nuy bằng xanh thắm, những vòng hoa nhựa ruồi trái màu đỏ cùng dòng chữ lấp lánh sắc vàng, nơi nào cũng là không khí tung bừng mùa lễ hội.

(“Cây nhựa ruồi còn gọi là cây ô rô (holly), luôn xanh tươi cho dù trong mùa đông khắc nghiệt, người ta tin là loại cây này có quyền năng kỳ diệu và do đó thường đặt chúng trên cửa ra vào để đẩy lùi ma quỷ hủ lên trong những cơn gió bắc lạnh lẽo. Cây nhựa ruồi có lá nhọn còn được xem như tiêu biểu cho mào gai Chúa Giêsu đội trên đầu trong khi những trái màu đỏ thượng trưng máu Ngài đổ ra để cứu độ nhân loại.”)

Tô Nam ư ư hát trong miệng.

Trần Tri Ngô tập trung lắng nghe, cô ư ư là ‘Jingle bells, jingle bells Jingle all the way...’

Trần Tri Ngô: “...”

Đi ra ngoài hơn hai năm, trở về càng ngày thơ hơn, sâu.

Xe chạy qua trung tâm thương mại của đô thị đại học, nhưng không ngừng lại mà càng lúc càng tiến xa hơn về phía bắc.

Tô Nam tò mò: “Đi đâu vậy anh?”

“Đến nơi rồi em sẽ biết.”

Xe tiếp tục lăn bánh chừng hai mươi phút, bốn phía xung quanh vô cùng yên tĩnh. Đạp vào mặt là nút ngàn màu trắng mang đến cảm giác hết đổi mềm mại, trong lành.

Xe từ từ giảm tốc độ, chạy vào một khu biệt thự.

“Đi Cố chuyển về đây ở hả anh?”

Trần Tri Ngô không đáp, cho xe chạy chậm rãi men theo con đường rừng, cuối cùng dừng phía trước một ngôi nhà.

Xuống xe, đi vòng qua mở cửa cho Tô Nam: “Đến rồi em.”

Tô Nam nín thở, phảng phất cảm thấy trái tim mình nhẹ hẫng.

Chóp mũi khỏe mát cay cay, bị anh kéo xuống, nhìn anh mở cánh cửa hàng rào gỗ màu trắng, rồi khoảnh sân nhỏ đầy tuyết, tất cả xuất hiện trong tầm mắt.

Trần Tri Ngô đưa tay dếm lại khăn quàng cổ bị rơi ra cho cô, chỉ vào từng cảnh từng vật trong sân giới thiệu.

“Sung đấu, phong đỏ... góc tây bắc, cây anh đào, Leo cao lên tận gần khung trên tầng hai là hoa tường vi...” Anh ngồi xổm xuống, lôi từ dưới chân hàng rào ngấp tuyết ra vật gì đó, ngón tay gõ nhẹ một cái: “Bát, đựng thức ăn cho mèo. Trời lạnh, mèo tôi không nhiều lắm... bạc hà mèo cũng chết cứng.”

Gió vờn qua chạc sung đấu, tuyết lạo xạo rơi xuống, nện trúng ngay mũi của Tô Nam.

Trần Tri Ngô đi qua phôi xuống: “Bên ngoài trời lạnh, vào trong nhà xem.”

Bàn chân như bị chôn chặt dưới đất, bất động, cô hòng ngẹn ngào: “Thầy Trần...”

Không thoát được một câu.

Trần Tri Ngô nhìn cô, nắm chặt bàn tay ấm áp của cô, đi dọc con đường đá cuội phủ kín tuyết, bước lên mấy bậc cấp đến hiên nhà.

Gió rất khẽ rất nhẹ, vậy mà mang hết trời tuyết vào tan trong mắt Tô Nam, tăng tăng hơi nước dâng lên.

Trần Tri Ngô lấy chìa khóa, mở cửa.

Luồng hơi ấm ngọt ngào từ trong nhà bay ra, âm thanh ‘meo meo’, một con mèo lông vàng thơm như củ nghệ không biết từ nơi nào chạy tới, cọ cọ vào ống quần Trần Tri Ngô.

Trần Tri Ngô thả tay cô ra, xách con mèo lên, ấn vào lòng cô.

“Tô Bắc, đây là mẹ Tô Nam của chú mày. Cô nàng này ngoan lắm, chú mày đừng ghét bỏ.”

Tô Bắc: “Meo~”

Trần Tri Ngô mỉm cười ấm áp như ngọn gió phiêu dạt bốn phương.

“Sau này, chúng ta sẽ sống bên nhau mãi mãi.”

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Đầy Núi (Tuyết Rơi Đầy Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook FullNet**.

Chương 60: Phiên ngoại 1 Cảnh xuân hé nụ đâm chồi

Mùng mười tháng chạp, Tô gia chuyển nhà.

Là một căn hộ nằm ở tầng bảy trong khu đô thị mới, rộng một trăm hai mươi mét vuông, có ba phòng ngủ, hai phòng sinh hoạt chung, hướng lấy ánh sáng rất tốt, lên xuống bằng thang máy. Cơ sở hạ tầng và cây cối xanh hóa đã hoàn thiện đầy đủ, trước cổng tiểu khu có một trạm xe buýt, việc đi lại cũng thuận tiện dễ dàng.

Nửa năm trước đã lắp đặt xong đồ nội thất bên trong và hoàn tất bàn giao nhà, nhưng mẹ Tô nhất định không chịu chuyển sang, bảo muốn đợi Nam Nam về.

Suốt cả hai mươi ngày trước tết, mẹ Tô bận bịu luôn tay dọn dẹp nhà mới, chẳng mấy chốc bà đã sắp xếp ra dáng ra hình, bỏ bớt đi những đồ đạc cũ không còn dùng được nữa lắp đặt thêm đồ mới vào.

Cuộc sống dần có diện mạo mới.

Phòng ngủ lớn nhất trong ba gian phòng để dành cho Tô Tĩnh và Ninh Ninh. Sang năm là Ninh Ninh vào tiểu học, có nơi rộng rãi để tập viết tập vẽ nên cô bé con vô cùng háo hức, mỗi ngày từ nhà trẻ về đều tự giác ngồi vào bàn học bôi bôi vẽ vẽ hơn một tiếng đồng hồ.

Mùng mười tết, Trần Tri Ngô đưa ba mẹ đến chính thức thăm hỏi... thưa chuyện.

Kéo dài hơn ba năm, cuối cùng cha mẹ hai bên cũng đã gặp mặt nhau.

Buổi trưa dùng cơm tại Tô gia, có Trần Tri Ngô ở giữa nhóm bầu không khí gần gũi ấm cúng, nên đầu Trần Chấn từ đầu tới cuối áp suất thấp bắn ra từ phía cũng không mấy may ảnh hưởng đến hai bà mẹ vừa gặp đã thân. Trên bàn cơm, Cố Bội Du ăn mấy miếng salad củ cải đỏ, thấy vô cùng thanh mát ngon miệng, thế là hỏi mẹ Tô cách làm, hai người hăng say thảo luận cách nêm nếm chế biến, Trần Chấn lại càng một câu cũng không thể chen vào.

Ăn cơm xong, mẹ Tô và Tô Tĩnh thu dọn nhà bếp, Tô Nam ở phòng khách trò chuyện với ba mẹ chồng.

Trần Chấn trầm giọng hỏi: “Con tìm được công việc mới chưa?”

Tô Nam còn chưa kịp há miệng, Cố Bội Du đã kê nguyên tường thành chặn ông cụ người: “Tô Nam mới trở về được mấy tháng chứ, ở Châu Phi cực khổ như vậy, phải nghỉ ngơi nhiều hơn. Em thấy khi nào tổ chức xong hôn lễ rồi từ từ tìm việc sau.”

Trần Chấn nói tiếp: “Con muốn làm ở công ty gì thì nói với Tri Ngô một tiếng...”

Cố Bội Du: “Anh nói mấy lời này em không thích nghe chút nào, năng lực và kinh nghiệm của Tô Nam bây giờ, muốn đi công ty nào mà không được chứ?”

Trần Chấn: “...”

Trần Chấn không còn gì để nói

Cố Bội Du vỗ vỗ tay Tô Nam: “Con đừng để ý tới ông ấy, nói chuyện không có hợp ý, nửa câu cũng thấy nhiều.*”

*(*Nguyên văn câu này là ‘Thoại bắt đầu cơ bản củ ủa’ trích trong bài ‘Xuân nhật Tây hồ ký’ của Âu Dương Tu, một nhà thơ đời Tống bên Trung Quốc.*

Tiêu phùng tri kỷ thiên bôi thiểu,

Thoại bắt đầu cơ bản củ ủa.’

Dịch nghĩa:

‘Rượu gặp tri âm ngàn chén ít,

Lời không hợp ý nửa câu nhiều’ – thivien.vn)

Tô Nam ngẹn cười.

Chốc lát sau, mẹ Tô đi ra, bắt đầu cùng Cố Bội Du bàn bạc chuyện hôn lễ. Trước đó, mẹ Tô và Tô Nam đã thống nhất sẽ tổ chức ở hai nơi, bên phía thành Túc có thể tổ chức đơn giản một chút nhưng nhất định phải có, thành phố nhỏ thường ồn ào chuyện nhiều, chỉ đi đăng ký mà không làm tiệc mừng sợ người ta lời ra tiếng vào. Còn bên phía thành phố Sùng thì tùy theo Trần gia quyết định.

Ý tưởng của Cố Bội Du và mẹ Tô vô cùng bất nhip ăn ý, hai người hưng phấn phác thảo phong cách tiệc cưới, một bên thì theo phong cách Châu Âu, một bên thì theo phong tục truyền thống của Trung Quốc.

Tô Nam dịch sát đến gần tai Trần Tri Ngô, thì thầm “Thầy Trần, sao em cảm thấy người sắp kết hôn không phải là em vậy ạ?”

Trần Tri Ngô bật cười: “Để cho hai bà mẹ nhào nặn giầy vò.”

Ninh Ninh ôm quyển sách ảnh thơ Đường dày cộp đi ra, nhìn thấy người lớn đều đang nói chuyện, chỉ có một mình Trần Chấn nhàn rồi liền ngồi xuống bên cạnh ông cụ: “Ông ngoại ơi, chữ này đọc làm sao ạ?”

Trần Chấn còn đang sững người, đã thấy Ninh Ninh đặt quyển sách lên đầu gối mình, ngón tay bé xíu chỉ một chỗ trên trang sách.

Ninh Ninh bây giờ đã hiểu chuyện, không còn bôi bút màu lem quần áo như trước nữa. Tóc để rất dài, được Tô Tĩnh tết bím công chúa, mặc áo khoác nhung màu trắng, bên dưới là chiếc váy jean xòe, đôi gò má phúng phính đáng yêu như búp bê sứ.

“Bồng, chữ này đọc là bồng,” Trần Chấn cầm quyển sách lên, cúi đầu kiên nhẫn dạy: “Bồng đầu trĩ từ học điều luân*, ý là đứa bé đầu tóc rối bù, ở bên sông học câu cá.”

*(*Câu này trích trong bài ‘Tiểu nhi thùy điều’ của Hồ Lệnh Năng, dịch nghĩa: bé học câu cá đầu tóc rối bời, ngồi trên đám rêu bóng in lên cỏ, có người qua đường vẫy tay hỏi thăm, sợ cá kinh động nên cậu im thinh không trả lời.)*

“Câu cá ạ, Ninh Ninh cũng muốn học câu cá.”

“Mùa xuân đến, khi trời ấm áp là có thể câu cá.”

“Ông ngoại sẽ câu cá ạ?”

“Ừ...”

Trần Tri Ngô, Tô Nam cùng Cố Bội Du mấy mắt nhìn nhau, phàng phất như gặp ma.”

Tô Nam nghĩ thầm, Trần gia người như thế này có chỗ nào giống với ‘sứ thần’ cao ngạo khó gần chứ.

Buổi chiều, Trần Tri Ngô lái xe, Tô Nam đưa Cố Bội Du và Trần Chấn đi dạo một vòng quanh thành nhỏ. Cố Bội Du đi lại bất tiện nên chỉ ngồi ngắm cảnh bên bờ đê —— con sông chảy qua thành Túc nhiều năm nay bị ô nhiễm, rồi cuộc cũng đã được chính phủ ra lệnh xử lý. Đồng thời cho dời hàng ngàn gốc phong về trồng phủ dày khắp núi Túc, thế phải dựng nên ‘đường cổ phong xưa’ làm biểu tượng du lịch. Tô Tĩnh đã đón sẵn hướng gió, một khi điều kiện thuận lợi sẽ sang lại cửa tiệm hiện tại, chuyển đến mở một tiệm trang điểm mới trong khu thắng cảnh.

Buổi tối, hai bên gia đình dùng cơm trong nhà hàng của một khách sạn tại thành Túc, Trần Chấn và Cố Bội Du tiện thể nghỉ ngơi luôn lại khách sạn.

Ăn cơm xong, Trần Tri Ngô đưa mọi người trong nhà Tô Nam về.

Mẹ Tô không nỡ để Trần Tri Ngô chạy tới chạy lui vất vả, bảo anh ngủ lại.

Tô Nam liền kéo Trần Tri Ngô xuống dưới lầu qua siêu thị điện tiêu khu mua đồ dùng vệ sinh cá nhân.

Tối đến trong không khí vẫn còn len lỏi cái se lạnh của tiết xuân, Tô Nam bước lên đi trên bậc lễ đường, Trần Tri Ngô nắm chặt tay cô, đi được hai bước loạng choạng mất thăng bằng, thuận thế ngã nhào vào lòng anh.

Trần Tri Ngô ôm lấy thắt lưng cô, kéo vào trong bóng cây khuất sáng, cúi đầu hôn.

Hôn chốc lát, Tô Nam cứ như vậy ôm anh: “Thầy Trần.”

“Ừ...”

“Nhớ anh quá đi mất.”

“Mới có mấy ngày? Không phải hai mươi bảy Tết vừa gặp sao? Trước kia lúc còn ở Châu Phi, sao cả năm không thấy em nhớ anh.”

Tô Nam liền kiểng chân lên hôn anh một cái: “Có nhớ mà, chỉ là em không nói ra thôi. Anh không biết loại thể nghiệm này sao? Khi người ta muốn một thứ gì đó, so với thổ lộ ra thì dễ ở trong lòng càng muốn, muốn thiệt nhiều.”

Trần Tri Ngô: “Nguy hiểm.”

Hai người thân mật một hồi, nắm tay nhau đi vào siêu thị.

Lúc tính tiền, cả hai không hẹn mà cùng nhìn lên dãy kệ để đồ dùng kế hoạch hóa gia đình bên cạnh quầy thu ngân, rồi không hẹn mà cùng dời ánh mắt đi.

Suy nghĩ của Trần Tri Ngô đó là, ở nhà mẹ đẻ người ta, làm chuyện này không ổn lắm.

Tô Nam nghĩ chính là, hắc hắc.

Về đến nhà, Trần Tri Ngô vào phòng của Tô Nam tắm rửa.

Cô ít khi có cơ hội ở nhà, nên chọn gian phòng nhỏ nhất ở phía bắc. Trong phòng cũng không bày biện đồ đạc gì nhiều, ngăn nắp sạch sẽ, drap gối vừa mới giặt, tỏa hương thơm thoang thoang nhẹ nhàng.

Tô Nam bung cho anh một ly nước ấm, đợi anh uống xong, cầm lấy đặt lên tủ đầu giường, tắt đèn chính trong phòng.

Nằm xuống, tán gẫu một hồi, nhìn qua khe cửa thấy đèn trong phòng khách cũng đã tắt, cả ngôi nhà chìm vào yên tĩnh.

Tô Nam bắt đầu phát huy hạnh kiểm xấu.

Trần Tri Ngô: “...”

Tóm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang dò dẫm xuống dưới: “Đừng quậy nữa.”

Giọng nói của Tô Nam phả sát bên tai anh, thăm thẳ: “Anh không muốn sao?”

Vừa dứt lời, đã cảm giác được gì đó trong tay lớn lên một vòng.

Trần Tri Ngô: “Ồ nhà em...”

“Cách phòng khách, không nghe thấy đâu mà.”

Đã nói đến nước này rồi, anh còn có thể nói gì?

Cái gì cũng không nói, làm luôn.

Sợ không kìm được phát ra âm thanh, Tô Nam vừa cắn chặt môi vừa đón nhận theo hùa.

Trần Tri Ngô không dám chuyển động quá nhanh, sợ thành giường va đập phát ra tiếng ồn quấy nhiễu mọi người, động tác chậm nhưng từng cái ra vào đều ngập sâu, phối hợp ngón tay, chẳng mấy chốc đã đưa Tô Nam lên đỉnh.

Không cho cô trốn, giữ chặt eo cô, chuyển động thật nhanh, giây cuối cùng vừa định rút ra nhưng bỗng chốc bị dè lại, chạm một khắc, phun trào bên trong.

Trần Tri Ngô nằm xuống, đưa tay vuốt ve tóc cô: “Làm sao thế?”

Tô Nam cười khúc khích: “Dạ, tạo người.” Nắm lấy ngón tay anh, thì thăm: “Năm ngoái em đã đến bệnh viện trong thành phố làm kiểm tra sức khỏe tổng quát.”

Ngụ ý.

“Không tìm việc ả?”

“Sinh xong rồi tìm, được không anh?” Cô nghiêng đầu, chiếc đèn ngủ đầu giường rọi vào mắt cô phản chiếu ánh sáng lấp lánh: “Phải làm phiền thầy Trần nuôi em một năm rồi.”

“Nuôi cả đời.”

Tô Nam lật người nằm lên người anh, cọ môi mình vào môi anh: “Em sẽ tự nuôi mình, còn anh nuôi bạn nhỏ.”

Ở nhà qua hết rằm tháng giêng, Tô Nam trở lại thành phố Sùng.

Tiền dành dụm hai năm làm việc ở Châu Phi, chỉ đủ để mua nhà cho mẹ Tô chứ không đủ cho cô ngồi không miệng ăn núi lở thời gian quá lâu.

Mặc dù nói để Trần Tri Ngô nuôi, nhưng vẫn không dẫn được lòng bắt đầu gửi hồ sơ xin việc. Kinh nghiệm hai năm làm việc ở công ty H đã giúp cho hồ sơ của cô dễ dàng lọt vào mắt nhà tuyển dụng, nhưng đến khi đi phỏng vấn lại cảm thấy đó không phải là công việc mình muốn làm. Thế là lại thôi, tạm thời không gửi nữa.

Thời gian rảnh rỗi, cô thường xuyên đến ngoại ô phía Tây chơi với Cố Bội Du.

Bây giờ, biệt thự nơi này đã có khách quen lâu năm, hầu như cuối tuần nào cũng tổ chức các chương trình giao lưu nghệ thuật, câu lạc bộ sách... học sinh sinh viên và các nhà hoạt động nghệ thuật tới lui rất nhộn nhịp.

Tô Nam ở lại phụ giúp Cố Bội Du một tay, lập kế hoạch, thảo luận những dự án khả thi, trong vòng chưa đầy hai tuần mà đã sắp xếp xong hoạt động cho nửa năm sau với cùng sinh động.

Cuối tuần, ở biệt thự tổ chức giao lưu họa sĩ thanh thiếu niên, chủ khách đôi bên đều hết sức hào hứng, đến tận chín giờ tối mới tan.

Muộn quá, Tô Nam ngại lái xe nên ở luôn lại biệt thự.

Mười giờ, Trần Tri Ngô chạy tới.

Giờ đang trong cái rét tháng ba bất thường của mùa xuân, trên người anh thấm ướt hơi sương lạnh.

Tô Nam đứng trước hiên nhà đón anh, vừa thấy bóng anh vội vàng chạy ra ôm chặt lấy, cười hỏi: “Sao anh lại đến thế?”

“Có người không về nhà, anh đành phải đến vậy.”

Vào nhà, Trần Tri Ngô uống tách trà nóng rồi lên phòng trên tầng hai nghỉ ngơi.

Tô Nam đã thay đồ ngủ, đang ngồi xỏm dưới đất ngắm nghiêng một bức tranh, nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở cũng không ngoảnh đầu lại: “Anh, anh xem bức tranh này nè.”

Trần Tri Ngô đi tới, cũng ngồi xỏm xuống bên cạnh cô.

Bức tranh vẽ một thân cây mềm mại, một chồi nụ nhỏ nhú ra nơi nách lá, từ trong màu xanh non toát ra vẻ tinh khiết, e ấp lộ ra chút điểm hồng. Góc dưới bên phải, để một chữ ‘Tư’.

“Hôm nay, em đã mua được từ một họa sĩ trẻ. Tranh của cô ấy được định giá rất cao, tác phẩm đầu tay bán hơn hai mươi vạn ở Bắc Kinh. Nhưng cô ấy rất tùy hứng, gặp được người tâm đầu ý hợp, có thể tặng không, đừng phải người không thích, ngàn vạn cũng không bán.” Tô Nam nói đến hào hứng, đôi mắt sáng lấp lánh: “Anh có biết trùng hợp nhất là gì không? Chồng cô ấy lớn hơn cô ấy mười hai tuổi, hơn nữa cũng là giảng viên của đại học Sùng, dạy nhiếp ảnh. Có điều bây giờ chỉ làm giáo viên thỉnh giảng khi nào có thời gian chứ không còn đứng lớp thường xuyên như trước. Em nghĩ nói không chừng chắc anh cũng biết người đó.”

“Tên gì?”

“Lương Cảnh Hành.”

Trần Tri Ngô: “Anh có nghe qua, nhưng chưa từng tiếp xúc.”

Tô Nam rất thích bức tranh này cứ muốn ngó nghiêng mãi: “Cảnh xuân hế nộ đậm chồi, đẹp quá.”

“Em mua bức tranh này bao nhiêu thế?”

“Ba ngàn, rẻ không anh? Sang tay là em có thể kiếm được mấy chục vạn đó. Cô ấy rất thích em, bảo vừa gặp đã như quen lâu, còn nói thêm nếu cần, cô ấy có thể nắn nì xúi chồng cô ấy chụp ảnh cưới cho chúng ta.”

Trần Tri Ngô bật cười.

Tô Nam ngấm đã đời rồi, xoay người, đưa mắt nhìn Trần Tri Ngô: “Thầy Trần, nói cho anh tin tốt này nè.”

Trần Tri Ngô: “... Nhất định phải ngồi chờm hỏm thế này nói hả?”

Tô Nam cười khinh khích: “Dạ, phải chờm hỏm, không thôi sợ anh nghe được tin tốt, vui quá đứng không vững.”

Trần Tri Ngô thoáng ngừng thở, trong lòng đã có dự cảm: “... Tin tốt gì?”

Tô Nam nhìn anh, đôi mắt tràn ngập nụ cười, khoe môi cong veo, nghiêng đầu, mái tóc lòa xòa rơi xuống.

Cô hiếm khi xấu hổ, sờ sờ mũi, cụp mắt thẹn thùng lí nhí “Anh phải nuôi bạn nhỏ rồi...”

Cảnh xuân hế nộ đậm chồi.

Còn không phải tin tuyệt vời sao.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi* (*Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook FullNet**.

Chương 61: Phiên ngoại 2 Nhật ký giáo sư Trần nuôi dạy con mọn

‘Bạn nhỏ và bạn lớn’

Nhóm bạn bè (group chat) trên wechat

<‘Giáo sư Trần già rồi mới có con’ đánh mất kiểm soát bản thân>

Tên gọi: ‘Nhật ký tắm nắng cho con’ và bình luận nổi bật của bạn bè thân hữu.

Tác giả: Trần Tri Ngô

Biên tập: Tô Nam

Người mẫu lên sàn: Tômkhỏ nhỏ.

*

1. Public

Bạn nhỏ chào đời rồi, 3.2 ki-lô-gam.

Cảm tạ bạn lớn Tô Nam vất vả.

Cố Bội Du: vất vả vất vả, hôm nay trong nhà hầm canh sườn cà chua.

Mẹ Tô: Công chúa nhỏ thật đáng yêu.

Cô Điền: Ồ, ‘dở hàng’ rồi, tới Châu Phi ngao du một chuyến nữa đi!

Lâm Hàm: Để Tô Nam nghỉ ngơi cho khỏe.

Tô Tĩnh, Trần Chấn, viện trưởng Tôn Nhạc Sơn và hơn 100 lượt like.

Giang Minh Khiêm đã bị chặn.

*

1. Group

Trong lĩnh vực chăm sóc trẻ con này, tôi hoàn toàn là người mới nhập môn. Tối qua, để bạn lớn Tô Nam có được một giấc ngủ ngon, tôi đã một mình dỗ tômkhỏ nhỏ ngủ. Nửa đêm báo bối khóc thút thít, pha sữa bột, nhớ lời Tô Nam dặn, liền thay bím cho tômkhỏ nhỏ.

Bạn lớn tay quờ chân quạng, bạn nhỏ ngủ say sưa, cái miệng nhỏ thỉnh thoảng ngáy khe khẽ

Cố Bội Du: thương yêu vợ là đàn ông tốt.

Tô Nam: Kỹ thuật chưa tốt, phải rèn luyện thêm.

Cô Diễm ném qua Tô Nam: Kỹ thuật gì (nhặt cười nham nhò)?

Cô Diễm đã bị chặn.

- *
1. Puplic

Tôm khỏ nhỏ đẩy thảng.

Phu nhân ngại ỏn ào nên không tổ chức tiệc mừng. Cảm on mọi người đã quan tâm thăm hỏi, xin rộng lòng bỏ qua.

Trần Chấn và hơn một trăm người like.

*

1. Group

Tôm khỏ nhỏ bị ốm, nửa đêm lái xe chạy đến phòng cấp cứu bệnh viện nhi đồng. Khấp đại sánh chặt kín cha mẹ đứng ngồi không yên, hoặc hoảng hốt, hoặc lo lắng, hoặc nhẹ nhàng an ủi, hoặc cúi đầu lau nước mắt. Cảm nhận sâu sắc tấm lòng thương con vô bờ bến của cha mẹ trong thiên hạ.

Mẹ Tô: Khá hơn chút nào không con? Ngày mai mẹ sang đó giúp một tay.

Cố Bội Du: Bảo bối nhỏ đỡ hơn chút nào chưa?

Trì Diệp: Gần đây đang có dịch cúm, bình thường hạn chế đưa bé con đến những nơi công cộng, chú ý nhiều hơn đến sức khỏe.

Cố Tín Hồng bán tìm cho Trì Diệp: Bà xã, em còn chưa ngủ sao?

*

1. Public

Bạn nhỏ được nửa tuổi.

Sinh viên giáp: Công chúa nhỏ thật đáng yêu mà!

Giáo sư ắt: Khi nào bế đến trường cho mọi người ngắm búp bê đi.

Viện trưởng Tôn Nhạc Sơn và hơn một trăm lượt like.

*

1. Group

Tôm khỏ nhỏ nửa tuổi, một nhà ba người chụp ảnh chung. Bạn lớn Tô Nam nói, khi còn nhỏ bạn ấy không thích chụp ảnh. Bạn nhỏ tôm khỏ không có tật xấu này, đôi má phúng phính cười phấn khích, cảm giác ống kính cũng rất tốt.

Lâm Hàm: ... sao tớ không xem được nội dung trong ‘nhóm bạn bè’

Cố Bội Du: Thật đáng yêu quá đi!

Mẹ Tô: Nam Nam không thích chụp ảnh bởi vì mỗi lần chụp ảnh xong, thấy con bé khóc mọi người lại cho quà vật. Tô Tĩnh trả lời mẹ Tô: mẹ, mẹ...

Trần Chấn like.

*

1. Group

Nửa đêm, tôm khỏ nhỏ khóc thút thít, như thường lệ thức dậy pha sữa bột.

Trong lúc đang mơ màng màng, bất ngờ nghe thấy tôm khỏ nhỏ trước giờ chỉ ‘bi bô bi bô’ chớp chớp miệng gọi ‘ba ba... ba ba’.

Trình Uyên: Đừng có ra về, không sợ cao hứng quá hổng nỡ luôn hả?

Tô Nam: Anh đắc ý gì chứ, hai tuần trước đã gọi em ‘mẹ... mẹ’ rồi.

Trần Chấn: đưa báo bối về nhà nhiều hơn đi.

*

1. Public

Bạn nhỏ một tuổi.

Bạn học giúp: Hôm qua! Tớ đến học viện nhận tài liệu, gặp được thầy Trần và công chúa nhỏ! Trời ạ, đáng yêu còn hơn búp bê! Nếu công chúa nhỏ mà mở blog, chắc chắn sẽ trở thành vớ vẩn hồng* mới, thiên thần đáng yêu nhất trên mạng. (*Vớ vẩn hồng là để chỉ những người nổi tiếng tiền phong trong trào lưu trên mạng.)

Bạn học ắt trả lời bạn học giúp: Hâm mộ! Còn gì nữa không kể tiếp đi!

Bạn học giúp trả lời bạn học ắt: Có khi nào thầy Trần block chúng ta luôn không (mặt khóc)! Tình huống là thế này. Hôn qua, có vẻ như công chúa nhỏ chưa tỉnh ngủ hay gì đó, tâm trạng không vui lắm. Thầy Trần và viện trưởng ngồi nghỉ trưa trong quán trà gần học viện, hai người nói chuyện phiếm, công chúa nhỏ cứ túm lấy ống tay áo của thầy Trần cọ lên mặt lên mũi, siêu tui thân mến xệch miệng gọi ‘ba ba’.

Bạn học ắt trả lời bạn học giúp: kể thêm nữa đi...

Bạn học giúp trả lời bạn học ắt: sao tớ có cảm giác tớ sắp bị block (mặt khóc).

*

1. Group

Tôm khô nhỏ thích ăn kẹo, lo cho mấy cái răng sữa của báo bối, không cho thì không đành lòng.

Tô Nam: Anh đừng nuông chiều con quá! Mai một nhóc con làm nũng anh sẽ hết cách luôn!

Cố Bội Du: Đừng cho ăn kẹo nhiều.

Mẹ Tô trả lời Cố Bội Du: Đừng rồi, ăn vặt nhiều sẽ không thích ăn cơm.

Trần Chấn: Không thể không cho, ăn ít không sao.

*

1. Group

Có vẻ tôm khô nhỏ có thiên phú hội họa?

Cố Bội Du: Hay quá! Mời giáo viên đi.

Trần Chấn: Vẫn còn bé, đừng để giáo viên làm hạn chế tài năng.

Tô Nam: ... Em có thể nói thật với anh không? Cái này là hôm qua em chơi với tôm khô nhỏ, tay con dính màu bôi lung tung ở xung quanh. Còn bức tranh ở giữa có ‘phong cách hậu hiện đại’ mà anh đặc biệt hân hoan kia, là do em vẽ.

Trần Tri Ngộ đáp lại Tô Nam: Nói chuyện riêng.

*

1. Group

Cuối tuần đi đạp thanh, phong cảnh của thành Túc không tệ.

Tôm khô nhỏ và Ninh Ninh chơi điên cuồng, ở trong xe mơ màng ngủ.

Tô Tĩnh: Ninh Ninh nghịch ngợm quá.

Tô Nam trả lời Tô Tĩnh: Tôm khô nhỏ cũng y hệt... Mỗi ngày, em đi theo dọn dẹp cho con bé, sâu muốn chết.

Trần Tri Ngộ trả lời Tô Nam: Chủ yếu là anh dọn.

Tô Nam trả lời Trần Tri Ngộ: ...

Trần Tri Ngộ trả lời Tô Nam: Nói chuyện riêng.

*

1. Group

Hai chị em Ninh Ninh và Tôm khô nhỏ gói sủi cảo, tay chân mặt mũi lấm lem đầy bột.

Nhà bếp gấp họa, quần áo mới gấp họa.

Cổ Bội Dư: Sủi cảo ăn có ngon không?

Trần Chấn: Mang một ít về.

*

1. Public

Bạn nhỏ hai tuổi.

Bạn học gấp: Một năm rồi! Tớ không có bị block!

Bạn học ắt: Thầy Trần, thầy thỉnh thoảng đưa theo công chúa nhỏ đến trường học đi ạ, thầy vào dạy, bọn em giúp thầy trông.

*

1. Group

Mấy hôm trước đưa Tôm khô nhỏ đến trường học, dọc đường gặp đồng nghiệp nhét rất nhiều đồ ăn vặt cho bảo bối. Thịnh tình khó từ chối, nhưng lại không thể để cho Tôm khô nhỏ ăn.

Lâm Hân: chia cho sinh viên của cậu đó.

Trần Tri Ngô: ý hay.

Tô Nam trả lời Trần Tri Ngô:... Sinh viên nữ?

Trần Tri Ngô trả lời Tô Nam: Nói chuyện riêng.

*

1. Group

Mặc dù thật bất đắc dĩ, nhưng hôm nay đã chắc chắn Tôm khô nhỏ không có thiên phú hội họa.

Đi tham quan bảo tàng nghệ thuật, bảo bối chỉ nói nói của, chỉ công trình kiến trúc bảo sô cô la, chỉ người nói bánh gừng. (*Chú bé bánh gừng trong truyện cổ tích The gingerbread man.)*

Trình Uyên: Ngược lại, tớ thấy Tôm khô nhỏ có tư duy liên tưởng, không làm họa sĩ thật đáng tiếc.

Trần Tri Ngô trả lời Trình Uyên: Thật sao?

Tô Nam: ... Đưa con đến xem triển lãm nghệ thuật dành cho các bạn nhỏ không phải tốt hơn sao ạ? Những bức tranh hậu hiện đại này, con xem mà hiểu được thì chắc em cũng nhìn thấy ma luôn.

*

1. Group

Hôm nay, Tôm khô nhỏ lại mê một âm nhạc.

Tiện tay đàn một đoạn.

(Camera của trường mẫu giáo)

Lâm Hân: Mendelssohn?

(*Felix Mendelssohn là một thần đồng âm nhạc, một nhà soạn nhạc, nghệ sĩ dương cầm, nghệ sĩ đại phong cầm và chỉ huy dàn nhạc người Đức thuộc giai đoạn đầu thời kỳ âm nhạc Lãng mạn. Khi còn là một chàng trai 17 tuổi với tài năng âm nhạc đáng kinh ngạc Mendelssohn đã soạn bản Overture "Giấc mộng đêm hè".*)

Tô Nam: ... Ngày mai sẽ mời giáo viên.

Trần Chấn trả lời Tô Nam: Bé con còn nhỏ, chơi đùa theo thiên tính bẩm sinh tốt hơn.

*

1. Group

Tôm khỏ nhỏ đọc thơ: A burnt child dreads the fire, đảo y châm thương phát hoàn lai*.

(*A burnt child dreads the fire: đứa bé bị bỏng thì sợ lửa. Là một câu thành ngữ tiếng anh: Chìm vương nỏ sợ cành cây cong.

– Còn ‘Đảo y châm thương phát hoàn lai’ nghĩa là ‘phiến đá đập áo lau đi rồi, trăng vẫn cút lại’ trích trong bài ‘Xuân giang hoa nguyệt dạ – Đêm hoa trăng trên sông xuân’ của Trương Nhược Hư.)

Lâm Hâm: Giao vãn.

Tô Nam: ... Sao em cảm thấy học song ngữ thế này không khá thi chút nào.

*

1. Group

Không cho Tô khỏ nhỏ mua món đồ chơi yêu thích, bé con dỗi, mặt mếu xệch một tiếng đồng hồ.

Tuy biết bảo bối đã bốn tuổi, đến lúc dạy cho bé con hiểu không phải mọi chuyện đều có thể làm theo ý mình, muốn gì được nấy, nhưng vẫn thấy không đành lòng.

Tô Nam: Cả một nhà đồ chơi, có thể mở công ty luôn.

Trần Chấn: Bắt quá chỉ là một món đồ chơi, cho bé con thì sao chứ?

*

1. Group

Tôm khỏ nhỏ đi học piano.

Bé con nói thích Mendelssohn và Chopin, không thích Bach, còn Tchaikovskya thì giống một ông cụ đáng thương thui thui một mình đi trong cánh đồng băng, bé con muốn tặng cho ông cụ người một que diêm

(*Frédéric Chopin: là nhà soạn nhạc và nghệ sĩ piano thiên tài người Ba Lan. Ông được coi là một trong các nhạc sĩ vĩ đại nhất của trào lưu Lãng mạn, qua đời khi mới 39 tuổi. Trong cuộc đời ngắn ngủi của mình ông đã viết hơn 230 tác phẩm, toàn bộ cho piano.

– Johann Sebastian Bach là nhà soạn nhạc, nghệ sĩ organ, vĩ cầm, đại hồ cầm, và đàn harpsichord người Đức thuộc thời kỳ Baroque (1600 – 1750). Âm nhạc của Bach được xem là có chiều sâu trí tuệ, đáp ứng những yêu cầu chuyên môn, và thẩm đẫm nét đẹp nghệ thuật. Mục tiêu quan trọng nhất đối với ông chính là ‘soạn ra những bản nhạc tuyệt vời kính dâng lên Chúa’.

– Pyotr Ilyich Tchaikovsky là một nhà soạn nhạc người Nga thời kỳ âm nhạc lãng mạn. Nhạc ông phản ánh những tình trạng thay đổi trong chính bản thân ông lúc buồn, lúc vui lạc quan cao độ.

Suốt cuộc đời ông bị dằn xé giữa ham muốn được trở thành người bình thường có một cuộc sống gia đình bình thường và bản chất đồng tình luyến ái. Sự chiến đấu không ngừng nghỉ, không hạnh phúc đã phản ánh rõ rệt trong những bản nhạc sáng tác gần cuối cuộc đời ông.)

Lâm Hâm: Cuối cùng cũng bỏ chuyện về vôi quay về chính đạo.

Tô Nam: Cái điệu nhạc làm em vừa nghe vừa thiêu thiêu ngủ hôm qua là gì vậy anh?

Trần Tri Ngộ trả lời Tô Nam ‘On Wings of Song’ của Mendelssohn.

*

1. Group

Tôm khỏ nhỏ đá banh bị thương ở đầu gối. Rốt cuộc vẫn là bạn lớn Tô Nam hung dữ bôi thuốc sát trùng Povidone cho bé con, sau đó vừa làm tay vừa run rẩy. Tôi nói để tôi làm cho. Kết quả tôi cũng không khá hơn bao nhiêu.

Cũng may miệng vết thương không sâu, nên sẽ không để lại sẹo.

Cố Bội Dư: Trẻ con bị một chút trầy xước đừng quá lo lắng. Hồi con còn nhỏ ba ngày hai lượt bị thương khắp người.

Trần Chấn: Chăm con như thế nào vậy?

Trần Chấn trả lời Cố Bội Dư Con gái có thể so sánh với con trai à?

Tô Nam: ... Ai hung dữ chứ?

Trần Tri Ngộ đáp lại Tô Nam: Nói chuyện riêng.

*

1. Group

Tôm khỏ nhỏ và tiểu thiếu gia nhà họ Cốc. Không biết kiếp trước hai nhóc có thù oán gì, hễ gặp mặt là đánh nhau.

Con trai cậu bao nhiêu tuổi, mà tính toán so đo với một cô bé con thế hả @ Cốc Tín Hồng.

Cốc Tín Hồng: ‘Oan gia hoàn hi’ mà!

(*Oan gia hoàn hi: chỉ các cặp đôi ‘oan gia ngõ hẹp’ nhìn thấy đối phương là cảm thấy ghét cay ghét đắng, gặp nhau không những động khẩu mà thậm chí còn động thủ. Khổ nỗi ghét nhau nhưng cứ luôn đụng độ rồi dần dà để ý và nảy sinh tình cảm. Kiểu như ghét của nào trời trao của này.)

Tri Diệp: Tiểu Cốc bình thường cũng hiền lắm, không hiểu sao cứ gặp Tôm khô nhỏ là nhe răng gio vuốt, em cũng thấy rất kỳ lạ. Xin lỗi Tôm khô nhỏ giúp em, để về em sẽ dạy dỗ Tiểu Cốc.

Tô Nam trả lời Tri Diệp: phần lớn đều là Tôm khô nhỏ kiêu khích trước, chị đã hỏi con bé rồi.

Cốc Tín Hồng đã bị chặn.

*

1. Public

Không biết thành phố Sùng có trường mầm non tư thục nào chất lượng tốt hơn trường XX không?

Giảng viên ắt: Không có đâu.

Giảng viên giáp: Không có.

*

1. Group

Tôm khô nhỏ suốt ngày bám dính thẳng nhóc nhỏ này trong trường mẫu giáo, tôi phải cho bé con chuyển trường.

Cố Bội Du: Chuyện này không phải rất bình thường sao? Chú nhóc này nhìn không tệ nha.

Tô Nam trả lời Cố Bội Du: hình như là con lai đó mẹ, đôi mắt màu xanh dương trông thật đáng yêu.

Trần Chấn: Chuyển trường ngay.

*

1. Group

Đọc truyện cho Tôm khô nhỏ nghe trước khi ngủ. Bé con nói không thích ‘Nàng tiên cá’, không đáng hy sinh vì những người không xứng đáng. Tôi nói đây là bi kịch của tình yêu.

Trình Uyển: Con gái cậu chính xác.

Lâm Hàm: Con gái cậu chính xác.

Cốc Tín Hồng: Con gái cậu chính xác.

Cốc Tín Hồng: WTF? Thì ra bữa giờ mình bị chặn?

Cốc Tín Hồng lại bị chặn lần nữa.

*

1. Group

Hôm nay, Tôm khô nhỏ hỏi “ba từ đâu đến?”.

Tôi nói ‘từ nụ hoa nở ra’.

Tô Nam: đứng rồi ạ.

Trần Tri Ngộ trả lời Tô Nam: bé con nói không phải bé con là Tôm khô nhỏ sao, lẽ nào không phải do Tôm lớn kho tộ sinh.

Trần Chấn: thứ bảy đưa Tôm khô nhỏ về nhà ăn tôm kho tộ.

*

1. Group

Tôm khô nhỏ hỏi tôi đã biết bạn lớn Tô Nam như thế nào.

Tôi nói biết nhau trong một ngày hết đối bình thường.

Lâm Hàm: Tổ tác hợp, cảm ơn.

*

1. Group

Đo chiều cao, Tôm khô nhỏ lại cao lên thêm mấy centimet.

Trần Chấn: Thành Tôm khô lớn của ông rồi.

Tô Nam: Xin vui lòng tăng thêm ngân sách tài chính, phải đổi quần áo mới.

Trần Tri Ngộ đáp lại Tô Nam: Nói chuyện riêng.

*

1. Group

Hỏi Tôm khô nhỏ trong tương lai muốn kết hôn với một người như thế nào.

Bé con nói giống như ba ba vậy.

Trình Uyên: nhóc con này thích bị ngược hả?!!!

Tô Nam: Có thể do... không có ai thêm lấy...

Trình Uyên đã bị chặn.

*

1. Group

Tôm khô nhỏ hỏi tôi, sau này tôi sẽ không ở bên con bé nữa sao.

Tôi nói, từ xưa đến nay con cái trưởng thành rồi sẽ rời xa cha mẹ. Nhưng tình thương của cha mẹ sẽ luôn dõi theo con cái.

Tôi sẽ bảo vệ con bé cho đến khi sức cùng lực kiệt.

Trần Chấn: Bé con còn nhỏ, đừng có suốt ngày nói mấy thứ như thế.

Cố Bội Du: hãy đã.

Tô Nam tán thành.

*

1. [Chi có Tô Nam nhìn thấy]

Tôm khô nhỏ hỏi, ba ba ơi, sao ba ba có nếp nhăn rồi, con sờ sờ cho ba ba, bàn tay nhỏ chạm vào nếp nhăn kia tức khắc giãn ra.

Tô Nam: Có biết bao người từng yêu khoảnh khắc thanh xuân rực rỡ của bạn, ngưỡng mộ vẻ đẹp của bạn, là thật tâm hay giả ý.

Chỉ duy nhất một người vẫn luôn yêu bạn bằng cả linh hồn thành kính, yêu đến từng nếp khắc thời gian hằn sâu trên gương mặt già nua của bạn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đây Núi (Tuyệt Rơi Đây Nam Sơn)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Phiên ngoại 3 Đi chơi và dạy học

Từ thành phố Sùng đến huyện W mất gần năm giờ lái xe. Ra khỏi thành phố đi vào đường cao tốc của huyện, dọc bên đường hai hàng cây phù sương khói bàng bạc như Bành Hồ quanh năm đầy gió, yên lặng trống trải không một tiếng người.

(**Bành Hồ là một quần đảo nằm ở phía Tây đảo Đài Loan thuộc eo biển Đài Loan có gió lớn quanh năm.**)

Thời điểm Tôm khô nhỏ được bốn tuổi, Tô Nam cuối cùng cũng đã thực hiện được chuyến đi đến huyện W, nơi ngày trước lỡ hẹn đi khảo sát cùng Trần Tri Ngộ.

Mấy năm qua đi, non nước vẫn hữu tình như bức tranh thủy mặc nghiêng mình nằm lặng lẽ, nhưng ngành công nghiệp du lịch vẫn không mấy khởi sắc.

Trần Tri Ngô không dừng ở huyện W mà cho xe chạy thẳng đến homestay ở thị trấn Thanh Hồ. Homestay này do một thanh niên tuổi còn rất trẻ người địa phương làm chủ, kinh doanh rất tốt, đặc biệt là vào mùa hè, muốn lấy được phòng phải đặt chỗ hẹn trước hơn cả tháng.

Xe dừng trước cửa homestay, Tô Nam bế Tôَمْ khỏ nhỏ ra khỏi ghế an toàn để bé con đứng xuống đất.

Tôَمْ khỏ nhỏ rất tự giác nắm lấy ngón tay Tô Nam, giương mắt nhìn xung quanh, bỗng háo hức reo lên: “Mẹ ơi, hoa sen!”

Tô Nam ngồi xổm xuống, lấy kem chống nắng trong túi xách ra bôi lên mặt Tôَمْ khỏ nhỏ: “Liên trời sắc lá xanh xanh ngắt...”*

Hai cái má bánh bao của tôَمْ khỏ nhỏ bị mẹ xoa tới xoa lui, môi bé xú chu ra, túm lấy ống tay áo Tô Nam, nheo nheo mắt: “Nắng chiếu màu sen thắm lạ lùng!”

(*Câu này trích trong bài ‘Hiếu xuất Tĩnh Từ tự tổng Lâm Từ Phương’ – ‘Buổi sớm ra chùa Tĩnh Từ tiền Lâm Từ Phương’ của Dương Vạn Lý

‘Tất cánh Tây Hồ lục nguyệt trung,

Phong quang bất dĩ tứ thi đồng.

Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích,

Ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng’

Dịch thơ:

‘Bát ngát Hồ Tây cảnh hạ trông

Mùa sen khác với mọi mùa không

Liên trời sắc lá xanh xanh ngắt

Nắng chiếu màu hoa thắm lạ lùng’ – bản dịch của Tùng Văn.)

Bôi mặt xong bôi tới cánh tay: “Lá sen mới nhú như sừng nhọn...”

Tôَمْ khỏ: “Có chú chuồn chuồn đến đậu chơi!”*

(*Câu này trích trong bài ‘Tiểu tri’ – ‘Ao nhỏ’ của Dương Vạn Lý

‘Tuyền nhân vô thanh tích tể lưu,

Thụ âm chiếu thủy ái tình nhu.

Tiểu hà tài lộ tiêm tiêm giác,

Tào hữu tình đình lập thượng đầu.’

Dịch thơ:

‘Nước lạnh dường đang tiếc giọt trôi

Hàng cây êm tạnh bóng im soi

Lá sen mới nhú như sừng nhọn

Có chú chuồn chuồn đến đậu chơi’ – Bản dịch của Vũ Minh Tân.)

“Ngaoan.” Tô Nam dịu dàng hôn lên khuôn mặt bầu bĩnh của con.

Tôَمْ khỏ nhỏ được mẹ giải phóng, men theo bờ của hồ sen bát ngát chạy tung tăng về hướng cửa lớn.

“Chạy chậm thôi con! Coi chừng ngã!”

Tôَمْ khỏ nhỏ bước qua bậc cấp, đi vào khoảnh sân lót đá cuội của homestay, nhìn thấy hoa hồng leo bò đầy trên bờ tường, nhẹ nhàng bước qua chạm chạm vào cánh hoa.

“Bạn nhỏ, con tìm ai?” Từ trong nhà một thanh niên trẻ tuổi đi ra.

Tôَمْ khỏ nhỏ chỉ ngón tay vào hoa: “Nhà con cũng có.”

Chàng trai trẻ nhìn cô bé, cứ cảm thấy trông khá quen mắt, bèn ngồi xổm xuống kiên nhẫn hỏi bé con: “Nhà con ở đâu nào?”

Tôَمْ khỏ nhỏ lắc đầu: “Con không nói cho chú biết đâu.”

“Ba mẹ con đâu rồi?”

“Hai người chậm rì rì.”

Chậm rì rì Trần Tri Ngô và Tô Nam, đã kéo hành lý đi tới: “Tôَمْ khỏ nhỏ...”

Chàng trai trẻ nghe thấy âm thanh bèn quay đầu lại, ngạc nhiên reo: “Thầy Trần!”

Trần Tri Ngô khẽ gật đầu, lên tiếng chào hỏi cậu ta.

Chàng trai trẻ đứng dậy, đưa tay bắt tay Trần Tri Ngô: “Lâu rồi không gặp, phòng ốc đã chuẩn bị sẵn sàng, thầy vào ở trước ạ?”

“Làm phiền rồi.”

“Thầy khách sáo quá.” Chàng trai trẻ đưa ba người vào trong.

Tôَمْ khỏ nhỏ túm lấy ống tay áo của ba ba, vô cùng tò mò, vừa đi cái đầu bé xú vừa xoay tới xoay lui ngó nghiêng.

Giá đất rẻ, thêm vào đó Chính phủ đang có chính sách hỗ trợ thúc đẩy phát triển du lịch, homestay này lấy được một khu đất bạt ngàn với giá rất hời. Thiết kế cũng vô cùng mạnh tay hào phóng, một tòa nhà độc lập tách rời, ba mặt xung quanh là những ngôi nhà gỗ và tre được xây dựng theo phong cách ‘trứng’, ‘hang động’. ‘Trứng’ là những ngôi nhà có hình dáng bên ngoài giống một quả trứng, nội thất bên trong trang trí theo chủ đề các câu chuyện cổ tích; còn ‘Hang động’ được mô phỏng theo chỗ ở của tộc người lùn Hobbit trong series ‘Chúa tể của những chiếc nhẫn’, nội thất bên trong đi theo phong cách đậm chất phiêu diêu giả tưởng kỳ ảo huyền bí. Mùa hè đến, các bậc cha mẹ thường đưa con cái đến đây nghỉ hè.

Ba người nhà Tô Nam ở trong một ngôi nhà gỗ phía nam, cách những ngôi nhà khác khá xa, hết sức thanh tịnh. Phía sau có một hồ bơi nhỏ, Tôm khô nhỏ nhìn thấy lập tức đi lục hành lý tìm áo tắm

Trần Tri Ngô ngồi xổm xuống ngăn bé con lại: “Cục cưng của ba không ăn cơm sao?”

Tôm khô nhỏ quàng cánh tay bé xúu lên vai anh: “Con bơi bơi đói bụng, ăn cơm sẽ ngon!”

“Con hỏi mẹ xem mẹ có cho phép không?”

Tô Nam đang soạn đồ dùng tắm rửa trong va ly ra: “Thầy Trần, anh đừng có đẩy em ra làm người xấu.”

Tôm khô nhỏ cười khanh khách, học theo Tô Nam: “Thầy Trần.”

Cơm trưa ăn tại nhà hàng của homestay, hương vị núi rừng, thanh đạm ngon miệng

Tôm khô nhỏ đặc biệt thích món bánh dùng một loại rau dại chiên giòn tan chấm với nước sốt, ăn đến cái bụng nhỏ căng phồng. Mất hết nửa giờ nghỉ ngơi cho tiêu hóa bớt, lúc trở về phòng cũng quên luôn chuyện bơi lội, mấp dấp lại nằm cong mông trên sofa ngủ thiếp đi.

Trần Tri Ngô bế bé con lên lầu hai, đặt xuống giường, cởi giày ra rồi đắp chăn mòng lên.

Đi xuống lầu, Tô Nam cũng buồn ngủ đang làm tổ trên sofa. Buổi sáng thức dậy từ sớm tỉnh mơ, thêm cả chặng đường dài ngồi xe. Lúc này chỉ muốn chợp mắt một lúc, có hé mở mắt: “Thầy Trần...”

“Anh bế lên giường ngủ nhé.”

“Em nhắm mắt một lát là được rồi.” Vừa nói vừa ngã người xuống, gối lên đầu Trần Tri Ngô.

Rèm cửa hai lớp, bên ngoài lớp vải lạnh dày cản sáng là lớp voan trắng mỏng, lớp vải thô đã được kéo mở rộng, ánh nắng vàng dịu nhẹ phảng phất hương gió trong lành xuyên qua lớp rèm voan vào trong phòng.

“Lần trước ngón chân em bị thương không đi cùng anh được, có phải một mình anh cảm thấy trống trải mất mát lắm không.”

Trần Tri Ngô nhướn chân mày: “Trống trải, mất mát cái gì? Bàn chuyện hợp tác, người ta còn nhét thẳng phụ nữ vào phòng anh.”

Tô Nam thiếu điều nhảy dựng lên: “Còn có chuyện này ư!?”

“Ai bảo em không đi cùng, có em bọn họ dám làm như thế sao.”

Tô Nam cười hi hi: “Anh vẫn còn ghi thù hả?”

Trần Tri Ngô khinh thường khẽ hừ một tiếng.

Đang nói chuyện, qua một hồi sau, không nghe thấy Tô Nam lên tiếng, cúi đầu nhìn, Tô Nam đã ngủ thiếp đi. Anh duỗi tay rút cái chăn mòng trong hành lý bên cạnh đắp lên người cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Tô Nam

Không biết qua bao lâu, nghe thấy có tiếng gọi ‘ba ba’. Giật mình nhòm đầu dậy, mới phát hiện mình cũng đã bất giác ngủ thiếp đi mất.

Vỗ nhẹ vai Tô Nam, đỡ đầu cô đặt xuống sofa, đứng dậy đi lên lầu hai xem Tôm khô nhỏ.

Tô Nam cũng đã tỉnh giấc, mở mắt nhìn thấy dáng hình anh đang đi lên lầu, chẳng mấy chốc nghe thấy vang lên giọng nói đồ dành dụ dành.

Cô gối đầu lên cánh tay, nghiêng người nhìn ánh nắng vung qua tấm vải voan rụng đầy mặt đất, chẳng hiểu sao bỗng bật cười thành tiếng.

Buổi chiều, Tôm khô nhỏ tung tăng bơi lội nghịch nước trong hồ hơn một giờ, tắm rửa xong thay đầm xòe quả đầu đi dạo quanh thư viện gần đó cùng ba mẹ.

Thị trấn Thanh Hồ là quê hương của một danh thần triều Tống, thư viện này là nơi trước kia ông dùng để đọc sách.

Thư viện yên vắng không một bóng người, phía trước thư viện có trồng một cây phong dương thụ điệp (*pterocarya stenoptera*) đã có lịch sự cả trăm năm tán xòe rộng phủ khắp mặt đất, nép mình dưới bóng râm ngấn ngắt xanh đó phảng phất như quay ngược trở về thời đại ngày xưa.

Đi vào, bên trong hội trường diễn thuyết có treo một bức chân dung Khổng Phu Tử, Tôm khô nhỏ cung kính cúi đầu chào.

*(*Khổng Phu Tử hay Khổng Tử: là danh hiệu tôn kính của hậu thế dành cho Khổng Khâu hay Khổng Khưu. Ông được suy tôn như một trong những nhà khai sáng Nho giáo, là giảng sư và triết gia lỗi lạc bậc nhất cõi Á Đông. Người thầy mẫu mực của muôn đời ‘Vạn thế sư biểu’.)*

Tô Nam lấy làm lạ: “Con biết đây là ai sao?”

“Dạ biết! Ba ba nói, ông là Tổ sư của tất cả học trò!” Bé con còn cổ tình dề nên sự kích động trong giọng nói xuống, như thể làm như vậy sẽ bày tỏ được cảm xúc của mình.

Tô Nam không nén được cười: “Không biết ở sau lưng mẹ, ba suốt ngày dạy con cái gì nữa?”

“Ba ba còn dạy con một ông cụ thích cười trâu! Còn có một ông cụ không biết được niềm vui của cá!”

Tô Nam đoán bé con đang nói tới Lão Tử* và Lão Trang**, gọi ý hỏi: “Không biết cá?”

Tôm khô lắc lư đầu: “Ông không phải là tôi, sao biết tôi không biết được niềm vui của cá.”

Trần Tri Ngô vô cùng thỏa dạ đắc chí.

Tô Nam nhẹ nhàng duỗi chân chạm vào gầy Trần Tri Ngô, nói khẽ: “Thầy Trần, lúc đọc sách cô em không nhớ được ‘Tiêu dao du’*** của Lão Trang, anh cũng dạy em đi.

*(*Lão Tử được coi là người viết Đạo Đức Kinh – cuốn sách của Đạo giáo có ảnh hưởng lớn, là người đầu tiên thuyết về vũ trụ. Ông từng làm quan giữ sách trong thư viện triều đình nhà Chu. Sau này, Lão Tử nhận thấy chính sự của đất nước đang tan rã và quyết định ra đi. Ông đi về phía Tây trên lưng một con trâu qua nước Tần và từ đó biến mất vào sa mạc rộng lớn.*

Nhiều cuốn ghi chép và bức tranh về Lão Tử còn lại đến ngày nay, thường thể hiện ông là một cụ già hói đầu với chòm râu rất dài, cưỡi trên lưng một con trâu.

*** Lão Trang – Trang Tử: tên thật của ông là Trang Chu. Ông sống vào thời Chiến Quốc, là nhà hiền triết lớn thời xưa, học nhiều học vấn uyên bác, có tài nói năng lưu loát, nhưng một đời không ngưỡng mộ vinh hoa bổng lộc, coi thường quyền quý. Một trong những tư tưởng đạo gia là ‘Ông không phải là tôi, sao biết tôi không biết được niềm vui của cá’.*

Trang Tử cùng Huệ Tử dạo chơi trên cầu sông Hào. Trang Tử nói: ‘Bây cả nhỏ bơi lội tung tăng nhón nhor, đó là niềm vui của cá.’ Huệ Tử vặn: ‘Ông không phải là cá, sao lại biết cả đang vui?’ Trang Tử vặn lại: ‘Ông không phải là tôi, sao biết tôi không biết được niềm vui của cá?’

Với Trang Tử, người đời thường nhắc đến ‘Trang Chu mộng hồ điệp’ như một huyền thoại.

**** ‘Tiêu dao du’ là một thiên trong nội thiên của Nam Hoa kinh được Trang Châu viết khi ông vào ở ẩn tại núi Nam Hoa thuộc nước Tống thời xưa. ‘Tiêu dao du’: Nghĩa là thành thoi tự tại. Mượn hình ảnh con chim Bàng, con cá Côn để ví cả sự tự tại mà người ta nên hướng tới.*

Đoạn văn sau đây rất nổi tiếng trong Tiêu dao du, được viết với trí tưởng tượng hùng hậu không một văn gia cùng thời nào sánh kịp:

‘Biển bắc có con cá tên là Côn, lớn không biết mấy ngàn dặm. Nó biến thành con chim tên là Bàng, lưng của con chim Bàng lớn cũng không biết mấy ngàn dặm. Khi con chim Bàng ấy vỗ cánh bay lên cao,

hai cánh nó lớn như đám mây che cả bầu trời. Loài chim ấy, khi biển động, sóng lớn gầm gào, nó liền chuyển về biển nam. Chỗ biển nam ấy là một cái ao vĩ đại do thiên nhiên tạo thành.

Khi con chim bằng dờn xuống biển Nam, nó đập nước tung tóe lên ba ngàn dặm rồi nương gió lốc cuốn lên cao chín vạn dặm.

Một con ve và một con chim nhỏ cười chim Bằng rằng: “Ta cố sức bay lên cây đu, có lúc bay không tới nơi đã rơi xuống cũng chẳng sao, việc gì cần phải bay cao chín vạn dặm đến biển Nam làm gì?.

Người đi đến cánh đồng ngoài chân tường thành, chỉ cần chuẩn bị ba bữa cơm là đủ quay về, bụng vẫn còn no, còn nếu muốn đi xa nơi trăm dặm thì cần chuẩn bị lương thực một ngày, nếu muốn đi xa ngàn dặm, cần chuẩn bị lương thực ba tháng. Hai con vật nhỏ bé ấy mà biết cái gì?’

*

Còn đoạn văn nổi tiếng kim cổ Mộng hồ điệp, hay Trang Chu mộng hồ điệp là nằm trong phần ‘Tề vật luận’, cả cuộc đời phức tạp chỉ nằm trong một giấc mơ của con bướm mà thôi.

Xưa Trang Châu chiêm bao thấy mình là bướm vui phận làm bướm, tự thấy thích chí, không còn biết có Châu nữa. Chợt tỉnh giấc, thì lại thấy mình là Châu. Không biết Châu chiêm bao là bướm, hay bướm chiêm bao là Châu?)

Tối đến, không khí ở homestay vô cùng sôi động náo nhiệt.

Bên trong sảnh chính thiết kế nổi bật với những kệ sách cao đến trần, một không gian thường thức cà phê ấm cúng, có cả đàn piano.

Tôm khô nhỏ nhìn thấy đàn piano vô cùng phấn khích: “Mẹ ơi, hôm nay con chưa có tập đàn!”

“Đi chơi, không cần tập đâu con.”

“Con có thể đàn một lát được không mẹ?”

Tô Nam đến hỏi thử chủ quán cà phê, thấy ông chủ vui vẻ đồng ý, bèn ngồi xõm xuống căn dặn Tôm khô nhỏ: “Có thể đàn, nhưng không được nghịch lung tung, mấy anh chị bên kia đang đọc sách trò chuyện với nhau, con đàn bài nào nhẹ nhàng thôi”

Tôm khô nhỏ gục gặc đầu, ngồi xuống ghế đàn. Vóc dáng thấp bé, chân đứng đưa lừng lững giữa không trung, còn giẫm không tới bàn đạp.

Giai điệu một tác phẩm của Mendelssohn vang lên, Tô Nam cùng Trần Tri Ngô tay trong tay đi ra phía ngoài.

Cách một lớp cửa sổ, âm thanh trở nên mỏng lung huyền ảo.

Hoa cỏ trong sân thoảng mùi hương thơm ngát, sao chi chít trên đầu như dòng sông ngân trắng bạc đổ từ trời xuống mặt đất.

Hai người đứng sóng vai, không ai nói gì.

Qua một lát sau, Tô Nam xoay người, bước tới trước một bước, vùi đầu vào bờ vai Trần Tri Ngô, giọng cộc cằn anh: “Khiêu vũ nhé?”

Trần Tri Ngô vòng chặt cánh tay đang ôm eo cô, chậm chậm di chuyển.

Cả hai không hẹn mà cùng nghĩ đến đêm giao thừa năm nào ở Châu Phi.

Đã trôi qua thật lâu, vậy mà phảng phất như chỉ vừa mới hôm qua.

Chín giờ tối, Trần Tri Ngô nằm trên giường, đọc truyện cổ tích ru Tôm khô nhỏ ngủ: “‘Nàng hứa sẽ khiêu vũ với tôi nếu tôi đem đến cho nàng những cánh hồng đỏ,’ Một Sách than van: ‘nhưng biết tìm đâu ra trong khu vườn này...’” (*Trích trong truyện ‘Sơn Ca và Nụ Hồng Đỏ’ – ‘The Nightingale and the Rose’*)

Đôi mắt to tròn của Tôm khô nhỏ dần díp lại, không bao lâu sau cái đầu nhỏ đã ngoẻo xuống ngủ thiếp đi.

Trần Tri Ngô khép sách lại, rón rén bước khỏi giường, đi xuống dưới lầu.

Tô Nam đứng trước cửa sổ, nghe thấy tiếng bước chân, đôi mắt vẫn chăm chú ngắm nhìn bầu trời sao bên ngoài: “Con ngủ rồi hả anh?”

“Ừ.” Trần Tri Ngô đi tới, ôm cô từ phía sau: “Đến lượt em”

“Đến lượt em gì cơ?”

Tô Nam nghỉ hoặc ngoảnh đầu lại, loáng cái bị giữ lấy cằm, nụ hôn thấm đẫm ham muốn rơi xuống.

“Dạy em ‘Tiêu dao du’...”

Cửa sổ thôi quên khép, rèm cửa phẩy vào song, ánh trăng ngoài kia sáng ngời.

Trên sofa vô cùng chật hẹp, sợ ngã nên ôm anh thật chặt. Đi vào càng sâu hơn.

Nương theo ánh trăng, Trần Tri Ngô nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm tràn ngập khát khao dục vọng. Ngắm.

Cô bị anh dòm chòng chọc, từ trong ra ngoài đều muốn bốc cháy.

Suy nghĩ đang bắt đầu loạn trận thì nghe thấy Trần Tri Ngô mon trón bên tai: “Em có biết lý do vì sao năm đó bảo em đi khảo sát cùng anh không?”

Tâm trí Tô Nam đang tán loạn: “... Vì sao ạ?”

“Nơi này tốt...”

“... Dạ?”

Bàn tay xoa nắn bầu ngực cô, loáng cái luồn vào trong bópp mạnh: “Biết chưa?”

Tô Nam hiểu ra, gò má đỏ rần: “Anh... biến thái!”

Trần Tri Ngô nhòm đầu lên lau những giọt mồ hôi rịn lấm tẩm trên trán cô, cúi người hôn cô: “Gọi anh ‘thầy’ đi, anh dạy ‘Tiêu dao du’ cho...”

‘Ngày càng bạo dạn lớn mật Tô Nam’ lúc này cũng ‘đỡ’ không nổi chương rồi, lừa bén hai tai, cắn môi im thít.

Anh liền thật sự bắt đầu dạy.

Đập nước tung tóe ba ngàn dặm, nương theo gió lốc cuốn lên cao chín vạn dặm.

Một giờ sau, ‘khóa dạy’ mới kết thúc. Tắm rửa xong, cả hai nhẹ nhàng thư thái, ra ngoài ban công uống bia.

Trần Tri Ngô ngà ngón hỏi có cần dạy lại lần nữa không: “Em thuộc chưa?”

Tô Nam: “...”

Cả đời không quên.

Trần Tri Ngộ dòm cô cười vô lại: “Anh nhớ năm em về nước, Cô Diễm tặng cho em phượng thuốc bí truyền, đào thương bất khuất của Tù trưởng Châu Phi, cần dùng không hùm?”

“Không cần, không cần! Ngài gừng càng già càng cay!” Tô Nam giờ chân đá chân anh: “Sao anh cứ ghi thù thế chứ!”

Trần Tri Ngộ nắm lấy chân cô: “Quy củ chút nào.”

Ngày trước, lúc nào trong lòng cô cũng hoang mang lo lắng, nhọc nhằn vất vả tìm một nơi ẩn náu.

Giờ đây, cũng chẳng hoặc thấy hoảng hốt lo sợ, sợ hạnh phúc quá mức tròn đầy, bản thân mình tích không đủ phước báo.

May mắn thay, bất kể muốn vạn nẻo đường xa, người đàn ông này sẽ luôn bên cô.

Hôm nay là một ngày thật đẹp.

Xa xa nhìn thấy trắng, gần có thể ngắm núi.

Gần hơn nữa, người yêu ở trước mặt

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đây Núi (Tuyệt Rơi Đây Nam Sơn)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Phiên ngoại 4 Tô Tĩnh (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Giờ tự học của trường trung học phổ thông đến mười giờ tối mới kết thúc. Ngày nào cũng vậy, khoảng thời gian sau đó siêu thị sẽ đón làn sóng mua sắm cuối cùng, mười giờ rưỡi thủy triều rút đi, Tô Tĩnh hết giờ làm ra về.

Ông chủ siêu thị đã trang bị thêm một cái máy nướng xúc xích và một nồi nấu lẩuoden, đến mười giờ là một lượt xúc xích vàng ươm chín tới, từng chiếc bóng bảy thông thả nằm cuộn tròn trên các thanh cuốn, nước trong nồi lẩu sôi sùng sục tỏa ra mùi hương thơm nức, quyến rũ mấy cái bụng đang bị sâu đói gặm nhấm của học sinh về muộn.

Song mỗi lần chỉ nướng được một lượng xúc xích giới hạn, phải giành giật.

“Long ca, Long ca! Chờ tớ với!”

“Long ca, sao cậu chạy nhanh thế!”

Bên ngoài ‘thích thích’ vang lên một loạt tiếng bước chân, ánh sáng ở cửa ra vào bị chặn lại, một thân hình cao lớn vọt vào: “Năm cái xúc xích nướng.”

Ông chủ cười tươi rồi don đá hỏi: “Đề chung hay riêng?”

“Đề chung được rồi.”

Ông chủ rút một cái túi nhựa, lấy lần lượt từng chiếc xúc xích béo ngậy cho vào túi: “Tổng cộng mười đồng.”

Người này cảm thấy rồi đi qua tủ mát mở cửa tủ lấy năm lon bia lạnh, gộp chung với túi xúc xích đặt hết lên mặt quầy tính tiền. Bốn nam sinh cao thấp mập ốm cũng ào ào vọt tới kê vai bá cổ người có vóc dáng cao lớn này.

“Come on, Long ca!”

“Mời bọn tớ hả Long ca?!”

“Chắc chắn là mời! Giải nhất cuộc thi vật lý! Có thể không mời sao?”

Có người rên lên: “Please Long ca?”

‘Long ca’: “Làm ơn đi.”

Tô Tĩnh quét mã vạch trên thân lon bia, nhập vào số ‘5’, rồi gõ một chuỗi số, màn hình hiện ra ‘10’, ánh mắt lướt qua tổng tiền, ngẩng đầu lên: “Hai mươi lăm tệ.”

Năm người kia xô xô đẩy đẩy, ‘Long ca’ không biết bị ai đó đẩy mạnh một cái, thân hình loạng choạng, loạng cái đổ hẳn về phía quầy thu ngân.

Tô Tĩnh bắt giắc lùi ra sau một bước, nhìn thấy ‘Long ca’ bám tay vào mép quầy giữ thăng bằng, có phần nổi giận quay phắt đầu dòm ra sau.

Một nam sinh béo tròn cười hề hề nói xin lỗi: “Ngại quá, ngại quá! Em hành động thiếu cân trọng.”

‘Long ca’ đứng thẳng dậy, nhìn Tô Tĩnh: “Xin lỗi...”

Tô Tĩnh gật đầu: “Hai mươi lăm tệ.”

Nhóm này thường xuyên đến đây, cô biết mặt.

Nhận lại tiền thối xong, năm người quàng vai bá cổ đi ra khỏi siêu thị, đồng thời một nhóm học sinh khác tiến vào.

Mười giờ rưỡi, siêu thị đóng cửa.

Tô Tĩnh đi vào phòng nghỉ nhỏ dành cho nhân viên ở phía sau, thay bộ đồng phục trên người ra, mặc quần áo của mình vào.

Sau đó ra ngoài lên tiếng chào hỏi ông chủ siêu thị đang làm kiểm kê một vòng trước khi đóng cửa, đi về.

Đến góc quanh nơi thường để xe đạp, mắt tròn tròn. Trên cây chỉ còn ỏ khóa treo lủng lẳng, xe đạp đã bay mất tăm tích, còn gì không hiểu nữa.

Ri máu.

Giờ này, không còn phương tiện giao thông công cộng, từ siêu thị về đến nhà khoảng tám ba cây số, nói xa không xa mà gần cũng không gần. Buổi tối, gọi taxi, giá khởi điểm một cây số đầu tiên là tám tệ, vừa nhắm tính thử một cái lập tức thấy đau lòng. Trước đó Ninh Ninh bị bệnh phải đi truyền nước trong bệnh viện tốn không ít tiền, bây giờ mỗi đồng trong nhà đều phải chia ra mà dùng.

Nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng vẫn quyết định đi bộ về.

Bỗng phía sau vang lên một hồi chuông ‘reng reng’.

Tô Tinh ngoái đầu lại.

Một nam sinh cao lớn cười trên xe đạp trờ tới.

Đến bên cạnh Tô Tinh, anh đuổi một chân chống xuống đất, dừng xe lại, cứ như vậy nghiêng người qua, cười nói: “Tinh tỷ.”

Thời điểm Tô Tinh mới đến làm việc tại siêu thị, đã kéo theo rất nhiều người vây quanh ngắm nhìn, có người còn đặc biệt tới mua đồ chỉ để làm quen với cô nhân viên xinh đẹp, lúc thanh toán thường nhìn chằm chằm vào bảng tên trên áo cô, thấy đề “Tô Tinh”, thế là cách gọi ‘Tinh tỷ’ này dần trở nên phổ biến quen thuộc.

Tô Tinh nhìn anh một cái. Là ‘Long ca’ mới này.

“Không phải cậu đã tan học lâu rồi sao?”

“Tôi trở lại trường lấy tài liệu ôn thi.”

‘Long ca’ nhìn lướt qua thân cây: “Xe bị trộm à...”

“Ừ.”

“Cô ở đâu?”

Tô Tinh nói địa chỉ.

‘Long ca’ hást cằm: “Đúng lúc thuận đường, tôi đưa cô một quãng?”

Tô Tinh lưỡng lự nhìn chỗ ngồi phía sau của xe đạp.

‘Long ca’ chống hai chân xuống đất, trụ thẳng xe lên, sau đó giẫm một chân lên bàn đạp: “Lên đi.”

Xe chạy phẳng phẳng, gió thổi mười một mang theo cái se lạnh thổi qua bên tai, gieo mùi hương ngọt ngào vào trong khoang mũi anh.

Tô Tinh ngoi phía sau lên tiếng hỏi: “Cậu họ gì?”

‘Long ca’ cười phồng khoáng: “Tôi họ Long, tên Long Trầm Uyên. Ba tôi mê Kim Dung, cái tên này là ông cụ giấu ra từ chiêu thức ‘hàng long thập bát chương’ và ‘Dục Long tại uyên’ đó.”

Cảm giác thấy Tô Tinh trầm ngâm im lặng, Long Trầm Uyên vô cùng tâm lý gọi chuyện cho cô vui: “Có phải trước giờ cho rằng tôi tên Long, còn nghĩ cái tên này quá lỗi thời, kết hợp với họ gì cũng không hay phải không?”

Tô Tinh nghe anh pha trò khõe môi bất giác cong lên.

“Đồ dỏm phía trước! Vịn chặt!”

Nhắc nhở này của Long Trầm Uyên tới chậm mất nửa giây, thân hình Tô Tinh ngã ngược ra sau, vội vàng chồm tới trước, vốn dĩ muốn đưa tay giữ yên xe, nhưng theo quán tính đã ôm lấy thắt lưng anh.

Thân thể Long Trầm Uyên nhất thời căng cứng.

Đầu xe khẽ loạn chạng, ngay sau đó lập tức lấy lại thăng bằng.

Nửa đoạn đường sau, anh im thin thít không nói không rằng. Tô Tinh cũng vịn yên xe phía trước điều chỉnh lại tư thế ngồi, anh không nói chuyện, cô tự nhiên cũng không lên tiếng.

Chẳng mấy chốc đã đến đầu ngõ, xe thắng một cái, dừng lại.

Tô Tinh nhảy khỏi yên sau: “Cảm ơn, ngày mai cậu đến siêu thị, tôi mời cậu uống bia.”

Long Trầm Uyên máy móc gật đầu.

“Cậu mau về đi.”

“Được...”

Cứ đứng như vậy nhìn Tô Tinh đi vào trong ngõ nhỏ, quần jean ôm sát đôi chân thon dài, theo nhịp bước đi, mông cong đầy uyển chuyển.

Anh thầm mắng mình một câu, nhưng ánh mắt không cách nào dời đi được.

Hạ chống xe, ngồi xồm xuống bên đường.

Mới vừa rồi, cô ngồi đằng sau, nơi mềm mại kia đè lên lưng anh cùng mùi hương quyến rũ nồng nàn thoảng đưa đã xâm chiếm toàn bộ trí não anh.

Anh cảm thấy bên dưới của mình cứng như giấy thép.

*

Kể từ sau hôm đó, Tô Tinh cảm giác vô cùng rối rết thái độ của Trầm Long Uyên đối với cô có một sự chuyển biến hết sức kỳ quái.

Cô đương nhiên không biết, thiếu niên mười bảy tuổi tinh lực tràn đầy đã sớm ném hình tượng Miranda Kerr trong những lúc ‘tự lực cánh sinh’ giữa đêm khuya không người ra khỏi đầu, thay bằng mình.

Chi biết anh vừa bất gặp ánh mắt của cô là lập tức tránh né, cái phóng khoáng hào sảng trước kia biến mất tằm không còn một mẩu vụn. Sau đó, bốn tay huynh đệ cá mè một lứa kia của anh bắt đầu trêu ghẹo cô, dù cô có muốn giả ngu cũng không được.

Đành phải làm mặt lạnh.

Song Long Trầm Uyên vô cùng bất khuất chẳng mấy may nạo núng, cho dù cô lạnh lùng im thinh không nói không rằng, vẫn ngày ngày tới mua đồ, thiên lôi đánh cũng không lay chuyển, tranh thủ thời gian tính tiền ngăn ngại chưa tới đôi phút đồng hồ, quan sát cô mấy lượt từ trên xuống dưới.

Đối với dáng vẻ bên ngoài không tẹ này của mình, Tô Tinh vẫn luôn biết.

Nhưng lý đi, có con nhỏ, năm nay hai mươi bảy tuổi, trải qua một lần kết hôn rồi ly hôn phí hoài tuổi xuân tình cảm, nếu như mấy năm trước cô luôn tự hào về cái túi da tốt quá mức này, thì bây giờ chỉ thấy nó thật bình thường vô nghĩa.

Lần trăm mới cũng không có lời giải, rốt cuộc mình mà nị quyền rũ đến mức nào mà có thể hấp dẫn một nam sinh nhỏ hơn đến mười tuổi?

Người này càng lúc càng rõ ràng hơn, đi qua hết mùa thu đông đến, rồi đông đi thu hanh hao về, lên lớp mười hai, đối với cô cũng từ lần chặn ngắm nhìn đã biến thành thăm dò hơi han ẩm lạnh.

Như ngày no trời vừa hưng hừng sáng, anh đã đợi cô ở đầu ngõ, thấy cô đi ra, chẳng nói chẳng rằng treo cái túi ni lông vào tay lái xe đạp của cô rồi giẫm bàn đạp chạy vù đi mất. Bên trong túi là thuốc cảm, có lẽ do hôm trước lúc đứng chờ tính tiền nghe thấy cô ho.

Rồi lại như, thời gian nghỉ giữa trưa, tranh thủ thời điểm vắng khách nhất, đi tới tủ mát lấy hai lon nước ngọt, thanh toán xong, cầm một lon đi để lại một lon.

Tô Tĩnh cảm thấy đau cả đầu, nói gần nói xa nhiều lần, làm mặt lạnh không nhìn tới, Long Trầm Uyên biến mất được hai ngày, sau đó mọi chuyện lại đầu vào đây.

Ngày ba mươi tháng mười, sinh nhật lần thứ mười tám của Long Trầm Uyên.

Vừa vặn hôm nay trong trường kết thúc đợt kiểm tra, Long Trầm Uyên cùng một nửa nam sinh trong lớp đến karaoke ‘xõa’ một trận cho thỏa thích, từ trưa đến tối, uống đến say khướt, gục vào chậu hoa nõn nửa.

Mấy nam sinh cười hắc hắc, hỏi Long Trầm Uyên: “Long ca, cậu thành niên rồi, người anh em của cậu ‘thành niên’ chưa?”

Long Trầm Uyên buồn bực cúi đầu.

Có người huých hấn, cười bốn cọt hỏi: “Tô Tĩnh xinh đẹp đó, cậu đã ‘làm’ chưa?”

Rượu trong bụng loáng cái biến thành máu nóng xộc lên não, Long Trầm Uyên nghĩ cũng chẳng nghĩ, đứng dậy giơ chân đạp tên kia một phát: “Làm con mẹ mày!”

Anh đối với Tô Tĩnh, thoạt đầu có thể chỉ là rung động nhất thời, nhưng một năm qua đi, đã không còn là cái nhất thời giản đơn như thế.

Có khi đi ngang qua siêu thị, chỉ cần nhìn thoáng qua dáng hình kia với nụ cười và mái tóc buông lơi đẹp đến không thật, đã cảm thấy thỏa mãn đến đây.

Anh và đám anh em huynh đệ này không giống nhau, trong rất nhiều chuyện anh luôn có những giới hạn hết sức rõ ràng, như chơi là chơi, nhưng kết quả học tập một điểm cũng không được rơi xuống, ban ngày thông dong không dôn ép bản thân thì tối đến có thức suốt đêm cũng phải học bù lại. Thế nên thành tích của anh luôn giữ vững ổn định suốt ba năm trời, còn đạt được rất nhiều giải thưởng vật lý, nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, tuyến thẳng vào đại học Bắc Kinh là chuyện đã nằm trong kế hoạch.

Lại ví như, nếu đã biết rõ bản thân mình thích Tô Tĩnh, không phải là cái loại thích của những kẻ trong suy nghĩ chỉ chực chờ chạy thẳng xuống nửa thân dưới, thì anh sẽ không để cho bất kỳ ai có cơ hội đùa cợt cô ở trước mặt anh.

Mười giờ rưỡi, siêu thị đóng cửa.

Tô Tĩnh như thường lệ thay đồng phục, đi ra ngoài lấy xe đạp.

Từ xa, đã nhìn thấy một người ngồi trên bệ đường.

Cô bước thật chậm, phải mất lúc lâu sau mới đi tới, nhìn thấy Long Trầm Uyên ngẩng đầu lên, khóe miệng bị rách, trán cũng sưng tấy. Tô Tĩnh sững sốt: “Bị sao thế?”

Long Trầm Uyên liếc nhìn cô một cái, buồn bực cúi đầu: “Vị em...”

Tô Tĩnh: “...”

Đứng chôn chân ở đó gằng co giấy lát, Tô Tĩnh cũng không biết phải làm gì đành cất lời: “Cậu mau về đi.” Nói xong lấy chìa khóa ra mở khóa xe.

Thần hình cao lớn lập tức đứng bật dậy, bàn tay giữ chặt vai cô, tay còn lại nắm lấy tay cô: “Sinh nhật của tôi, em không thể nói với tôi nhiều hơn mấy câu sao?”

Tô Tĩnh sững người.

Đứng yên như vậy trong khoảnh khắc, hai cánh tay cô bị thít chặt, cơ thể bị đè lên thân cây.

Mùi rượu hăng nồng nương theo thân thể nhuộm vào người cô, bao bọc cô trọn vẹn trong lòng, một tay nâng lên giữ lấy cằm cô, hôn xuống.

Tô Tĩnh cự người tránh né cái ôm, chệnh lệch về thể chất, không thoát được.

Cảm nhận được đầu lưỡi lỗ mũi muốn len vào, không cần nghĩ ngợi, há miệng khẽ cắn.

Long Trầm Uyên bị đau, ‘xuýt’ một tiếng: “Nụ hôn đầu của tao từ!”

Tô Tĩnh không kìm được bất giác bật cười thành tiếng, sau đó lập tức nghiêm mặt, ngước đầu lên nhìn: “Tĩnh rượu chưa? Tĩnh rồi thì mau lên đi.”

Long Trầm Uyên siết chặt cánh tay: “Em vẫn không tin tôi thật lòng thích em sao?”

“Tin thì sao. Thích thì có thể ăn thay cơm ư?” Tô Tĩnh giờ ngón tay chọc vào lồng ngực, thầm nghĩ, nơi trái tim này vẫn còn đủ cứng rắn: “Tôi bao nhiêu tuổi, cậu bao nhiêu? Cậu còn chưa đến tuổi trưởng thành...”

“Trưởng thành.”

“... Mười tám tuổi trẻ con, hiểu cái gì thích hay không thích?”

“Tôi không hiểu, em hiểu. Em hiểu như thế sao còn ly hôn?”

Tô Tĩnh biến sắc.

Long Trầm Uyên tựa hồ chính là cố ý đâm chọc cô: “Dù sao cũng đã thế này, nếu em không tái hôn thì tôi vẫn còn cơ hội.”

Cơ thể hùng hực nóng cháy, ‘là’ sát người cô.

Qua một hồi lâu sau, Tô Tĩnh mới cất lời: “Đừng ồn nữa, chẳng mấy chốc nữa cậu sẽ thi tốt nghiệp, đừng lãng phí thời gian vô nghĩa ở chỗ tôi nữa, hai chúng ta không thể. Con gái tôi đều đã chuẩn bị vào mẫu giáo rồi.”

“Tôi còn chưa nhìn thấy con gái em nữa, khi nào cho tôi gặp đi.”

Nghe đến Ninh Ninh, Tô Tĩnh phảng phất như bị một xô nước lạnh gội thẳng vào đầu, lập tức bình tĩnh, giơ tay đẩy khuỷu tay Long Trầm Uyên ra: “Cậu mau về đi thôi tở tổng.”

“Tôi say, đi không nổi.”

Tô Tĩnh cũng bắt đầu nói nóng: “Rốt cuộc là cậu muốn thế nào đây?”

“Ở cùng tôi.”

Tô Tĩnh lạnh giọng: “Cùng cậu làm gì? Lên giường ư? Ngủ qua là được sao? Vậy thì đi thôi —— tôi cũng không mất mát gì.”

Long Trầm Uyên thoáng ngáy người, nói lóng cánh tay, chậm chậm lui ra.

Hồi lâu sau, buồn bực khẽ nói: “Tôi không có ý như thế...”

Tô Tĩnh thờ dài, không để ý tới anh, đi tới mở khóa xe.

Long Trầm Uyên buông thõng vai: “... Thật sự muốn đi sao?”

Tô Tĩnh nhất thời lòng dạ sắt đá trái tim cứng như thép nguội, biết đây dựa không phải là cách: “Tôi thật sự nghiêm túc, đừng lãng phí thời gian trên người tôi nữa, đợi khi cậu tốt nghiệp rồi, trời nam đất bắc, vài tháng nữa năm trời qua cậu sẽ không còn nhớ gì đến một người hoa tàn liễu nữa như tôi...”

“Sao em lại có thể nói mình như thế?”

Tô Tinh bất giác nghèn nghẹn không thở được.

Long Trầm Uyên nhìn cô chăm chăm, hốc mắt đỏ ngầu: “Em nghe này, cho dù em có tin hay không, tôi sẽ không bao giờ quên em.”

*

Ngày hôm đó, Tô Tinh đón cho Long Trầm Uyên một chiếc taxi, bất luận thế nào cũng quyết nhét người vào xe đẩy đi về.

Trái tim nào phải làm bằng đá.

Từ khi bắt đầu rơi vào những trận cãi và không ngại với Vương Thừa Nghiệp mà cho đến tận cuối cùng vẫn không biết mình làm sai điều gì để bị phản bội, từ khi bắt đầu quyết cố chấp treo cổ trên cái thân cây hôn nhân này, đã rất lâu rất lâu cô không còn cảm nhận được cái ấm áp của một người được yêu thương. Tình cảm bấy giờ nó quá đổi lạ lẫm mơ hồ khiến người ta không cách nào kháng cự.

Nhưng người sở dĩ trưởng thành, chính là vì vấp phải đá, té ngã đau nên mới hiểu ra sau này phải nhớ nhìn đường, thế nên trốn tránh.

Giờ đây, bày ra trước mắt cô là vực sâu không đáy, cô sẽ không thể nào gieo mình nhảy xuống.

Long Trầm Uyên chính thức nhận được thông báo tiến cử thẳng vào đại học.

Để không làm xáo trộn tinh thần của những học sinh khác, anh và một nữ sinh được tiến cử còn lại vẫn phải tiếp tục đến trường, nhưng không cần có mặt trong giờ tự học buổi tối.

Vì vậy Long Trầm Uyên tìm thú tiêu khiển mới —— mỗi tối, từ sáu giờ ba mươi đến chín giờ ba mươi đến siêu thị làm nhân viên không lương.

Có một người phụ việc cường tráng khỏe mạnh, lại không phải trả tiền lương, ông chủ cậu còn không được.

Chỉ có Tô Tinh là vui không nổi, nhưng cũng không thể góp ý với ông chủ —— chỉ có thể giương mắt nhìn Long Trầm Uyên chạy tới chạy lui giữa các kệ hàng, lúc nghỉ ngơi thì ngồi trên chiếc ghế đối diện quầy thu ngân, cũng có mặt to trũng mắt nhỏ.

Vị tổ tông này, chính là người theo đuổi kiên trì cố chấp nhất mà cô từng gặp phải.

Bước vào tháng một, thời tiết đã rất lạnh, siêu thị cho chạy hệ thống sưởi, Long Trầm Uyên khuôn hàng một lúc cả người toát mồ hôi, bèn cởi áo khoác bên ngoài, chỉ mặc một chiếc áo T-shirt màu xám tro bên trong.

Anh ngồi trên thùng bia, khom người, hai cánh tay khoác trên đầu gối. Chiếc áo phông dán sát cơ thể phác họa lên bờ vai rộng với đường nét góc cạnh dồi dào sức trẻ.

Mãi đến khi giặt mình định thần lại, Tô Tinh mới phát hiện bản thân đã nhìn anh chòng chọc thật lâu.

Long Trầm Uyên muốn cười nhưng cổ nín xuống nhìn cô, đứng dậy khỏi thùng carton, quen thuộc một đường đi tới tủ mát lấy một lon coke ra tính tiền.

Lúc quét mã, cảm giác được anh cố ý ghé sát người tới trước, mùi mồ hôi và nhiệt độ cơ thể cũng theo đó phả vào mũi cô: “Đẹp mắt không, Tinh tỳ?”

“Không nhìn cậu,” sắc mặt Tô Tinh thản nhiên: “Nhìn cái thùng giấy dưới móng cậu, cậu ngồi lên, bìa làm sao bán cho người ta được?”

“Thế thì tôi mua, mời em uống nhé?”

Tô Tinh nghe thấy gò má mình nóng bừng.

‘Bộp’ một cái đặt lon coca xuống mặt quầy: “Bổn tề!”

*

Tết năm nay không có Tô Nam ở nhà, không khí trở nên vắng vẻ tịch mịch.

Mẹ Tô cũng không nhắc nổi hứng thú, chưa đến thời khắc giao thừa đã ôm Ninh Ninh vào phòng ngủ.

Tô Tinh rửa mặt, đang chuẩn bị đi ngủ thì di động reo lên.

Long Trầm Uyên gửi tin nhắn: ‘Xuống’.

Tô Tinh sững người giây lát, lấy áo khoác lỏng mặc vào, cầm chìa khóa và di động, rón rén khép cửa đi xuống lầu.

Long Trầm Uyên đang đứng đợi ở đầu hẻm, hai tay đút trong túi áo khoác đen. Sau lưng anh, từng chùm pháo hoa bắn thẳng vào trời đêm nổ tung ra muôn vạn tia sáng.

Long Trầm Uyên cong khốe môi cười: “Năm mới vui về, Tô Tinh.”

Tô Tinh dừng bước, rồi ngầy người không hiểu tại sao mình lại vô thức đi xuống đây.

Long Trầm Uyên tiến lên trước một bước: “Lâu lắm rồi không được nhìn thấy em”

Anh đứng đó, rất cao, cái bóng của anh ôm trọn lấy cô.

“Nghỉ đông không đủ cho cậu rong chơi phóng túng sao?”

“Đến nhà cô tôi ở Mỹ một chuyến, vốn định ở lại đó mừng năm mới...” Ánh mắt Long Trầm Uyên cup xuống: “Nhớ em, nên trở về...”

Tô Tinh không nói không rằng

“Vậy mà em cũng không cảm động.” Long Trầm Uyên mỉm cười: “Đi ra bờ sông dạo một chút nhé?”

Không đợi Tô Tinh trả lời, anh đưa tay kéo dây kéo áo khoác của cô lên, tay trượt xuống dừng lại trên cánh tay cô, trần trọc, cuối cùng vẫn buông ra đút lại vào túi áo, xoay người: “Đi thôi.

Vì quá trân trọng nên lo lắng sợ hãi.

Tô Tinh cúi đầu khẽ thờ dài.

Từ nhỏ đến lớn, người theo đuổi cô đếm không hết, đến cùng bản thân cô cũng không biết vì sao năm đó lại chỉ bị duy nhất những chiêu trò ‘lãng mạn’ mà Vương Thừa Nghiệp dày công trình diễn, những thứ mà giờ đây nghĩ lại chỉ thấy vụng về đến không thể tưởng tượng làm cho rung động. Thông minh khôn khéo bao nhiêu năm, vậy mà cuối cùng lại bị thua bởi một người đàn ông hoàn toàn không có chút thật lòng với mình.

Một người yêu hay không yêu bạn, không phải chứng tỏ bằng việc làm ra những chuyện khiến cả thế gian kinh hãi mà là lặng lẽ dịu dàng như dòng nước nhỏ êm đềm chảy theo năm tháng rót qua từng góc ngách nuôi dưỡng linh hồn bạn.

Trên cầu tam nhìn thoáng hơn, từng cụm pháo hoa bùng nổ giữa lưng chừng khoảng không xa gần, ánh sáng chọt lóe chọt tắt chiếu rọi lên khuôn mặt hai người.

“Cậu đi ra ngoài muộn thế này, ba mẹ cậu không quan tâm sao?”

Long Trầm Uyên cười nói: “Ba tôi rất yên tâm về tôi, trước giờ chưa từng quản. Hơn nữa, tôi đã trưởng thành rồi, vừa được trường tiến cử thẳng vào đại học, ông cụ không có lý do gì quản tôi. Còn mẹ tôi... mẹ tôi thì chỉ cần có mặt chợ là đủ.”

“Gia đình cậu thật thoải mái.”

“Cũng bình thường, ở nơi nhỏ như thành Túc này thì có thể xem như thoải mái, nhưng ra thành phố lớn thì có là gì.” Long Trầm Uyên hiểu rất rõ dụng ý trong câu hỏi của cô: “Em không cần phải nói gần nói xa, tôi biết em có ý gì. Em cảm thấy, tôi tốt nghiệp đi đến thành phố khác rồi, ba mẹ tôi có thể quên được tôi sao?”

Tô Tĩnh cất giọng bằng lăng: “Thế nên cậu vẫn còn là trẻ con. Đợi lớn lên rồi cậu sẽ hiểu, gia đình là mối ràng buộc suốt đời.”

Long Trầm Uyên xoay người qua, nhìn chằm chằm vào mắt cô: “Lúc nào em cũng nói lý lẽ với tôi, sao em không dám thẳng thắn đối diện với lòng mình, đến tận cùng em có thích tôi không?”

Phản ứng đầu tiên của Tô Tĩnh là né tránh ánh mắt của anh, nhưng lại cảm thấy như vậy đã tự bóc trần tâm tư mình, thế là lập tức mất đối mắt: “Không thích.”

“Thật sao?”

Không để cho cô có thời gian trả lời, anh áp người tới, bàn tay giữ chặt đầu cô hôn xuống.

Đầu lưỡi thô bạo mạnh mẽ cạy mở răng cô, điên cuồng khuấy đảo.

Quả nhiên là trẻ con, nồn nóng gấp gáp.

Tô Tĩnh bị anh cắn mất, lưỡi đau rát, không kìm được khẽ ‘xuyết’ một tiếng.

Bàn tay chẳng mang theo chút sức lực nào nhẹ hẫng vỗ lên mặt anh, xoay người, kéo tay anh chống xuống lan can cầu, kiễng chân lên: “Hôn không phải như thế...”

Lần này, cô chủ động, dẫn dắt anh.

Chưa đầy giây lát, đã cảm giác được một vật rất cứng chọc giữa chân cô.

Anh bị cô hôn đến hít thở dồn dập, hoàn toàn hụt hơi, thốt giờ tay đẩy cô ra.

Tô Tĩnh dòm anh: “Hơ, cậu đỏ mặt...”

Long Trầm Uyên lùi sang bên cạnh một bước, đứng trên cầu, vui mặt trong cánh tay.

Qua một hồi sau, Tô Tĩnh mới nghe thấy thanh âm buồn bực kèm theo run run: “Em trước hết... đừng có qua đây.”

Vành tai lộ bên ngoài cánh tay, đỏ bừng như thiếu đốt.

(Lầu oden)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi (Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Phiên ngoại 5 Tô Tĩnh (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Giao thừa năm nay, Long Trầm Uyên chìm trong hạnh phúc choáng ngợp đi về.

Mấy ngày ở nhà, gửi tin nhắn cho Tô Tĩnh. Tuy có lần lừa không trả lời ngay, câu chữ thì đơn giản cụt lùn, nhưng cô đã chịu nhắn lại. Anh thấy rất vui, vì trước kia Tô Tĩnh hoàn toàn phớt lờ anh.

Sau kỳ nghỉ Tết trở lại trường, Long Trầm Uyên tiếp tục lắc lư trước mặt Tô Tĩnh, có lúc sẽ đợi đến tận khi siêu thị đóng cửa, xiêu xiêu vẹo vẹo hôn một cái rồi mới thỏa mãn đi về.

Ông cụ ở nhà hỏi anh sao ngày càng về trễ, anh hiền ngang lăm liết nói: “Ồ lại trường giúp kèm bạn học ạ.”

Ba Long: “Tốt, con trai tôi hành hiệp trượng nghĩa lấy việc giúp người làm niềm vui.”

Mẹ thì sao? Từ màn hình điện thoại ngẩng đầu lên: “Con trai, dạo này mẹ mới đổi loại mặt nạ mới, con nhìn thử xem da của mẹ có đẹp hơn trước không?”

Anh: “Cực kỳ mịn màng, mềm mại hơn cả da em bé.”

Một lát sau, nhận được hai trăm tệ mẹ Long gửi qua hồng bao điện tử.

*(*Dịch vụ hồng bao điện tử là chức năng cho phép người sử dụng gửi một số tiền đến bạn bè qua mạng (thay hình thức lì xì cũ) – hiểu đơn giản là chức năng chuyển tiền. Sử dụng dịch vụ chuyển hồng bao qua mạng, không phải trả các khoản phí hoặc phải chờ đợi như cách chuyển bằng đường ngân hàng...)*

Một ngày tháng ba, sớm tinh mơ đi đến siêu thị, vừa nhìn thoáng qua, sau quầy thu ngân đã thay một người khác.

“Ông chủ, hôm nay Tinh tỷ không đi làm sao?”

Ông chủ từ căn phòng phía sau lò đầu ra: “À, Tinh tỷ của cậu đã xin nghỉ việc rồi, cậu không biết hả?”

Trong đầu Long Trầm Uyên ‘ong’ một tiếng: “Cô ấy không nói với tôi...”

“Đi đọc con đường phía đông trường học hai trăm mét, có một mặt tiền nhỏ, Tinh tỷ của cậu mở tiệm ở đó.”

Long Trầm Uyên nói cảm ơn ông chủ xong, buồn bực nặng nề đi qua tìm

Cửa tiệm vẫn chưa khai trương, bên trong tiệm Tô Tinh đang ngồi dưới đất mở từng chiếc hộp giấy lấy đồ đạc bên trong ra đặt lên kệ.

Anh không nói gì, đứng im lặng ở cửa nhìn cô, cuối cùng cũng thấy Tô Tinh ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua người anh một cái rồi lại tiếp tục cúi đầu xuống.

Lửa giận nổi lên, sai chân bước lên bậc cấp, đi hai bước đến trước mặt Tô Tinh, nắm cổ tay cô kéo cô dậy. Đầu Tô Tinh đụng vào lồng ngực anh.

“Em mở tiệm vậy mà cũng không nói với tôi một tiếng?”

Tô Tinh ngược mắt nhìn: “Cậu là gì của tôi chứ, tôi phải báo bạc với cậu sao?”

Long Trầm Uyên bỗng chốc nghẹn ngang: “Em... với tôi...”

“Hôn thì có thể đại diện cho cái gì?”

Long Trầm Uyên trừng to mắt, yên lặng một lúc, bỗng mạnh cổ tay cô ra: “Đứng... em là người lớn, tôi là trẻ con. Người lớn bọn em có tật xấu đó là không bao giờ dám nói thật lòng mình!”

Thân hình cao lớn đi ra khỏi cửa, rẽ góc ngoặt, rất nhanh đã biến mất không còn nhìn thấy bóng dáng.

Tô Tinh ngồi trên thùng carton.

Những lời nói như dao nhọn xoáy vào tim, phát run, nhưng biết phải làm gì đây.

Cô ngồi ngây ngốc thật lâu, rồi vô vô mặt tiếp tục xếp hàng lên kệ.

Không có cách nào nói với Long Trầm Uyên rằng, ngày đó chủ động hôn anh xong, cô lập tức thấy hối hận.

Đã biết rõ là vực sâu không lối thoát, đầy đá nhọn lóm chòm ngổn ngang, vì hy vọng sẽ có người tới vươn tay mà đứng nơi đáy vực thét gào kêu cứu, cô không dám kéo anh xuống, cũng không dám nhảy xuống theo anh.

Hèn mọn – không hèn mọn.

Song, Long Trầm Uyên thật sự còn quá trẻ.

Tiệm khai trương, Long Trầm Uyên cùng đám anh em huynh đệ kia có mấy lần ghé qua, toàn bộ quá trình không nói lời nào, cũng không nhìn Tô Tinh lấy một lần. Chỉ có mấy tay huynh đệ kia đi lòng vòng trong tiệm xem có thể mua được gì không, cười đùa hi ha với Tô Tinh mấy câu rồi đi.

Yên lặng, gượng co.

Tô Tinh thăm nhủ, sắp bước vào kỳ thi tốt nghiệp, rồi thi đại học, anh sẽ không còn đến trường nữa.

*

Trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, có một quãng thời gian rất dài Long Trầm Uyên không xuất hiện.

Bốn vị anh em cá mè một lứa kia thì Tô Tinh thường xuyên nhìn thấy, lúc nào cũng cầm đầu chú nhui, chuẩn bị thi tốt nghiệp, cũng không còn tâm tư để đùa giỡn, chỉ lo ôm lấy chân Phật, hy vọng mấy ngày thi kia Phật Tổ rù lòng thương cho được trúng tủ.

Khu vực xung quanh các điểm thi giới nghiêm hai ngày, xe cộ không được phép bóp còi, phải đi vòng qua đường khác.

Tô Tinh dứt khoát cho bán thân ‘buông thả’ nghỉ luôn hai ngày, đến ngày chín mới mở cửa lại bình thường.

Lúc trời chạng vạng tối, Tô Tinh đi đến siêu thị trước kia làm việc mua nước rửa tay, bất ngờ nhìn thấy Long Trầm Uyên chậm rãi đi ra khỏi cổng trường, trên vai đeo một chiếc ba lô.

Ba lô rất nặng, đè bả vai anh hơi cúi xuống. Giữa dòng người qua lại ngăn cách, anh đưa mắt nhìn cô rồi lặng lẽ dời ánh mắt đi.

Tô Tinh nắm chặt chai nước rửa trong tay, một hồi lâu, nhìn thấy anh lướt qua rồi mới vô thức cất bước đi.

Không cách nào dỗ yên tâm trí, buổi tối về móng tay cho người ta, suýt nữa sơn nhầm màu.

Đến chín giờ, cô đóng cửa sớm.

Vừa đẩy xe đạp ra đến đầu ngã ba, thì nhìn thấy một người đang ngồi xổm nơi đó.

Tô Tinh bị dọa giật nảy mình.

Long Trầm Uyên từ từ đứng dậy, xách cái ba lô căng phồng dường như chỉ chờ nứt toác kia lên: “Tôi có thể vào trong tiệm của em ngồi một lát không?”

“Đã đóng cửa rồi...”

Long Trầm Uyên ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt hết dỗi bằng lặng: “Ngày kia tôi phải đi Bắc Kinh...”

Tô Tinh nghe thấy giọng nói của mình nghèn nghẹn: “Sớm như vậy sao?”

“Trường đã phân giáo viên chủ nhiệm, đến gấp mặt.”

“Vậy cậu... Tô Tinh đột nhiên không biết phải nói gì.

“Có thể ở bên em một lúc không?”

Ngón tay đang giữ tay lái xe buông rồi siết chặt, siết chặt rồi lại buông: “Đến nhà tôi ngồi một lát đi. Mẹ tôi đưa Ninh Ninh sang nhà bà ngoại...”

Cất xe đạp, gọi taxi. Ba cây số, mười phút đã về tới nhà.

Con ngõ nhỏ vắng mình trong yên lặng, ánh đèn đường mờ ảo găng gương soi ra hình dáng của mặt đường.

Dưới bóng đèn, đám thiêu thân ‘rì rì’ mãi miết lao đầu tìm nguồn sáng.

Lên lầu mà bước chân như giẫm vào miền vô thực, luôn cảm thấy bước kế tiếp sẽ gieo mình rơi xuống.

Hơi thở của cô tắc nghẹn trong lồng ngực, những ý nghĩ lóe rồi tắt lịm không ngừng thay đổi theo nhịp giây, đến rốt cùng cũng không thể biết nỗi cái nào đang chiếm thế thượng phong.

Lấy chìa khóa ra, cúi đầu tra vào ổ, nói khẽ: “Trong nhà dơ bẩn lộn xộn, cậu đừng để ý.”

Long Trầm Uyên yên lặng đứng đó, không nói gì.

Tô Tĩnh chạm tay vào vách tường bên cửa, bật đèn lên, lấy ra một đôi dép lê rất lớn: “Xem thử có vừa không, nếu không vừa thì cứ đi giày vào.”

Long Trầm Uyên xô chân thử, hơi nhỏ, nhìn sàn nhà cũ kỹ nhưng sạch bóng không một hạt bụi, liền cúi giày thử tháo ra, để vớ bước vào.

Tô Tĩnh đi vào nhà bếp mở tủ lạnh: “Cậu muốn uống gì?”

Không nghe thấy tiếng đáp lại, chỉ cảm giác ánh sáng ở cửa tối xuống, Long Trầm Uyên đứng ngay ngưỡng cửa bếp, đỉnh đầu gần chạm đến khung cửa.

Tô Tĩnh cảm lon bĩa trong tay, ngập ngừng một thoáng, đặt xuống, lấy lon sữa “Vượng Tử” đưa cho anh.

Long Trầm Uyên cầm lấy: “...”

Tô Tĩnh: “Giàu canxi. Cũng tốt cho tâm nhĩn.”

“Tâm nhĩn của em nhiều như thế. Không phải chia cho tôi một ít là được rồi sao.”

*(*Tâm nhĩn: Tô Tĩnh nói theo nghĩa ‘tầm nhìn hiểu biết, khả năng phân biệt tốt xấu’. Long Trầm Uyên nói theo nghĩa ‘bụng dạ, tính toán trong lòng’.)*

Tô Tĩnh: “Không cần dùng lời nói để đâm chọc tôi...”

Long Trầm Uyên bật nắp lon sữa, ‘ực ực’ uống xong để xuống bàn, nhìn ra cửa: “Tôi có thể tắm một cái không?”

Tô Tĩnh khẽ nhú mắt nhìn anh.

Giơ ngón tay chỉ về phía phòng tắm: “Bên trái là nước nóng, bên phải nước lạnh.”

Còn mình thì đi về phòng mở điều hòa lên, hơi lạnh phả ra một lúc, mồ hôi ẩm ướt trên người khô ráo, cảm cái áo thun rộng rãi thường mặc ở nhà đang vắt trên thành ghế thay vào, bên dưới tùy tiện mặc một chiếc quần short jean.

Cô ngồi trước bàn, ghi chép số lượng hàng nhập hôm nay vào sổ sách.

Ghi xong, gọi điện thoại cho mẹ Tô. Mẹ Tô nói Ninh Ninh đã ngủ say, trước khi ngủ còn chớp chớp miệng gọi mẹ.

Cúp máy, nghe thấy tiếng bước chân.

Đưa mắt nhìn ra ngoài, Long Trầm Uyên đầu tóc ẩm ướt từ phòng tắm đi ra, đứng trong phòng khách, chăm chú nhìn khung ảnh treo trên tường.

Ảnh kỷ niệm Ninh Ninh tròn một tuổi.

Qua một lúc sau, Long Trầm Uyên đổi mắt nhìn về phía phòng ngủ, đi tới, đứng ở cửa, tựa hồ đang đợi xem Tô Tĩnh có cho anh vào không.

Tô Tĩnh khẽ cúi đầu, không nhìn anh.

Anh đi tới ngồi xuống chiếc ghế bên cửa sổ: “... Vì sao em ly hôn?”

“Chồng trước ngoại tình.”

“Em xinh đẹp như thế, hẳn ta còn ngoại tình.”

Tô Tĩnh cười, ngón tay như có như không day day ổ khóa trên ngăn kéo: “Dù có xinh đẹp hơn nữa, qua thời gian dài cũng sẽ cảm thấy không còn mới mẻ. Ngủ mãi rồi sẽ chán ngấy.”

Nói thẳng tuột ra như thế, Long Trầm Uyên có phần lúng túng không biết đặt ánh mắt ở đâu.

Tô Tĩnh quay đầu lại: “Một tháng không gặp, đã nghĩ thông suốt chưa?”

“Tôi vẫn luôn rất rõ ràng.”

“Cậu còn trẻ...”

“Em không còn lý do nào khác sao?”

Tô Tĩnh nghiền ngẫm: “Đã từng suy nghĩ qua chưa, ba mẹ cậu sẽ nhìn thế nào? Bạn bè cậu sẽ nhìn thế nào? Cậu mười tám tuổi, tôi hai mươi tám, đến khi cậu ba mươi tám, tôi đã gần năm mươi...”

“Em đã đọc ‘Người tình’ của Duras chưa?” Long Trầm Uyên ngắt lời cô, cúi đầu trầm giọng nói: “So với thời thiếu nữ xinh đẹp của em, tôi yêu khuôn mặt em của bây giờ, một khuôn mặt bị tàn phá. Em còn tốt đẹp hơn cả thời ấy nữa.”

Phòng thấp, ẩm ướt cũ kỹ, bóng đèn huỳnh quang trên trần nhà phát ra ánh sáng màu trắng cũng đậm màu thời gian.

Trừ Ninh Ninh, cô cảm thấy cuộc sống của mình không có nơi nào chạm đến được hai chữ ‘tốt đẹp’ này.

Mà Long Trầm Uyên, chính là tốt đẹp.

Tuổi trẻ ngập tràn sức sống. Giống cái thời thanh xuân của cô, cùng Nam Nam đi chơi, nhìn thấy một thân cây cao ngất um tùm xanh tốt trên hòn đảo nơi xa, chẳng qua chỉ chạm vào chút màu xanh ít ỏi vậy mà cảm thấy đầu mùa hạ đã lặng lẽ tới.

Cô chưa bao giờ là người nói vòng vo, lúc còn trẻ, luôn xoay lại hỏi thẳng những người lẻo đẻo theo mình đến tận cầu thang lên nhà rằng: “Anh thích tôi sao?” Có điều hầu hết không mấy người dám thừa nhận, chỉ cười ha ha rồi bỏ chạy.

Sợ sệt, không có can đảm.

Vương Thừa Nghiệp là người dám thừa nhận kia.

Bây giờ...

Tô Tinh chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông mang đến cảm giác tồn tại hết đối chân thật đang ngồi trên ghế cách một khoảng không gian kia: “... Cậu muốn ngủ với tôi sao?”

Long Trầm Uyên ngăn người.

Trong khoảnh khắc, cái yết hầu nơi cổ họng anh trượt xuống: “Muốn... nhưng...”

Tô Tinh cười: “Tôi đi tắm, cậu xuống dưới mua đồ đi.”

“Mua... mua cái gì?”

“Phòng ngủ/ bao cao su.”

Long Trầm Uyên hoàn toàn ngây ngẩn.

Tô Tinh đứng dậy: “Mau đi.”

Anh cơ hồ đứng bật dậy như phản xạ có điều kiện, tông cửa mà chạy.

Cửa đóng lại, mới cảm giác được trái tim đang muốn vọt ra khỏi cổ họng.

Đi... hay không đi? Hay đi rồi trở lại?

Anh đứng ở cửa, vùi đầu trong cánh tay, ra sức bấu tóc mình.

Tô Tinh tắm rửa xong, tẩy trang, hong khô tóc, ngồi trước bàn bôi kem dưỡng da, làm xong hết một loạt, Long Trầm Uyên vẫn chưa trở lại. Đoán chừng đã bị dọa sợ bỏ chạy.

Không thể nói rõ tâm trạng, cũng không dám ti mi đi nghiên cứu.

Chốc lát, cô đi ra phòng khách khóa cửa lại.

“Cộc cộc.”

Trái tim Tô Tinh khẽ run rẩy.

Chốc lát.

“Cộc cộc cộc.”

Cô không cho mình có thời gian suy nghĩ, loáng cái mở cửa ra.

Long Trầm Uyên rút một tay trong túi quần, cúi đầu im lặng, sải chân bước vào.

Tay kia, xách một túi ny lon.

Tô Tinh quét mắt qua, bìa, đồ ăn vặt, cái gì cũng có.

Long Trầm Uyên đặt túi nhựa lên bàn, cúi người lấy từ bên trong ra một lon bìa.

Tô Tinh đi tới, duỗi tay vòng qua cánh tay anh, nắm lấy bàn tay đang cầm lon bìa của anh: “... Có tôi ở đây, còn cần phải dựa vào cái này lấy can đảm sao?”

Thân thể Long Trầm Uyên khẽ run, yên lặng vài giây, ‘bộp’ một cái lon bìa rơi xuống bàn.

Anh xoay lại, hai tay siết chặt hông cô, hôn xuống.

Tô Tinh kiễng chân, vòng tay qua cổ anh. Dẫn dắt, cuốn anh đi.

Hai bàn tay nóng rẫy đặt trên eo cô men theo đường cong của thắt lưng vuốt ve dọc lên trên.

Tô Tinh nhận ra toàn thân anh đang run rẩy.

Hai người lùi dần đến phòng ngủ.

*

Điều hòa cũng không còn tác dụng, nhiệt độ cơ thể tăng cao, trên người bắt đầu tủa mồ hôi.

Chuẩn bị đi vào, ngay lúc đó... mới sực nhớ, cái đó còn để trong phòng khách.

Chật vật phóng xuống giường đi lấy.

Trong phòng ngủ Tô Tinh cười vang.

...

Cuối cùng đi vào, sinh lý và tâm lý đều thỏa mãn đang đây trước nay chưa từng có.

Chốc lát, anh bắt đầu chuyển động theo bản năng. Cảm giác kích thích như thủy triều nhấn chìm các tế bào thần kinh xuống tận cùng. Chưa đầy khoảnh khắc, một đợt sóng lớn đột nhiên ập tới, anh bất ngờ không kịp chuẩn bị, sau đó phát hiện mình...

Đã bị tước khí giới đầu hàng.

Tô Tinh cũng thoáng sững sốt.

Anh buồn bực cúi đầu, không nói không rằng.

Một giây sau, Tô Tinh sực phản ứng chuyển gì xảy ra, lần này không cười, vòng tay ôm lấy anh: “Lần đầu đều như vậy.”

Anh còn biết nói gì đây, tháo cái đó ra, lật người, nằm đưa lưng về phía Tô Tinh.

Tô Tinh xích sát lại, xoay đầu anh qua hôn môi anh: “Thật sự không có gì... Đây là chuyện bình thường.”

“Em đừng nói...” Ngực khí của Long Trầm Uyên như muốn đánh người: “Đem đầu của lão từ...”

Lần này quả thật Tô Tinh không cách nào kim được, phì cười thành tiếng.

Long Trầm Uyên đang hết sức buồn bực, tạm thời không muốn để ý tới cô.

Mười phút sau, anh phục hồi lại. Lần này, kéo dài rất lâu.

Anh muốn làm cho cô hoàn toàn hỗn loạn, khiến cô vỡ trận phủ phục dưới thân anh, cúi đầu cắn môi cô: “... Anh là ai?”

Cô ôm lấy đầu anh, ngửa cổ ra sau: “A Long...”

Cuối cùng, anh cũng kết thúc.

Dừng một lúc, vội vàng tháo ra, cúi người hôn Tô Tĩnh: “Em... thích không?”

Tô Tĩnh bật cười: “... Đơn giản như vậy sao?”

Anh giải giải đầu.

Tô Tĩnh vỗ nhẹ lên mặt anh một cái: “Thỏa mãn chưa?”

“Chưa...” Có lẽ Tô Tĩnh cố ý trả lời như vậy để trêu anh, song anh không muốn cùng cô mập mờ đánh trống lảng: “Không thỏa mãn.” Kẽ sát vào tai cô, lời còn chưa thoát ra khỏi miệng, gương mặt đã đỏ bừng: “Ngủ rồi càng không thỏa mãn, trừ khi em để anh ngủ cả đời.”

Tô Tĩnh cười nghiêng ngả: “Anh có xấu hổ thì cũng đừng bức ép bản thân mình như vậy chứ? Bây giờ thì ngao mạn lăm... một giây, bần...”

Long Trầm Uyên dùng môi chặn môi cô lại: “Em còn nhắc tới!”

*

Qua giữa đêm, lại đến một lần nữa.

Thanh niên trẻ tuổi sức lực dồi dào, một lần rồi một lần, thời gian càng lúc càng kéo dài, Tô Tĩnh bị gãy vò đến mức sáng hôm sau suýt chút nữa dậy muộn.

Từ lúc mờ mắt thức dậy, suốt cả quá trình sau đó Long Trầm Uyên không dám nhìn cô, ánh mắt vừa giao nhau là gương mặt lập tức đỏ bừng.

Bữa sáng có hai bát mì sợi, ăn xong anh đưa cô đến đầu ngõ.

Anh phải về nhà, cô ra tiệm.

Mặt trời treo đỏ ối đằng đông, trong không khí lơ lửng một làn sương mù mỏng nhẹ.

Long Trầm Uyên im lặng, không biết phải nói gì.

Cảm giác đầu thót ra lời nào đi nữa, cũng đều giống như yêu cầu cô cho mình một danh phận.

Song lần trước cô đã nói, chuyện này thì có thể đại diện cho cái gì?

Tô Tĩnh mặc áo sơ mi ngắn tay và quần skinny bảy tấc, lộ ra cánh tay và mắt cá chân sáng bóng. Vì bên cổ vẫn còn dấu hôn bị anh cắn mút nên búi tóc thấp thường ngày buông xõa xuống.

Ánh nắng trong vắt chiếu lên gương mặt cô, sáng bừng trẻ trung như thiếu nữ tròn mười tám đôi mươi.

Anh chưa bao giờ cảm thấy tuổi tác có gì là chênh lệch hay khoảng cách.

Khoảng cách lớn nhất chính là trái tim con người.

Tô Tĩnh đứng đó nhìn anh.

Đã đến thế này rồi, thật sự không biết phải nói gì nhưng vẫn phải nói điều gì đó, ngập ngừng một thoáng gọi tên anh: “Long Trầm Uyên.”

Long Trầm Uyên lập tức ‘Ùm’ một tiếng.

Tô Tĩnh nghiêng đầu dỗi mắt nhìn về phía đằng xa, cân nhắc rồi cân nhắc, cuối cùng cất lời: “Em bây giờ ngoài nuôi Ninh Ninh khôn lớn, hoàn toàn không có suy nghĩ nào khác. Hôn nhân đối với em mà nói, có thể có... có thể không. Em là người đã ly hôn, không có gì để anh phải bận lòng suy nghĩ.”

Dừng một lúc, quay đầu lại: “Anh không cần phải cho em bất kỳ bảo đảm, cam đoan hay chịu trách nhiệm gì cả, đi học thật tốt. Nếu sau này anh tốt nghiệp đi làm rồi mà suy nghĩ vẫn không thay đổi thì chúng ta kết hôn.”

Long Trầm Uyên khẽ há mở miệng, ngây người thật lâu, phút chốc, đột nhiên bước nhanh tới nhấc bổng cô lên.

“... Thả em xuống!”

Anh ôm cô xoay mấy vòng trên không rồi mới đặt cô xuống, cúi đầu hôn cô, ánh mắt sáng ngời: “Chờ anh.”

Tô Tĩnh bị xoay vòng choáng váng mặt mũi, lườm anh một cái.

Long Trầm Uyên cũng không ép cô bày tỏ.

Phụ nữ như cô, sao còn có thể tin tưởng được những lời múa mép khua môi?

Anh không hứa hẹn, anh trực tiếp thể hiện bằng hành động cho cô xem.

“Anh đi Bắc Kinh rồi, có thể gọi điện cho em không?”

“Được mà.”

“Có thể gọi video không?”

Tô Tĩnh nhìn anh bằng ánh mắt ranh mãnh đầy ẩn ý: “Anh muốn làm gì?”

Khuôn mặt Long Trầm Uyên thoát cái đỏ bừng: “... Không có ý gì khác!”

Tô Tĩnh cười trêu: “Để em xem đã.”

Long Trầm Uyên thỏa mãn không còn lời nào diễn tả, cảm hai tay cô vòng quanh hông mình, cúi đầu hôn cô: “Tô Tĩnh, anh chưa bao giờ thích ai, người duy nhất anh thích là em. Cuộc đời này chỉ một mình em.”

Tô Tĩnh bị những lời ngọt ngào này ru mềm cả trái tim, gờ tay vỗ má anh: “Được rồi được rồi, anh mau về nhà đi, anh đi suốt đêm không về mà người lớn cũng không quản sao?”

“Anh nói với ông cụ, anh qua đêm bên ngoài với bạn.”

“Ba mẹ anh thật hào sảng mà.”

Long Trầm Uyên cười vang, lại cúi xuống hôn cô, sau đó quyền luyến không rời mà sai bước đi về.

Chưa tới hai ngày sau, Long Trầm Uyên đã phải đi Bắc Kinh, trước khi đi cố ý dậy thật sớm đến tiệm tìm cô.

Giờ này Tô Tĩnh vẫn chưa mở cửa, thế là sục luôn cửa xuống.

Long Trầm Uyên dè cô vào tường, vừa hôn vừa xoa nắn hỗn loạn trên dưới, cuối cùng xóc áo cô lên, cắn mút đầu ngực cô.

Tô Tĩnh thở sâu, ngón tay vuốt ve nơi cương cứng của anh, cũng không biết bản thân muốn đẩy anh ra hay để anh tiếp tục.

“Được rồi, anh đi đi, không thời không kịp giờ.”

Long Trầm Uyên ngẩng đầu lên, ngậm môi cô mon trớn, phần cứng rắn bên dưới tì vào bụng cô, cọ xát, trần trọc buông cô ra, kéo áo cô xuống.

Xách ba lô dưới nền nhà lên.

“Anh đi đây.”

Tô Tĩnh nhón miệng cười: “Đi đi.”

Long Trầm Uyên hít sâu một hơi, khom người đẩy cánh cửa cuốn lên, đi thẳng ra ngoài, mãi đến khi sắp rẽ vào lối ngoặc mới quay đầu nhìn lại.

Tô Tĩnh đứng ở đó, dõi mắt nhìn anh.

Trái tim dong đầy thỏa mãn, cũng không vẫy tay với cô, im lặng bước đi.

*

Long Trầm Uyên thường xuyên gửi hình qua wechat, từng cọng cây ngọn cỏ trong trường, từng bữa cơm hàng ngày.

Lúc trông tiệm nhàm chán, Tô Tĩnh cũng sẽ trả lời anh một đôi lần.

Cô không phải là người quá nồng nhiệt, trong xương cốt có chút vắng lạnh, cũng không thích quá nũng nịu ngọt ngào.

Cách hai ba ngày Long Trầm Uyên lại gọi điện cho cô, thường là vào giờ tự học buổi tối lúc trong tiệm không có khách.

Cô rồi rồi sẽ tán gẫu cùng anh thật lâu, nhưng cũng chỉ nói những chuyện vụn vặt, chuyện Ninh Ninh, mẹ Tô, Tô Nam.

Rất ít khi nói về mình.

Long Trầm Uyên sẽ hỏi, hỏi hoài, cô mới từng bước dần hé mở.

Hồi nhỏ rất gần chuyện ba mẹ ly hôn. Trung học cơ sở bị nhân viên bảo vệ của trường giữ trở bị ỉa, nụ hôn đầu vô cùng tồi tệ; có một hôm ở lại trực nhật, phòng học đột nhiên bị mất điện, trong bóng tối có một gã lao tới ôm hôn cô, trong miệng toàn mùi rau hẹ, đến giờ nghĩ lại vẫn còn thấy buồn nôn.

Thành tích học tập không tốt, lẫn lộn vào một trường cao đẳng, thời điểm vừa nhập học quen biết Vương Thừa Nghiệp, sau khi tốt nghiệp liền kết hôn. Khi đó, thật lòng dành hết tình cảm cho Vương Thừa Nghiệp, cũng quyết tâm không bao giờ lặp lại sai lầm của cha mẹ. Thế nên, khi hy vọng bị người ta đập nát, mộng vỡ tan tành, mới tự lừa mình dối người, cố chấp mù quáng biến mình thành loại người đến bản thân còn chán ghét.

Ghen tỵ với Tô Nam, nhưng bây giờ thì không.

Bây giờ, hy vọng Tô Nam hạnh phúc, hy vọng mẹ Tô vui vẻ, hy vọng Ninh Ninh khỏe mạnh.

Long Trầm Uyên trầm giọng hỏi: “Còn anh thì sao?”

Tô Tĩnh cười nói: “Cũng hy vọng anh vui vẻ khỏe mạnh.”

Nghi lễ Quốc khánh, Long Trầm Uyên về nhà.

Vừa trải qua đợt huấn luyện quân sự, anh phơi nắng đen một vòng. Anh chỉ ở nhà đúng một ngày đầu tiên, khoảng thời gian còn lại lúc nào cũng có mặt trong tiệm Tô Tĩnh.

Lúc Tô Tĩnh bận rộn, anh ngồi sau quầy thu ngân đọc sách làm bài tập. Tô Tĩnh rảnh rỗi, anh theo cô nói chuyện phiếm.

Tô Tĩnh chịu hết nổi: “Suốt ngày cứ xoay quanh em, không có chút tiền đồ nào...”

Long Trầm Uyên cười phá lên: “Anh quán vợ anh, sao lại không có tiền đồ?”

Tô Tĩnh: “...”

Một ngày trước khi trở lại trường, Long Trầm Uyên bảo cô đóng cửa tiệm sớm một tiếng, ở trong chỗ nghỉ ngơi nhỏ hẹp, dè cô xuống làm một chấp.

“... Sao kỹ thuật của anh trở nên tốt như vậy, học cùng ai thế?”

Long Trầm Uyên vuốt ve gương mặt thắm đầy mồ hôi của Tô Tĩnh: “Mỗi ngày đều nhớ em, lúc nào cũng nghĩ sẽ dùng tư thế gì vui dập em”

Tô Tĩnh bật cười, định ngồi dậy đi mở đèn.

Long Trầm Uyên vội vàng dè cô lại: “Đừng mở!”

“Anh đúng là có tật xấu, nói lung tung không thấy ngượng? Xem ở đâu thế?”

“Tiểu hoàng thư...” (**Sách xxx*)

“Sách gì cơ, cho em xem thử một chút.”

“Không cho em xem...” Long Trầm Uyên cúi đầu hôn cô: “Em mà xem, anh không chống đỡ nổi em”

Tô Tĩnh cười vang.

“Em chính là ‘mỹ nữ xà tinh’ Lỗ Tấn nói.” (**Là xà nữ trong ‘Từ vườn Bách Thảo đến Trường Tam Vị’ của Lỗ Tấn.*)

Tô Tĩnh nghe anh nói nổi cả gai ốc: “Được rồi, được rồi...”

Không gọi xe, Long Trầm Uyên nắm tay cô dạo bước thả bộ về.

Một người hăng say nói không ngừng, một người thì thoáng đáp lời.

Đến đầu ngõ, anh cúi đầu chạm nhẹ lên môi cô: “Bốn tháng rồi, anh vẫn thích em.”

Sau đó là lễ mừng năm mới.

Tô Tĩnh mở cửa tiệm này, người được lợi nhất chính là Long Trầm Uyên.

Không thể nhớ nổi bao nhiêu lần cùng anh lén lộn trên chiếc giường nhỏ trong không gian nghỉ ngơi chật hẹp. Thanh niên tuổi trẻ tràn đầy tình lực, không chút tiết chế ra sức ‘hành’ cô, hơn nữa kỹ thuật ngày càng điêu luyện, có lần còn dùng tay đưa cô lên đỉnh.

Sau khi trở lại trường, liền nhắn tin cho cô: “Tám tháng rồi, anh vẫn thích em.”

Sau đó...

Một năm rồi, anh vẫn thích em.

Hai năm rồi, anh vẫn thích em.

Hai năm rưỡi, anh vẫn thích em.

...

Địa phương nhỏ, tin đồn bay nhanh.

Tô Tĩnh đã nhìn đến thờ ơ, ngày trước cùng Vương Thừa Nghiệp náo loạn, chuyện cười đã sớm đủ cho người ta nhai cà lười.

Có lần đụng phải một thám tử ở đầu xóm, dùng ánh mắt dò xét nhìn cô: “Tiểu Tô à, thám nghe nói con tìm một cậu nhóc nhỏ hơn con mười tuổi sao?”

Tô Tĩnh cười đến quặn rũ ma mị: “Cũng không phải chuyện gì lớn, dĩ, dĩ không nghe nói qua câu này sao? ‘Chỉ cần bảo dưỡng tốt, ông xã đang thi tốt nghiệp trung học.’* Con làm trang điểm buôn bán mỹ phẩm, dĩ có muốn mua gì giúp chiều cổ việc làm ăn của con không à.”

*(*Đây là câu Chung Lệ Đề trả lời trong chương trình ‘Niên đại show – Câu chuyện nhỏ’ khi được hỏi ‘Bạn sợ người ta đề cập đến vấn đề gì nhất?’ Cô ấy trả lời ‘Đừng hỏi khi nào chúng tôi sẽ kết hôn, vấn đề này sẽ sớm được giải quyết.’ và không quên tạo điểm nhấn cho tiết mục bằng câu: ‘Chỉ cần bạn bảo dưỡng tốt, nói không chừng ông xã bạn đang thi tốt nghiệp trung học.’ Ông xã Chung Lệ Đề nhỏ hơn cô ấy mười hai tuổi.)*

Mẹ Tô thì thế nào?

Mẹ Tô kinh ngạc choáng váng thiếu điều muốn ngất xỉu. Hai đứa con gái, đứa nhỏ thì tìm con rể lớn hơn mười tuổi, đứa lớn thì đem về cho bà con rể nhỏ hơn mười tuổi: “Hai đứa không thể đối cho nhau sao? Đối được thì tốt biết mấy!”

Tô Tĩnh cười nghiêng ngả.

Mẹ Tô: “Trần Tri Ngô cũng có thể làm ba Long Trầm Uyên được rồi!”

“Nam Nam mà nghe được mấy lời này của mẹ, thế nào con bé cũng dỗi không gọi điện về nhà nữa năm cho xem.”

Mẹ Tô cười: “Con ngăn vạ lần đừng có nói cho con bé biết, con bé này bây giờ khó tính lắm, đều do bị Trần Tri Ngô chiều riết mà ra.”

Thời điểm Tôm khò nhỏ tròn một tuổi, cuối cùng Tô Nam cũng đã suy nghĩ cẩn thận bản thân thích làm gì —— cũng do được Cố Bội Du và một người bạn họa sĩ của bà truyền cảm hứng, thế là cô quyết định bắt tay đầu tư vào lĩnh vực nghệ thuật này.

Tô Nam hỏi Tô Tĩnh có hứng thú làm cùng với mình không.

Địa phương nhỏ, chất lượng giảng dạy của giáo viên không được tốt như trong thành phố lớn. Học kỳ đầu tiên Ninh Ninh vào lớp một, Tô Tĩnh đi ngang qua phòng học có nghe thấy cách phát âm của giáo viên Anh ngữ, khi đó đã nghĩ có lẽ phải tìm cách cho Ninh Ninh ra ngoài học.

Tô Nam cũng đã nhiều lần đề cập qua, bảo để Ninh Ninh chuyển tới ở cùng cô rồi đi học tại thành Sùng.

Nhưng Tôm khò còn nhỏ như thế, Tô Nam vốn đã bận tới tám mặt mũi, thêm một đứa trẻ nữa nhất định không thể nào ứng phó nổi.

Nghĩ tới nghĩ lui, kiểm tra lại số tiền dành dụm được từ lúc mở tiệm, tuy không nhiều lắm nhưng cũng có thể góp chút vốn.

Thế là để mẹ Tô trông Ninh Ninh, còn mình thì chạy tới lui giữa hai nơi Túc – Sùng.

Nửa năm sau, dưới sự giúp đỡ của thầy cô bạn bè từ khắp mọi miền của Tô Nam, phòng trưng bày tranh của hai chị em đã khai trương đi vào hoạt động. Thêm vào đó nhờ có mối quan hệ rộng rãi của Trần Tri Ngô, chẳng mấy chốc việc kinh doanh của phòng tranh như điều gặp được gió lành.

Tô Tĩnh trông coi phòng tranh, Tô Nam chạy vòng ngoài. Trước khi Ninh Ninh lên lớp hai, Tô Tĩnh đã có điều kiện đưa Ninh Ninh đến thành phố Sùng đi học.

Mẹ Tô thoát đầu không muốn xa nhà, nhưng rồi nhìn quanh không có ai, quạnh quẽ quá, cuối cùng cũng đi theo Tô Tĩnh.

Hai chị em cảm thấy nếu mẹ Tô cũng đến ở cùng thì phải thuê một căn hộ có điều kiện tốt một chút, thế là lên mạng tìm một căn hộ chung cư diện tích không quá lớn nhưng thoáng đãng đầy đủ tiện nghi, mỗi người góp một nửa tiền thuê.

Chuyện đến thành Sùng, Tô Tĩnh trao đổi cùng Long Trầm Uyên.

Lần trước anh nói, ‘Người lớn bọn em có tật xấu đó là không bao giờ nói thật lòng chuyện gì’, những lời đó vẫn còn quẩn quanh bám lấy cô như cái găng xước nhọn, vốn định sẽ phiền trảm hậu tẩu như lúc trước, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thảo luận với anh.

Long Trầm Uyên hoàn toàn ủng hộ.

Thế là, một năm này, anh chuyển địa điểm gây vò cổ từ phòng nghỉ nhỏ trong tiệm trang điểm sang phòng tranh sáng sủa rộng rãi, quần lấy cô như vợ chồng son.

Sau khi ‘làm’ xong, Tô Tĩnh chống khuỷu tay nằm nghiêng người, vuốt ve gương mặt thám đầy mồ hôi của anh: “Hết năm bốn rồi, anh định thế nào?”

“Đền đại học Sùng học nghiên cứu sinh.”

Tô Tĩnh kinh ngạc: “Không phải trường của anh thuộc tốp đầu sao?”

Long Trầm Uyên bèn phân tích cho cô nghe: “Khoa vật lý của đại học Sùng rất tốt, hơn nữa còn đang tiến hành xây dựng phòng thí nghiệm khoa học thông tin lượng tử lớn nhất Châu Á...”

*(*Nghiên cứu lượng tử, giúp phát triển công nghệ năng cao năng lực tàu ngầm tàng hình và phá tin nhắn mã hóa. Trung Quốc đang lên kế hoạch xây cơ sở nghiên cứu lượng tử lớn nhất thế giới để phát triển máy tính lượng tử và các công nghệ mang tính ‘cách mạng’ được dùng trong quân đội. Việc sử dụng hệ thống thông tin lượng tử có thể giúp tàu ngầm hoạt động liên tục dưới nước hơn ba tháng mà không cần nổi lên để định vị tín hiệu vệ tinh.)*

“Nghe không hiểu.”

Long Trầm Uyên hôn cô: “Tóm lại là rất trâu bò...”

“Tùy anh vậy.” Tô Tĩnh sực nghĩ tới gì đó: “À... nói cho anh nghe chuyện này.”

“Ừ?”

“Chồng em gái em, là giáo sư đại học Sùng.”

Long Trầm Uyên: “...”

“Khoa truyền thông.”

“Làm anh giết cả mình.” Long Trầm Uyên vui đầu vào cổ cô: “... Còn tưởng là khoa vật lý, nếu như vậy, gặp mặt, vai vế thật lủng tung.”

Tô Tĩnh nhón miệng cười.

Long Trầm Uyên liếc nhìn cô một cái: “Em vẫn không tin anh sao?”

Đã ba năm rồi.

Tô Tĩnh trầm ngâm giây lát: “Anh đã nói với ba mẹ rồi ư?”

“Nói rồi, nói anh yêu một người hơn tuổi.”

“Hai người nói thế nào ạ?”

“Bọn họ nói, nữ hơn ba ôm đồm vàng.”

(Ở một số vùng thuộc tỉnh Hà Nam, người ta cho rằng vợ lớn hơn chồng một tuổi thì mang lại may mắn cho chồng như gà trống vàng. Vợ lớn hơn chồng ba tuổi thì chồng phát đạt giàu có. Vợ lớn hơn chồng năm tuổi thì chăm sóc chồng chu toàn.

(Nữ hơn một, ôm gà vàng. Nữ hơn hai, ôm lợn vàng. Nữ hơn ba, ôm đồm vàng. Nữ hơn bốn, phúc thọ đến. Nữ hơn năm, vượt cả mẹ. Nữ hơn sáu, thỏa thích vui. Nữ hơn bảy, cười rạo ngời. Nữ hơn tám, nhất định giàu. Nữ hơn chín, có đủ đầy. Nữ hơn mười, ngàn vô giá.)

Tô Tĩnh cười nhạt nhòa.

Giọng nói của anh trầm lắng: “Anh thích ai, muốn ở bên ai, trừ bản thân anh, không ai có thể thay đổi được quyết định của anh.”

“Em ba mươi ba.”

Long Trầm Uyên ngẩng đầu nhìn cô: “Thì sao nào?”

Tô Tĩnh giơ ngón tay chỉ lên khóe mắt mình: “Thấy không, có nếp nhăn nhỏ rồi.”

Long Trầm Uyên dòm chăm chăm một hồi, vuron đầu lưỡi ra liếm.

Tô Tĩnh ghét bỏ ngoảnh mặt đi.

Long Trầm Uyên bật cười thành tiếng: “Em thì chỉ khi nào sáng khoái rồi mới chịu nói thật lòng.”

Chàng trai trẻ năm nào giờ đây đã trưởng thành, không còn... động một chút là đỏ bừng mặt nữa.

Không biết sao, cô thấy hơi hoài niệm.

Vuron đầu lưỡi liếm khóe môi nhìn anh mỉm cười, ánh mắt quyến rũ hút hồn: “Vậy anh làm cho em sáng khoái đi.”

*

Năm mới, Tô Tĩnh đưa Long Trầm Uyên về ra mắt mẹ Tô.

Trước đó, Long Trầm Uyên hoàn toàn không nghĩ Tô Tĩnh còn hành động nhanh hơn anh, cứ ngỡ cô nhất định sẽ giấu diếm cả thế giới, chỉ đến khi nào anh chuẩn bị sẵn sàng, cô mới cho mọi người biết sự hiện diện của anh.

Cô thật sự chẳng nói gì với anh, nếu như không phải ngày đó sau khi đưa cô lên đỉnh ‘sáng khoái’, nửa đùa nửa thật bảo muốn gặp người nhà cô, thì chắc anh không thể biết cô đã lẹ lẹ đứng phía sau chắn đỡ thay anh một nửa tên bay.

Người phụ nữ này, đúng là chỉ có ‘sáng khoái’ rồi mới chịu nói lời thật lòng.

Nghĩ thức gặp mặt, khác xa trong suy nghĩ của Long Trầm Uyên.

Mẹ Tô, Tô Nam, Trần Tri Ngô, Ninh Ninh và Tôêm nhỏ. Ba thế hệ già trẻ có mặt đông đủ, thời điểm cửa vừa bật mở, nhìn thấy vô số ánh mắt quét tới, chân anh muốn nhũn ra.

Lên tiếng chào hỏi: “Di...” Sau đó đến Tô Nam thì ngất ngư.

Xưng hô thế nào chứ? Tuổi thì lớn hơn anh, vai vế thì nhỏ hơn.

Tô Tĩnh: “Gọi là chị Tô Nam.”

Long Trầm Uyên buồn bực: “Chị Tô Nam.”

Sau đó đến Trần Tri Ngô.

Tô Nam cười nói: “Đây là thầy Trần.”

Long Trầm Uyên càng buồn bực tợn: “Thầy Trần.”

Ninh Ninh đang ôm Tôêm nhỏ, chớp chớp mắt nhìn Long Trầm Uyên.

Tô Tĩnh xoa đầu Ninh Ninh: “Gọi chú.”

Ninh Ninh buồn bực: “... Chú.”

Long Trầm Uyên cao hứng, thiếu điều muốn móc hết hồng bao ra.

Tô Tĩnh chọc vào hông anh: “Đức hạnh.”

Ăn com xong, Ninh Ninh lò dò tới gần.

Cô nhóc con bảy tám tuổi, đúng độ tuổi mưu ma chước quỷ nghịch ngợm không ai bằng.

“Chú sắp làm ba con à?”

Long Trầm Uyên nhìn cô bé con choai choai trước mặt, cảm thấy nhân sinh đặc biệt không chân thật: “Ừ...”

“Chú sẽ ngược đãi con sao?”

“...” Long Trầm Uyên vội vàng ngồi xổm xuống: “Chú thích mẹ con, nên chắc chắn sẽ đối xử tốt với con.”

Ninh Ninh vênh cái cằm xinh xắn lên: “Mặc dù con không tin chú đâu, nhưng trong số những người theo đuổi mẹ con, chú đẹp trai nhất. Mẹ con thích đẹp.”

Long Trầm Uyên: “...”

Một lát sau, mới thắm thì hỏi: “Ba ruột con có đẹp trai không?”

“Năm ngoái con gặp ông ấy, bụng bự như thế này...” Ninh Ninh vòng hai tay trước bụng làm động tác to: “... ông ấy không thèm để ý tới con, cũng may mẹ con đã ly hôn ông ấy.”

Trẻ con bây giờ, sao mà lợi hại thế cơ chứ.

Ninh Ninh cảm ổng tay áo của anh: “Chú Long, mẹ con khổ lắm, chú phải đối xử tốt với mẹ, không thì con sẽ không bỏ qua cho chú đâu.”

Long Trầm Uyên gio tay, vô cùng trình trọng: “Chú thế.”

Uống trà xong, Tô Tinh tiễn Long Trầm Uyên đến khách sạn.

Dọc bên đường, những hàng cây nối tiếp, ánh sáng từ những ngọn đèn xuyên qua tán cành chọt vọt chọt lóc lung linh ngập sắc màu.

Long Trầm Uyên cầm tay Tô Tinh dứt vào trong túi áo khoác mình.

Gió rất lạnh nhưng lòng bàn tay lại ấm áp đến lạ.

Tô Tinh cất tiếng hỏi anh: “Anh ở Bắc Kinh, không gặp phải cô bé nào thích anh sao?”

“Trường của anh tỷ lệ chín nam một nữ, rất ít con gái, không có ai đẹp bằng em.” Long Trầm Uyên vuốt ve ngón tay cô: “Hơn nữa, suốt ngày anh chỉ lo cắm đầu học, làm thí nghiệm... Có được chút thời gian rảnh rỗi, tâm trí đều dùng để nhớ em.”

Tô Tinh phì cười.

“Em đừng cười, đó là sự thật. Kể từ khi thích em, anh không thể nghĩ tới bất kỳ ai khác. Anh biết em nhất định không thích nghe những lời nhẹ tựa lông hồng, một lòng trọn kiếp, ba hoa hứa hẹn dễ dàng, đổi lại là anh anh cũng không tin.” Anh rút tay cô ra khỏi túi đưa lên chạm vào môi mình: “Tô Tinh, trên đời không phải ai cũng giống như Vương Thừa Nghiệp...”

Tô Tinh im lặng, cổ họng nghẹn ngào.

Tay kia, anh dứt vào túi áo còn lại, lấy ra một chiếc nhẫn.

Tô Tinh sững sốt, ngón tay vô thức rụt lại.

Nhưng anh đã giữ lấy, khẽ nâng ngón giữa của cô lên, lồng chiếc nhẫn vào.

Nắm thật chặt, không cho cô có cơ hội tháo ra.

Cúi đầu hôn cô: “Anh không dám làm em buồn đâu, nếu không Ninh Ninh sẽ đuổi theo truy sát anh.”

Tô Tinh bật cười thành tiếng, nhưng khóe mắt hoeen ước.

“... hãy luôn nhìn em, đi cùng em, đừng bỏ em lại.”

Được không anh?

*

Sau đó.

Sau đó, năm ba mươi sáu tuổi ấy, người luôn tránh hại tìm lại, Tô Tinh, anh dừng đám đương vai trò sản phụ cao tuổi, cho ra đời một chú nhóc bụ bẫm.

Sau đó, Tô Tinh cuối cùng cũng đồng ý cho Long Trầm Uyên một hôn lễ.

Sau đó, anh nói, mười năm rồi, anh còn thích em.

Rồi sau đó nữa, anh nói, hai mươi năm rồi, anh còn thích em.

...

HOÀN

Editor: Truyện đã chính thức khép lại. Tạm biệt Tô Nam thầy Trần và những gương mặt thân quen trong nhà đã đồng hành cùng mình suốt quãng thời gian khá dài.

Mình sẽ beta lại và đóng ebook, chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

Lúc edit phiên ngoại này mình nghĩ đến cặp Miranda Kerr & Evan Spiegel.

‘Tô Tinh đi vào trong ngõ nhỏ, quần jean ôm sát đôi chân thon dài, theo nhịp bước đi, mông cong đầy uyển chuyển’ mà thế này thì Long ca không ‘cứng rắn’ mới lạ.

(Sữa Vượng Tử)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Đầy Núi* (*Tuyệt Rơi Đầy Nam Sơn*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.